

ஈழப் போராட்டத்தில்
எனது சாட்சியம்
சி. புஸ்பராஜா

ஈழப்போராட்டத்தின் முன்னோடிகளில் ஒருவரான சி. புல்பராஜா இலங்கையின் வட கடலோரக் கிராமமான மயிலிட்டியில் 1951இல் பிறந்தவர்.

இலங்கைத் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் வாலிப முன்னணியில் 1969ம் ஆண்டில் இணைந்து ஈழ மக்களின் அரசியலிலும் பின்னர் தமிழ் மாணவர் பேரவையின் தீவிர செயற்பாட்டாளராகவும் இயங்கினார். தமிழ் பேசும் மக்களின் அரசியல், விடுதலை முன்னெடுப்புகளில் தீவிர அக்கறையையும் பெரும் தாக்கத்தையும் உருவாக்கி ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டத்துக்கு வழிவகுத்த தமிழ் இளைஞர் பேரவையை ஆரம்பித்து அதன் முதலாவது தலைவராகவும் இயங்கியவர்.

ஈழத்து மிதவாத அரசியல் தலைமையை திராசுரித்து தமிழ் பேசும் மக்களின் தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கு தீவிரவாதத்தையும், ஆயுதப் போராட்டத்தையும் வலியுறுத்தி ஆரம்பிக்கப்பட்ட தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவராகவும் அதன் செயலாளர் நாயகமாகவும் இயங்கியவர்.

1974-1980ம் ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இலங்கையின் பெரும் சிறைகளான யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு வெலிக்கடை, கொழும்பு விளக்கமறியல் ஆகியவற்றிலும் பனாகொடா இராணுவத் தடுப்பு முகாமிலும் பல ஆண்டுகள் சிறை இருந்தவர்.

பெரியாரிய, இடதுசாரிக் கருத்துகளில் மிக்க ஈடுபாடும் புகலிட இலக்கியச் செயற்பாடுகளோடு ஈடுபாட்டுடன் இயங்கிய இவர் 10.3.2006 அன்று பிரான்ஸில் காலமானார்.

ஈழப் போராட்டத்தில்
எனது சாட்சியம்

ஈழப் போராட்டத்தின் முழுமையான வரலாறு இதுவரை எழுதப்பட்டதில்லை. ஆங்கிலத்தில் சில நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. ஈழப் போராட்டத்தின் தொடக்க கால வரலாற்றைச் சித்திரிக்கும் முதல் தமிழ் நூல் இது. இதற்கு எல்லா விதத்திலும் தகுதி படைத்த தோழர் சி.புஸ்பராஜா இதனைச் சிறப்புற எழுதியுள்ளார். ஈழப் போராட்டத் தொடக்ககால முன்னோடிகளில் முதன்மையானவர் அவர். இது ஓர் ஆய்வு நூல் அல்ல. ஆய்வாளர்களுக்கெல்லாம் பயன்படவிருக்கின்ற ஒரு முதன்மை ஆவணம். ஒரு போராளியின் நேரடி சாட்சியம். வரலாறுகள் எழுதப்படும்போது பல்வேறு பார்வைக் கோணங்கள் சாத்தியம். கோணங்களுக்கு ஏற்ப வரலாறுகளும் வேறுபடும். அவைகளில் இதுவும் ஒன்று.

ஈழப் போராட்டத்தில்
எனது சாட்சியம்

இரண்டாம் பதிப்பு

சி.புஸ்பராஜா

EELA PORATTATHIL ENATHU SAATCHIYAM • An authentic account of an eye-witness on Eelam Struggle in Tamil by S.Pushparajah • ©2003 Meera Pushparajah • first edition: December 2003 • Second edition: 2006 • printed at Mani Offset, Chennai • book design: The Papyrus, Tel: (+91) 04332 273 055

published by **adaiyalam**, 1205/1 Karupur Salai, Puthanatham 621310. Tamilnadu, India Tel: (+91) 04332 273444, email: admin@adaiyalam.com

ISBN 81 7720 061 5

Price
IN Rs.425

பிரேமவதி
சோபா
என் தாயார் சின்னம்மா
ஆகியோருக்கு

நன்றி	10
நான் சொல்ல நினைப்பது	11
நான் பதில் சொல்ல நினைப்பது	19
முதலாம் பகுதி	
ஆர்வத்தின் மூலம்	25
தமிழ் மாணவர் பேரவை	38
இளைஞர்களின் கோபம்	43
பெரியவரின் பதவி துறப்பு	48
தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் தோற்றம்	51
உற்சாகமுட்டிய சிவகுமாரன்	57
கறுப்புக்கொடிப் போராட்டம்	60
போராட முன்வந்தோம்	68
ஓய்வில்லாப் பயணம்	74
மலையகம்	82
உண்ணாவிரதம்	92
மாநில மாநாடு	96
தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு	99
சிவகுமாரனும் தமிழ் இளைஞர் பேரவையும்	108
எமக்காக மெழுகுவர்த்தியானவர்கள்	113
வேண்டுமெனக் குழப்புங்கள்	116
அனுராதபுரம் சிறையுடைப்பு	122
தோல்வியில் முடிந்த கொலை முயற்சி	126
முதலாவது தற்கொலைப் போராளி	132
தோல்வியின் இரகசியம்	136
சிறை சென்றேன்	140
வெளியேறினோம்	157
தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம்	162
துரையப்பா கொலை	167
மீண்டும் கைது	171
எனது முதல் விமானப்பயணம்	180
வெலிக்கடைச் சிறை	184
நானும் இன்பமும் நான்காவது மாடியில்	188
கம்பிக் கதவுக்குள்	195
புலோலி வங்கிக் கொள்ளை	201
எம்மைத் தேடி வந்த தந்தை செல்வநாயகம்	205
சிறைக்குள் பரீட்சை எழுதினோம்	209

சிறை உண்ணாவிரதம்	213
சிறைக்கு வெளியே	219
இரத்தநாயக்காவின் பேராசை	231
விடுதலையின் பின்	236
ஒற்றைப் பனைமரம்	245
பனாகொடா இராணுவ முகாமில்	253
மீண்டும் மாணவனாக	261
கொடூரமான சித்திரவதை	267
மனிதராக நான் கண்ட சிறை அதிபர்	274
பொன்னம்பலத்தின் துணிச்சல்	279
இது ஒரு சமூக நோய்	286
இயக்கத்துக்குள் முதிர்ச்சியின்மை	291
மறக்க முடியாத 1981	298
ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் ஆரம்பம்	311
சூளைமேட்டில் இருந்து கும்பகோணம் வரை	319
புலோலி வங்கிக் கொள்ளை வழக்கு	338
மறுத்தோடியானேன்	342

இரண்டாம் பகுதி

பிரான்ஸில் ஆரம்பத் தமிழ் அமைப்புகள்	353
1983 யூலைக் கலவரம்	357
வெலிக்கடைச் சிறைப் படுகொலைகள்	369
அமிர்தலிங்கத்தைப் பிரான்சுக்கு அழைத்தோம்	376
பிரான்ஸில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்.இயக்கம்	386
பிரான்ஸில் சங்கே முழங்கு	392
தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையின் சிதைவு	397
சில வேலைகளும் எமக்குள் ஏற்பட்ட குழப்பங்களும்	399
இயக்கங்களுக்கிடையே ஐக்கியம்	406
திம்புவில் பேச்சுவார்த்தை	416
பொதுமக்கள் மீதான தாக்குதல்	421
சகோதர இயக்கங்களை அழித்தல்	434
இந்தியா - இலங்கை ஒப்பந்தம்	440
இலங்கையில் இந்திய இராணுவம்	452
எனது தாய் மண்ணில்	462
பிரேமதாசாவும் விடுதலைப் புலிகளும்	491
இலங்கையில் முஸ்லிம் மக்களுக்கெதிரான வன்முறைகள்	498
அமிர்தலிங்கத்தையும் கொன்றனர்	508
தளபதியே கொல்லப்பட்டார்	520
கொன்று வீசப்பட்ட போராளிகள்	524

இந்தியாவில் பிரச்சினை ஏற்படுத்திய கொலைகள் 534
 தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் செயற்பாடுகள் 548
 எம்முடன் பெண்கள் 566
 நண்பன் எதிரியாகவும் எதிரி நண்பனாகவும் 575
 குழப்பத்தில் மூழ்கிய விடுதலைப் புலிகள் 584
 விடுதலைப்புலிகளும் அவர்களின் தலைவரும் 590
 பிரான்ஸில் ஈழப் போராட்டத்தைச் சமந்தவர்கள் 603
 சிறுசிறு சாட்சியங்கள் 610
 இப்படியும் நடந்தது 634
 கருணா அம்மான்: சில புரிதல்கள் 636

பிற்சேர்க்கை

1. சமர்ப்பணக் குறிப்புகள் 649
2. ஈழத்தேசிய விடுதலை முன்னணியின் அறிக்கை 652
3. தடுப்புக்காவல் உத்தரவுப் பத்திரம் 654
4. தமிழ் ஈழ விடுதலை இராணுவத்தின் அறிக்கை 655
5. சில நிகழ்வுகளும் அதன் திகதிகளும் 656
6. தகவல்களுக்கு உதவிய நூல்கள் 668
7. உரையாடியவர்கள் 671
8. பண்டா - செல்வா உடன்படிக்கை 672
9. டட்லி - செல்வா உடன்படிக்கை 675

நன்றி

ந. முருகேசபாண்டியன், பொன்னமராவதி; சரவணன், திருச்சி; எஸ்.கே. விக்னேஸ்வரன், கொழும்பு; தளவாய் சுந்தரம், சென்னை; பீர் முகமது, சென்னை; பா. ராகவன், சென்னை; எச்.கே. இராஜசேகரம், சென்னை; ரமேஸ், கொழும்பு; ஷோபா சக்தி, பாரிஸ்; நடேசன், சிட்னி; அடையாளம் கதிர், புத்தாந்தம்; சுயமரியாதை இயக்கம், சென்னை ஆகியோருக்கு.

தீராந்தி, இந்தியா டுடே, காலச்சுவடு, தினத்தந்தி, கவிதாச்சரண், *The Hindu*, *The Indian Express*, தினக்குரல், புதிய பூமி, வீரகேசரி, லங்கா தீப, கண்ணோட்டம், தினமுரசு, உதயம், பதிவுகள் ஆகிய இதழ்களுக்கு.

நான் சொல்ல நினைப்பது

எல்லோரும் எல்லாமே தெரிந்திருக்க மாட்டார்கள்; ஆனால் எல்லாம் தெரிந்திருக்க விரும்புவார்கள், விரும்ப வேண்டும்; அதுதான் தேடல். மனிதர்களுக்குத் தேடல்மீதும், விசாரணைமீதும் அக்கறையிருக்க வேண்டும். அவற்றைச் செய்வதற்கான ஆர்வம் இருக்க வேண்டும். தேடலின் வெற்றியே இன்றைய உலகின் நவீன வாழ்க்கை. விசாரணையின் வெற்றியே உலகில் மனித உணர்வுகள்பற்றிய விழிப்புணர்வு. நான் இப்புத்தகத்தை எழுத வேண்டுமென எண்ணியதில் இருந்து எனக்குள் தேடலில் ஓர் ஆர்வம் எழுந்தது. இப்புத்தகத்தை எழுதத் தொடங்கியபோது அதன் அவசியத்தை உணர்ந்து கொண்டேன். ஈழப் போராட்டம் சம்பந்தமாகச் சரியான தகவல்கள் அடங்கிய நூல்கள் எம்மிடையே இல்லை என்பதை நாம் ஒப்புக் கொண்டேயாக வேண்டும்.

1961ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் சம்பந்தமாக தமிழ் அரசுக் கட்சியால் வெளியிடப்பட்ட நூல்களிலிருந்து ஓரளவுக்குத் தகவல்கள் பெறக்கூடியதாக உள்ளன. அதேபோல் ஊர்காவற்துறைத் தொகுதியின் முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் வ.ந.நவரட்ணத்தினால் எழுதப்பட்ட *The Fall and Rise of the Tamil Nation* என்னும் புத்தகத்திலிருந்து தமிழ் அரசுக் கட்சி நடத்திய போராட்டங்கள், பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகள் பற்றி அறியக்கூடியதாக உள்ளன. ஆனால் விபரமான ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பின் தேவை இன்னமும் எம்மிடையே உள்ளது. அந்தத் தேவையை ஒவ்வொரு வரலாற்றுக் காலங்களிலும் அதில் முன்னணி வகித்தவர்கள் எழுதி வைக்கவில்லை. இனியும் எழுதி வைக்காமல் விட்டுவிடுவார்களோ என்ற பயம் எனக்குண்டு. செல்வநாயகம், வன்னிய சிங்கம், அமிர்தலிங்கம், சாம் தம்பிமுத்து போன்றவர்கள் எழுதாமலேயே விட்டுவிட்டனர். இயக்கங்களின் வரலாறு தெரிந்த சிறீசபாரட்ணம், பத்மநாபா, உமா மகேஸ்வரன் போன்றவர்களும் அதே தவறைச் செய்து விட்டனர்.

மாவை சேனாதிராஜாவிடம் எமது போராட்டத்தின் பெரும்பகுதிகளை எழுதும் அளவுக்கு நிறைய தகவல்கள் உண்டு. பிரபாகரனைப் பொறுத்த வரை எத்தனையோ சோதனைகளைச் சந்தித்தவர், எத்தனையோ மனிதர்களைச் சந்தித்தவர், எத்தனையோ களங்களைக் கண்டவர்; அவர் எழுத நிறையவே உண்டு. சத்தியசீலனின் பங்கும் எமது போராட்டத்தில் ஒரு திருப்புமுனையை ஏற்படுத்திய ஒன்று. அவரும் ஏதாவது எழுதுவதாகத் தெரியவில்லை. அதேபோல் மகாஉத்தமன், தேசிய இலங்கை மன்னன்,

இரட்ணசபாபதி என்று பெயர்களை அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். தன் கணவருடன் நிழலாகத் திரிந்த மங்கையற்கரசிக்கு எவ்வளவோ தெரிந்திருக்கும். ஆனால் யாருமே ஏன் தமக்குத் தெரிந்த விடயங்களை எழுதவேண்டும் என்பதில் ஆர்வமில்லாமல் இருக்கின்றனர் எனத் தெரியவில்லை. அவர்கள் யாராவது எழுதினால், எழுதிக் கொண்டிருந்தால் மகிழ்ச்சியே.

எனக்குத் தெரிந்தவை மட்டுமல்லாமல் நான் கேள்விப்பட்டவை, எனக்குத் தெரியாதவை எல்லாம் சேர்த்து ஒரு நூல் எழுத வேண்டுமென ஆசைப்பட்டேன். நான் தேட முயன்றளவுக்கு எனக்கு வெற்றி கிட்டியது என்று கூறிவிட மாட்டேன். தேடிய பலர் எங்கே இருக்கிறார்கள் என என்னால் அறிய முடியாமல்போய்விட்டது; அப்படியும் தேடிக் கண்டு பிடித்தவர்களில் சிலர் பேச மறுத்தது எனக்கு ஏமாற்றத்தைத் தந்தது. நான் ஓர் இயக்கம், நீ ஓர் இயக்கம் எனப் பேச மறுத்தார்கள்; இயக்கங்களில் ஈடுபட்டு நொந்துபோய் இருக்கிறோம் எங்களுக்கு இப்போது எந்தவித ஆர்வமும் இல்லை எனப்பேச மறுத்தார்கள்; உங்களுடன் நாங்கள் ஏதாவது கதைக்கப்போய் நீங்கள் அதை எழுதி வெளியிட ஊரிலிருக்கும் எங்கள் உறவுகளுக்கு ஏதாவது பிரச்சினையாகிவிடும் எனப் பேச மறுத்தவர்கள்; உண்மை சொல்ல மறுத்தவர்கள், இப்படிப் பல சோதனைகளைச் சந்திக்க வேண்டி இருந்தது.

இவைகளுக்கிடையே என்னுடன் பேசியவர்களிடமிருந்து திரட்டியதையும், எனக்குத் தெரிந்த, நான் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களையும் வைத்து என்னால் தரக் கூடிய தகவல்களை இந்நூலில் தந்துள்ளேன். ஒருசில தகவல்களைக் காலம், நேரம் போன்ற காரணிகளாலும், இங்கு தேவையில்லாதவை என எண்ணிய சிலவற்றையும் தவிர்த்துள்ளேன். இயக்கங்களுக்குள் தனிப்பட்ட மனிதர்கள் சம்பந்தமான பிரச்சினைகளையோ, பெண்கள் - ஆண்கள் உறவு சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளையோ நான் இங்கு எழுத விரும்பவில்லை. அது வரலாறுமல்ல.

உண்மையாகவே நான் இங்கு நிறைவான தகவல்களையே தர முயற்சித் திருக்கிறேன். இதில் நான் வெற்றி பெற்றிருக்கிறேனா என்பதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியவர்கள் இதை வாசிப்பவர்களே. நான் ஒரு மாணவன்போல், என்னால் முடிந்தவரை இந்தப் பரீட்சையில் தோன்றி இருக்கிறேன். இதில் நான் தேறி இருக்கிறேனா என்பதைப் பொறுத்திருந்துதான் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் ஒன்று மட்டும் எனக்குத் தெளிவு. இந்தப் புத்தகமானது முழுமையான வரலாறாகி விடாது. தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் என்னும் வரலாற்றுப் பிரவாகத்தில் நானும் ஒருவன். எனக்குத் தெரிந்ததை இங்கே குறித்துள்ளேன். இதேபோல் பலரும் எழுதினால்தான் நாங்கள் ஒரு வரலாற்று வெள்ளத்தைப் பார்க்க முடியும்.

நான் இங்கு குறித்துள்ள வரலாற்று நிகழ்வுகள் சரியானவை என்ற திடம் என்னிடம் உண்டு. ஆனால் நான் கூறியுள்ள கருத்துகள், எனது

விமர்சனங்கள் இப்புத்தகத்தை வாசிப்பவர்களுக்குச் சரியாக இருக்க வேண்டும் என்ற கடப்பாடு இல்லை என எண்ணுகிறேன். எனக்கு நிச்சயமாக அவை சரியாகப்பட்டதால் இங்கு எழுதியிருக்கிறேன். ஆனால் எல்லோருக்கும் அது சரியாகப்படும், படவேண்டும் என்ற எந்தவித எதிர்பார்ப்புகளும் எனக்கில்லை. அதேபோல் சிலரைப்பற்றி நான் கூறிய கருத்துகள் அல்லது அவர்கள்மீது நான் வைத்துள்ள விமர்சனங்கள் அவர்கள் மனதைப் புண்படுத்துமானால் அதற்காக நான் ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது. யார் மீதும் எனக்குத் தனிப்பட்ட கோபம் இல்லை. இவர்கள் மற்றவர்களைத் தூக்கி எறிந்தும், மற்றவர்களது கருத்தை மதிக்காமலும், மற்றவர்களுக்குக் குழிபறித்தும் செயல்படுகின்றனர். தாங்கள் அப்படி நடந்து கொள்வது தங்களது பலமும் மற்றவர்களது பலவீனமும் என்று எண்ணுகின்றனர். தங்கள் வெற்றி மற்றவர்களது தோல்வி என நினைக்கின்றனர். அப்படியல்ல எனச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டிய வரலாற்றுக் கட்டாயம் எனக்குண்டு. ஒரு மனுஷி அல்லது ஒரு மனிதன் சில விடயங்களில் பண்பாக ஒதுங்கிக் கொள்வதை அவர்களின் பலவீனம் என எப்போது நினைக்கிறோமோ அன்றே நாங்கள் தோற்றவர்களாகி விடுகிறோம் என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்ட வேண்டியது எனது கடமை.

உரிமைப் போராட்டமாக இருந்த எமது போராட்டம் படிப்படியாக விடுதலைப் போராட்டமாக மாறி இப்போராட்டத்தின் தலைமையை இளைஞர்களின் கைகளில் எடுத்த முன்னோடிகளில் நானும் ஒருவன். காலத்தின் கட்டாயம், நானும் இளைஞர்களின் ஒரு தலைவனாக எனது பொறுப்பை, கடமையை சக்திக்குட்பட்டவரை நிறைவேற்றி இருக்கிறேன். எமது போராட்டத்தை வரலாற்றின் திருப்புமுனைக்குக் கொண்டு சென்ற இரு இளைஞர் இயக்கங்களுக்கு நான் தலைமை தாங்கியுள்ளேன். அது இளைஞர்கள் தங்களை வழிநடத்திச் செல்லுமாறு எனக்குத் தந்த உரிமையாகக் கருதி செயல்பட்டிருக்கிறேன். இலங்கையின் ஒருமுனையில் இருந்து மறுமுனைவரை குறுக்கவும், நெடுக்கவும் அலைந்து இளைஞர்களை ஒன்றுதிரட்டி பின்னால் வந்த இயக்கங்களுக்குக் கதவுகளைத் திறந்து வைத்தேன் என்றால் அது மறுப்பதற்குரிய விடய மல்ல. எனது அனைத்து வேலைகளுக்கும் துணையாக நின்ற இளைஞர்கள் பலர். அவர்கள் பற்றிய விபரம், அவர்களின் பங்களிப்புப் பற்றியெல்லம் தேவையான இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் வேலைகளைத் தீவிரப்படுத்துவதில் குறியாக இருந்த நாம் எம்முடன் இணைந்திருந்த இளைஞர்களுக்குத் தமிழ் இளைஞர் பேரவைபற்றிய தெளிவைக் கொடுக்க மறந்துவிட்டோம். அந்தத் தவறை நாம் உணர்ந்தபோது தமிழ் இளைஞர் பேரவை அதன் சிதைவைச் சந்திக்க வேண்டி வந்தது. பின்பு நாம் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கமாகச் செயற்பட்டபோது தங்களுக்குச் சரியானதொரு இளைஞர் தலைமை கிடைக்கப் போகிறது என மக்கள் நம்பினர். என்ன செய்வது? நான் உட்பட

தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் தலைமையைச் சேர்ந்த மூவர் சிறை செல்ல நேரிட்டது. கட்டுப்படுத்த ஆளில்லாமல் இயக்கம் அதிதீவிரமாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டுச் சிதறடிக்கப்பட்டது.

எனது அனுபவங்களை எனது மக்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிற உரிமை எனக்கு இருக்கிறது என்ற தார்ப்பரியத்தின் அடிப்படையில் எழுதப் புறப்பட்ட அதேவேளை இத்துடன் பயன்மிக்க வேறுசில வரலாற்றுத் தகவல்களையும் இணைத்து இப்புத்தகத்தை முடித்திருக்கிறேன்.

நான் எந்த விடயத்திலும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் மௌனியாக இருக்க விரும்பவில்லை; மௌனியாக இருக்கவேண்டிய அவசியமும் எனக்கில்லை. நான் கூறுவதுதான் சரியானது என்கிற பிடிவாதமும் இல்லை. இவர்களுடன் தான் பேசவேன், இவர்களுடன்தான் உறவு கொள்வேன் என்ற இறுமாப்பும் இல்லை. துப்பாக்கி இல்லாத யாருடனும் நான் எப்பொழுதும் பேசத் தயாராக உள்ளேன். நான் ஈழத்தை நேசிப்பவன். ஈழத்தை நேசிக்கும் மற்றொருவருக்கு அல்லது பலருக்கு எனது கருத்தின் மீது, நடைமுறையின் மீது உடன்பாடில்லாமல் இருக்கலாம். அதை நாங்கள் பேசித் தீர்க்கலாம். இடையிலே துப்பாக்கிக்கு என்ன வேலை? என்ன தேவை? இதைப் புரிந்துகொள்ளாததால் நாங்கள் கொடுத்த விலை அதிகமானது. எதிரியைக் கண்டு பயப்படுவதைவிட எம்மவரைக் கண்டு பயப்படும் வினோதமான துயர நிலை ஏற்பட்டு விட்டதே என்று நான் ஒரு மூலையில் இருந்து அழுது கொண்டிருக்க முடியுமா என்ன? இப்படி ஏற்பட்டதற்கான சூழ்நிலைகளை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அதை ஏற்றுக்கொண்டு அதற்கு மாற்று வழி என்னவென்று காண முயல வேண்டும். அதன் அர்த்தம் சமரசமாக ஆகிவிடாது. எம்மைச் சுற்றியுள்ள நிலைமைகளைப் புரிந்துகொள்ளல், அது அப்படித்தான் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளல் சமரசமாகி விடாது. இன்றைய எமது தேவை தேடல்தான். தாச்சியில் இருந்து பாய்ந்து நெருப்பில் விழும் நிலைதான் எமது நிலை என்பது எனக்குப் புரிகிறது. அது எல்லோருக்கும் புரியவேண்டுமே. நெருப்பை அணைத்தால்தான் பிரச்சினைக்கான தீர்வு என்பதைப் புரிந்துகொள்ளல் வேண்டும். இன்றைய எமது தேவை உண்மைக் கான போராட்டமே.

எனது வருத்தமெல்லாம் எந்த மக்களின் விடுதலைக்காகப் போராடப் போகிறோம் எனப் புறப்பட்டோமோ அந்த மக்களை இழப்பதற்கு எதுவுமற்றும், தப்புவதற்கு வழியுமற்றும் போர் விரும்பிகள் மத்தியில் சிக்கிக் கரும் தவம் புரியும் ஊமை மக்களாகப் பரிதவிக்க விட்டுவிட்டு நான்(நாம்) தப்பி யோடி வந்துவிட்டேன்(டோம்) என்பதுதான். நான் இன்று பயப்படுவ தெல்லாம் எனது மண்ணில் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அந்த மக்களுக்கு மட்டுமே. தினமும் குற்ற உணர்வினால் நான் வேதனைப்படு கிறேன். பொறியில் அகப்பட்ட மக்களாக வாழும் அவர்கள் எங்கள் மீது மிகவும் கோபமாக இருக்கின்றனர் என்பது எனக்குத் தெரியும். அவர்கள் குற்றம் செய்யாதவர்கள், ஆனால் குற்றவாளிகள் போல் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்

பட்டருக்கின்றனர். அவர்கள் கேட்பதெல்லாம் சமாதான வாழ்வு, நிம்மதியான தூக்கம், வாழ்வுக்கான உத்திரவாதம். இதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால் என்னால் என்னதான் செய்யமுடியும். எனது நிலைகைகளைப் பிசைந்து கொண்டிருக்கும் நிலையே. அந்த மக்கள் என்மீது கற்களை வீசட்டும்.

இங்கு ஓர் இடத்தில் எழுதிய விடயம் இன்னொரு இடத்திலும் திரும்ப எழுதப்பட்டிருக்கும். அந்த இடத்தில் இந்த விடயத்தைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டிய தேவையின் காரணமாக அப்படி எழுதி இருக்கிறேன். நிறைய புகைப்படங்கள் புத்தகத்தில் இடம்பெறுகின்றன. புகைப்படங்கள் வரலாற்றின் சாட்சியங்களாகும். எழுத்தில் வரும் சாட்சியங்களைவிட புகைப்படம் சொல்லும் சாட்சியங்கள் யாரும் மறுக்க முடியாததாகும் என நான் நம்புவதால் அதிகப் புகைப்படங்கள் இடம்பெறுகிறதே என நினைத்ததில்லை. இன்றைய தலைமுறைக்கு மட்டுமல்ல, எதிர்காலத் தலைமுறைக்கும் உதவும் விடயங்கள் இங்கு எழுதப்பட்டுள்ளன என நம்புகிறேன். அது உண்மைதான் என இப்புத்தகத்தை வாசிப்பவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டால் அது எனது நீண்டகால உழைப்பின் வெற்றிகரமான அறுவடையாகும்.

நான் இப்புத்தகத்தை எழுதத் தொடங்கியபோது என்னை ஊக்குவித்தவர்களில் நண்பர் சபாலிங்கம் முக்கியமானவர். தனது செலவிலேயே இந்தப் புத்தகத்தை வெளியிட விரும்பியிருந்தார். அவர் நல்ல சிந்தனையாளர்; நிறைய வாசிப்பவர். ஆனால் அவரிடம் எழுத்தாற்றல் இல்லை. அதனால் அவர் எப்பவும் எழுதுபவர்களை ஊக்குவித்துக் கொண்டே இருந்தார். அவர் என்னையும் விரைவாக எழுதி முடிக்கும்படி ஊக்குவித்தார். நான் இப்புத்தகத்தை எழுதி முடிக்கும்போது அவர் கொடியவர்களால் கொல்லப்பட்டார். எனது புத்தகத்தை வெளியிட இருந்ததாலேயே அவர் கொல்லப்பட்டார் எனப் பலர் பேசிக்கொண்டனர். அப்படி இருக்குமோ என சபாலிங்கத்தின் மனைவிகூட ஒருமுறை என்னிடம் கேட்டார். சபாலிங்கம் கொல்லப்பட்டபின் என்னை ஊக்குவிக்க அல்லது எனக்கு நெருக்குவாரம் தர யாரும் இல்லாமற்போன சூழ்நிலையில் நான் எனது எழுத்துகளைத் தூக்கிப் பரணில் போட்டுவிட்டேன்.

காலப்போக்கில் வெளிவந்த ஈழப் போராட்டம் சம்பந்தமான புத்தகங்களில் பல வரலாற்றுத் தரவுகள் தவறாக இருப்பதை அவதானித்தேன். விரும்பியபடி எல்லாம் விரும்பியவர்களுக்காக வரலாறு எழுதப்பட்டு வந்தது, எழுதப்படுகிறது. இவைகளைப் பார்த்து நான் கவலைப்பட்டேன். இந்தக் காலப்பகுதியில் “நீங்கள் உங்களுக்குத் தெரிந்தவைகளை எழுதுங்கள்” எனப் பலர் கேட்கத் தொடங்கினர். இதன் விளைவாகப் பரணில் இருந்து இறக்கப்பட்ட எனது எழுத்துகள் தூசி தட்டப்பட்டன. சுமார் பத்து வருட காலம் சென்றிருந்ததால் கருத்துக்களில் மாற்றம் செய்யவேண்டி இருந்தது. உதாரணமாக முன்பு எழுதியபோது “வெளிநாடுகளில் உயிருக்கு ஆபத்

தில்லாத நிலை இருக்கிறது. பேச்சுச் சுதந்திரம் இருக்கிறது. நாம் சுதந்திரமாகச் செயற்படுவதற்கான வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன” எனக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். ஆனால் சபாலிங்கம், நாதன், கஜன் போன்றவர்களின் கொலைகளுக்குப் பின் எந்த முகத்துடன் இந்தக் கருத்தை என்னால் வெளியிட முடியும். ஆகையால் பலதை வெட்டியும் சிதைத்தும் புதியதொரு வடிவில் எழுத வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்கு நான் தள்ளப்பட்டேன். எனது வரலாற்றுக் கடமையை நான் நிறைவு செய்துள்ளேன்.

எனது சக்திக்கு அப்பாலாகிப் போய்விட்ட இலக்கணப் பிழைகள், சுத்தத் தமிழ் பிரச்சினை இரண்டிலும் சரியான கவனம் எடுக்க எனக்குக் கால இடைவெளி சரியாக இடம் கொடுக்கவில்லை என்பதைவிட, இது ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பு; இங்கே தகவல்களே முக்கியம் என்பதால் நான் அவைபற்றிக் கவலைப்படவில்லை. அன்றாட பேச்சு வழக்கிலேயே நான் எழுதியுள்ளேன். எனது கவனம் எல்லாம் எனது சாட்சியத்தின் மீதே இருந்தது. அந்தச் சாட்சி சரியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பதே எனக்குப் போதும். அத்துடன் இந்நூலில் சில திகதிகளையும் நிகழ்வுகளையும் பின்னிணைப்பில் சேர்த்திருக்கிறேன். என்னால் பெறக்கூடியதாக இருந்த தகவல்களையே இங்கு தந்திருக்கிறேன். வெளிநாட்டு வாழ்வில் அதற்குமேல் என்னால் தேட முடியாமல் போய்விட்டது. ஏதாவது நிகழ்வுகள் அதன் திகதிகள் தேடி அது இல்லையே என யாராவது கருதினால் அது என் தவறல்ல. முயற்சி செய்தேன், கிடைக்கவில்லை, அவ்வளவுதான்.

இப்படி ஒரு முன்னுரையை எழுதவேண்டும் என நான் முன்பு நினைக்கவில்லை. ஆனால் இப்புத்தகத்தை எழுதி முடித்தபின் இப்படியொரு பக்கம் எழுத வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தேன். இப்புத்தகத்தின் எந்தப் பக்கத்திலும் சொல்லப் பொருந்தாத சில பல விடயங்களை இந்தப் பக்கங்களில் நான் எழுத முயற்சி செய்திருக்கிறேன். இப்பக்கங்களைக் கண்டிப்பாக எல்லோரும் படிப்பார்கள் என்ற எந்த எதிர்பார்ப்பும் என்னிடம் இல்லை. விரும்பியவர்கள் படிக்கும்போது இதில் ஏதாவது தகவல் இருக்கிறது எனக் கருதினால் நான் மகிழ்ச்சியடைவேன்.

எனது கிறுக்கலான எழுத்துக்களைத் தொகுத்து ஒரு சில வாரங்களில் இப்புத்தகத்திற்கு உயிர் கொடுத்த லக்ஷ்மி என்றும் என் நன்றிக்குரியவர். தகவல்களுக்காக நான் தொடர்புகொண்டபோது எனக்கு ஒத்துழைப்புத் தந்தவர்கள் விபரத்தைப் பின்னிணைப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளேன். அவர்களின் ஒத்துழைப்பை என்னால் மறக்க முடியாது. மேலும் எனக்கு ஊக்கமளித்த யா.பத்மநாதன், முருகானந்தம், யா.பாலகிருஷ்ணன் ஆகியோர்களுக்கும் பாரிஸில் நின்ற ஒருசில நாட்களுக்குள் இப்புத்தகத்தின் சில மூலப் பிரதிகளை வாசித்து என்னைத் தட்டிக் கொடுத்த நண்பர் கவிஞர் சேரனுக்கும் எனது நன்றிகள். தமிழ்நாட்டில் இப்புத்தகத்தை அச்சேற்றுவதற்குத் தோழமையுடன் எனக்கு ஊக்கம் தந்து உதவிகள் புரிந்ததுடன் இறுதிநேர ஒப்பீட்டு வேலைகளில் ஈடுபட்ட பேராசிரியர் அ.மார்க்ஸ் அவர்கள் எனது

நன்றிகளுக்குட்பட்டவர். மாற்றுக் கருத்துகளுக்குத் தளம் அமைத்துக் கொடுப்பதில் என்றும் முன்னிற்கும் அடையாளம் சாதிக் அவர்கள் மிகத் தோழமையுடன் ஒத்துழைத்தார். அவருடன் இந்த முயற்சிக்கு உரிமையுடன் ஊக்கம் கொடுத்த ஐ.சே என நண்பர்களால் அன்புடன் அழைக்கப்படும் செல்வரட்ணமும் என்னால் மறக்க முடியாதவர். எனது வாழ்வில், எனது இலக்கிய உலகில், எனது அரசியல் முயற்சிகளில் எனக்கு என்றும் ஊக்கமும் உறுதுணையுமாக இருக்கும் எனது அன்பு வாழ்க்கைத் துணைவி மீரா இப்புத்தகம் வெளிவர இலைமறையில் இருந்து காட்டிய அக்கறையை என்னால் மறக்க முடியாது. அவர் என்றும் என் காதலுக்கு உரியவர்.

பிரான்ஸ்
30.12.2003

சி.புஸ்பராஜா

நான் பதில் சொல்ல நினைப்பது

மீண்டும் ஒருமுறை இந்தப் பக்கத்தில் எழுதும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமென நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. நாம் எதிர்பார்ப்பது எல்லாம் நடந்து விடுகிறதா? நடக்கும்பொழுது மகிழ்ச்சிதான். அதேபோல்தான் அனைத்து நிகழ்வுகளையும் சந்திக்கத் தயாராகவிருக்க வேண்டும். வரலாறு என்பது நாம் தீர்மானிப்பதில்லை. வரலாற்றை நாங்கள் மட்டும் சுமப்பதில்லை. வரலாற்றை எங்கள் திசைக்கெல்லாம் கொண்டு செல்லமுடியாது என்பது எனக்குத் தெரியாத ஒன்றல்ல. ஈழப்போராட்ட வரலாற்றை நானும் ஒருவனாகச் சுமந்தேன். எனது பங்கு தேவையில்லை என்னும்போது விலகிக் கொண்டேனே தவிர அந்த மண்ணிலிருந்து வேரறுத்து என்னை விடுவித்துக் கொள்ளவில்லை. ஈழத்துடனான எனது வேர்கள், கிளைகள் அறுக்கப்பட மாட்டாது. யாராலும் அறுக்கவும் முடியாது. எனது வேர்கள் அந்நியப்படாது அந்தத் தேசத்தையே பற்றிப் பிடித்துள்ளது. ஈழத்திலிருந்து எனது வேரை அறுக்காது இருப்பதால்தான் நான் இன்றும் ஈழம் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன். அங்கு தினமும் நடக்கும் கொடூரங்களையிட்டு வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். ஈழத்தில் என்ன நடக்குமோ, அந்த மக்களின் வாழ்வில் விடிவு கிடைக்குமோ எனத் தினமும் அந்தரிக்கிறேன். நானும் அந்நிய வாழ்வின் சுகத்துக்குள் புகுந்து படுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் முடியவில்லை. இடத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் வேசம் போடும் அரிதாரக்காரனாக என்னால் வாழ முடியாது. நான் ஒரு ஈழப் போராளி. போராளி என்னும் நினைப்பே ஈழத்தில் என்னை வாழவைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. போராளி என்பவன் வயது, தளம், களம் என்பவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டவன். யாரும் என்னை அளவிட வேண்டியதில்லை. அந்த உரிமையை யாருக்கும் நான் விற்றுவிடவில்லை. நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை நான்தான் தீர்மானிப்பேன். யாருக்காகவும் எனது தீர்மானத்தை மாற்ற முடியாது. அப்படிச் செய்யும்படி யாரும் என்னை வற்புறுத்தவும் முடியாது, கூடாது. எனது தேசம் பற்றிய நேசிப்பு எனக்குச் சொந்தமானது.

யாராவது கருத்துச் சொன்னால் நான் கேட்கத் தயாராக இருக்கிறேன். அதற்காக சொல்வதற்கெல்லாம் தலையாட்ட வேண்டிய தேவை எனக் கில்லை. நான் போராடுவது எனது தேசத்துக்காக, நான் பேசுவதெல்லாம் எனது தேசத்தின் நலனுக்காக. தேசத்தின் நலன் கருதி அக்கறையுடன் கருத்துச் சொல்லும் சுதந்திரம் எனக்கிருக்கிறது. எனது கருத்தில் யாருக்காவது உடன்பாடில்லையாயின் அதுபற்றி விவாதிக்க நான் தயாராகவுள்ளேன். ஈழப் போராட்டத்தை வியாபாரமாக்கும் சுயநலமிகள் யாரும் எனக்குச் சங்கு ஊதத் தேவையில்லை. சங்கு ஊதும் காலத்தையெண்ணி நான் தலையில் கை வைத்து அழுதுவிடப் போவதில்லை. ஈழத்தில் என்ன நடந்தது, என்ன

நடக்கிறது, என்னநடக்கப் போகிறது என்று அறியாத, அறிய விரும்பாத தமிழ் நாட்டின் ஒரு சிலர் எனக்கு வரலாறு சொல்ல முயற்சிப்பது தேவையில்லாத தலையீடாகும். அவர்கள் முதலில் தேடலுடன் வரலாற்றைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் பக்க சார்பற்றுப் பேசக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அப்படியானதொரு ஆரோக்கியமான சூழலில் நாங்கள் நிறையப் பேசிக் கொள்ளலாம். இது வெளிநாட்டில் வாழும் ஈழம் போர்த்திய சந்தர்ப்பவாதிகளுக்கும் பொருந்தும் என எண்ணுகிறேன்.

வரலாற்றுக்குள் நான் ஒன்றும் வாழ்த்துப்பா பாடிவிட முடியாது. எனக்கென தனியானதொரு நிலைப்பாடுண்டு. என்னை ஏற்றுக்கொள்ளும் அல்லது நான் ஏற்றுக்கொள்ளும் நபர்கள் குழுக்களாகவோ, கூட்டமாகவோ இருக்கலாம். அவர்கள் விருப்பப்படி என்னால் வரலாறு எழுதிவிட முடியாது. வரலாறு என்பது பக்கச் சார்பற்றது. விருப்பு வெறுப்புக்கப்பால் அதை எழுத வேண்டும். தங்கள் எதிர்பார்ப்புக்கு ஏதுவாக இந்த வரலாற்றுப் புத்தகம் அமையவில்லையே என்ற கடும் கோபம் ஒரு பக்கமும் தங்களால் புனிதர் என காட்ட முயற்சிக்கப்பட்ட ஒரு சிலரின் மறுபக்கத்தை நான் திரைகிழித்துக் காட்டிவிட்டேன் என்ற கோபம் மறுபக்கமுமாக தீப்பற்றி எரிந்து, அவர்கள் அரிப்பெடுத்த குரங்கு கொள்ளிக்கட்டையைத் தூக்கியது போல் பரிதாபமாக அலைகிறார்கள். ஈழத்தில் எல்லா இயக்கங்களாலும் எத்தனையோ பெரும் கொடூரங்கள் நடத்தப்பட்ட பின்பும் தாங்கள் சார்ந்த இயக்கம் சம்பந்தமாக எதுவித விசாரணையும் நடத்தாத தயாரில்லாது, அதே இயக்கத்தவர்களாக இன்றும் வெறியுடன் திரியும் இவர்கள் ஏனைய அராஜகங்களைப் பற்றி கதைக்கத் தாங்கள் அருகதையற்றவர்கள் என்பதை ஏற்றுக்கொள்வார்களா? ஏற்றுக்கொண்டேயாக வேண்டும் தாங்கள் கொடியவர்கள் என்று.

அடுத்த முக்கிய விடயம், இந்த வரலாற்றை எனது சாட்சியத்தினூடாகவே நான் நகர்த்திச் செல்கிறேன் என்பதை யாரும் கருத்தில் கொள்ளவில்லை என்பதே. சிலர் யானை பார்த்த குருடர்கள்போல் தாங்கள் பிடித்துக் கொண்டதையே இறுகப்பிடித்துக் கோமாளித்தனம் பண்ணுவதற்கு எனது முற்றம் யாருக்கும் தேவையில்லை. தவறுகள் இருப்பின் எங்கே, எப்படி, எந்த இடத்தில் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி சரியானது எது என்பதை முன்வைக்க வேண்டும். அதை விடுத்து கூச்சத்தம் போட்டு ஒளிந்து விளையாடும் குழந்தைப் பிள்ளைத்தனம் முதிர்ச்சியின் அடையாளமல்ல. என்னால் எழுதக் கூடியதை இயன்றளவு எழுதியுள்ளேன். எனக்குத் தெரியாதவை பற்றி என்னால் ஒன்றும் செய்துவிடமுடியாது. இங்கு நான் சொல்லியிருக்கும் வரலாற்றைவிட மேலும் வரலாறு தெரிந்தவர்கள் எழுத வேண்டும் என்பதுதானே என் விருப்பம். நானென்ன மடிக்கும் கட்டிவைத்துக்கொண்டு வஞ்சகமா பண்ணுகிறேன். “வரலாறு எழுதும் அவசியம் இவருக்கு இப்போது ஏன் ஏற்பட்டது” என்னும் கேள்வியை ஒருவர் எழுப்புகிறார். அப்போது அவர்கள் எழுதும் வரலாற்றை வாழ்முடிக்

கைகட்டிக் கேட்க வேண்டும் என்பதா அவர் விருப்பம். நாங்கள் சோத்துக்காகவும், சுகத்துக்காகவும் இயக்கம் மாறுபவர்களில்லை. நீங்கள் சாமரம் வீசலாம், எலும்பு தேடலாம், வாலையாட்டிப் போகலாம் ஆனால் தயவுசெய்து எங்களைப் பார்த்துக் குரைக்காதீர். ஈழப்போராட்டத்தைப் பொறுத்தவரை நீங்கள் எல்லாம் ஒரு மரணச்சுமை என்பது எனக்குத் தெரியும், அதனால்தான் நீங்கள் அரசனை விஞ்சி விசுவாசம்காட்டி பேய்க்கனவு கண்டு நித்திரையில்லாது அலட்டுகிறீர்கள்.

இலங்கையில் சாதியத்தின் பெயரால் ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு சமூகத்தைச் சேர்ந்த நீங்கள், அச்சமூக மக்களால் சாதியத்திற்கு எதிராக நடாத்தப் பட்ட போராட்டங்கள், சாதியத்தின் பெயரால் அவர்கள் பட்ட துன்பங்கள் பற்றி ஏன் இந்தப் புத்தகத்தில் எழுதவில்லை என்ற நேர்மையான கேள்வி ஒன்று கேட்கப்பட்டது. சாதியம் என்னும் பெயரால் அடக்கி, ஒடுக்கப் பட்ட இன்றும் அதிலிருந்து முற்று முழுதாக மீளமுடியாது திணறிக் கொண்டிருக்கும், போராடிக்கொண்டிருக்கும் அந்த மக்களின் வேதனைகளை நான் புரிந்துகொள்கிறேன். நான் அந்த மக்களில் ஒருவனாகப் பிறந்தவன். அவர்கள் சந்தித்த, சந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் துயரங்களின், துன்பங்களின் ஒரு பகுதியையேனும் நான் சந்திக்கவில்லை என்று கூறிவிடமாட்டேன். அவர்களின் வரலாறே ஈழப் போராட்ட வரலாற்றை விட மிகப் பழைமையானதும், மிக நீண்டதுமான வரலாறாகும். என் பார்வையில் அவர்கள் எல்லா அரசியற் கட்சிகளாலும் ஏமாற்றப்பட்டவர்கள். ஈழத்துக்கான போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட இயக்கங்களும் இந்த மக்கள் விடயத்தில் பெரியதொரு அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்பது வேதனையான உண்மை.

இலங்கையில் சாதியத்தின் கொடுமைகள், சாதியத்தினால் ஏற்பட்ட இழப்புகள், சாதியக் கொடுமைக்கு எதிராக நடந்த போராட்டங்கள், அதன் பங்காளிகள் பற்றிய விபரங்கள், இந்தப் பிரச்சினையில் அரசியற் கட்சிகளின், ஈழவிடுதலை இயக்கங்களின் நிலைப்பாடுகள் பற்றி எனக்கு எழுத விருப்பம்தான். அதற்கான முயற்சியில் நான் ஈடுபட்டபோது அது ஒரு அத்தியாயத்தில் அடங்கிடும் பக்கங்களாக இல்லாமல் அவை கண்ணீரால் எழுதி ஆவணப்படுத்தப்படவேண்டிய வரலாறு என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். ஈழப்போராட்டத்தில் எனக்கிருந்த பங்கு, சாதியின் பெயரால் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட எனது மக்களின் போராட்டங்களில் இருக்கவில்லை என்பது உண்மையே. ஆகவே மிகவும் விசாரணையுடனும், தேடலுடனும் செய்ய வேண்டிய ஆய்வாக இப்பிரச்சினை எனக்குப்பட்டதால் பொறுமையுடன் அதைச் செய்யலாம் என்னும் உறுதி என்னிடமுண்டு.

இயக்கங்கள், போராளிகள், இயக்கங்கள் மக்களைக் கொல்லுதல், பயமுறுத்தல், இயக்கம் இயக்கங்களை அழித்தல், கட்டம் கட்டமான போராட்டங்கள், தமிழீழ நடுவர் மன்றங்கள், துரோகிகள், சமூக விரோதிகள், சிறைச் சாலைகள், மரண தண்டனைகள், பிரேதங்கள், விதவைகள்,

அனாதைக் குழந்தைகள், இடம் பெயர்வுகள், புலம் பெயர்வுகள், சிங்களச் சிறைகளிலும் தமிழ்ச் சிறைகளிலும் கொல்லப்பட்ட ஈழ விரும்பிகள், அடிக்கடி பேச்சுவார்த்தைகள், போர் நிறுத்தங்கள், பத்திரிகையாளர்கள் சந்திப்புகள், தனது இயக்கத்தையே மறந்து குடும்பம் என இருந்தவர்களைத் தேடி அழித்தல், சிங்களச் சிறைகளில் போராளிகள், அரசுடன் பேச்சு வார்த்தைகள், கொழும்பு ஊடாக வெளிநாட்டுப் பயணங்கள், அரசு படைகளால் அள்ளிச் செல்லப்படும் இளைஞிகள் இளைஞர்கள், இதற்கிடையில் மீண்டும் கை குலுக்கல்கள், இடைத் தரகர்கள் என இப்படியாக ஈழப் போராட்டம் தும்பு தும்பாகக் கிழிந்து போன நிலையில் சூனியத்துக்குள் அகப்பட்ட நாங்கள் எதைத்தான் பேசமுடியும், எதைத்தான் எதிர்பார்க்க முடியும். ஈழப் போராட்டம் சோற்றுக்கு மட்டும் வாய் திறக்கும் ஓர் இனத்தை உருவாக்கியதே கண்ட பலன் என்று சொன்னால் பத்திக் கொண்டு கோபம் மட்டும் வருகிறதே தவிர என்ன செய்யலாம் என யாராவது சிந்தித்ததுண்டா.

ஈழ மக்களில் அக்கறை கொண்ட, அவர்களில் அன்பு கொண்ட எத்தனையோ கோடி தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் தமிழ் நாட்டில் உள்ளார்கள். அவர்கள் ஈழப் போராட்டத்துக்கு அள்ளிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஈழ மக்களை, ஈழப் போராளிகளை அரவணைத்து நிழல் தந்திருக்கிறார்கள், தந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எத்தனையோ ஆயிரம் மக்கள், குடும்பங்கள் ஈழப் போராட்டத்தால் பாதிக்கப்பட்டனர். ஆகவே ஈழப் போராட்ட வரலாறு என்பது தமிழ்நாட்டு மக்களையும் அடக்கிய ஒரு வரலாறாகும். எனது இந்தப் புத்தகத்துக்கும் கூட ஏனைய நாடுகளைவிட தமிழ்நாட்டு மக்கள் தந்த ஆதரவு மகத்தானதாகும். அந்த மக்களை நன்றியுடன் என் இதயத்தில் பதிந்து கொள்கிறேன். இப்புத்தகத்துக்கு தமிழ் பேசும் உலகில் கிடைத்த அபாரமான வரவேற்பு ஈழப் போராட்டத்தின் வரலாற்றுப் பதிவின் தேவையை வேண்டி நிற்பதைக் காட்டுகிறது. வரலாற்றின் பங்காளிகள் இத்தேவையை முன்னெடுக்க வேண்டிய கடமைப்பாட்டில் இருக்கிறார்கள் என்பது மறுப் பில்லா உண்மை. அடுத்த தலைமுறை தன் வரலாறு தெரியாத ஒரு இனமாக இருக்க நாம் இடமளிக்கக்கூடாது. காலம் ஒன்றும் கடந்துவிடவில்லை. பொறுப்பை உணர்ந்து செயற்படல் இன்றைய வரலாற்றுக் கடமை.

எனது இந்த வரலாறு எழுதும் முயற்சி வெற்றி பெற பெரும் கடலாகவும், சிறு துளியாகவும் பல வழிகளில் ஊக்கம் தந்த அனைவரையும் ஆனந்தக் கண்ணீருடன் நினைவு கூர்ந்து நன்றிகளைக் கூறிக் கொள்கிறேன். ஈழப் போராட்ட வரலாற்றின் ஒவ்வொரு தளங்களிலும் உங்களை மீண்டும் மீண்டும் சந்திப்பேன்.

பிரான்ஸ்

சி.புஸ்பராஜா

30.12.2005

முதலாம் பகுதி

ஆர்வத்தின் மூலம்

இலங்கையில் நடைபெற்ற தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் உரிமைப்போரிலும் சரி, தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திலும் சரி பங்கு கொண்டவர்களில் கணிசமானவர்கள் தமிழ் அரசுக் கட்சிக்காரர்களாகவும் ஏதோ ஒரு வழியில் தமிழ் அரசுக்கட்சி வழிவந்தவர்களுமாகவே இருந்தனர். இயக்கங்களில் போராட வந்த பொடியான்குக்கும் இது பொருந்தும். இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் போராட்ட வரலாற்றில் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் பங்கு குறிப்பிடும்படியானதாகும்.

என் தந்தையார் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் தொடக்கக் காலம் முதல் அதன் ஆதரவாளராக இருந்து வந்தவர். அதனால் எமது குடும்பமே தமிழ் அரசுக் கட்சியின் குடும்பமாக மாறியது. நான் எனது பாடசாலை நாட்களிலேயே புத்தகங்களிலும் குறிப்பேடுகளிலும் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் கொடியைக் கீறி வைத்திருந்தது இப்போதும் என் நினைவிலுண்டு. எனது தந்தையின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு 1961இல் நடைபெற்ற சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்துக்குப் போனது முதல், தமிழ் அரசுக் கட்சியின் பல கூட்டங்களுக்குப் போனதும் தலைவர்களுடன் எனது தந்தை கதைக்கும் பொழுது பக்கத்தில் நின்றதும் கறுப்பு வெள்ளை நினைவாக வந்து மறைகிறது. எனது நேரடியான அரசியல் பிரவேசம் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் பதினொன்றாவது மாநில மாநாட்டில் ஏற்பட்டது. இம்மாநாடு 1969ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் எட்டாம் திகதி மருதனாமடம் சந்தை மைதானத்தில் நடைபெற்றது. தமிழ் அரசுக் கட்சியின் வாலிப முன்னணி உறுப்பினராக அமிர்தலிங்கம் எனது பெயரை அம்மாநாட்டில் பிரேரித்துச் சேர்த்துக் கொண்டார். அதன் பிறகு தமிழ் அரசுக் கட்சியின் தீவிர தொண்டனாக நான் வேலை செய்யத் தொடங்கினேன்.

1972ஆம் ஆண்டின் அரசியல் சூழ்நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு தமிழ் அரசுக் கட்சி விசேட மாநாடு ஒன்றைக் கூட்டியது. கட்சியின் நிலை பாட்டையும் அரசியல் நிலைமையையும் மக்கள் முன் வைத்து இம்மாநாடு 1972ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 30ஆம் திகதி யாழ் மாநகரசபை மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. அந்த மாநாடு வெற்றி பெற நானும் ஒருவனாக நின்று உழைத்தேன். தமிழ் அரசுக் கட்சியில் மிகத் தீவிரமான அர்ப்பணிப்புள்ள இளைஞர்கள் அப்போது இருந்தனர். உதாரணமாக, மாவை சேனாதிராஜா, ஓட்டை மணியம், பரமசாமி, கருணாநிதி, முத்துலிங்கம், அருணாச்சலம், ஆலாலசுந்தரம், சாம் தம்பிமுத்து, கருணானந்தசிவம், கணேசமூர்த்தி போன்ற அன்றைய இளைஞர்களைக் குறிப்பிடலாம். தமிழ் அரசுக் கட்சியின் வரலாற்றில் மாவை சேனாதிராஜாவின் பெயர் குறிப்பிடும்படியானதாகும்.

அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி 1944ஆம் ஆண்டு நிறுவப் பட்டது. அதன் தலைவர் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம். இதில் எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம், இ.மு.வி.நாகநாதன், கு.வன்னியசிங்கம், சிவபாலன் போன்றவர்களும் முக்கியமானவர்களாகும். 1948ஆம் ஆண்டு, இலங்கை சுதந்திர மடைந்த வேளையில் அதன் பிரதமராகவிருந்த டி.எஸ்.சேனநாயக்காவுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்த பொன்னம்பலம், டி.எஸ்.சேனநாயக்காவின் அரசை எதிர்த்து நிற்பதைவிட, அதனுடன் ஒத்தோடும் எண்ணத்திலேயே இருந்தார். இந்த நேரத்தில்தான் காங்கிரஸ் தலைமைப் பீடத்தில் கருத்துக் குளறுபடி ஏற்பட்டது. செல்வநாயகம், டொக்டர் நாகநாதன் போன்றவர்கள் பொன்னம்பலத்தின் யோசனையை ஏற்க மறுத்தனர். டொக்டர் நாகநாதன் தனது கடுமையான எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டுத் தமிழ்க் காங்கிரஸிலிருந்து விலகினார். கட்சியின் ஒற்றுமையைக் கருத்தில் கொண்டு தனது எதிர்ப்பை வெளியே காட்டாது செல்வநாயகம் இருந்தார்.

1948ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் இந்திய - பாகிஸ்தான் பிரஜா உரிமைச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டபோது தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி பெரும் பிளவைச் சந்திக்கவேண்டி இருந்தது. இச்சட்டத்தை எதிர்த்துத் தந்தை செல்வா 1948 டிசம்பர் 10ஆம் திகதி பாராளுமன்றத்தில் ஆற்றிய உரை வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். இவ்வரையின் முக்கியப் பகுதிகளை 'மலையகம்' என்ற தலைப்பின்கீழ் பார்க்கலாம். இச்சட்டம் வாக்கெடுப்புக்கு விடப்பட்டபோது பொன்னம்பலம், இராமலிங்கம், கனகரத்தினம் ஆகியவர்கள் சட்டத்தை ஆதரித்தும், செல்வநாயகம், வன்னியசிங்கம், சிவபாலன் ஆகியவர்கள் சட்டத்தை எதிர்த்தும் வாக்களித்தனர்.

அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸிலிருந்து செல்வநாயகம் தலைமையில் வெளியேறியவர்கள் தமது வெளியேற்றத்துக்கான நியாயத்தை மக்கள் மத்தியில் விளக்கும் கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்தனர். முதலாவது கூட்டம் மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோவில் மைதானத்தில் 1949ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 13ஆம் திகதி நடைபெற்றது. கு. வன்னியசிங்கம், டொக்டர் நாகநாதன் போன்றவர்கள் இங்கு உரை நிகழ்த்தினர். சட்டக் கல்லூரி மாணவராக இருந்த அமிர்தலிங்கம் முதன்முதலாகப் பேசிய பொதுக் கூட்டம் இதுவே யாகும்.

பிரச்சாரங்களைத் தொடர்ச்சியாகப் பல இடங்களில் நடத்தும் பொருட்டும் இதற்கான வேலைத்திட்டங்களைத் தயாரிக்கும் பொருட்டும் டொக்டர் நாகநாதன், டொக்டர் வி. வே. பரமநாயகம், நல்லசிவம்பிள்ளை, எஸ்.டி. சிவநாயகம், டொக்டர் எம். திருவிளங்கம், வி.நவரத்தினம், திருநாவுக்கரசு, தியாகராஜா போன்றவர்கள் அடிக்கடி ஒன்றுகூடினர். வட்பகுதியெங்கும் கூட்டம் நடாத்தியவர்கள், 1949ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 8ஆம் திகதி திருகோணமலையில் மாபெரும் பொதுக்கூட்டம் ஒன்றை நடத்தினார்கள். இராஜவரோதயம், இராமநாதன், விஜயநாதன் போன்றவர்கள் திருகோண

மலையிலிருந்தும், சாம் தம்பிமுத்து, சாகுல் ஹமீது, சித்தாண்டி நாகலிங்கம், கனகசபை, சிவஞானம், பத்மநாதன் போன்றவர்கள் மட்டக்களப்பிலிருந்தும் இப்பிரச்சாரக் குழுவில் சேர்ந்து கொண்டனர்.

தமிழ்க் காங்கிரஸிலிருந்து வெளியேறியவர்களும், பிரச்சாரத்தின் மூலம் புதிதாக ஒன்று சேர்ந்தவர்களும், 1949ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 18ஆம் திகதி மருதானையிலிருந்த அரசாங்க லிகிதர் சேவை சங்க மண்டபத்தில் ஒன்று கூடினர். அக்கூட்டத்தை டொக்டர் நாகநாதனும், கு.வன்னியசிங்கமும் ஒழுங்கு செய்திருந்தனர். செல்வநாயகம் கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கினார். இக்கூட்டத்தில் கூடிய அனைவரின் ஏகமனதான தீர்மானத்தின்படி, அன்றைய தினமே இலங்கைத் தமிழ் அரசுக் கட்சி தோற்றம் கண்டது.

தமிழ் அரசுக் கட்சி சந்தித்த பாராளுமன்றத்திற்கான முதலாவது தேர்தல் 1952ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. ஏழு தொகுதிகளில் போட்டியிட்டு கோப்பாய்த் தொகுதியில் வன்னியசிங்கமும், திருகோணமலைத் தொகுதியில் இராஜவரேதயமும் மட்டுமே வெற்றி பெற்றனர். தோற்றவர்களில் செல்வ நாயகமும், நாகநாதனும் முக்கியமானவர்களாகும். பின்பு, 1956ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் பத்து இடங்களில் வெற்றி பெற்றுக் கட்சி சாதனை படைத்தது. அதன் பின்பு, 1960ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் பத்தொன்பது இடங்களில் போட்டியிட்டு, பதினைந்து தொகுதிகளில் கட்சி வெற்றி பெற்றது. 1956ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1970ஆம் ஆண்டு வரை நான்கு பொதுத் தேர்தல்களைச் சந்தித்த கட்சி தமிழ்ப்பேசும் மக்களின் நம்பிக்கைக்குரியதாக வளர்ந்திருந்தது. தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் பிரதிநிதியாகப் பாராளுமன்றம் செல்லும் கட்சியைச் சேர்ந்த எவரும் மந்திரி பதவியை ஏற்கக்கூடாது என்ற கொள்கையில் கட்சி எப்பவும் சமரசம் செய்துகொள்ளாது அக்கொள்கையைக் காப்பாற்றி வந்தது. 1970ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் கடைசியாகப் பங்குபற்றிய கட்சி, வட கிழக்கு மாகாணத்தில் பதின்மூன்று தொகுதிகளில் வெற்றி பெற்றாலும், கட்சியின் தளபதிகளான டொக்டர் நாகநாதன், அமிர்தலிங்கம் போன்றவர்கள் தமது தொகுதிகளில் தோல்வியைக் கண்டனர்.

இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் வரலாற்றில் தமிழ் அரசுக் கட்சியால் நடந்த போராட்டங்கள் நிராகரிக்க முடியாத முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாகும். 1956ஆம் ஆண்டு ஆனிமாதம் 5ஆம் திகதி கொண்டு வரப்பட்ட தனிச் சிங்களச் சட்டத்தை எதிர்த்துக் காலிமுகத் திடலில் தமிழ் அரசுக் கட்சியால் செய்யப்பட்ட சத்தியாக்கிரகம் முக்கியமானதொன்று. தமிழ் அரசுக் கட்சியின் முக்கியத் தலைவர்கள் முதல் தொண்டர்கள்வரை பங்கு கொண்ட இச்சத்தியாக்கிரகத்தில் சிங்களக் காடையர்கள் புகுந்து தலைவர்களையும் தொண்டர்களையும் தாக்கினர். அனைத்தையும் பொலிஸ் ஆசிர்வாதத்துடனேயே செய்தனர். வன்னிய சிங்கம், நாகநாதன் ஆகியவர்களின் உடைகள் கிழிக்கப்பட்டு மிருகத் தனமாகத் தாக்கப்பட்டனர். வி.என். நவரத்தினம் கடுமையான தாக்குதலால் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்

பட்டார். கற்களை எறிந்து அமிர்தலிங்கத்தின் நெற்றியை உடைத்தனர். செல்வநாயகத்தின் இரு புதல்வர்களும் அவர் முன்னிலையிலேயே அடித்து நொறுக்கப்பட்டனர். இச்சத்தியாகிரகம் இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களைச் சிந்திக்க வைத்த போராட்டமாக அமைந்தது.

இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் உரிமையை வலியுறுத்தி திருகோண மலையில் தமிழ் அரசுக் கட்சி பெரியதொரு மகாநாட்டை நடாத்தத் தீர்மானித்தது. காலிமுகத் திடலில் நடந்த சத்தியாகிரகத்தின் கோபமும் தமிழ் அரசுக் கட்சிக்கு இருந்தது. அடுத்தப் போராட்டம் என்ன என்ற கேள்வி எழுந்தது. அதன் பயனே திருமலை மாநாடாகும். இம்மாநாட்டில் ஓர் இணையரசைக் கோருவது எனவும், மாநாட்டுக்கு அனைவரும் கால்நடையாகப் போவதென்றும் கட்சியின் செயற்குழு முடிவெடுத்தது. இந்தக் கால்நடைப் பயணங்களில் முக்கியமானதும் பெரும் சாதனையையும் படைத்தவை மூன்று பயணங்கள். முதலாவது அறப்போர் முன்னணித் தலைவர் அரியநாயகம் தலைமையில் திருக்கோவிலிருந்து புறப்பட்ட பயணம். இரண்டாவது அழகக்கோன் தலைமையில் மன்னாரில் இருந்து புறப்பட்டது. மூன்றாவது செல்வநாயகம் தலைமையில் காங்கேசன் துறையில் இருந்து புறப்பட்டது. இம்மூன்று பயணங்களும் நீண்டதொரு பயணங்களாக அமைந்தன. வேறு பல ஊர்களில் இருந்தும் தொகுதிகளில் இருந்தும் கால்நடையாக வந்த தொண்டர்கள் இம்மூன்று பெரும் அணிகளுடன் சேர்ந்து திருமலையை அடைந்தனர். இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் பகுதிகளில் இருந்து கால்நடைப் பயணமாகத் திரண்ட பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் மத்தியில் 1956ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 19ஆம் திகதி திருமலை மாநாட்டின் தலைவர் கு. வன்னியசிங்கம் அவர்கள் ஆற்றிய உரை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. திருகோணமலை மாநாட்டில் மொழிக்குச் சம உரிமை, மலைநாட்டுத் தமிழருக்குக் குடியுரிமை, சமஷ்டி அரசு என்ற முக்கிய தீர்மானங்கள் வரலாறு காணாத மக்கள் சமுத்திரத்தின்முன் அறிவிக்கப்பட்டன.

1957ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 19ஆம் திகதி ஆரம்பிக்கப்பட்ட சிங்கள சிறீ எதிர்ப்புப் போராட்டம் சட்ட மறுப்புப் போராட்டமாகும். வாகனங்களின் இலக்கத் தகடுகளில் உள்ள இலக்கங்களுடன் சிங்கள சிறீயை இணைக்கும் மோட்டார் வண்டிப் பதிவுச் சட்டத்தை எதிர்த்து, சிங்கள சிறீயைத் தாள் பூசி அழித்து, அதில் தமிழ்ச் சிறீயைப் பொறித்து வாகனங்களை ஓட வைக்கும் போராட்டமே சிங்கள சிறீ எதிர்ப்புப் போராட்டம். இது வடகிழக்கில் எழுச்சியை ஏற்படுத்தியது. இப்போராட்டத்தில் பல பெண்களும் மாணவிகளும் மாணவர்களும் ஈடுபட்டனர். தமிழ்க் காங்கிரஸ் தலைவர் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலமும் இதில் பங்கு கொண்டார். ஊருக்கு ஊர் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட பெண்கள், ஆண்கள் பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்டனர்.

1957ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் சுதந்திரத் தினமான பிப்ரவரி மாதம் 4ஆம் திகதியைப் பகிஷ்கரிக்கும்படியும், அதனைத் துக்கத் தினமாக அனுஷ்டிக்கும்படியும் தமிழ் அரசுக் கட்சி வடகிழக்கு மக்களைக் கேட்டுக் கொண்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் அன்றைய தினம் கடையடைப்புச் செய்யாத இடங்களில், கோமதி வன்னியசிங்கம் தலைமையில், பெண்கள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்து கடையடைப்புச் செய்வித்தனர். திருகோணமலையில் துக்க தினத்தின் அடையாளமாகச் சந்தைப் பகுதியிலிருந்த மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்தில் ஏறிக் கறுப்புக்கொடி கட்டிக்கொண்டிருந்த தமிழ் அரசுக் கட்சியின் தொண்டரான இருபத்திரண்டு வயது நடராஜனை, எவ்.ஜி. மனுவல் டீ சில்வா என்ற சிங்களக் காதையன் சுட்டுக்கொன்றான். இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் உரிமைப் போரில் களப்பலியான முதல் தியாகி திருமலை நடராஜன்தான். இதன் பின்பே மலையகத் தோழர்கள் ஐயாவு, பிரான்ஸிஸ் ஆகியோர் களப்பலியாகினர்.

தமிழ் அரசுக் கட்சியால் நடத்தப்பட்ட சத்தியாக்கிரகம் எமது போராட்டத்தில் முக்கிய மைல் கல்லாகும். மக்கள் மத்தியில் பெரியதொரு போராட்ட எழுச்சியை ஏற்படுத்தியது இச்சத்தியாக்கிரகம். வடகிழக்கில் சில மாதங்கள் இலங்கை அரசு இயந்திரத்தினை ஆட்டம்காண வைத்தது இது. 1961ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 1ஆம் திகதி 'சிங்களம் மட்டும்' சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான முயற்சியில் இலங்கை அரசு ஈடுபட்டது. தமிழ் அரசுக் கட்சியினர் அதனைப் பல வழிகளாலும் எதிர்த்தனர். ஆனால் அவர்களது எதிர்ப்புத் தோல்வியிலேயே முடிந்ததால் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் நடாத்த முன்வந்தனர். 1961ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 20ஆம் திகதி தமிழ் அரசுக் கட்சித் தலைவர் செல்வநாயகம் தலைமையில் யாழ்ப்பாணம் கச்சேரி முன்பு தொடங்கிய சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து, பிப்ரவரி 27ஆம் திகதி மட்டக்களப்புக் கச்சேரி வாசல், மார்ச் 4ஆம் திகதி திருகோணமலைக் கச்சேரிவாசல் எனத் தொடர்ந்து, பின்பு மன்னார் கச்சேரிவாசல், வவுனியாக் கச்சேரிவாசல் எனக் காட்டுத்தீயாய்ப் பரவியது.

திருகோணமலைக் கச்சேரிக்கு முன்னால் நடந்த சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தில் பங்குபெற்றவர்கள் மீது பொலிஸார் கொடுமமாகத் தடியடி மேற்கொண்டனர். கடுமையாகக் காயம் பட்டவர்களில் ஒருவரான மூதூர் ஏகாம்பரம் - கட்சியின் முக்கியத் தலைவர்களில் ஒருவர் - 1961 மார்ச் 22ஆம் திகதி மரணமடைந்தார். ஏகாம்பரத்தின் மரணம், அதுவும் சத்தியாகிரகம் நடக்கும் வேளையில் கட்சிக்குப் பேரிடியானது.

சத்தியாக்கிரகத்தின் ஊடாகச் சட்டமறுப்புப் போராட்டமாகத் 'தமிழ் அரசு தபால் சேவை'யை ஏப்ரல் மாதம் 14ஆம் திகதி தொடங்கினர். இது இலங்கையரசின் தபால் சேவைச் சட்டத்தை மீறிய செயலாகும். மல்லாகம் வழக்கறிஞரும் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் பெரும் தூணுமாகிய சு.நடராசா அவர்கள் தபால் சேவை அதிபராக (Post Master General) நியமிக்கப்பட்டார்.

'தமிழ் அரசு முத்திரை' இடப்பட்ட தபாலை யாழ்ப்பாணப் பொலிஸ் அதிபரிடம் மு.சிவசிதம்பரம் அவர்களும், யாழ் அரசாங்க அதிபரிடம் வி. தர்மலிங்கம் அவர்களும் ஒப்படைத்தனர்.

வடகிழக்கில் இப்போரில் பங்குகொள்ளாத மக்களே இல்லை என்னும் அளவுக்குச் சகலரும் பங்கேற்றனர். குடும்பப் பெண்கள், தமிழ் அரசுக் கட்சியின் பெண்கள் முன்னணியினர், தாதிமார் சங்கத்தவர்கள், பல்கலைக் கழக, கல்லூரி, பாடசாலை மாணவிகள், கிறிஸ்தவக் கன்னியர்மடச் சகோதரிகள் என இப்போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட பெண்களின் பங்களிப்பு அபாரமானது. இப்போராட்டத்தின் முன்னணியில் நின்று போராடிய பெண்களில் மட்டக்களப்பு செல்வநாயகி, கலா மாணிக்கம், திருகோண மலை அருந்ததி கனகசபை, வடக்கில் சுந்தரம்பிள்ளை அழகம்மா, திருமதி அருணாசலம், மங்கையற்கரசி, இராஜபூபதி அருணாசலம், மங்கள கிறிஸ்தோபர், கோமதி வன்னியசிங்கம், சமாதானம் சோமசுந்தரம், பார்வதி வேலுப்பிள்ளை, பொன்னம்மா அழகரத்தினம் ஆகியவர்கள் வரலாற்றில் இடம்பிடித்துக் கொண்டவர்கள்.

இலங்கை வரலாற்றில் எப்போதும் இல்லாதவாறு இஸ்லாமிய சகோதரர்கள் கடலெனத் திரண்டு இப்போராட்டத்தில் பங்கு கொண்டனர். மத வேறுபாடின்றி, மொழி ஒன்றையே இலக்காக வைத்து இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ, இந்து மக்கள் ஒன்றுபட்டுப் போராடிய போராட்டமாகச் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தைக் கருதலாம். இப்போராட்டத்தின் இறுதி நாட்களில் அரசு ஊழியர்களும் கலந்து கொள்ளாமளவுக்குப் போராட்டம் உரம் கொண்டது.

'தமிழ் அரசு தபால் சேவை' தொடங்கப்பட்டதும் இலங்கை அரசானது செய்வதறியாது கை பிசைந்து நின்றது. இதன் பலனாக 1961ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 17ஆம் திகதி அவசரகாலச் சட்டம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இச்சட்டத்தின்கீழ் நாற்பத்தெட்டு மணித்தியாலங்களுக்கு ஊரடங்கு உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. அதே தினமே இரவோடு இரவாகக் கட்சியின் தலைவர்கள், முன்னணித் தொண்டர்கள் அனைவருமே கைது செய்யப்பட்டனர். செல்வ நாயகம், எம்.சீ.மொஹமது, டொக்டர் நாகநாதன் ஆகியோர் வீட்டுக்காவலில் வைக்கப்பட்டனர். சாத்வீகமாகப் போராட வந்த பொது மக்கள் மீது அரசு படைகள் கடுமையான வன்முறைகளைப் பிரயோகித்தன. சத்தியாக்கிரகமிருந்தவர்கள் பெண்கள், ஆண்கள் என வித்தியாசமின்றி லொறிகளில் ஏற்றப்பட்டு அங்கும் இங்கும் எனத் திக்குத் தெரியாத இடங்களில் நடு இரவில் இறக்கி விடப்பட்டனர். 20.02.1961 முதல் 17.04.1961 வரையிலான காலப்பகுதிகளில் நடாத்தப்பட்ட சத்தியாக்கிரகப் போராட்டமானது, குறிப்பாக, வடகிழக்கில் அரசாங்க நிர்வாகத்தின் அனைத்து அலகுகளையும் சீர்குலைய வைத்தது. இலங்கையின் அரசு இயந்திரத்தைக் குப்பை கிளற வைத்தது.

இப்போராட்டத்தில் திட்டமிடல், வருமுன் காத்தல் போன்ற விடயங்களில், தலைவர்கள் விட்ட தவறுகள் உட்பட பல பலவீனங்கள் இருந்தாலும், நான் முன்பு கூறியதுபோல் இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் சத்தியாகிரகம் முக்கியமானதொரு மைல் கல் என்பதை மறுக்க முடியாது, மறுக்கக்கூடாது.

1967-1968ஆம் ஆண்டுக்கால கட்டத்தில் தமிழரசுக்கட்சியின் வாலிப முன்னணியினர் மாவை சேனாதிராஜாதலைமையில் நடாத்திய தமிழர்களின் எல்லை காக்கும் போராட்டம் ஒரு கனதியான போராட்டமாகும். எல்லை காக்கும் போராட்டம் திருகோணமலை, அம்பாறை போன்ற மாவட்டங்களில் மிகத் தீவிரமாக நடத்தப்பட்டதை வரலாற்றின்மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். திருகோணமலையிலிருந்து பத்தாம் கட்டை என சொல்லப்படும் கித்துலூற்று என்னும் பகுதியைச் சிங்களவர்கள் ஆக்கிரமித்துக் குடியேற முயன்றபோது, அதை எதிர்த்துச் சுமார் 150 இளைஞர்களுடன் தமிழரசுக் கட்சியின் வாலிப முன்னணியினர் மேற்கூறிய பகுதியில் காடுகளை அழித்துக் குடியேறினார்கள். இதைத் தொடர்ந்து அரச படைகளால் இளைஞர்கள் தாக்கப்பட்டு இவர்களின் குடிசைகள் எரிக்கப்பட்டாலும், இச்செயலுக்கெதிராக நீதிமன்றத்தில் நடந்த வழக்கின் மீதான தீர்ப்பின் விளைவாக மீண்டும் அவ்விடத்தில் சட்டரீதியாகக் குடியேறும் வாய்ப்பு இளைஞர்களுக்குக் கிட்டியது.

இதேபோல் திருகோணமலை 2ஆம் கட்டையில் மலையகத் தமிழர்களை தமிழரசுக் கட்சி வாலிப முன்னணியினர் குடியேற்றினார்கள். இதைத் தொடர்ந்து வேப்பங்குளம், முதலிக்குளம் போன்ற பகுதிகளில் தமிழ் வாலிபர்கள் குடியேற வழி வகுக்கப்பட்டு அதில் வெற்றியும் கிடைத்தது. அம்பாறை மாவட்டத்தின் எல்லைகளில் இது போன்ற போராட்டங்கள் மிகத் தீவிரமாக நடாத்தப்பட்டன. இப்போராட்டங்களில் மாவை சேனாதிராஜாவுடன் முன்னணியில் நின்றவர்களில் புங்குடுதீவு க.திருநாவுக்கரசு, மல்லாவி க.ஜீவகாருண்யம், முத்தயன்கட்டு முத்து சுப்ரமணியம், புங்குடுதீவு விசுவலிங்கம், திருமலை ஈழத்துநாதன், வீரசுப்ரமணியம், நாதன் மாஸ்டர் ஆகியோர் நினைவில் நிற்பவர்கள்.

தமிழ் அரசுக் கட்சியின் தலைவர்களாக கு.வன்னியசிங்கம், என்.ஆர். இராஜவரோதயம், கி.மு.இராஜமாணிக்கம், இ.மு.வி.நாகநாதன், அ.அமிர்தலிங்கம் போன்றவர்களும் இருந்திருக்கின்றனர். ஆனாலும் 1949ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கம் 1955ஆம் ஆண்டு வரையும், பின்பு 1964ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1966ஆம் ஆண்டு வரையிலும் மட்டும் தலைவராகவிருந்த சா.ஜே.வே.செல்வநாயகம் அவர்களையே தமிழ் அரசுக் கட்சியின் தலைவர் என எல்லோரும் எக்காலத்திலும் அழைத்தனர்.

சா.ஜே.வே.செல்வநாயகம், எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா ஆகிய இருவருக்குமிடையில் செய்துகொள்ளப்பட்ட (கைச்சாத்திடப்பட்ட)

பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம் நிறைவேற்றப்பட்டு நடைமுறைக்கு வந்திருக்குமாயின், அது நாட்டு மக்களுக்கு நல்லதொரு தீர்வாக அமைந்திருக்கும் என்பதுடன், இவ்வளவு பெரியதொரு யுத்தம் சிலவேளை வந்திருக்காது என்றும் எண்ணுகிறேன். 1957ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 26ஆம் திகதி கைச் சாத்திடப்பட்ட பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தமும், 1965ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 24ஆம் திகதி கைச்சாத்திடப்பட்ட டட்லி - செல்வா ஒப்பந்தமும் அவற்றைக் கைச் சாத்திட்ட சிங்களத்தலைவர்களாலேயே கிழித்தெறியப்பட்டு வழமைபோல் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் தலையில் மிளகாய் அரைக்கப்பட்டது. இலங்கை என்னும் குடையின்கீழ் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கத் தமிழ் அரசுக் கட்சி எடுத்த அனைத்து முயற்சிகளும் தோல்வி கண்டதன் பலனாகவே ஆயுதப் போராட்டம் தலையெடுத்தது.

சிங்கள சிறீ எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் கைதாகி சுண்ணாகம் பொலிஸ் நிலையத்தில், (இடமிருந்து வலமாக) மங்களா கிறிஸ்தோப்பர், கோமதி வள்ளியசிங்கம், மங்கையற்கரசி அமிர்தலிங்கம், விஸ்வநாதர் தர்மலிங்கம் ஆகியவர்கள் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

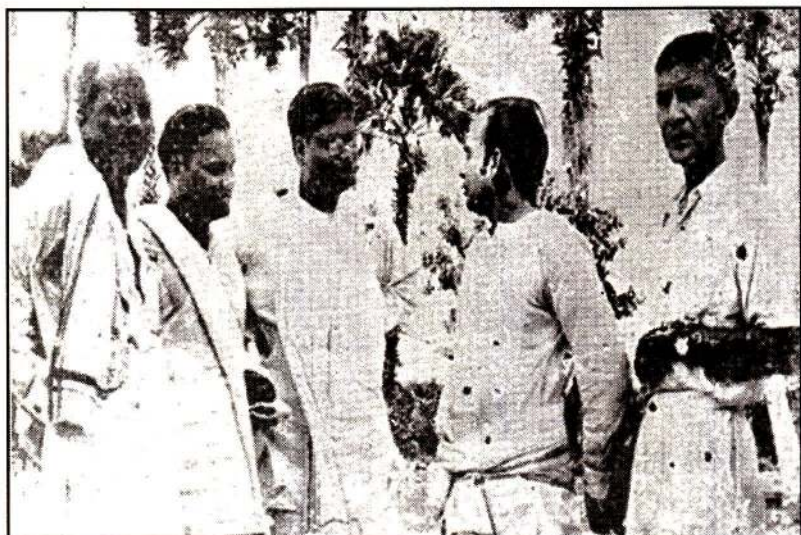
யாழ்ப்பாணம் கச்சேரிக்கு முன்பு 1961ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தில் பெண்கள்.

சத்தியாக் கிரகப் போராட்டத்தில் வல்வெட்டித்துறை வீரர்கள்

திருமலை யாத்திரையில் பொட்டர் நடராசர், கு.வன்னியசிங்கம், அ.அமிர்தலிங்கம் ஆகியவர்கள் முன்னே செல்கிறார்கள்.

திருமலை யாத்திரையின்போது இடையில் ஓய்வெடுக்கும் தலைவர்கள் பொட்டர் நடராசா, அமிர்தலிங்கம், கு.வள்ளியசிங்கம், தந்தை செல்வநாயகம்.

தமிழ் எழுத்துப் பொறித்த காரிலிருந்து இறங்கும் முன்னாள் பிரதமர் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டார நாயக்கா.

1956இல் கொண்டுவரப்பட்ட தனிச்சிங்களச் சட்டத்தை எதிர்த்துப் போராடிய தமிழ்ப் பேசும் தலைவர்களைத் தாக்கியபின் பாராளுமன்றத்துக்குள் புகுந்து கலகம் செய்யும் சிங்களக் காடையர்கள்

சத்தியாக்கிரகிகளால் சுற்றி வளைக்கப்பட்ட பொலிஸ் ஜீப்

1956ஆம் ஆண்டு காலிமுகத் திடலில் சத்தியாக்கிரகம் செய்த தமிழ்ப் பேசும் தலைவர்களில் ஒருவரான கு. வன்னியசிங்கம் பொலிஸாராலும் சிங்களக் காதையர்களாலும் தாக்கப்பட்டு, உடைகள் கிழிக்கப்பட்டு இழுத்துச் செல்லப்படும் காட்சி

1961 சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தில் மாணவிகள்

தமிழ் மாணவர் பேரவை

1970ஆம் ஆண்டு ஆட்சிக்கு வந்த சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, லங்கா சமசமாஜக் கட்சி ஆகியவற்றின் ஐக்கிய முன்னணி அரசின் கல்வியமைச்சரான பதியுதீன் முகமதுவினால் கொண்டு வரப்பட்ட தரப்படுத்தல் சட்டத்தின் விளைவாகக் கொந்தளித்த தமிழ் மாணவர்களின் போராட்டத்தின் ஓர் உருவமே தமிழ் மாணவர் பேரவையாகும். தமிழ் மாணவர் பேரவையை ஆரம்பித்தவர்களில் சத்தியசீலன், அரியரத்தினம், வில்வராஜா, சபாலிங்கம், கனகசுந்தரி, பூபதி, சந்திரசேகரம் போன்றவர்கள் முக்கியமானவர்கள். தமிழ் மாணவர்களிடையேயும் தமிழ் இளைஞர்களிடையேயும் ஓர் எழுச்சியையும், எமது பிரச்சினைக்கான தீர்வைப் பலாத்கார மூலமே பெறமுடியும் என்ற உணர்வையும் ஏற்படுத்தியவர்கள் தமிழ் மாணவர் பேரவையினரே.

இலங்கைத் தமிழர்கள் மத்தியில், குறிப்பிடும்படியாக, தமிழ் மாணவர் பேரவைக்கு முன்பு அரசியல்ரீதியில் குறிப்பிடும்படியான தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய அமைப்புகள் யாழ்ப்பாணம் வாலிபர் காங்கிரஸ், ஈழத் தமிழர் இளைஞர் இயக்கம் என்ற இந்த இரண்டு அமைப்புகளையும் குறிப்பிடலாம். யாழ்ப்பாணம் வாலிபர் காங்கிரஸ் எனப் பரவலாக இது அறியப்பட்டாலும் 'வாலிபர் காங்கிரஸ்' (The Youth Congress) என்பதே இதன் பெயராகும். 1926ஆம் ஆண்டுகாலப் பகுதியில் 'யாழ் மாணவர் காங்கிரஸ்' என இயங்கியவர்கள் 1930இல் 'வாலிபர் காங்கிரஸ்' என்ற பெயர் மாற்றத்துடன் இயங்கினர். தமிழ்ப் பேசும் மக்களிடையே புரையோடிப் போயிருந்த சமுதாயச் சீரழிவுக்கு எதிராக முக்கியமாகச் சாதிப் பாகுபாட்டிற்கெதிரான பல போராட்டங்களை வாலிபர் காங்கிரஸ் நடாத்தியது. இலங்கை வந்த மகாத்மா காந்தியை இவர்கள் வடபகுதிக்கு அழைத்து வரவேற்றனர். ஹண்டி பேரின்பநாயகம், ஒறேற்றர் சுப்பிரமணியம் (இவர் 1994ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 18ஆம் திகதியில் இலண்டனில் மரணமானார்), ஜே.வீ.செல்லையா, எஸ்.குலேந்திரன், கே.நேசையா, வி.சபாரட்ணம், ஏ.ஈ.தம்பர் போன்ற அன்றைய இளைஞர்கள்தாம் வாலிபர் காங்கிரஸின் முன்னோடிகளாவர். தமிழ்ப் பேசும் மக்களுக்கெதிரான டொனமூர் அரசியல் அமைப்பை எதிர்த்து 1931ம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலை யாழ்ப்பாணப் பகுதிகளில் பகிஷ்கரிக்க வைத்தவர்கள் இந்த இளைஞர் காங்கிரஸ்காரர்களே.

ஈழத் தமிழர் இளைஞர் இயக்கம் நீண்ட காலம் உயிர் வாழாவிட்டாலும் தமிழ் இளைஞர்கள் மத்தியில் எமது காலத்தில் தோன்றிய விடுதலை உணர்வுக்கு வித்திட்டவர்கள் இந்த இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதை

நாம் மறக்கக்கூடாது. ஈழத் தமிழர் இளைஞர்கள் இயக்கத்தின் தலைவராக வவுனியாவைச் சேர்ந்த இலங்கைத் தேசிய மன்னன், பொதுச்செயலாளராக மாவை சேனாதிராஜாவும் பொருளாளராக மைக்கல் தம்பிநாயகமும் இருந்தனர். சிவகுமாரன், பரமசாமி, வில்வராஜா, டொக்டர் சண்முகநாதன், முத்துக்குமாரசாமி போன்றவர்களும் இதில் முக்கியமானவர்கள். 1969ஆம் ஆண்டு கல்வியமைச்சராகவிருந்த இரியகொல்லவினால் 'சியவச' என்னும் அதிர்ஷ்ட லாபச் சீட்டு முறை மாணவர்கள் மத்தியிலேயே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 'சியவச' என்னும் சிங்களச் சொல்லைக் கொண்ட இச்சீட்டு தமிழில் இருக்கவில்லை என்பதுடன், சிங்களப்பகுதி மாணவர்கள் பயன்பெறும் வகையிலேயே சீட்டிழுப்பு இருந்ததால், அவற்றை விற்க வேண்டாம் என்றும் அதனைப் பகிஷ்கரிக்கும்படியும் தமிழ் அரசுக் கட்சியும், ஈழத் தமிழர் இளைஞர் இயக்கமும் வேண்டுகோள் விடுத்தன. ஈழத் தமிழர் இளைஞர் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பாடசாலை பாடசாலையாகப் படியேறிப் பிரச்சாரம் செய்தனர். இந்த பகிஷ்கரிப்பில் எனது பாடசாலையில் முதலில் பங்குகொண்ட மாணவன் நானே. பின்பு என் பள்ளித் தோழர்கள் புஷ்பராஜன், அருளானந்தன், ஏழுமலை போன்றவர்களும் என்னுடன் பங்கு கொண்டனர். பகிஷ்கரிப்பு நடத்திய மாணவர்கள் மீது அன்றைய ஆசிரியர்கள் மிகவும் கோபமாக இருந்தனர்; கடுமையாக நடந்துகொண்டனர். இந்தப் பகிஷ்கரிப்புப் போராட்டத்தின் மூலமே முத்துக்குமாரசாமி எனக்கு அறிமுகமானார். ஈழத் தமிழர் இளைஞர் இயக்கத்தால் மிகச் சிரத்தை எடுத்து நடாத்தப்பட்ட பிரச்சாரத்தின்மூலம் 'சியவச' சீட்டு வடபகுதியில் தோல்வியைக் கண்டது.

புத்தூர், கரவெட்டி, ஆவரங்கால் போன்ற பகுதிகளில் சாதித் தீயினால் வெந்து போயிருந்த மக்களைப் பௌத்த மதத்துக்கு மாற்றவும், அந்த இடங்களில் பௌத்த பாடசாலைகளைத் திறக்கவும் இலங்கை அரசு எடுத்த நடவடிக்கைகளை எதிர்த்துப் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் பிரசார வேலைகள் செய்து அதில் ஓரளவு வெற்றியையும் இவ்வியக்கத்தினர் கண்டனர். அரசு, பொலிஸ் அடக்குமுறைகளுக்கெதிராக சில ஊர்வலங்களையும் இவர்கள் நடாத்தினர். இதேகாலப் பகுதியில் சலுசல, லக்சல போன்ற சிங்களப் பெயர்களைத் தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலிருந்து அகற்றுமாறு கோரி யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் இருந்து யாழ் முற்றவெளி வரை பெரியதோர் ஊர்வலம் நடாத்தினர். 1969ஆம் ஆண்டின் இறுதிக் காலத்தில் மிகத் தீவிரமாக இயங்கிய இவர்கள் தமிழர் கட்சிகள் ஒன்றாக இணைய வேண்டும் எனக் கேட்டு யாழ் முற்றவெளியில் உண்ணாவிரதம் இருந்தனர். இதே கோரிக்கைக்காக யாழ் மாநகரசபை மண்டபத்தில் பெரியதொரு கூட்டத் தையும் நடத்தினர். ஈழத் தமிழ் இளைஞர் இயக்கம் பின்னர் ஈழ விடுதலை முன்னணியாகப் பெயர் மாற்றப்பட்டது.

மேலே குறிப்பிட்ட இரு இயக்கங்களுக்குப்பின், தமிழ் மாணவர் பேரவையின் தோற்றமும் எழுச்சியும் தமிழ் மக்களின் தேசிய விடுதலைப்

போராட்டத்தில் முக்கியமான திருப்புமுனையாகும். அரசின் தரப்படுத்தல் முறைக்குத் தமிழ் மாணவர்களின் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு ஊர்வலம் நடாத்துவது என முடிவெடுத்து அதனை அறிவித்தனர் தமிழ் மாணவர் பேரவையினர். காங்கேசன்துறைப் பகுதிகளில், குறிப்பாக காங்கேசன்துறை, பலாலி, மயிலிட்டி ஆகிய இடங்களில் ஊர்வலத்துக்கான பிரச்சார வேலைகளுக்கு நான் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டேன். 1970ஆம் ஆண்டு நவம்பர்மாதம் 24ஆம் திகதி கொக்குவில் மஞ்சவனப்பதி முருகன் கோவில் முன்றலில் இருந்து ஆரம்பித்த மாபெரும் ஊர்வலம் யாழ்ப்பாணம் கச்சேரிக்குப் போய், மாணவர்களின் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கும் வகையில் மகஜர் கொடுக்கப்பட்டு, பின்பு யாழ் முற்றவெளியில் பதியுதீன் முகமதுவின் கொடும்பாவி (effigy) கொளுத்தப்பட்டு, மாபெரும் பொதுக்கூட்டத்துடன் முடிவுற்றது. வடகிழக்கு வரலாற்றில் இப்படியொரு மாணவர் எழுச்சியை ஏன் இலங்கை வரலாற்றி லேயேகூட இப்படி ஒரு மாணவர் எழுச்சியைப் பார்த்திருக்க முடியாது என்று கூடச் சொல்லத் தோன்றுகிறது.

இந்த ஊர்வலம் திட்டமிடப்படாத, கட்டமைக்கப்படாத வெறும் உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடான ஊர்வலம் ஆகும். ஊர்வலத்தில் அரசின் கல்வியமைச்சருக்கு எதிராகக் கோஷங்கள் எழுப்பப்படாமல், பதியுதீன் முகமது என்ற முஸ்லீமுக்கு எதிராகக் கோஷம் எழுப்பப்பட்டது. முஸ்லிம் மக்களுக்கு எதிராக, அவர்களைக் கேவலப்படுத்தும் கோஷங்களைத் தரங்கெட்ட வார்த்தைகள் மூலம் ஊர்வலத்தில் சென்றவர்கள் எழுப்பினர். இதனால் அன்றைய காலகட்டத்திலேயே எமக்கு ஆதரவான முற்போக்கு முஸ்லிம் இளைஞர்களின் முகச்சுழிப்பை நாங்கள் பெற்றுக்கொண்டோம். அதுமட்டுமல்ல, இவ்வளவு சக்தியாக உருவெடுத்த மாணவர் போராட்டத்தை மக்கள் போராட்டமாக நகர்த்தாமல், குழுத்தன்மையை ஏற்படுத்தித் தன்னுள் முடங்கிக் கொண்டது தமிழ் மாணவர் பேரவை. ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஆயுதப் போராட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தும் அவசரத்தில் இவர்கள் மக்களை மறந்துவிட்டுச் சென்றனர். கிராமம் கிராமமாகத் திரட்டப்பட்ட சக்திகள், இரவுப் பகல் பாராது செய்யப்பட்ட பிரச்சாரங்கள் அனைத்தும் மாபெரும் ஊர்வலத்துடன் கைவிடப்பட்டன. மூலை முடுக்குகளில் திரட்டப்பட்ட மாணவர் சக்திகள் தொடர்பின்றி விடப்பட்டன. சில சக்திகள் மட்டும் ஆயுதங்களை மறைப்பதற்கும் பொலிஸாரினால் தேடப்பட்டவர்களை மறைத்து வைப்பதற்கும் தேவைப்படும்போது பணம் திரட்டுவதற்கும், தமது வன்முறைத் தேவைக்குமென மாணவர் பேரவையினால் பயன்படுத்தப்பட்டன. மாணவர் சக்தியை ஒரு மக்கள் சக்தியாக மாற்ற முனையாமல் தன் போக்கில் ஒரு குழுவாக இயங்க முற்பட்டது தமிழ் மாணவர் பேரவை செய்த ஒரு வரலாற்றுத் தவறாகும்.

அரசுக்கெதிரான வன்முறைகளில் எல்லா வழிகளிலும் ஈடுபட்டதால் தமிழ் மாணவர் பேரவையினர் தலைமறைவு வாழ்க்கைக்குத் தள்ளப் பட்டனர். சக்தியசீலனுடனான எனது சந்திப்பு மாவிட்டப்புரத்திலுள்ள

யாழ்ப்பாணம் வாலிபர் காங்கிரசின்
முன்னோடி ஹண்டி பேரின்பநாயகம்

மாவை சேனாதிராஜா வீட்டிலேயே நடக்கும். கமலநாதன், உமைகுமாரன், திலகன், பாப்பா மாஸ்டர் போன்றவர்கள் என்னுடன் இயங்கினர். அன்றைய இளைஞர்கள் மத்தியில், பொதுவாக ஈழ மக்கள் மத்தியில் என்றுகூடச் சொல்லலாம்: சத்தியசீலன் ஒரு வீரக் கதாநாயகனாகவே இருந்தார். சிவகுமாரனைப் போலவே ஈழப்போராட்டத்தில் வன்முறையை அறிமுகப் படுத்தியவர்; அதில் ஈடுபட்டவர், அதற்காகப் பல இளைஞர்களைத் திரட்டியவர் சத்தியசீலன். இவர் யாழ்ப்பாணத்திற்குள் மட்டும் இயங்காமல் மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, கொழும்பு எனத் தனது வேலைகளைப் பரவலாக்கினார். கிளிநொச்சி, பரந்தன் போன்ற இடங்களில் இருந்த தொழிலாளர்களையும், விவசாயிகளையும் தனது போராட்டத்தில் உள்ளடக்கினார்.

தமிழ் மாணவர் பேரவை போராட்டங்களை வலுப்படுத்தி வன்முறை இயக்கமாக வேகமாக வளர்ந்து கொண்டு வந்த நேரத்தில், அமைப்புக்குள் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளும் நாளுக்கு நாள் வளரத் தொடங்கின. அதன் முக்கிய தலைவர்களிடையே ஒத்துப்போகும் பக்குவம் இல்லாமல் போனது. சத்தியசீலனுக்கும் ஏனையவர்களுக்கும் இடையிலான முரண்பாடு வளரத் தொடங்கியது. சபாலிங்கம் போன்றவர்கள் சத்தியசீலனுடன் தொடர்புகளை அறுத்துக் கொண்டதுடன், சத்தியசீலனுக்கு எதிரான பிரச்சாரங்களிலும் ஈடுபட்டனர். ஆனாலும் அரசுக்கெதிரான வன்முறைகள் நடந்துகொண்டேயிருந்தன. இந்த நிலையில் மாணவர் பேரவை மீதான அரசின்கடும்போக்கு அதைத் தடைசெய்யும் அளவுக்குப் போனது. மாணவர் பேரவையின் தலைமையிலுள்ளவர்களின் முரண்பாடு, சத்தியசீலன் மட்டக்களப்பில் கைது, மாணவர் பேரவையைச் சேர்ந்த பலர் கைது,

மாணவர் பேரவையைத் தொடர்ந்து நடாத்தத் துணிவுடன் யாரும் முன்வராது
போதல் போன்ற பன்முகப் பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல்
தமிழ் மாணவர் பேரவை அழிந்து போனது.

இளைஞர்களின் கோபம்

யாழ்ப்பாணம் வைத்தியசாலைக்கு முன்னால் “யாழ்ப்பாணம் கல்வி நிலையம்(Jaffna Education Centre)” என்னும் தனியார் கல்வி நிலையம் இருந்தது. இங்கு இலங்கையின் பல பகுதிகளிலிருந்து தமிழ் பேசும் மாணவர்கள் வந்து படித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஹட்டன் போன்ற மலையகப் பகுதியிலிருந்து கூட மாணவர்கள் வந்து படித்தனர். இதன் நிர்வாகி இளையதம்பி மிகவும் கண்டிப்பானவர். அரசு கல்லூரிகளில்கூட அப்படி ஒரு கண்டிப்பைப் பார்க்க முடியாது. நேரத்துக்குக் கதவுகளைப் பூட்டிவிடுவார். அதேபோல் நேரத்தின் அடிப்படையிலேயே கதவுகள் திறக்கப்படும். இளையதம்பி பெரியதோர் அல்ஷேசியன் நாய் போல் கம்பீரமாக உலவுவார். நான் அங்கு G.C.E.(A/L) மாணவனாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அரசியல், பொருளாதாரம், பழைய வரலாறு, தமிழ் ஆகிய பாடங்களைத் தெரிவுசெய்து படித்தேன். பானுதேவன், சிவநேசச்செல்வன், பண்டிதர் கணபதிப்பிள்ளை, ஆசீர்வாதம் போன்ற அறிவுக்களஞ்சியங்களே என் ஆசிரியர்களாக இருந்தனர். ஏனைய கல்லூரிகளில் மேல்வகுப்பு மாணவர்களிடையே நடப்பதுபோல்காதல், மோதல், பொறாமை, கோஷ்டிகள், நாயகன் நாயகிகள் என ஒன்றுக்கும் குறைவில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் வசதியாக சிங்கள இனத்தவரின் பேக்கரி ஒன்று கல்வி நிலையத்துக்குப் பக்கத்தில் இருந்தன. ‘சிங்ககிரி பேக்கரி’ என்பது இதன் பெயர். இங்கு தேநீர்க்கடை வசதிகள் இருந்தன. நாங்கள் ஒரு பிளேன் ரீ, ஒரு ‘பிரிஸ்டல்’ சிகரட்டுடன் இங்கிருந்து படிப்போம் அல்லது மாணவ மாணவிகளுடன் அரட்டை அடிப்போம். இந்தக் கல்வி நிலையத்துக்குப் பக்கத்தில் கிறிஸ்தவப் பெண்கள் விடுதி இருந்தது. அங்குப் பல இடங்களிலுமிருந்து வந்த மாணவிகளும் வேலை செய்யும் இளம் பெண்களும் தங்கியிருந்தனர். இந்த வசந்தமான சூழ்நிலையில் அந்தக் கல்வி நிலையம் அமைந்திருந்தது பல மாணவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியே.

இந்தத் தனியார் கல்வி நிலையத்திலிருந்துதான் ஒரு வரலாற்றின் திருப்பமே ஆரம்பமாகப் போகிறது என்றோ, வரலாற்றில் பின்பு இடம்பெறப்போகும் மாணவர்களை இங்குதான் சந்திக்கப் போகிறேன் என்றோ நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. ஏதோ படிக்க என யாழ்ப்பாணத்திற்குத் தினந்தோறும் பஸ் ஏறி வந்த நான், நல்ல அரசியல் நண்பர்களைத் தேடினேன். வகுப்பு நேரங்களுக்குப் போவது, ஏனைய நேரங்களில் இரண்டாம் குறுக்குத் தெருவிலிருந்த தமிழ் அரசுக் கட்சிக் காரியாலயத்துக்குப் போவது, இல்லையேல் யாழ் நூல்நிலையத்துக்குப் போவது என நாட்கள் சென்றன.

புதிய, முன் பழக்கமில்லாத மாணவ மாணவிகளுடன் திடீரெனப் பழகப் பயம், கூச்சம் இருக்கத்தான் செய்தது. எங்கள் வகுப்பில் ஏராளமான மாணவ, மாணவிகள் படித்தனர். இவர்களில் பலருக்கு அரசியல்மீது ஆர்வமில்லை; காங்கேசன்துறை பத்மநாபா, திருநெல்வேலி தவராஜா, சண்டிலிப்பாய் சந்திரராஜா, சங்கானை சந்திரமோகன், கோப்பாய் நந்தன் ஆகியவர்களிடம் அரசியல் ஆர்வம் இருந்தது. இதே காலகட்டத்தில் தமிழ் அரசுக் கட்சிக் காரியாலயத்துக்கு வந்துபோன குருநகரைச் சேர்ந்த பிரான்ஸிஸ் என்பவரையும் அடையாளம் கண்டுகொண்டேன். பிரான்ஸிஸும் பத்மநாபாவும் யாழ் மத்திய கல்லூரியில் ஒன்றாகப் படித்த நண்பர்கள் என்பது பின்னாளில் தெரிய வந்தது.

தினமும் மயிலிட்டியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வருவதும், தினமும் உணவுக்காக ஓட்டல்களை நம்பியிருப்பதும் மனதுக்குத் திருப்தி தரவில்லை. இதனால் யாழ்ப்பாணம் ஓட்டுமடத்திலுள்ள ஒரு குடும்ப நண்பரின் வீட்டில் தங்கிப் படிக்க என் பெற்றோர் ஏற்பாடு செய்தனர். அங்குதான் எனக்குச் சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முக்கிய தோழர்கள் பழக்கமானார்கள். வீ.ஏ.கந்தசாமி, கார்த்திகேசு மாஸ்டர், இக்பால், ராசிக், கன்கூர், ஆறுகால் மடம் செந்தில், ஓவியர் பாலா, விஸ்வமடு வாமதேவன், கந்தசாமி போன்றவர்களின் அறிமுகமும் நட்பும் கிடைத்தது. இதில் முக்கியமானவர் கார்த்திகேசு மாஸ்டராகும்.

கார்த்திகேசு மாஸ்டரை, 'கொம்யூனிஸ்ட் கார்த்திகேசன்' என்றே மக்கள் அன்பாக அழைப்பர். யாழ்ப்பாணத்தில் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி உருவான காலத்தில், அதற்காக முன்னின்று உழைத்தவர்களில் டொக்டர் சு.வே.சிறீநிவாசகம், ஏ.கே.கந்தையா, எம்.ஏ.காதர், ராமசாமி ஐயர், எம்.சி.சுப்பிரமணியம், கார்த்திகேசு மாஸ்டர் ஆகியவர்கள் முக்கியமானவர்களாவர். கொழும்பிலிருந்து வெளியான கட்சியின் அதிகாரபூர்வ ஏடான 'Forward' என்னும் பத்திரிகையின் ஆரம்பகால ஆசிரியராக கார்த்திகேசு மாஸ்டர் இருந்தார். கே.ஏ.சுப்பிரமணியம், எஸ்.ரி.நாகரட்ணம், வி.ஏ.கந்தசாமி, ஏ.சி.இக்பால், கே.டானியல் ஆகியவர்களுடன் சேர்ந்து பரவலாக நடைபெற்ற தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டத்தில் பங்கு கொண்டவர் அவர். அவரது பல அரசியல் வகுப்புகளிலும் கலந்து கொண்டேன். உயர்ந்த பண்புகளைக் கொண்ட மனிதரும் உண்மையான பொதுவுடைமைவாதியுமான அவருடன் ஒன்றாகப் பழகியதும், அவர் விளக்கமளித்த அரசியல் வகுப்புகளில் நான் பங்கு கொண்டதும் ஒன்றாக உணவருந்தியதும் என்பதே எனது வாழ்வில் எனக்குக் கிடைத்த பெருமையும் மகிழ்வுமாகும். 1978ஆம் ஆண்டு தோழர் கார்த்திகேசன் காலமானார்.

பிரச்சினைகளுக்கு வன்முறை மூலமே தீர்வுகாண வேண்டும் என்பதைச் சொன்னதோடு அதைப் பலமுறை நடைமுறையில் செய்தும் காட்டியவர்கள் சீனச்சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினரே. தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் மத்தியில் வன்முறையை அறிமுகம் செய்தவர்கள் கம்யூனிஸ்ட்டுகள்தாம். அவர்களின்

சமூக விடுதலைப் போராட்டத்துக்குச் சமாதானமுறையில் தீர்வு கிடையாத போதெல்லாம், அவர்கள் வன்முறையைக் கையிலெடுக்கப் பின்நின்ற தில்லை. தொழிலாளர்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் இவர்கள் செய்த வேலைகளும் அதனால் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் கனதியானதாகும். “ஆற்றல் மிகு கரங்களில் ஆயுதம் ஏந்துவதே மாற்றத்துக்கான வழி, மாற்றுவழி ஏதுமில்லை” என ராஃபிக் என்னும் கம்யூனிஸ்ட் தோழர் எனது autograph இல் எழுதி ஒப்பமிட்டது இப்பொழுதும் என் ஞாபகத்தில் உள்ளது. எனக்கும் சினச்சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தோழர்களுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட நெருக்கத்தைப் பார்த்துச் சூரியகுமார், நித்தி போன்ற மாணவர் பேரவையினர் நான் கம்யூனிஸ்டாக மாறிவிட்டேனோ என்று கூடச் சந்தேகப்பட்டனர். சிவகுமாரன், சத்தியசீலன் முதலாகத் தொடக்கக் காலங்களில் வன்முறையில் ஈடுபட்ட எல்லாத் தமிழ் இளைஞர்களும் சினச் சார்புக் கம்யூனிஸ்டுகளிடமிருந்தோ அல்லது தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டங்களில் ஈடுபட்ட போராளிகளிடமிருந்தோ தான் சிறிய ஆயுதங்களையும் வெடிமருந்துகளையும் வாங்கிக்கொண்டனர் என்பது எமக்குத் தெரிந்த உண்மை. முக்கியமாக சங்கானை, கன்பொல்லை, குருநகர் போன்ற இடங்களில் இந்த விவகாரங்கள் நடைபெற்றன.

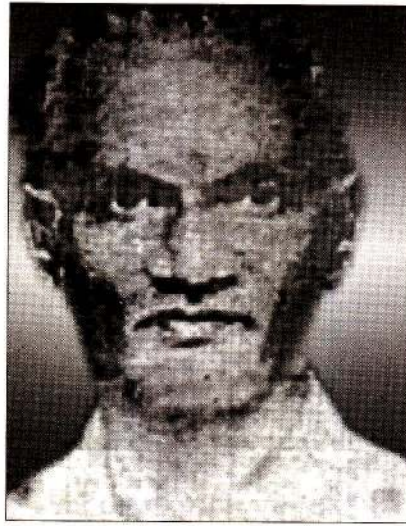
உரும்பிராய் இந்துக் கல்லூரிக்கு உதவி அமைச்சர் சோமவீர சந்திரசிறீ 1970ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 13ஆம் திகதி வந்திருந்தபோது, அவரது காருக்கு சிவகுமாரனால் குண்டு வைக்கப்பட்டது. தமிழ்ப்பேசும் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் இதுவே முதல் வன்முறைச் சம்பவமாகும். இக்குண்டு வெடிப்பைத் தொடர்ந்து சிவகுமாரன் கைது செய்யப்பட்டார். சிவகுமாரனின் கைது இளைஞர்கள், மாணவர்கள் மத்தியில் பய உணர்வை ஏற்படுத்துவதற்குப் பதிலாக, ஒரு புதிய சிந்தனையை ஏற்படுத்தியது. தாங்களும் வன்முறையில் ஈடுபடவேண்டும் என விரும்பினர். அதில் ஆர்வம் கொண்டனர். இந்தப் புதிய போக்கிற்கு ஓரளவுக்கு தமிழ் மாணவர் பேரவை வடிகால் அமைத்தது என்றால் அது மிகையாகாது.

1972ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 22ஆம் திகதி முதல், இலங்கை புதிய குடியரசு அரசியலமைப்பைக் கொண்ட நாடாக மாறும் என ஐக்கிய முன்னணி அரசால் அறிவிக்கப்பட்டு, பாராளுமன்றத்தில் புதிய சட்டத்தின் மீதான வாதங்கள் நடைபெற்றன. குடியரசு அரசியல் சட்டம் நடைமுறைக்கு வருவதற்கு முன்னரே வல்வெட்டித்துறை ஞானமூர்த்தி போன்றவர்களின் முயற்சியின் பலனாகத் தமிழர் கூட்டணி உருவாகியது. தமிழ் அரசுக்கட்சி, தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியின்மீது நம்பிக்கை இழந்திருந்த இளைஞர்களுக்கு, இக்கட்சிகளெல்லாம் ஒரு குடையின்கீழ் போராட வந்தது மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. நாமெல்லாம் தமிழர் கூட்டணியின் தோற்றத்தைக் கண்டு மகிழ்வுடன் அதை வரவேற்றோம். வடகிழக்கு மாகாண மக்களிடையே தமிழர் கூட்டணி வரவேற்கப்பட்டது. தமிழர் கூட்டணியின் அறை கூவலுக்குப் பெரும்பான்மை மக்கள் செவி சாய்த்தனர். புதிய குடியரசு

அரசியலமைப்புச் சட்டத்துக்கு எதிரான தமிழர் கூட்டணியின் அறவழிப் போராட்ட அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்ட மக்களும், பெரும்பான்மையான இளைஞர்களும் நடைமுறையில் இறங்கினர். தமிழர் கூட்டணியினரும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களும் தங்கள் வழிகளிலும், மாணவர் பேரவையும் அதைச் சார்ந்த இளைஞர்களும் தங்கள் வழியிலும் அரசுக்கெதிரான போராட்டங்களைத் தீவிரப்படுத்தினர்.

நியாயபூர்வமான விடுதலைப் போராட்டத்தைத் தொடங்க வேண்டிய காலகட்டம் நெருங்கி வந்துவிட்டதைத் தமிழ் இளைஞர்கள் உணர்ந்தனர். தரப்படுத்தல் சட்டம், புதிய குடியரசு அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஆகிய இரண்டாலும் தமிழ் இளைஞர்கள் உலுப்பப்பட்டனர். அவர்கள் ஒரு மூர்க்கமான இளைஞர் சமுதாயமாக மாறத் தொடங்கினர். செல்வத்திலும் சரி, வறுமையிலும் சரி கல்வியே கண்ணாக இருந்த வடகிழக்கு மாணவர்களையும், ஏனைய தமிழ் இளைஞர்களையும் கையில் ஆயுதம் ஏந்திய போராளிகளாக மாற வைத்தது இந்தக் காலகட்ட நிகழ்வுகள்தாம். “இரு மொழி ஒரு அரசு; ஒரு மொழி இரு அரசு” என வேதம் ஒதிய சித்தாந்தவாதி கொல்வின் ஆர்.டி.சில்வா, ‘கனவுக் கம்ப்யூனிஸ்ட்’ பீட்டர் கெனமன் ஆகியோர் அங்கம் வகித்த அரசிலேதான் இந்தக் கொடுமைகளுக்கு அத்தி வாரமிடப்பட்டது. அதுவும் புதிய குடியரசு அரசியலமைப்பின் சிற்பி கொல்வின் ஆர்.டி.சில்வா என்பது வரலாறே திகைத்து எள்ளி நகையாடும் உண்மையாகும்.

இலங்கையின் இடதுசாரிகள், முக்கியமாகத் தென்னிலங்கை இடது சாரிகள் விட்ட தவறே இலங்கையின் இனமுரண்பாட்டுக்கும் அழிவுக்கும் முக்கிய காரணம் ஆகும். அவர்கள் சிங்கள, தமிழ் மக்களுக்குச் சரியான தலைமையைக் கொடுக்கத் தவறினர். அவர்களது பிழையான அணுகு முறைகள் காரணமாக, மக்களை அவர்களால் வெல்ல முடியாமல் போனது. அதிகாரத்தை அடைய சுலபமான வழிகள் இவர்களுக்கு இருந்தும் இவர்களது சித்தாந்தச் சிதைவுகளால் மக்களுக்கான நல்லதொரு தலைமை அழிந்து போனது. இன்று இடதுசாரிகள் எத்தனை நூறு கட்சிகளாக இலங்கையில் உடைந்திருக்கின்றனர் என்பதைப் பார்க்கும்பொழுது மனதுக்கு வேதனையாக இருக்கிறது. புதிய குடியரசு அரசியலமைப்புச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டபோது அதை ஒட்டுமொத்தமான தமிழ்ப் பேசும் மக்களும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதைச் சிங்களக் கட்சிகள் கணக் கெடுக்காவிட்டாலும், இந்த இடதுசாரிகளாவது குறைந்தபட்சம் கருத்தில் கொண்டார்களா? இடதுசாரிகள், முற்போக்காளர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து தான் நாட்டுக்குக் குழிபறித்தனர். பாராளுமன்ற இடதுசாரிக் கட்சியினர் துரோகங்களுக்குத்தான் முதன்மை வழங்குகின்றனர் என தன்னை இடதுசாரி எனக் கூறிக்கொள்ளும் ஒருவர் கூறுகிறார். பாராளுமன்ற இடதுசாரிகள் செய்த துரோகத்தை அவர் ஏற்றுக்கொள்வது பெரிய காரியம், சரி அதை விட்டுப் பார்ப்போமானால் பாராளுமன்றத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாத தீவிர

கார்த்திகேசு மாஸ்டர்

இடதுசாரிகள், அன்று தொட்டு இன்றுவரை தமிழ் மக்கள் அரசியல் ரீதியாகவும் உடல் ரீதியாகவும் மிகக் கொடுமான பாதிப்புக்களை சந்திக்கும் போது அதற்கெதிராக ஏதாவது ஓர் ஆரோக்கியமான எதிர்ப்பினையோ, போராட்டத்தினையோ செய்தார்களா? 'தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் நியாய பூர்வமான போராட்டத்தை இவர்களல்லவா முன்னின்று நடத்தியிருக்க வேண்டும்.

இந்த அரசியலமைப்புச் சட்டம் அனைத்துத் தமிழ் பேசும் மக்களாலும் நிராகரிக்கப்பட்ட வேளையில், இதை ஆதரித்துப் பாராளுமன்றத்தில் வாக்களித்த வட்டுக்கோட்டைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தியாகராசாவும், நல்லூர் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் அருளம்பலமும் நியமன உறுப்பினர் களான எம்.சி.சுப்பிரமணியமும், குமாரகுரியரும் தமிழ் பேசும் மக்களின் எதிர்ப்பை அசட்டை செய்து வரலாற்றுத் துரோகம் செய்தனர். இதனால் இவர்களைப் போன்றவர்கள் தமிழ் இளைஞர்களின் வெறுப்புக்கு ஆளானர். வட்டுக்கோட்டைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்மீது அப்போது பூபதி, ஜீவராஜா, பாலகிருஷ்ணன் போன்றவர்களால் கொழும்பில் வைத்து மேற்கொள்ளப்பட்ட கொலை முயற்சி தோல்வியில் முடிந்தாலும், பின்பு அவர் இளைஞர்களாலேயே கொல்லப்பட்டார். மக்கள் மகத்தானவர்கள். அனைத்துப் போராட்டங்களும் அனைத்து இழப்புகளும் மக்களுக்காக அமைகின்றன என்னும் போக்கை உயர்த்திப்பிடித்தபோது இது இறுதியில் கொடுமான அராஜகத்தில் கொண்டுபோய் எம்மை விடப்போகிறது என யார்தான் கனவு கண்டிருக்க முடியும்.

பெரியவரின் பதவி துறப்பு

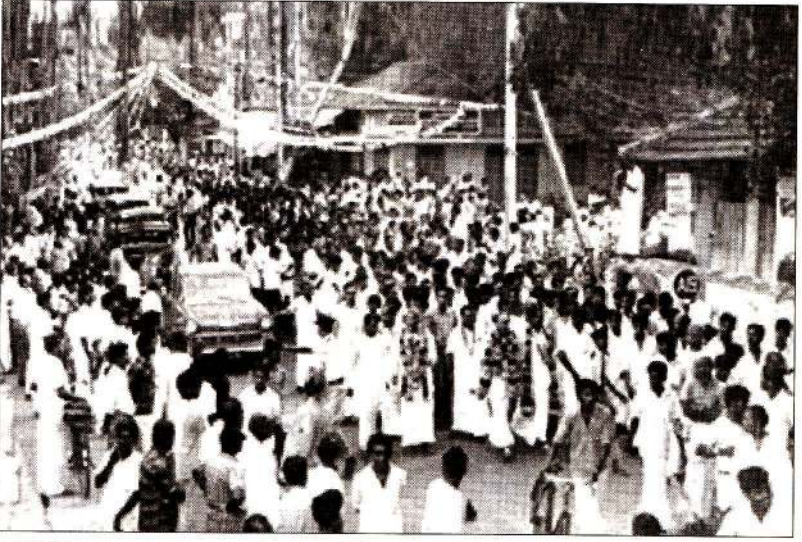
சில மனிதர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் நாம் வாழவில்லையே, அவர்களைக் கண்ணால் காணவில்லையே என்ற வேதனைகள் எமக்கெல்லாம் உண்டு. சிலர் தாம் விரும்பிய, தமது வழிபாட்டுக்குரிய, தமது இலட்சியங்களுக் குரிய மனிதர்களின் காலங்களில் தாம் வாழவில்லை என்றும், அவர்களைக் கண்ணால் காணவில்லையே என்றும் ஏங்குவர். தந்தை ஈ.வெ.ரா.பெரியார் காலத்தில் வாழ்ந்தும் அவரைக்கண்ணால் காணவில்லையே, அதேபோல் அன்னை தெரெசா(இவரது கடவுள் சார்பான கொள்கையில் எனக்கு உடன்பாடில்லை) காலத்தில் வாழ்ந்தும் அவரைக் கண்ணால் காண சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லையே என்ற ஏக்கம் எனக்குண்டு. ஆனால், இலங்கைவாழ் அனைத்துத் தமிழ்ப்பேசும் மக்களின் அன்புக்கும் நம்பிக் கைக்கும் உரியவராக வாழ்ந்த தந்தை சா.ஜே.வே. செல்வநாயகம் வாழ்ந்த காலத்தில் நான் வாழ்ந்தேன்; அவரைக் கண்ணால் கண்டேன்; அவருடன் பல கூட்டங்களில் பங்குகொண்டேன்; அவருடன் பல இடங்களுக்கும் துணையாகச் சென்றேன் என்பதை எனக்குக் கிடைத்த பெருமையாக, பாக்கியமாக நான் நினைப்பது இன்றும் எனக்கு இனிமையானதுதான்.

1972ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 22ஆம் திகதி இலங்கையில் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட புதிய குடியரசு அரசியல் சட்டத்தை இலங்கைவாழ் தமிழ் மக்களின் சார்பில் எதிர்த்து, அதன் அடையாளமாகத் தமிழர் கூட்டணித் தலைவர் செல்வநாயகம் அதே ஆண்டு மகாத்மா காந்தி பிறந்த தினமான ஒக்டோபர் மாதம் 2ஆம் திகதி தனது காங்கேசன்துறைத் தொகுதிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியைத் துறந்தார். மீண்டும் அத்தொகுதியில் நடக்கும் தேர்தலில், தான் நின்று அரசுக்கெதிரான மக்களின் எதிர்ப்பை நிரூபிப்பதாகக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டார். தமிழர் கூட்டணி செயற் குழுவின் முடிவின்படியே தந்தை அவர்கள் அதைச் செய்தார். பதவி துறந்து முதன்முதல் யாழ்ப்பாணம் வரும் தந்தை செல்வாவுக்கு உற்சாகமான வரவேற்பு கொடுப்பதற்குத் தமிழர் கூட்டணியினர் ஏற்பாடு செய்தனர். இக்காலத்தில் தமிழ் இளைஞர் பேரவை ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. ஆகவே கூட்டணியினர் தமது இளைஞர்கள் மூலமாக ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். நாங்கள் பலரும் அதில் கலந்துகொண்டோம். கொழும்பிலிருந்து விமானம் மூலம் பலாலி விமானநிலையத்துக்கு வரும் தந்தை செல்வாவை ஊர்வல மாக வாகனம் மூலம் பலாலி, மயிலிட்டி, காங்கேசன்துறை, தெல்லிப்பளை, சுண்ணாகம் வீதி வழியாக யாழ்ப்பாணம் முற்றுவெளிக்கு அழைத்துச் சென்று அங்கே மாபெரும் வரவேற்புக் கூட்டம் நடத்துவதாகவும் அக்கூட்டத்தில் தந்தை செல்வாவுக்கு நான் இரத்தத் திலகம் வைத்து வரவேற்பதெனவும் முடிவெடுக்கப்பட்டுப் பத்திரிகைகளிலும் செய்தி வெளிவந்தது.

பெரியவர் செல்வாவின் பதவி துறப்பு சம்பந்தமாக அவரது குடும்பத்தில் பெரும் குழப்பம் ஏற்பட்டதை நான் அறிவேன். சாவகச்சேரி வி.என். நவரத்தினத்தின் துணைவியார் போலவே, தந்தை செல்வநாயகத்தின் மனைவியும் கணவரின் கொள்கையுடன் ஒத்துப் போகாதவர். மிகவும் முரண்பாடானவர். தந்தை செல்வாவுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களுக்கு இவர்கள் இருவரும் அரசியல் விடயங்களில் இரு துருவங்கள் என்பது நன்றாகத் தெரியும். தந்தை செல்வா பதவி துறக்கும் முடிவை அறிவித்த உடனேயே அவரது மனைவி அதைத் தடுக்க முயன்றார். அமிர்தலிங்கத்துடன் தொடர்புகொண்டு தனது ஆட்சேபணையைத் தெரிவித்துக் கொண்டார். ஆனால் யாரும் அவருக்குச் சாதகமில்லாததனால், அவரால் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் போய்விட்டது. இப்பிரச்சினை நீண்டகாலமாகப் பெரும் தலையிடயாகச் செல்வநாயகத்துக்கு மட்டுமல்ல, தமிழர் கூட்டணியினருக்கும் இருக்கத்தான் செய்தது. ஒரு தலைவனுக்கு அவனது மனைவி கொள்கைரீதியாக ஒத்துப்போகாவிட்டால் அது பெரும் தலையிடயி என்பதற்கு இந்த இரண்டு குடும்பங்களும் உதாரணமாகும்.

செல்வநாயகம் திட்டமிட்டபடியே தமது பதவியைத் தூக்கியெறிந்தார். அதன் பின்னர் கொழும்பிலிருந்து விமானம் மூலம் பலாலிக்கு வந்த செல்வநாயகத்தை மக்கள் என்றமில்லாதவாறு வரவேற்றனர். சுமார் இருபதாயிரத்துக்கு மேற்பட்டோர் விமான நிலையத்தில் திரண்டிருந்தனர். சுமார் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட வாகனங்கள் ஊர்வலத்துக்கென வந்திருந்தன. அத்துடன் துவிச்சக்கர வண்டியிலும் பெருந்தொகையானவர்கள் ஊர்வலத்தில் பங்கு கொண்டனர். பலாலி விமான நிலையத்திலிருந்து புறப்பட்ட ஊர்வலம் யாழ்ப்பாணம் தமிழர் கூட்டணியின் காரியாலயத்துக்கு வந்ததைய சுமார் ஆறுமணி நேரம் வரை எடுத்துக் கொண்டது. வழி நெடுகிலும் ஊருக்கு ஊர் மக்கள் கூடி நின்று ஊர்வலத்தை மறித்து மாபெரும் வரவேற்புக் கொடுத்தனர். சில ஊர்களில் ஊர்வலத்தில் பங்குபற்றிய அனைவருக்கும் தாகசாந்தி கொடுத்தனர். மயிலிட்டி, காங்கேசன்துறை, மாவிட்டபுரம், தெல்லிப்பளை, கொக்குவில் போன்ற இடங்களில் பந்தல்கள் போட்டு, மாபெரும் விழாபோல் வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. மயிலிட்டியில் சிவனடியார், காங்கேசன்துறையில் கருணானந்தசிவம், குமரகுரு, மாவிட்டபுரத்தில் சேனாதிராஜா, தெல்லிப்பளையில் கண்ணப்பர், கொக்குவிலில் தயாளன் போன்றவர்கள் முன்னின்று வரவேற்பு ஏற்பாடுகள் செய்தனர். நானும் பத்மநாபாவும் திருநெல்வேலி தவராசாவும் வாடகைக்கு வாகனம் ஒன்றைப் பிடித்து ஊர்வலத்தில் பங்கு கொண்டோம். இந்த ஊர்வலம் மக்களிடையேயும் இளைஞர்களிடையேயும் பெரும் எழுச்சியை ஏற்படுத்தியது.

ஊர்வலம் யாழ்ப்பாணம் இரண்டாம் குறுக்குவீதியில் அமைந்திருந்த தமிழர் கூட்டணிக் காரியாலயத்தைச் சென்றடைந்தது. திரண்டு வந்த மக்கள் கூட்டத்தாலும் வாகன நெரிசலாலும் யாழ்ப்பாணம் பிரதான வீதி, இரண்டாம்

1972இல் தனது பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியைத் துறந்து யாழ்ப்பாணம் வந்த எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம் மக்களால் வரவேற்கப்பட்டு ஊர்வலமாக அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார்.

குறுக்குவீதி, தேவாலயவீதி போன்ற வீதிகள் நிரம்பி வழிந்தன. கூட்டணிக் காரியாலயம் வந்தடைந்த தந்தை செல்வநாயகம் வல்வெட்டித்துறை ஞானமூர்த்தி அப்பா அவர்களின் தலைமையில் வரவேற்கப்பட்டார். அன்று மாலை யாழ்ப்பாணம் முற்ற வெளியில் மாபெரும் வரவேற்புக்கூட்டம் நடைபெற்றது. நான் அறிந்தமட்டில் வரலாறு காணாத மக்கள் கூட்டம் அங்கு கூடியிருந்தது. தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதி நாள் கூட்டத்திற்குக்கூட அவ்வளவு பெரும் திரளான மக்கள் கூடவில்லை. கூட்ட மேடைக்கு வந்த தந்தை செல்வநாயகம் அவர்களை, எனது கையின் சதையைக் கிழித்து அதில் வந்த இரத்தத்தினால் பொட்டு வைத்து வரவேற்றேன். பின்னர் பல தலைவர்கள் தந்தை செல்வாவின் செயலைப் பாராட்டிப் பேசினர்.

தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் தோற்றம்

யாழ்ப்பாணம் இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு தமிழர் கூட்டணிக் காரியாலயத்துக்கு, என்னைப்போல் அடிக்கடி வந்து போகும் பிரான்ஸிசுக்கும் எனக்கு மிடையில் நெருக்கம் ஏற்பட்டது. இருவரும் சேர்ந்து வரலாறு பற்றிப் பேசுவோம்; அரசியல்பற்றிப் பேசுவோம்; இலக்கியம்பற்றித் தர்க்கிப்போம்; மார்க்ஸ், லெனின் தொடக்கம் ஜெயகாந்தன் வரை நேரம் போவது தெரியாமல் செலவிடுவோம். பிரான்ஸிஸ் என்னைத் தேடி அடிக்கடி யாழ் கல்வி நிலையத்துக்கு வருவார். நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து போராட்ட உணர்வுள்ள, அரசுக்கெதிராக வன்முறைகளில் ஈடுபடும் இளைஞர்களைத் தேடித்தேடிச் சந்திப்போம். பல இளைஞர்கள் மிகவும் ஆர்வமுடனும் அதேவேளை தொடர்புகள் இன்றியும் இருப்பதைக் கண்டோம். 1972ஆம் ஆண்டின் புதிய அரசியல் சட்டத்துக்கு எதிராக வன்முறையில் ஈடுபட்ட பலர் பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்டு, யாழ்ப்பாணம் சிறையில் அடைக்கப்பட்டுப் பின்பு சிறிது சிறிதாக 1972ஆம் ஆண்டின் இறுதிப்பகுதியில் அனைவரும் விடுதலையாகினர். இவர்களைச் சந்தித்து உரையாடியதிலிருந்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். இவர்கள் அனைவரையும் எப்படியாவது ஒரு குறைந்தப்பட்சக் கருத்தின் அடிப்படையில் ஒரு குடையின் கீழ் கொண்டு வந்தாலென்ன?

எல்லா இளைஞர்களையும் ஒரே கருத்தின்கீழ் கொண்டு வரவேண்டும், அனைவரையும் இணைக்கவேண்டும் என்ற எதை விருப்பத்தைப் பிரான்ஸிஸிடம் சொன்னேன். அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் இதற்கான வேலைகளில் என்னுடன் சேர்ந்து உதவுவதாக வாக்களித்தார். இதன்படி அனைத்து இளைஞர்களையும் சந்திப்பதென முடிவெடுத்தோம். இதற்கிடையில் சில திட்டங்களைத் தீட்டி, அதை நடைமுறைப்படுத்தும்படி தமிழர் கூட்டணியிடம் கேட்போம் என்ற புதிய முடிவையும் எடுத்தோம். எல்லா இளைஞர்களையும் ஒரு இடத்தில்கூட வைப்பது; எல்லோருடைய கருத்தினடிப்படையிலும் திட்டங்களைத் தீட்டித் தமிழர் கூட்டணியின் செயலதிபர் அமிர்தலிங்கத் திடம் 1973ஆம் ஆண்டு பொங்கல் தினத்தன்று அந்தக் கருத்தைக் (அல்லது திட்டத்தை) கொடுப்பது என்றும் முடிவெடுத்தோம். இளைஞர்களின் கருத்துக்கு என்றும் ஆதரவளிப்பவரும் துடிதுடிப்பான இளம் வழக்கறிஞருமாகிய குமரகுரு அவர்கள் தமிழர் கூட்டணிக்குள் இருந்தவர். இவர் எமது திட்டங்களுக்கும் நடவடிக்கைகளுக்கும் ஊக்கம் தந்ததுடன் பெரியதொரு உந்துசக்தியாகவும் விளங்கியவர். இளைஞர்களின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிப்பவர். அதற்காக எதையும் செய்யத் தயாராக இருந்தார் என்பது எனக்குத் தெரியும். இளைஞர்கள் சந்திப்புக்கு உதவியாக குமரகுருவும் இருந்தார். நானும் பிரான்ஸிஸும் திட்டமிட்டபடி எமது

வேலைகளைச் செய்யத் தொடங்கினோம். மாணவர் பேரவையைச் சேர்ந்த சபாலிங்கத்தை யாழ் ராணி நியேட்டர் பக்கத்தில் சந்தித்து விருப்பத்தைக் கூறினோம். பல இளைஞர்களைச் சந்திக்க சபாலிங்கம் ஏற்பாடு செய்தார். அவர் எங்களுடன் சேர்ந்து அலைந்து, பல இளைஞர்களைச் சந்திப்பதில் ஆர்வம் காட்டினார். நாங்கள் சந்தித்தவர்களில் அ.நித்தியானந்தன், சந்திர குமாரன், வரதராஜப்பெருமாள் ஆகியவர்களும் அடங்குவர். வரதராஜப் பெருமாள் குடியரசு அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கெதிரான நடவடிக்கை களில் ஈடுபட்டுச் சிறை சென்று அப்போதுதான் விடுதலையாகி வெளியே வந்திருந்தார். பொருளாதாரரீதியில் அவரது குடும்பம் மிகவும் மோசமான நிலையில் இருந்தது. அவரின் உழைப்பிலேயே பக்கவாத நோயாளியான அவரது தாயாரும் இரண்டு சிறிய தம்பிகளும் தங்கியிருந்தனர். அவரை நாம் சந்தித்தபோது தனது நிலைமையை எமக்கு விளக்கித் தான் எம்முடன் இணைவதில் ஏற்படும் பாதிப்புகளைச் சொன்னார். அவர் நிச்சயம் எம்முடன் இணைவார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருந்தது. அதன் பின்பு ஊர் ஊராகச் சென்று பல இளைஞர்களைச் சந்தித்தோம். இதன்படி இளைஞர்கள் சந்திப்புதற்கு வசதியான இடம் ஒன்று தேவைப்பட்டது. யாழ் பிரதான வீதியிலிருந்த தமிழ்க் காங்கிரஸ் காரியாலயம் பூட்டப்பட்டிருந்தது. அதன் திறப்பு எனக்குத் தெரிந்த ஓர் இளைஞனின் தகப்பனிடமிருந்தது. திறப்பு எமது கைக்கு மாறியது. 1973ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 13ஆம் திகதி காங்கிரஸ் காரியாலயத்தில் இளைஞர்கள் கூடினர்.

யாழ்ப்பாணம் கல்வி நிலையத்தில் என்னுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களும், அரசியலில் ஆர்வமுள்ளவர்களுமான பத்மநாபா (பின்னர் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் - EPRLF - ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் - செயலாளராக இயங்கியவர்), தவராஜா போன்றவர்களும் என்னுடன் இணைந்து கொண்டனர். ஒரு கருத்தின்கீழ், ஒரு குடையின்கீழ் கொண்டு வரப்பட வேண்டும் எனக் கூட்டப்பட்ட இளைஞர்கள் பல திசைகளில் கயிறு இழுத்தனர். இதில் கூட்டணிக்குச் சார்பான இளைஞர்களும், எதிரான இளைஞர்களும் இரு பிரிவுகளாகி வாதம் செய்தனர், இக்கூட்டத்தைக் கூட்டிய எம்மை வல்வெட்டித்துறை, காரைநகர் போன்ற இடங்களிலிருந்து வந்த தமிழர் கூட்டணி சார்பான இளைஞர்கள் தமிழர் சுயாட்சிக் கழகத்தின் தூண்டுதலால் இயங்குபவர்கள் எனச் சந்தேகப்பட்டனர். பல இளைஞர்கள் அமிர்தலிங்கத்தின் ஏற்பாடுதான் இந்த முயற்சி என்று சந்தேகம் எழுப்பினர். கூட்டத்தைக் கூட்டிய நான் நாராகக் கிழிக்கப்பட்டேன். அனைவருக்கும் விளக்கம் கொடுத்துச் சமாதானப்படுத்தி ஒரு நிலைக்குக் கொண்டுவரப் பொறுமையின் எல்லைக்கே தள்ளப்பட்டேன். இறுதியில் அனைவரும் ஒரு புரிந்துணர்வுக்கு வந்தனர். அமிர்தலிங்கத்துக்கு எந்த அறிக்கையோ திட்டமோ கொடுக்கத் தேவையில்லை எனவும், இக்கூட்டத்தை மேலும் விரிவுபடுத்தும் வகையில் வடகிழக்கில் உள்ள ஆர்வமிக்க இளைஞர்களை அழைத்துப் பொதுவான, கட்சி சார்பற்ற இளைஞர் அமைப்பு ஒன்றை

உருவாக்குவதெனவும் அதன் அமைப்பாளராக நான் இருக்க வேண்டுமெனவும் அந்தக் கூட்டத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டது. பல வசதிகளையும் கணக்கில் கொண்டு அடுத்த கூட்டம் இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு தமிழர் கூட்டணிக் காரியாலயத்தில் நடத்துவது என்றும், 1973 ஜனவரி 28இல் இரண்டாவது கூட்டம் நடைபெறும் என்றும் முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன. தமிழ் காங்கிரஸ் காரியாலயத்தில் நடந்த முதலாவது இளைஞர் கூட்டத்தில் சபாலிங்கம், பிரான்ஸிஸ், சந்திரகுமார், காண்டிபன், நித்தியானந்தன், பத்மநாபா, தவராஜா, போல்பிள்ளை, சரவணபவானந்தன், வல்வெட்டித் துறை கணேஸ், கரவெட்டி முத்துலிங்கம், ரஞ்சித், காரைநகர் செல்வம், எம்.ஜி.ஆர். போன்றவர்களின் உழைப்பும் ஆர்வமும் இன்றும் என் ஞாபகத்திலுள்ளன.

1973 ஜனவரி 28ஆம் திகதி யாழ் கூட்டணிக் காரியாலயத்தில் வடகிழக்கில் இருந்து வந்த நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள் கூடினர். நான் கட்சி சார்பற்றதாக ஓர் அமைப்பினைத் தோற்றுவித்து வளர்க்கப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை மிகவும் உணர்ந்திருந்ததுடன் அதற்கான வேலைகளிலும் திட்டங்களிலும் மிகவும் கவனமாக இருந்தேன் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இதை அனைவரிடமும் வலியுறுத்தி இருந்தேன். ஆனாலும் கூட்டணியினரின் காரியாலயத்தைப் பாவிப்பதும் சில தேவைகளுக்காக அவர்களிடமிருந்து பணத்தைப் பெறுவதும் அன்றைய காலகட்டத்தில் தவிர்க்க முடியாமற்போய்விட்டது. நாங்கள் அனைவரும் பெற்றோரின் வருமானத்தில் தங்கியிருந்த மாணவர்களாகவும், சொந்த வருமானமற்றவர்களாகவும், மக்கள் மத்தியில் பிரபல்யம் அற்றவர்களாகவும் இருந்ததால் ஆரம்பத்தில் தமிழர் கூட்டணியின் பக்கபலத்தை எதிர்பார்த்தோம் என்பது உண்மையே.

கட்சி சார்பற்ற ஈழத்தமிழர் இளைஞர் இயக்கமும், தமிழ் மாணவர் பேரவையும் மோசமான சிதைவுகளைச் சந்தித்ததைப் பாடமாகக் கொண்டு, அமையப்போகும் புதிய இயக்கம் இவை எல்லாவற்றையும் ஈடு செய்வதாகவும், வலிமை மிக்கதாகவும் அமையவேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்திருந்தேன். பிரான்ஸிஸும் நானும் இதற்காக இரவு பகலாகச் சந்தித்தோம்; உரையாடினோம். இதற்குத் தடையாகக் கூட்டணியினர் இருக்கக்கூடாது என்பதையும் கவனத்திற் கொண்டோம். இதன் பொருட்டு மாவை சேனாதிராஜாவை அவரது மாவிட்டபுரம் வீட்டில் சந்தித்தேன். தனியாக ஓர் அமைப்பின் அவசியத்தையும் மாணவர்கள், இளைஞர்களின் அமைப்பொன்று கூட்டணிக்குப் புறம்பாக இயங்க வேண்டியதன் தேவையையும் இதன்மூலம் சிலவேளை தமிழர் கூட்டணியினரை இன்னும் வேகமாக இயங்க வைக்கலாம் என்ற எமது நம்பிக்கையையும் தெரிவித்தேன். அவற்றை ஏற்றுக்கொண்ட அவர் எமது முயற்சிக்கு வாழ்த்துக்கூறி அனுப்பிவைத்தார். தமிழ் அரசுக் கட்சியின் வாலிப முன்னணித் தலைவரும், தமிழர் கூட்டணியின் அங்கத்தவருமாகிய மாவை சேனாதிராஜாவுக்கு

அழைப்பு விடுவதில்லை எனத் தீர்மானித்தோம். நடைபெற்ற இளைஞர் களின் இரண்டாவது கூட்டத்துக்கு அரசியலிலும், விடுதலை உணர்விலும் ஆர்வமிக்க அனைத்து இளைஞர்களுக்கும் திட்டமிட்டபடி கடிதம் மூலம் அழைப்பு விடுத்திருந்தேன். அதன்படி இளைஞர்கள் கூடியிருந்தனர்.

மாவை சேனாதிராஜா வெளியே நிற்பதாகக் கூட்டத்தில் எனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. மின்வெட்டில் ஒரு முடிவெடுத்தேன். 'சாதாரண ஓர் இளைஞராக அவர் இந்தக் கூட்டத்தில் பங்குபற்றுவதில் தவறில்லை.' வெளியே சென்று "அண்ணை உள்ளே வாருங்கள்" என அழைத்து வந்தேன். யாரும் மாவை சேனாதிராஜா வருகைபற்றிப் பெரிதுபடுத்திக் கொள்ளவில்லை. நான் இக்கூட்டத்துக்குத் தலைமைதாங்கி நடத்தினேன். கூட்டத்தில் கலந்துகொண்ட நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்களில் பிற்காலத்தில் வரலாற்றில் தமது பெயர்களைப் பதித்துக் கொண்டவர்களும் இருந்தனர். உதாரணமாக, பிரபாகரன் (LTTE - எல்.ரி.ரி.ஈ - தலைவர்) உமாமகேஸ்வரன் (PLOTE - புளட் - தலைவர்), சந்தியார், சிறீ சபாரட்ணம் (TELO - ரெலோ - தலைவர்), பத்மநாபா (EPRLF - ஈ.பி.ஆர்.எல்.ஃப் - தலைவர்), வரதராஜப்பெருமாள் (பின்னர் வடகிழக்கு மாகாணசபை முதலமைச்சர்), நித்தியானந்தன், தங்கமகேந்திரன், கிளிநொச்சி திருஞானம், கனகமனோகரன், கணேசபிள்ளை, பிரான்ஸிஸ், கொக்குவில் தவராஜா ஆகியவர்களைச் சொல்லலாம். இக்கூட்டத்தில் கருத்து மோதல்கள் பலமாக நடைபெற்றன. ஆனாலும் அனைவரும் கட்சி சார்பற்ற தனியான ஓர் அமைப்பாக இதைக் கட்டிவளர்க்க வேண்டும் என்ற கருத்தில் உடன்பட்டிருந்தனர். இந்த அமைப்புக்கு ஒரு பெயர் வைக்க வேண்டும் என முடிவெடுக்கப்பட்டது. அப்போது மாவை சேனாதிராஜா 'தமிழ் இளைஞர் பேரவை' என்னும் பெயரைச் சிபாரிசு செய்தார். அது பொருத்தமாகவும் நன்றாகவும் இருந்தால் எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. 'தமிழ் இளைஞர் பேரவை'யின் தலைவராகவும் அமைப்பாளராகவும் நான் இருக்க வேண்டுமென இளைஞர்கள் கேட்டுக்கொண்டனர். என்னைத் தெரிவு செய்வதில் சபாலிங்கம், மாவை சேனாதிராஜா ஆகிய இருவரும் மிகவும் ஆர்வம் காட்டினர். எல்லோரின் விருப்பப்படி நான் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டேன்.

தமிழ் இளைஞர் பேரவைக்கென ஒரு குழுவும் தெரிவு செய்யப்பட்டது. நான் எதிர்பார்த்ததுபோல், இரண்டாவது கூட்டத்துக்கு வரதராஜப் பெருமாள் வந்திருந்தார். தமிழ் இளைஞர் பேரவைக்கென முதன்முதலாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட நிர்வாகக் குழுவில் என்னுடன் க.பத்மநாபா, இ.தவராஜா, கி.பிரான்ஸிஸ், அ.வரதராஜப்பெருமாள், எம்.போல்பிள்ளை ஆகியவர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இதுதான் அகில இலங்கைக்குமான தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் தலைமையாகும். தமிழ் இளைஞர் பேரவை எந்தக் கட்சிக்கும் கட்டுப்படாத அமைப்பாக இருக்கவேண்டும், தனியான சுதந்திரமான அமைப்பாக இருக்கவேண்டும் என்னும் முடிவில்

1973இல் குடியரசு தினத்தை நிராகரித்து யாழ் நீதிமன்றத்துக்கு முன்னால் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் செய்ய வழக்கறிஞர் மகாதேவா, அ.அமிர்தலிங்கம், அ.மங்கையற்கரசி, வ.ந.நவரணம், தந்தை செல்வா, பொட்டர் நடராசா, அ.குமரகுரு போன்ற கூட்டணித் தலைவர்கள் புறப்படத் தயாராகின்றனர்

ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம்
(சிறும்பலம் சுப்பிரமணியம்)

தமிழர் கூட்டணியைச் சார்ந்த இளைஞர்களுக்குத் திருப்தி இல்லை என்பதையும், பெரும்பான்மையினரின் முடிவுக்கு அவர்கள் உடன்பட்டனர் என்பதையும் கூட்டமுடிவில் சந்தியார், உமாமகேஸ்வரன், இறைகுமாரன் போன்றோர் என்னுடன் பேசிக்கொண்டதிலிருந்து புரிந்துகொண்டேன். ஆனால் அப்படியொரு முடிவு எடுக்க வேண்டிய வரலாற்றுக் கட்டாயம் அன்றைய மாணவர்களுக்கும் இளைஞர்களுக்கும் இருந்தது என்பதையாரும் மறுக்கமுடியாது. அம்முடிவைத் தமிழர் கூட்டணியினரின் காரியாலயத்தில் இருந்துதான் எடுத்தோம் என்பதும், அக்காரியாலயத்தின் ஒரு பகுதியைத்தான் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் காரியாலயமாகப் பயன்படுத்தினோம் என்பதும் ஒரு வேடிக்கையான கதை. ஆனாலும் தவிர்க்க முடியாத யதார்த்தம் அதுவே.

தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் வளர்ச்சியில் இலைமறை காயாக பெரும்பங்கு கொண்டவர்களில் தாடிக்குணம் (குணரத்தினம்), கொழும்புத்துறை யோகேஸ்வரன், சுருட்டுத் தொழிலாளர் சங்கத் தலைவர் துரை சிங்கம், கொக்குவில் அம்பிகைபாலன், உடுவில் பட்டின சபைத் தலைவர் முத்துலிங்கம், ஆவரங்கால் சின்னத்துரை, கச்சாய் தேவதாஸ், வடக்குப் புன்னாலைக் கட்டுவன் ஜோதிலிங்கம், கொழும்புத்துறை தியாகராசா, கரவெட்டி வீரபாகு, பொன்னையா, சண்முகநாதன்(மணி), உரும்பிராய் சேகரம், அருந்தவராஜா, யாழ்ப்பாணம் குடலக் ஹோட்டல்காரர்கள், உடுப்பிட்டி வீரபாகு, வல்வெட்டித்துறை கணேஸ், வல்வெட்டித்துறை கணபதிப்பிள்ளை, காரைநகர் செல்வம், மயிலிட்டி தங்கவேல் ஆகியோர் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்கள். மற்றையவர்களின் பெயர்கள் தவறவிடப்பட்டிருப்பின் அவர்களையும் இங்கே நினைவுகூர்கிறேன்.

உற்சாகமூட்டிய சிவகுமாரன்

தமிழ் இளைஞர் பேரவை தொடங்கியபின் இலங்கைக் குடியரசின் முதலாவது ஆண்டு நிறைவன்று (22.05.1973) எம்மால் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள் எங்கும் நடாத்தப்பட்ட ஹர்த்தால் நடவடிக்கை நாம் எதிர்பாராத அளவுக்கு வெற்றியடைந்தது. இதில் மாணவிகள், மாணவர்கள், வர்த்தகர்கள் காட்டிய ஒத்துழைப்பு வரலாற்றில் பதியப்பட வேண்டியது. வி.தர்மலிங்கத்தின் காரில் சென்று நிலைமைகளைப் பார்த்தேன். வட மாகாணமே அன்று மரணித்திருந்ததைக் கண்டேன்.

அடுத்த போராட்டமாக அரசுக்கு எதிராக வாய்களையும் கைகளையும் கறுப்புத்துணியால் கட்டி மௌன ஊர்வலம் நடத்துவது எனத் தீர்மானித்தோம். மருதனாமடம் சந்தியில் இருந்து ஊர்வலம் ஆரம்பித்து யாழ்க் கோட்டை மைதானத்தைச் சென்றடைவது என்றும் பின்பு அங்கு பொதுக் கூட்டம் நடத்துவது என்றும் திட்டமிட்டோம். தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் தலைமைக்குழுவில் இருந்த ஒற்றுமை (கொடியேற்றுவது சம்பந்தமாக எழுந்த பிரச்சினையைத் தவிர - அதை 'உண்ணாவிரதம்' என்னும் தலைப்பில் எழுதியுள்ளேன்). முன்போ பின்போ எந்த அமைப்பிலும் இருந்திருக்க மாட்டாது. எங்களிடம் கருத்தொற்றுமை, விட்டுக்கொடுக்கும் பண்பு, புரிந்துணர்வுடன் நடந்துகொண்ட பாங்கு, எதற்கும் துணிவுடன் முன் செல்லும் தன்மை என்பன இறுதிவரை இருந்தன. இக்குழுவில் இருந்தவர்கள் கடைசிவரை இளைஞர்களுக்குப் பல்வேறுபட்ட புரட்சி வழிகளில் போராட்ட உணர்வுகளை ஊட்டினர் என்பதை வரலாற்றை உன்னிப்பாகக் கவனித்தவர்கள் புரிந்துகொள்வர். இறுதியில் தமிழர் கூட்டணியினருடன் முரண்பட்டுக்கொண்டு தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் இருந்து வெளியேறும் வரை இக்குழுவில் ஒற்றுமையுடனும் தோழமையுடனும் இருந்தோம். இறுதிவரை தலைமையில் மாற்றம் இருக்கவில்லை. தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் இருந்து வெளியேறியபோதும் கூட தலைமைக் குழுவிலிருந்த அனைவரும் ஒற்றுமையாக வெளியேறினோம்.

தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் மௌன ஊர்வலத்துக்கான வேலைகளில் முழுமூச்சாக ஈடுபட்டோம். இந்த ஊர்வலத்துடன் மகளிர் அமைப்பைக் கட்டி வளர்க்க வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்தோம். இதன் பொருட்டுக் கல்லூரி மாணவிகள், பெண்கள் மத்தியில் இடைவிடாது சந்திப்புகளையும் உரையாடல்களையும் மேற்கொண்டோம். குருநகர் குலமக்கா, அவரது மகள் கல்யாணி, மயிலிட்டி புஸ்பராணி ஆகியவர்கள் எங்களுடன் இணைந்து கொண்டனர். சங்கானை அம்மா, காரைநகர் கனகராணி, காங்கேசன்துறை திலகமணி, காங்கேசன்துறை டொக்டர் தேவநாயகி, கொழும்பு

ஆனந்தராணி, திருகோணமலை லோறன்ஸ் அக்கா, மட்டக்களப்பு கலா தம்பிமுத்து, மாவிட்டபுரம் பத்மினி சுப்ரமணியம், மயிலிட்டி அங்கயற் கண்ணி, அளவெட்டி தேவராணி போன்ற பெண்கள் பிற்காலத்தில் எம்முடன் இணைந்து எமது வளர்ச்சியிலும் ஈழப்போராட்ட வரலாற்றிலும் பங்கெடுத்துக் கொண்டனர். இவர்களில் புஸ்பராணியும் கல்யாணியும், ஈழப்போராட்ட வரலாற்றில் வன்முறைக்குத் துணைபோய்ச் சிறைசென்ற முதல் பெண்களாகும்.

தமிழ் இளைஞர் பேரவையால் நடாத்தப்படும் மௌன ஊர்வலம் தடுத்து நிறுத்தப்படும் எனவும், யாழ் மாநகர எல்லைக்குள் இந்த ஊர்வலத்தை வரவிடமாட்டேன் எனவும், வன்முறையைப் பயன்படுத்தி யாவது இதைத் தடுப்பேன் எனவும் யாழ் மேயர் அல்பிரட் துரையப்பா அனைத்துத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளிலும் செய்தி கொடுத்திருந்தார். இச்செய்தியைப் படித்ததும் சிற்றம் கொண்டோம். திட்டமிட்டதை விடத் திறமையாக ஊர்வலத்தை நடாத்துவதென முடிவெடுத்தோம். எல்லா விதமான வன்முறைகளையும் சந்திப்பதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்வதற் கெனத் தனியான குழுவை நியமித்தேன். இக்குழுவில் குருநகர் எட்வின், குருநகர் ரஞ்சித், கொழும்புத்துறை தியாகராசா, காங்கேசன்துறை திலகதாசன், வல்வெட்டித்துறை பட்டண்ணா, காங்கேசன்துறை அப்பன் போன்றவர்கள் நியமிக்கப்பட்டது நினைவிருக்கிறது. இவர்களுக்கு உதவியாக வேறு சில இளைஞர்களையும் தயார்ப்படுத்தினேன். இவர்கள் ஊர்வலத்தின் முன்னும் பின்னும் வருவதெனவும் வெளியே இருந்து வரும் எந்த வன்முறைக்கும் உடனடியாகப் பதில் கொடுக்கத் தயார் நிலையில் இருக்கவேண்டும் எனவும் கேட்டுக்கொண்டேன். அன்றைய காலகட்டத்தில் துரையப்பாவின் அனைத்து நடவடிக்கைகளும் தமிழ் மக்களுக்கு வெறுப்பை ஏற்படுத்துவதாகவிருந்தன.

யாழ்ப்பாணம் இரண்டாம் குறுக்குத்தெருவில் 1971ஆம் ஆண்டு மார்ச் 11ஆம் திகதி துரையப்பாவுக்கு இலக்கு வைத்து அவரின் காரில் வைக்கப் பட்ட குண்டு, நேரம் முந்தி வெடித்ததால் துரையப்பா உயிர்தப்பினார். இதில் சம்பந்தப்பட்ட உரும்பிராய் சிவகுமாரனை ஆரம்பகாலம் முதலே எனக்குத் தெரியும். யாழ்ப்பாணம், அனுராதபுரம் சிறைகளில் சிவகுமாரன் இருந்தார். ஊர்வலம் சம்பந்தமாக துரையப்பாவின் செய்தியைப் பத்திரிகைகளில் கண்ட சிவகுமாரன் உடனே என்னை வந்துச் சந்தித்தார். அப்பொழுது பிரான்ஸில் என்னுடன் இருந்தார். ஊர்வலத்தைத் திட்டமிட்டபடி நடாத்தும்படியும், தான் ஊர்வலத்தில் துணையாக வருவதாகவும் எது நடந்தாலும் சமாளிக் கலாம் எனவும் கூறினார். நாங்கள் செய்திருக்கும் ஏற்பாடுகள், பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் பற்றி அவரிடம் கூறினேன். தன்னிடம் நிவோல்வர் இருப்பதால், அது கூடுதல் பலம் என ஒரு நிவோல்வரை எடுத்துக் காட்டினார் (அது கலிபர் 38 ரக நிவோல்வர்). அதைக் கண்ட எமக்குத் தலைகால் புரியாத சந்தோசமும் உற்சாகமும் ஏற்பட்டது. அந்த நாட்களில் ஒரு நிவோல்வர்

கிடைப்பதென்றால் என்னபாடுபட வேண்டும் என்பது பிரபாகரனுக்குக் கூடத் தெரிந்த உண்மையாகும்.

ஊர்வலம் நடாத்துவதற்கானநாளும் வந்தது. ஊர்வலம் தொடங்குவதற்கு சிறிது நேரம் இருக்கையில் தமிழர் கூட்டணியின் முக்கிய தலைவர்கள் வந்து இறங்கியதைக் கண்டு நாம் திகைப்புற்றோம். 'தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் ஊர்வலத்தில் இவர்களுக்கு என்ன வேலை?' என்ற கேள்வி எனது மனதில் தோன்றியது. அ. அமிர்தலிங்கம், மு.சிவசிதம்பரம், ஆ.குமரகுரு, வி.தர்மலிங்கம், மங்கையற்கரசி போன்றவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்து சேர்ந்தனர். இவர்கள் ஊர்வலத்தில் பங்குபற்றுவதனால் வரும் சிக்கல்களை உணர்ந்த நான் அவர்களை அணுகி, அன்புரீதியாக எனது தர்மசங்கடத்தை விளக்கினேன். துரையப்பாவின் சவாலிற்குச் சவாலாகவே தாங்களும் ஊர்வலத்தில் பங்குபற்ற வந்திருப்பதாகவும், தாங்கள் ஊர்வலத்திற்கு முன்பாக தனியான குழுவாகச் செல்வதாகவும், தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் பெயர் தாங்கிய பதாகையைத் தங்களுக்குப் பின் கொண்டு வரலாம் எனவும் அமிர்தலிங்கம் கூறினார். இதில் தவறில்லை என்பதால் அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டு ஊர்வலம் நடாத்தப்பட்டது. இந்த ஊர்வலத்துக்கு வந்திருந்த அமிர்தலிங்கத்தின் மகன் காண்டீபன் எங்களுடன் சேர்ந்து வேலை செய்யத் தனக்கு இருக்கும் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார்.

1973 மே மாதம் 20ஆம் திகதி நடைபெற்ற இந்த ஊர்வலம் யாழ்ப்பாண முற்றவெளிவரை எதுவிதப் பிரச்சினையும் இன்றி வந்து சேர்ந்தது. நூற்றுக் கணக்கான மாணவ, மாணவியர், ஏராளமான பெண்கள், பொதுமக்கள் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டனர். வாக்களித்தபடி ஊர்வலம் தொடங்கிய இடம் முதல் இறுதி வரை சிவகுமாரன் வந்தார். அவர் ஊர்வலத்தில் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக எங்களுடன் பேசிக்கொண்டு வந்தார். யாழ் முற்றவெளியில் நடந்த பொதுக்கூட்டத்தில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் சார்பில் நான் உரை நிகழ்த்தினேன். ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில் நான் பேசியது அதுவே முதல் தடவையாகும்.

கறுப்புக்கொடிப் போராட்டம்

அகிம்சை முறையிலான எதிர்ப்புப் போராட்டங்களில் கறுப்புக்கொடி காட்டும் போராட்டம் எதிரிக்குக் கோபத்தையும் அவமானத்தையும் ஏற்படுத்தும். 1954ஆம் ஆண்டு அன்றைய பிரதமராகவிருந்த ஜோன் கொத்தலாவலவுக்கு அமிர்தலிங்கம் தலைமையில் யாழ்ப்பாணம் நகரசபை மண்டபத்தில் கறுப்புக்கொடி காட்டப்பட்டது. இதுவே இலங்கைத் தமிழர் போராட்டத்தில் முதல் கறுப்புக்கொடிப் போராட்டம். இதில் கறுப்புக் கொடி காட்டியோர் இரத்தம் கொட்டுமளவுக்குப் பொலிஸாரால் தாக்கப்பட்டனர். குறிப்பு வைத்து அமிர்தலிங்கத்தை மோசமாகப் பொலிஸார் தாக்கினர். இதன்பின் 1956ஆம் ஆண்டு தமிழ்ப்பகுதிகளுக்கு வந்த அனைத்து அமைச்சர்களுக்கும் எதிராகக் கறுப்புக்கொடி காட்டப்பட்டது. 1957இல் மன்னார் வந்த ஆறு அமைச்சர்களுக்கு அமிர்தலிங்கம் தலைமையில் கறுப்புக்கொடி காட்டப்பட்டது. 1963ஆம் ஆண்டு வரை கறுப்புக்கொடிப் போராட்டங்களைத் தமிழ் அரசுக் கட்சியினர் நடாத்தினர். இதன் பிறகு கறுப்புக்கொடிப் போராட்டம் 1973ஆம் ஆண்டு நடாத்தப்பட்டது.

1973ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 13ஆம் திகதி எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம் தலைமையில் யாழ்ப்பாணத்தில் கூடிய தமிழர் கூட்டணியின் நடவடிக்கைக்குழு, தமிழ்ப் பகுதிகளுக்கு வரும் அமைச்சர்கள் அனைவருக்கும் கறுப்புக் கொடி காட்டி அவர்களின் வருகையை பகிஷ்கரிப்பது எனத் தீர்மானித்தது. இத்தீர்மானத்தை ஊர்காவற்றுறை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் க.பொ. இரத்தினம் கொண்டு வந்தார். முதலாவது கறுப்புக்கொடிப் போராட்டம் அவரது தொகுதியிலேயே நடாத்துவது எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. வேலனை மத்திய மகாவித்தியாலயத்துக்கு வரும் தபால் தந்தி அமைச்சர் செல்லையா குமாரசூரியருக்குக் கறுப்புக்கொடி காட்டத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

திட்டமிட்டபடி கறுப்புக்கொடி காட்டுவதற்காக 1973ஆம் ஆண்டு தைமாதம் 15ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தமிழர் கூட்டணிக் காரியாலயத்தில் தலைவர்கள், தொண்டர்கள், பொதுமக்கள் கூடினர். அமிர்தலிங்கம், சிவசிதம்பரம், மங்கையற்கரசி, தர்மலிங்கம், குமரகுரு, மாவை சேனாதிராஜா, திருநாவுக்கரசு, ஞானமூர்த்தி அப்பா போன்ற தலைவர்கள் வந்திருந்தனர். எங்களில் தவராஜா, போல்பிள்ளை, புத்மநாபா, பிரான்ஸிஸ், நான், வரதராஜப்பெருமாள், சரவணபவானந்தன் போன்றவர்கள் வந்திருந்தோம். வல்வெட்டித்துறையில் இருந்து பெரிய தட்டிவான்கள் இரண்டில் ஆட்கள் வந்திருந்தனர். அவர்களில் பிரபாகரனும் ஒருவர். எல்லோருக்கும் வாகன ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டு இருந்தன. அனைவரும் கோஷங்கள் எழுப்பியபடி வேலனை போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கு நாம் எதிர்பார்த்ததைவிடக் கடுமையாக பொலிஸ் காவல் போடப்பட்டிருந்தது.

குமாரசூரியர் வரும் பாதையை நெருங்கமுடியாமல் பொலிஸார் வளையம் அமைத்திருந்தனர். பொலிஸாரின் தடையை உடைத்துக் கறுப்புக்கொடி காட்டக் கூட்டணியினர் முடிவெடுப்பர் என எதிர்பார்த்த நாம் ஏமாற்றம் ஆனோம். தலைவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. தடையை மீறி வித்யாலயத்துக்குள் புகுந்து கறுப்புக்கொடி காட்டுவோம் என நாம் கேட்டோம். ஞானமூர்த்தி அப்பா எங்களுடன் சேர்ந்துகொண்டார். அமிர்தலிங்கம் அனைவரையும் சமாதானப்படுத்துவதில் கவனமாகவிருந்தார். எப்படியோ வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலயத்துக்கு முன்னால் இருந்த மைதானத்திலிருந்து கறுப்புக் கொடி காட்டுவது என முடிவாகியது. ஆனால் இருட்டாகியும் குமாரசூரியர் வரவில்லை. இருட்டாகிவிட்டதால் கறுப்புக் கொடி காட்டுவது யாருக்கும் தெரியப்போவதில்லை. அதனால் கறுப்புக் கொடி காட்டுபவர்களை நோக்கி வெளிச்சத்தை வீசும் வகையாக வாகனங்கள் நிறுத்தப்பட்டன. குமாரசூரியர் வந்தபொழுது வாகனங்களில் இருந்து வெளிச்சம் போடப்பட்டு எதிர்ப்புக் கோஷங்கள் போட்டுக் கறுப்புக்கொடி காட்டப்பட்டது. இந்நிகழ்ச்சி தமிழர் கூட்டணியினர்மீது எனக்கு அதிருப்தியை ஏற்படுத்தினாலும் நான் இதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

இதற்குப் பின்னர் பல கறுப்புக்கொடி போராட்டங்கள் உணர்வு பூர்வமாகவும், உயிரற்றும் நடாத்தப்பட்டன. இவைகளில் மல்லாகம் கறுப்புக்கொடி போராட்டமும் கைதடிக் கறுப்புக்கொடி போராட்டமும் தலைவர்களின் கட்டுப்பாட்டை மீறி நாங்கள் நடாத்தியவை ஆகும்.

மல்லாகத்தில் வழக்கறிஞர் சு.நடராசா அவர்கள் தமிழ் அரசுக் கட்சி காலத்திலிருந்து தமிழ் மக்களுடைய போராட்டங்களில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர். எம்முடன் மிகவும் நெருக்கமாகப் பழகக்கூடியவர். திருமலை பாதயாத்திரை, 1961இல் நடைபெற்ற சத்தியாக்கிரகம் எனப் பல போராட்டங்களில் பங்கு கொண்டு தந்தை செல்வாவின் தலைமையின்கீழ் வழிநடந்தவர். காலிமுகத் திடலில் நடந்த மொழிப் போராட்டத்தில் பொலிஸார் தாக்கிய போது இவரது நடு நெற்றி உடைந்து அது பின்பு மாறாத் தழும்பாகியது. அதனால் இவர் 'பொட்டர் நடராஜா' என்றும் செல்லமாக அழைக்கப் பட்டார். சத்தியாக்கிரக காலத்தில் இவர் Post Master General ஆகக் கடமை புரிந்து சட்டத்தை மீறியதை வேறொரு பக்கத்தில் எழுதியுள்ளேன். "The one man in the party who could be trusted to do an excellent job of organisational work was Nadarajah" என இவரது பாரிய திறமையை அனுபவரீதியாகக் கண்ட வரும் ஒரு காலத்தில் தமிழ் அரசுக்கட்சியின் மூளை என வர்ணிக்கப்பட்ட வருமான வ.நவரட்ணம் தனது 'The Fall and Rise of The Nation' என்னும் புத்தகத்தில் இவரைப்பற்றி எழுதியுள்ளார். எமது போராட்டத்தில் நம்பிக்கையுள்ள நல்ல மனிதராக வாழ்ந்தார். துணிச்சல், நேர்மை, தனக்குச் சரியெனப் பட்டதை முகத்துக்கு நேர்கூறும் குணம்சம் அனைத்தும் இவரை ஒரு வித்தியாசமான மனிதராகக் காட்டிநிற்கும். மல்லாகத்தில் நடந்த தமிழ் அரசுக் கட்சியின் மாநில மாநாட்டின் வெற்றிக்கு இவரது உழைப்பு மகத்தானது.

மல்லாகம் சந்தியில் இருந்த கல்லூரிக்கு வருகை தரும் அமைச்சருக்குக் கறுப்புக் கொடி காட்டுவதென தீர்மானிக்கப்பட்டது. காலை பத்துமணிக்கு அமைச்சர் வரவிருந்தார். நான் சிலருடன் முதல் நாள் இரவே மல்லாகம் போய்விட்டேன். நடராஜாவின் மகன் பாலாவும் மகள் சந்திராவும் எம்முடன் பல போராட்டங்களில் பங்கு கொண்டவர்கள். நானும் பாலாவும் மற்றும் என்னுடன் வந்தவர்களும் இரவு பொலிஸ் காவலையும் மீறி மல்லாகம் சந்தி எங்கும் அமைச்சருக்கு எதிரான சுலோகங்களை எழுதினோம். அமைச்சர் பங்குபற்றும் நிகழ்ச்சிக்கான மண்டபத்தை அசிங்கப்படுத்திப் பெற்றோல் குண்டு வீசி நாசமாக்கினோம். ஆயுதப் போராட்டம் வலுவடையாத அந்த காலத்தில் இவை போன்றவைகளே பெரிய போராட்டங்கள். அனைத்து இயக்கங்களின் தலைவர்களும் முக்கியமானவர்களும் இப்படியான போராட்டத்தின் ஊடாகத்தான் ஆயுதப் போராட்ட வளர்ச்சிக்கு வந்தனர் என்பது எமக்கு நன்றாகத் தெரியும். இதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

காலையில் நாம் எதிர்பார்த்ததைவிடப் பெருந்திரளான மக்கள் கறுப்புக் கொடிப் போராட்டத்துக்குத் திரண்டிருந்தனர், தமிழ் இளைஞர் பேரவை சார்பில் பத்திரிகைகள், துண்டுப் பிரசுரங்கள் மூலமாகக் கறுப்புக் கொடிப் போராட்டத்தில் பங்கு கொள்ளும்படி பொதுமக்களை அழைத்திருந்தோம். அமிர்தலிங்கம் உட்பட பல தமிழர் கூட்டணித் தலைவர்கள் வந்திருந்தனர். காங்கேசன்துறை உதவிப்பொலிஸ் அதிபர், ஒதுக்குப்புற மாகவிருந்து அமைதியாகக் கறுப்புக்கொடி காட்டுங்கள் என எல்லா பொலிஸ் அதிகாரிகளும் வழமைபோல் கூறும் ஆலோசனையைக் கூறினார். இவ்வாலோசனையை ஏற்றுக்கொள்ளக் கடுமையாக மறுத்தோம். எப்போதும் போல் தமிழர் கூட்டணித் தலைமை தடுமாறியது. தமிழ் இளைஞர் பேரவை யின் முக்கியத் தலைவர்கள் யாவரும் கொதித்துப் போய் இருந்தனர். பத்மநாபா, குணாளன் போன்ற மென்மையானவர்களும் கடுமையாயினர். எமக்கும் கூட்டணித் தலைவர்களுக்கும் இடையே அமைதியாகத் தொடங்கிய வாக்குவாதம் கடுமை கொண்டது. தலைவர்களை எதிர்ப்பது எனவும் பகிரங்கமாக வீதியில் இறங்கிக் கறுப்புக்கொடி காட்டுவது எனவும் மனதில் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். இதுபற்றி மற்றவர்களுடனும் கதைத்துச் சம்மதிக்க வைத்தேன். மல்லாகம் சந்தியில் காங்கேசன்துறைக்குப் போகும் பாதையில் பெரியதொரு பழையகால வீடு இருந்தது. இக்கட்டத்தைச் சுற்றி நிறைய காணியும், காணியைச் சுற்றி பெரிய மதிலும் இருந்தது. இங்குதான் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் பன்னிரண்டாவது மாநில மாநாடு நடைபெற்றது. பின்பு இக்கட்டத்தில் தனியார் கல்வி நிலையம்(private tuition centre) நடத்தப்பட்டது. இக்கட்டத்துக்குள்ளும் காணிக் குள்ளும் கறுப்புக்கொடி காட்ட வந்தவர்கள் கூடியிருந்தனர். இதற்குள் இருந்தபடியே கறுப்புக்கொடி காட்டுவதுதான் தமிழர் கூட்டணியினரின் திட்டம்.

தமது முடிவில் மிகவும் பிடிவாதமாகத் தமிழர் கூட்டணித் தலைவர்கள் இருந்தனர். எமது முடிவிலும் நாம் கடுமையாக இருந்தோம். ஆனாலும்

நாங்கள் அமைதியாக இருந்தோம். அமைச்சரின் வாகனம் வருவது தெரிந்தது தான் தாமதம், அங்கிருந்த பெரிய கதவைத் திறந்து கொண்டு வீதிக்கு வந்தோம். அமைச்சரின் வாகனத்துக்குக் குறுக்கே நின்று கறுப்புக் கொடியைக் காட்டினோம். எம்முடன் கூட்டணித் தலைவர்கள் உட்பட அனைவரும் சேர்ந்து கொண்டனர். பாதுகாப்பு அதிகாரிகள் ஒருசில வினாடிகள் திகைத்துப் போய்விட்டனர். பொலிஸார் திடீரென விழித்துக்கொண்டவர்கள் போல தடியடிப் பிரயோகம் செய்து அனைவரையும் மீண்டும் கட்டட வளவுக்குள் தள்ளினார்கள். நாம் நினைத்ததுபோல் கறுப்புக்கொடிப் போராட்டம் நடத்தியாகி விட்டது. யாருடைய அனுமதியுமின்றி அங்கிருந்த மதில் மீது ஏறி, பொதுமக்களின் ஒத்துழைப்புக்கு நன்றி தெரிவித்து சிறியதோர் உரை நிகழ்த்தினேன். இந்த நிகழ்ச்சியானது என்னை மட்டுமல்ல, தமிழர் கூட்டணியையும் சிந்திக்கத் தூண்டிய நிகழ்ச்சியாகும். எமது விடுதலைப் போராட்டத்தில் எவ்வளவு தூரம் தமிழர் கூட்டணியினர் விசுவாசமாக இருக்கின்றனர் என்ற சந்தேகமும் எமக்கு ஏற்பட்டது. போராட்டத்தை ஒரு பொழுதுபோக்காக, பாராளுமன்ற தேர்தலுக்கான களமாக நினைக்கிறார்களா? இவர்கள் தமிழ் மக்களுக்குச் சிறந்த தலைமையைக் கொடுப்பார்களா? போன்ற சிந்தனைகள் எமக்கும், தமது தலைமையைத் தட்டிக் கேட்கவும் அதை எதிர்த்து அடையாளம் காட்டவும் புதியதொரு தலைமுறை உருவாகி வருவதை உணரும் சிந்தனை அவர்களுக்கும் ஏற்பட்டன.

கைதடிக்கு வரவுள்ள சுகாதார அமைச்சருக்குக் கறுப்புக்கொடி காட்ட இருப்பதாகப் பத்திரிகைகள் அனைத்திலும் தமிழர் கூட்டணியின் அறிக்கைகள் வந்தன. நாங்களும் விடுவதாக இல்லை. இதில் பங்கு கொள்ள முடிவெடுத்தோம். கைதடிக் காலம் சென்ற வ.ந.நவரட்ணத்தின் சாவகச்சேரி தொகுதிக்குள் அடங்கும் இடமாகும். தமிழ் இளைஞர் பேரவையினரான எமக்கு நவரட்ணத்தின் மீது ஆழ்ந்த மரியாதையும் நம்பிக்கையும் இருந்தது. அவர் எந்த நேரமும் சிரித்த முகத்துடனேயே காணப்படுவார். தமிழ் மக்களுக்கு விடிவு கிடைக்கும்வரை தமது தாடியை வழிக்கமாட்டேன் எனச் சபதம் எடுத்துச் சாகும்வரை தாடியுடன் வாழ்ந்தவர். இளைஞர்களின் முயற்சிகளுக்கு எந்நேரமும் உறுதுணையாக நின்றவர். அவர்மீது எப்போதும் எனக்கு ஒரு பரிவு இருந்தது. 1974ஆம் ஆண்டு மாசி மாதத்தில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் அமைப்பு வேலைகள் சம்பந்தமாக நானும் பிரான்ஸிலும் கொழும்பில் நின்று வேலை செய்தோம். அந்த நேரத்தில் இயன்ற அளவு சிங்களப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைச் சந்தித்து எமது நிலையை ஏன் விளக்கக்கூடாது என எண்ணினோம். சிராவஸ்தி (பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தங்கும் விடுதி) சென்று வி.தர்மலிங்கம், வ.ந.நவரட்ணம் ஆகியோரைச் சந்தித்து எமது எண்ணத்தைக் கூறினேன். இருவரும் எந்தவித மறுப்பும் இன்றி ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். இந்த ஏற்பாட்டின்படி சிங்களப் பகுதிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைத் தனித்தனியேயும் சிலவேளைகளில் இரண்டு மூன்று பேராகவும் சந்திக்க வைப்பதில் நவரட்ணம் மிகவும்

சிரத்தைகொண்டு ஈடுபட்டதுடன் சந்திப்புகள் முடியும்வரை தனது எல்லா வேலைகளையும் ஒதுக்கிவைத்து எம்முடன் தங்கி நின்றார். எமது செலவுகளைக் குறைப்பதற்காக இயன்றளவு பாராளுமன்ற உணவு விடுதியில் தனது செலவில் உணவுக்கு ஏற்பாடு செய்ததுடன் எல்லா நேரங்களிலும் எமக்கு வழிகாட்டியாக நின்றதை என்னால் இன்றும் மறக்க முடியாமலுள்ளது.

இச்சந்திப்புகளின்போது முன்னாள் பிரதமரும் காலி பாராளுமன்ற உறுப்பினருமான தகநாயக்காவுடனும், அநுராபண்டாரநாயக்காவுடனும் நீண்ட நேரம் நடாத்திய உரைகளும் வாதங்களும் கனதியானதாகவிருந்தன. இப்போவெல்லாம் துப்பாக்கி முனையிலேயே ஆட்சி நடத்துகின்றனர், மக்கள் அடக்கியொடுக்கப்படுகின்றனர். இதை ஒழிக்க அனைவரும் கையில் ஆயுதம் எந்த வரும் என தகநாயக்கா கூறினார். ஓர் இளைஞன் போல் கைகளை ஆட்டி, மேசையில் அடித்து மனம்திறந்து பேசினார். எங்கள் முயற்சிக்கு வாழ்த்துக் கூறியவர் மதிய உணவிற்கு தமது வீட்டிற்கு அழைத்தார். நவரட்ணம் எம்மைச் சென்று வரும்படி கூறினார்.

தகநாயக்காவுடன் பாராளுமன்றக் கட்டடத்தை விட்டு வெளியேறினோம். அவர் நடந்துகொண்டே போனார். அவரை ஏற்றிச் செல்வதற்கான வாகனம் எதுவும் தென்படவில்லை. ஆனாலும் இதோ வந்துவிடும் வாகனம், இதற்கிடையில் வந்திருக்க வேண்டுமே வாகனம் என எதிர்பார்த்தபடி நானும் பிரான்ஸிலும் நடந்தோம். பாராளுமன்றப் பிரதான வாசலைக் கடந்து அவர் காலிமுக வீதிக்கு வந்தார். ஆனால் எந்தவித வாகனமும் வரவில்லை. அவர் நடந்துகொண்டே இருந்தார். நாங்களும் அவருடன் உரையாடிக்கொண்டே நடந்தோம். அவர் நேரே போய் பாராளுமன்றத்தின் (பழைய) இடது பக்கத்தில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் நீரோடைக்கு அண்மையில் காலியை நோக்கிய பஸ் தரிப்பு நிலையத்தில் நின்றார். S.W.R.D. பண்டாரநாயக்காவின் மந்திரிசபையில் கல்வியமைச்சராக இருந்தவர் (கல்வி அமைச்சராக இருந்த காலத்தில், பாடசாலை மாணவர்களுக்கு, 'பணில்' என்னும் உணவைக் கொடுத்தவர். இதனால் மாணவர்கள் இவரை 'பணில் மாமா' என்று அழைத்தனர்.) பண்டாரநாயக்கா புத்த பிக்குவால் 1959ஆம் ஆண்டு கொல்லப்பட்டபின் பிரதம மந்திரியாகவும், பாதுகாப்பு அமைச்சராகவும், வெளிவிவகார அமைச்சராகவும், நீண்டகாலமாக காலித் தொகுதியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும் இருந்தவர். அப்படியொரு முக்கியத்துவமான மனிதர் எதுவித பந்தாவும் இல்லாமல் பஸ்ஸில் ஏறிக்கொண்டார். நாங்களும் அவருடன் தொடர்ந்து உரையாடிக்கொண்டு சென்றோம். ஒரு நல்ல இதயம் கொண்ட எந்தவித ஆர்ப்பாட்டமும்ல்லாத பண்பான ஒரு சிங்களத் தலைவருடன் அன்றைய பொழுது எமக்குக் கழிந்ததில் சந்தோசப்பட்டேன்.

வ.ந.நவரட்ணம் அவர்கள் அரசுக்கெதிரான பல வன்முறை வழக்குகளில் இளைஞர்களுக்காக வாதாடியவர். வறுமை நிலையிலிருந்த பல இளைஞர்களின் குடும்பங்களுக்குப் பொருளாதார உதவிகள் செய்தவர்.

இளைஞர்களின் கருத்துக்கு என்றும் மதிப்பளிப்பவர். இவர் கோபப் பட்டதை நான் கண்டதில்லை.

கைதடிக்கு வரும் சுகாதார அமைச்சருக்குக் கறுப்புக்கொடி காட்டுவதற்கு தமிழ் இளைஞர் பேரவையைச் சேர்ந்த இளைஞர்களுடன் நான் சென்று இருந்தேன். தமிழர் கூட்டணியைச் சேர்ந்தவர்கள், பொதுமக்கள் வந்திருந்தனர். வழமைபோல் பொலிஸ் குவிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் வழக்கத்தைவிட பொலிஸார் கடுமையாகக் காணப்பட்டனர். தமிழர் கூட்டணியினருக்கும் பொலிஸாருக்கும் இடையே வாக்குவாதம் நடைபெற்றது. இறுதியில் அமைதியாக ஒரு காணியின் மூலையில் இருந்து கறுப்புக்கொடி காட்டப் பட்டது. இது எமக்குப் பெரும் கோபத்தையும் அதிர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தியது. எமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்துக் குரல் கொடுத்தோம். நவரட்ணமும் மற்றைய தலைவர்களும் சாவகச்சேரி பிரமுகர்களும் எம்மைச் சமாதானப் படுத்துவதில் கவனமாக இருந்தனர். தொடர்ந்து முரண்பாடுகள் பெருகி வருவதை அவதானித்தேன். கூட்டணியினருடன் சேர்ந்து செய்யும் வேலைத் திட்டங்களில் இளைஞர்களின் மனம் பாதிப்படைந்து வருவதை நன்றாக உணர்ந்தேன். ஆனால் முரண்பாடுகள் முற்றி ஒரு வன்முறையான நிகழ்வு உருவாவதை அனுமதிப்பதில்லை என்பதில் உறுதியாக இருந்தேன். இறுதிவரை அதைக் கடைபிடித்தேன். அங்கிருந்து நாம் அனைவரும் கலைந்து செல்வோம் என அறிவித்தேன். என்னுடன் வந்திருந்த சுமார் ஐம்பது இளைஞர்களைக் கூட்டிக் கொண்டு யாழ்நகர் நோக்கிப் பஸ்ஸில் புறப்பட்டேன். தோல்வியை நினைத்து மனம் அரித்துக்கொண்டிருந்தது. எமது பஸ் கைதடி வைத்தியசாலைக்கு அருகில் வரவும் தனது விஜயத்தை முடித்துக்கொண்டு சுகாதார அமைச்சர் தனது வாகனத்தில் பாதுகாப்புப் படை சூழ வெளியே வரவும் சரியாக இருந்தது. உடனே எமது பஸ் ஓரத்தில் நிறுத்தப்பட்டது. எல்லோரையும் கறுப்புக்கொடி காட்டும்படி பணித்தேன். பஸ்ஸிலிருந்து வெளியேறிய ஒரு பகுதியினர் அமைச்சரின் வாகனத்துக்குக் குறுக்கே சென்று கறுப்புக்கொடி காட்டினர். மிகுதியானவர்கள் பஸ்ஸுக்குள் இருந்தபடியே கறுப்புக்கொடி காட்டி கோஷம் போட்டுப் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தினர்.

இதனால் பொலிஸார் பெரும் கலவரம் அடைந்ததுடன் கடும் கோபம் கொண்டனர். எம்மில் சிலரைப் பொலிஸ் லொறியில் ஏற்றினர். காங்கேசன் துறை கமலநாதன், பத்மநாபா, கிருபாகரன்(பேபி சுப்ரமண்யம்), காரைநகர் செல்வம், பூநகரி மரியதாஸ் ஆகியோருடன் என்னையும் சாவகச்சேரி பொலிஸ் நிலையத்தில் அடைத்தனர். செய்தி அறிந்தவுடன் வி.ந.நவரட்ணம், சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்த தொழிலதிபர் நவரட்ணம் ஆகியோருடன் பலர் பொலிஸ் நிலையம் வந்து எங்களைச் சொந்தப் பிணையில் வெளியே எடுத்தனர். தொழிலதிபர் நவரட்ணம் எங்களைத் தனது வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று இரவு உணவு தந்து அனைவரையும் அவரவர் வீட்டில் கொண்டுபோய்விட வாகன ஏற்பாடுகளும் செய்து தந்தார்.

கைதடி சுகாதார அமைச்சருக்குக் கறுப்புக்கொடி காட்டிய சம்பவம் பொது இடத்தில் கலவரம் செய்தல், குழப்பம் விளைவித்தல் போன்ற குற்றங்களுக்கு இணையானது எனக் கூறி அச்சட்டத்தின்கீழ் பொலிஸ் வழக்குத் தொடர்ந்து சாவகச்சேரி நீதிமன்றத்தில் எம்மை நிறுத்தினர். குற்றவாளிக் கூண்டில் நாம் ஏறியதும் அன்று அந்த நீதிமன்றத்தில் இருந்த அனைத்து வழக்கறிஞர்களும் எமக்காக வாதாட உள்ளதாக அறிவித்து எழுந்தனர். திருவாளர்கள் வ.ந.நவரட்ணம், ஆலாலசுந்தரம், அம்பிகைபாகன், குமரகுரு, தம்பிராசா ஆகியவர்கள் நினைவில் இருப்பவர்கள். முதலாவது எதிரியாக எனது பெயர் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இரண்டாவது எதிரியாகக் கமல நாதனும் பின்பு மற்றவர்களும். நாங்கள் வரிசையாக நின்றோம். நீதிபதியாக இருந்தவரைப் பார்த்ததும் நான் திகைத்துப் போய்விட்டேன். எனது சிறந்த இலக்கிய நண்பியும் சட்டக்கல்லூரி மாணவியுமான தேவரஞ்சனியின் அப்பா யோகநாதன் அவர்கள் நீதிபதியாகவிருந்தார். சம்பிரதாயமாக குற்றவாளியா, சுற்றவாளியா எனக் கேள்வி கேட்கப்பட்டு நாங்கள் சுற்றவாளி என உரத்துப் பதில் சொல்ல வழக்குத் தொடங்கியது. என்னைப் பார்த்த நீதிபதி ஒன்றும் தெரியாததுபோல் நான் என்ன செய்வதாகக் கேட்டார். க.பொ.த.உயர்தரம் படிப்பதையும் அரசியல் விஞ்ஞானம், பொருளாதாரம், சரித்திரம், தமிழ் ஆகிய பாடங்களைப் படிப்பதாகவும் கூறி, அவரது கேள்விகளுக்குப் பதில் கொடுத்தேன். “இந்தியாவில் குப்தர் ஆட்சியைப் பற்றி என்ன தெரியும்?”

சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது பிரதம மந்திரியான டி. எஸ். செனநாயக்காவுடன் இலங்கையின் முன்னாள் பிரதம மந்திரி தகநாயக்கா.

என்று கேட்டார். சிறீலங்கா சிங்கள இனவாத அரசுடன் ஒப்பிடக்கூடியதாக இரண்டாவது சந்திர குப்தன் ஆட்சியை விளக்கி, ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பை அங்கிருந்தவர்களுக்கு எடுத்துரைத்தேன். “போராட்டத்தில் ஈடுபட்டாலும் கல்வியில் கவனமாக இருப்பதால் எச்சரிக்கை செய்து விடுதலை செய்கிறேன்” என்று கூறி நீதிபதி யோகநாதன் எங்களை விடுதலை செய்தார்.

எங்கள் காலத்தில் நடாத்தப்பட்ட கறுப்புக்கொடிப் போராட்டங்களில் 1973ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 3ஆம் திகதி அமைச்சர் பீற்றர் கெனமனுக்கு எதிரான போராட்டமும், 1973ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 10ஆம் திகதி அமைச்சர் என்.எம்.பெரேராவுக்கு எதிரான போராட்டமும் வலுமிக்கதான போராட்டங்களாகும். பரந்தனில் அமைச்சர் என்.எம்.பெரேராவுக்கு எதிராக நடத்தப்பட்ட கறுப்புக்கொடி போராட்டத்தில் பங்குகொண்ட அமிர்தலிங்கம் உட்பட பலரும் பொலிஸாரால் மிகவும் மோசமாக தாக்கப் பட்டனர். ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர்.

போராட முன்வந்தோம்

தமிழ் மாணவர் பேரவையின் தலைமைக்குள் பெரியதொரு பிளவு ஏற்பட்டிருந்தது. சத்தியசீலனின் தலைமையைப் பலர் விமர்சனத்திற்குட்படுத்தினர். சபாலிங்கம், சத்தியசீலனை நிராகரிக்கவேண்டும் என்னும் கருத்தில் திடமாக இருந்தார். ஒரு நிலையில் தமிழ் மாணவர் பேரவையின் தலைவர்கள் அங்கும் இங்குமாகச் சிதறி இருந்தனர். ஆனாலும் பல்வேறான வன்முறைகள் நடந்துகொண்டுதான் இருந்தன. முக்கியமாக சத்தியசீலன் இளைஞர்களுடன் தொடர்பாக இருந்து அவர்களை ஊக்குவித்துக் கொண்டு இருந்தார். தமிழ் மாணவர் பேரவையின் வரலாற்றில் அப்புவின் சைக்கிள் கடை, CTB மணியண்ணை வீடு ஆகியவை முக்கியமானவை. அமரசிங்கம் என்னும் அப்பு மிகவும் வறுமையான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். யாழ்ப்பாணம் பெருமாள் கோவிலடியைச் சேர்ந்தவர். பல சகோதரிகளுக்கு அண்ணனான அப்புவின் உழைப்பில்தான் அனைவரும் தங்கியிருந்தனர். சுருக்கமாகச் சொன்னால் அந்தக் குடும்பத்தின் bread winner அவரே. யாழ்ப்பாணம் இந்து மகளிர் கல்லூரிக்கு அருகில் இருந்த புகையிரதக் கடவையுடன் இந்தச் சைக்கிள் கடை இருந்தது. கடைக்குப்பின்னால் பழைய காலத்துப் பெரியதொரு வீடு இருந்தது. வயோதிபப் பெண்ணொருவரின் வீடது. இதுதான் மாணவர் பேரவையின் குகையாகும். இங்கிருந்துதான் திட்டம் தீட்டுதல், செயல்படுத்துதல், ஆயுதம் வெடிகுண்டுகள் வழங்குதல் எல்லாம் நடைபெற்றன. அடுத்தது. மணியண்ணை வீடு. இலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபையில் வேலை செய்ததால் CTB மணியம் என அழைக்கப்பட்டார். இவரது வீட்டில் மாணவர் பேரவையின் கூட்டம் முதற்கொண்டு அனைத்துக் கலந்துரையாடல்களும் நடைபெற்றன. இவரது சகோதரிகள் வருகிறவர்கள் போகிறவர்கள் அனைவருக்கும் தேநீர் கொடுத்தும், உணவு கொடுத்தும் களைத்துப் போய்விடுவார்கள்.

மாணவர் பேரவை வேலையின் பொருட்டு மட்டக்களப்பு சென்ற சத்தியசீலன் 1973ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 22ஆம் திகதி ரகசியப் பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்டார். இவரது கைதுக்குக் காரணம் தமிழ் மாணவர் பேரவையைச் சேர்ந்த செவ்வந்தி என்பவர் பொலிசுக்குத் தகவல் கொடுத்து அவரின் இருப்பிடத்தை காட்டிக்கொடுத்தார் என அந்த நாட்களில் பேசப்பட்டது. சத்தியசீலன் கைது செய்யப்பட்டவுடன் தமிழ் மாணவர் பேரவையினர் அனைவரும் கதி கலங்கிப் போனார்கள். தங்கள் வேலைகள் அனைத்தையும் ஓரம் கட்டி நல்ல பிள்ளையாக வலம் வந்தனர். ஆனாலும் பொலிஸார் தம்மிடமிருந்த மாணவர் பேரவை பற்றிய தகவல்களைச் சத்தியசீலன் மூலம் உறுதி செய்து கொண்டனர்.

பொலிஸாரின் வன்முறைக்குச் சத்தியசீலனால் ஈடுகொடுக்க முடியாமல் போயிருக்கலாம். 1973 மார்ச் மாதம் 9ஆம் திகதி இரவோடு இரவாகத் தமிழ் மாணவர் பேரவையைச் சேர்ந்தவர்களும் இளைஞர்களும் கைது செய்யப்பட்டனர். அடுத்த நாள் (10.03.1973) வரவிருந்த அமைச்சர் என்.எம்.பெரேராவின் பாதுகாப்பை முன்னிட்டுக் கைது செய்தோம்; அமைச்சருக்குக் கறுப்புக் கொடி காட்ட திட்டமிட்டிருந்ததற்காக கைது செய்தோம் என இளைஞர் களைக் கைது செய்ததற்குப் பொலிஸார் முரண்பாடான காரணங்களை வெளியே வைத்தாலும், திட்டமிட்டு ஏற்கனவே அவர்களிடம் இருந்த தகவல்களின் அடிப்படையிலேயே கைது செய்தனர் என்பதே உண்மை.

சுமார் நாற்பத்திரண்டுக்கும் மேற்பட்ட இளைஞர்கள் கைது செய்யப் பட்டனர். இவர்கள் முதலில் யாழ்ப்பாணம் சிறையிலும் பின்பு நீர்கொழும்பு, கண்டி போகம்பர், வெலிக்கடை எனப் பல சிறைகளிலும் அடைக்கப் பட்டனர். பலர் கொழும்பு பொலிஸ் தலைமையகத்தின் நான்காவது மாடிக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு பஸ்த்தியாம்பிள்ளை தலைமையின் கீழ் பேரம்பலம், செல்வநாயகம், பண்டா போன்ற ரகசிய பொலிஸாரால் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டனர். இச்செய்தி வெளியே கசிந்துகொண்டிருந்தது. சூரியகுமாரன், மாவை சேனாதிராஜா, குருகுலசிங்கம் சபாலிங்கம், அப்பு போன்றவர்களுக்கு நடந்த சித்திரவதைக் கொடுமைகள் கதை கதையாக வெளியே வரத் தொடங்கின. சூரியகுமாரனின் பிறப்புறுப்பு மயிர்கள் கொளுத்தப்பட்டு விசாரணை நடந்தது. மாவை சேனாதிராஜா மயங்கும் வரை மேசையுடன் சேர்த்து வைத்து அடித்து விசாரிக்கப் பட்டார் போன்ற செய்திகள் வேதனைக்கு மேல் வேதனையையும் கோபத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் காரியாலயத்தில் என்னைச் சந்தித்த உமாபதிசிவம் (சுதந்திரன் பத்திரிகையின் நிர்வாகி) என்னைக் கட்டிப்பிடித்து. இளைஞர்களுக்கு நடந்த கொடுமைகளை தாங்கமுடியாமல் கதறினார்.

எனக்கும் சிறையில் இருந்த சில இளைஞர்களுக்குமிடையே கடிதத் தொடர்புகள் இருந்தன. முக்கியமாக மாவை சேனாதிராஜா, நித்தியானந்தன், குமார் போன்றவர்கள் என்னுடனான தொடர்பைச் சிறைசென்ற பின்னும் தொடர்ந்தனர். நீண்ட நாட்களுக்குப்பின் நித்தியானந்தனிடம் இருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. அதில் சிறையில் இருக்கும் தமிழ் இளைஞர்களின் விடுதலையைக் கோரி தமிழ் இளைஞர் பேரவை ஏதாவது போராட்டம் நடத்த வேண்டும் எனக் கேட்கப்பட்டு இருந்தது. இவ்விடயத்தைப் பிரான்ஸில் பத்மநாபா, வரதராஜப்பெருமாள் ஆகியோரின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்தேன். நாங்கள் அன்று இரவு பத்மநாபா வீட்டில் தங்கினோம். இரவோடிர் வாகப் பல திட்டங்கள் பற்றி ஆராய்ந்தோம். ஒவ்வொருவரும் பலவிதமான யோசனைகளை முன்வைத்தோம். இறுதியில் வரதராஜப்பெருமாள் சொன்ன யோசனை பரிசீலிக்கப்பட்டது. நூறு நாட்கள் உண்ணாவிரதம்

தொடர்ச்சியாகப் பல இடங்களில் மேற்கொள்வது என்றும் அதனை ஓர் இடத்தில் இரண்டு நாட்கள் மூலம் ஐம்பது இடங்களில் நடத்துவதென்றும் கூறிய வரதராஜனின் யோசனையை ஏற்றுக்கொண்டோம். விடிய விடிய பிளேன் ரீ குடித்தபடி இந்த முடிவுக்கு வரக் கிட்டத்தட்ட பொழுது விடிந்தது.

திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் பொழுது எதிர்நோக்க வேண்டி இருக்கும் சிக்கல்கள், வெற்றி தோல்விகள் பற்றி அனுபவம் மிக்க அமிர்தலிங்கத்திடம் சென்று அறிவுரை பெறுவது என்றும் முடிவெடுத்துக் கொண்டோம். இதன்படி மூளாயில் இருந்த அமிர்தலிங்கத்தின் வீட்டில் நான், வரதராஜப்பெருமாள், பத்மநாபா, போல்பிள்ளை ஆகியோர் அவரைச் சந்தித்தோம். எமது ஆர்வத்தைக் கண்டு சந்தோசம் கொண்ட அமிர்தலிங்கம் இரண்டு நாட்கள் மூலம் ஐம்பது இடங்களில் உண்ணாவிரதம் இருப்பதன் சிக்கல்களை விளக்கி, ஒருநாள் மட்டும் ஐம்பது இடங்களில் ஐம்பது நாட்கள் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் நடத்தலாம் என்று அறிவுரை கூறி, இந்த நடவடிக்கைக்குத் தமிழர் கூட்டணியினர் பூரணமான ஆதரவைத் தரத் தயார் எனவும் கூறினார். அதன்படியே இலங்கை முழுவதும் தமிழர்கள் நிறைந்து வாழும் ஐம்பது இடங்களில் ஐம்பது நாட்கள் உண்ணாவிரதம் இருக்கத் தீர்மானித்தோம்.

தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் தலைமைக் குழுவைக் கூட்டினேன். இதில் புதிதாக நீர்வேலியைச் சேர்ந்த சரவணபவனும் சேர்க்கப்பட்டிருந்தார். அனைவரும் சேர்ந்து ஐம்பது நாட்கள் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்திற்கான திட்டங்களைத் தீட்டினோம். முதல் நாள் யாழ் முனியப்பர் கோவில் முன்றலில் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தைப் தொடங்குவது என்றும், இறுதியான ஐம்பதாவது நாள் உண்ணாவிரதத்தையும் யாழ் முனியப்பர் கோவில் முன்றலிலேயே நடாத்துவது என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. முதலாவது நாள் உண்ணாவிரதத்தில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் தலைமைக் குழு சார்பில் நான் பங்கு பற்றுவது எனவும் தீர்மானித்தோம். உண்ணாவிரதத்தில் இயன்றளவு பெண்களைக் கூடுதலாகப் பங்குபற்ற வைக்க வேண்டும் எனவும், உண்ணாவிரதப் போராட்டம் சம்பந்தமான விபரங்களைப் பத்திரிகைகளுக்குக் கொடுப்பது எனவும், தேவைக்கு ஏற்பத் துண்டுப் பிரசுரம் அடித்து மக்கள் மத்தியில் பிரச்சாரம் செய்வது எனவும் முடிவெடுத்தோம். உண்ணாவிரதத்தின் நோக்கமாகப் பல கோரிக்கைகளை அரசுக்கு வைத்தாலும், 'சிறையில் உள்ள தமிழ் இளைஞர்களை விடுதலை செய் அல்லது நீதிமன்றத்துக்குக் கொண்டு வா' என அரசை வலியுறுத்தும் நிபந்தனையை முன்வைத்தோம். நாம் எதிர்பார்த்ததை விட உண்ணாவிரதப் போராட்டத்துக்கு மக்கள் மத்தியில் ஆதரவு இருப்பதை அவதானித்தோம்.

முதல் நாள் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் 1973ஆம் ஆண்டு செப்ரெம்பர் மாதம் 11ஆம் திகதி மாலை ஐந்து மணிக்கு ஆரம்பமாகியது. தமிழர் கூட்டணித் தலைவர்கள், பொது மக்கள், பெண்கள், சிறையிருந்த

இளைஞர்களின் பெற்றோர், உறவினர் என ஆயிரக்கணக்கில் உண்ணா விரதப் போராளிகள் திரண்டிருந்தனர். கூட்டணித் தலைவர்களும், தமிழ் இளைஞர் பேரவைத் தலைவர்களும் உரை நிகழ்த்தினர். விடுதலைக் கீதங்கள் பாடப்பட்டன. இரண்டாம் நாள் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தைக் குருநகர் வாசகசாலை முன்றலில் நடாத்துவது எனத் தீர்மானித்தோம். குருநகரில் ரஞ்சித், எட்வின், ராசா, இதயன் போன்றவர்கள் உண்ணாவிரதப் போராட்டத் திற்கான பொறுப்புகளை ஏற்று நடத்தினர். ஒரு காலத்தில் குருநகரில் பிரபல்யம் மிக்க இளைஞராகவிருந்த கிறிஸ்தியன் இப்போராட்டத்தின் மூலம் எங்களுடன் இணைந்து கொண்டார். தற்போது பிரான்ஸில் தமிழ் எழுத்தாளராகவுள்ள கிறிஸ்தியனே இவர். அவர் எம்முடன் இணைந்தபின் எமது பிரச்சார வேலைகள் மிகவும் சுலபமாகின. அவர் ஒரு பிரச்சார பீரங்கியாகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவைக்குப் பயன்பட்டார். குருநகர் மக்கள் மத்தியில் அரசியல் வேலைகள் செய்வது என்பது தேன் குடிப்பதுபோல். அன்புள்ளம் கொண்ட மக்கள், கொள்கைப் பற்று உள்ளவர்கள், உதவி செய்வதில் பின் நிற்காதவர்கள். குருநகரில் உள்ள ஒவ்வொருவரின் வீடும் எமது வீடு போல் மாறியது.

முதல் நாள் உண்ணாவிரதத்தை அமிர்தலிங்கம் பழரசம் தந்து முடித்து வைத்தார். இரண்டாம் நாள் உண்ணாவிரதத்தை நான் பழரசம் கொடுத்து முடித்து வைத்தேன். முதல் நாள் உண்ணாவிரதப் போராட்ட முடிவில் வரதராஜப்பெருமாள் தனது கன்னியூரையை நிகழ்த்தி எம்மையெல்லாம் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கடித்தார். இதைத் தொடர்ந்து நானும் பிரான்ஸிலும் உண்ணாவிரதம் நடக்கத் தீர்மானித்த இடங்களுக்கு முன்னரே சென்று ஏற்பாடுகளைச் செய்வதென்றும் வரதராஜப்பெருமாள், பத்மநாபா, தவராஜா, போல்பிள்ளை போன்றவர்கள் அந்த இடங்களுக்கு வந்து உண்ணாவிரதத்தைத் தொடங்கி வைத்து, பின்னர் முடித்து வைக்க வேண்டும் எனவும் கச்சிதமாகத் திட்டம் போடப்பட்டது. இதன் பொருட்டு உண்ணாவிரதம் நடப்பதற்கு ஒன்று இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் நானும் பிரான்ஸிலும் அந்த இடத்திற்குப் போய் விடுவோம்.

பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களான வி.தர்மலிங்கம், க.ஜெயக்கொடி ஆகியோர் தமது புகையிரத இலவசப் பயணப் பாஸ்களை எனக்கும் பிரான்ஸிலுக்கும் நிரந்தரமாகத் தந்து உதவினர். தமிழ் இளைஞர் பேரவையினர் தனியே நின்று இப்படியானதொரு மக்கள் எழுச்சியை ஏற்படுத்துவர் என யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. கிராமம் கிராமமாக மூலை முடுக்கெல்லாம் சென்றோம். இடது சாரிகள், தமிழர் கூட்டணிக்கு எதிரானவர்கள், அரச சார்பானவர்கள் என எத்தனையோவிதமான எதிர்ப்பு களையும் கூட சந்தித்தோம். மிகப்பொறுமையாக அவர்களுடன் பேசினோம். தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் அவசியத்தை விளக்கினோம். இப்படியாக அனைத்து மக்கள் மத்தியிலும் வேலை செய்துகொண்டிருக்கையில் தான் மலையக மக்கள் மத்தியில் அரசியல் வேலை செய்யவேண்டிய

அவசியத்தை உணர்ந்தேன். தமிழ் அரசுக் கட்சியின் தொழிற்சங்கமான இலங்கைத் தொழிலாளர் கழகத்தின் ஞாபகம் வந்தது. ஓர் அளவுக்கு வேலை சுலபமானதாகத் தோன்றியது. மலையக மக்கள் மத்தியில் அரசியல் வேலைகள் செய்ய வேண்டும், எமது போராட்டத்தில் அவர்களின் பங்கின் முக்கியத்துவத்தை அவர்களுக்கு உணர்த்தவேண்டும் என்ற ஆவலுக்கு இது ஒரு சந்தர்ப்பம் ஆகியது. இச்சந்தர்ப்பத்தை முதல் படியாகப் கொண்டு அவர்கள் மத்தியில் நாம் அறிமுகமாவதும் சுலபம் என்பதையும் கணக்கில் கொண்டேன். மலையகம், மட்டக்களப்பு போன்ற இடங்களுக்கு நானும் பிரான்ஸிஸும் போவது எனத் தீர்மானித்தோம்.

இந்த வேலைகளுக்கடையில் திருகோணமலையில் இருந்து தங்க மகேந்திரன் என்பவர் எங்களுடன் இணைந்து கொண்டார். இவர் வருகையால் தமிழ் இளைஞர் பேரவை மேலும் வலுப்பெற்றது. திருகோணமலை மாவட்டம் எங்கும் நடைபெற்ற உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் இவரது பங்கு மகத்தானது. அன்று எம்முடன் சேர்ந்தவர், தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம் வரையும் எம்முடன் வந்தார். புலோலி வங்கிப் பணப் பறிப்பு வழக்கில் முக்கிய எதிரியாகச் சிறைத் தண்டனை தீர்க்கப்பட்டு, வெலிக்கடைப் படுகொலையில் உயிர் தப்பி, மட்டக்களப்பு சிறை உடைப்பில் வெளியே வந்தவர். இவரது திறமையைப் பார்த்து திருகோணமலை மாவட்டத்திற்கான அனைத்து வேலைகளையும் இவரது தலையில் போட்டுக் கொண்டோம். இவர் தன்னுடன் பரமசிவம் என்பவரையும், பின்னாளில் ஈரோஸின் முக்கிய நபராக இருந்த அன்னலிங்கத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டார். உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் மட்டுமல்ல எமது பின்னைய வரலாற்றிலும் இவர்கள் எமக்குப் பெரும் பக்கத் துணையாக நின்றனர். அதேபோல் இளைஞர் பேரவையின் ஆரம்பகாலத்தில் எம்முடன் இணைந்து தன்னை ஈழப்போராட்டத்தில் ஒரு தொண்டனாக அர்ப்பணித்து வேலை செய்த திரு என எம்மால் அன்பாக அழைக்கப்பட்ட திருகோணமலையைச் சேர்ந்த திருக்குமாரும் இங்கே குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்.

வடபகுதி எங்கும் மிக வெற்றிகரமாகத் தொகுதி தொகுதியாக உண்ணாவிரதம் நடந்து கொண்டிருந்தது. குருநகர், மாவிட்டபுரம், ஏழாலை போன்ற இடங்களில் மக்களின் ஆதரவு பிரமிக்க வைத்தது. புங்குடு தீவைச் சேர்ந்த சர்வோதய இயக்கப் பொறுப்பாளர் திருநாவுக்கரசு தமிழ் அரசுக் கட்சியின் வாலிப முன்னணியின் தலைவர்களில் ஒருவராக இருந்தவர். ஒரு கட்டத்தில் தமிழ் அரசுக் கட்சியைவிட்டு வெளியேறினார். தமிழர் கூட்டணியினருடனும் முரண்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அதே பார்வையில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையையும் பார்த்தவர். புங்குடு தீவில் எமது உண்ணாவிரதப் போராட்டத்திற்குப் பெரும் எதிர்ப்பு என்றும் அதற்கு திருநாவுக்கரசுதான் காரணம் என்றும் அறிந்தேன். திருநாவுக்கரசு தமிழ் அரசுக் கட்சி காலத்தில் இருந்தே எனது நண்பர். எதிர்ப்புகளைக் கண்டு நாங்கள் பயப்படுபவர்களல்ல. ஆனால் நண்பர் திருநாவுக்கரசு இதில் உள்ளார் என்ற

செய்தி ஆச்சரியத்தைத் தந்தது. அதனால் பத்மநாபாவுடன் புங்குடு தீவுக்கு ஒருநாள் பின்னேரம் போல் புறப்பட்டேன். திருநாவுக்கரசு வீட்டில் இருந்தார். அவருடனேயே தங்கி உண்ணாவிரதப் போராட்டத்துக்கான ஏற்பாடுகள் செய்ய வந்துள்ளதாகக் கூறினேன். முகமே மாறிப்போய்விட்டது மனிதருக்கு. பிறகென்ன வாதம், எதிர்வாதம், நியாயம், எதிர்நியாயம் என விடிய விடியக் கதைத்தோம். அவரது குற்றச் சாட்டுகளில் முக்கியமானது க.பொ.இரத்தினம் மீதானது. தொகுதி மக்கள் அவர்மீது கோபம் கொள்வது ஒன்றும் ஆச்சரியமான விடயம் அல்ல. பண்டிதருக்குத் தொகுதி மக்களைத் தேர்தலுக்கான வாக்கு வங்கிகளாகப் பார்த்தே பழக்கம். திருநாவுக்கரசுக்கு பண்டிதர்மீது (க.பொ.இரத்தினம்) இருந்த கோபம்பற்றி எமக்கு அக்கறை இல்லை. தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் அவசியம்பற்றியும் உண்ணாவிரதத்தின் நோக்கம் பற்றியும் விளங்கப்படுத்தினோம். காலையில் சாவகாசமாக மூன்று வேப்பிலைக் குச்சிகளை முறித்து ஒன்றைத் தனக்கும், ஒன்றை எனக்கும், மற்றதைப் பத்மநாபாவுக்கும் கொடுத்துக் கிணற்றடிக்கு அழைத்துச் சென்றார். வேப்பங்குச்சியால் பற்களை தீட்டியபடி நீண்ட நேரம் பேசினோம். முகம் கழுவிய பின்பு மிக நிதானமாக உண்ணாவிரதத்திற்கான தனது முழு ஆதரவையும் தருவதாகச் சொன்னதுடன், உண்ணாவிரதத்திலும் பங்கு கொண்டார்.

மற்றைய இடங்களில் நடைபெற்ற உண்ணாவிரதப் போராட்டங்களுடன் ஒப்பு நோக்கிப் பார்க்கின் புங்குடு தீவு உண்ணாவிரதப் போராட்டம் எம்மைப் பொறுத்தவரை தோல்வியான போராட்டமே. ஐம்பதுக்குட்பட்டவர்களே பங்கு பற்றினர். உண்ணாவிரதம் முடியும்போது நடைபெறும் கூட்டத்துக்கு மற்ற இடங்களில் ஏராளமான பொதுமக்கள் கூடுவர். ஆனால் புங்குடு தீவில் நூறுக்கும் உட்பட்ட மக்களே பங்கு கொண்டனர். இதற்குக் காரணம் க.பொ.இரத்தினம் மீதான எதிர்ப்புணர்வா அல்லது எமது பிரச்சாரம் சம்பந்தமான பலவீனமா அல்லது புங்குடு தீவு மக்களின் ஆர்வமின்மையா? என்னால் நிச்சயமாகப் பதில் சொல்ல முடியாத கேள்விகள்.

ஓய்வில்லாப் பயணம்

வடபகுதிக்கான வேலைகளையும், ஒழுங்குகளையும் வரதராஜப்பெருமான் தலைமையிலும், கொழும்பு வேலைகளைப் பத்மநாபா தலைமையிலும் விட்டுவிட்டு, நானும் பிரான்ஸிலும் மட்டக்களப்பு, மலையகம் நோக்கிப் புறப்படத் தயாரானோம். நாங்கள் இருவரும் இதற்கு முதல் மட்டக் களப்புக்கோ மலையகத்திற்கோ போனதில்லை. கிடைத்த சில முகவரி களுடன், கலா தம்பிமுத்து இருக்கிறார் என்ற நம்பிக்கையுடன் மட்டக் களப்புக்குப் புறப்பட்டோம். இலங்கைத் தொழிலாளர் கழகப் பொதுச் செயலாளர் கெங்கரத்தினத்தையும், கழகத்தின் முன்னணித் தலைவர்களில் ஒருவரான ரெங்கராஜையும் நம்பி மலையகம் புறப்பட்டோம்.

மட்டக்களப்பில் நேரடியாகக் கலா தம்பிமுத்துவின் வீட்டுக்குப் போனோம். எமது நோக்கத்தை விளக்கினோம். மிகவும் மகிழ்ச்சியாக வரவேற்றார். அவர் மிகவும் கலகலப்பானவர். எந்த நேரமும் சிரித்த முகத்துடன் காணப்படுவார். இலங்கையின் அரசியல் வரலாறு, தமிழர் போராட்ட வரலாறு என்பவற்றை மிகத் தெளிவாக அறிந்து வைத்திருந்தார். தமிழ் அரசுக் கட்சி நடாத்திய அனைத்துப் போராட்டங்களிலும் அநேகமாகப் பங்கு கொண்டவர். மாணவியாக இருந்த காலத்திலேயே தந்தையின் ஈடுபாடு காரணமாக அரசியலுக்கு வந்தவர். இவரது தந்தைதான் செனட்டர் மாணிக்கம். தமிழ் அரசுக் கட்சியின் வளர்ச்சியில் மட்டக்களப்புக்கான இவரது பங்களிப்பு அபாரமானது. தமிழ் அரசுக் கட்சியின் பெயர்ப்பட்டியல் மூலமே இவர் செனட்டர் ஆக்கப்பட்டார். தமிழ் அரசுக் கட்சியுடன் கொள்கைரீதியான முரண்பாடு ஏற்பட்ட வேளையிலே தனது செனட்டர் பதவியைத் தூசுபோல தட்டிவிட்டவர். நீண்டகால அரசியல் துறவுக்குப் பின் தமிழர் கூட்டணியின் தோற்றத்துடன் அதில் சேர்ந்து கொண்டவர். அந்த நேரத்தில் அவர் ஏதோ சரித்திரம் சம்பந்தமான புத்தகம் ஒன்றை ஆங்கிலத்தில் எழுதுவதாகச் சொன்ன ஞாபகம். அந்தப் புத்தகம் என்னவானது என்று தெரியவில்லை.

அமிர்தலிங்கம் வயதையொத்த சாம் தம்பிமுத்து தமிழ் அரசுக் கட்சியின் அன்றைய இளம் போராளி. 1956-1958களில் தேவை ஏற்பட்டின் பாவனைக் கென மட்டக்களப்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கடல் மார்க்கமாக ஆயுதம் கடத்தியவர். மட்டக்களப்பில் செ. இராஜதுரைக்கு இணையாகக் கட்சி வளர்த்தவர். போராட்டங்களில் ஈடுபட்டவர். கட்சியின் போராட்டக் காலங்களில் கலா மாணிக்கத்தைச் சந்தித்துக் காதல் திருமணம் செய்து கொண்டவர். இருவரும் அமிர்தலிங்கம், மங்கையற்கரசி போல் இல்லா விட்டாலும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் அளவுக்கு ஒன்றாகப் போராட்டங் களிலும், கட்சி நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டவர்கள். சாம் தம்பிமுத்து

வைக் கொலை செய்யப் பல வழிகளிலும் சிங்கள பொலிஸ் அதிகாரிகள் முயன்றதுண்டு. நாங்கள் அங்கு சென்றபொழுது சாம் தம்பிமுத்து இருக்கவில்லை. அவர் அயல்நாடு சென்றிருந்தார். கலா தம்பிமுத்து எனக்கும் பிரான்ஸிஸுக்கும் தனது வீட்டில் ஓர் அறையைச் சகல வசதிகளுடன் ஒதுக்கித் தந்தார். நாங்கள் சுதந்திரமாக வெளியே சென்று வர, அவரது வீடு தடங்கலாக இருக்கவில்லை. நாட்கள் போகப்போக அவர்களது வீடு தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் அலுவலகம் போலச் செயற்பட்டது. இந்த வீட்டில் முன்பு தமிழ் மாணவர் பேரவையின் உறுப்பினரும் பின்னாளில்(1975) யாழ் மேயர் துரையப்பாவின் கொலை வழக்கில் மூன்றாவது குற்றவாளியாக நிறுத்தப்பட்டவருமான கிருபாகரன் தலைமறைவாகப் பல மாதங்கள் இருந்ததாகக் கலா தம்பிமுத்து சொன்னார். சாம் தம்பிமுத்து 1989இல் நடந்த பாராளுமன்றப் பொதுத்தேர்தலில் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்) சார்பாக மட்டக்களப்புத் தொகுதியில் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றார். கலாவும் சாம் தம்பிமுத்துவும் கொழும்பில் புலிகளின் தற்கொலைத் தாக்குதலுக்கு இலக்காகிக் கொல்லப்பட்டனர். (புலிகள் யாரைத்தான் விட்டுவைத்தனர்?)

எமது வேலைகள் திருக்கோவில், பொத்துவில்வரை நீண்டது. மட்டக்களப்பில் வேலை செய்வது ஒன்றும் சிரமமாக இருக்கவில்லை. உண்ணா விரதத்துக்கான பிரச்சாரங்களிலும் ஏற்பாடுகளிலும் முழுமையாக ஈடுபட்டு, இரவு பகலாகப் பயணங்கள் மேற்கொண்டு திரிந்தபொழுது, கோட்டைக் கல்லாறில் நடேசானந்தன் என்ற இளைஞரைச் சந்தித்தோம். மிகவும் சுறுசுறுப்பாகக் காணப்பட்டார். தொடர்ச்சியாகக் கலா தம்பிமுத்து வீட்டில் வந்து எம்மைச் சந்தித்துத் தன்னையும் எங்களுடன் இணைத்துக் கொள்ளும் படி கேட்டார். பின்னைய காலங்களில் எம்முடன் சேர்ந்து பலமாக வேலைசெய்தவர்களில் இவரும் ஒருவர். சிவகுமாரனுடன் சேர்ந்து வேலை செய்து சிறைக்குச் சென்றார். 1975இல் தமிழ் இளைஞர் பேரவையை விட்டு நாம் வெளியேறியபொழுது கூட்டணியினருடன் நின்று குழல் ஊதியவர்களில் இவரும் ஒருவர்.

நடேசானந்தன் உண்ணாவிரதப்போராட்ட ஏற்பாடுகளில் தன்னை முழுநேரமாக ஒதுக்கி வேலை செய்தார். மட்டக்களப்பு, அம்பாறை ஆகிய இடங்களின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் சென்று வந்தோம். நடேசானந்தன் எம்முடன் முழுநேரமாக வந்து சேர்ந்ததில் எமக்கு வேலை சுலபமானது. உண்ணாவிரதப் போராட்டம் தொடங்கி நடந்து கொண்டிருந்த வேளையில், அமிர்தலிங்கமும் மங்கையற்கரசியும் மட்டக்களப்பு வந்து சேர்ந்தனர். அவர்கள் மட்டக்களப்பில் பாலசிங்கத்தின் வீட்டில் தங்கி இருந்தனர். அமிர்தலிங்கமும் மங்கையற்கரசியும் ஓர் இலட்சியத் தம்பதிகள்தான். எந்தப் போராட்டம் எங்கு நடந்தாலும் தம்பதிகளாகவே முன்வந்து நிற்பார். அமிர்தலிங்கத்தைப் போல் மங்கையற்கரசியும் துணிச்சல் மிக்கவர். எந்தப் போராட்டத்திலும் இருவரும் அங்குமிங்கும் எனப் பறந்து

தொண்டர்களையும் போராட்டக்காரர்களையும் ஊக்குவிப்பதுடன் தாங்களும் பங்கு கொள்வார்கள். சத்தியாகிரகப் போராட்டக் காலத்தில் எடுக்கப்பட்ட புகைப்படங்களைப் பார்த்தபொழுது எனக்கு ஆச்சரியமும் நம்ப முடியாத உணர்வும் ஏற்பட்டது. யாழ்ப்பாணப் போராட்டம், மன்னார் போராட்டம், திருகோணமலைப் போராட்டம், வவுனியாப் போராட்டம் என சமகாலத்தில் நடந்த அனைத்துப் போராட்டங்களிலும் ஓடிஓடி இருவரும் பங்களித்துள்ளனர். நாவாந்துறையில் நடந்த போராட்டத்தை உணவுத்தடை மூலம் பொலிஸார் குழப்ப முயன்றபோது தம்பதிகள் அங்கு வந்து நடுவீதியில் உட்கார்ந்து போராடியிருக்கின்றனர். எங்களுடைய உண்ணாவிரதப் போராட்டத்திலும் இயன்றளவு இருவரும் எல்லா இடங்களுக்கும் வந்து பங்குகொண்டனர். மொழியுரிமைப் போராட்டம் என்றால் என்ன, சிறீ எதிர்ப்புப் போராட்டம் என்றால் என்ன இருவரும் முன்நின்றும் போராடிச் சிறை சென்றனர். வெளிநாடுகளில் எமது போராட்டத்துக்கு ஆதரவு தேடிச் சென்றபோதும், துணைவருடன் சேர்ந்துகொள்ள மங்கையற்கரசி பின்நிற்கவில்லை. அமிர்தலிங்கம் கொல்லப்பட்டதன் மூலமே அவர்கள் இருவரும் பிரிக்கப்பட்டனர்.

உண்ணாவிரதம் சூடுபிடித்தது. தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் வாழும் பிரதேசங்கள் எங்கும் மக்கள் எழுச்சியானார்கள், போராட முன்வந்தனர். மாணவிகள், பெண்கள் களத்தில் ஆயிரக்கணக்கில் குதித்தனர். அனைத்துப் பத்திரிகை களிலும் எமது போராட்டம்பற்றிய செய்திகள் நிரம்பி வழிந்தன. சிறீ மாவோபண்டாரநாயக்காதலைமையிலான அரசுபயந்திருக்க வேண்டும்; உடனடி யாகத் தமிழர் கூட்டணியினரைப் பேச்சுக்கு அழைத்தது.

மட்டக்களப்பு மாநகரசபை முன்றலில் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது. உண்ணாவிரதத்தைத் தொடங்கி வைத்து உரை நிகழ்த்திவிட்டு, மட்டக்களப்புப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் செ.இராஜதுரை தனது வீட்டுக்குப் போய்விட்டார். நானும் உரை நிகழ்த்தி விட்டு இளைஞர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். வீடுபோன இராஜதுரை திரும்பி வந்தார். என்னைத் தனியே அழைத்து “தம்பி புல்பா, தந்தை செல்வா உடனே உன்னைக் கொழும்புக்கு வரட்டாம். நானும் வாறேன்” என்றார். தனது வாகனத்திலேயே என்னை ஏற்றிக் கொண்டு அவரது வீட்டுக்கு நேராகப் போய் இறங்கிக் கொண்டு, அதே வாகனத்திலேயே போய் என்னை உடனே புறப்பட்டு வரும்படி கூறி, என்னை அழைத்துச் செல்லும்படி டிரைவரிடமும் சொன்னார்.

எனது பயணப்பையைத் தூக்கிக்கொண்டு கலாவிடம் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டேன். இதற்கிடையில், மட்டக்களப்பிலிருந்து கொழும்பு செல்லும் தபால் புகையிரதத்தில் எனக்கு இடம் ஒதுக்கும்படி இராஜதுரை தொலைபேசி மூலம் புகையிரத நிலைய அதிபரைக் கேட்டு ஏற்பாடு செய்தார். புகையிரத நிலையம் போகும்பொழுது அரசினர் பேச்சு வார்த்தைக்குத் தமிழர் கூட்டணியினரை அழைத்தது பற்றியும், அதனாலேயே

தந்தை செல்வா அனைவரையும் அழைத்துள்ளார் எனவும் இராஜதுரை என்னிடம் கூறினார். நான் புறப்படும்பொழுது பிரான்ஸில் மட்டக்களப்பில் இல்லை. அம்பாறை மாவட்டத்தில் இருந்தார். யாருடனும் தொடர்பு கொள்ள முடியாமல் போனது. அடுத்தநாள் காலை தொடர்பு கொள்ளலாம் என்ற நீம்பிக்கையில் புறப்பட்டேன். விபரம் எல்லாம் கலாவிடம் சொல்லி இருந்தேன். எனக்காகப் புகையிரதத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட இருக்கைக்கு வந்தபொழுது அங்கு அமிர்தலிங்கமும் மங்கையற்கரசியும் இருப்பதைக் கண்டேன். தந்தையின் அழைப்பை ஏற்று இவர்களும் கொழும்பு வருகின்றனர் என அறிந்தேன்.

நான் அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த இருக்கையொன்றில் போய் இருந்து கொண்டேன். தூக்கம் வரும்வரை மூவரும் பல விடயங்கள்பற்றிப் பேசிக்கொண்டோம். அமிர்தலிங்கம் எம்மைவிட வயதிலும் அறிவிலும் அனுபவத்திலும் எவ்வளவோ மூத்தவர். ஆனாலும் மிகவும் நெருக்கமாக இனிமையுடன் பழகி எங்கள் சந்தேகங்களுக்குப் பதில் கொடுத்து, தனது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொள்வார். அமிர்தலிங்கத்தின் மூளாய் வீட்டில் பல தடவைகள் இரவில் தங்கி இருக்கிறேன். கூட்டங்கள், கருத்தரங்குகள் முடிந்தபின் அவருடன் அவரது வீட்டுக்குப் போய் விடுவேன். காண்டிபன் அப்போது எமது அரசியல் தோழன். எமது அத்தனை போராட்டங்களிலும் எம்முடன் அவர் கலந்துகொள்வார். நீண்ட நேரம், சிலவேளை இரவிரவாகக் காண்டிபனுடன் கதைத்துக் கொண்டிருக்கையில் அமிர்தலிங்கமும் சேர்ந்து கொள்வார். அதேபோல் அன்று புகையிரதப் பயணத்திலும் எவ்வளவோ புதிய விடயங்கள் பற்றிப் பேசினோம். பெரியவரின் பண்புகளைப் பற்றியும், பெரியவரின் தீர்க்கதரிசனங்கள்பற்றியும் பேசினார். இடதுசாரிக் கருத்துகளமீது பெரியவருக்கு(தந்தை செல்வநாயகம்) பெரிய ஈடுபாடுகள் இல்லை என்பதையும் வெளிப்படையாகக் கூறினார். மங்கையற்கரசி கொண்டு வந்த இடியப்பத்தை மூவரும் பகிர்ந்து சாப்பிட்டோம்.

தந்தை செல்வா அழைத்திருக்கும் கூட்டத்தில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் சார்பில் என்ன கருத்தினை முன்வைக்கலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். சிறையிலுள்ள தமிழ் இளைஞர்களை விடுதலை செய்யவேண்டும் அல்லது நீதிமன்றத்துக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். அதுவரை தமிழர் கூட்டணியினர் அரசுடன் பேச ஒன்றுமில்லை. இதுவே தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் சார்பில் நான் முன் வைக்கப்போகும் சுருக்கமான கருத்து என முடிவெடுத்துக் கொண்டேன். இம்முடிவை வரதராஜப்பெருமாள், பிரான்ஸில், பத்மநாபா, தவராஜா போன்ற தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் ஏனைய தலைமைக்குழுவினருடன் பேசித் தீர்மானிப்பது என முடிவெடுத்தேன்.

காலையில் கொழும்பு கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தில், எங்களை அழைத்துப்போக செனட்டர் நடராஜா காத்திருந்தார். நாங்கள் காரில் ஏறிக்கொண்டோம். பம்பலப்பிட்டி "கிறீன்லாண்ட்ஸ்"ல் தங்குவதற்கு

ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. நன்றாகக் குளித்துவிட்டு தந்தை செல்வாவின் வீட்டுக்குப் போனேன். தந்தை செல்வா STUDY ROOMஇல் இருந்தார். அவரிடம் சென்று வணக்கத்தைக் கூறி கொஞ்சநேரம் கதைத்து விட்டு, அவரின் அனுமதியுடன் மட்டக்களப்புக்கும், யாழ்ப்பாணத்துக்கும் தொலைபேசி எடுத்தேன். பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் தொலைபேசியில் இலங்கையில் எந்த இடத்துக்கும் இலவசமாகக் கதைக்கலாம். பிரான்ஸிஸ், பத்மநாபா ஆகியோர் தொலைபேசியில் கிடைத்தனர். எனது நிலையைக் கூறி வைத்தேன்.

அன்றைய கூட்டத்திற்கு அநேகமான தமிழர் கூட்டணிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும், தமிழர் கூட்டணிச் செயற்குழு உறுப்பினர்களும் வந்திருந்தனர். அரசின் சார்பில் அன்றைய அமைச்சர் இரட்நாயக்கா பேச்சுக்கு அழைப்பு விடுத்துள்ளமை முதல் அனைத்து விபரங்களையும் தந்தை செல்வா தெரிவித்தார். பலர் பல கருத்துப்பட உரை நிகழ்த்தினர்.

“தமிழ் இளைஞர்கள் அனைவரும் நிபந்தனையின்றி உடனடியாகச் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்யப்பட வேண்டும் அல்லது நீதிமன்றங்களில் நிறுத்தப்பட்டு விசாரிக்கப்பட வேண்டும். இவையில்லாமல் அரசுடன் எந்தப் பேச்சு வார்த்தையும் தமிழர் கூட்டணிக்குத் தேவையில்லை” என்ற தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் கருத்தை மிகவும் ஆணித்தரமாக நான் தெரிவித்தேன். ‘சிறைகளில் பல இளைஞர்கள் எதுவித விசாரணையின்றியும், விசாரிக்கப்பட்டவர்கள் நீதிமன்ற விசாரணையின்றியும் வேறு சிலர் பொலிஸ் நிலையங்களில் கொடுமைகளுக்காளாகிக் கொண்டிருக்கும் நிலைமையில் அரசுடன் எந்தப் பேச்சுவார்த்தையும் தேவையில்லை. முதலில் சிறையிலுள்ள இளைஞர்கள் சம்பந்தமாக அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்த பின்பே அரசு என்ன பேசவுள்ளது, அரசுடன் நாம் என்னப் பேசவுள்ளோம் என்பது பற்றி ஆராயலாம்’ என எனது கருத்தை வைத்தேன். இக்காலக்கட்டத்தில் தமிழ் இளைஞர் பேரவை வலிமை மிக்க ஓர் அமைப்பாக வளர்ச்சி யடைந்திருந்தது மட்டுமல்ல, மாணவர்களிடையேயும் ஓர் சக்தியாக வளர்ந்திருந்தது. அத்துடன் ஐம்பது நாட்கள் உண்ணாவிரத்தின் மூலம், தமிழ் இளைஞர் பேரவை இலங்கை எங்கும் பேசப்படும் எழுச்சிமிக்க இயக்கமாக மாறியிருந்தது. ஆதலால் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் கருத்தைத் தமிழர் கூட்டணியினரால் நிராகரிக்க முடியாமல் போனது. அத்துடன் அமிர்தலிங்கம், குமரகுரு ஆகியவர்களின் குரலும் தமிழ் இளைஞர் பேரவைக்குச் சார்பாகவிருந்தது. சிறையிலுள்ள தமிழ் இளைஞர்கள் பற்றிய நடவடிக்கையை உடன் எடுக்கும்படி அரசிடம் நிர்ப்பந்திப்பது என்றும் அதன் பின்பே பேச்சுவார்த்தைபற்றிக் கதைக்கலாம் என்றும் முடிவு எடுக்கப்பட்டது.

அடுத்தநாள் மத்தியானம்போல் சில இளைஞர்கள் என்னைச் சந்திக்க வந்தனர். அவர்கள் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் கிளை ஒன்றைக் கொழும்பில் அமைக்க விரும்புவதாகவும், தாங்கள் அரசு காரியாலயங்களில்

வேலை செய்யும் யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்கள் என்றும் தெரிவித்தனர். இவர்களை என்னிடம் அழைத்து வந்தவர்கள் மாவை சேனாதிராஜாவின் தம்பி இராஜரட்ணமும் அவரின் உறவினர் ஞானசம்பந்தருமாகும். வந்தவர்களில் பின்பு பிரபல்யமான இருவர் அடங்குவர். ஒருவர் இரகுபதி பாலசிந்தரன், மற்றவர் உமாமகேஸ்வரன். இவர்கள் அனைவரையும் ஒரு குழுவாக இணைந்து இயங்கும்படியும், கொழும்புக்குப் பொறுப்பானவர்களை வேலைத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் பின்பு தெரிவு செய்யலாம் எனவும், தற்காலிகமாக உமாமகேஸ்வரனைப் பொறுப்பாக இருக்கும்படியும் கேட்டுக்கொண்டேன். இக்கொழும்புக்கிளை, பின்பு வரதராஜப் பெருமானால் வரையறுக்கப்பட்டு, முறையாக அமைக்கப்பட்டு இரகுபதி பாலசிந்தரன் தலைவராகவும் உமாமகேஸ்வரன் செயலாளராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டு இயங்கியது.

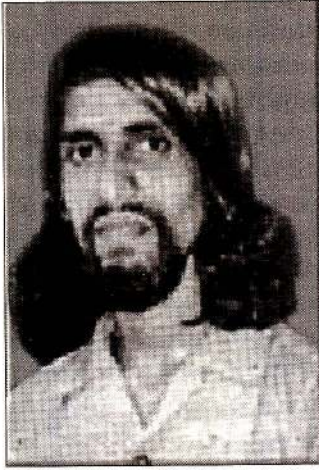
மட்டக்களப்பு வந்து உண்ணாவிரதப்போராட்டப் பிரச்சார வேலைகள் செய்வதற்கு முதல், இரு பெரும் போராட்டத் தியாகிகளிடம் ஆசீர்வாதம் வாங்க நாங்கள் தவறவில்லை. அறப்போர் முன்னணித் தலைவர் ஆர். டபிள்யூ.வி. அரியநாயகம், இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் தன்னையே அர்ப்பணித்தவர். 1956ஆம் ஆண்டு திருகோணமலையில் நடைபெற்ற தமிழ் அரசுக் கட்சியின் மாநில மாநாட்டுக்கு வட கிழக்கிலிருந்து பாதயாத்திரை மூலம் பங்குபற்றியவர்கள் பற்றிய விபரம் முன்பு பார்த்தோம். இந்த திருமலைப் பாதயாத்திரையின் வெற்றியின் பின்னணியில் நின்றவர்களில் அரியநாயகம் அவர்கள் முக்கியமானவர். இவருடன் செ.இராஜதுரை, சாம் தம்பிமுத்து ஆகியவர்களும் சேர்த்து உழைத்தனர். மட்டக்களப்பு, அம்பாறை மாவட்டங்களில் தமிழ் அரசுக் கட்சி வேருன்ற அயராது உழைத்தவர் இவர். பல போராட்டங்களில் ஈடுபட்டுப் பொலிஸாரின் அடி உதைக்குட்பட்டவர். எல்லையேர கலகங்களில் முன்னின்று போராடியவர். அரியநாயகம் கடுமையாக நோய்வாய்ப்பட்டு மட்டக்களப்பு பொது மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார். நானும் பிரான்ஸிலும் அவரிடம் சென்று எம்மை அறிமுகப்படுத்தி, எமது நோக்கத்தையும் தெரிவித்தோம். தானிருக்கும் நிலையில் இப்படியொரு போராட்டத்தில் பங்குகொள்ள முடியாமல் இருப்பது பற்றி மிகவும் வருந்தினார். எங்கள் கைகளைப் பற்றிக் கண்ணீர் விட்டார். அவரிடம் வாழ்த்து வாங்கி விடைபெற்றோம். அடுத்தது தம்பிலுவில் சிந்தாத்துரை ஐயா. தமிழரசுக் கட்சியின் அம்பாறை மாவட்டத்தின் தூண்; மிகவும் திடகாத்திரமான மனிதர். இவரும் பல போராட்டங்களைக் கண்டவர். இவரிடமும் ஆசீர்வாதம் வாங்கிக் கொண்டோம். தமிழரசுக் கட்சியின் மல்லாகம் மாநாடு, தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு ஆகியவைகளுக்காக இவர் பின்னர் யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தார்.

எமது உண்ணாவிரதப் போராட்டத்துக்கு வடபகுதியில் கிடைத்தது போல் மட்டக்களப்பு, அம்பாறை மாவட்டங்களிலும் ஆதரவும்

வெற்றியும் கிடைத்தன. மட்டக்களப்பில் செல்வநாயகபுரத்து மக்கள் மிகவும் உணர்ச்சி பொங்க எம்மை வரவேற்று ஆதரவளித்தனர். கல்முனையில் நொத்தாரிஸ் கந்தையா அவர்கள் பக்கத் துணை நின்று எமது வெற்றிக்கு உதவினார். திருக்கோவிலில் தவராஜா எம்முடன் சேர்ந்துகொண்டு உழைத்ததுடன், பிற்காலத்தில் அம்பாறை மாவட்டத்தில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையை வளர்த்தெடுக்கவும் பாடுபட்டார். இவர் 2005ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் பதினைந்தாம் திகதி இதுவரை இனம் காணப்படாத ஈழத்தின் அராஜக வன்முறையாளர்களால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். களுவாஞ்சிக் குடியில் முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் இராஜமாணிக்கம் குடும்பத்தினர் மறக்கமுடியாத உதவிகள் செய்தனர். வேல்முருகு மாஸ்டர் எம்முடன் கிராமம் கிராமமாக அலைந்தார். பின்னாளில் இவர் போராளிகளால் கொல்லப்பட்ட செய்தி தீயில் விரலை வைத்தது போல் துடிப்பைத் தந்தது. விடுதலையை விரும்பிய ஒரு மனிதன், விடுதலைக்கென புறப்பட்டவர்களால் கொல்லப்பட்டது என்பதுதான் கொடுமையான செய்தி. எத்தனை காலங்களாக எத்தனை கொலைகளை மௌனமாக (கொடுமையாக) அனுமதித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

மட்டக்களப்பில் உண்ணாவிரத ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டிருந்த நேரத்தில், எதிர்பார்த்திராத போராட்டம் ஒன்றையும் செய்தோம். குருக்கள் மடத்துக்கு வருகை தந்த அமைச்சர் பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயக்காவுக்கு கறுப்புக்கொடி காட்டுவோம் என செனட்டர் மாணிக்கம் கூறினார். எமது வயது எதற்கும் உடன்பட்ட வயது. குருக்கள் மட சந்தியில் தெருவோர வளைவு ஒன்றில் திரண்டோம். அமைச்சர் அவ்வழியில் வந்தபொழுது கறுப்புக்கொடி காட்டி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தோம். எதிர்பார்த்தளவு பொலிஸார் பிரச்சினை தரவில்லை. இளைய வயதில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மட்டக்களப்பு போய் கறுப்புக்கொடி போராட்டம் நடாத்திய துணிச்சலை எண்ணிப் பார்க்கிறேன். இன்று சாதிக்க முடியுமா? அந்த விதமான சூழல் எங்களிடமிருந்து எப்படி மரணித்தது? எமது சுதந்திரத்தை எம்மிடமிருந்து பறித்தவர்கள் யார்? இதற்கான இறுக்கமான பதிலை எமது வரங்கால சந்ததிக்குச் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் கொடுத்தே ஆக வேண்டும்.

மட்டக்களப்பு, அம்பாறை மாவட்டங்களில் நாம் உண்ணாவிரதப் போராட்ட ஏற்பாடுகளையும் பிரச்சார வேலைகளையும் செய்து கொண்டிருந்த வேளையில் எம்முடன் இணைந்து ஓய்வின்றி உழைத்தவர்களில் காசி ஆனந்தனின் தம்பி சிவஜெயம் எங்களால் மறக்க முடியாத ஒருவர். காசி ஆனந்தனின் குடும்பமே பொருளாதாரரீதியாக மிகவும் மோசமான நிலையில் இருந்தது. அப்போது காசி ஆனந்தன் கொழும்பு வெலிக்கடை சிறையிலிருந்தார். காசி ஆனந்தன் இளமைக்காலத்திலேயே தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் போராட்டங்களில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர். தமிழ் அரசுக் கட்சியின் மட்டக்களப்பு பிரமுகர்களில் இவரும் ஒருவர். 1972ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட குடியரசு அமைப்புக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்துக்

சிவஜெயம்

அரியநாயகம்

கொழும்பில் அவர் பார்த்த அரச உத்தியோகத்தைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு வந்தவர். அந்த நேரத்தில் பலரும் உத்தியோகத்துக்காக சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி என்றும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்றும் சமசமாஜக் கட்சி என்றும் அலைந்த வேளையில், காசி ஆனந்தனின் செயல் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் மத்தியில் எழுச்சியையும் அரச தரப்பில் கோபாவேசத்தையும் ஏற்படுத்தி யிருந்தது. சந்தர்ப்பம் பார்த்திருந்த அரசு காசி ஆனந்தனைத் தூக்கிச் சிறையிலடைத்தது. காசி ஆனந்தன் சிறைக்குப் போனதால் அவர்களது இரண்டு தம்பிகளான சிவஜெயம், சுதர்சன் ஆகியவர்களில் மூத்தவரான சிவஜெயம் குடும்பத்தில் உழைப்பாளி ஆனார்.

குடும்பத்திற்காக உழைக்கவும் வேண்டும். எங்களுடன் சேர்ந்து வேலையும் செய்ய வேண்டும். இது மற்றவர்களால் முடியாத காரியம். ஆனால் சிவஜெயத்தால் முடிந்தது. ஓய்வில்லாமல் அலைவார். பசியோ பட்டினியோ அவருக்கு ஒரு பிரச்சினையே இல்லை. இப்படித்தான் படுக்க இடம் வேண்டும் என்றில்லை. தலைமுடி வளர்த்திருப்பார். நல்ல சுத்தமான உடைகள் போடுவார். தோளில் எந்த நேரமும் ஒரு சீலைப்பை தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். அருமையான, ஆச்சரியமான ஒரு போராளி. அவருக்கும் அவரது குடும்பத்திற்குமே பணநெருக்கடி இருக்கும். ஆனால் எங்காவது சேகரித்து எங்கள் செலவுக்குப் பணம் தருவார். சிலர் எவ்வளவோ செயல் வீரர்களாக இருப்பார்கள். ஆனால், காட்சிக்கு வரமாட்டார்கள். சிவஜெயமும் அப்படிப்பட்டவரே. பிற்காலத்தில் அவர் விடுதலைப் புலிகளுடன் இணைந்து வேலைசெய்தார். 1988ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் இந்திய இராணுவத்தின் சுற்றி வளைப்பு ஒன்றில் அகப்பட்டுச் சயனைட் அருந்தித் தனதுயிரை மாய்த்துக் கொண்டார்.

மலையகம்

தோட்டக்காட்டார், கள்ளத்தோணி, வடக்கத்தையார் என்ற பழிப்பு வார்த்தைகளால் ஏனைய சமூகத்தால் அழைக்கப்பட்டுக் கந்தலுடையுடனும், ஒட்டிய வயிற்றுடன் பசியே சொத்தாக வாழ்ந்த மலையகத் தமிழரிடமிருந்து இறுதியாகப் பறிக்கப்பட்டது அவர்களது குடியரிமைதான். 1948ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் இந்திய - பாகிஸ்தானியர் குடியரிமைச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் வாதிக்கப்பட்டபோது, தந்தை செல்வநாயகம் இச்சட்டத்தை மிகவும் தீவிரமாக எதிர்த்து உரை நிகழ்த்தினார். "You are now hitting at the weakest section of the Tamils. You are hitting at the innocent and the weak that are labouring in the chill and the cold of the plantation producing your wealth. We will know where we stand when our turn comes next. We will know when the next piece of legislation in this series comes, the one dealing with our language." (பாராளுமன்ற நடவடிக்கை அறிக்கை 10.12.1948) என அவர் நிகழ்த்திய உரையின் முக்கியப் பகுதியை இங்குக் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

இச்சட்டத்தினால் மலையகத்தமிழர்கள் பட்ட துன்பங்கள் ஏராளம். 1964ஆம் ஆண்டு கைச்சாத்திடப்பட்ட சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் இம்மக்களை மேலும் அநாதைகள் ஆக்கியது. தாய் ஓரிடம், பிள்ளைகள் வேறோர் இடம், தங்கை ஓரிடம், அண்ணன் ஓரிடம், கணவன் ஓரிடம் மனைவி ஓரிடம் எனக் குடும்பங்கள் சிதைந்து போயின. காற்றில் எறிந்த பஞ்சுபோல் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலுமாக இம்மக்கள் சிதறடிக்கப்பட்டனர். ஒருகாலத்தில் இம்மக்கள் மந்தைகளைப்போல் புகையிரதத்தில் ஏற்றப்பட்டு மன்னார் போய் பின்பு அங்கிருந்து கப்பல் மூலம் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்ட துயரமான காட்சிகளைப் பலரும் கண்டிருப்பார்கள். சில சமயங்களில் இப்படிப்பட்ட கொடுமையான நிகழ்வுகளைப் பார்த்துப் பாரமான இதயத்துடன் செய்வதறியாது நான் துன்பப்பட்டுள்ளேன். இம்மக்களின் வாழ்க்கை மட்டுமல்ல, அவர்களது வரலாறே துயரமானதுதான்.

1820ஆம் ஆண்டு கம்பளையிலிருந்து சில மைல்களுக்கப்பாலிருந்த சீனாப்பட்டி என்ற ஊரில் ஜோர்ஜ் போர்ட் என்ற வெள்ளைக்காரனால் கோப்பிப் பயிர் செய்யப்பட்டது. இம்முயற்சியில் அவன் வெற்றி கண்டது மட்டுமல்ல, அதிகமான லாபத்தையும் கண்டான். இதனால், தொடர்ச்சியாக கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கையை விரும்பிய வெள்ளைக்காரர்கள் அதில் அதிகமான அளவு ஈடுபட விரும்பினர். ஆனால், இத்தொழிலில் அங்கு வாழ்ந்த சிங்களவர்கள் ஈடுபட மறுத்ததனால் இந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர்களைக் கொண்டுவர முயற்சிக்கப்பட்டது. ஆந்திரப்பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதியையும்

தமிழ்நாட்டையும் உள்ளடக்கியதையே சென்னை மாநிலம் (madras Presidency) என அப்போது அழைத்தனர். இங்கிருந்துதான் தென்னாப்பிரிக்கா, மொறிசியஸ், மேற்கிந்தியத் தீவுகள், பர்மா, மலாயா, பிஜித்தீவு போன்ற இடங்களுக்கு ஆங்கிலேயர்களால் அடிமைகளாகத் தமிழர்கள் ஏற்றப்பட்டனர். திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர், திருநெல்வேலி, தென் ஆற்காடு, வட ஆற்காடு, புதுக்கோட்டை, இராமநாதபுரம் போன்ற இடங்களிலிருந்து இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டனர். முதலாவது இந்திய தொழிலாளர் குழுக்கள் 1823ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு வந்தன என சிவநாயகம் எழுதித் தமிழ்த் தகவல் நிலையத்தால் வெளியிடப்பட்ட புத்தகக் குறிப்பு கூறுகின்றது. ஆனால், சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் குறிப்பின்படி, மலையக மக்களின் வருகை 1928ஆம் ஆண்டளவிலேயே தொடங்கியதாக அறியலாம். 1832ஆம் ஆண்டு முதல், பெருமளவில் இந்தியர்கள் ஒப்பந்தக் கூலிகளாகக் கொண்டு வரப்பட்டனர். கண்டிச்சீமை என ஆசைகாட்டி ஆண்கள், பெண்கள் என ஆயிரக்கணக்கில் அடிமைகளாக ஏற்றப்பட்டனர். 1837ஆம் ஆண்டளவில், இது ஓர் அமைப்பு ரீதியாக மாறி, கங்காணி தலைமையில் தமிழர்கள் தோணிகளில் ஏற்றப்பட்டு இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டனர்.

காலநிலை பார்க்காது தொழிலாளர்கள் படகுகளில் ஏற்றப்பட்டு இலங்கைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். புயலிலும், மழையிலும், கடல் கொந்தளிப்பிலும் படகு கவிழ்ந்தும், படகிலிருந்து வீசி எறியப்பட்டும் போனவர்கள் போக மிஞ்சியவர்கள் மன்னார், அரிப்பு, தொண்டமானாறு, நீர்கொழும்பு ஆகிய கரையோரங்களில் இறக்கப்பட்டு, மலையகத்தை நோக்கி ஆப்பிரிக்க அடிமைகள் போல வரிசையாகக் கால்நடையாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். வழியில் இவர்கள் பட்ட துன்பங்கள், சந்தித்த மரணங்கள், சந்தித்த உபாதைகள் சொல்லில் விளங்கவைக்க முடியாதவை. சுமார் 1823ஆம் ஆண்டு தொடங்கிய இந்த அப்பாவி மக்களின் வருகை 1939ஆம் ஆண்டு வரை நடைபெற்றதாகத் தெரியவருகிறது. நிலப்பிரபுக்களின் கொடுமைகளால் தாங்கவியலாத வேதனையை அனுபவித்தும், சமுதாய ஒழுங்கு முறைகளால் அந்நியப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலும், தீண்டாமைக் கொடுமையினால் பாதிக்கப்பட்ட தலித்துகளும் குடும்பப் பாரம்பரிய வக்கிரத்தனத் தாலும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களே பெரும்பாலும், ஆசைவார்த்தைகள் காட்டி இலங்கைக்கு அழைக்கப்பட்டு வந்தவர்களாகும்.

இலங்கையின் மலைப்பிரதேசங்களில் குடியேற்றப்பட்டு ஒன்றரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாகத் துன்பங்களையும் துயரங்களையுமே வாழ்க்கைத் துணையாகவும், பசி பட்டினியையே தமது சொத்தாகவும் கொண்டு சுமையுடன் வாழும் இம்மக்கள் மத்தியில் அரசியல் வேலை செய்ய வேண்டும், இவர்களிடையே அரசியல் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதில் எல்லோரையும் விட அதிகளவு ஆர்வம் என்னிடமிருந்தது. செயலில் காட்டவேண்டும் என்ற வேகமும் இருந்தது. ஆகவே, உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை மலையகத்திலும் நடத்த வேண்டும் என

முடிவெடுத்துக் கொண்டேன். ஆனால், எங்களில் யாரும் மலையகத்தின் எந்தவொரு மூலைக்கும் சென்றதில்லை. மலையகம் பற்றிய தகவல்களைத் தவிர, நடைமுறை ரீதியாக ஒன்றும் தெரியாதவர்களே.

பத்மநாபாவையும் சரவணபவானந்தனையும் மட்டக்களப்புக்கு அழைத்து, தொடர்ச்சியாக அங்கு நடக்கவுள்ள உண்ணாவிரதப் போராட்ட வேலைகளைக் கவனிக்கும்படி பணித்துவிட்டு, நானும் பிரான்ஸிலும் யாழ்ப்பாணம் போனோம். அடுத்து மலையகத்தில் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தைத் தொடங்க வேண்டிய பொறுப்பு மிகவும் பாரமாகத் தோன்றியது. யாழ்ப்பாணம் கல்வி நிலையத்தில் என்னுடன் படித்த மாணவர் ஒருவரின் ஞாபகம் வந்தது. இவரது குடும்பம் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தது. இவரது தந்தையார் கோவில் பூசையைத் தொழிலாகச் செய்பவர். ஹற்றன் என்ற இடத்தில் இவர்கள் வசித்தனர். இவருடைய முகவரி எனது கைவசம் இருந்தது. இதை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, மலையகத்தின் ஏதாவது ஓர் ஊரில் இறங்கி ஒன்றும் சாதிக்க முடியாது என்பது எனக்குத் தெரியும். இலங்கைத் தொழிலாளர் கழகம், தமிழ் அரசுக் கட்சியின் தொழிற்சங்கமாகும். அந்த நேரத்தில் அதன் தலைவராக மூதூர் தொகுதிக்கான பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தங்கத்துரை இருந்தார். அவர் மூலம் கழகத்தின் முக்கியமானவர்களான கெங்கரத்தினம், கோவிந்தராஜ், கெங்கராஜ் போன்றவர்களின் தொடர்புகளைப் பெற்றுக்கொண்டேன். அத்துடன் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசின் (CWC) உதவியையும் கோரலாம் என எண்ணினேன். அதன்படி போல்பிள்ளையை அழைத்துக்கொண்டு கொழும்புக்குப் போனேன். அங்கு சென்றவுடன், எமது கொழும்புக் கிளையைச் சேர்ந்த ஆனந்தராணியுடன் தொடர்புகொண்டு இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸின் முக்கியமானவர்களுடன் தொடர்புகொள்ள வேண்டிய தேவையைக் கூறி உடனடியாக ஏற்பாடு செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். இலங்கைப் புகையிரத திணைக்களத்தில் வேலை செய்த ஓர் உயர் அதிகாரியின் மகள் ஆனந்தராணி. இவர் யாழ்ப்பாணம் கரவெட்டியைச் சேர்ந்தவர்; தெமட்டகொடவில் தந்தையின் திணைக்கள பங்களாவில் வசித்து வந்தார்.

கொச்சிக்கடை அந்தோணியார் கோவிலுக்கு அண்மையில் வசித்த தேவதாஸ் என்ற இளைஞரும் எம்முடன் இணைந்து இயக்கப் பணியாற்றினார். யாழ்ப்பாணம் வந்து தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் வேலைகளில் ஈடுபட்ட இவர் இந்திய வம்சாவளி குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரும் ஆனந்தராணியும் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் தலைமைக் குழுவுக்கு அடுத்தபடியாக வேலை செய்தவர்கள். ஆனந்தராணியும் தேவதாஸும் இலங்கையின் மூன்று மொழிகளிலும் இலாவகமாக இலக்கணச் சத்தியுடன் பேசக்கூடியவர்கள். ஆனந்தராணியை எமக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்ததே தேவதாஸ் தான்.

ஆனந்தராணி அன்று பிற்பகலே இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸின் அரசியல் பிரிவு அலுவலகத்திலுள்ளவர்களைச் சந்திப்பதற்கான ஏற்பாடு

களைச் செய்திருந்தார். ஆனந்தராணியின் திறமையில் என்றும் நம்பிக்கையுள்ள எனக்கு அது ஒன்றும் ஆச்சரியம் தரும் செய்தியல்ல. கொழும்பில் உள்ள ஆனந்தகுமாரசுவாமி மாவத்த என்னும் வீதியில் இருந்த இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸின் பிரமாண்டமான காரியாலயத்துக்குள் நானும் போல்பிள்ளையும் போனோம். அங்கு முன்னேற்பாட்டின்படி புத்திரசிகாமணி என்பவரைச் சந்தித்தோம். எங்களிடம் விபரம் கேட்டுக்கொண்ட அவர் உடனடியாக இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் செயலாளர் செல்லச்சாமி அவர்களைச் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்தார். செல்லச்சாமியைக் காரியாலயத்தின் மாடிப்பகுதியிலிருந்த அவரது அறையில் சந்தித்தோம். உண்ணாவிரதப் போராட்டம் பற்றி நாம் கூறினோம். அவர் விபரங்களைக் கேட்டுக் கொண்டார். சுமார் ஒரு மணித்தியால சந்திப்பின் பின்னர் அவர் வெளிப்படையாகப் பேசினார். மலையகத்தில் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்துக்கு நேரடியாகக் காங்கிரஸ் ஒத்துழைப்பு வழங்காது எனவும், வழங்கினால் அதனால் தமக்கு ஏற்படக்கூடிய பாதிப்புகள் பற்றியும் சொல்லியவர், உண்ணாவிரத ஏற்பாடுகள் செய்வதற்கு சில ஒழுங்குகள் செய்து தருவதாகவும், தேவையான பண உதவி செய்யத் தயாராக உள்ளதாகவும் கூறினார். பண உதவியை மறுத்துக்கொண்ட நாம் சில பயனுள்ள முகவரிகளையும், தகவல்களையும் பெற்றுக்கொண்டு மீண்டும் பயனுள்ள சந்திப்பை மேற்கொள்ள எமக்கிருந்த ஆர்வத்தையும் தேவையையும் கூறி விடை பெற்றுக் கொண்டோம்.

கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் போய் அங்கு சில இடங்களில் நடந்த உண்ணாவிரதப் போராட்டங்களில் பங்கு கொண்டு இளைஞர்களை உற்சாகப்படுத்திவிட்டு பிரான்ஸிலுடன் மலையகம் நோக்கிப் புறப்பட்டேன். சுமார் அதிகாலை ஐந்து மணியளவில் மலையகத்தின் நாகரிகமிக்க நகரங்களில் ஒன்றான ஹற்றன் புகையிரத நிலையத்தில் நானும் பிரான்ஸிலும் இறங்கினோம். மலையகம் பற்றியோ, அதன் காலநிலை பற்றியோ எந்தவித அனுபவமுமற்ற நாங்கள் சாதாரண உடையிலேயே அங்கு சென்றதால் குளிர்நடுக்கத்தால் உடம்பு உதறத் தொடங்கியது. ஒரு ஸ்வெற்றர் கூட எம்மிடம் இருக்கவில்லை. உடல் நடுங்கிய நிலையில், வெளியே போகாமல் புகையிரத நிலையத்துக்குள் இருந்த பயணிகள் ஓய்வு அறையில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டோம். குளிர்நாங்க முடியாமலிருந்தது. இரண்டு சுருட்டுக்களை வாங்கிப் பற்ற வைத்துக் கொண்டோம். சுருட்டுகுளிர் எம்மைக் கிடுகிடுக்க வைத்தது. அங்கேயே தூங்கி விட்டோம். காலை எட்டு மணிபோல் புகையிரத நிலையத்துக்கு அண்மையிலிருந்த, என்னுடன் படித்த நண்பனின் வீட்டை ஒரு மாதிரி தேடிப்பிடித்துச் சென்றோம். அது ஒரு பெரிய குடும்பம். நிறைய குழந்தைகள் இருந்தனர். நண்பர் எம்மை அன்பாக வரவேற்றார். தனது பெற்றோர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். நாங்கள் வந்த நோக்கத்தைக் கேட்டதும் அவர்கள் சிரித்து திடுக்கிட்டு விட்டனர். அனைவரது முகங்களும் சோர்வாகப் போய்விட்டன.

சிங்களவர்கள் கலந்து வாழும் மலையகத்தில் இப்படி ஒரு போராட்டம் தமிழ்ப் பகுதிகள் போல் சுதந்திரமாக நடாத்துவது சிரமமும் ஆபத்தும் நிறைந்தது என அவர்கள் கூறினர். அவர்களை ஒரு மாதிரி சாந்தப்படுத்தினேன். அவர்களைச் சிக்கலில் மாட்டிவிடமாட்டோம் என உறுதி தந்தேன். வீட்டின் முன்பக்கத்திலுள்ள அறையை எமக்கு ஒதுக்கித் தந்தனர். அது ஒரு பிராமணக் குடும்பம். எங்களுக்கு மீன் அல்லது இறைச்சி இல்லாமல் சாப்பாடு இறங்காது. கடவுள் சம்பந்தமான கற்பனை இல்லாதவர்கள், நாஸ்திகர்கள். அந்தக் குடும்பமும் சரி நாங்களும் சரி தர்மசங்கடத்தில் மாட்டிக்கொண்டோம். பின்பு நடந்த உண்ணாவிரதப் போராட்டங்களில் அவர்கள் வெளிப்படையாக எமக்கு உதவி செய்யாவிட்டாலும், தெரியாத ஊரில் இடம் தந்து நாங்கள் விரும்பும் நேரத்தில் உணவும் தந்து அவர்கள் செய்த உதவியே பெரிய விடயமாகும்.

இலங்கைத் தொழிலாளர் கழகம் 1962ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 22ஆம் திகதி ஹற்றன் நகரத்தில் தொடங்கிவைக்கப்பட்டது. இப்படியான தொரு தொழிற்சங்கம் நிறுவவேண்டும் என்ற எண்ணமும், முயற்சியும் கு.வன்னியசிங்கத்துக்கு அவர் இறக்கும்வரை(1959) இருந்தது எனவும், அவரது முயற்சியின் விளைவே இலங்கைத் தொழிலாளர் கழகம் எனவும் தமிழரசுக் கட்சியின் குறிப்புகளிலிருந்து அறியலாம். இலங்கைத் தொழிலாளர் கழகத்தின் அலுவலகத்தைக் கண்டு பிடிப்பது ஒன்றும் சிரமமாக இருக்கவில்லை. அங்கு கெங்கராஜைச் சந்தித்தோம். மிகவும் நல்லவராக இருந்தார். இலங்கையின் அரசியல் அவருக்கு விரல் நுனிகளில். வடகிழக்குத் தமிழர்களில் பாசமாகவிருந்தார். முழுநேர தொழிற்சங்கவாதியான இவர் எம்முடன் இறுதிவரை இருந்து உதவினார். எங்களைப் போலவே எந்த நேரமும் கையில் சிகரட்டும் வாயில் புகையுமாக இருந்தார். தமிழர் கூட்டணித் தலைவர்களுடன் நெருங்கிய உறவு அவருக்கிருந்தது.

கோவிந்தராஜ் எங்களை ஹற்றன் மாணிக்கப் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு அருகிலுள்ள கெங்கரத்தினத்தின் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போனார். மாணிக்கப் பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போகும் படிகள் செங்குத்தானவை. இக்கோவில் நிலமட்டத்திலிருந்து மலைபோன்ற உயரமான பகுதியில் அமைந்திருக்கிறது. அதில் ஏறிப்போகும் யாருக்கும் களைப்பு வரும். கெங்கரத்தினத்திற்கு அப்போ ஐம்பது வயதிற்குமே. மலைநாட்டில், குறிப்பாக ஹற்றனில் செல்வாக்கான மனிதர். மலையக மக்கள் மீது வடகிழக்குத் தமிழ் பேசும் மக்கள் அக்கறையில்லாது இருப்பதுபற்றி மிகவும் வேதனைப்பட்டுக் கதைத்தார். இவரது துடிப்பையும் ஆர்வத்தையும் கண்டு அவரை விடுவதில்லை என்று மனதில் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். நீண்ட நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அன்றிரவு தனது வீட்டில் அருமையான விருந்து தந்து எங்களைக் கௌரவித்தார். பின்னைய காலங்களில் பல ஈழப் போராளிகள் இவரின் உதவிகளைப் பெற்றனர். மலையகத்தில் உண்ணாவிரதம் முடிந்த பின் இவரை யாழ்ப்பாணம் அழைத்துப் பல இளைஞர்களையும், தலைவர்

களையும் சந்திக்க வைத்தேன். மல்லாகத்தில் 1973ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தமிழ் அரசுக் கட்சியின் மாநாட்டுக்கு மலையகப் பிரதிநிதிகளுடன் வந்தார். சுமார் ஐம்பது பேர் கொண்ட குழுவினர். அனைவரையும் காங்கேசன் துறையில் பத்மநாபா வீட்டில் தங்க வைத்தேன். பத்மநாபாவின் வீடு பெரியது. பத்மநாபாவின் குடும்பம் கொழும்பில் வசித்ததால் எமக்கு வசதியாகப் போய்விட்டது. அனைவருக்கும் சாப்பாட்டு ஏற்பாடுகள், இடங்கள் சுற்றிப்பாக்கும் வசதிகள் செய்து கொடுத்தேன்.

கெங்கரத்தினம் மலையகத்தின் பகுதிகளுக்கெல்லாம் எங்களை அழைத்துச் சென்று ஆர்வமுள்ள இளைஞர்களைச் சந்திக்க வைத்தார். மலையக மக்கள் மத்தியில் அரசியல் வேலை செய்வது, அவர்களுடன் பழகுவது அனைத்தும் எங்களுக்குப் புது அனுபவமாக இருந்தது. தென்னிலங்கை அரசியலில் மிகவும் ஆர்வம் காட்டினர். யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் பற்றிய தவறான எண்ணம் பெரும்பாலான மலையக மக்கள் மத்தியில் நிலவியது. டொக்டர்கள், ஆசிரியர்கள், அரசு உத்தியோகத்தர்கள் முதல் வியாபாரிகள் வரை யாழ்ப்பாணத்தாரின் ஆதிக்கம் மலையகம் எங்கும் வியாபித்திருந்தால் வெறுப்பு நியாயமாகப்பட்டது. எங்களைப் போல் மலையக மக்கள் மத்தியில் அவர்களின் நலனுக்காக வேலை செய்ய யாரும் சென்றதில்லை. மலையக மக்கள் மத்தியில் பொது வேலைத் திட்டங்களின் அடிப்படையில் சென்றவர்கள் என்ற வரலாற்றுப் பெருமை எங்களையே சாரும். எமக்குப் பின்னால் ஈரோஸ், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப். போன்ற இயக்கத்தவர்கள் கடுமையாக வேலை செய்தனர். இவ்வாறு இடப்பட்ட அத்திவாரமே பிற்காலத்திலே மலையக இளைஞர்களிடையே எழுச்சியை ஏற்படுத்தி அவர்கள் விடுதலைப் போரில் தங்களை அர்ப்பணித்துப் போராளிகளாகக் களம் புக வைத்தது.

1958ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற மொழியுரிமைப் போராட்டத்தில் வடகிழக்கு மக்களுக்கு இணையாக மலையக மக்களும் பங்கு கொண்டனர். ஹற்றன், கொட்டியாகல, பொகவந்தலாவ, நோர்லூட் போன்ற இடங்களில் ஊடாடங்கு உத்தரவு போடும் அளவுக்கு மொழி உரிமைப் போராட்டம் நடைபெற்றது. இப்போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுப் பலர் வீதிகளில் இறங்கினர். 1958ஆம் ஆண்டு மாச்சு மாதம் முப்பதாம் திகதி பொதுமக்களுக்கும் பொலிஸாருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட கைகலப்பின்போது, பொலிஸார் சுட்டில் ஐயாவு(21), பிரான்ஸிஸ்(23) ஆகிய இளைஞர்கள் கொல்லப்பட்டனர். இவர்களது உடல் புகைக்கப்பட்ட இடம் புனித இடமாகத் தமிழர்களால் மதிக்கப்பட்டுத் தரிசிக்கப்பட்டு வருகிறது. பொகவந்தலாவ - கொட்டியாகல கீழ்ப்பிரிவின் பிரதான வீதியின் அருகில், மலையடிவாரத்தில் அமைந்திருக்கும் இந்த இடத்துக்குச் சென்று மலர் வளையம் வைத்தோம். இந்த இரு இளைஞர்களது பெயர்களும் தமிழர் உரிமைப் போராட்ட வரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன.

முதன்முதலாக, மலையக மக்கள் மத்தியில் அரசியல் வேலை செய்ததால் எங்கள் வேலை கொஞ்சம் கடினமானதாக இருந்தது. விளக்கங்கள்

மலைபோல் கொடுத்தோம். ஆழமான நம்பிக்கை ஏற்படும்படி அவர்களுடன் உரையாடினோம். தொழிலாளர்கள், மாணவர்கள், தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள் எனப் பலவிதமான மக்களையும் அணுகினோம். இரவு பகலாக வாதங்கள் செய்தோம். இப்படியாக நாங்கள் அன்று நாட்டிய வித்து வீண்போகவில்லை. நான் இங்கு முன்னர் கூறியிருப்பதுபோல, அது பயன்மிக்கதாகவே அமைந்தது. அது மலையக இளைஞர்களைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் நியாயமான போராட்டத்தின் மீது ஆர்வம்கொள்ள வைத்தது.

அங்கு யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த பலரையும் சந்திக்கும் வாய்ப்பு எமக்குக் கிடைத்தது. சந்தித்தவர்களில் ஊர்காவற்றுறை ரூபன், அளவெட்டி நடராஜன், கரவெட்டி இராஜேஸ்வரி போன்றவர்கள் பின்பு எங்களுடன் சேர்ந்து நீண்ட காலமாகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவைக்காக வேலை செய்தனர். ரூபனின் பெற்றோர் இருவரும் ஹற்றனில் ஆசிரியர்களாக இருந்தனர். ரூபன் ஹற்றன் சென்.பொஸ்கோ கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தார். நல்ல பண்புள்ள மாணவர். இவர் பின்பு ரெலோ இயக்கத்தில் இருந்த காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் கண்டு கதைத்திருக்கிறேன்.

அடுத்து நடராஜன் என்ற மாணவர். இவரின் தந்தை ஹற்றனில் மிகவும் செல்வாக்கு மிக்க வழக்கறிஞர். குடும்பமே தமிழ் உணர்வு உள்ளவர்களாகத் தெரிந்தது. நாங்கள் சைவ உணவு சாப்பிடுபவர்கள் வீட்டில் தங்கியிருந்ததால், அடிக்கடி இவர்கள் வீட்டிற்கு வந்து மச்சம், மாமிசம் என, உணவு வகைகளைப் பதும் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. நடராஜா Highlands College இல் படித்துக் கொண்டிருந்தார். பின்நாட்களில் யாழ்ப்பாணம் வந்து எம்முடன் தொடர்பாக இருந்த இவர், காலப்போக்கில் விடுதலைப் புலிகளுடன் சேர்ந்து இயங்கினார் எனவும், ஏதோ ஒரு தாக்குதலில் இறந்துவிட்டார் எனவும் அறிந்தேன்.

அடுத்து இராஜேஸ்வரி, படித்துவிட்டு வீட்டிலிருந்தார். இவரின் தந்தை தேயிலைத் தோட்ட உத்தியோகத்தராகவிருந்தார். இவர் மூலம் மலையகத்தைச் சேர்ந்த பல பெண்களுடனான இயக்கத் தொடர்பு இளைஞர் பேரவைக்குக் கிடைத்தது. குறிப்பாக ஹற்றன் சாந்தா, லக்ஷ்மி, சுலைமா, மாத்தளை தனலக்ஷ்மி, உமா, தலவாக்கொல விஜயசாந்தி, கோடெஸ்வரி போன்றவர்களின் ஈடுபாடும் பங்களிப்பும் மகத்தானது. தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் வளர்ச்சிக்கு இவர்களெல்லாம் கல்லாக உழைத்தனர். நீண்ட காலமாக ரூபன், நடராஜா, கோவிந்தராஜ், தியாகராஜா, பாலசுப்பிரமணியம், ஸ்டீபன், முத்து, சிகாமணி போன்றவர்கள் எம்முடன் தொடர்பாக இருந்து வேலை செய்தனர்.

இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸில் முக்கிய தலைவராக கணிக்கப் பட்டு, அதன் வளர்ச்சிக்குக் கடுமையாக உழைத்தவர் வெள்ளையன். கருத்து முரண்பாடுகளால் அதிலிருந்து வெளியேறிய அவர் ஆரம்பித்ததே தொழிலாளர் தேசியச் சங்கமாகும். இவர் மலையக மக்களின் விடிவுக்காக மனசுத்தியுடன் பாடுபட்டது மட்டுமல்லாது, பல போராட்டங்களிலும் பங்கு

கொண்டுள்ளார். ஐயாவு, பிரான்ஸில் கொல்லப்பட்ட பின்னர் அவர்களது உடல்களை எடுக்க முடியாமல் சிங்களக் காதையர்களாலும் பொலிஸாராலும் நடத்தப்பட்ட கலவரங்களை மீறிச் சென்று உடல்களைப் பொறுப்பெடுத்த துணிச்சல் மிக்க தலைவரிவர். வெள்ளையனுடன் தொழிலாளர் தேசிய சங்கத்தைக் கட்டி வளர்த்தவர் மலையகத்தின் எழுத்தாளர் - கவிஞர் ஸி.வி. வேலுப்பிள்ளையாகும். நான் ஹற்றனில் இருந்தபொழுது அச்சங்கத்தின் அப்போதைய தலைவராக இருந்த டி.அய்யாத்துரை அவர்களையும் சந்தித்து உரையாடினேன். அத்துடன் சங்கத்தின் மற்றொரு முக்கியஸ்தரான வி.பெருமாள் அவர்களையும் சந்தித்து உரையாடினேன்.

நாம் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ்காரர்களுடன் தொடர்பு கொள்வதையோ, அவர்களிடம் உதவி பெறுவதையோ கெங்கரத்தினம் விரும்பவில்லை. ஆனாலும் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசைச் சேர்ந்த யேசுதாசுடன் தொடர்பு கொண்டேன். இவரது வீடு பொகவந்தலாவ என்னும் இடத்தில் இருந்தது. எமது முயற்சிக்கு முழு ஒத்துழைப்பும் தருவதாக உறுதி செய்தவர்; தனது மகனையும் எமக்கு உதவி செய்ய ஏற்பாடு செய்தார்.

ஹற்றன் மாணிக்கப்பிள்ளையார் கோவில், தலவாக்கொல கதிரேசன் கோவில், நாவலப்பட்டியில் ஒரு முன்றல்' டிக்கோயாவில் ஒரு கோவில் என நான்கு இடங்களில் உண்ணாவிரதப் போராட்டங்கள் நடாத்தினோம். ஹற்றன் மாணிக்கப்பிள்ளையார் கோவிலில் நடைபெற்ற உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் ஏராளமானோர் கலந்துகொண்டனர். வடகிழக்கு மாகாணங்களில் நடாத்தியது போல மலையகத்திலும் பொலிஸ் அனுமதி இல்லாமல் உண்ணாவிரதம் நடாத்தினோம். ஹற்றனில் எமக்கு எந்தவிதப் பிரச்சினையும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் தலவாக்கொலையில் நாம் பெரும் சிக்கலைச் சந்திக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. ஹற்றனில் உண்ணாவிரதம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது அங்கு வந்த பொலிஸ் அதிகாரிகள் மிகவும் நாகரிகமாக எம்மிடம் பேசி, எமது பெயர்கள், உண்ணாவிரதத்தின் நோக்கம் ஆகிய விபரங்களை எழுதிக் கொண்டு போனார்கள். மற்ற இடங்களிலும் இப்படித்தான் பொலிஸார் நடந்து கொண்டனர். தலவாக்கொலையில் வேறுவிதமாக நடந்து கொண்டனர்.

உண்ணாவிரதம் நடந்த இடத்துக்கு வந்த தலவாக்கொல பொலிஸ் அதிகாரி, ஒரு மணித்தியாலத்துக்குள் அனைவரும் கலைந்துவிட வேண்டும் என என்னிடம் எச்சரிக்கை செய்துவிட்டுப் போனார். இதை உண்ணாவிரதம் இருந்தவர்களிடம் சொல்லி அவர்களைப் பயமுறுத்த நான் விரும்பவில்லை. தலவாக்கொலையில் எஸ்.டி.தியாகராஜா என்ற நிருபரும் புகைப்படப் பிடிப்பாளருமாகிய நண்பர் எங்களுக்கு அறிமுகமானவர். இவருக்கு எமது அரசு எதிர்ப்புப் போக்கில் நாட்டமில்லை. தான் ஒரு நிருபர் என்பதால் எல்லோருக்கும் பொதுவானவர் என்ற கருத்துள்ளவர். பத்திரிகைகளுக்கான செய்தி சேர்க்கவும் போட்டோ எடுக்கவும் உண்ணாவிரதம் இருந்த இடத்துக்கு வந்திருந்தார். பொலிஸ் அதிகாரி என்னுடன் கதைத்ததைப்

வயிற்றுக் கஞ்சிக்கு அடிமைகளாக உழைக்கும் மலையகத் தமிழ்ப் பெண்கள்.

பார்த்த அவர், அனைவரும் கலைந்து செல்வது நல்லது என அறிவுரை கூறினார். நான் நடப்பது நடக்கட்டும் எனச் சும்மா இருந்துவிட்டேன். அன்று பிரான்ஸிஸ், நுவரெலியா போனதால் நான் தனியாகவே நின்றேன். உண்ணா விரதத்தைத் தொடங்கிவைத்து உரை நிகழ்த்திவிட்டு கெங்கரத்தினமும் போய்விட்டார்.

பிற்பகல் சுமார் ஒரு மணிக்கு மேல் பொலிஸ் அதிகாரி மீண்டும் வந்தார். என்னை அழைத்து “ஏன் நீங்கள் ஒருவரும் கலைந்து போகவில்லை?” எனக்கேட்டார். “நாங்கள் கலைந்து போவதற்கு இங்கு வரவில்லை. இது ஓர் அமைதியான போராட்டம். நீங்கள் சொன்னவுடன் கலைந்து செல்வதற்கு நாங்கள் இங்கு வரவில்லை. இது கோவில் மண்டபம். அரசாங்க இடமல்ல. பொது இடம்.” என நீட்டி முழங்கியதும், அடுத்த வார்த்தையின்றி அந்தப் பொலிஸ் அதிகாரி என்னைத் தாக்கத் தொடங்கினார். எனது வாழ்வில் என்னை அடித்த முதல் பொலிஸ் இவரே. முதல் தடவையாக பொலிஸிடம் அடி வாங்கினேன். சும்மா சொல்லக்கூடாது நல்ல அடி. அன்று வாங்கிய முதல் அடியானது சுமார் 1980ஆம் ஆண்டுவரை அடிக்கடி பொலிஸாரிடம் அடி வாங்குமளவு கொண்டு வந்து நிறுத்தியது. என்னால் தாங்க முடியாத அளவுக்கு அந்த அதிகாரியும் அவனுடன் வந்த ஏனைய பொலிஸ்காரர்களும் என்னைத் தாக்கினர். உண்ணாவிரதம் இருந்தவர்கள் துண்டைக் காணோம், துணியைக் காணோம் என்ற நிலையாகினர். பொலிஸ் திட்டத்தின் படி தலவாக்கொல உண்ணாவிரதப் போராட்டம் குழப்பப்பட்டது.

மல்கெலியா பாராளுமன்ற உறுப்பினரை நானும் கெங்கரத்தினமும், கணகோபாலாச்சாரியார் என்ற ஜே.பி.யும் சந்தித்து நடந்தவைகளைச்

சொன்னோம். பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பெயர் எம்.டி.சில்வா என நினைக்கிறேன். ஹற்றன் கொழும்பு வீதியிலுள்ள அவரது வீட்டிலேயே சந்தித்தோம். நன்றாகத் தமிழ் கதைத்தார். பொலிஸ் அதிபருக்கு உடன் தொலைபேசி எடுத்துக் கதைத்தார். எங்களைச் சமாதானம் பண்ணி அனுப்பி வைத்தார். பின்பு ஏதாவது நடந்ததா என்பது தெரியாது.

உண்ணாவிரதம்

ஐம்பது நாட்கள் எம்மால் நடத்தப்பட்ட உண்ணாவிரதம், யாழ்ப்பாணத்தில் தொடங்கி கிழக்கு மாகாணம், மலையகம் என நடந்து மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்தில் முடிப்பதாகவே திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. உண்ணாவிரதப் போராட்டம் வடகிழக்கில் பரவலான எழுச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தது. மட்டக்களப்பு, மலையகம் என நான் திரிந்ததால் திருகோணமலைப் பகுதிகளில் நடைபெற்ற நிகழ்வுகள் எனக்குத் தெரியாது. நண்பர் தங்கமகேந்திரன், அன்னலிங்கம் போன்றவர்கள் அங்கு வெற்றிகரமாக இயங்கினர். இவர்களுடன் தவராஜா, போல்பிள்ளை போன்றவர்களும் அங்கு சென்று துணையாக நின்றனர். உண்ணாவிரதத்தின் இறுதிநாளான ஐம்பதாவது நாள் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை மீண்டும் யாழ் முற்றவெளியிலுள்ள முனியப்பர் கோவிலுக்கு அருகில் நடத்துவது எனவும் இறுதி நாளன்று தமிழ் இளைஞர் பேரவைக்கு எனத் தனியானதொரு கொடி ஏற்றுவது எனவும் நாங்கள் தீர்மானித்துக் கொண்டோம். தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் கொடி அரைப்பக்கம் மஞ்சள் ஆகவும் அரைப்பக்கம் சிவப்பாகவும் பக்கநீள் அமைப்பைக் கொண்டது எனவும் அதன் மையத்தில் ஏரும் வாளும் ஒன்றை யொன்று குறுக்கே அங்கும் இங்குமாக இருக்கும் எனவும் தீர்மானித்துக் கொண்டோம். இதன்படி பத்திரிகையாளர் மாநாட்டைக் கூட்டி இறுதி நாளுக்கான ஏற்பாடுகள்பற்றி நான் அறிவித்தேன். அடுத்த நாள் ஈழநாடு, வீரசேகரி, தினகரன் போன்ற எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் தலைப்புச் செய்தியாக தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் கொடிபற்றிய விபரம் வந்திருந்தது. இக்காலக் கட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்தின் உதவிப் பொலிஸ் அதிபராக சந்திரசேகரா இருந்தார். அவரைத் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் நன்கு அறிந்திருப்பர். தமிழர்களால் மறக்கமுடியாத ஒரு பொலிஸ் அதிகாரி சந்திரசேகரா. நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்ததையும், இறுதி நாளில் ஏற்பட்டக் குழப்பத்தையும், அதில் அநியாயமாகக் கொல்லப் பட்ட உயிர்களையும் நினைக்கும்பொழுது எந்தத் தமிழனாலும் சந்திரசேகரா என்னும் பொலிஸ் அதிகாரியை மறக்க முடியாது.

தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் தனிக்கொடி பற்றியும் முக்கியமாக வான் பற்றி அறிந்துகொண்ட சந்திரசேகரா சிங்கமானார். தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் கொடியிலுள்ள மஞ்சள் தமிழர்களின் தூய்மையான போராட்டத்தையும், சிவப்பு போராட்டத்தின் புரட்சித் தன்மையையும், ஏர் தமிழனுடைய கடுமையான உழைப்பையும், வான் ஆயுதப் போராட்டத்தையும் குறிப்பதாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணம் பொலிஸ் நிலையத் தகவல் சேர்க்கும் பிரிவின் பொன்னுத்துரை, நடராஜா என்ற இருவரும் அங்கு வேலை செய்த மற்றைய

அதிகாரிகளைவிட மிகவும் அரசு விசுவாசமான அதிகாரிகள். இளைஞர் பற்றிய தகவல்களைக் கவனமாகச் சேர்த்து அரசுக்கு விசுவாசமாகக் கொடுப்பவர்கள். தமிழர் கூட்டணிக் காரியாலயத்திலுள்ள தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் காரியாலயத்திலிருந்த என்னை அணுகிய நடராஜா, கொடிபற்றிய பொலிஸாரின் ஆட்சேபனையையும் விசேடமாக உதவி பொலிஸ் அதிபர் சந்திரசேகரா மிகவும் கோபமாக இருப்பதையும் கூறினார். கொடி ஏற்றும் திட்டத்தைக் கைவிடும்படி கூறினார். நான் மறுத்து விட்டேன். மீண்டும் மீண்டும் பொலிஸாரிடமிருந்து பயமுறுத்தல்களும் வெருட்டல்களும் வந்தவண்ணமேயிருந்தன. இதற்கெல்லாம் இடம் கொடுக்காது கொடி ஏற்றுவதில் நான் மிகவும் உறுதியாகவிருந்தேன். இதில் வரதராஜப் பெருமாளுக்கோ பத்மநாபாவுக்கோ பிரான்ஸிஸுக்கோ ஆட்சேபனை இருக்கவில்லை.

வடக்கம்பரையில் (வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியில்) உண்ணாவிரதப் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது அங்கு வந்த சரவணபவானந்தன் உடனடியாகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் கமிட்டியைக் கூட்டும்படியும் தான் சில விடயங்கள் கதைக்கவேண்டுமெனவும் கூறினார். உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தின் இறுதி நாளுக்கு இரண்டோ மூன்றோ நாட்கள் மட்டுமே இருந்தன. அவர் ஏன் இப்படிக் கேட்கிறார் என்பது விளங்கவே இல்லை. இது வழக்கத்துக்கு மாறான நடைமுறையாகும். விபரம் கேட்டேன். முகத்தை ஒரு மாதிரியாக வைத்துக்கொண்டு எதையும் கூற மறுத்துவிட்டார். சரியென உடனடியாகக் கொமிட்டியைக் கூட்டுவதற்கான முயற்சியை மேற்கொண்டேன். பல இடங்களில் பிரச்சார வேலைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த கொமிட்டி உறுப்பினர்களை உடனடியாக யாழ்ப்பாணம் காரியாலயத்துக்கு வரும்படித் தகவல் அனுப்பினேன். அடுத்த நாள் காலை பத்துமணிக்குக் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. போல்பிள்ளை, பிரான்ஸிஸ், வரதராஜப்பெருமாள், பத்மநாபா, தவராஜா, சரவணபவானந்தன் ஆகிய வர்கள் வந்திருந்தனர். ஏரும் வானம் தாங்கிய இளைஞர் பேரவையின் கொடி ஏற்றப்படக்கூடாது என்ற தீர்மானத்தினைச் சரவணபவானந்தன் கொண்டு வந்தார். நான் திகைத்துப் போய்விட்டேன். திட்டமிட்டு வந்ததுபோல் தவராஜா உடனேயே அத்தீர்மானத்தினை ஆதரித்துக் குழப்பமான உரை நிகழ்த்தினார். நானோ அல்லது மற்றவர்களோ எதுவிதக் கருத்தும் தெரிவிக்காத நிலையில் சரவணபவானந்தன் உணர்ச்சிவசப்பட்டு மூன்றாம் தரமான உரையினை நிகழ்த்தினார். எனக்கு என்ன செய்வது என்றே விளங்காமல் போய்விட்டது. ஒரு வீரமிக்க கொடியைச் சிங்கள இனவெறி பிடித்த பொலிஸ் அதிகாரிகளின் எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் அரசுக்கு எதிராக ஏற்றுவதில் என்ன தவறு? வலுமிக்க தமிழ் இளைஞர்களின் அமைப்பான தமிழ் இளைஞர் பேரவையினர் தமக்கென ஒரு தனிக்கொடி ஏற்றுவதில் என்ன தவறு? இவர்களென்ன மறைமுகமாகக் கூட்டணியின் கொடியை ஏற்றும்படி கேட்கிறார்களா? போன்ற கேள்விகளைச் சுருக்கமாகக் கேட்டேன்.

ஆனால் அவர்கள் விடுவதாக இல்லை. பொலிஸார் கைது செய்வார்கள்; நாங்களும் சிறை செல்லவேண்டி வரும் என்றனர். பின்பு எதற்குப் போராட்டம், பின்பு எதற்கு இளைஞர் அமைப்பு எனக் கேள்விகள் கேட்டு நானும் கோபமானேன். வரதராஜப்பெருமாளோ பிரான்ஸிலோ பத்மநாபாவோ போல் பிள்ளையோ நானோ ஏரும் வாரும் தாங்கிய கொடியை ஏற்றுவதிலிருந்து பின்வாங்குவதில்லை என உறுதியாகக் கூறினோம். சரவணபவானந்தனும் தவராஜாவும் அப்படியான ஒரு நிலையில் தாங்கள் தமிழ் இளைஞர் பேரவையை விட்டு வெளியேறப் போவதாகவும், இதை உடனடியாக எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் வெளியிடப் போவதாகவும் பெரியதொரு குண்டைத் தூக்கிப் போட்டனர். இதில் எம்முள் யாருக்கும் உடன்பாடு இல்லை. உண்ணாவிரதப் போராட்டம் நடக்கும் காலகட்டத்தில், எமது நிலையைக் கண்டு அரசாங்கமும் ஏன் தமிழர் கூட்டணியினருமே பயந்த நிலையில் இருக்கும் நேரத்தில், தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் பிளவு ஏற்படுவதை நாம் விரும்பவில்லை. பிளவு ஏற்படக் கூடாது என்பதில் எல்லோரையும்விட மிகவும் உறுதியாகப் பத்மநாபா விடாப்பிடியாக நின்று கொண்டார். அந்த இருவருக்காகவும் கொடியேற்றும் தீர்மானத்தில் மாற்றம் கொண்டு வரலாம் என அன்று எல்லா மத்தியிலும் பத்மநாபா ஆற்றிய உரை மிகவும் உருக்கமானதாகும். ஒற்றுமையின் அவசியத்தை வலியுறுத்தி சில விட்டுக் கொடுப்புகளின் தேவையைச் சுட்டிக்காட்டினார். (அவர் படுகொலை செய்யப்படும்வரை ஒற்றுமைக்காக எவ்வளவு பாடுபட்டார் என்பதை, மனசுத்தியுடன் இயக்க வேறுபாடுகளை ஒதுக்கிவிட்டுப் பார்ப்பவர்களுக்குத் தெரியும்.) எங்களுக்கு விருப்பமில்லாத தீர்மானத்தை, 'ஒற்றுமை' என்ற பெயருக்காக, பெரும்பான்மையான நாம் அன்று விட்டுக்கொடுத்தோம். பொலிஸ் அதிகாரிகளின் ஆசை வார்த்தை களுக்கும் பயமுறுத்தல்களுக்கும் உடன்பட்ட சரவணபவானந்தன், அவர்கள் ஆலோசனைப்படி நடந்துகொள்கிறார் என்று அப்பொழுது யாருக்கும் தெரியாது. சில நாட்களின் பின்பு சரவணபவானந்தனின் நெருங்கிய நண்பர் ஒருவர் மூலம் இதை அறிந்துகொண்டு மிகவும் அதிர்ச்சி அடைந்தோம். இதை முதலில் அறிந்து எமக்குச் சொன்னது பத்மநாபாதான்.

உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தின் இறுதிநாள் பந்தல் ரஞ்சித், எட்வின், கிறிஸ்தியன், இதயன் போன்றவர்களின் மேற்பார்வையில் அழகாக அமைந்திருந்தது. ஆயிரக்கணக்கான பெண்களும் ஆண்களும் உண்ணா விரதத்தில் கலந்து கொண்டனர். உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை முடித்து வைக்க திருமற்றும் திருமதி அமிர்தலிங்கம், வி. தர்மலிங்கம், சி.கதிரவேற்பிள்ளை, வ.ந.நவரட்ணம், க.துரைரத்தினம், ஞானமூர்த்தி அப்பா, அ.குமரகுரு போன்ற கூட்டணித் தலைவர்களும் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் வடக்கு கிழக்கு முக்கிய தலைவர்களும் வந்திருந்தனர். இதைவிட, ஏராளமான பொலிஸார் குவிக்கப்பட்டிருந்தனர். தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் ஏரும் வாரும் தாங்கிய கொடி ஏற்றப்படாமல் தடுக்கவே அவர்கள் வந்திருந்தனர்.

கொடி ஏற்றப்படாது என சரவணபவானந்தன் பொலிஸாருக்கு உறுதி கொடுத்திருந்தாராயினும் பொலிஸார் எதற்கும் தயாராக நின்றனர். பொலிஸ் உதவி அதிபர் சந்திரசேகரா ஜீப்பில் கால் ஊன்றியபடி எல்லாவற்றையும் கவனித்தபடியே நின்றார். சரவணபவானந்தன் எங்களுடன் நில்லாது இரகசியப் பொலிஸ் நடராஜாவுடனும் மற்றைய பொலிஸாருடனும் சிரித்துக் கதைத்தபடி தனியாக நின்றது எங்களுக்குப் பெரும் ஆத்திரத்தை ஊட்டியது. மேற்கொண்டு சரவணபவானந்தனைப் பொருட்படுத்தாது எமது செயலில் ஈடுபட்டோம். ஏரும் வாளுமற்ற தனிச் சிவப்பும் மஞ்சளும் கொண்ட கொடியைத் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் கொடியாக ஏற்றுவது என்று கொமிட்டியில் எடுத்த முடிவிற்படி அமிர்தலிங்கம், தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் கொடியை ஏற்றி வைத்தார். பொலிஸார் அமைதியாக இருந்தனர். அனைவருக்கும் பழரசம் கொடுத்து வழமையான அரசியல் உரையுடன் வேகமற்ற முடிவாக அந்தப் போராட்டத்தின் இறுதி நாள் அமைந்தது.

மாநில மாநாடு

ஐம்பதாவது உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து ஓய்வில்லாது தமிழ் அரசுக் கட்சியின் பன்னிரண்டாவது மாநில மாநாட்டுக்கான வேலைகளில் நாம் உதவி செய்ய வேண்டி ஏற்பட்டது. அமிர்தலிங்கம் எங்களை அழைத்து முழு அளவிலான உதவிகளை எதிர்ப்பார்ப்பதாகக் கூறினார். மாநாட்டின் வெற்றிக்காக முழுதாக ஒத்துழைப்பதாக உறுதி கூறிக் கொண்டோம். மாநாட்டின் வரவேற்புக்குழு இணைச் செயலாளர்களாக நானும் தெல்லிப் பனைக் குணாளனும் தெரிவு செய்யப்பட்டோம். மாநாட்டின் கடிதத்தலைப்பில் (letter head) எமது பெயரும் அச்சிடப்பட்டது. குணாளன் என்ற தொண்டனைத் தெரியாத கட்சிக்காரர்கள், இயக்கக் காரர்கள் இருக்க முடியாது. இவர் எனது நல்ல நண்பரும் கூட. என்னுடன் ஒரே திணைக் களத்தில் உத்தியோகம் பார்த்தவர். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனுடனும் பேசி சுப்பிரமணியத்துடனும் ஆரம்பம் முதல் நெருங்கிய தொடர்பு உள்ள குணாளன், பத்மநாபா போன்றவர்களுடன் பாசமுள்ளவர். அமிர்தலிங்கத்துடனும் இவர் அன்பாக இருந்தார். வேறுபட்ட இயக்கங்களின் கருத்துக் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும் நானும் குணாளனும் ஒரே படகில் பயமின்றி ஒன்றாக இந்தியா சென்று தனித்தனியே எமது இயக்கங்களின் முகாம்களில் தங்கிவிட்டு மீண்டும் ஒன்றாகப் படகில் யாழ் திரும்பிய அந்நாட்கள் பொன்னான நாட்கள். இவர் எல்லோருடனும் அன்பாக மட்டும் பழகத் தெரிந்தவர் மட்டுமல்ல, தவறான கருத்துடையவர்களை வன்மையாக எதிர்கொள்ளக்கூடியவரும் கூட.

1981ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதி என நினைக்கிறேன். ஒரு நாள் தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகத்தின்(புளட்) அரசியல் பிரிவைச் சேர்ந்த சந்ததியார் (வசந்தன்) சிலருடன் கிரிமலையிலுள்ள எமது திணைக்கள அலுவலகத்துக்கு வந்திருந்தார். அங்கு வந்து தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகத்துக்கு ஆதரவு திரட்டும் பிரச்சாரம் மேற்கொள்ள முயற்சித்தார். அப்பொழுது நானும் இறைகுமாரனும் குணாளனும் மிகவும் வன்மையாகச் சந்ததியாரை விமர்சித்து வெளியேற்றினோம். சந்ததியார் இறுதியாக எங்களுக்குப் பல பயமுறுத்தல்கள் செய்துதான் வெளியேறினார். குணாளன் எங்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு எதற்கும் பயப்படாது சந்ததியாரை வெளியேற்றுவதில் காட்டிய உறுதி இன்னும் என் மனதில் மறவாத நிகழ்ச்சியாக உள்ளது. தனக்குச் சரியெனப் பட்டதை ஆதரித்து அதற்காக உறுதியாக நிற்பவர் குணாளன். காங்கேசன்துறை கருணானந்தசிவம், குணாளன், பொன்

கணேசமூர்த்தி, பேபி சுப்பிரமணியம், தையிட்டி பாப்பா இவர்களுடன் ஒவ்வொரு நாளும் ஒன்றாகவிருந்து மாலையில் உரையாடுவதில் எனக்குக் கிடைக்கும் சுகமே சுகம். எங்களிடையே எவ்வளவு கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் ஒருவருக்கொருவர் மனம் நோகாது விவாதித்து சரியான கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்வோம். ஆகவே குணாளனுடன் வேலை செய்வதில் எனக்கு எப்போதும் சிரமம் ஏற்பட்டதில்லை.

தமிழ் அரசுக் கட்சியின் பன்னிரண்டாவது மாநில மாநாடு 1973ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 7ஆம் திகதி மல்லாகத்தில் நடைபெற்றது. மாநாடு ஏற்பாடுகள் அனைத்தும் செனட்டர் நடராஜா மேற்பார்வையில் நடைபெற்றன. அநேகமாக, இம்மாநாட்டுடன் நீண்ட காலமாகத் தூரத்தே நின்ற ஈழவேந்தன் தமிழ் அரசுக் கட்சியுடன் மிகவும் நெருங்கி வந்தார் என எண்ணுகிறேன். தொண்டர்களுடன் தொண்டராக இருந்து ஈழவேந்தன் செயற்பட்டார். இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் இருந்து தமிழ் அரசுக் கட்சியின் உறுப்பினர்கள், பேராளர்கள், தலைவர்கள், தொண்டர்கள் எனத் திரண்டிருந்தனர். வடகிழக்கு மாகாணத்தின் பல பகுதிகளில் உண்ணா விரதத்திற்கான வேலைகள் செய்திருந்ததால் மாநாட்டிற்கு வந்திருந்தவர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் எங்களுக்கும் அறிமுகமானவர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் அனைவரின் தேவையறிந்தும் வேலை செய்யவேண்டி இருந்தது. திருக்கோவிலிலிருந்து சிந்தாத்துரை ஐயா தலைமையில் சுமார் ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட ஆண்கள், பெண்கள் வந்திருந்தனர். இதில் பலர் கலைநிகழ்ச்சிகளில் பங்குகொண்டனர். மலையகத்திலிருந்து கெங்கரத்தினம் தலைமையில் வந்தவர்கள் காங்கேசன்துறையிலிருந்த பத்மநாபாவின் வீட்டில் தங்குவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

இம்மாநாட்டில் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட அமிர்தலிங்கத்திற்கு மல்லாகத்தில் பெரிய வரவேற்புக் கொடுக்க, செனட்டர் நடராஜா ஏற்பாடு செய்தார். தமிழ் இனத்துக்காகப் பல துன்பங்களை எதிர்கொண்ட ஒரு தலைவனைப் பெரும் மரியாதை கொடுத்து வரவேற்க வேண்டும். அதுவும் இல்லை என்றால் பிறகு எதற்கு மாநாடு என்று என்னுடன் கதைக்கும்பொழுது செனட்டர் நடராஜா பேசிக் கொண்டார். பிற்காலத்தில் எலியும் பூனையும் போல் செனட்டர் நடராஜாவும் அமிர்தலிங்கமும் முறைத்துக் கொண்டபொழுது இதை நினைத்து நான் வருந்திக் கொண்டேன். இவர்கள் இருவரிடையிலான முரண்பாடுகளில் பலர் குளிர் காய்ந்த வேளையில் இவர்கள் இருவரிடையும் குறைந்தபட்ச உறவை ஏற்படுத்த நான் எடுத்த முயற்சி பயனில்லாது போய்விட்டது என்று கூற முடியாது. இன்று இந்த இருவரும் ஒரே இடத்து இலக்குக்குப் பவியாகிவிட்டனர். இவர்களின் அரசியல் கொலைகளை நியாயப் படுத்துவது போன்ற நியாயமில்லாத செயல் வேறொன்றுமில்லை. பின்னைய காலத்தில் இவர்கள் இருவருக்கும் எனக்கும் எவ்வளவோ கருத்து முரண்பாடுகள் இருந்தன. இவர்களது கருத்தை எனது கருத்தால்

தமிழ் அரசுக் கட்சியின் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட அமிர்தலிங்கம் மல்லாகத்தில் ஊர்வலமாக அழைத்து வரப்படுகிறார்; க.பொ.இரத்தினம், சி.மூ.இராசமாணிக்கம், வி.தர்மலிங்கம் ஆகியோர் உடன் வருகின்றனர்.

வெல்வதற்கான முயற்சியைத்தான் நான் மேற்கொண்டேன். அதுவே மனித நாகரிகமும் கூட.

தமிழ் அரசுக் கட்சித் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட அமிர்தலிங்கம் மேளதாள வாத்தியங்களுடன் வரவேற்கப்பட்டார். மல்லாகம் சந்தியிலுள்ள கோவிலில் விசேட பூசைகள் செய்யப்பட்டு, காளாஞ்சி கொடுக்கப்பட்டு, மாபெரும் ஊர்வலமாக அழைத்து வரப்பட்டார். மாநாட்டுப் பந்தலுக்கு அழைத்து வரப்பட்ட அமிர்தலிங்கம் பலத்த கரகோஷங்களின் மத்தியில் தலைமையுரை நிகழ்த்தினார். தமிழ் அரசுக் கட்சியின் இந்த மாநாட்டில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் சார்பில் எனது சகோதரி புஸ்பராணி உரையாற்றினார்.

தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு

சிறையிலிருந்த மாவை சேனாதிராஜா, முத்துக்குமாரசுவாமி போன்றவர்கள் என்னுடன் கடிதம் மூலம் தொடர்புகொண்டிருந்தனர். இவர்கள் பல வேலைத் திட்டங்களைச் சிறையில் இருந்து அறிவித்துக் கொண்டிருந்தனர். சிறையிலிருந்த இளைஞர்களின் வறுமைப்பட்ட குடும்ப விபரங்கள் குறித்து எழுதி அவர்களுக்கு உதவும்படியும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். இவைகளை விட, பல இடங்களில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் கிளை அமைப்பு வேலைகள் மும்முரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. கடையடைப்பு, ஹர்த்தால், ஊர்வலம் எனப் பல வழிகளிலும் அரசுக்கு நெருக்கடி கொடுப்பதில் நாம் நேரமில்லாது இருந்தோம். இக்காலக்கட்டங்களில் சிவகுமாரன் எங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது நானும் பத்மநாபாவும் க.பொ.த.உயர்தரப் பரீட்சைக்கு தயாராகிக் கொண்டிருந்தோம். எமது படிப்பு வசதிகளைக் கருத்தில் கொண்டு, யாழ்ப்பாணம் சீனியர் ஒழுங்கையில் ஓர் அறையை வாடகைக்கு எடுத்திருந்தோம். எமது பெற்றோர் அனைத்து வசதிகளையும் எமது படிப்பை முன்னிட்டு செய்து தந்திருந்தனர். ஆனால், எமது அறை இரவு பகலாகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் அலுவலகமாகியது. அமிர்தலிங்கம் அடிக்கடி வந்து என்னைக் கூட்டங்களுக்கு அழைத்துச் செல்லும் அளவுக்கு அந்த இடம் எல்லோருக்கும் பழக்கப்பட்ட இடமாகியது. இரவு பகலாகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் வேலைகளிலும் கூட்டங்களில் கலந்துகொள்வதிலும் காலம் போனது. பரீட்சைக் காலத்திலும் எம்மால் படிக்க முடியாமற் போனது. பொருளாதாரப் பாடப் பரீட்சைக்கு முதல் நாள் இரவு குருநகரில் நடைபெற்ற இளைஞர் பேரவையின் கூட்டத்தில் பேசியது இப்பொழுதும் நினைவில் இருக்கிறது. பரீட்சை நேரத்தில் அதில் அக்கறை இல்லாது கூட்டங்களில் பேசித் திரிந்த செயல் சரியா தவறா என்பதை இப்போதும் என்னால் தீர்மானிக்க முடியாமல் இருக்கின்றது.

நான்கு பாடங்களிலும் சித்தியடைந்து அதில் இரண்டு பாடங்களில் C தரமும் எடுத்துக் கொண்டேன். அதாவது இரண்டு S தரமும் இரண்டு C தரமும். பரீட்சையில் சித்தியடைந்தாலும் ஆகா எனப் போற்றும்படி பரீட்சை முடிவுகள் அமையாதது மனதுக்குப் பெரும் வேதனையையும் ஏமாற்றத்தையும் கொடுத்தது. ஆனால், வரதராஜப்பெருமாள், பிரான்ஸில் போன்றவர்கள், 'விடுதலைக்குப் புறப்பட்ட உனக்கு ஏனடா பரீட்சை பற்றிக் கவலை' என என்னைக் கேலி செய்து இயக்க வேலைகளில், அரசியல் வேலைகளில் ஆர்வம் காட்டும்படித் தூண்டினர். அதன் பிறகு நான் எனது வாழ்க்கையில் மீண்டும் உயர்தரப்பரீட்சை எடுக்கவும் இல்லை. எடுக்க

முயற்சிக்கவில்லை. நான் படிப்பைத் தொடராதது விட்டதில் என் தாயார் பெரும் ஏமாற்றம் அடைந்தார். என் தந்தையார் வழமைபோல் மௌனமாகி விட்டார். எனது இரு அண்ணன்மார்களும் அவர்களுக்கே வெறுப்பு ஏற்படும்வரையில் திட்டித் தீர்த்தனர். எனது சகோதரி புல்பராணி மட்டும் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவர் எப்பவும் போல் எனக்குத் துணை நின்றார்.

தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் முன்னின்று உழைத்த தமிழர் கூட்டணித் தலைவர்களின் பிள்ளைகளில் அமிர்தலிங்கத்தின் மகன் காண்டிபன், ஞானமூர்த்தி அப்பாவின் மகன் பட்டண்ணா, வி.தர்மலிங்கத்தின் மகன் சித்தார்த்தன் ஆகியோர் தன்னடக்கமாக, எம்முடன் இயங்கிய காலம் வரை, தலைமைக்குக் கட்டுப்பட்டுச் செயற்பட்டனர். பிற்காலத்தில் இவர்கள் எங்களுடன் கருத்தியல் ரீதியாக அல்லது செயற்பாட்டு ரீதியாக முரண்பட்டுப் போனாலும் இவர்கள் ஆற்றிய பங்கை என்னால் இங்கு குறிப்பிடாமல் விடமுடியவில்லை.

காண்டிபன் சிறுவயதிலிருந்தே எனக்குப் பழக்கமானவர். நல்ல நண்பர் என்றுகூடச் சொல்லலாம். தமிழ் அரசுக் கட்சியின் உடுவில் மாநாட்டில் இருந்து (11ஆவது மாநாடு) எமது அறிமுகம் தொடங்கியது. பின்பு அவர் தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் ஆர்வமாக வேலை செய்தார். 1972ஆம் ஆண்டு குடியரசுதின எதிர்ப்பு வேலைகளில் பல வன்முறைகளை எம்முடன் சேர்ந்து காண்டிபன் செய்தார். தந்தையின் 403 கறுப்புக் காரை எடுத்துக்கொண்டு தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் வேலைகளுக்காக எம்முடன் வந்துவிடுவார். தயங்காது, பின்வாங்காது எந்த வேலையைக் கொடுத்தாலும் செய்து முடிக்கக்கூடிய வன்மம் மிக்கவர். வேலைத்திட்டங்கள் சம்பந்தமான கருத்து மோதல்கள் தமிழர் கூட்டணியுடன் ஏற்படும்பொழுது, எம்முடன் துணை நின்று தன் தந்தையை எதிர்த்துத் திடமாக வாதம் செய்வார். எந்தப் போராட்டமானாலும் எம்முடன் முன் நின்றவர். இந்தியாவில் படிப் பதற்காகப் பெற்றோரால் அனுப்பப்பட்ட அவர் அங்கிருந்து கொண்டும் எம்முடன் தொடர்பாகவிருந்தார். உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவைத் தலைவர் இரா.ஜனார்த்தனன் அவர்களால் எழுதப்பட்ட 'மீண்டும் இலங்கை எரிகிறது' என்ற தலைப்பிலான புத்தகத்தை எனக்கு ஒருமுறை அனுப்பி வைத்தார். 1975ஆம் ஆண்டு இலங்கை திரும்பி வந்த அவர் என்னைச் சந்திக்க முயற்சிக்கவே இல்லை. தமிழர் கூட்டணியினருடன் முரண்பட்டு, தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் இருந்து நாம் வெளியேறிய காலம் அது என்பதனால் அவர் சந்திக்காமல் விட்டிருக்கலாம். 1989ஆம் ஆண்டு விடுதலைப் புலிகளால் கொழும்பில் வைத்துக் கொல்லப்பட்ட அவரது தந்தை அமிர்தலிங்கத்தின் அஸ்தி, பொது மக்களின் அஞ்சலிக்காகச் சென்னை அண்ணாசாலையிலுள்ள தேவநேயப் பாவாணர் நூல்நிலைய மேல் மண்டபத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த வேளை, எனது இறுதி மரியாதையைச் செலுத்தச் சென்றேன், சுமார் பதினைந்து வருடங்களுக்குப்பின் காண்டிபனைக் கண்டேன். என்னைக்

கண்டவர்கதறி அமுதேவிட்டார். அங்கு நின்ற பத்திரிகையாளர் என்.ராமுடன் எமது பழைய நினைவுகளை மீட்டுப் பேசிக் கொண்டோம்.

தமிழர் கூட்டணியின் தோற்றத்துக்குக் காரணமான ஞானமூர்த்தி அப்பா தபால் திணைக்களத்தில் உத்தியோகத்தராக இருந்தவர். வல்வெட்டித் துறை நகரசபையின் தலைவராகவிருந்தவர். இவருடன் பழகுவதே ஓர் இனிமையான அனுபவமாகும். இவரது மூத்த மகன் சோதியண்ணா எமது போராட்டத்தின் ஆரம்பகாலம் முதற்கொண்டு அதனுடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர். தமிழ் மாணவர் பேரவையின் செயற்பாடுகளில் பங்கு கொண்டவர். இவரது தம்பி பட்டண்ணா மிகவும் மெலிதான உடலமைப்பைக் கொண்டவர். போராட்டத்தில் அதிதீவிரத்தை எதிர் பார்த்தவர். இதனால் தமிழர் கூட்டணியினர்மீது மிகவும் கோபமாக விருந்தார். கூட்டணித் தலைவர்களின் கூட்டங்களில் அடிக்கடிக் குறுக்கிட்டு அவர்கள் மீதான தனது அதிருப்தியை வெளிப்படுத்துவார். துரையப்பாவின் கொலைக்குப் பிறகு, தலைமறைவாக வாழ்ந்த பிரபாகரனும் அவரது சகாக்களும் பொருளாதார ரீதியாகக் கஷ்டப்பட்ட வேளையில் தன்னால் முடிந்த பண உதவி செய்தவர் பட்டண்ணா.

வி. தர்மலிங்கத்தின் மகன் சித்தார்த்தன் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் ஆரம்ப காலம் முதல் எம்முடன் பல வழிகளிலும் துணைநின்று உழைத்தவர். சித்தார்த்தனின் நண்பர்களான பாஸ்கரனும், கருணாநிதியும் முன்நின்று சாதனை படைத்தவர்கள். சித்தார்த்தன் பிற்காலத்தில் தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம் (புளட்) இயக்கத்துடன் சேர்ந்து வேலை செய்தார். திம்பு பேச்சுவார்த்தையில் பங்கு கொண்டார். இப்பொழுது தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம் (புளட்) இயக்கத்தின் தலைவராக இருக்கிறார். அத்துடன் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும் இருக்கிறார். 1988ஆம் ஆண்டு ஆண்டில் அமிர்தலிங்கத்துடன் சித்தார்த்தனைப் பார்த்தேன். இருவரையும் நான் கண்டது அதுவே கடைசித் தடவை. வரலாற்று ஓட்டத்தில் அதன் நெளிவு சுளிவுகளில் இப்படி எத்தனையோ பேர் வந்தனர்; போயினர்; நிற்கின்றனர்.

தமிழ் இளைஞர் பேரவையினர் கடுமையான சுமையுடன் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவேளை நான்காவது தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறும் என அறிவிக்கப்பட்டது. கீழைத் தேசங்களின் பண்பாடு, நடைமுறை, கலாச்சாரம், வாழ்க்கைமுறை போன்றவைகளை அறிவதிலும் ஆய்வு செய்வதிலும் மேலை நாட்டவர்கள் ஆர்வமுடையவர்கள். அதற்காக அமைக்கப்பட்ட ஓர் அமைப்பே 'கீழைத்தேயப் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி மையம்'. இம்மையத்தின் மாநாடு 1964ஆம் ஆண்டு தை மாதம் டெல்லியில் நடைபெற்றது. இம்மாநாட்டில் உலகமெங்கும் இருந்து வந்த பல ஆராய்ச்சியாளர்கள் பங்குபற்றினர். இப்படிப் பங்கு கொண்டவர்களில், தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்களை ஒன்று கூட்டி அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தைத் தொடங்கியவர் இலங்கையைச் சேர்ந்த தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகளாராகும். இவருடன் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதர்

க.பொ.இரத்தினம் ஆகியோர் இலங்கையிலிருந்து சென்ற தமிழர்களாகும். உலகின் பல நாடுகளைச் சேர்ந்த தமிழர்கள் அல்லாத, ஆனால் தமிழ் மொழியின்மீது ஆர்வம் கொண்டவர்களும் அதை ஆராய்ச்சி செய்தவர்களும் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் முன்னோடிகளாகப் பங்கு கொண்டனர். இதன் பயனாக முதலாவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு 1966ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் மலேசியப் பிரதமர் துங்கு அப்துல் ரஹ்மான் தொடங்கி வைக்க கோலாலம்பூரில் விமரிசையாக நடைபெற்றது. இரண்டாவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு இந்திய ஜனாதிபதி ஜாகிர் ஹுசைன் அவர்கள் தொடங்கி வைக்க சென்னையில் 1968 ஜனவரி 3ஆம் திகதி தொடக்கம் எட்டு நாட்கள் கோலாகலமாக நடைபெற்றது. மூன்றாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பிரான்ஸின் தலைநகரமான பாரிஸில் 1967ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. இலங்கையில் இருந்து சென்று பாரிஸ் மாநாட்டில் பங்கு கொண்ட பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனின் முயற்சியால் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை இலங்கையில் நடத்துவது என்ற தீர்மானம் பாரிஸ் மாநாட்டில் எடுக்கப்பட்டது. பிரான்ஸைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் சீன் விலியோசா தலைமையில் பாரிஸில் நடந்த தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் சு. வித்தியானந்தன், கலாநிதி க.கைலாசபதி, கமலுதீன் போன்ற தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்களும் கலந்து கொண்டனர்.

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு இலங்கையில் நடாத்துவதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆனால் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு இலங்கைக் கிளையினர் மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்துவதா, கொழும்பில் நடத்துவதா, என்பதில் பெரும் தெருச்சண்டையே போட்டு முடித்தனர். இறுதியில் கிளையின் தலைவர் கே.சி.தங்கராஜா, டொக்டர் ஆனந்தராஜா ஆகியவர்கள் இந்த இழுபறியில் ராஜினாமா செய்தனர். இதன் முழு விபரங்களையும் நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு அழைப்புக் குழுவில் இருந்து மாநாடு வெற்றிபெற மிகவும் கடுமையாக உழைத்த க.சச்சிதானந்தன் எழுதிய 'எனது யாழ்ப்பாணமே' என்ற புத்தகத்தில் பார்க்கலாம். இம்மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தக்கூடாது என அரசாங்கமும் அதன் ஆதரவாளர்களும் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் ஏராளம். கலாநிதி க.கைலாசபதியும், கலாநிதி கா.இந்திரபாலாவும் அரசாங்கத்தின் மனம் நோக்கக்கூடாது என்பதற்காக அம்மாநாட்டை பகிஷ்கரித்தமை வேதனையான விடயமாகும்.

எத்தனையோ பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியில் நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் 1974ஆம் ஆண்டு தை மாதம் நடாத்துவதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. மாநாட்டு வேலைகளுக்குத் தொண்டர்கள் திரட்டப் படுவதாக அறிவித்தல் வந்தது. தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் படையிருக்கும்பொழுது இவர்களுக்கு என்ன கவலை என நினைத்துக் கொண்டேன். எமது எல்லாவித ஒத்துழைப்பையும் வழங்கவேண்டுமெனவும் அதை மாநாட்டு ஏற்பாட்டாளரிடம் தெரிவிப்போம் எனவும் யாழ்

கன்னியர்மடப் பெண்கள் கல்லூரிக்குப் பக்கத்திலிருந்த பொறியியலாளர் துரைராஜாவின் அலுவலகக் கட்டடத்தில் அமைந்திருந்த தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக் காரியாலயத்துக்கு நானும் சிவகுமாரனும் போனோம். அங்கு பொறுப்பாகவிருந்த சச்சிதானந்தன் அவர்களைச் சந்தித்தோம். அரசியல் சார்பில்லாது தாம் மாநாடு நடாத்துவதாகவும் அதில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையோ அதன் அமைப்பாளராகிய நானோ தம்முடன் சேர்ந்து வேலை செய்வதைத் தான் விரும்பவில்லை எனவும் மிகவும் அன்பாக மனம் நோகாமல் மென்மையாகக் கூறினார். தேவைப்பட்டின் அழையுங்கள், எமது ஒத்துழைப்பு என்றும் உண்டெனக் கூறினேன். கைகூப்பி நன்றி தெரிவித்தார். இதற்கிடையில் தான் இளைஞர் பேரவையில் இல்லை என்று சிவகுமாரன் கூறினார். சச்சிதானந்தனுக்கு அப்போது சிவகுமாரனைத் தெரியாது. ஆகையால் சிவக்குமாரனைத் தொண்டராகப் பதிவு செய்துகொண்டனர்.

சச்சிதானந்தன் மிகவும் மென்மையான மனிதர். அவருடன் பின்பு மிகவும் நெருக்கமாகப் பல வேலைகள் செய்யவும், நெருங்கிய உறவுடன் பழகவும் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தன. பின் நாட்களிலெல்லாம் அரசியல் ரீதியான, அரசியலை அணுகும் வழிமுறைரீதியாக, சமூகக் கலாச்சார கண்ணோட்ட ரீதியாக இவருக்கும் எனக்கும் சிறிய முரண்பாடுகள் இருக்கத்தான் செய்தன. அனைத்தையும் மனித நேயத்துடன் விவாதித்துக் கொள்வோம். இயக்கங்கள் என்று வந்த பின்பு நான் இந்த அமைப்பைத்தான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன் என்று வெளிப்படையாக எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அவர் ஒப்புக் கொண்டதில்லை. ஆனால், அவர் ஓர் அமைப்பைச் சார்ந்தவர் என்று எனக்குத் தெரியும். அதை அவரது முகத்துக்கு நேரே கூறினால் மௌனத்துடன் சிரிப்பார். அவ்வளவுதான். எந்தக் கட்டத்திலும் வன்முறையை எந்த உருவிலும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன் என அடித்துக் கூறுவார்.

கடல் நுண்ணுயிரியல் சம்பந்தமான ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு அதில் பணியாற்றியவர். சுமார் 1970ஆம் ஆண்டு காலங்களில் இப்படி ஆராய்ச்சியில் எந்த இலங்கையரும் ஈடுபடவில்லை என்றே எண்ணுகிறேன். இதற்குப்பிறகு யாராவது இலங்கையர்கள் ஈடுபட்டார்களா என்பது தெரியவில்லை.

கொழும்பில் அமைந்திருந்த கடற் தொழில் அமைச்சின் கடற்தொழில் ஆராய்ச்சி நிலையத்தின் ஆராய்ச்சி அலுவலராகக் கடமை புரிந்து கொண்டிருந்த இவர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து படைபடையாகச் சென்ற தமிழ் இளைஞர்களுக்கெல்லாம் கடவைச் சீட்டு எடுப்பதற்கு உத்திரவாதக் கையொப்பம் (SPONSER) எதுவிதத் தயக்கமும் இன்றிக் கொடுத்தார். 1977ஆம் ஆண்டில் பல நாட்கள் அவரது காரியாலயத்தில் அவருடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தபோது பலர் இந்த SPONSER சம்பந்தமாக வந்து போவதைக் கவனித்தேன்.

இன்று இலங்கையின் வடமாகாணத்தில் பல சேவைகளைச் செய்து கொண்டிருப்பது அறவழிப் போராட்டக் குழுவாகும். ஏழைகள், அகதிகள் போன்றவர்களுக்கு உதவுதல், விழிப்புணர்வுப் போராட்டங்கள் நடாத்துதல் போன்ற நல்ல பல சேவைகளை நண்பர் ஜீவகதாஸ் தலைமையில் அறவழிப் போராட்டக்குழு செய்து வருகிறது. அதை ஆரம்பித்து வைத்தது மட்டுமல்லாது, இவ்வமைப்பின் மூலம் பல போராட்டங்களை நடாத்திக் காட்டியவர் சச்சிதானந்தன். இவர்களுடன் சேர்ந்து கைதடியில் நடந்த உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் நானும் கலந்து கொண்டேன்.

சாதிக் கொடுமைகளைக் கண்டித்து அறவழிப்போராட்டக் குழுவால் கைதடி கிழக்குப் பிள்ளையார் கோவில் முன்மண்டபத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டதே இந்த உண்ணாவிரதப் போராட்டம். மேற்படிக்கோவிலைச் சகல மக்களின் வழிபாட்டுக்கும் திறந்து விடும்படி போராட்டத்தில் பங்குகொண்டவர்கள் வேண்டுகோள் விடுத்தனர். இப்போராட்டத்தில் நூற்றுக்கணக்கானோர் பங்குகொண்டனர். உண்ணாவிரதத்தில் பங்கு கொண்டவர்களில் முக்கியமானவர்கள் சாவகச்சேரி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் வ.ந.நவரட்ணம், யாழ் மாநகரசபை மேயர் இரா.விலவநாதன், உதவி மேயர் எஸ்.சேவியர், மாநகரசபை உறுப்பினர்கள் ஜனாப் முகைதீன் பிச்சை, ஆ.துரைசிங்கம், எஸ்.தியாகராஜா, வண்ணை ஆனந்தன், முத்துக்குமாரசாமி ஆகியவர்களாகும். இப்போராட்டத்தை அறவழிப் போராட்டக் குழுவுடன் சேர்ந்து ஒழுங்கு செய்தவர்களில் கோவை நந்தன் மிக முக்கியமானவர். சச்சிதானந்தன் அவர்கள் இன்று சென்னையில் 'காந்தளகம்' என்னும் புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனத்தை வெற்றியுடன் நடத்தி வருகிறார்.

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பல எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியில் மக்கள் ஆதரவுடன் நடாத்தப்பட்டது. எத்தனை விதமான தடைகள், எத்தனை விதமான நெருக்குவாரங்கள், கெடுபிடிகள் அரச தரப்பிலிருந்து கொடுக்கப்பட்டன என்பதைச் சச்சிதானந்தனின் 'எனது யாழ்ப்பாணமே' புத்தகத்தில் பார்க்கலாம். நாங்கள் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் நடவடிக்கைகளில் நேரடியாகப் பங்குபற்றவில்லையே தவிர, வெளியே எமக்கு நிறைய வேலைகள் இருந்தன. உதாரணமாக, வெளியிடங்களிலிருந்து வந்த எமக்குத் தெரிந்தவர்களை வசதியாகத் தங்க வைத்தல், மாநாடு நடக்கும் இடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்லல் போன்ற வேலைகளை நாம் செய்யவேண்டியிருந்தது. அத்துடன் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் செயலாளர் செல்லச்சாமி, தம்புவில் சிந்தாத்துரை போன்றவர்களை இளைஞர்களைச் சந்திக்க வைத்து உரையாடல் ஏற்பாடுகளையும் கவனிக்க வேண்டியிருந்தது. அதைவிட மலையகத்திலிருந்து பெண்கள் உட்பட ஒரு குழு வந்திருந்தது. மாநாட்டுக்கு உலகத்தமிழ் இளைஞர் பேரவைத் தலைவர் இரா.ஜனார்த்தனன் இரகசியமாக வந்த செய்தியை அமிர்தலிங்கம் மூலம் அறிந்து கொண்டேன். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த வீடொன்றில் தங்கியிருந்த

ஜனார்த்தனனை சந்தித்தேன். ஜனார்த்தனனுக்கு பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை சிவகுமாரனே செய்தார். ஆனால் அவர் அந்த ஏற்பாடு தேவையற்றது என கூறிவிட்டார். மாநாட்டின் இறுதிநாள் யாழ்ப்பாணம் பாம்கோட்டில்(Palm Court) மாபெரும் விருந்து நடந்தது. அதில் பங்குபற்றுமாறு சச்சிதானந்தன் வெளிப்படையாகக் கேட்டிருந்தார். தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடந்த அத்தனை நாட்களும், அதாவது 03.01.1974 தொடக்கம் 10.01.1974 வரை தினமும் காலையிலேயே மாநாட்டுக்கு வந்து இரவுவரை அலைந்ததில் அனைவரும் களைப்புற்றுக் காணப்பட்டோம். 10.01.1974ஆம் திகதி மாலை நான்கு மணிக்கு முக்கியமான இருவரை அமிர்தலிங்கம் வீட்டுக்கு அழைத்து வருவதாகவும் அங்கு சில முக்கியமான பேச்சுகள் நடக்கவும் திட்டமிட்டிருந்தோம். அதன்படி நானும் ஹற்றனிலிருந்து மாநாட்டுக்கு வந்திருந்த சாந்தியும் அமிர்தலிங்கம் வீட்டுக்குப் போயிருந்தோம். திட்டமிட்டபடி சந்திப்பை முடித்துக்கொண்டு யாழ் நகர் திரும்பிய நாம் அந்த இருவரையும் அனுப்பிவைத்துவிட்டு, யாழ் சுபாஸ் கபேயில் தேநீர் அருந்தச் சென்றேன். என்னுடன் சாந்தியும் இருந்தார்.

1974ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 10ஆம் திகதி தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதி நாளாகும். அன்று பின்னேரம் யாழ் விரசிங்க மண்டபம் முன்றலில் நடைபெற்ற பொதுக்கூட்டத்தில் நடந்த பயங்கர நிகழ்வின்போது உண்மையாக நான் அங்கு இருக்கவில்லை. நான் சுபாஸ் கபேயில் தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது பெருந்திரளான சனங்கள் அங்கும் இங்கும் எனக் கதறியவண்ணம் ஓடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் உயிருக்குப் பயந்து ஓடுவதுபோல் தென்பட்டனர். உடனே வெளியே வந்து என்ன நடந்தது என அறிய முயன்றேன். பொலிஸ் சுடுகிறனர், பொலிஸ் குண்டெறிகின்றனர் என ஆளுக்கொரு தகவல் சொல்லிக்கொண்டு சிதறி ஓடிக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அங்கு வந்த பூநகரி மரியதாஸ் நடந்த விபரங்களைக் கூறினார். நான் சாந்தியைக் கையில் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வீரசிங்கமண்டபத்தை நோக்கி ஓடினேன். முடியவில்லை. சனங்கள் முண்டியடித்துக்கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் தள்ளிவிட்டபடி, ஏறி மிதித்தபடி ஓடினர். அப்பொழுது எனது சகோதரி புஸ்பராணி, சிவகுமாரன் போன்றவர்கள் வருவதைக் கண்டேன். விபரம் கூறிய சிவகுமாரன், சனங்களைப் பாதுகாப்பாக பஸ்களில் ஏற்றி அனுப்புவோம், வாருங்கள் ஒழுங்குகள் செய்வோம் என்றார். கூட்டத்தினை ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர முடியாமல் போய்விட்டது. "பயப்படாதீர்கள். ஓடாதீர்கள்" என நாம் கத்திய கத்தல்கள் யார் காதிலும் விழவில்லை. பஸ் வண்டிகள் இளைஞர்களால் எடுத்து ஓட்டப்பட்டன. சனங்களை ஏற்றி அனுப்பிட ஒரு பஸ்ஸை சிவகுமாரன் எடுத்தார். நல்ல பயிற்சி இல்லாததால் பஸ் அங்கும் இங்கும் ஓடி மதிலில் மோதியது. ஒரு மாதிரியாகச் சனங்கள் அனுப்பப்பட்டனர்.

நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் வெற்றிக்கு உழைத்தவர்களில் ஒருவரான ஜேம்ஸ். றி.இரத்தினம்

மாநாட்டின் வெற்றிக்காக விடாப்பிடியாக செயல்பட்டவர்களில் ஒருவரான கே. சச்சிதானந்தன்.

மாநாட்டில் அளித்தங்களினால் கொல்லப்பட்டவர்கள் நினைவாக இரண்டாவது முறையாகக் கட்டப்பட்ட தூபிகளுடன் உரும்பிராய் சேகரம், க.பொ.இரத்தினம், அமிர்தலிங்கம், சிவசிதம்பரம், செனட்டர் நடராசா, ஆனந்த சங்கரி, மதிமுகராசா, வல்வெட்டி கணேஷ்.

அன்றைய இரவு சி.கந்தகுமார், வே.கேசவன், ப.சரவணபவன், கி.சிவானந்தம், வ.யோகநாதன், இ.தேவரட்ணம், பி.சிக்மறிசிங்கம், சி.ஆறுமுகம், சி.பொன்னுத்துரை ஆகிய ஒன்பது தமிழர்களைப் பலி கொண்டது. நூற்றுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் படுகாயமடைந்தனர். இந் நிகழ்ச்சியால் இளைஞர்கள் கொதித்துப் போயினர். சிவகுமாரன் பைத்தியம் பிடித்தவர்போல் காணப்பட்டார். இந்தக் கொலைகளுக்குக் காரணமான யாழ் பொலிஸ் உதவி அதிபர் (ASP) சந்திரசேகராவைக் கொல்வேன் எனச் சிவகுமாரன் சபதம் போட்டார். அவரது நியாயமான கோபத்தையும் உணர்ச்சியையும் புரிந்துகொண்டேன். சிவகுமாரனுடன் பழகியவர்களுக்குத் தெரியும் அவரைப் பற்றி. ஒரு மனிதனில் இரு மனிதர்கள் இருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியப்படுவார்கள். மிகவும் குழந்தை மனம் கொண்ட, இனிய முகத்துடன், பண்பாக மற்றவர்களுடன் பழகும் அன்புள்ளம் கொண்ட சிவகுமாரன் ஒன்று; அடுத்தது கோபம் வந்தால் தணலாகி மற்றவர்களால் நெருங்க முடியாத, தவறு செய்பவர்களை மன்னிக்காத, சமூகச் சீரழிவுகளைக் கண்டு பொறுக்காத, செயல் என்று வந்துவிட்டால் யாராலும் தடுக்க முடியாத சிவகுமாரன். அவர் குழந்தைமுகம், சிங்கமுகம் கொண்ட ஒரு மனிதர். 1970ஆம் ஆண்டு தரப்படுத்தல், 1972ஆம் ஆண்டு குடியரசு அரசியல் அமைப்பு, 1974ஆம் ஆண்டு தமிழாராய்ச்சி மாநாடு என அரசின் செயல்கள் தொடர்ந்து இளைஞர்களை வன்முறையை நோக்கி விரட்டின.

சிவகுமாரனும் தமிழ் இளைஞர் பேரவையும்

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக் கொலைகளுக்குப் பிறகு சிவகுமாரன் எந்த நேரமும் சிங்கமுகத்துடனேயே காணப்பட்டார். அவரது வீட்டுக்குப் போய் அவரை அடிக்கடி சந்தித்தேன். அவர் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் ஆதரவைக் கேட்டார். தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் உதவியும் ஆட்பலமும் என்றும் சிவகுமாரனுக்கு உண்டு என்று வாக்குறுதி கொடுத்து, வன்முறை மீதான எனது பங்களிப்பையும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டேன். தேவையான ஆட்களைத் தெரிவு செய்வதற்கும் சிவகுமாரன் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார்.

தான் சிவகுமாரனுடன் சேர்ந்து இயங்கப் போவதாக பிரான்ஸிஸ் என்னிடம் கூறினார். இதில் எனக்கென்ன ஆட்சேபனை? பிரான்ஸிஸ், அளவெட்டி ஆனந்தன், இறைகுமாரன், நடேசானந்தன், முல்லை போன்றவர்கள் சிவகுமாரனுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். இதன் பிற்பாடு மட்டக்களப்பு கடதாசிக் கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலை செய்த உரும்பிராய் மகேந்திரனும், வட்டுக்கோட்டை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஆ.தியாக ராஜாவை கொழும்பில் வைத்துக் கொல்ல முயன்ற சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்த ஜீவராஜாவும் சிவகுமாரனுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். நான் மறைமுகமாக இவர்களுக்கு உதவிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தேன். வன்முறைமீது எமக்கிருந்த ஆர்வமும், வன்முறை மீது நம்பிக்கை கொண்ட இளைஞர்களின் சந்திப்பும், தொடர்பும் பொது அரசியல் தன்மைமீது நாட்டத்தைக் குறைத்து வன்முறை மீதான நாட்டத்தைத் தீவிரப்படுத்தியது. மக்கள் மத்தியிலும் இளைஞர் மத்தியிலும் ஒட்டுமொத்தமான ஒரு போராட்டத் திற்கான வேலைகளைச் செய்யவேண்டிய நாங்கள் தனிமனித வன்முறைகளால் மிகவும் கவரப்பட்டோம். துப்பாக்கிகள், வெடிமருந்துகள் சேகரித்தல், அரசாங்க ஆதரவாளர்களைத் தாக்குதல், அவர்களின் சொத்துக்களை அழித்தல் போன்றவை அன்றைய காலகட்டத்தில் தேவையானதாகவே இருந்தாலும், பாடசாலைகள், கல்லூரிகளை உடைத்து, விஞ்ஞானக் கூடங்களை நாசமாக்கியதை நினைத்தால் இன்றும் மனதில் வலிக்கிறது. விஞ்ஞானக்கூடங்களில் இதுதான் எமக்குத் தேவையென்பதை அறிந்து அவைகளை மட்டும் எடுக்காது, கண்டவைகளையெல்லாம் அள்ளி வந்து பின்பு தேவைப்படாதவைகளையெல்லாம் வீசி எறிந்து, எமது மாணவர்களின் சொத்துக்களை எம்மையறியாமலேயே நாம் அன்று அழித்தது இன்றும் வேதனை தரும் நடவடிக்கைதான். பல இடங்களில், பலவிதமாகத்

திட்டமிடப்படாத, ஒழுங்குபடுத்தப்படாத சக்திகளை வீண் விரயமாக்கும் வேலைகள் இடம்பெற்றதும் உண்டு. சிவகுமாரன் மூலம் பல ஆயுதங்களைப் பற்றியும், அதைக் கையாளும் முறைகள் பற்றியும் நானும் தெரிந்துகொண்டேன். உரும்பிராயின் ஒதுக்குப்புறமான இடங்களில் சிறிய சிறிய ஆயுதப் பயிற்சிகளை சிவகுமாரன் மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்து வந்தார். இந்த வேளையில் எம்மைப்பற்றிய தகவல்கள், விபரங்கள் பொலிசுக்குப் பரிமாறப்படுவதாக ஆதாரபூர்வமாக அறிந்துகொண்டோம். அது எமக்குப் பெரும் கோபத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆரம்பத்திலேயே இதன் முளையைக் கிள்ளிவிட வேண்டும் என நினைத்தோம். சிவகுமாரரும் நாங்களும் ஆலோசித்தோம். பொலிசுக்குத் தகவல் கொடுக்கும் உரும்பிராய் பெற்றோல் ஷெட் உரிமையாளர் நடராஜாவின் கையாள் கோகளிநாதன் என்பவனுக்குப் பாடம் புகட்டத் தீர்மானித்தோம். அளவெட்டி ஆனந்தன், நடேசானந்தனுடன் கோகளிநாதனைத் தேடிச் சென்றோம். அவனது வீட்டில் வைத்து அவனைப் பிடித்து உரும்பிராய்ச் சந்திவரை அடித்து இழுத்து வந்தோம். அவனது வீடு உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரிக்கு அண்மையிலிருந்தது. நாங்கள் ஆயுத பாணிகளாகவே சென்றிருந்தோம். இதைக் கண்ட மக்கள் எம்மை ஏதோ கதாநாயகர்களைப் பார்ப்பதுபோல் பெருமையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். உரும்பிராயே எம்மை ஆதரிப்பதுபோல அன்றிருந்தது. நமது செயலை அனைவரும் ஆதரிப்பதுபோல அவர்களது செயல்கள் காட்டின. உரும்பிராய் சந்தியில் வைத்துக் கோகளிநாதன், தான் காட்டிக் கொடுத்தவைகளை ஒப்புக்கொண்டான். குறிப்பாக, சிவகுமாரனின் நெருங்கிய போராட்ட சகாவான வினோபா என்ற இளைஞனைப் பொலிசுக்கு காட்டிக் கொடுத்ததை ஒப்புக்கொண்டான். அனைத்துக்கும் பகிரங்கமாக மன்னிப்புக் கேட்டான். அங்கு வந்த சிவகுமாரன் காட்டிக் கொடுப்பவர்கள் யாராகவிருந்தாலும் ஈனஇரக்கமற்ற தண்டனையை ஏற்கவேண்டி வரும் எனப் பகிரங்க எச்சரிக்கை விடுத்தார்.

இதே நேரத்தில் தமிழ் இளைஞர் பேரவைக்கு நாடெங்கிலும் கிளைகள் அமைத்து இயங்கும் வேலைகளையும் செய்து கொண்டோம். தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் வளர்ச்சியானது தமிழர் கூட்டணியின் தலைமையைச் சிந்திக்க வைத்தது. தமக்கு மாற்றீடான ஓர் அரசியல் சக்தியாக நாங்கள் உருவாகின்றோமோ எனச் சந்தேகித்தனர். தாங்கள் போடும் விடுதலை நாடகத்தை முகம் கிழித்து, தமது உண்மையான வாக்க நிலைபாட்டையும் மக்கள் மத்தியில் காட்டிவிடுவார்களோ எனப் பயந்தனர். எம்மைப் பொறுத்தமட்டில், ஈழமக்கள் மத்தியில் ஒரு போராட்ட சக்தியாக நாம் மாற வேண்டும், எமது போராட்டத்தில் பொதுமக்களை இணைக்கவேண்டும் என்பதைவிட வேறு எந்தத் திட்டமும் இருந்ததில்லை. கூட்டணியினரைப் போல் அல்லது அவர்களுக்கு மாற்றான அரசியல் சக்தியாக (அரசியல் வாதிடலாக) நாம் உருவாக வேண்டும் என்ற எண்ணம் எமக்கு என்றும் இருந்ததில்லை. அது தேவையான ஒன்றுமல்ல. தமிழர் கூட்டணியினர்

மக்கள் முன் வைத்த பிரகடனங்களை நடைமுறைப்படுத்தக் கேட்டோம். அவர்களைத் தீவிரமாக அழைத்துச்செல்ல விரும்பினோம். “சொன்னதைச் செய்யுங்கள்” என்று கேட்டோம். “போராட்டம் எப்பொழுதும் காகிதப் புலியாக இருக்கமுடியாது(Revolution cannot be a paper tiger)” என்றோம். இதுதான், அவர்கள் பாதையில் நாம் குறுக்கிட்டதுதான், நாம் செய்த தவறு. முரண்பட்டோம், விமர்சித்தோம், எமக்கு அவர்கள்மீது உரிமை இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கையில் கோபித்துக் கொண்டோம். ஆனால், அவர்கள் யாருக்கும் எங்கள் மொழி விளங்காமல் போனது. இறுதியில் இது எவ்வளவு பெரிய துன்பத்தில் முடியப் போகிறது என்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லைதான்.

1970ஆம் ஆண்டில் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, லங்கா சமசமாஜக் கட்சி ஆகியவை சேர்ந்த கூட்டு முன்னணி அரசாங்கம் அதிகப் பெரும்பான்மையுடன் ஆட்சிக்கு வந்தது. அமிர்தலிங்கம், சிவசிதம்பரம், டொக்டர் நாகநாதன், ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் போன்ற பெரும் தலைவர்கள் தோல்வி கண்டனர். 1970ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இலங்கைப் பாராளுமன்றத் தேர்தல் முடிவுகள் இலங்கை வரலாற்றில் பெரியதொரு திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தியது. புதிதாக வந்த அரசுக்கும் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசுக்கும் ஒத்துப்போக முடியவில்லை. இ.தொ.காங்கிரசின் பாசமிகு எசமானர்கள் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினரே. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைமையில் மாற்றம் வந்தாலும் இ.தொ.காங்கிரசுடனான உறவில் என்றும் மாற்றம் ஏற்பட்டதில்லை.

1974ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் கொழும்பில் நின்ற என்னை அழைத்த அமிர்தலிங்கம் தொண்டமானை முடியுமானால் சந்திக்கும்படி கூறினார். சில கோரிக்கைகளை வைத்து மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வேலைநிறுத்தம் செய்யவுள்ளனர்; இதைப் பெருமளவில் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசே முன்னின்று நடத்தப்போகின்றது என்னும் விபரங்களைக் கூறிய அமிர்தலிங்கம், தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் வாழ்த்தையும் ஆதரவையும் நேரில் சென்று தொண்டமானிடம் சொல்லுங்கள், முடியுமானால் போராட்டம் நடக்கும் இடங்களில் இளைஞர் பேரவையின் தொண்டர்கள் நேரடியாகச் சேவை செய்வா என்பதையும் தெரிவியுங்கள் என்றார். கொழும்பு இ.தொ.காங்கிரஸ் காரியாலயத்தில் தொண்டமானை முன்னேற்பாட்டுடன் சந்தித்தேன். விபரங்களைக் கூறினேன். மகிழ்ச்சியுடன் நன்றி கூறினார். எங்களுக்கும் ஓர் அனுபவமாக இருக்கும் என்பதை ஒப்புக்கொண்டு மலையகம் சென்று தோட்டத் தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தப்போராட்டத்திலும் நாம் சேவை செய்வதை ஏற்றுக் கொண்டார். இதன் பொருட்டு யாழ்ப்பாணம் போய் தமிழ் இளைஞர் பேரவையினரை மலையகம் எங்கும் அனுப்ப ஏற்பாடுகளைச் செய்தேன். மலையகத்தில் பல பகுதிகளில் உள்ள இ.தொ.காங்கிரசின் டிவிசனல் பிரிவுக் காரியாலயங்களுக்குத் தொண்டமானின் ஏற்பாட்டின்படி

போனோம். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவைகளில் நுவரெலியா, பதுளை, கண்டி, ஹற்றன் போன்ற பெரிய நகரங்கள் முக்கியமானவை. ஒரு மாறுதலாக இருக்கட்டுமே என்று சிவகுமாரனையும் கேட்டேன். ஒப்புக்கொண்டார். வல்வெட்டி கணேஸ், தவராஜா, சிவகுமாரன், பிரான்ஸிஸ், போல்பிள்ளை, பத்மநாபா, நான் ஆகியவர்கள் தலைமையில் த.இ.பேரவையினர் மலையகம் சென்றோம்.

நானும் கணேசும் ஹற்றன் காரியாலயத்துக்குச் சென்றோம். இதேபோல் மற்றவர்களும் கண்டி, நுவரெலியா, பதுளை, மாத்தளை எனப் பிரிந்து கொண்டனர். ஹற்றன் பிரமாண்டமான டிவிசனல் பிரிவாகும். இந்தப் பிரிவில் மிக அதிகளவிலான தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அடங்குவர். எங்கள் வேலைகளும் அதிகமாகவே இருந்தன. வேலைநிறுத்தத்துக்கு ஆதரவாகப் பிரச்சாரங்கள் செய்தல், துண்டுப் பிரசுரங்கள் விநியோகித்தல், வீதிகளில் சுலோகங்கள் எழுதுதல், சுவர்களில் விளம்பரங்கள் ஒட்டுதல் போன்ற வேலைகளை நாங்கள் செய்தோம். இத்துடன் வேலைநிறுத்தத்திற்கு எதிரானவர்களைப் பயமுறுத்தல், இருட்டடி கொடுத்தல் போன்ற வேலைகளும் இருந்தன. டிவிசனல் பொறுப்பாளர் தங்கவேலு எந்தவித வன்முறைகளிலும் ஈடுபடவேண்டாமெனக் கூறிவிட்டார். இந்த நேரத்தில் நாவலப்பிட்டியிலிருந்து சிவகுமாரன் எங்களுடன் வந்து சேர்ந்துவிட்டார். சிவகுமாரனின் கை சும்மா கிடக்காது. வன்முறை என்றால் சிவகுமாரனுக்கு அல்வா சாப்பிட்ட மாதிரி.

சிவகுமாரன் ஹற்றன் வந்து மூன்றாம் நாள் பொலிஸ் எங்களைப் பற்றி விசாரிக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. ஹற்றன் டிவிசனல் பிரிவு அதிகாரி தங்கவேலும் எம்மை அன்பாகத் திருப்பி அனுப்பி வைக்க ஏற்பாடு செய்தார். நாங்கள் அனைவரும் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் காரியாலயத்திலிருந்து வெளியேறி எமக்கு ஆதரவான வீடுகளில் தங்கிக் கொண்டோம். ஏனைய இடங்களில் இருந்த தமிழ் இளைஞர் பேரவையினரை யாழ்ப்பாணம் போகும்படி நான் கேட்டுக்கொண்டேன். நாங்கள் அனைவரும் யாழ்ப்பாணம் போய்விட்டோம் என இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் நினைத்தது. ஆனால், நாங்கள் உடனடியாக மலையகத்தை விட்டுப் புறப்பட விரும்பவில்லை. பொலிஸார் எச்சரிகையாக இருப்பர். புகையிரத நிலையம், பஸ் நிலையம் போன்ற இடங்களில் பொலிஸார் இருந்தால் கதை கந்தலாகி விடும். கணேசையும் சிவகுமாரனையும் டயகமவில் தங்க வைத்தேன். அங்கு எங்களுக்குத் தேவையான குடும்பம் இருந்தது. இவர்கள் இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள். ஹற்றனிலிருந்து கொழும்புக்குச் செல்லும் பாதையில் கினிகத்தனை என்னும் ஓர் இடம் இருக்கிறது. இதில் ஒரு பயங்கரமான பள்ளத்தாக்கு உண்டு. இந்தப் பள்ளத்தாக்கில் ஏற்பட்ட விபத்தில் இந்தக் குடும்பத்தின் மூத்த மகன் இறந்து போன சம்பவம் எனது மனதில் பெரும் வேதனையாக இன்றுவரை உள்ளது. இந்த இளைஞர் உண்ணாவிரதக் காலத்தில் எமக்கு உதவியது மட்டுமல்ல, யாழ்ப்பாணமும்

வந்து எங்களுடன் பல இடங்களுக்கும் அலைந்தது எப்போதும் என் நினைவில் உள்ளது. இவர் இறந்தபின்பும் நாம் அவரது குடும்பத்துடன் பாசமாகவே இருந்தோம்.

மலையகத்தில் எமக்கு வேதனை தந்த விடயம் அட்டைக் கடியாகும். அட்டைக்கடி என்பது மலையக ஏழைகளுக்குச் சிறியதொரு விடயமானாலும், எமக்கு அது பயங்கரமான அசிங்கமான விடயம். அநேகமாக கால்களில்தான் ஓட்டிக்கொள்ளும். அது ஓட்டிக்கொள்வதோ இரத்தம் குடிப்பதோ உணர்வில் பெரிதாகத் தெரியாது. கண்டால்தான் உண்டு. கண்டாலும் தட்டிவிட முடியாது. தட்டினால் அது பிய்ந்துபோகும். கடித்தவாய் அப்படியே எமது உடலில் இருக்கும். அதனூடாக இரத்தம் வெளியேறும். புகையிலைத் துப்பல், சவர்க்கார நுரை போன்றவற்றால் அதை அகற்ற முடியும். இரவு நேரங்களில் வீதிகளில், புற்களில், தேயிலைச் செடிகளுக்கூடாக சென்றால் உடலில் ஓட்டிக்கொள்ளும். இதுவே எமக்குப் பெரியதொரு போராட்டம். இத்தனைக்கும் இடையில் சிவகுமாரன் ஏதாவது செய்துகொண்டுதான் இருந்தார். மலையக இளைஞர்களுக்குச் சிவகுமாரனை நன்றாகப் பிடித்துவிட்டது. அவர் எல்லோருடனும் மிகவும் அன்பாகச் சிரித்துச் சிரித்துப் பேசுவார். அவரிடம் மற்றவர்களை இலகுவாகக் கவரும் தன்மையுண்டு. எல்லோர் மனதிலும் பழகியவுடன் இடம் பிடித்துக் கொள்ளக்கூடிய போராளி அவர். மென்மையான இதயங்கொண்ட ஆயுதப் போராளி அவர். தனது இனத்தின் விடிவைக் கருத்தில் கொண்டு தன்னைச்சுற்றி நடக்கும் தீங்குகளைத் தட்டிக் கேட்கும் பொருட்டு ஒரு ஆயுதப் போராளியாக மாறியவர்தான் சிவகுமாரன். அவர் ஒரு மென்னிதயம் கொண்ட போராளி. மனநோய் கொண்ட கொலையாளி இல்லை. அவர் சக போராளியைப் படுக்கையில் வைத்துக் கொல்லும் மனநோயாளி இல்லை.

மலையகம் எங்கும் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் அரசியல் வேலை செய்யவேண்டும் என்ற ஆர்வம் சிவகுமாரனுக்கு இருந்தது. அவரது அரசியல் ஆர்வமென்றால் என்ன என்பது அனைவருக்கும் தெரிந்ததே. ஆனால், அவரின் திடீர் மரணம் எமது, அவரது திட்டங்கள், எதிர்பார்ப்புகளை மட்டுமல்ல, சிவகுமாரனின் இலட்சியத்தையே திசை மாற்றியது. சயனைடுக் குப்பியுடன் அவர் எப்போது திரியத் தொடங்கினாரோ அன்றி லிருந்து தனது மரணத்தை சிவகுமாரன் எந்தநேரமும் எதிர்பார்த்திருந்தார் என்பது உண்மை. ஆனால் வெகுவிரைவில் தான் அந்த மரணத்தைச் சந்திக்க நேரிடும் என அவர் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார். அங்குதான் மாபெரும் தோல்வியே ஏற்பட்டது. அதுவும் அவர் நம்பியவர்களின் திறமையின்மையால் ஏற்பட்ட தோல்வியே.

எமக்காக மெழுகுவர்த்தியானவர்கள்

மாணவர் பேரவையின் போராட்டங்களிலும் அதன் நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்ட பெரும்பான்மை இளைஞர்கள், மாணவர்கள் இலங்கையின் சிறைகளிலும், மிஞ்சியவர்களில் பலர் இந்தியாவிலும், சிலர் இலங்கையிலும் தலைமறைவு வாழ்வில் இருந்தனர். 1973ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் தொடங்கியது இந்தத் தலைமறைவு நிகழ்வு. சோதியண்ணை, ஜீவராஜா முதற்கொண்டு பிரபாகரன் வரை பலர் இந்தியாவில் தலைமறைவு வாழ்க்கை மேற்கொண்டிருந்தனர். இவர்களிடையே அமைப்பு ரீதியான தொடர்புகளோ, ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட திட்டங்களோ இருக்கவில்லை. தனிநபர்களாகவும் இரண்டு மூன்று பேராகவும் இவர்கள் அலைந்தனர். இவர்களில் பலர் சாப்பாட்டுக்கே வழியில்லாது தமிழ்நாட்டுத் தெருக்களில் திண்டாடினர். பலர் உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவைத் தலைவர் இரா.ஜனார்த்தனனின் நிழலிலேயே தங்கி இருந்தனர். என்ன செய்வது என்ற திட்டம் நிச்சயமாக இவர்கள் யாரிடமும் இருக்கவில்லை. இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் தலைமறைவு வாழ்விலிருந்த இளைஞர்கள் சம்பந்தமாக யாரிடமும் அமைப்பு ரீதியான ஒரு திட்டம் இருக்கவில்லை. தமிழ் நாட்டிலிருந்த, முக்கியமாகச் சென்னையிலிருந்த, இளைஞர்களின் அன்றாட நடைமுறைப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முடியாமல் ஜனார்த்தனன் திண்டாடினர். இந்த நேரத்தில், ஒழுங்குமுறையாக இவர்களுக்குப் பணம் கிடைக்க அமிர்தலிங்கம் ஏற்பாடு செய்தார் என்பதும், அதை ஆவரங்கால் சின்னத்துரை மூலமாக இந்தியாவுக்குச் சென்றடையச் செய்தார் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். அமிர்தலிங்கம் தனது தனிப்பட்ட செல்வாக்கைப் பிரயோகித்துப் பணக்காரர்களிடமும், கட்சி ஆதரவாளர்களிடமும் இருந்து இயன்றளவு பணம் சேகரித்துத் தமிழ் நாட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார். பண உதவி செய்தவர்களில் 'இராமகிருஷ்ணாஸ்' வேலாயுதம்பிள்ளை, 'மில்க்வைற' கனகராஜா போன்றவர்கள் முக்கியமானவர்கள்.

ஒழுங்குப்படுத்தப்படாது, திட்டமில்லாது, அன்றாடப் பசியைத் தீர்க்கவே முடியாத நிலையில் பல இளைஞர்கள் தமிழ்நாட்டில் இருக்க விரும்பாது, மீண்டும் இலங்கைக்கு வரத் திட்டமிட்டனர். இப்படி முதலில் வந்தவர் சாவகச்சேரி ஜீவராஜாவாகும். இப்படி வந்தவர்களுக்குத் தேவையான ஆதரவையும் பாதுகாப்பு வசதிகளையும் நாம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தோம். எமது ஆதரவாளர்களின் வீடுகளில் இவர்கள் மிகப் பாதுகாப்பாகவும் மரியாதையுடனும் தங்க ஏற்பாடு செய்தோம். எந்த நேரமும் தங்கள் பசி, பட்டினியை மறந்து, இத்தகைய இளைஞர்களைப் பாதுகாப்பதிலும் அவர்களுக்கு உணவு கொடுப்பதிலும் ஆர்வமாக இருந்துத் தம்மை

இணைத்துக் கொண்டவர்களில், எண்ணிலடங்காத குடும்பங்களும் அவற்றின் சகோதரிகளும் இன்றும் என் நினைவிலிருந்து எமது கண்களை ஈரலிக்க வைக்கின்றனர். இவர்களெல்லாம் இப்போ எங்கே இருக்கின்றனர், எப்படி இருக்கின்றனர், உயிருடன் இருக்கிறார்களா என்பதுகூட எனக்குத் தெரியாது. எல்லாத் தகவல்களும் எனக்குத் தெரியாது. ஆனாலும், அந்த முகம் தெரிந்த, தெரியாத குடும்பங்களையும் அதன் சகோதரிகளையும் நாங்கள் வணங்க வேண்டியவர்களே.

இவர்கள் வரலாற்றில் அறியப்படாதவர்கள். பசி எவ்வளவு கொடுமை யானது. அதை அனுபவித்தவர்களுக்குத்தான் தெரியும். எங்கள் பசியை அறிந்து தங்கள் பசியை மறந்து அன்னமிட்டவர்கள்; தங்களுக்குச் சாப்பாடில்லாது இளைஞர்களுக்குச் சாப்பாடு போட்டு மகிழ்ந்தவர்கள். காங்கேசந்துறை திருமால், திலகமணி, கருணானந்த சிவம், குருநகர் குலமக்கா, சங்கானை அம்மா, ஊரெழு ரமணி, உரும்பிராய் அருந்தவராஜா, சேகரம், வடக்குப் புன்னாலைக்கட்டுவன் பொபி சகோதரிகள், காங்கேசன் துறை பத்மநாபா, கரவெட்டி முத்துலிங்கம், மயிலிட்டி சிவனடியார், வைத்தியலிங்கம், யாழ்ப்பாணம் ஞானகுணாளன், மயிலிட்டி புஸ்பராணி, அளவெட்டி இறைகுமாரன், தெல்லிப்பிளை குணாளன், சாவகச்சேரி நவரட்ணம், கிளிநொச்சி கிருஸ்ணராஜா, காரைநகர் செல்வம், எம்.ஜி.ஆர், வடக்குப் புன்னாலைக் கட்டுவன் எம்.எஸ்.ஆர், வள்ளி, அற்புதம் போன்ற குடும்பங்களும் தனிநபர்களும் வரலாற்றில் பதியப்பட வேண்டியவர்கள். இவர்கள் எனக்குத் தெரிந்தவர்கள். பிரபாகரன், உமா மகேஸ்வரன், பத்மநாபா, சிறீசபாரட்ணம் ஆகியவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தெரிந்த குடும்பங்களும் தனிநபர்களும் வணக்கத்திற்கு உரியவர்களே. சோகம் என்னவென்றால், இதில் சில குடும்பங்கள், பல தனிநபர்கள் உன் இயக்கம் என் இயக்கம் என்ற வேறுபாடுகளால் பாதிக்கப்பட்டதுதான். இந்த இயக்க முரண்பாடுகளால் உதவி செய்த பலர் கொல்லப்பட்டனர். இயக்கப் பொடியள்தானே என வித்தியாசம் தெரியாது ஒரு பிடி சோறு கொடுத்ததற்காக மற்ற இயக்கத்தவர்களால் கொல்லப் பட்டனர். பல உதவிகளைச் செய்த குடும்பங்களின் பிள்ளைகளை எத்தனை இயக்கங்கள் கடத்தியும், கழுத்தை முறித்தும், விதைகளை நசுக்கியும், வதைமுகாம்களில் போட்டும், சித்திரவதை செய்தும், படுக்கையில் வைத்துக் கழுத்தை அறுத்தும் கொன்றனர் என்பது நம்பமுடியாத வேதனையான உண்மை. தேசத்தின் பெயரில் நடைபெற்ற இந்தக் கொடூரமான செயல்களைத் தட்டிக் கேட்காது வாய்மூடி மௌனியாகி நாமிருந்ததன் பலாலன் இன்று ஈழப் போராட்டமே கேள்விக்குறியாகி எதிரி யார். நம்மவர் யார் என்று பிரித்தறிய முடியாத பரிதாப நிலைக்கு நாம் தள்ளப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும்.

எத்தனை இயக்கத் தோழர்கள். எத்தனை பொது மக்கள் இயக்கத் துரோகிகள் என்றும், தேசவிரோதிகள் என்றும், சமூக சீரழிவாளர்கள் என்றும்

முதலாவது உலக மகாயுத்த காலத்தில் பிரான்ஸ் நாட்டில் தேசத்துரோகி என கம்பத்தில் கட்டிச் சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட இராணுவ வீரன்.

மின்விளக்குக் கம்பங்களில் கட்டிக் கொல்லப்பட்டார்கள். கொல்லப்பட்டவர்களின் குடும்பங்கள் தலைகுனிந்து வாழ வேண்டிய தூர்ப்பாக்கிய கலாச்சாரத்தை ஏற்படுத்தியதில் எமது(ஈழமக்களின்) பங்கு இல்லையென்று கூறிவிட முடியுமா? அடுத்தவன் பிள்ளைதானே என்ற அலட்சியத்துடன் இரும்பாகிப்போன இதயத்துடன், யார் வீட்டுக் கதவு உடைக்கப்பட்டாலென்ன என்ற சமூகப் பொறுப்பற்ற ஒத்தோடினாளே மனச் சாட்சியைத் தொட்டுச் சொல்லுங்கள் உங்கள் பிள்ளைகளுக்கோ, உடன் பிறப்பு களுக்கோ, வாழ்க்கைத் துணைக்கோ இப்படியொரு நிலை ஏற்பட்டு, அந்தக் கொடூரமான காட்சியை நீங்கள் காணநேரிட்டால் உங்கள் மனோநிலை எப்படியிருக்கும்.

2004ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் பதினைந்தாம் திகதி வெளிவந்த பிரான்ஸில் பிரபல்யமிக்க "Le Point" என்னும் சஞ்சிகையில் அதன் 49ஆம் பக்கத்தில் 1914ஆம் ஆண்டு பிரான்ஸ் இராணுவ வீரனை கம்பம் ஒன்றில் கட்டி சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட படம் ஒன்று பிரசுரமாகியிருந்தது. கம்பத்தில் ஒற்றன், தன் தேசத்தின் துரோகி என எழுதப்பட்டிருப்பதாகப் படத்தின் கீழ் விளக்கமிருந்தது. மனித நேயமற்ற காட்டுமிராண்டித்தனமான முதலாவது உலக மகாயுத்தம் நடந்த காலமது. ஆனால் உலகத்தின் மூத்த குடியென வாய்கிழியக் கத்தும் ஓர் இனம் அதுவும் இந்த நூற்றாண்டில் இப்படிப்பட்ட கொடூரமான செயல்களை தட்டிக் கேட்காது சவாப்புச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது மனித இனத்தையே கேலிக்கும் செயலாகும்.

வேண்டுமெனக் குழப்புவர்கள்

துரையப்பா கொலை செய்யப்படும் வரையில் பிரபாகரனைப் பெரிதாக யாருக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை. மாணவர் பேரவையில் சிலருக்கும் வல்வெட்டித்துறை தொண்டமானாற்றில் சில பேருக்கும் மட்டுமே அவரைத் தெரிந்திருந்தது. தொண்டமானாற்றில் நடைபெற்ற குண்டு வெடிப்பு சம்பந்தமாக பிரபாகரன், தங்கத்துறை, பெரியசோதி போன்றவர்கள் தேடப்பட்டனர். அத்துடன் இவர்களுக்குத் தமிழ் மாணவர் பேரவையின் வன்முறைகளுடனும் தொடர்பிருந்தது. தமிழ் இளைஞர்களின் மனங்களில் அந்த நாட்களில் சத்தியசீலன், சிவகுமாரன் ஆகியவர்களே இடம்பிடித்தனர். தமிழ் மாணவர் பேரவையின், பல முக்கிய தலைவர்கள் உட்பட, சுமார் நாற்பத்தியிரண்டுக்கும் மேற்பட்ட இளைஞர்கள் பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையிலிருந்தனர். இக்காலத்தில் குட்டிமணியின் பெயரும் பலமாகப் பேசிக்கொள்ளப்பட்டது. டைனமைற் வெடிக்குப் பயன்படும் கெற்புகளை இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்குக் கொண்டு வந்தார் என இவர் பொலிஸாரால் தேடப்பட்டவர். இக்கெற்புகள் தமிழ் மாணவர் பேரவையின் தேவைக்காகவே கொண்டுவரப்பட்டவை எனவும் பேசப்பட்டது. காரணம் இவருக்கும் தமிழ் மாணவர் பேரவைக்கும் இருந்த நெருங்கிய தொடர்பு. பொலிஸ் தமிழ் மாணவர் பேரவையுடனான இவரது தொடர்பு சம்பந்தமாகவும் தேடியது. 1973ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 18ஆம் திகதி தஞ்சாவூர் பொலிஸாரால் குட்டிமணியும் அவருடன் சேர்த்து ஈஸ்வரலிங்கம், சந்திரலிங்கம் என்னும் இருவரும் கைது செய்யப்பட்டனர். இவர்கள் இலங்கையிலிருந்து சென்ற பொலிஸ் அதிகாரிகளான உதவி பொலிஸ் அத்தியட்சகர் (ASP) W.D.சில்வா, இன்ஸ்பெக்டர் பஸ்தியாம் பிள்ளை ஆகியோரிடம் தமிழக நிர்வாகத்தால் ஒப்படைக்கப்பட்டனர்.

குட்டிமணி வெறும் கள்ளக் கடத்தல்காரன், இவருக்கும் விடுதலை இயக்கங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லை என ஒரு சாரரால் பேசப்படுவது உண்மைக்கு மாறான கொச்சைப்படுத்தலாகும். இப்படியான கொச்சைப் படுத்தும் வேலைகள் எல்லோர் மீதும் அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை பலரால் பலவிதமாக அவரவர் வசதிக்கேற்ப நாடாத்தப்பட்டுக் கொண்டதான் இருக்கின்றன. கனடாவிலிருந்து வெளிவந்த 'தாயகம்' என்ற பத்திரிகையில் 1991ஆம் ஆண்டு பிரசுரிக்கப்பட்ட சில பிரதிகளில் குட்டிமணியை மிகவும் கொச்சைப்படுத்திக் கள்ளக்கடத்தல்காரன் எனும் பொருள்பட எழுதிய கட்டுரைகளை வாசித்து மிகவும் மனவேதனைப் பட்டுக் கொண்டேன். 'தாயகம்' பத்திரிகையை இயன்றளவு நான் தொடர்ச்சியாக வாசித்தேன். விக்கிரமசிங்கே, ஜெயந்தீசன் எனப் பல பெயர்களில் ஒருவரே எழுதித் தனது

எழுத்துச் சுதந்திரத்தைத்தானே மறுத்தலித்ததைப் பார்க்கலாம். பிரச்சினை யான விடயங்களைத் தொடும்பொழுது வேறுபெயர்களில் ஒளிந்து கொள்வார். பிரச்சினையில்லாத சிறுகதைகளையும் மொழிபெயர்ப்பு களையும் தன் சொந்தப் பெயர்களில் எழுதுவார். இப்படிப் பலரின் வேடிக்கைகளைத் 'தாயக'த்தில் பார்த்தாலும் வேறு சிலரின் எழுத்துகள் நன்றாகவே இருந்தன. மூர்த்தி, ஜோர்ஜ் குருச்சேவ், சிவதாசன், சின்னத்தம்பி வேலாயுதம் போன்றவர்களின் பேனை நேர்மையாகப் பிடிக்கப்பட்டதுதான். சின்னத்தம்பி வேலாயுதம் கொஞ்சம் மிகையாக எழுதி தனது பக்கத்தை நியாயப்படுத்த முயற்சித்தாலும் நல்ல வரலாற்றுச் செய்திகள் தாங்கிய எழுத்து. எனக்குத் 'தாயகம்' பத்திரிகைமீது அல்லது அதில் எழுதிய வர்களமீது தனியாகக் கோபம் எதுவும் கிடையாது. சொல்லப்போனால் அப்பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியர் ஜோர்ஜ் குருச்சேவம் அவருடைய மனைவி மொனிக்காவும் என் அன்புக்குரியவர்கள். எனமீதும் அவர்களுக்கு மரியாதையுண்டு. இன்றுகூட நான் அவர்களுடன் அன்பான தொடர்பு வைத்திருக்கிறேன். 1991ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் 'தாயக'த்தில் எம்.வசந்தகுமார் என்பவரும், ஜீவா என்பவரும் எழுதிய கட்டுரைகள் மிகவும் மோசமான வரலாற்றுப் பொய்கள் மட்டுமல்ல, தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் நியாயமான போராட்டத்தையும் அனைத்துப் போராளிகளையும் இழிவுபடுத்தும் கட்டுரைகளாகும். இதன்மூலம் 'தாயகம்' விடயம் தெரிந்தவர்களின் கோபத்துக்கு நியாயபூர்வமாக உள்ளானது என்பது என்னவோ உண்மைதான். உறுதியற்ற, ஆதாரமற்ற, பொய்யான, விடயம் தெரியாது மூன்றாம் தரமாக எழுதப்பட்டக் கட்டுரைகளை எப்படி ஜோர்ஜ் வெளியிட்டார் என்பது தெரியவில்லை.

இங்கு சில எடுத்துக்காட்டுகளைத் தருகிறேன்: 19.04.1991 'தாயக'த்தில் ஜீவா என்பவர் எழுதுகிறார்: "...புஸ்பராஜா உட்பட சிலரால்தான் புலோலி வங்கிக் கொள்ளை நடத்தப்பட்டது..." இதில் இவர் குறிப்பிடும் புஸ்பராஜா நான்தான். புலோலி வங்கி நகை, பணப்பறிப்பு 1976ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 10ஆம் திகதி நடைபெற்றது. 1975ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் மூன்றாம் திகதி பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்ட நான் தொடர்ச்சியாக விடுதலையின்றிக் கொழும்பு வெலிக்கடைச் சிறையில் 1977ஆம் ஆண்டு மாசி மாதம்வரை இருந்தேன். எனது சிறை இலக்கம் D99. புலோலி வங்கிப் பணப் பறிப்பிலோ அல்லது வேறு எந்த வங்கிப் பணப் பறிப்பிலோ நான் சம்பந்தப்பட்டதில்லை. அப்படி இருக்க ஜீவா மிகவும் வரலாறு தெரிந்தவர்போல எப்படி இந்தக் குற்றச்சாட்டை வைப்பார்.

இதே ஜீவா 1991 ஏப்ரல் 26ஆம் திகதி வெளியிடப்பட்ட 'தாயக'த்தில் 'வசந்தகுமாரின் கட்டுரை மேலும் சில உண்மைகள்' என்ற தலைப்பில் எழுதும்பொழுது மேலும் தனது வரலாற்றுக் குருட்டுத்தனத்தை வெளிப் படுத்திக் கொண்டதுடன், சிங்களப் பேரினவாத அரசியல் தலைவர் களுக்கு எந்தவிதத்திலும் குறையாதவராக, சிங்களப் பேரினவாதிகள் எமது

போராட்டத்துக்கு எதிராக எப்படிக் கொச்சைத்தனமாக நடந்துகொண்டார் களோ, அதேபோல் தவறான தகவல்களைக் கொடுத்து, 'அனைத்து நடவடிக்கைகளுக்கும் தமிழ் மக்களே பொறுப்பு. அவர்களே குற்றவாளிகள்' எனத் தீர்ப்பளித்துள்ளார். இவர் போன்றவர்கள் அடிக்கடி தங்களுக்கு வசதியாக வரலாற்றைத் திரித்து எழுதுதல், அல்லது தெரியாத வரலாற்றை தெரிந்ததுபோல் எழுதி தமது வாதத்துக்குத் துணை சேர்த்தல் அல்லது காது வழிச் செய்திகளை வரலாற்றாக்க முனைதல் போன்ற சமூகப் பொறுப்பற்ற வேலைகளை இன்றும் செய்து கொண்டுவர இயலக்கூடியவர்கள்.

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு அனர்த்தங்களுக்குக் காரணங்கள் என்ன என இவர் கொடுத்த விளக்கங்களின் சுருக்கம்:

1. "...அரசாங்கத்தால் விசா மறுக்கப்பட்ட ஜனார்த்தனன் களவாக இலங்கைக்கு வந்து தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு மேடையில் பேசியதுதான் வன்செயலுக்குக் காரணம்..."

2. "...சிவகுமாரன் உட்படத் தமிழ் மாணவர் பேரவை அமைப்பு பொலிஸாருடன் தேவையின்றி மோதியதும் இன்னும் ஒரு காரணம்..."

3. "...தமிழ் மாணவர் பேரவையைச் சேர்ந்தவர்கள் ஜனார்த்தனனுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்க அடியாட்களாக (சைக்கிள் செயின், சோடாப் போத்தல், வாள், தடிகள் போன்ற ஆயுதங்களுடன்) சேவையில் ஈடுபட்டிருந்தமையையும் கவனித்தால், யார் இந்த வன்முறைக்குக் காரணம் என்று தெரியும்..."

4. "துரையப்பாவைச் சுட்டவர்தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் தீவிரவாதக் குழுவிலிருந்த கிருபாகரன்..."

5. "தாங்கள் பஸ்தியாம்பிள்ளையைக் கொல்வதற்குக் காரணம் புல்பராணியைச் சித்திரவதைச் செய்தவர் என்பதாலேயே என்று கூறினார்..."

மேலே குறிப்பிட்டவைகளைப்போல், மோசமாக, அதாவது வரலாற்றுத் திரிபாக. தனது வயிற்றொரிச்சலைக் கொட்டியிருக்கிறார் ஜீவா. தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் நடைபெற்ற வன்முறைகள், அதனால் ஏற்பட்ட மரணங்கள் அனைத்துக்கும் இலங்கை அரசாங்கமோ, அதன் பொலிஸ் படையோ அல்லது அல்பிரட் துரையப்பாவோ காரணம் அல்ல என்று அடித்துச் சொல்வதுபோல் இவரது வாதங்கள் அமைந்துள்ளன.

அவரது வாதங்கள் ஒவ்வொன்றையும் மிகவும் இரத்தினச் சுருக்கமான பதில்கள் மூலம் நான் மறுக்கிறேன்:

1. ஜனார்த்தனன் அவர்கள் எந்தக் கட்டத்திலும் 1974ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் எந்த மேடையிலும் பேசவில்லை. பொலிஸாரின் வன்முறை நடந்த நேரத்தில் மாநாட்டு மேடையில் பேசியவர் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் நயினார் முகம்மது ஆகும்.

2. இந்த நேரத்தில் மாணவர் பேரவையின் அதிகப்படியான போராளிகள் சிறையிலிருந்தனர். வெளியிலிருந்தவர்களில் சிவகுமாரனைத் தவிர, வேறு

எந்த மாணவர் பேரவையின் உறுப்பினர்களும், நேரடியாக, அந்த நேரத்தில் வெளிப்படையாகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் எந்த வேலைகளிலும் பங்குகொள்ளவில்லை. சிவகுமாருடன் நின்றவர்கள் தமிழ் இளைஞர் பேரவையினர். இவர்கள் யாரும், சிவகுமாரன் உட்படப் பொலிஸாருடன் எந்த மோதலுக்கும் போகவில்லை.

3. தமிழ் மாணவர் பேரவையைச் சேர்ந்த யாரும் ஜனார்த்தனனுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுக்கவில்லை. ஜனார்த்தனனுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுத்துத் தான் அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் உலாவ வேண்டும் என்ற நிலை அவருக்கு எந்தக்காலத்திலும் இருந்ததில்லை. இனியும் இருக்கப்போவதில்லை. அதைவிட, எனக்குக் கவலை தந்த விடயம், தமிழ் சினிமா ஸ்டைலில் சைக்கிள் செயின், சோடாப்போத்தல், வாள், தடிகள்... என இரண்டாவது வார்த்தைகளைப் பாவித்து ஜீவாவால் எப்படி எழுத முடிந்தது என்பது எனக்குச் சங்கடத்தை ஏற்படுத்தும் விடயமாகும்.

4. கிருபாகரன் எந்தக் காலத்திலும் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் தீவிரவாதக்குழுவில் இருக்கவில்லை. இவர் தமிழ் மாணவர் பேரவையிலும், தமிழ்ப் புதிய புலிகள்(T.N.T) இயக்கத்திலும் மட்டுமே இருந்தவர். அது மட்டுமல்ல, பொன்னாலை வரதராஜப் பெருமாள் கோவிலில், துரையப்பாவிடம் நேரம் கேட்பதன் மூலம், அவரை அடையாளம் காட்டியவர் கிருபாகரனே தவிர, துரையப்பாவைச் சுட்டவர்கள் பிரபாகரனும் கலாபதியுமேயாகும்.

5. எனது சகோதரி புஸ்பராணியைப் பஸ்தியாம்பிள்ளை எப்பவுமே விசாரிக்கவுமில்லை, சித்திரவதை செய்துமில்லை. 1974ஆம் ஆண்டு நான் யாழ்ப்பாணம் கோட்டை அரசு விடுதியில் (King's house)வைத்து பஸ்தியாம்பிள்ளையால் விசாரிக்கப்பட்ட பொழுது, என்னைப் பார்ப்ப தற்காக எனது பக்கத்து வீட்டுப் பெண் ஒருவருடன் புஸ்பராணி வந்தார். அங்கு வந்த போதுதான் எனது சகோதரி புஸ்பராணியைப் பஸ்தியாம்பிள்ளையும், பஸ்தியாம்பிள்ளையைப் புஸ்பராணியும் முதலும் கடைசியுமாகக் கண்டனர்.

பஸ்தியாம்பிள்ளையைக் கொன்றவர்கள் அனைவரையும் நான் அறிவேன். இதில் பலருடன் அவரது கொலை சம்பந்தமாக உரையாடியுள்ளேன் என்பது மட்டுமல்ல, அவர்களில் பலர் எனக்கு நெருக்கமானவர்களும் கூட. அப்படியிருக்க ஜீவா ஏன் சுத்தமாக ஒரு தவறான தகவலை அதுவும் ஒரு பத்திரிகையின் மூலம் தர முயற்சிக்கிறார்?

அடுத்துக் குட்டிமணியைப் பார்ப்போம். செல்வராசா யோகச்சந்திரன் என்பதே குட்டிமணியின் பெயர். தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஆரம்ப காலம் முதலாக ஆர்வமும் தொடர்பும் கொண்டிருந்தவர். அதற்காகப் பல வழிகளிலும் உதவியவர். வல்வெட்டித்துறை எனது ஊருக்கு அண்மையில் இருப்பதால் அங்குள்ள மக்களின் வாழ்வு முறை, வாழ்வின் தரம், பண்பாடு, அவர்கள் காட்டும் அன்பு அனைத்தையும் நான் அறிவேன். வல்வெட்டித்துறை மக்களிடமுள்ள விடுதலைப் போராட்டம் மீதான

ஆர்வத்தை யாரும் சந்தேகிக்க முடியாது. விடுதலைக்காகத் தங்களையே அழித்துக் கொண்ட மக்கள். அவர்களது வாழ்க்கையே போர் மயமான வாழ்க்கைதான். ஆண்டாண்டு காலமாக அரசு படைகளுடன் மோதியே அவர்கள் வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டவர்கள். வல்வெட்டித்துறை என்றால் மாத்தறையில் வாழும் சிங்களவருக்கே தேள்கொட்டின மாதிரி.

'திரை கடலோடியும் திரவியம் தேடு' என்பது தமிழர் வழக்கு. சரித்திர காலம் முதற்கொண்டு திரை கடலோடி திரவியம் தேடியவன் தமிழன். இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களில் வீரதீரம் கொண்ட கடலோடிகள் வாழ்ந்த கடற்பிரதேசம் வல்வெட்டித்துறையாகும். கப்பல் கட்டும் திறமை யான மேஸ்திரிகளையும், கப்பல் ஓட்டுவதில் மிகவும் திறமைவாய்ந்த தண்டயல்களையும் கொண்ட பெருமைமிக்க ஊராக ஆதி காலம் முதல் திகழ்ந்தது வல்வெட்டித்துறை. பெரிதாக விஞ்ஞானம் வளராத காலத்தில் ஆகாயத்தைப் பார்த்தே வான்நிலைகளை அறிந்து கொள்வது மட்டுமல்லாது, திசைகளையும் அறிந்து கொள்ளும் திறமை மிக்கவராக இந்தத் தண்டயல்கள் இருந்தனர். சுந்தரம் மேஸ்திரி என்பவரால் அழகாக, திறமையாக, வலு மிக்கதாகக் கட்டப்பட்ட 'அன்னபூரணி' என்ற இரட்டைப் பாய்மரக் கப்பல், வல்வெட்டித்துறை துறைமுகத்திலிருந்து அமெரிக்காவரை, வல்வெட்டித் துறைத் தண்டயல்களாலேயே செலுத்திச் செல்லப்பட்டுத் தமிழர்களுக்குப் பெருமை சேர்க்கப்பட்டது. இப்பொழுதும் தண்டயல் பரம்பரையை வல்வெட்டித்துறையில் பார்க்கலாம். சிறந்த கடலோடிகள் மயிலிட்டி, பருத்தித்துறை, மன்னார், முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, சேந்தாங்குளம், யாழ்ப்பாணம், இளவாலை போன்ற இடங்களில் இருந் தாலும், எப்பொழுதும் முதன்மையான தீரம்மிக்க கடலோடிகளாகவும் கடல் மூலமான வாணிகர்களாகவும் வல்வெட்டித்துறை மக்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதைப் பல ஆதாரபூர்வமான வரலாறுகள் மூலம் நாம் அறிந்து கொள் கிறோம். வல்வெட்டித்துறைக்கு அண்மையிலுள்ள இந்தியாவின் கரையோரப் பிரதேசங்களான அதிராம்பட்டினம், வேதாரண்யம், நாகப்பட்டினம், தங்கச்சிமடம், பட்டுக்கோட்டை, ராமேஸ்வரம், காக்கி நாடா (ஆந்திரா) போன்ற இடங்களில் வாணிபத் தொடர்புகளை மட்டுமல்லாது, திருமணம் போன்ற குடும்பத் தொடர்புகளையும் வல்வெட்டித்துறை மக்கள் ஏற்படுத்தி இருந்தனர். பரம்பரை பரம்பரையாகவே இந்த வாணிபத் தொழிலில் அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர். இன்றும் கூட, திருமணம் போன்ற தொடர்புகளின் மூலம் நிரந்தரமாகத் தமிழ்நாட்டின் கரையோரங்களில் வாழும் வல்வெட்டித்துறை மக்களைக் காணலாம். பட்டுக்கோட்டை, திருச்சி போன்ற இடங்களில் சின்ன வல்வெட்டித்துறையைப் பார்க்கலாம்.

இந்தியாவுடனான கடல்வழியான வாணிகத் தொழில் முறையை இந்திய இலங்கை அரசுகள் சட்டரீதியாகத் தடை செய்ததால் இப்படியான வாணிகத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் கள்ளக் கடத்தல்காரர்களாகக் கணிக்கப் பட்டார்கள். முக்கியமாக இலங்கை அரசானது இந்தியத் தமிழர்களுடனான

எமது தொடர்புகளை இல்லாதொழிக்கவே இச்சட்டத்தை நடைமுறைப் படுத்தியது எனலாம். ஆகவே, இந்தக் கடல்வழி வாணிகத்தைப் பரம்பரை பரம்பரையாகத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் சட்டரீதியான தடையால் பாதிக்கப்பட்டனர். சட்டத்தின் முன்னால் குற்றவாளியாயினர். தமிழ் நாட்டில் திருமணத் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தவர்கள் இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையில் இருந்த சுலபமான கடல்வழிப் பயணங்களை மேற்கொள்ளும்பொழுது சட்டவிரோதிகள் ஆயினர். ஆகவே, இயற்கையிலேயே வீரமும் மூர்க்கத்தனமும் கொண்ட வல்வெட்டித்துறை மக்கள் சட்டத்தை மூலையில் போட்டனர். இந்தச் சமூகப் பின்னணி யிலேதான் குட்டிமணியைப் பார்க்கவேண்டுமே தவிர, சிங்களப் பேரினவாத அரசுகள் தமிழ் மக்களை அவமதிக்கவேண்டும் என்பதற்காகப் பயன்படுத்தும் சொற்களை நாமும் பயன்படுத்தி எமது இனத்தை இழிவுபடுத்தக் கூடாது. 'கள்ளக் கடத்தல்காரன்' எனக் கூறுபவர்கள் சரியானதொரு சமூக நலக் கண்ணோட்டத்தில் கூறுவதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

அனுராதபுரம் சிறையுடைப்பு

அனுராதபுரம் சிறையுடைத்துத் தனபாலசிங்கம்(செட்டி), இரட்ணகுமார், சிவராஜா, பத்மநாதன் ஆகியோர் தப்பப் போகின்றனர் என்பது முத்துக் குமாரசாமி, மாவை சேனாதிராஜா ஆகியோருக்குத் தெரியும். சிறையிலிருந்து ஒரு கைதியோ, பல கைதிகளோ தப்பினால் எஞ்சி இருப்பவர்களைச் சிறைக் காவலர்கள் தோய்த்துக் காயப்போட்டு விடுவர். இதில் அனைவரும் ஒரே வழக்கைச் சேர்ந்த, ஒரே அமைப்பைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள். ஆகவே, இவர்கள் தப்பும்போது மற்றவர்களுக்குக் கடுமையான பிரச்சினைகள் ஏற்படும் என்பது மாவை சேனாதிராஜாவுக்கும் முத்துகுமாரசாமிக்கும் தெரியும். ஆனால் அவர்கள் சிறையுடைத்து வெளியே போகாமல் தடுக்க எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகள் பயனில்லாமல் போயின. சிறை உடைத்து வெளியேறும் நாளும் முத்துக்குமாரசாமிக்குத் தெரியும். விடிந்ததும் தப்பி ஓடவுள்ள அந்நாலுபேரையும் தவிர மிஞ்சிய தமிழ் இளைஞர்கள் தோலுரிக்கப்படுவர் என்பது தெரிந்ததே. திட்டமிட்டபடி ஓர் அதிகாலைப் பொழுதில் மேற்குறிப்பிட்ட நால்வரும் சிறையிலிருந்து தப்பி வெளியேறினார்கள். மிஞ்சிய தமிழ் இளைஞர்கள் வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டு சிறை அதிகாரிகளால் விசாரணை செய்து கிழித்து எறியப்பட்டார்கள். தங்கள் சகாக்கள் தப்பிச் சென்றதற்காக அனைத்து கொடுமைகளையும் தாங்கிக் கொண்டார்கள் என்று சொன்னால் பொய், கொடுமை தாங்க முடியாது துடித்துப் போனார்கள்.

அனுராதபுரம் சிறையிலிருந்து நான்கு தமிழ் இளைஞர்கள் தப்பி ஓடிவிட்டச் செய்தி எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் வந்தது. அதேவேளை எமக்கும் செய்தி கிடைத்துவிட்டது. அந்த நேரத்தில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட இயக்கமாகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவை இயங்கியதால், தப்பியவர்களுக்கு நிச்சயமாக எமது உதவி தேவைப்படும் என்பது எனக்குத் தெரியும். தப்பியவர்கள் மட்டுமல்ல, தலைமறைவாக வாழும் அனைவருக்கும் எம்மிடமே வரவேண்டும் என்ற நிலையிலிருந்தது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றுதான். நாங்களும் அதேபோல் வேலைகள் செய்தோம். பலரைத் தலைமறைவாகத் தங்குவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்தோம். அவர்களின் பணத் தேவைகளுக்காக ஒழுங்குகள், அவர்களின் தொடர்புகளுக்கான ஏற்பாடுகள், சிறிய அளவிலான ஆயுத வெடிமருந்துத் தேவைகள், அவர்களின் குடும்பங்களுக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்தல் போன்ற வேலைகளை, ஏனைய வேலைகளுடன் நிறைவாகச் செய்தோம் அல்லது செய்ய முயற்சி செய்தோம்.

அனுராதபுரம் சிறையிலிருந்து நான்கு தமிழ் இளைஞர்களும் தப்பிக்கொண்ட சில நாட்களின் பின்பு, இவர்கள் சம்பந்தமாக ஒருவர் மயிலிட்டியில் எனது வீட்டில் என்னைச் சந்தித்தார். இரட்ணகுமார் என்ற தப்பிய இளைஞர்களில் ஒருவரின் தந்தைதான் என்னைச் சந்திக்க வந்தார். இரட்ணகுமாரின் தந்தை சபாரட்ணத்தினை ஏற்கனவே எனக்குத் தெரியும். அவர் இலங்கைப் போக்குவரத்து திணைக்களத்தின் யாழ்ப்பாணம் டிப்போவில் பஸ் ஓட்டுநராக இருந்தவர். எங்கள் மீது மிகவும் மரியாதை வைத்திருந்தவர். தனது மகனும் மற்றையவர்களும் அனுராதபுரம் சிறையிலிருந்து தப்பிக் கொண்டதைக் கூறி எனது உதவியை எதிர்பார்த்து நின்றார். முக்கியமாக அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பான மறைவிட வசதியை எதிர்பார்த்தார். அனைத்து உதவிகளையும் செய்வதாக உறுதியளித்தேன். அதன்படி அன்றிரவே இரட்ணகுமார் என்னும் ரமேஷ், சிவராஜா என்கிற சதீஸ் ஆகிய இளைஞர்கள் என்னிடம் அவர்களுடைய உறவினர்களால் ஒப்படைக்கப்பட்டனர். அடுத்த நாள் நான் சிவராஜாவைக் காங்கேசன் துறையிலுள்ள திலகமணி குடும்பத்தாருடன் தங்க ஏற்பாடு செய்தேன். இரட்ணகுமாரை எனது வீட்டில் வைத்துக்கொண்டேன். ஏனைய இருவரும், கண்ணாடி பத்மநாதனும் தனபாலசிங்கமும் (செட்டி) வேறு இடத்தில் இருப்பதாக எனக்குக் கூறினர். ஆனால் இதில் தனபாலசிங்கம் மட்டும் வேறு இடத்தில் இருப்பதுதான் உண்மை. கண்ணாடி பத்மநாதனைக் கொலை செய்துவிட்டனர் என்ற கதையை எனக்கு மறைத்துப் பொய் சொல்லி விட்டனர். நீண்ட காலமாகக் கண்ணாடி பத்மநாதனை கொலை செய்த விபரம் வெளியே வரவில்லை. எமக்கும் ஆரம்பத்தில் தெரியாது.

பத்மநாதன் கொல்லப்பட்ட விபரம் எனக்குத் தெரியாததால் செட்டியையும், பத்மநாதனையும் பார்க்க வேண்டும் என இரட்ணகுமார், சிவராஜா விடம் கேட்டேன். அதன்படி, செட்டி இருக்கும் இடத்துக்கு இரட்ணகுமார் என்னை அழைத்துச் சென்றார். நான் செட்டியை அப்போதுதான் முதன் முதலாகப் பார்த்தேன். அவருடன் நீண்ட நேரமாகக் கதைத்தாலும் பிடி கொடுக்காமல் திருட்டுத்தனமாக அவர் கதைத்ததிலிருந்து, செட்டியின் கபடத்தனத்தைப் புரிந்துகொண்டேன். ஆள் மிகவும் ஆபத்தான பேர்வழி என்பதையும் ஊகித்துக்கொண்டேன். எமது போராட்டம் சம்பந்தமாகவோ எமது இயக்கம் சம்பந்தமாகவோ அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை. கொள்ளை அடிப்பது பற்றியும் பணம் பற்றியும் பேசிக்கொண்டார். செட்டியை நான் தொடர்ச்சியாகச் சந்தித்த பொழுதெல்லாம் திருட்டு வேலைகள் பற்றியே பேசிக் கொண்டார். பணம் தொகையாக எங்கே திருடலாம் என்ற திட்டத்திலேயே இருந்தார். அதனால் அவர்மீது காட்டிய சிரத்தையைக் குறைத்துக் கொண்டேன். கண்ணாடி பத்மநாதன் எங்கே என்ற கேள்விக்குத் தனக்குத் தெரியாது எனச் செட்டி கூறிவிட்டார். தாங்கள் பத்தனுடன் இப்போது தொடர்பில்லை. பத்தன் தன்னுடைய போக்கில் எங்கோ போய்விட்டான் என்று முற்றாகப் பத்மநாதனின் கதையை முடித்துக்

கொண்டார். இதை நானும் நம்பி பத்தன் சிறையிலிருந்து வெளியே வந்தபின் போராட்டத்திலிருந்து ஒதுங்கிவிட்டார் என நினைத்தேன்.

பத்மநாதன் பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்தவர். செல்லையா பத்மநாதன் என்பதே இவரது பெயர். கண்ணாடி பத்தன், கண்ணாடி, சுங்கான் எனவும் இயக்கத்தவர்களால் அழைக்கப்பட்டார். தொழில்நுட்ப அறிவுள்ளவர். வானொலி திருத்துதல், வெடிமருந்து கையாளுதல் எனப் பல விடயங்கள் தெரிந்தவர். பத்மநாதன் நேர்மை மிக்கவர். சிறையிலிருந்து இவர்கள் தப்பி வந்த சில நாட்களுக்குள் தனபாலசிங்கத்துக்கும் இரட்ணகுமாருக்கும் கண்ணாடியுடன் முரண்பாடு ஏற்பட்டது. எந்த நேரமும் குறுக்கு வழியில் சிந்திக்கும் திருட்டுக்குணம் கொண்ட செட்டி பூநகரி என்னும் இடத்திலுள்ள காடொன்றுக்குள் வைத்துப் பயங்கரமாகப் பத்மநாதனைக் கொலை செய்தார். இக்கொலையில் செட்டியுடன் இரட்ணகுமாருக்கும் பங்குண்டு. ஆனால் சிவராஜாவுக்கு எவ்வளவு தூரம் உடன்பாடு என்பது தெரியவில்லை. இக்கொலைக்குத் தான் உடன்பாடில்லை என சிவராஜா என்னிடம் பல தடவைகள் கூறினாலும், என்னால் உறுதியாக எதையும் நம்பமுடியவில்லை. ஆனால் பத்மநாதன் கொலை செய்யப்பட்டபோது இவர்கள் இருவரும் அங்கு இருந்தனர் என்பது தெரிய வருகிறது. இலங்கைத் தமிழர் விடுதலைப் போராட்டத்தின் பெயரால் சகபோராளி ஒருவரைக் கொலை செய்யும் பாரம்பரியத்தை முதன்முதல் செட்டி, பத்மநாதனைக் கொலை செய்ததன் மூலம் ஆரம்பித்து வைத்தார்.

இரட்ணகுமார், சிவராஜா ஆகியவர்கள் எனது பாதுகாப்பில்தான் இருக்கின்றனர் என்றும் செட்டி என்னுடன் தொடர்பாக உள்ளார் என்பதையும் சிவகுமாரனுக்குச் சொல்லி இவர்களைச் சிவகுமாரனுடன் இணைத்து வேலை செய்யலாமா என யோசித்தேன். சிவகுமாரின் குண இயல்புகள் பற்றி முன்னர் கூறியுள்ளேன். தீவிரமும் நேர்மையும் கொண்டவர். பயங்கரக் கோபக்காரர். அதிகமாக உணர்ச்சிவசப்படக் கூடியவர். ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தால் அதைச் செய்யாமல் சாப்பிடவோ தூங்கவோ மாட்டார். ஆனால் பொதுவாகச் சிரித்த முகத்துடனேயே காணப்படுவார். சிவகுமாரன் கொஞ்ச நேரம் யோசித்துவிட்டு இவர்களின் தொடர்பு தனக்கு வேண்டாம் என்று மறுத்துவிட்டார். இவர்களை இயன்றளவு வெட்டி விடும்படியும் இவர்களுக்கு உதவுவது வீண் எனவும் கூறினார். செட்டி யிடமும் இரட்ணகுமாரிடமும் எதையாவது கொள்ளையடிப்பதற்கான திட்டம் இருந்ததைப் புரிந்துகொண்டேன். இவை அனைத்திலிருந்தும் சிவராஜா ஒதுங்கி இருப்பதையும், செட்டியும் இரட்ணகுமாரும் சிவராஜா வைத் தம்முடன் சேர்த்துக் கொள்ளாது தவிர்க்கின்றனர் என்பதையும் அவதானித்துக்கொண்டேன். ஆகவே, சிவராஜா சம்பந்தமாக எனக்கு நல்ல எண்ணமே இருந்தது. இவர்களது ஆயுதங்கள் எனது பாதுகாப்பிலிருந்தன. அதைக் கொடுப்பதா விடுவதா எனக் குழம்பிப் போயிருந்தேன். சிவகுமாரன் மற்றவர்களது ஆயுதம் தனக்கு வேண்டாம் என மறுத்துவிட்டார்.

கொலை, கொள்ளை, வஞ்சகத்தில் செட்டிக்கு இணையானவர் செட்டியே. கை கூசாமல் கொலை செய்யக் கூடியவர். 1972ஆம் ஆண்டின் குடியரசு சட்டத்துக்கு ஆதரவாகவும், தமிழ் மக்களின் நியாயமான கோரிக்கைக்கு எதிராகவும் நின்ற நல்லூர் பாராளுமன்ற உறுப்பினரான அருளம்பலத்தின் மிக நெருங்கிய சகாவாகிய நல்லூர் கிராமசபைத் தலைவர் குமாரசுலசிங்கம் கொலை செய்யப்பட வேண்டும் என்ற மாணவர் பேரவையின் தீர்மானத்தைச் செட்டி, சிவராஜா போன்றவர்கள் மூலம் செய்து முடிக்க சத்தியசீலன் முயற்சித்தார் என்பது பொலிஸாரின் குற்றச்சாட்டு. குமாரசுலசிங்கத்தைக் கொலை செய்ய முயன்றபோது அதற்கு உதவியாகக் கடத்தப்பட்ட டாக்சி டிரைவர் உலகநாதன் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டுச் செம்மணி சுடலையில் வீசப்பட்டார். எதுவித தேவையுமின்றி வீணாக நடந்த கொலை இது. 1972ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் 4ஆம் திகதி இந்தக் கொலையைக் கை கூசாமல் செட்டி செய்தார். இக்கொலைக்குப் பரவலாக மக்கள் எதிர்ப்பு இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் இக்கொலையைக் கண்டித்து பெரியதொரு ஊர்வலம் டாக்சி சாரதிகளால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு நடாத்தப்பட்டது. இயற்கையாகவே ஒரு கிரிமினலான செட்டியைச் சத்திய சீலன் தமிழ் மாணவர் பேரவையின் தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்போய் இறுதியில் அது எவ்வளவு ஆபத்தாக முடிந்தது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த கதை. செட்டி, இரட்ணகுமார் இருவரும் தமக்குள் உடன்பாடுகள் கொண்டவர்களாகவும் கொள்ளை அடிப்பதில் கருத்துமாக இருந்தனர். ஆனால் சிவராஜா. காங்கேசன்துறையில் திலகமணி குடும்பத்தின் பாதுகாப்பிலிருந்தார். அவருக்குச் செட்டி, இரட்ணகுமார் ஆகியவர்களுடன் எதுவித தொடர்புகளும் இருக்கவில்லை.

தோல்வியில் முடிந்த கொலை முயற்சி

இதே நேரத்தில் சிவகுமாரன், உதவி பொலிஸ் அத்தியட்சகர் சந்திர சேகராவைக் கொலை செய்ய மேற்கொண்ட முயற்சி படுதோல்வியில் முடிந்தது. சந்திரசேகரா யாழ்ப்பாணம் கைலாசப்பிள்ளையார் கோவிலுக்கு அண்மையில் குடியிருந்தார். தினமும் யாழ் பொலிஸ் நிலையத்துக்குக் கைலாசப் பிள்ளையார் கோவிலைக் கடந்தே போவார். சிவகுமாரனால் அனுப்பப்பட்டவர் தினமும் இதைக் கவனித்துக் கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டார். இதன்படி சந்திரசேகராவைக் கொல்வதற்கான இடமாகக் கைலாசப்பிள்ளையார் கோவிலடி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. சிவகுமாரன் இக்கொலை முயற்சிக்குத் தன்னுடன் பிரான்ஸிஸ், அளவெட்டி ஆனந்தன், நடேசானந்தன் ஆகியவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார். கையால் தயாரிக்கப்பட்ட சன்னங்கள்(Bullet) போட்டத் துப்பாக்கியால் சந்திரசேகராவைச் சுட்டுக் கொல்ல சிவகுமாரன் எடுத்த முயற்சியானது, அது வெடிக்காமல் போனதால் வீணானது. அத்துடன் சந்திரசேகராவின் ஜீப்பை நோக்கி வீசிய வெடிகுண்டுகளும் வெடிக்கவில்லை. இவை அனைத்தும் வீண்போனதும், சந்திர சேகராவை ஜீப்பிலிருந்து வெளியே இழுத்துக் கத்தியால் குத்த சிவகுமாரன் முயற்சித்தபொழுது, இவருடன் போனவர்களின் திறமையான ஒத்துழைப்புச் சிவகுமாரனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இவருடன் வந்தவர்கள் ஓடிவிட்டதனால் சிவகுமாரனும் அந்த இடத்தை விட்டு விலகவேண்டி ஏற்பட்டது.

நான் சிவகுமாரனுடன் அவர் இறக்கும்வரை மிக நெருக்கமாகப் பழகியவன். இந்த ரீதியில் எனக்குப் பல உண்மைகள் தெரியும். சிவகுமாரின் அனைத்து முயற்சிகளும் தோல்வியில் முடிந்தன. சிவகுமாரனின் தூய்மையான எண்ணமும், விசுவாசமும், நேர்மையும், திறமையும், வீரமும் எப்படி எல்லா முயற்சிகளிலும் தோல்வியைக் கொடுத்தன என்பதை ஆய்வு செய்யவேண்டியது மிக முக்கியமான விடயமாகும். சிவகுமாரன் தனது தளபதிகளாகத் தேர்ந்தெடுத்தவர்களின் விவேகமின்மையே அவரின் தோல்விக்குக் காரணம் என எம்மால் ஒரு முடிவுக்கு வரக்கூடியதாகவுள்ளது. இவரைச் சுற்றி இருந்த நம்பிக்கையானவர்களின் விசுவாசத்தில் எனக்கு என்றும் சந்தேகம் கிடையாது. ஆனால் இவர்கள் விவேகமுள்ளவர்களா, வீரமுள்ளவர்களா என்பதில் எனக்கு என்றும் சந்தேகமே. இவர்கள் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் ஒரு முடிவு காணும்வரைக் களத்தில் உறுதியாக நிற்கவில்லை. தங்கள் தலைவனின் கட்டளைக்காகக் காத்திருக்கவில்லை.

சந்திரசேகராவின் கொலை முயற்சி தோல்வியில் முடிந்ததால் நாம் எல்லோரும் சோர்வாகி விட்டதையும், பொலிஸ் தரப்பு உசாராகிவிட்டதை

யும் உணர்ந்தேன். பொலிஸாரின் கழுக்குப் பார்வை நிச்சயமாக எமது பக்கம் திரும்பும் என்பது தெரிந்ததே. அனைவரையும் உசார் நிலையில் வைத்தேன். காங்கேசன்துறையிலிருந்த பத்மநாபா வீட்டில் அனைவரையும் தங்க வைத்து, தற்சமயம் கிழக்கு லண்டனில் சொலிசிட்டராக இருக்கும் இரத்தின பாலன் மற்றும் சுவிட்சர்லாந்தில் பேர்ண் நகரில் வசிக்கும் தர்ம்பாலன் சகோதரர்களுடன் குப்பிளானில் உள்ள வீட்டில் சிவகுமாரன் தங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அரசாங்கத்தால் சிவகுமாரனின் தலைக்கு ஒரு லட்சம் ரூபாய் அறிவிக்கப்பட்டது. இலங்கை வரலாற்றில், ஈழப்போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட போராளி ஒருவரைப் பிடித்துத் தருமாறும் அதற்குச் சன்மானமும் அறிவிக்கப்பட்டது இதுவே முதலாவது தடவையாகும். அதுவும் ஒரு லட்சம் ரூபாய் என்பது 1974ஆம் ஆண்டில் பெரும் தொகையான பணம். இந்த அறிவித்தலைப் பார்த்தச் சிவகுமாரன் கேலியாகச் சிரித்தார். எமக்கிருக்கும் பணமுடையலுக்கு நாமே நம்மைக் காட்டிக்கொடுத்து ஒரு லட்சம் ரூபாயை எடுப்போமா என்று கேட்டுச் சிரித்தார். இந்தச் சன்மான அறிவித்தலும், ஈழ வரலாற்றில் ஓர் ஊரையே சுற்றிப் பொலிஸ் காவல் போட்டு ஒருவரைப் பிடிக்க முயற்சித்த சம்பவமும் முதல்முறையாக சிவகுமாரன் விடயத்திலேயே நடந்தன. ஒருநாள் அதிகாலை உரும்பிராய் கிராமத்தை ஆயிரக்கணக்கான பொலிஸார் சுற்றி வளைத்துச் சிவகுமாரனைப் பிடிக்க முயன்றனர். சிவகுமாரன் முகத்தில் மீசை வைக்கும் வழக்கமற்றவர். ஆனால், இந்தத் தலைமறைவு வாழ்வில் 'துரை' என்ற பெயருடன் வீரபாண்டிய கட்டப்பொம்மன் போல் அழகிய மீசையுடன் வாழ்ந்தார்.

சிவகுமாரனைச் சுற்றிப் பொலிஸாரின் வளையம் நெருங்கியது. சிவகுமாரனைப் பிடிப்பதற்கான சகல முயற்சிகளையும் பொலிஸார் மேற்கொண்டார்கள். பலர் பொலிஸ் நிலையம் கொண்டு செல்லப்பட்டுச் சிவகுமாரன் சம்பந்தமான தகவல்களுக்காகத் தாக்கப்பட்டனர். சிவகுமாரனை வெளியே நடமாடவிடுவதோ அல்லது ஏதாவது ஒரு நடவடிக்கையில் இறங்க அனுமதிப்பதோ ஆபத்து என்பது தெரிந்ததே. கொஞ்ச காலத்துக்கு அவரை இந்தியா அனுப்பலாம் என முடிவு செய்தோம். உடனடியாகச் சிவகுமாரன் இதற்கு மறுத்துவிட்டார். ஆனால் நாளுக்கு நாள் நிலைமையைச் சொல்லி அவரைச் சம்மதிக்க வைத்தோம். இதன்படி வல்வெட்டித்துறை கோணலிங்கம் அப்பா என்பவருடன் தொடர்புகொண்டேன். சிவகுமாரனை இந்தியாவுக்கு கொண்டுசெல்ல ஏற்பாடு செய்தேன். ஒரு நபரைக் கொண்டு செல்லவேண்டும் என்றுதான் ஏற்பாடுசெய்தேன். சிவகுமாரன் என்று விபரம் சொல்லவில்லை. சொன்னால் சிலவேளை அவர் பயந்துவிடுவார் என்பதுடன், அது பாதுகாப்பும் இல்லை என்பதால் தவிர்ந்துவிட்டேன். கோணலிங்கம் அப்பாவுக்கு முன்பணம் கொடுக்கவேண்டும். பணத்தேவை ஏற்பட்டது. பிரான்ஸிஸிடம் கேட்டேன். அவரிடமும் பணம் இல்லை. ஏற்பாடு சிக்கலாகாமல் பார்க்கவேண்டும். பணம் பெற வேறு வழியிருக்கவில்லை. என்னிடமிருந்த 38 கைத்துப்பாக்கி ஒன்றை, வடக்குப் புன்னாலைக்

கட்டுவன் கணேச ஐயருக்குக் கொடுத்துக் கடனாகப் பணம் பெற்றுக் கொண்டேன். பணத்தைத் திரும்பவும் கொடுத்துக் கைத்துப்பாக்கியைப் பெற்றுக் கொள்கிறேன் என்றும் கூறி வைத்தேன். பணத்தைக் கோணலிங்கம் அப்பாவிடம் கொடுத்தேன். எனக்குப் பணம் தந்த கணேசையர்தான் பின்னாளில் விடுதலைப் புலிகளின் மத்தியக் குழுவில் இருந்த ஐயராகும்.

இதே வேளையில் உரும்பிராயையும் அதைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களையும் சந்தேகம்கொள்ளும் பொலிஸாரின் கவனத்தைத் திசைதிருப்ப வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. சிவகுமாரன் காங்கேசன்துறை பொலிஸ் பகுதியில் நடமாடுவதுபோல் பிரமையை ஏற்படுத்தினால், சுண்ணாகம் பொலிஸ் பகுதியில் பயமில்லாமல் அவர் இருக்கலாம் என எண்ணினோம். இப்படிச் செய்வது சரியெனவும் பட்டது. இதன்படி காங்கேசன்துறை உதவிப் பொலிஸ் அத்தியட்சரின் காரியாலயமே எமது இலக்காகியது. வடகிழக்கு மாகாண இளைஞர்களின் வன்முறைச் சம்பவங்கள் மற்றும் அரசியல் ஈடுபாடுகள் சம்பந்தமாகவும் சம்பந்தப்படும் இளைஞர்களின் விபரங்களைச் சேகரித்தல், தேவைப்படின கைது செய்தல் போன்றவைகளுக்குப் பொறுப்பாக பொலிஸ் தலைமைப்பீடம் ஒரு பொலிஸ் குழுவை அமைந்திருந்தது. அதில் சில்வா (ஏ.எஸ்.பி.) மஹத் (ஏ.எஸ்.பி.), பஸ்தியாம் பிள்ளை (ஐ.பி.), சார்ஜன்ட் பேரம்பலம், காள்ஸ்டபிள்கள் செல்வநாயகம், பாலசிங்கம் ஆகியவர்கள் அடங்குவர். இதில் ஏ.எஸ்.பி.மஹத்தான் காங்கேசன்துறைப் பகுதியின் பொலிஸ் உதவி அத்தியட்சகர். ஆகவே அவரின் காரியாலயத்தை நாம் இலக்கு வைத்து இரவு புருந்து கொண்டோம். அவரின் காரியாலயத்துக்குள் பல தகவல்கள் கிடைத்தன. முக்கியமான ஆவணங்கள் தீயிலிடப்பட்டன. மற்றைய தகவல்கள் அடங்கிய பெரிய அட்டைக் குறிப்பேடுகளையும் நாசம் செய்தோம். பொலிஸ் குழுவுக்கு எச்சரிக்கை செய்து கடிதம் ஒன்றையும் வைத்தோம். சுவர்களில் சுலோகங்கள் எழுதிவிட்டு வந்துவிட்டோம். இதில் என்னுடன் வந்தவர்கள் அளவெட்டி ஆனந்தன், நடேசானந்தன், பிரான்ஸிஸ் ஆவர்.

அடுத்த நாள் மாலை, அதாவது 1974ஆம் ஆண்டு மே மாதம் ஆறாம் திகதி, காங்கேசன்துறைப் பொலிஸார் எனது வீட்டுக் கதவைத் தட்டி நின்றனர். என்னுடன் சேர்த்து காங்கேசன்துறைத் தமிழ் இளைஞர் பேரவைக் கிளைத் தலைவர் கு.கமலநாதனையும் கைது செய்தனர். என்னைப் பொலிஸார் கைது செய்தது இதுவே முதல் தடவையாகும். எங்கள் இருவரையும் பொலிஸ் காவல் அறையில் பூட்டாமல் வேறு ஓர் அறையில் கதிரை மேசை போட்டு உட்கார வைத்தனர். நடந்து முடிந்த அனர்த்தங்கள் பற்றி இன்ஸ்பெக்டர் நடராஜா விசாரித்தார். எமக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என மறுத்துவிட்டோம். உண்மையாகவே கமலநாதனுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. பல பொலிஸ் அதிகாரிகள் வந்து பயமுறுத்திப் பலவிதமாக விசாரித்தனர். ஆனால் யாரும் அடிக்கவில்லை. தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் தலைவராக நான் இருந்ததால் தக்க மரியாதை கொடுக்கும்படிப் பொலிஸ் நிலையத் தலைமையக

இன்ஸ்பெக்டர்(Head Quarters Inspector) ஏனைய அதிகாரிகளுக்குப் பணித்திருந்தார். அந்தப் பொலிஸ் நிலையத்தின் குற்றப்பிரிவு அலுவலகத்தில் எனது பெயர் விபரமும், மாவை சேனாதிராஜாவின் பெயர் விபரமும் எங்கள் போட்டோக்களும் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். ஆகவே காங்கேசன்துறைப் பொலிஸ் பகுதியின் எல்லைக்குள் வாழும் நாம் இருவரும் அரசியல் குற்றவாளிகளாக பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதை அறிந்தேன். பொலிஸாரின் அறைகளில் படுக்கவைத்தனர். நாளுக்கு நாள் விசாரணை என்ற பெயரில் பயமுறுத்தப்பட்டோம். அவ்வளவுதான் இதற்கிடையில் காங்கேசன் துறையைச் சேர்ந்த கப்பல் வர்த்தக முகவர் ஜெயபாலசிங்கம், கிருபாமூர்த்தி, வழக்கறிஞர் குமரகுரு போன்ற பிரமுகர்களும் பொலிஸாருடன் தொடர்புகொண்டு நிலைமைகளை விசாரித்துத் தேவைப்பட்டின் தாங்கள் எமக்காகத் தலையிடத் தயாராக உள்ளதாகவும் தெரிவித்திருந்தனர். நாளுக்கு நாள் நாம் பொலிஸ் நிலையத்தின் விருந்தாளிகள் போல் நடாத்தப்பட்டோம். எம்மை விடுதலை செய்யும்படி மேலிடத்திலிருந்து உத்தரவு வந்தது. வழமைபோல் கைவிரல் அடையாளம் எடுத்துக்கொண்டு போகும்படி பொலிஸார் கூறிவிட்டனர்.

பொலிஸ் விசாரணையில் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என இறுதிவரை அடித்துக் கூறிவிட்டேன். என்னைப் பொலிஸார் கைது செய்ததும் சிவகுமாரன் முதற்கொண்டு அனைவரும் தடுமாறிப் போயினர். அனைத்து வேலைகளும் ஒத்திவைக்கப்பட்டன. இவ்வளவு விரைவில் பொலிஸார் என்னை விடுதலை செய்வர் என யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஏற்கனவே கைதாகிச் சிறையி லிருக்கும் இளைஞர்களுடன் என்னையும் சிறையிலடைக்கப் போகின்றனர் என்றுதான் எல்லோரும் எதிர்பார்த்தனர்.

நிதி நிலைமை மிகவும் மோசமாகியது. தனிப்பட்ட ரீதியாகப் பணம் சேகரித்துச் சமாளித்துக்கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கவில்லை. இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் நாம் தமிழர் கூட்டணியின் சில தலைவர்களுடன் தொடர்பு கொள்வது தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது. மாணவர் பேரவையின் தலைவர் சத்தியசீலனுக்கும் இதே நிலைமை ஏற்பட்டது. பின்பு வந்த இளைஞர்களுக்கும் இதே நிலைமை ஏற்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தின் பெரும் முதலாளிகளும் பணக்காரர்களும் நாம் போய்ப் பணம் கேட்டால் தர மாட்டார்கள். அமிர்தலிங்கம், வ.ந. நவரட்ணம், கதிரவேற்பிள்ளை, யோகேஸ்வரன், தர்மலிங்கம் போன்றவர்கள் மூலமாகவே எதையும் செய்ய விரும்புவர். அதற்குக் காரணம் எம்மீது நம்பிக்கை இல்லை என்பதல்ல. எமக்குப் பணமோ உதவியோ நேரில் செய்தால் சில சமயம் ஏற்படக் கூடிய பொலிஸ் ஆபத்தைத் தவிர்க்கலாம் என்பதற்காகவும், தாம் எமக்குப் பணம் தருவதைத் தமிழர் கூட்டணித் தலைவர்களுக்குத் தெரிய வைத்து அதன் மூலம் பின்பு ஏதாவது வர்த்தகக் கோட்டாக்கள், வர்த்தகப் பயன்கள் பெறலாம் என்பதற்காகவுமே எமது நேரிடைத் தொடர்பை அவர்கள் தவிர்த்து விடுவர்.

சிவகுமாரனை இந்தியாவுக்கு அனுப்புவதற்கும் மிஞ்சியவர்களைப் பாதுகாப்பதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்வதற்கும் கூட்டணித் தலைவர்கள் சிலரின் உதவியை நாம் நாடினோம். கதிரவேற்பிள்ளை கொஞ்சம் பணம் தருவதாக வாக்குறுதி தந்தார். அதேபோல் 'மில்க்வைற்' கனகராஜாவும் வாக்குத் தந்தார். பணம் புரட்டுவதற்குப் பிரான்ஸிஸ் அலைந்து களைத்துப் போனார். எந்தவித வாக்குறுதிகளோ, எமது முயற்சியோ பலனற்றுப்போனது. யாரிடமிருந்தும் பணம் கிடைக்காததால் வங்கிக் கொள்ளை ஒன்றைச் செய்வதென சிவகுமாரன் முடிவெடுத்தார். ஆனால், சிவகுமாரனின் இத்திட்டம்பற்றி நான் அறிந்திருக்கவில்லை. எனக்கு இதுபற்றி யாருமே ஒன்றும் சொல்லவில்லை. உண்மையாகவே இத்திட்டம் எனக்குத் தெரிந்திருந்தால் நான் அதை அனுமதித்திருக்க மாட்டேன். அது அவர்களுக்கும் தெரியும். அதனாலேயே இரகசியமாக முடிவெடுத்திருக்கின்றனர். இந்த நேரத்தில் சிவகுமாருடன் உரும்பிராய் மகேந்திரன் என்பவர் சேர்ந்து கொண்டார். சிவகுமாரன் மூலம் மகேந்திரன் எனக்குத் தெரிய வந்தார். அருளம்பலம் வீட்டுக்கு வெடிகுண்டு வீசியது போன்ற செயல்களில் இவர் சிவகுமாரனுடன் ஏற்கனவே ஈடுபட்டவர். மகேந்திரன் மிகவும் அமைதியும் நல்ல குணமும் கொண்டவர். பின்பு இவருடன் கொழும்புச் சிறையிலும் வெலிக்கடைச் சிறையிலும் இரண்டாண்டுகளுக்குமேல் ஒன்றாகவிருந்து பழகியதிலிருந்து அவரது குணங்களைப் புரிந்து கொண்டேன்.

பத்மநாபாவின் வீட்டிலேயே அனைவரும் தலைமறைவாக இருந்தனர். இங்கு பல நாட்கள் நாங்கள் பட்டினியாகக் கிடந்தோம். பணம் என்பது நரிக்கொம்பாகியது. எங்கும் வெளியேற முடியாத நிலைமை. எம்மைத் தேடி வந்து பணம் தரும் நிலையில் அன்று யாரும் இருக்கவில்லை. பத்மநாபாவின் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் வழக்கறிஞர் பாலசிங்கத்தின் வீடு. அவர் எந்த நேரமும் நீங்கள் யார் என்று குடைவதும், நாங்கள் படிக்கும் மாணவர்கள் என்று பதில் சொல்லியும் அலுத்துப் போய்விட்டது. மாணவர்கள் என்றால், ஏன் எந்த நேரமும் வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டு, அவர் சந்தேகப்படத் தொடங்கிவிட்டார். பசி, பட்டினிக்குள் இது வேறு தலையிடியாக இருந்தது. இறுதியில் மகேந்திரன் துணிந்து வெளியே புறப்பட்டார். கீரிமலையிலிருந்த தனது காதலியிடம் என்ன சொல்லியோ, ஏது சொல்லியோ பத்து ரூபாய் காசு வாங்கி வந்தார். அனைவரது முகத்திலும் ஒரே பிரகாசம். உடனே போய் அரிசியும் தேங்காயும் வாங்கி வந்து கஞ்சி காய்ச்சிக் குடித்தோம். இனிமையான இது போன்ற பழைய நினைவுகளைத் தவிர இப்போது சுமப்பதற்கு எம்மிடம் என்னதான் உண்டு.

மகேந்திரனின் காதலி கொடுத்தப் பணத்தில் நாம் கஞ்சி குடித்ததை நினைக்கும்பொழுது, இதேபோல எங்களுக்கு ஆரம்பகாலத்தில் பணஉதவி செய்த மாணவர்களில் வள்ளி, அற்புதம் மறக்க முடியாதவர்கள். 1993இல் 'சிதைந்த சித்தாந்தங்கள்' என்றொரு கைநூல் எனக்குக் கிடைத்தது. வெளியிட்டவர்கள் சமூக விஞ்ஞானக் கலை இலக்கியக் கழகம் என்றிருந்தது.

அதில் முகவரி இல்லை. இந்நூலில் பல விடயங்கள் எமது வரலாறு சம்பந்தமாக எழுதப்பட்டிருந்தது. அம்முயற்சி பாராட்டத்தக்கது. இதில் இருபத்தாறாம் பக்கத்தில் ஊர்மிளாதேவியும் திலகவதியுமே தமிழீழ விடுதலைக்கான ஆயுதப் போராட்டத்தில் பங்குபற்றிய முதல் தமிழ்ப் பெண்கள் என்பதுபோல் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஆயுதங்களின் முக்கியத்துவம் தலைதூக்கத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலத்தில் இதில் பங்குகொண்ட முதல் தமிழ் பெண்கள் வள்ளியும் அற்புதமும் ஆகும். ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஊர்மிளாதேவியினதும் திலகவதியினதும் பங்கை நான் மறுக்கவில்லை. எமது போராட்டத்தில் கடல் வழியாக இந்தியா சென்று இயக்க வேலைகளில் ஈடுபட்ட முதல் தமிழ்ப் பெண் ஊர்மிளாதான் என்பது வரலாறு மறக்காத விடயமாகும். ஆனால் ஓசையின்றி யாருக்கும் தெரியாமல் வள்ளியும் அற்புதமும் செய்த காரியங்கள் துணிச்சல் மிக்கவையாகும். ஊர்மிளாதேவியும் திலகவதியும் 1975க்குப் பின்பே களத்திற்கு வருகின்றனர். ஆனால் வள்ளியும் அற்புதமும் அதற்கு முதலே களமாடியவர்கள். இவர்கள் இருவரும் கொட்டடி மீனாட்சி கலைக்கல்லூரி என்னும் தனியார் கல்வி நிலையத்தில் மாணவிகளாக இருந்தபொழுது நண்பிகளாகினர். சிவகுமாரனின் சகோதரியான சிவகுமாரியும் இதே கல்வி நிலையத்திலேயே படித்தார். வள்ளியும், அற்புதமும், சிவகுமாரியும் மிக நெருங்கிய நண்பிகளாகவிருந்தார்கள். இதனால் வள்ளியும், அற்புதமும் சிவகுமாரனுக்குப் பழக்கமானார்கள். யாழ்நகரின் மத்தியில் நடைபெற்ற குண்டு வெடிப்புக்கு மூல காரணமானவர்கள் வள்ளியும் அற்புதமும். சிவகுமாரனுடன் இணைந்து வேலை செய்த இந்த இரண்டு பெண்களும் சிவகுமாரனின் மறைவுடன் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். பின்பு இருவரும் முன்னாள் போராளிகளை மணந்து கொண்டு வெளிநாடுகளுக்குப் போய்விட்டனர். வள்ளி திசைவீரசிங்கத்தை மணந்து கொண்டு சுவீடன் போய்விட்டார். அற்புதம் சோட் பாலாவைத் திருமணம் செய்து ஜெர்மனி போய்ப் பின்னர் கனடா போய்விட்டார்.

முதலாவது தற்கொலைப் போராளி

1974ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 5ஆம் திகதி வழமைபோல் பொழுது புலர்ந்தாலும், அன்றைய பொழுது ஈழ மக்களின் வரலாற்றில், அவர்களது போராட்டத்தில் பெரும் காயத்தை ஏற்படுத்தும் நாளாக அமையப் போகின்றது என்பதை யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அப்போது நான் தமிழ் இளைஞர் பேரவை காரியாலயத்திலிருந்தேன். என்னுடன் நித்தியானந்தன், போல்பிள்ளை ஆகியவர்கள் இருந்தனர். சுமார் காலை பதினொரு மணியளவில் என நினைக்கிறேன், யாழ்ப்பாணம் 'ஈழநாடு' பத்திரிகையின் காரியாலயத்தில் இருந்து தொலைபேசியில் என்னுடன் பேசியவர் அந்தச் செய்தியைச் சொன்னார். சில வினாடிகள் அதிர்ந்து போய்விட்டேன். என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. நம்பவும் முடியவில்லை. கோப்பாயிலுள்ள சிறிய வங்கி ஒன்றில் பணம் பறிக்க முயன்றபோது சிவகுமாரனும் வேறு சிலரும் பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்டதாகவும் சிவகுமாரன் சயனைட் என்ற நஞ்சருந்தி யாழ்ப்பாணம் வைத்தியசாலையில் பொலிஸாரால் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் 'ஈழநாடு' அலுவலக நண்பர் கூறினார். அடுத்து என்ன செய்வது என்று தெரியாமல், யாழ்ப்பாணம் வைத்திய சாலைக்கு ஓடினேன். என்னுடன் வந்த நித்தியையும் போல்பிள்ளையையும் வெளியில் நிறுத்திவிட்டு வைத்தியசாலைக்குள் போனேன். அங்கு பதினொன்றாம் வார்ட்டில் ஏகப்பட்ட பொலிஸ் காவலுடன் சிவகுமாரன் வைக்கப்பட்டிருந்தார். முதலில் அங்குள்ள பொலிஸார் என்னை உள்ளே அனுமதிக்க மறுத்துவிட்டனர். பொலிஸ் பாதுகாப்புக்குத் தலைமை வகிக்கும் அலுவலர் யார் என விசாரித்தேன். அப்போது ஆனைக்கோட்டைப் பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பாளர்(O.I.C) செல்வராஜாவைக் காட்டினார். அவருக்கு என்னைத் தெரியும் என்பதால் உள்ளே செல்ல அனுமதித்தார். சிவகுமாரின் அம்மா அன்னலக்ஷ்மி பொன்னுத்துரை, அக்கா சிவகுமாரி ஆகிய இருவரும் விக்கி விக்கி அழுது கொண்டிருந்தனர். என்னைக் கண்டவுடன் அழுகை குமுறலாக மாறியது. தலைமறைவு வாழ்வில் அழகான மீசையுடன் துரை என்ற பெயருடன் உலா வந்த சிவகுமாரன் மிகக் கம்பீரமாக வைத்தியசாலைக் கட்டிலில் படுத்திருந்தார். அவரது கால்களில் சங்கிலி விலங்கு மாட்டப்பட்டிருந்தது.

உரும்பிராய் சந்தியில் பலசரக்குக் கடை வைத்திருந்த பாலசிங்கமும் அங்கு நின்றிருந்தார். இவரே பின்னாளில் பாலா அண்ணை எனவும் சோட பாலா எனவும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் முக்கியமாக விளங்கியவர். சிவகுமாரனுக்கு மிக அருகில் சென்று என்ன நடந்தது என்று கேட்டேன். "துரோகிகள் ஏமாற்றிவிட்டனர். துரோகிகளால் ஏமாந்துவிட்டேன்" எனக்

கூறினார். இதற்கான விளக்கம் கேட்கும் நிலையில் நானோ அல்லது அன்றைய சூழ்நிலையோ இருக்கவில்லை. அவர் சொல்ல வந்த துரோகிகள் யார், எதற்காக அவர்களைத் துரோகிகளாகப் பார்த்தார் போன்ற விடயங்களை பின்நாளில் அனுமானத்தின் அடிப்படையிலேயே என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்ததே தவிர இவர்கள்தான் இப்படித்தான் என அடித்துச் சாதிக்க முடியாமல் போய்விட்டது.

என்னை அடையாளம் கண்டுகொண்ட டொக்டர்கள் வெள்ளை மருந்து நிரம்பிய பெரியதொரு கிளாசை(சுமார் 1/2 லீற்றர்) என்னிடம் தந்து எப்படியாவது அதைச் சிவகுமாரனுக்குப் பருகக் கொடுக்கும்படி கேட்டனர். ஏற்கனவே இரண்டு கிளாஸ் மருந்தைக் குடிக்க மறுத்து வீசிவிட்டதாகக் கூறினார். சிவகுமாரனின் அம்மாவும் அக்காவும் உலகிலுள்ள தெய்வங்களையெல்லாம் வேண்டி அழுது நின்றனர். எப்படியாவது சிவகுமாரனைக் காப்பாற்றியாக வேண்டும். என்ன நடந்தாலும் சில மணி நேரத்துக்குள்ளே சிவகுமாரனைக் காப்பாற்ற வேண்டும். நேரம் கடக்கக் கடக்கப் பொலிஸ் காவல் அதிகரித்துவிடும். ஆகவே படுவேகமாகச் செயலில் இறங்கத் தீர்மானித்தேன். சிவகுமாரனிடம் எனது திட்டத்தை இரகசியமாகச் சொன்னேன். அவரது ஒத்துழைப்பின் அவசியத்தை வலியுறுத்தினேன். உடனடியாகக் கைத்துப்பாக்கி ஒன்று கொண்டு வந்து தருவதாக உறுதியளித்தேன். தற்கொலை செய்யவென சயனைட் அருந்தினாலும், என்னுடன் கதைத்த பின்பு, அவருக்குத் தான் தப்ப வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்தது. டொக்டர்கள், தாதிமார்கள், தாய், சகோதரி போராளியும் குடிக்காத மருந்து வகைகளை நான் கொடுக்க ஏற்றுக்கொண்டார். நீண்ட நேரம் என்னுடன் உரையாடினார். சிவகுமாரன் மருந்து சூடித்து வைத்திய நடவடிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டதும் நான் வெளியே வந்தேன். அங்கு நின்ற நித்தியானந்தன், போல்பிள்ளை ஆகியவர்களுடன் ஹோட்டல் குட்லக்குக்கு போனேன். அங்கிருந்து திட்டத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டோம்.

சிவகுமாரன் சிகிச்சை பெற்றுக்கொண்டிருந்த பதினொன்றாம் வார்டுக்குள் பொலிஸார் இருக்கவில்லை. வார்ட்டின் வாசலிலும் அதன் மாடிப் படிகளிலுமே பொலிஸார் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவ்வார்ட்டின் பின்பக்க யன்னலால் தப்பினால் பொலிஸார் கண்டுகொள்ள முடியாது. அங்கிருந்து தப்பித்தால் ஞானம்ஸ் ஸ்ரூடியோ இருக்கும் மக்கள் நெருக்க மற்ற மணிக்கூட்டு வீதிக்கு வந்துவிடலாம். அங்கு கார் ஒன்றை நிறுத்தி வைத்துச் சிவகுமாரனை ஏற்றித் தப்பித்துக் கொள்ளலாம். திட்டம் நிறைவேற்ற ஏற்பாடுகள் எல்லாம் செய்யப்பட்டன. அப்போது பெருமாள் கோவிலடியில் தலைமறைவாக இருந்த செட்டியிடம் உதவி கேட்டு நித்தியானந்தன் போனார். யாழ்நகரில் கார் வாடகைக்கு விடும் தினகரன் என்பவர் கார் ஓட்ட முன்வந்தார். உள்ளேற்பாடுகளை நான் கவனிப்பதாக இருந்தது. இதற்கிடையில் என்னிடம் கிடைத்த .48 கைத்துப்பாக்கியைச் சன்னங்கள் நிரப்பி இடுப்பில் செருகிக் கொண்டேன். அத்துப்பாக்கியைச்

சிவகுமாரனிடம் யாரும் காணாமல் ஒப்படைத்துவிட்டால் காரியம் சுலபமாகிவிடும்.

மீண்டும் சிவகுமாரனிடம் சென்றேன். பொலிஸார் ஒன்றும் தடுக்கவில்லை. சிவகுமாரனிடம் போய் விடயத்தைச் சொன்னேன். எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. சுற்றி நின்ற டொக்டர்கள் மீண்டும் ஒரு கிளாசில் மருந்து தந்தனர். அதைப் பருகும்படிக்கூற சிவகுமாரன் மறுத்துவிட்டார். அவரை எனது மார்புடன் அனைத்துக் கொண்டு அந்த மருந்தை குடிக்கச் செய்தேன். இருமினார். நெஞ்சில் தடவி விட்டேன். ஏதோ வெல்லாம் கதைக்கத் தொடங்கினார். அவர் என்னுடன் ஏதோ கதைக்க விரும்புவதை உணர்ந்து, கதைப்பதைக் கேட்பதாகச் சைகை செய்தேன். தனது கீழ்ப்பாகங்களில் உள்ள காயங்களைக் காட்டி, வெட்டப்பட்ட புகையிலை மரக்கட்டைகள் குத்திவிட்டதாகக் குழந்தை போலக் கூறினார். சரியாக நோவதாகக் கூறினார், தடவி விட்டேன். சுகமாக இருந்திருக்க வேண்டும். சிரித்துக் கொண்டிருந்தார். ஏதோ நினைத்தவர் போல் மீண்டும், துரோகிகள் என்று கூறியபடி பற்களைக் கடித்துக் கொண்டார். மீண்டும் இவர் யாரைத் துரோகிகள் எனச் சொல்கிறார் என்று நான் சந்தேகித்துக் கொண்டாலும் அதைக் கேட்பதில் எனக்குப் பெரும் ஆர்வம் இருக்கவில்லை. சிவகுமாரனின் நலம்குறித்தே எனது அக்கறை இருந்தது.

அவர் ஏதோ ஒரு சோர்வு நிலையை அடைவதை அவதானித்தேன். அவரைப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்த டொக்டர்களும் தாதிகளும் பரபரப்பாளர்கள். சிவகுமாரனின் அம்மா, அக்கா, பாலா ஆகியோர் அழத் தொடங்கினர். ஒக்சிஜன் போத்தல் கொண்டு வரப்பட்டுச் சிவகுமாரனுக்குச் செயற்கை சுவாசம் கொடுக்கப்பட்டது. சிவகுமாரனின் அசைவுகள் திருப்தி தருவதாகத் தெரியவில்லை. எனக்கு அழுகை வருவதுபோல் தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டது. அழுதால் கொஞ்சம் சுகமாக இருக்கும்போல் தென்பட்டது. ஆனால் நானே அழுது அங்கிருப்பவர்களை மேலும் குழப்ப விரும்பவில்லை. சிவகுமாரனுக்குப் பக்கத்தில் போய் அவரது தலையைத் தடவி விட்டேன். அவரது உடல்கடும் சூடாகவிருந்தது. ஏதேதோ கதைத்தார். ஒன்றுமே புரியவில்லை. இதேவேளை மறுபுறம் டொக்டர்கள் அவசரமாக வைத்தியம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். "வெளியே வந்தால் எல்லோரையும் கொல்வேன்" என்றார். திடீரென இப்படிக்கூறியதால் அவருக்கு நம்பிக்கைக் கொடுக்கும்பொருட்டு அவரது கையை எடுத்து எனது இடுப்பில் செருகியிருந்த கைத்துப்பாக்கியை தடவிக் காட்டினேன். அவர் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பு எதிரியையும் மயக்கும் சிரிப்பு. அதுவும் மீசையுடன் அவர் சிரித்தபொழுது அதில் கம்பீரம் தெரிந்தது.

சிறிது நிமிடங்களில் அவர் விக்கத் தொடங்கினார். அந்த விக்கல் வித்தியாசமானதாக இருந்தது. தொடர்ந்து மிகவும் கஷ்டப்பட்டு விக்கினார். டொக்டர்கள் நெஞ்சில் அழுத்தினர். ஒக்சிஜன் கொடுப்பதில் ஏதோ மாற்றம்

சிவகுமாரன்

களைச் செய்தனர். சில வினாடிகள் டொக்டர்கள் பதற்றமடைந்தனர். சிவகுமாரன் ஓய்ந்து தூங்குவதுபோல் படுத்திருந்தார். டொக்டர்கள் அங்கிருந்து விலகினர். அங்கு நின்ற தாதிகளில் ஒருவர் விம்மி அழத் தொடங்கினார். சிவகுமாரனின் அம்மா, அக்கா உட்பட அங்கு நின்றவர்கள் கதறி அழுதனர். என்னால் நிதானிக்க முடியாமற்போனது. டொக்டர்களை நெருங்கி அங்கலாய்ப்புடன் பார்த்தேன். நான் நினைப்பது சரி என்பது போல் என்னைத் தட்டிக் கொடுத்தனர். நான் உண்மையாகவே சத்தம் போட்டு அழுதுவிட்டேன். ஓடிச் சென்று சிவகுமாரனைத் தூக்கி எனது மார்புடன் அனைத்துக்கொண்டேன். அவரின் உடல் சூடாகவிருந்தது. அவரின் மார்பில் எனது முகத்தை வைத்து அழுதேன். சூடாகவே இருந்தது. அந்த வீரனின் உடல் சுட்டுக்கொண்டே இருந்தது.

* தன்னையே ஒரு வரலாறாக்கி வாழ்ந்த சிவகுமாரன் என்ற அந்த இளைஞர், ஈழப் போராட்ட வரலாற்றில் புதிய வரலாறு ஒன்றைத் தொடங்கி வைத்துத் தனது வரலாற்றை முடித்துக் கொண்டார். தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் முதல் ஆயுதப் போராளி, முதல் தற்கொலைப் போராளி சிவகுமாரன் என வரலாற்றில் இடம் பிடித்துக்கொண்டார். அவர் மறைந்து ஒரு வருடத்தின் பின் அதாவது 1975ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 5ஆம் திகதி நித்தியானந்தனதும் அவருடன் சேர்ந்து உழைத்த இளைஞர்களினதும் முயற்சியால் உரும்பிராய் சந்தியிலிலுள்ள சந்தைப் பகுதியில் சிவகுமாரனுக்குச் சிலை ஒன்று நிறுவப்பட்டது.

தோல்வியின் ரகசியம்

கோப்பாயிலிருந்த வங்கியொன்றில் பலாத்காரமாகப் பணம், நகைகளை எடுக்க முயன்றபொழுது ஏற்பட்ட தவறுகளாலேயே சிவகுமாரனை நாம் இழக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. தவிர்க்க முடியாத நிலையில் ஏற்பட்ட பணத் தேவையை உடனடியாக நிறைவேற்ற வேண்டிய கட்டாயத்தில் உரும்பிராய் மகேந்திரன், சாவகச்சேரி ஜீவராஜா, பிரான்ஸிஸ் போன்றவர்கள் வங்கியில் பணம் பறிக்கத் தீர்மானித்தனர். சிவகுமாரன் தலைமையில் ஜீவராஜா, பிரான்ஸிஸ், மகேந்திரன் ஆகியவர்கள் கோப்பாய் போனார்கள். மருதனா மடம் சந்தியிலிருந்து கடத்தப்பட்ட கார், டிரைவருடன் வெளியே நிறுத்தப்பட்டது. காருக்கும் டிரைவருக்கும் காவலாக மகேந்திரன் வெளியே நிற்க, மற்றவர்கள் கைத்துப்பாக்கிகள் சகிதம் வங்கிக்குள் நுழைந்தனர். சிவகுமாரனையோ அவரது நோக்கத்தையோ அறியாத வங்கி ஊழியர்கள் உஷாராகிய நிலையில் இவர்களுக்கெதிரான நடவடிக்கையில் வெற்றி கண்டனர். இதற்கிடையில் ஏற்பட்ட கூக்குரல் பரபரப்பில், யாரோ பொலிசுக்கும் வேறு அறிவித்துவிட்டனர். இந்தப் பரபரப்பான நிலையில் கார் டிரைவர் (சிங்கள இனத்தவர்) மகேந்திரனின் கட்டுப்பாட்டையும் மீறி ஓடிவிட்டார். காரின் திறப்பையும் ஓடும்போது எங்கோ வீசிவிட்டார். வங்கி ஊழியரிடம் தமது நிலையை விளக்கப்படுத்தி, வெளியே வந்து காரை உடைத்து ஓடவைத்தபொழுது மகேந்திரனால் காரை ஓட்டமுடியாத நிலையில், அனைவரும் இறங்கி ஓட ஆரம்பித்தனர். இவர்களை வங்கிக் கொள்ளை அடிக்க வந்த திருடர்கள் எனப் பொதுமக்கள் நினைத்துத் துரத்திக் கற்களால் எறிந்தனர். மீண்டும் பொதுமக்களுக்குத் தங்களைப் பற்றி விளக்கப்படுத்தித் தப்பிக்க முயற்சிக்கையில் பொலிஸ் வாகனம் வந்துவிட்டது. பொலிஸைக் கண்டதும் சிவகுமாருடன் சென்ற வீரர்கள் எல்லோரும் வேறுவேறு திசைகளில் ஓடத் தொடங்கிவிட்டனர்.

தனித்துப்போன சிவகுமார் சிலகணங்கள் பொலிஸாருடன் துப்பாக்கிச் சமர்ப்புரிந்தார். திடீரெனச் சிவகுமாரின் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தை எதிர்பாராத பொலிஸார் தங்களைத் தயார் செய்ய முயன்ற நேரம் சிவகுமாரன் புகையிலைத் தோட்டம் ஒன்றுக்குள்ளால் ஓடத்தொடங்கினார். புகையிலைச் செடிகள் வெட்டியபின் மிஞ்சிய கட்டைகளில் சிவகுமாரனின் பாதங்கள் பட்டு அவரால் ஓடமுடியாத நிலை ஏற்பட்டது. பொலிஸாரின் கால்களில் சப்பாத்துகள் இருந்ததால் அவர்கள் சுலபமாகச் சிவகுமாரனைத் துரத்தினர். அங்கு நின்ற பனைமரம் ஒன்றின் பாதுகாப்பிலிருந்து மீண்டும் சிவகுமாரன் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தார். கைத்துப்பாக்கியின் சன்னங்கள் தீர்ந்ததும் தப்பிக்கமுடியாது என்ற நிலையில் அவர் சயனைட் சாப்பிட்டார். அவர்

சயனைட் சாப்பிடுவதைத் தடுக்க முயன்ற பொலிஸார், முடியாமல் போக, அவரைக் கைது செய்து யாழ்ப்பாணம் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு போனார்கள்.

ஓடியவர்களில் எப்பவும்போல் பிரான்ஸில் தப்பித்துக்கொள்ள, வேறு வேறு இடங்களில் வைத்து ஜீவராஜாவும் மகேந்திரனும் கைது செய்யப் பட்டனர்.

வங்கிக்குள் இவர்கள் நுழைந்ததும் கொள்ளைக்காரர்கள் என எண்ணிய வங்கி ஊழியர்களில் ஒருவர் வங்கியின் வெளிக்கதவை இழுத்து மூடி விட்டார். இந்நிலையில் துப்பாக்கியைப் பிரயோகித்துக் கதவை திறக்க வைக்காமல், விளக்கம் கொடுத்ததால் நேரம் மண்ணாகியது. வேறு ஒரு போராளி என்றால் துப்பாக்கியைப் பிரயோகித்து வெளியேறியிருப்பார். பொதுமக்கள் துரத்தியபோதும் கூட, பயமுறுத்தலுக்கென்றாலும் துப்பாக்கியைப் பிரயோகித்திருக்கலாம். ஆனால் மீண்டும் தாங்கள் யாரென்று விளக்கம் கொடுப்பதில் காலம் பாழாகியது. இந்த இடத்தில்தான் சிவகுமாரனின் மனிதநேயத்தை நாம் பார்க்கலாம். வேறு போராளிகள்போல் என்றால், இரண்டொரு கொலை விழுந்திருக்கும். சிவகுமாரன் தப்பி இருப்பார்.

அடுத்தது மகேந்திரனால் ஏற்பட்ட பெரும் தவறு. தனக்குக் கார் ஓட்டத்தெரியும் என்ற இவரை நம்பியே கார் ஓட்டும் பணி இவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. சாதாரண நேரத்தில் கார் ஓட்டுவது என்பது வேறு, துணிகரமான வேலை செய்யும் போது கார் ஓட்டுவது என்பது வேறு. இவரால் கார் ஓட்ட முடியாமல் போனதாலேயே அனைவரும் இறங்கி ஓடவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இது மட்டுமல்ல, துப்பாக்கி முனையில் இருந்த டிரைவரை இவர் கோட்டைவிடாமல் இருந்திருந்தால் இவ்வளவும் ஏற்பட்டிருக்காது.

போட்டுவந்த திட்டம் பிழைத்தவுடன், மதி நுட்பம் இல்லாது, இவர்கள் தப்ப முயன்றதும், குறிப்பாகச் சிவகுமாரன் தனித்துப் போனதையும் பொருட்படுத்தாது தப்ப முயன்றது தோல்விக்கான முக்கிய காரணமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். மகாபாரதப் போரில் அபிமன்யுவின் வீரம் எல்லோராலும் கவனிக்கப்பட்ட ஒன்று. அவன் ஒரு சிறந்த வீரன். அவனது திறமையிலும் வீரத்திலும் யாரும் சந்தேகம் கொண்டதில்லை. கௌரவர்களைக் குலை நடுங்க வைத்தவன் அபிமன்யு. கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் நடந்த மகாபாரதப் போரின் பதின்மூன்றாம் நாள் யுத்தத்தில் தனக்குத் துணையாக மச்ச தேசத்துப் படைகளும் மற்றவர்களும் வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் துரோணரால் வகுக்கப்பட்ட பத்ம வியூகப் படையணியை உடைத்து உள்ளே சென்று களமாடிய அபிமன்யு யாரும் துணைக்கு வராததால் வீரமரணமடைகிறான். ஆகவே, சிவகுமாரனின் தோல்விக்கு, அவரது வீரமரணத்துக்கு இவர்கள்தான் காரணம் என்று நிச்சயமாக என்னால் அடித்துச் சொல்ல முடியாவிட்டாலும், இவர்களை

விடக் களமாடக்கூடிய மதி நுட்ப மிக்க தளபதிகளை அவர் தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டிருந்தாரேயானால், இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவர் தப்பித்துக் கொண்டிருக்கலாமோ என்ற சந்தேகம், எண்ணம் என்னிடம் நியாயபூர்வமாக உண்டு.

சிவகுமாரனின் மரணம் உடனடியாக யாழ் குடாவை ஓர் உலுக்கு உலுக்கியது. பாடசாலைகள், கல்லூரிகளிலிருந்து மாணவ மாணவிகள், காலை முதல் இரவு வரை அணிஅணியாகத் திரண்டு வந்து தமது வீர வணக்கத்தைச் சிவகுமாரனின் உடலுக்குத் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தனர். அனைத்துச் சமய குருமார்களும் வந்தனர். கிறிஸ்தவ கன்னியாஸ்திரிகள் அவரது உடலுடன் காலை முதல் மாலை வரை உட்கார்ந்திருந்தனர். தமிழர் கூட்டணித் தலைவர்களும் மாறிமாறி வந்து கொண்டிருந்தனர். தலைவர்கள், அரசியல்வாதிகள், பிரமுகர்கள், இயக்க இளைஞர்கள் எனக் குவிந்து கொண்டிருந்தனர். வட்டுக்கோட்டை, வல்வெட்டித்துறை, மானிப்பாய், குருநகர் போன்ற ஊர்களிலிருந்து நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் திரண்டு வந்திருந்தனர். அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் நாம் தலையில் போட்டுச் செய்து கொண்டோம். சிவகுமாரனின் அரைப் புகைப்படம் (மாற்புடன் எடுக்கப்பட்ட) ஒன்றே எமக்குக் கிடைத்தது. அதைப் பிரதிகள் பண்ணி மாணவ, மாணவிகளுக்குக் கொடுத்தோம். சிவகுமாரன் நிற்பதுபோல் ஒரு படம் எடுக்க நினைத்தோம். அதன்படி சங்கானை சந்திரமோகனைக் கலைஞரானி என்னும் புகைப்படக் கலைஞர் போட்டோ எடுத்துச் சிவகுமாரனின் அரைப்படத்துடன் இணைத்துக்கொண்டார். சிவகுமாரன் நிற்கும் நிலையிலுள்ள போட்டோ அதுவே. சிவகுமாரனின் படங்களைப் பலவிதத்தில் வெளியிட்டுக் கலைஞரானி காசு கண்டார். அவர் கொடுமை யான வறுமையில் அப்போது இருந்ததால் ஒரு கலைஞனின் முயற்சி சம்பந்தமாக நாங்கள் ஒன்றும் கண்டுகொள்ளவில்லை.

வரலாறு காணாத மக்கள் திரண்டு வந்து இறுதி மரியாதை செய்து சிவகுமாரனின் உடல் உரும்பிராய் மயானத்தில் எரிக்கப்பட்டது. மயானத்தில் இறுதி மரியாதை செலுத்திப் பல தலைவர்கள் பேசினர். நான் பேசியபோது “இன்று சிவகுமாரன் இறந்தாலும், சிவகுமாரன் போன்று பல சிவகுமாரன்கள் உருவாகுவர். அது வரலாற்றில் தவிர்க்க முடியாதது” என எனது உரையின் ஒரு கட்டத்தில் குறிப்பிட்டேன். அது சுமமா இல்லாது, பின்பு உண்மையாகவே பல சிவகுமாரன்கள் தோன்றியுள்ளனர். இதேபோல் எனது இன்னுமொரு மேடைப் பேச்சு பல காலத்திற்குப்பின் உண்மை யானது. 1977ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பாராளுமன்றத்துக்கான பொதுத் தேர்தலில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் தமிழ் ஈழம் கோரிக்கையைத் தமிழ் பேசும் மக்கள் முன்வைத்தனர். மாவிட்டபுரத்தில் நடந்த பொது கூட்டம் ஒன்றில் அமிர்தலிங்கம் தம்பதிகள் மேடையில் இருக்கும் போது, “கூட்டணியினரும் கூட்டணித் தலைவர்களும் இந்தத் தேர்தல் மேடைகளில் பல வாக்குறுதிகளை எமது மக்களுக்குக் கொடுக்கின்றனர்.

நான் இதே மேடையில் வைத்து எச்சரிக்கை செய்கிறேன். கூட்டணியினர் எமது போராட்டத்தில் இந்த வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றத் தவறுவார்களாயின், எமது மக்களை ஏமாற்ற முயலுவார்களாயின், இன்று எதிரிகளுக்கு எதிராக நீட்டுப்பட்டுள்ள எமது இளைஞர்களின் துப்பாக்கிகள் கூட்டணித் தலைவர்களுக்கு எதிராக நிச்சயம் திரும்பும்” என்று பேசினேன். ஆனால் நான் கூட்டணித் தலைவர்களுக்கு எதிராக வேண்டுமென்று அப்படிப் பேசவில்லை. என்ன நடக்கும் என்பதை நடைமுறை ரீதியில் எச்சரிக்கை செய்தேன். பின்பு நடந்த கூட்டணித் தலைவர்களின் எந்தக் கொலையையும் நான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதுடன் எனது பலமான கண்டனத்தையும் செய்து வந்திருக்கிறேன்.

சிவகுமாரனுடன் கைது செய்யப்பட்ட மகேந்திரன், ஜீவராஜா ஆகியோரைத் தொடர்ந்து நடேசானந்தன் கைது செய்யப்பட்டார். சிவகுமாரன் இறப்பதற்கு சில நாட்களின் முன்பு தபால் பார்சல் குண்டு ஒன்றைத் தயாரித்து பொலிஸ் உதவி அதிபர் சந்திரசேகராவுக்கு அனுப்பும்படி இணுவிலைச் சேர்ந்த கந்தசாமி என்பவரிடம் பொறுப்பு ஒப்படைத்திருந்தார். ஆனால் ஏனோ தெரியாது பார்சல் அனுப்பப்படாமல் கந்தசாமி வீட்டிலேயே இருந்தது. (இந்த கந்தசாமிதான் பிரான்ஸில் புளட் இயக்கத்துக்காக பின்னாளில் வேலை செய்த கண்ணாடிக் கந்தசாமி ஆவார்.) கந்தசாமியிடம் குண்டு பார்சலை ஒப்படைத்த கதையை மகேந்திரன் மூலம் தெரிந்து கொண்ட பொலிஸார் கந்தசாமியையும் குண்டு பார்சலையும் கைப்பற்றினர். இந்த விடயம் உடனடியாக எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் தலைப்புச் செய்தியாகியது. இவர்கள் அனைவரும் பஸ்தியாம்பிள்ளையின் தலைமையிலான பொலிஸ் குழுவினால் விசேடமாகக் கவனிக்கப் பட்டதைத் தொடர்ந்து என்னையும் பிரான்ஸிலையும் பொலிஸார் தேடத் தொடங்கினர். எனது வீட்டைப் பல தடவைகள் முற்றுகையிட்டுப் பொலிஸார் என்னைத் தேடினர். பிரான்ஸிலும் நானும் தலைமறைவாக வேண்டி ஏற்பட்டது. தலைமறைவு வாழ்வு பயன் மிக்கதாக அமைந்தது. உரும்பிராய் அருந்தவராஜா வீடு, ஊரெழு ரமணி வீடு, சங்கானை அம்மா வீடு, குலமக்கா வீடு, ரஞ்சித் வீடு, திலகமணி வீடு எனச் சுற்றித் திரிந்து பின்பு மலையகம் போன்ற இடங்களிலும் தலைமறைவு வாழ்வு தொடர்ந்தது. பயனுள்ள சந்திப்புகள் இந்த வேளைகளில் ஏற்பட்டன. மேடையில் ஏறி நின்று ஆயிரக்கணக்கானவர்களுக்குக் கத்துவதைவிட ஒரு வீட்டின் மூலையில் ஓய்வாக இருந்து ஐந்துபேருடன் பயனுள்ள கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்வது ஆக்கபூர்வமானதாக இருந்தது. அதுவும் ஓலைக் குடிசைகளில் எரியும் விளக்கு வெளிச்சத்தில், அரைகுறையாகத் தெரியும் முகங்களைப் பார்த்து, தேநீர் அருந்தியபடி வாதங்கள் செய்யும்பொழுது ஏற்படும் திருப்தி வேறு எந்தச் சூழ்நிலையிலும் ஏற்படாது. இதேபோல் குடிசை வீடுகளில் ஆச்சிமார்க்குழைத்துப் பூவரசம் இலையில் தரும் சோறின் சுவை எந்த விருந்துகளிலும் கிடைக்காத சுவை.

சிறை சென்றேன்

பலஇடங்களில் தலைமறைவு மனிதனாகத் திரிந்தாலும் என்னைச் சுற்றி பொலிஸாரின் வளையம் நெருங்கி வருவதை உணர்ந்து கொண்டேன். மட்டக்களப்பில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் வேலைகள் நடேசானந்தன் இல்லாததால் சீராக இல்லை என்று அறிந்து கொண்டு சில காலம் அங்கு தங்கியிருந்து பணிகளை மேற்கொண்டேன். யாழ்க்குடா நாட்டிற்கான வேலைகளைப் பெரும்பாலும் பிரான்ஸில், பத்மநாபா போன்றவர்கள் கவனித்துக் கொண்டனர். மட்டக்களப்பு, அம்பாறை, திருகோணமலை போன்ற இடங்கள் எல்லாம் போய் இளைஞர்களைச் சந்தித்துவிட்டு மன்னார் சென்றேன். அங்கு தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் வேலைகளை மிகவும் ஆர்வமாகவும் வேகமாகவும் செய்து வந்தவர் கமிஸல் ஆகும். கமிஸல்ஸூடன் சேர்ந்து மன்னார் மாவட்டத்தில் புயலாக ஒரு சுற்றுச் சுற்றி விட்டு மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வந்தேன். ஏற்கனவே நடேசானந்தன், ஜீவராஜா, மகேந்திரன் என காங்கேசன் துறையிலுள்ள பத்மநாபாவின் வீடுதெரிந்தவர்கள் பொலிஸாரின் பிடியிலிருப்பதால், நான் கருணானந்தசிவம் மாஸ்ரர் வீட்டில் சில நாட்கள் தங்கினேன். அங்கு பொழுது போவதே தெரியாமல் போகும். பல அரசியல் நண்பர்கள், பலதரப்பட்டவர்கள் வருவதால் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதில் காலம் சந்தோசமாகப் போகும். தமிழ் இளைஞர் பேரவை ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலம் தொடக்கமே அதன் வளர்ச்சியில் மட்டுமல்ல, வேலைத்திட்டங்கள், தெளிவான கொள்கை விளக்கங்கள் போன்றவற்றில் கூட்டணித் தலைவர்கள் மட்டுமல்ல, கூட்டணியின் ஆதரவாளர்களும் பயந்துபோய் இருந்தனர்.

தமிழர்கள் இன்று நடாத்துவது சமஉரிமைப் போராட்டமோ, சலுகைப் போராட்டமோ, தரப்படுத்தல் - வேலைவாய்ப்புக்கான போராட்டமோ அல்ல. இது சுதந்திரத் தமிழ் ஈழத்திற்கான விடுதலைப் போராட்டம் என்ற கருத்தை எமது மக்கள் மத்தியில் முன்வைத்துப் போராட்டத்தை முனைப்படுத்தியவர்கள் நாங்களே. வடகிழக்கு மக்களுக்கு நிகரான உரிமையுடையவர்கள் மலையக மக்கள் என்ற கருத்தை மட்டுமல்ல, மலையக மக்களும் போராட்டத்தில் எம்முடன் இணையவேண்டும், இந்தப் போரில் அவர்களுக்கும் சமபங்குண்டு என்பது போன்ற ஆணித்தரமான கருத்துக்களைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் மத்தியில் முனைப்படுத்தியவர்களும் நாங்களே. இப்படிப் பல கருத்துகள் சம்பந்தமாக வாதப் பிரதிவாதங்களை நாங்கள் கருணானந்த சிவம் மாஸ்ரர் வீட்டில் மேற்கொள்வோம். தெல்லிப்பளை குணாளன், கொல்லங்கலட்டி சிவமகாராஜா, தையிட்டி தேவராஜா, பாப்பா மாஸ்ரர், முரளி, காங்கேசன்துறை தேவராஜா, கிருபாகரன், கிரிமலை கணபதி போன்றவர்கள் அடிக்கடி சந்தித்துக் கொள்வோம். இதில்

தையிட்டி முரளி(நடராஜா முரளிதரன்) சுவற்சலாந்து நாட்டில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் பிரதிநிதியாக இருந்தவர். மற்றவர், முக்கியமாக நான் குறிப்பிடவேண்டியவர் கிருபாகரனாகும். கிருபாகரன் காங்கேசன் துறையில் ஒரு சாதாரண ஏழைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். காலையும் மாலையும் கோவில் பணிகளைச் செய்யும் குடும்பம் இவருடையது. இவரது அண்ணனுக்கு இரு கண்களும் தெரியாது. ஆனால் தனது அத்தனை கடமைகளையும் தானே செய்வார். அநேகமான நேரங்களில் காங்கேசன் துறை யிலுள்ள அம்மன் கோவிலில் இவரைக் காணலாம். “எப்படி சுகமா யிருக்கிறியளே?” என்று கேட்டவுடனேயே, குரலைக் கொண்டே, “எப்படி புல்பராஜா?” எனக் கேட்பார். பார்வை இழந்தவராயினும் அந்தளவுக்குக் குறைவில்லாது எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொண்டு காரியமாற்றக் கூடியவர்.

கிருபாகரன் குடும்பத்தில் அனைவருமே அமைதியானவர்கள். மற்றவர்கள் மனம் நோக நடக்கமாட்டார்கள். அம்மா, சகோதரி இருவர், அண்ணன், ஏன் கிருபாகரன் கூட சத்தமாகக் கதைத்ததை நான் என்றுமே கண்டதில்லை. அமைதியான குடும்பம். கிருபாகரனை அவரது வீட்டிலும் அவருடன் பழகின நண்பர்களும் ‘பேபி’ எனத்தான் அழைப்போம். பேபி குடும்பத்தார் தமிழரசுக் கட்சியின் தீவிரமான ஆதரவாளர்கள். பேபி தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் எம்முடன் சேர்ந்து நீண்டகாலமாக வேலை செய்தவர். காந்தியவாதிபோல, எப்போதும் வெள்ளை வெளேரெனக் ததர் போன்ற உடைகளையே அணிந்து கொண்டிருப்பார். நான் வீட்டில் இல்லா விட்டாலும் அடிக்கடி எனது வீட்டுக்கு வந்து எனது குடும்பத்தாருடன் அன்பாகப் பழகிச் செல்வார். இவ்வளவு மென்மைகொண்ட பேபி இன்று இளங்குமாரனாக, பேபி சுப்பிரமணியமாக தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் இரண்டாவது தலைமைக்கு வந்துள்ளார் என்பதில் எனக்கொன்றும் ஆச்சரிய மில்லை. ஆனால், அந்த அமைப்பில் ஆரம்பம் முதல் மேற்கொள்ளப்படும் மனித உரிமை மீறல்கள், ஜனநாயக மறுப்புகள், மனிதாபிமானமற்ற மரண தண்டனைகள், சித்திரவதைகள் அனைத்தையும் இவர் எப்படி ஏற்றுக் கொண்டார் என்பதே எனது கேள்வியாகும். இவருடன் மிகவும் நெருங்கிப் பழகியவன் என்பதால் என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியாமலுள்ளது இதுதான். இந்தக் கிருபாகரன் என்ற பேபியை, இந்தியாவில் பேபி சுப்பிரமணியமாக மதுரையில் கண்டபோதுகூட அதே மென்மையான சிரித்த மனிதராக, கடுமையற்ற மனிதராகவே கண்டேன். இவர் அமிர்தலிங்கம்மீது மிகவும் மரியாதை கொண்டவர். சென்னையிலுள்ள அமிர்தலிங்கத்தின் அரசினர் விடுதி வீட்டில் அநேகமாக இவர் இருப்பார். மிகத் தீவிரமான எம்.ஜி.ஆர் ரசிகனாகவிருந்தார். அமிர்தலிங்கம் தமிழ்நாடு முதலமைச்சராக எம்.ஜி. ராமச்சந்திரனைச் சந்தித்தபொழுது, பேபியும் கூடவே சென்று எம்.ஜி. ராமச்சந்திரனுடன் போட்டோ எடுத்து அதைப் பெருமையாகக் கொண்டு திரிந்ததைப் பார்த்து நாங்கள் கிண்டல் செய்திருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட

அவர் இன்று எப்படித்தான் மாறியுள்ளார். இல்லை ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் எப்படியெல்லாம் எம் இளைஞர்களை மாற்றிவிட்டது.

காங்கேசன்துறையிலிருந்து அடிக்கடி எனது வீட்டுக்கு நான் வந்து போனதை இரகசியப் பொலிஸார் கவனித்திருக்கலாம் என நினைக்கிறேன். 1974ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 22ஆம் திகதி எனது வீட்டிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் போகலாம் என்ற எண்ணத்துடன் 764 பாதை இலக்க பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருந்தபொழுது, திடீரென இரண்டு கார்கள் எனக்குப் பக்கத்தில் மின்னல் வேகத்தில் நிறுத்தப்பட்டன. ஏதோ படுபயங்கர வாதியைத் தாக்குவதுபோல் தாக்கி என்னைக் காருக்குள் ஏற்றினர் சிவில் உடையில் வந்த பொலிஸார். காருக்குள் இருந்தவர்களில் இருவர் இரகசியப் பொலிஸ் சார்ஜன்ட் பேரம்பலம், செல்வநாயகம் எனப் பின்னர் அறிந்து கொண்டேன். காங்கேசன்துறையிலுள்ள உதவிப் பொலிஸ் அதிபர் அலுவலகத்துக்குக் கொண்டு சென்றனர். அங்கு ஏ.எஸ்.பி. மஹத்திடம் என்னைக் காட்டினர். தனக்கு முன்னால் இருக்கை தந்து தேநீர் தந்து மிகவும் மரியாதையாகக் கதைத்தார். தாங்கள் என்னைக் கைது செய்திருப்பதாகவும், விசாரணை முடியும்வரையாழ் பொலிஸ் நிலையத்தில் என்னை அடைத்து வைப்பதாகவும், எப்போது என்னை விடுதலை செய்வது என்பதை உடனடியாகத் தன்னால் சொல்ல முடியாமைக்கு வருந்துவதாகவும் சொன்னார். பிறப்பால் மலாயா இனத்தவர். ஏ.எஸ்.பி. மஹத் நன்றாகத் தமிழ்ப் பேசுவார். நான் திடீரென கைது செய்யப்பட்டுள்ளதால், சிலவேலைகள் செய்ய என்னை அனுமதிக்க முடியுமா என அவரிடம் கேட்டேன். காங்கேசன்துறையிலிருந்து யாழ் பொலிஸ் நிலையம் போகும் வழியில் எங்காவது போய் நான் கேட்டதைச் செய்து கொடுக்கும்படி என்னுடன் வந்த பொலிசுக்குக் கட்டளையிடப்பட்டது.

யாழ் கொட்டியிலுள்ள நண்பர் கந்தசாமியின் வீட்டுக்குப் போய், நான் கைதாகிய விடயத்தை வரதராஜப்பெருமாளுக்குச் சொல்லும்படிச் சொல்லிவிட்டு, யாழ்ப்பாணம் வெலிங்டன் தியேட்டருக்கு அருகிலுள்ள அலுமினியப் பாத்திரத் தொழிற்சாலை உரிமையாளரான எனது நண்பர் ரவி வீட்டுக்குப் போய்ச் சில தஸ்தாவேஜுகளை அனுப்பும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். இப்படிச் சில முக்கிய வேலைகளைச் செய்துவிட்டுத்தயாரான என்னை யாழ்ப்பாணம் பொலிஸ் நிலையத்தில் பாரம் கொடுத்தனர். என்னை மரியாதையாக நடத்தும்படியும் அறையில் பூட்டவேண்டாம் எனவும் ஏ.எஸ்.பி. மஹத் சொன்னதாக அங்குக் கூறப்பட்டது. அனைத்து மரியாதைகளும் சில மணி நேரத்துக்குத் தந்தனர். அதாவது ஏ.எஸ்.பி. சந்திரசேகரா அங்கு வந்து என்னை அடையாளம் காணும்வரை. ஏ.எஸ்.பி. சந்திரசேகராவை எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும். அதேபோல் என்னையும் அவர் பல இடங்களில் பார்த்திருக்கிறார். யாழ்ப்பாணம் பொலிஸ் நிலையத்தின் ஓர் அறையில் கதிரையில் உட்கார்ந்திருந்த எனக்குப்பக்கத்தில் வந்த சந்திரசேகரா, "இது புஸ்பராஜா அல்லவா?" எனக் கேட்டார். "ஆம்" என்று

பதில் வந்ததும் காட்டுக் கத்தல் கத்தத் தொடங்கினார். ஏ.எஸ்.பி. சந்திரசேகராவினால் பபபபவெனக் கட்டளைகள் இடப்பட்டன. என்னைப் பார்த்து முறைத்தார். “உனது நண்பன் சிவகுமாரனின் கதியைப் பார்த்தாயா? நீங்கள் என்னையா கொல்லப் பார்க்கிறீர்கள்? உங்கள் எல்லோரையும் முடித்துவிடுவேன்.” எனக் கத்திவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். அங்கிருந்த பொலிஸார் என்னை எதிரியைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்தனர். உடனே என்னை இழுத்துக் கொண்டுபோய் பொலிஸ் நிலையச் சிறையில் அடைத்தனர். அறை வாசலில் ஆயுதம் தாங்கிய இரு பொலிஸ் காவலுக்குப் போடப்பட்டது. நான் போட்டிருந்த பாதணிகள், பெலர், கை மணிக்கூடு அனைத்தையும் வாங்கிக் கொண்டனர். அன்று இந்த அறையில் அடைத்ததுதான் சமார் ஆறு நாட்கள் திறக்கவேயில்லை. முகம்கூடக் கழுவுவதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. மிகவும் கொடுமையாகவிருந்தது. முகம் கழுவாமல் சாப்பிடவேண்டி இருந்தது. ஆறாவது நாள் காலை பத்து மணியளவில் வெள்ளை அரை காற்சட்டை, வெள்ளை ரீசெட் அணிந்த, தலைமயிரில்லாத, நாகரிகத் தோற்றமளித்த ஒருவர் வந்து “குட் மோனிங் புல்பராஜா” என்றார். நானும் குட்மோனிங் சொல்லி “May I know who you are please?” என்று கேட்டேன். இப்படிக் கேட்டதுதான் தாமதம், அந்த மனிதர், “ஓமடா என்னை வெட்டவேணும் என்பியள், கொல்லவேணும் என்பியள், என்றை தலையை விலை பேசுவியள், இப்ப நான் யார் எண்டு கேட்கிறியள். நான்தான்டா பஸ்தியாம்பிள்ளை.” என்றார். நான் உண்மையிலேயே திடுக்கிட்டுப் போனேன். பஸ்தியாம்பிள்ளை என்ற பெயரைக் கேள்விப்படாத தமிழ் மக்களே இல்லை எனலாம். நாங்களும் பல மேடைகளில் பஸ்தியாம் பிள்ளைக்கு எச்சரிக்கை விட்டிருக்கிறோம். ஆனால் அன்றுதான் முதன் முதலாகப் பஸ்தியாம்பிள்ளையைக் கண்ணால் கண்டேன். திடீரெனக் கண்டதும் அதுவும் பொலிஸ் பிடியில் நான் இருக்கும்பொழுது கண்டதும் சிறியதொரு திகிலாக இருந்தது உண்மைதான். நான் பயப்படவில்லை, திகிலடையவில்லை என்று சொன்னால் அது பொய். சித்திரவதைக்குப் பெயர்போன இரகசிய பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பஸ்தியாம்பிள்ளையைக் கண்டு என்ன நடக்கப்போகிறதோ என்று திகைத்தேன். “See you Tommarrow” என்று சொல்லிவிட்டுப் பஸ்தியாம்பிள்ளை போய்விட்டார். அவர் நாளை மேற்கொள்ளப் போகும் விசாரணையை எப்படி முகம் கொள்வதென அதற்கான யோசனையில் இருந்தேன்.

யாழ்ப்பாணம் கோட்டை போத்துக்கேயரால் 1560ஆம் ஆண்டு கட்டி முடிக்கப்பட்டது. இக்கோட்டை போத்துக்கேயரின் மிகப்பலம் வாய்ந்த காப்பரணாக விளங்கியது. கொமிசாறி வன்கேயன் தலைமையில் 1658ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 14ஆம் திகதி இக்கோட்டையைத் தாக்கத்தொடங்கிய ஒல்லாந்துப் படைகள் 1658ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 23ஆம் திகதி கப்ரின் மூர், வைஸ் கொமாண்டர் பிகாரோ தலைமையிலான போத்துக்கேயப் படைகளைத் தோற்கடித்து இக்கோட்டையைத் தம்வசமாக்கினார்கள்.

1680ஆம் ஆண்டு இக்கோட்டை ஒல்லாந்தரால் புனரமைத்து மேலும் பலத்துடன் கட்டப்பட்டது. இக்கோட்டைக்குள் எனக்குத் தெரிந்த வரை யாழ்ப்பாணச் சிறைச்சாலை, சிறைச்சாலை அதிகாரிகளின் விடுதி, சிறைச்சாலை அதிபர், பொலிஸ் அதிபர் ஆகியவர்களின் பங்களாக்கள், பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர்கள் பங்களா, ஒல்லாந்தரால் 1706ஆம் ஆண்டு கட்டி முடிக்கப்பட்ட தேவாலயம் ஒன்று, பெரியதொரு விளையாட்டு மைதானம் என்பன உள்ளன. இதில் இன்ஸ்பெக்டர் பங்களாவை 'கிங்ஸ் ஹவுஸ்' (King's House) என அழைப்பர். பெரிய மண்டபங்களும் பெரிய பெரிய அறைகளும் பெரும் வராந்தாக்களும் கொண்ட பங்களா இது. இலங்கைப் பொலிஸ் தலைமையகத்தின் நான்காவது மாடி ஒரு காலத்தில் இலங்கைத் தமிழர்களை ஒரு கலக்கு கலக்கிய இடம். தமிழ் இளைஞர்கள் பலர் இங்கே சித்திரவதைக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். அதேபோல் இந்த கிங்ஸ் ஹவுசும் பொலிஸாரின் சித்திரவதைக்குப் பெயர் போன இடம்.

அங்கு என்னைக் கொண்டு போனார்கள். அங்கிருந்த அறையொன்றில் பஸ்தியாம்பிள்ளை தங்கியிருப்பதற்கான அறிகுறிகள் தென்பட்டன. அங்கு வைத்தே விசாரணை ஆரம்பமாகின. நான் எதிர்பார்த்ததுபோல் கூடுதலான சித்திரவதைகளைச் சந்திக்கவில்லையாயினும் பலமாகத் தாக்கப்பட்டேன். யார் பற்றிய தகவல்களையும் மறுத்துக்கொண்டது மட்டுமல்ல, எனது விசாரணைகளின் மூலம் யாரும் கைது செய்யப்படாமல் பார்த்துக் கொண்டேன். கண்ணாடி பத்மநாதன் செட்டியினால் கொல்லப்பட்டு விட்டார் என்கிற இரகசியம் பொலிஸாருக்குத் தெரியாது. எனக்குத் தெரிந்தவரை 1977ஆம் ஆண்டுவரை இலங்கைப் பொலிஸ் கண்ணாடி பத்மநாதனைத் தேடிக்கொண்டுதான் இருந்தது. பஸ்தியாம்பிள்ளையின் விசாரணையின்போது கண்ணாடி பத்மநாதன் மேல் அனைத்துப் பொறுப்பு களையும் போட்டேன். சிவகுமாரன் சம்பந்தமான எல்லாத் தொடர்பு களையும், ஆயுதங்கள் சம்பந்தமான எல்லா ரகசியங்களையும், பணம் யார் கொடுக்கின்றனர் என்பதை பத்மநாதனே மேற்கொள்கிறார். அதனால் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று இறுதிவரை மறுத்துவிட்டேன். என்னைத் தொடர்ந்து யாரையும் கைது செய்யாது பார்த்துக் கொண்டேன்.

நடேசானந்தனின் விசாரணையின் போது அவர் இறைகுமாரன், முல்லை, அளவெட்டி ஆனந்தன் பற்றிச் சொல்லி இருந்தார் என்பதை பஸ்தியாம்பிள்ளை என்னை விசாரணை செய்யும்பொழுது அறிந்துகொண்டேன். நான் கைது செய்யப்படுவதற்கு சில நாட்கள் முன்பாக இறைகுமாரனும் கைது செய்யப்பட்டுப் பொலிஸ் பிடியில் இருக்கிறார் என்பதை, அவர் அங்கு கொண்டுவரப்பட்டபொழுது அறிந்துகொண்டேன். இறைகுமாரனையும் என்னையும் நேருக்கு நேர் வைத்து பஸ்தியாம்பிள்ளை விசாரணை செய்தார். இறைகுமாரனும் பலதுகள் எனக்குத் தெரியாது என மறுத்துக்கொண்டார். எங்கள் இருவரையும் மாறிமாறித் தாக்கினர். அன்றிரவு இறைகுமாரனை அங்கிருந்து கொண்டு போனார்கள். பின்பு அவர் விடுதலை செய்யப் பட்டதாக அறிந்தேன்.

எனது சகோதரி புஸ்பராணியும், பக்கத்துவீட்டுப் பெண் ஒருவரும் என்னைப் பார்க்க கிங்ஸ் ஹவுசிற்கு வந்தனர். என்னுடன் பத்து நிமிடங்கள் கதைப்பதற்குப் பஸ்தியாம்பிள்ளை அனுமதித்துக் கொண்டார். திருகோணமலையில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் ஈடுபாடு கொண்டு வேலை செய்தவர்களில் தம்பலகாமம் பரமசிவமும் ஒருவர். மிகவும் ஆர்வம் மிக்க இளைஞர். அவர் யாழ்ப்பாணம் அடிக்கடி வந்து பல வழிகளிலும் எங்களுடன் தொடர்பு வைத்திருந்தவர். அவரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்திருப்பதாகப் புஸ்பராணி என்னிடம் கூறினார். மிகவும் இரகசியமாக அந்தக் கடிதம் எனது கைக்கு மாறும்பொழுது நாங்கள் கோட்டைவிட்டு விட்டோம். எப்படியோ பஸ்தியாம்பிள்ளை பார்த்து விட்டார். கடிதத்தைப் பறித்துக்கொண்ட பஸ்தியாம்பிள்ளை, புஸ்பராணியை வாயில் வந்தபடியெல்லாம் திட்டிக் கலைத்து விட்டார். பரமசிவம் பற்றிப் பின்பு பஸ்தியாம்பிள்ளை கடுமையாக விசாரித்தார். கடிதத்தில் என்ன இருந்தது என்று எனக்கு இதுவரையும் தெரியாது. பரமசிவம் எந்தக் கட்டத்திலும் பொலிஸாரால் தேடப்படவில்லை. கைது செய்யப்பட வில்லை என்பது எனக்கு நிம்மதியான விடயமாக இருந்தது. பின்பு 1975ஆம் ஆண்டில் பரமசிவத்தைத் திருகோணமலையில் வைத்துக் கண்ட பொழுது இதுபற்றிக் கதைத்துச் சிரித்துக் கொண்டோம்.

சுமார் ஏழு நாட்கள் பஸ்தியாம்பிள்ளை என்னை விசாரித்திருப்பார் என நம்புகிறேன். இந்நாட்களில் நான் தாக்கப்பட்டிருக்கிறேன். தடிகளாலும் பொல்லுகளாலும் அடித்தனர். ஆனால், சித்திரவதை செய்யவில்லை. சித்திரவதை என்றால், அதன் உண்மையான வடிவம் எனக்குத் தெரியும் என்பதாலேயே இப்படி எழுதுகிறேன். நான் மற்றவர்களைப் போலப் பொய் சொல்ல விரும்பவில்லை. எனக்கு அதனால் எவ்வித அரசியல் லாபமும் தேவைப்படவில்லை. இனிமேல் தேவையுமில்லை. 1979ஆம் ஆண்டு பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின்கீழ் நான் கைது செய்யப்பட்ட பொழுது இன்ஸ்பெக்டர்கள் பத்திரான, கருணாரட்ண போன்றவர்களினால் யாழ்ப்பாணம் கச்சேரி இராணுவ முகாமில் வைத்து விசாரிக்கப்பட்டேன். அப்பொழுது என்மீதும் ஏனைய தமிழ் இளைஞர்கள் மீதும் சித்திரவதையின் எல்லா வடிவங்களும் பிரயோகிக்கப்பட்டன. சிலர் இறந்தனர். நான் தற்செயலாகத் தப்பினேன். இதுபற்றிய விபரத்தை வேறொரு அத்தியாயத்தில் எழுதியுள்ளேன். அப்பொழுது நான் அனுபவித்த சித்திரவதைகளை வைத்துப் பார்க்கும்பொழுது பஸ்தியாம்பிள்ளை ஒன்றும் செய்யவில்லை என்றே கூறுவேன்.

அனைத்து விசாரணையும் முடிந்த பின்பு யாழ்ப்பாணம் நீதிமன்றத் திலுள்ள நீதிபதிகள் ஓய்வு அறைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு, அங்கிருந்த நீதிபதியால் என்னிடம் எதுவும் கேட்காமலேயே சிறையுத்தரவு வழங்கப்பட்டது. பொலிஸார் என்னை யாழ்ப்பாணம் சிறையில் ஒப்படைத்தனர். எனது வாழ்வில் முதன் முதலாகச் சிறையில் காலடி எடுத்து

வைத்தேன். அங்கு பெரியதொரு மண்டபத்தில் (இது B2 மண்டபம் எனப் பின்னர் தெரிந்துகொண்டேன்.) ஏராளமான சிங்கள இளைஞர்களை அடைத்து வைத்திருந்ததைப் பார்த்தேன். அவர்கள் அனைவரும் ஜே.வி.பி. (J.V.P - ஜே.வி.பி - மக்கள் விடுதலை முன்னணி) இயக்கத்தவர்கள் எனத் தெரிந்து கொண்டேன். இலங்கை அரசைக் கவிழ்த்து தமது ஆட்சியை ஏற்படுத்த சிங்கள இளைஞர்களால் 1971ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆயுதம் தாங்கிய புரட்சி சில மாதங்களில் அரசு படைகளால் அடக்கப்பட்டது. இப்புரட்சியை மேற்கொண்ட மக்கள் விடுதலை முன்னணியில் அரசு உயர் அதிகாரிகள், பட்டதாரிகள், மாணவர்கள், விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள், படித்த மத்தியதர குடும்ப இளைஞர்கள், அரசுபடையைச் சேர்ந்தவர்கள் என அனைவரும் அடங்குவர். அவர்கள் மிகவும் அன்புடனும் ஆதரவுடனும் என்னுடன் கதைத்தனர். என்னை C (சி) என்னும் மண்டபத்தில் தனி அறை ஒன்றில் அடைத்தனர். அடுத்த நாள் மத்தியானம் யாழ்தேவி புகையிரத்தத்தில் கொழும்பு கொண்டு சென்றனர். துப்பாக்கி ஏந்திய பொலிஸார், பொலிஸ் அதிகாரிகள் காவலுக்கு வந்தனர். கொழும்பு பொரளையிலுள்ள வெலிக்கடைச்சிறையின் பின்பக்கத்திலுள்ளது கொழும்பு நிமாண்ட் சிறையில் (Colombo Remand Prison - C.R.P.). என்னை ஒப்படைத்தனர். நான் இச்சிறைக்குப் போகும்பொழுது இரவாகிவிட்டது. ஆட்டு மந்தைகள் போல சிறியதொரு மண்டபத்தில் கைதிகளை அடைத்திருந்தனர். அதில் என்னையும் உள்ளே தள்ளி அடைத்தனர். சுமார் முப்பது கைதிகள் தங்கக்கூடிய அந்த மண்டபத்தில் நூற்றைம்பது கைதிகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தனர். பழைய கைதிகள் இடங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வசதியாகப் படுத்திருந்தனர். என் போன்ற புதுக் கைதிகள் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். 'புல்பராஜா' என யாரோ என்னை அழைக்கும் குரல் கேட்டுப் பார்த்தேன். அந்த இடத்தில் உரும்பிராய் மகேந்திரன், நடேசானந்தன், உரும்பிராய் வினோபா, ஜீவராஜா, உரும்பிராய் சற்குணம், (சத்தியசீலனின் தம்பி) ஆகியோர் அங்கு வசதியாக இருப்பதைக் கண்டேன். அவர்களுடன் விடிய விடியக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன். எப்படிப் பிடிப்பட்டது, அவர்களுக்கு என்ன விசாரணை நடந்தது, எப்படி அடி விழுந்தது என விசாரித்துக் கொண்டேன்.

தமிழ் அரசியல் கைதிகளாகிய எம்முடன் ஜே.வி.பி.யைச் சேர்ந்த சிங்களக் கைதிகளும் இருந்தனர். இச்சிறைச்சாலையில் சாதாரண கைதிகளை வைத்திருக்கும் C (சி) மண்டபத்தில் குருகுலசிங்கம் என்ற இளைஞர் இருந்தார். இவர் திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்தவர். தமிழ் மாணவர் பேரவையின் வன்முறைகள் சம்பந்தமாகக் கைது செய்யப்பட்டார். நாங்கள் இவரும் அரசியல் கைதிதான் எனச் சிறை அதிகாரிகளுக்கு விளங்க வைத்து, பின்பு எம்முடன் H (எச்) மண்டபத்துக்கு அவரை மாற்றிக் கொண்டோம். பண்பான, இனிமையான குணங்களைக் கொண்டவர் குருகுலசிங்கம். இவர் பின்பு வெலிக்கடைச் சிறையிலும் எங்களுடன் இருந்தார். இதைவிட

மற்றவர்கள் அனைவரும் கிரிமினல் கைதிகள். அரசியல் கைதிகளுக்குத் தனியான மண்டபமில்லை என அறிந்துகொண்டேன். காலையில் பெரிய தொரு கியூவில் நின்று பாணும் தேங்காய்ச் சம்பலும் சீனியில்லாத வெறும் தேநீரும் வாங்கிக் கொண்டோம். சிறைச்சாலையில் சீனி தரமாட்டார். நாங்களே எமக்கெனச் சீனியை வாங்கி வைக்க வேண்டும் என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன். மதியம் அளவான கொஞ்சம் சோறு, ஒரு துண்டு பாண், இரண்டு மரக்கறிகளுடன் ஒரு துண்டு மீன் சாப்பாடாகக் கிடைத்தது. இரவு இதே சாப்பாடு, ஆனால். மீனுக்குப் பதிலாக ஒரு துண்டு இறைச்சி இருக்கும். சிறைச்சாலைச் சாப்பாட்டைப் பொறுத்தவரையில் இலங்கைச் சிறைகளில் தரப்படும் சாப்பாடு மனிதாபிமானது என்பது என்கருத்து. இந்தியா போன்ற நாடுகளில் சிறையில் கொடுக்கப்படும் சாப்பாடு மிகவும் கொடுமையானது. இலங்கையின் அனைத்துச் சிறைகளிலும் இதே மாதிரித் தரமான சாப்பாடே கொடுக்கின்றனர். ஆனால் சாப்பாட்டில் தேங்காய் தும்பு, கல் போன்ற கழிவுப் பொருட்கள் இருக்கத்தான் செய்தன. அத்துடன் அளவு குறைவாகவும் இருப்பதற்கும் காரணம் உண்டு. பத்து இருபது பேருக்குச் சமைப்பதனால் தூய்மையாகவும் சுவையாகவும் சமைக்கலாம். ஆனால் சுமார் 500 அல்லது 600 கைதிகளுக்கு அதுவும் கைதிகளாலேயே சமைக்கப்படும்பொழுது வீட்டில் சாப்பிடுவது போல் சுத்தம் சுவையை எதிர்பார்க்கமுடியாது. அத்துடன் கைதிகளுக்கு வரும் இறைச்சி, மீன் போன்ற உணவுப் பண்டங்களின் ஒரு பகுதியை சிறை அதிகாரிகள் களவாக எடுத்துச் செல்வதைப் பார்த்திருக்கிறேன். இப்படி சமையல் நடைபெறும் இடத்தில் ஊழல்கள் நடைபெறுவது சாதாரணமாகவுள்ளது. இலங்கையிலுள்ள சிறைகளில் யாழ்ப்பாணம் சிறையே சாப்பட்டு விடயத்தில் மிகவும் தரமான இடம் என்பது யாவரும் அறிந்த விடயம். இச்சிறைச்சாலையின் சிறப்பிற்குக் காரணம் அங்கு பிரதம ஜெயில் அதிகாரியாக இருந்த பால்கரலிங்கம் என்றால் மிகையாகாது. இளம் அதிகாரியான பால்கரலிங்கம் ஊழல் களுக்கு அப்பாற்பட்ட கடுமையானவர். எங்களைப் போன்ற தமிழ் அரசியல் கைதிகள் மீது அன்பும் ஆதரவும் கொண்டவர். சமையல் நடக்கும்பொழுது பக்கத்திலேயே நிற்பார். வீட்டில் சமைப்பதுபோல் காரசாரமான சமையல் நடக்கும். எந்தவிதமான உணவுப் பொருட்களும் வெளியே போகக் கூடாது. நான் 1979ஆம், 80ஆம் ஆண்டுகளில் யாழ் சிறையில் இருந்தபொழுது யாழ்ப்பாணம் சிறைச்சாலையின் உணவைச் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். சிங்களக் கைதிகள்கூட யாழ்ப்பாணம் சிறைச்சாலையின் சாப்பாட்டைப் புகழ்வார்.

நாங்கள் அனைவரும் சிறைச்சாலையின் எச் மண்டபத்தில் இருந்தோம். அநேகமாக இந்த மண்டபத்தில் (தமிழ், சிங்கள) அரசியல் கைதிகளாகிய எம்முடன் நீண்டகாலத் தண்டனை பெற்ற விசேட கைதிகள் (பெரும் பணக்காரர்கள், சினிமா தயாரிப்பாளர்கள், வங்கி அதிகாரிகள், அரச உத்தியோகத்தர்கள் போன்றவர்கள்) இருந்தனர். நான் கூடுதலாக எனது நேரத்தை ஜே.வி.பி. கைதிகளுடன் கதைப்பதில் செலவிடுவேன். எங்களுடன் இருந்தவர்களில் தர்மசேகரா, ஆனந்த விஜேவீர, (ரோகண

விஜேவீரவின் தம்பி) பண்டார, தர்மசிநீ போன்ற முக்கியமானவர்களும் இருந்தனர். சதுரங்கம் (Chess), டாம் விளையாடுவது எப்படி என இவர்களிடம் சிறையில் தான் கற்றுக்கொண்டேன். நீண்ட நேரமாக ஜே.வி.பி.யினருடன் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதால் மூன்று மாதத்தில் சிங்களம் பேசக் கற்றுக் கொண்டேன். அவர்கள் தங்கள் போராட்டத்தின் நியாயம், தன்மை, தந்திரோபாயத்தையும், நான் எமது மக்களின் போராட்டத்தின் நோக்கம், தேவை, நியாயத்தையும், எமது கொள்கை போன்ற அரசியல் விவாதங்களையும் மேற்கொள்வோம். காலையில் சுமார் ஏழு மணிக்கெல்லாம் எம்மை நாமிருந்த மண்டபத்திலிருந்து திறந்து வெளியே விட்டு மாலை ஆறு மணிக்கு மீண்டும் அடைத்துவிடுவர். அதுவரையும் மண்டபத்துக்குள்ளும் வெளியேயும் உலாவிக்கதைத்துப் பொழுது போக்கிக் கொள்ளலாம். அங்கு சிறைச்சாலை அதிபராக பத்தலோமியஸ் என்னும் பறங்கி இனத்தவர் இருந்தார். யாழ். சென். பற்றிக் கல்லூரியில் ஒரு காலத்தில் ஆசிரியத் தொழில் பார்த்தவர் என எனக்குக் கூறினார். சுமார் ஐம்பது வயதுருக்கும். சுத்தமாகத் தமிழ்ப் பேசுவார். தமிழ் அரசியல் கைதிகளில் மரியாதையும் அன்பும் வைத்திருந்தார். நான் அடிக்கடி அவரைச் சந்தித்து எங்களது பிரச்சினைகள், தேவைகளைக் கூறித் தீர்த்துக் கொள்வேன். சமநீதியான நல்லதொரு மனிதர். வேறும் சில யாழ்ப்பாணத்துச் சிறைக் காவலர்கள் அங்கு கடமையாற்றினர். சிறையென்பது யாராகவிருந்தாலும் பொதுவானதே. சிறையிலிருப்பது என்பது எவ்வளவோ கொடுமையானது. சிறையிலிருக்கும் பொழுது பொறுமை, சகிப்புத் தன்மை, கண்டு கொள்ளாமை, இயன்றளவு மற்றவர்களுடன் பழகாதிருத்தல் போன்ற விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இவ்வளவு செய்தும் பிரச்சினைகளைச் சந்திக்கவேண்டிய சூழ்நிலை சிலவேளைகளில் சிலருக்கு ஏற்படுவதுண்டு. பலருக்கும் பலவிதமான யோசனைகள், பிரச்சினைகள், பிரிவுகள், துன்பங்கள் என இருக்கும் பொழுது திடீர் திடீரெனச் சண்டைகள் சச்சரவுகள் வந்தன. நான் சிறைக்குச் செல்வதற்கு முன் ஒருமுறை கொழும்பிலுள்ள சுதந்திரன் பத்திரிகையின் காரியாலயத்தில் உமாபதிசிவம் அவர்களைக் கண்டு கதைத்தபொழுது, 'சிறையிலிருக்கும் எங்கடை பொடியள் தங்களுக்குள் அடிபடிகிறார்களாம்' என்று சொல்லி மனவருத்தப் பட்டார். அவருடைய கண்கள் கலங்கியிருப்பதைக் கண்டேன். அப்பொழுது ஏன் இப்படி என்று நானும் வருத்தப்பட்டேன். ஆனால், நான் சிறை சென்ற பின்பு, இப்படிப் பட்ட நிகழ்வுகள் சிறையில் தவிர்க்கமுடியாதவை என உணர்ந்து கொண்டேன். எமது இளைஞர்கள் மட்டுமல்ல, ஜே.வி.பி. இளைஞர்களும் அடிக்கடிதங்களுக்குள் சண்டைப் போட்டுக்கொள்வர். பல முரண்பாடு கொண்டவர்கள் தொடர்ந்து ஒரே இடத்தில் நீண்ட காலமாக இருந்ததால் முரண்பாடுகள் முற்றிக் கைகலப்பில் முடிவதுண்டு.

நான் 1975 - 1977 காலப் பகுதியில் வெலிக்கடை சிறையில் இருந்த வேளையில் எமது இளைஞர்கள் போட்டுக் கொண்ட சண்டை சச்சரவைப் பார்த்துத் தலை குனிந்து வெட்கப்பட்டிருக்கிறேன். குறிப்பாக, வண்ணை

ஆனந்தனுக்கும் வல்வெட்டித்துறை லோகநாதனுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட முரண்பாடு கைகலப்பில் முடிந்தது; குட்டிமணிக்கும் அளவெட்டி ஆனந்தனுக்கும் ஏற்பட்ட முரண்பாடு கைகலப்பாக மாறி, பின்பு ஆளையாள் போத்தலால் குத்தும் அளவுக்கு வந்தது. தாசனுக்கும் இன்பத்துக்கும் ஏற்பட்ட முரண்பாடு கரம் போட்டால் அடித்துக் கொள்ளும் அளவில் முடிந்தது. சங்கானை ரமணிக்கும் சந்திரகுமாருக்கும் ஏற்பட்ட முரண்பாடு ரமணியைச் சந்திரகுமார் அடிக்கும் அளவுக்குப் போனது. பருத்தித்துறை வீரபாகு செய்த சூழ்ச்சிகளும் குழப்ப வேலைகளும் பல இளைஞர்களை ஆளுக்காள் முறைத்துக் கொள்ள வைத்தது.

சிறையிலிருந்த நான்கைந்து தமிழ்க் கைதிகளுக்கிடையேயும் முரண்பாடுகள் வராமல், பிரச்சினைகள் இல்லாமல் கொண்டு செல்லலாம் என நான் எடுத்த முயற்சிகள் பெருமளவு பயன் தராவிட்டாலும் எந்தக் கட்டத்திலும் கைகலப்பில் முடியாதது இன்றைக்கும் எனக்கு மகிழ்ச்சியே. காரணம் எனது பொறுமையின் எல்லையே. சற்குணலிங்கம் என்பவர் உரும்பிராயிலிருந்து கைதாகி வந்தவர். மிகவும் மோசமான ஆளாக இருந்தார். இவர் சத்தியசீலனின் தம்பி என்பதால் இவரிடம் பண்பை எதிர்பார்த்து ஏமாந்தோம். சத்தியசீலன் பழகுவதில் மிகவும் அமைதியானவர்; சிரித்த முகத்துடன் பழகுவார்; பிரச்சினை என வந்தால் நாகரிகமாக ஒதுங்கிக் கொள்வார். நான் அவருடன் சுமார் இரண்டு வருடங்கள் வெலிக்கடைச் சிறையில் ஒன்றாக இருந்து கவனித்தேன். அவர் யாருடனுமோ அல்லது அவருடன் யாருமோ பிரச்சினைக்குப் போவதில்லை; முரண்பட்டுக் கொண்டதில்லை. ஆனால் அவரின் தம்பி அவருக்கு எதிர் மாறான குணம் கொண்டவர். எந்த நேரமும் யாருடனாவது ஏதாவது பிரச்சினைகள், தண்டுமுண்டுகள் எனக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டே இருப்பார். இவைகளைத் தடுக்கப் போய், இதற்குச் சமாதானம் சொல்லப் போய் சற்குணம் என்னுடன் முரண்பட்டுக் கொண்டதே மிச்சமாகியது. இதனால் நான் படித்துக் கொண்ட பாடம் மிகவும் பயன்மிக்கதாக அமைந்தது. அதன் பின்பு நான் பலமுறைகள் பலவிதமான, பல கருத்துக்களைக் கொண்ட தமிழ் இளைஞர்களுடன் சிறையில் இருந்தபொழுது எப்படிப் பிரச்சினைகளைத் தவிர்ந்துக் கொள்வது, எப்படி எல்லோருடனும் அன்பாக இருப்பது என்கிற 'தானும் தன்பாடும்' தத்துவத்தை எனக்குப் புகட்டியது இந்த முதலாவது சிறை அனுபவம்தான்.

ஒரு நாள் அதிகாலை சிறைக்குப் புதிதாகக் கொண்டு வரப்பட்டவர்கள் வரிசையில் சிறையில் வழங்கப்பட்ட சாப்பாட்டுத் தட்டு, தேநீர் கோப்பை யுடன் திருதிருவென விழித்துக்கொண்டிருந்த சுமார் பதினெட்டு வயதுடைய ஒருவரைக் காட்டி, யாழ்ப்பாணம் என்று ஒரு சிறை அதிகாரி சொன்னார். கிட்டப்போய் விசாரித்தால் அரசுக்கெதிரான ஏதோ ஒரு வன்முறையில் அகப்பட்டவர் எனக் கூறினார். எங்களால் நம்பமுடியவில்லை. "சும்மா சுத்தாமல் உண்மையைச் சொல்லு. எங்கே, என்ன களவெடுத்தாய்?" என

மிரட்டினோம். ஆனால் நீண்ட நேர உரையாடலின் பின் அவர் நம்மாள்தான் என்பதைப் புரிந்துகொண்டோம். தான் நவாலியைச் சேர்ந்த பாலேந்திரா என்றும் தான் பிடிபட்ட கதை, பஸ்தியாம்பிள்ளையிடம் அடிபட்ட கதையென விலாவாரியாகச் சொன்னார். அவரை எமது கூட்டத்துடன் சேர்த்துக் கொண்டோம். அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நெளிந்த உருக் கலைந்த சாப்பாட்டுக் கோப்பையும் தேநீர்ப் பாத்திரத்தையும் மாற்றிப் புதிதாகப் பெற ஏற்பாடு செய்தோம். மாணிப்பாயிலுள்ள நவாலி என்னும் சிறிய கிராமத்தில் இருந்து ஏராளமான இளைஞர்கள் விடுதலைப் போராளிகளாக உருவாகினர். இவர்களில் இன்பம், மித்திரன், பாலேந்திரா போன்றவர்களை எனக்கு மிகவும் நெருக்கமாகத் தெரியும். இவர்கள் மூவரும் என்மீது அளவிடமுடியாத பாசமுள்ளவர்கள். பாலேந்திரா மிகவும் நல்லபிள்ளை. யார் மனதும் நோக நடக்க மாட்டார். இந்தப் பாலேந்திரா எமது கருத்துக்களால் கவரப்பட்டுத் தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் இருந்து நாம் விலகிக்கொண்ட வேளையில் எம்முடன் சேர்ந்து கொண்டார். பின்பு தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தில் எம்முடன் சேர்ந்து பணியாற்றினார். 1979ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 11ஆம் திகதி பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் அமுலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு பிரிகேடியர் வீரதுங்க தலைமையில் நடந்த தமிழ் இளைஞர் வேட்டையில் இரவோடிர்வாகக் கொல்லப்பட்டு எங்கே என்று தெரியாது புதைக்கப்பட்டுப் போன இளைஞர்களில் பாலேந்திராவும் ஒருவர் என்ற செய்தி எனக்குப் பேரிடியைத் தந்தது. எனது சொந்தச் சகோதரனை இழந்ததுபோல் துன்பம்.

நான் இருந்த (சி.ஆர்.பி.) சிறைச்சாலையில் பல ஆண்டுகள் தண்டனை பெற்ற பழைய கைதிகளும் இருந்தனர்; ஈன இரக்கமற்ற கிரிமினல்களும் இருந்தனர். பண்டா ஐயே, சிறீ ஐயே, மஹத்துங்கா போன்றவர்கள் மிகவும் கொடூரமான கைதிகள். இவர்களுடன் பழகவே முடியாது. சிறைச்சாலை அனுபவம் என்பதே ஒரு தனிவரலாறு. அதைப்பற்றி அத்தியாயம் அத்தியாயமாக எழுதலாம். எனது நோக்கம் அது இல்லாதபடியால் சில நிகழ்வுகளை மட்டும் இங்கு எழுத முயற்சிக்கிறேன். சிறையிலே ஏனைய கைதிகளுக்கு விட்டுக் கொடுத்துப் பதுமையாகப் போனோமானால் ஏறி மிதித்து விடுவர். அரசியல் கைதிகளாகிய எம்மை வெலிக்கடைச்சிறை, போகம்பர, மகஸீன் போன்ற சிறைகளில் வைத்திருப்பதுபோல தனியே இந்தச் சிறையில் வைத்திருக்கவில்லை. அந்தவிதமான இடவசதி தாராளமாக அங்கு இல்லை. விசேட கைதிகள் தங்கும் மண்டபத்தில் தங்க வைத்தனர். நாங்கள் சாதாரண கைதிகள் முதற்கொண்டு ஆகப் பயங்கரமான மஹத்துங்கா போன்ற கைதிகளுடனும் பழகும் சந்தர்ப்பம் அங்குண்டு. ஒவ்வொரு சிறைச்சாலையிலும் பல சண்டியர்கள் (தாதாக்கள்) இருப்பர். இவர்களிடையே நீ பெரிது, நான் பெரிது என்னும் சண்டைகள் அடிக்கடி நடைபெறும். கத்திக்குத்து, கட்டுக்குத்து (ஆணி போன்ற இரும்பால் செய்யப்பட்ட நுனிமிகவும் கூரான ஆயுதத்தால் இருதயத்தடியில் குத்துவர்), பிளேடால் வாயைக் கிழித்தல் அல்லது உடலில் கீறுதல், தலையிலடித்துக்

கொல்லுதல் போன்ற பயங்கரத் தாக்குதல்கள் இங்கு சகஜம். இவற்றுள் சில சிறைச்சாலை அதிகாரிகள், காவலர்கள் ஆதரவுடன் நடைபெறுபவையும் உண்டு.

மஹத்துங்கா என்ற விளக்கமறியல் கைதி விசாரணையின்றிப் பல ஆண்டுகள் இந்தச் சிறைச்சாலையில் இருந்தான். இவன் சிறையிலுள்ள அனைவருடனும் சண்டை செய்து கொள்வான். சிறைக்குள்ளேயே கப்பம் கேட்பான் (சிகரட், பீடி, பணம், விசேட சாப்பாடு, உடைகள் போன்றவை). இவனது தொல்லை சிறிது சிறிதாகத் தமிழ்க் கைதிகளான எமக்கும் வரத் தொடங்கிவிட்டது. எம்முடன் கொச்சிக்கடை கோபால், கிறாண்ட்பாஸ் முகைதீன் நானா போன்ற தண்டனை பெற்ற கைதிகள் (பெரும் கிரிமினல்கள்) ஆதரவாக இருந்தனர். இவர்கள் தமிழ்ப் பேசுபவர்கள் என்பதால் எங்களுக்கிடையில் உணவு பகிர்ந்துண்ணல் முதற்கொண்டு அனைத்து உறவுகளும் இருந்தன. கோபால், முகைதீன் நானா இருவரும் சண்டியர்கள். ஆனாலும் மஹத்துங்கா எங்களுடன் பிரச்சினை என்று வந்தவுடன் இவர்கள் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். நாங்கள் எல்லாம் பழைய சிறைக்கைதிகள், கிரிமினல்கள், எங்களுக்குள் ஏன் பிரச்சினை என்ற மனப்பான்மையாக இருக்கலாம் அல்லது மஹத்துங்காமீது பயமாகக்கூட இருக்கலாம். எது எப்படி இருப்பினும் இவர்கள் இருவரும் ஒதுங்கி இருப்பதை உணர்ந்துகொண்டேன்.

ஒரு நாள் பழைய சிங்களக் கைதி ஒருவர் நடேசானந்தனுடன் பிரச்சினைப் பட்டார். இந்தச் சிறைக்கைதி அடிக்கடி தன்னுடன் பிரச்சினைக்கு வருவதாக நடேசானந்தன் ஏற்கனவே பலமுறை எனக்குச் சொல்லி இருந்தார். நடேசானந்தன் சிவப்பாக இருப்பார். எங்களில் மிகவும் வயது குறைந்தவர். அங்குள்ள சிங்களக் கைதிகள் பலர் நடேசானந்தனுடன் ஒருபால் உறவு கொள்ள முயல்வர். அன்றும் அப்படித்தான் ஏதோ பிரச்சினை ஏற்பட்டது. இதை நடேசானந்தன் ஓடிவந்து என்னிடம் சொன்னார். அப்பொழுதுதான் நான் குளித்துவிட்டுத் தலை துடைத்துக் கொண்டு வந்தேன். அந்த சிங்களக் கைதியிடம் சென்று விசாரித்தேன். முறைத்துக் கதைத்தான். கதைப்பதில் பயனில்லை என உணர்ந்துகொண்டு மூஞ்சியைப் பொத்தி விறைப்பாக அடித்தேன். உடனே அவனது மூக்கு உடைந்து இரத்தம் வந்தது. திடீரென நான் அடித்ததால் அதிர்ந்துபோன அவன் ஒன்றும் பேசாமல் போய்விட்டான். இந்நிகழ்ச்சி எனக்குப் புதியதொரு பாடம் புகட்டியது. இவர்களுடன் தர்மம், நியாயம் கதைத்துப் பயனில்லை என்பது. ஆகவே மஹத்துங்காவுக்கு நல்ல தொரு பாடம் படிப்பிக்கக் காத்திருந்தேன். ஆனால் அவன் முந்திக் கொண்டான்.

குளிப்பது, முகம் கழுவுவது போன்ற எமக்கான தண்ணீர்த் தேவைகளை பகல் நேரத்தில் எமது மண்டபத்துக்குப் பின்னேயுள்ள I (ஐ) மண்டபத்தில் நிறைவேற்றிக் கொள்வோம். அங்குள்ள தொட்டியில் தண்ணீர் நிரப்பப் பட்டிருக்கும். ஒரு நாள் தொட்டியில் தண்ணீர் எடுத்து முகம் கழுவிக்கொண்டிருக்கையில், பின்னால் வந்த மஹத்துங்கா பெரியதொரு விறகுக்

கட்டையால் எனது முதுகில் ஒங்கித் தாக்கிவிட்டு ஓடிவிட்டான். இரண்டு நாட்களாக நடக்க முடியாமல் வேதனைப்பட்டேன். அவனும் ஒரு கிழமையாக எமது மண்டபப் பக்கமே வராமல், வேறு மண்டபத்தில் தங்கிக் கொண்டான். இன்னொரு நாள் சிறைச்சாலை அலுவலகத்துக்குப் போய் விட்டு வரும் வழியில் கத்தியால் குத்த அவன் எடுத்த முயற்சியிலிருந்து நான் உஷாராக இருந்ததால் தப்பித்துக்கொண்டேன். இப்படியே அவன் என்மீது தாக்குதல் தொடுத்தானே தவிர அவனைத் தாக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைக்கவே மாட்டாதா எனக் காத்திருந்தபோது ஒரு நாள் அது கிடைத்தது. மண்டபத்தின் பின்பகுதிக்கு அவன் செல்வதைக் கவனித்து அதன் முக்கிய வாசலில் காத்திருந்தேன். நான் காத்திருப்பது தெரியாமல் வந்த மஹத்துங்கா வசமாக மாட்டிக்கொண்டான். வளமாகப் பிடித்து உதைத்துக் கொண்டிருக்க பிரதம சிறை அதிகாரி வந்து கண்டுவிட்டார். இருவரையும் அழைத்து விசாரித்தார். சிறைச்சாலையில் கைதிகள் ஒருவர் மீது ஒருவர் கோபம் கொண்டிருந்தால் பகிரங்கமாக அவர்கள் அடிபட்டுக்கொள்ள அனுமதிப்பர். இது சட்டமல்ல. ஒரு நடைமுறை. காரணம், அந்த இடத்திலேயே அடிபட்டுத் தங்கள் கோபத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக. வென்றவர் தோற்பவரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அத்துடன் பிரச்சினை தீர்ந்து விடும் என்பதுபோல் ஒரு வழமை. அதன்படி என்னையும் அவனையும் அலுவலகத்துக்கு முன்னுள்ள பகுதியில் அடிபட அனுமதித்தனர். எல்லாச் சிறைக்கைதிகளும் சுற்று இருக்க இருவரும் சண்டை போட்டுக் கொண்டோம். இரண்டாவது சுற்றில் மஹத்துங்காவை குண்டாகக் கட்டிப் பிடித்து உயரே தூக்கி நிலத்தில் மிக வேகமாக அறைந்து(எறிந்து) விட்டேன். அவனால் எழுந்திருக்கவே முடியாது போய்விட்டது; எனது வெற்றி நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அன்றிலிருந்து யாரும் எம்முடன் எந்தப் பிரச்சினைக்கும் வருவதில்லை. பிரச்சினையில்லாத யாரையும் துன்புறுத்தாத தாதாவாக நானும் இருந்து கொண்டேன்.

இங்கு வேலை செய்த அதிகாரிகளில் தெல்லிப்பளையைச் சேர்ந்த அருளானந்தம், நீர்வேலியைச் சேர்ந்த துரைசிங்கம், கொக்குவிலைச் சேர்ந்த ஜெயராஜா ஆகிய தமிழ் அதிகாரிகளில் ஜெயராஜாவை நான் முதலேயே அறிந்திருந்தேன். தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் சிறந்த பேச்சாளர்களில் ஒருவர் கொக்குவில் சிவதால். அவரின் அக்காவின் கணவரே ஜெயராஜா. இம்மூவரும் சட்டத்துக்குட்பட்ட ரீதியில் உறவுகளை எம்முடன் வைத்துக் கொண்டாலும், கண்டிப்பாகத் தேவைதான் என்ற வேளையில் நான் கேட்கும் பட்சத்தில் தகவல்கள் சம்பந்தமான சில உதவிகள் செய்தனர். இவர்களுடன் உறவு கொண்டு பெறும் உதவிகளைவிட, சிங்கள அலுவலர்கள் மூலம் தொடர்பு கொண்டு விடயங்களைச் சாதிப்பது சுலபம். இது தந்திர ரீதியானது மட்டுமல்ல, ஆபத்துமில்லாதது. சிறையிலிருந்த கொழும்பு, மலையகம் போன்ற இடங்களைச் சேர்ந்த தமிழ்க் குற்றவாளிகள் எமக்கு உதவியாக மட்டுமல்ல, அன்பாகவும் இருந்தனர்.

நான் சிறையிலிருந்தபோது தமிழ் இளைஞர் பேரவைக்கும் தமிழர் கூட்டணியினருக்குமான உறவில் பெரும் பாதிப்புகள் ஏற்பட்டன. கருத்து வேறுபாடுகள், முரண்பாடுகள் நாளுக்கு நாள் முற்றி பூதாகரமாக உருவெடுத்தன. நான் உள்ளிருந்துகொண்டே ஆலோசனைகளையும் வழிகாட்டல்களையும் கடித மூலமாக வழங்கிக் கொண்டிருந்தேன். எனது தொடர்புகள் பெரும்பாலும் வரதராஜப்பெருமானுடனும் புஸ்பராணியுடனும் இருந்தன. கொழும்பில், மருதானை புகையிரத திணைக் களத்தில் அக்காலத்தில் வேலை செய்த எனது அண்ணன் தியாகராஜா அவரே என்னை அடிக்கடி வந்து பார்ப்பார். அவர் எமது நடவடிக்கைகளிலும் விடுதலைப் போராட்டத்திலும் மிகவும் ஆர்வம் கொண்டவர். தனது உத்தியோகச் சம்பளத்தின் பெரும்பகுதியை எப்பொழுதும் எமக்காகச் செலவு செய்து கொண்டிருப்பார். இவர் மூலமாகப் பெரும்பாலான செய்திகள் எனக்குக் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தன. கொழும்பிலிருக்கும் தமிழர் கூட்டணியினருடனும், தமிழ் இளைஞர் பேரவையுடனும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவர் என்பதால் இரண்டு பக்கத்தாரும் இவரிடம் குறைநிறைகளைச் சொல்லிக் கொள்வார். அதை என்னிடம் வந்து சொல்லுவார். ஒட்ட முடியாத அளவுக்கு இவர்களிடையே முரண்பாடுகளும், வெடிப்பு இரும்பதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன். ஆகவே, நான் வெளியே வரும்வரையும் அனைவரையும் அமைதியாக இருக்கும்படியும், தமிழர் கூட்டணிக்கோ அல்லது அதன் தலைமைக்கு எதிராகவோ எந்தப் பிரசாரமும் செய்ய வேண்டாம் எனவும் கண்டிப்பான வேண்டுகோளை வரதன், பிரான்ஸிஸ், சந்திரமோகன் போன்றவர்களுக்கு அறிவித்தேன். தமிழ் இளைஞர் பேரவையினர் அதனை ஏற்றுக்கொண்டனர்.

1975ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 22ஆம் திகதி தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் அரசுக்கெதிராக மாபெரும் சட்ட மறுப்புப் பேரணியை நடாத்துவது என அறிவித்தனர். இந் நிகழ்ச்சியானது தமிழர் கூட்டணி, தமிழ் இளைஞர் பேரவை உறவில் ஒரு வரலாற்றுத் திருப்பத்தை ஏற்படுத்தப் போகிறது என யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. தமிழர் கூட்டணியால் அறிவிக்கப்பட்ட இந்தப் பேரணியை அரசு தடைசெய்திருந்தது. நடாத்த வேண்டாம் எனப் பொலிஸாரும் அறிவித்திருந்தனர். ஆனால், சட்டத்தை மீறி இது நடைபெறும் எனத் தமிழர் கூட்டணியினர் பொது மக்களுக்கு அறிவித்தனர். இத்தகைய பேரணிக்கு முழு ஒத்துழைப்பையும் தமிழ் இளைஞர் பேரவையினர் வழங்குவதுடன் முன்னணியில் நின்று அரசின் எதிர்ப்பைச் சந்திக்கவும் தயார் என்று அறிவித்துக் கொண்டனர்.

பேரணி தொடங்கியதும் பொலிஸார் தமது வாகனங்களைக் குறுக்கே போட்டுத் தடுத்தனர். கூட்டணியினர் நடுவீதியில் உட்கார்ந்து கொண்டனர். தமிழ் இளைஞர் பேரவையினர் உட்காராமல் தடையை மீறிப் பேரணியை நடத்தச் சொன்னார்கள். இதில் ஏற்பட்ட தர்க்கம் பெரும் வாய்த் தகராறில் முடிந்தது. தமிழ் இளைஞர் பேரவையினரும் அமிர்தலிங்கம் போன்றவர்களும் மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்டு மாறி மாறித் திட்டிக் கொண்டனர் என

அறிந்தேன். இந்த நேரத்தில் இத்தகவலை அறிந்த நான் மிகவும் வேதனைப் பட்டேன். தமிழர் கூட்டணியுடன் வைக்கவேண்டிய உறவில், அளவுடன் நாகரிகமாக நடந்து கொள்ளுங்கள்; ஓட்டிய உறவும் வேண்டாம் வெட்டிய பகையும் வேண்டாம் என இறுதியாகப் புல்பராணிக்கு எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தேன். இந்த நிகழ்ச்சி அமிர்தலிங்கம் போன்ற தமிழர் கூட்டணித் தலைவர்களுக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்ததுடன் அவர்களைத் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் போக்குப் பற்றித் தீவிரமாகச் சிந்திக்க வைத்தது.

1972ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 2ஆம் திகதி எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் தமது பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியைத் துறந்தார். அதற்கான இடைத் தேர்தல் நீண்ட காலத்தின் பின்னர் 1975ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 6ஆம் திகதி நடைபெற்றது. இதற்கான பிரச்சார வேலைகளில் தமிழர் கூட்டணியும் தமிழ் இளைஞர் பேரவையும் மிகவும் வேகமாக ஈடுபட்டிருந்தன. கிராமம் கிராமமாக, பட்டிதொட்டி எங்கும் மூலை முடுக்கெனப் பிரச்சார வேலைகளில் ஈடுபட்டு உழைத்தனர். இக்காலத்தில் நான் சிறையில் இருந்தாலும் அனைத்துத் தகவல்களும் கடிதமூலமும் கொழும்புக் கிளையினர் மூலமும் எனக்குக் கிடைத்தன. பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்த தமிழர் கூட்டணியினருக்கும் தமிழ் இளைஞர் பேரவைக்கும் இடையே அடிக்கடி பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டன. தமிழர் கூட்டணியினர் தனியாகப் பிரச்சார வேலைகளில் ஈடுபட்டனர். தமிழ் இளைஞர் பேரவையைத் தவிர்த்துக்கொள்ள முயற்சித்தனர். இப்படியே அவர்களுக்கிடையேயான இடைவெளி நீண்டு கொண்டே போனது.

இடைத்தேர்தல் பிரச்சார நாட்களில் ஏற்பட்ட அனுபவத்தையும் சட்ட மறுப்புத் தினத்தில் ஏற்பட்ட அனுபவத்தையும் வைத்துத் தமிழ் இளைஞர் பேரவையைத் தமிழர் கூட்டணியின் அங்கமாக மாற்ற வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு அமிர்தலிங்கம் வந்தார். அதே நேரத்தில் தமிழர் கூட்டணித் தலைவர்களுக்கும் தமக்கும் ஏற்பட்டுள்ள முரண்பாடுகளையும் கருத்து வேறுபாடுகளையும் கவனத்தில் கொண்ட தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் தலைமை அதனுடைய தனித்துவத்தைக் காப்பதென உறுதி கொண்டது. அதற்கான பிரச்சாரங்களைத் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் உறுப்பினர் களிடையேயும் இளைஞர்கள் மத்தியிலும் மேற்கொண்டனர். தமிழ் இளைஞர் பேரவை தனித்துவமானது, இதற்கும் தமிழர் கூட்டணிக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை என்பதுடன், இது தமிழர் கூட்டணியின் இளைஞர் அமைப்பு அல்ல எனத் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் ஆரம்பகாலத் தலைமையைச் சேர்ந்த வரதராஜன், பிரான்ஸிஸ், பத்மநாபா, தங்கமகேந்திரன் போன்றவர்கள் கடுமையாகப் பிரச்சாரம் செய்ய வேண்டி ஏற்பட்டது. ஆனால் இதற்கு எதிரான பொய்ப் பிரச்சாரத்தை மிகவும் இலகுவாகத் தமக்கே உரிய தந்திரோபாயமான வழிகளில் தமிழர் கூட்டணித் தலைவர்கள் மேற்கொண்டனர். இதனைப் பல இளைஞர்களும் நம்பினர்.

தமிழ் இளைஞர் பேரவை ஆரம்பித்த காலம் தொட்டு அது தமிழர் கூட்டணியின் இளைஞர் அமைப்பு என அடித்து வாதிட்டதுடன் அப்பேரவையை ஆரம்பித்ததே தமிழர் கூட்டணி எனவும் புதிய கதைகளை விட்டனர்.

இந்த நேரத்தில் சிறீலங்காவின் சிறையில் இருந்து தமிழ் இளைஞர்களைப் படிப்படியாக அரசாங்கம் விடுதலை செய்துகொண்டிருந்தது. சபாலிங்கம், சூரியகுமாரன், முத்துகுமாரசாமி, காசி ஆனந்தன், மாவை சேனாதிராஜா, நித்தியானந்தன் எனப் பல இளைஞர்கள் விடுதலையாகி வெளியே வந்தனர். அவர்கள் தமிழர் கூட்டணி, தமிழ் இளைஞர் பேரவை எனப் பிரிந்து இரண்டு முகாம்கள் உருவாகி இருந்ததைக் கண்டனர். இந்தச் சிக்கலான நேரத்தில் மாவை சேனாதிராஜாவின் தம்பியான ராஜரட்ணமும் முத்துகுமாரசாமியும் தனித்தனியே என்னைச் சிறையில் வந்து சந்தித்தனர். இருவரின் மூலமும் இரண்டு முகாம்களின் நிலையையும் அறிந்துகொண்டேன். பிரச்சினை முற்றி வெடிக்காமல் இருக்க நான் மேற்கொண்ட முயற்சிகளும் எழுதிய கடிதங்களும் வீணாகிவிட்டதே என வருத்தம் கொண்டேன். இந்த முரண்பாடுகளுக்கும் இத்தனை பெரிய இடைவெளிகளை ஏற்படுத்திய நிகழ்ச்சிகளுக்கும் காரணகர்த்தாக்களாக தீவிரமாக இருந்தவர்களையிட்டு வேதனை அடைந்தேன். இவர்கள் ஏன் இப்படி நடந்துகொண்டனர் என நினைத்து நொந்துகொண்டேன். நான் வெளியே இருந்திருந்தால் இப்படி இவர்களை அணுக விட்டிருக்க மாட்டேன்; ஆனால் நடந்தது நடந்துவிட்டது. நடந்தவைகள் சரியானவைதான். ஆனால் அங்கே மிஞ்சியிருந்த தீவிரமும் கோபமும் வேகமும் தான் என்னை வேதனையடையச் செய்தன. எனக்கான விடுதலை நாளை எதிர்பார்த்திருந்தேன். வெளியே மிகவும் பரபரப்பாக நிலைமை இருக்க, என்னால் சிறையில் ஒரு மணித்தியாலத்தைக் கழிப்பதே பெரும்பாடாக இருந்தது; நாட்கள் யுகம் கழிவதுபோல் உணர்ந்தேன். இதேபோல் தமிழ் இளைஞர் பேரவையினரும் தமிழர் கூட்டணியினரும் நான் வெளியே வருவதை மிகவும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

அமிர்தலிங்கத்துக்கும் எனக்கும் இடையேயான உறவானது அரசியல் ரீதியானது மட்டுமல்ல, தனிப்பட்ட ரீதியாகவும் மிகவும் நெருக்கமானது. அமிர்தலிங்கத்துக்கு நான் எப்பொழுதும் மரியாதை கொடுத்தே நடந்ததுண்டு. அவருக்கு எதிரான கருத்துக்களையோ, அபிப்பிராயங்களையோ கூட மிகவும் அடக்கமாக, அமைதியாகவே கூறுவேன். அவரும் எனது கருத்தை என்றும் மதித்தே நடந்துகொண்டார். அதேபோல் தனிப்பட்ட உறவும் ஒரு நெருங்கிய உறவினர் போலவே இருந்தது. அதேபோல் மாவை சேனாதிராஜாவும் நானும் உடன் பிறந்த அண்ணன்- தம்பி போலவே என்றும் பழகி வந்திருக்கிறோம். இதனால் தங்கள் கருத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்வேன் எனத் தமிழர் கூட்டணியினர் எதிர்பார்த்தது ஒன்றும் புதுமையல்ல.

1975ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 30ஆம் திகதி எனது விடுதலைக்கான உத்தரவு வந்திருந்தது. விடுதலை செய்யப்படும் ஒவ்வொரு இளைஞனும் அவரது பெற்றோர் அல்லது குடும்பத்தார் முன்னிலையில் விடுவிக்கப்பட்டனர் (ஒரு

வகையில் நிபந்தனை அடிப்படையிலான விடுதலை என்றே சொல்லலாம்). அதன்படி கொழும்பு மருதானை புகையிரத திணைக்களத்தில் வேலை பார்த்த எனது அண்ணன் தியாகராஜா முன்னிலையில் விடுதலை செய்யப்பட்டேன். நான் சிறைச்சாலைக்கு வெளியே வந்தபோது தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் கொழும்புக் கிளைப் பொருளாளர் சங்கானை சந்திரமோகனுடன் சில இளைஞர்கள் நின்றனர். என்னதான் இருந்தாலும் விடுதலையாகிச் சிறைக்கு வெளியே வரும் பொழுது ஏற்படும் மகிழ்ச்சிக்கு நிகரானது எதுவும் இல்லை. சுதந்திரம் இனிமையானது.

நேரே மருதானையிலுள்ள தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் காரியாலயத்துக்குச் சென்றேன். அங்கு பிரான்ஸில் இருந்தார். நீண்ட காலத்துக்குப்பின் காண்பது எவ்வளவோ மகிழ்ச்சியாகவிருந்தது. பல விடயங்களையும் இரவிரவாகக் கதைத்தோம். அடுத்த நாள் காலை, சுதந்திரன் பத்திரிகை ஆசிரியர் கோவை மகேசன் என்னைச் சந்திக்க வந்தார். அவருடன் பல மணி நேரம் கதைத்த பின்பு இருவரும் சுதந்திரன் காரியாலயம் சென்றோம். அங்குக் கீரிமலை உமாபதிசிவம் ஐயாவைக் கண்டு சிறை அனுபவங்களைக் கதைத்துக் கொண்டேன். நான் வந்த செய்தி அறிந்த அமிர்தலிங்கம் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டார். தனது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொண்ட அவர் ஒரு சனி அல்லது ஞாயிறு மத்தியானம் யாழ்ப்பாணம் வரும் புகைவண்டியில் வரும்படி கேட்டார். எனக்கு மாபெரும் மக்கள் வரவேற்புக்கு ஏற்பாடு செய்ய உள்ளதாகவும் கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் நான் மறுத்துவிட்டேன். சிறையிலிருந்து வெளியே வந்த காசி ஆனந்தன், வண்ணை ஆனந்தன், சேனாதிராஜாவுக்கு மாபெரும் மக்கள் வரவேற்புகள் நடந்தன. அதேபோல் சிறையில் இருந்து வெளியே வந்த பல இளைஞர்களும் வரவேற்கப்பட்டுக் கௌரவிக்கப்பட்டனர். ஆனால், இது சரியோ தவறோ நான் எந்தவித வரவேற்புகளிலும் கலந்து கொண்டதில்லை.

வெளியேறினோம்

கொழும்பில் மூன்று நாட்கள் தங்கி இருந்து அரசியல் நண்பர்களைச் சந்தித்து உரையாடிய பின் மூன்றாம் நாள் அதிகாலை யாழ்தேவி புகை வண்டியில் யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டேன். வேறு எங்கும் சொல்லாது நேராக மயிலிட்டியிலுள்ள எனது வீட்டுக்குப் போனேன். உறவினர்கள், நண்பர்கள், ஊர்மக்கள் எனப் பலர் திரண்டு வந்து கதைத்தனர். வரதராஜப்பெருமாள், முத்துகுமார், நித்தியானந்தன், கிளிநொச்சி திருஞானம், தங்கமகேந்திரன், பத்மநாபா எனத் தமிழ் இளைஞர் பேரவையைச் சேர்ந்த நண்பர்கள் வந்தனர். இரவுபோல் அமிர்தலிங்கமும் காசி ஆனந்தனும் வந்து சந்தித்தனர். யாரும் உடனடியாகச் சூடு பிடித்திருக்கும் பிரச்சினையைப் பற்றிப் பேச்சே எடுக்கவில்லை.

சிறையால் நான் அப்பொழுதுதான் விடுதலையாகி வந்தாலும், இக்காலத்தில்தான் தமிழர் கூட்டணி - தமிழ் இளைஞர் பேரவை முரண்பாடு முற்றி வெடித்திருந்தாலும் எனது வீடு எந்த நேரமும் தமிழர் கூட்டணி, தமிழ் இளைஞர் பேரவை பிரமுகர்களாலும் நண்பர்கள், உறவினர்களாலும் நிறைந்து வழிந்துகொண்டே இருந்தது. இதற்கிடையில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையைத் தமிழர் கூட்டணிக்கு சம்மந்தமில்லா ஓர் இயக்கம் என்பதைப் பகிரங்கமாக அறிவிப்பதென்றும், தொடரும் காலத்தில் தமிழர் கூட்டணியினருடன் எந்தவித அரசியல் மற்றும் போராட்டம் சம்மந்தமான தொடர்புகளை வைத்துக்கொள்வதில்லையெனவும் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் தலைமைக்குமுனைவச் சேர்ந்தவர்கள் கொண்ட கருத்தில் நானும் உடன்பட்டுக் கொண்டேன். இந்த முடிவு வெளியே தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் முக்கிய உறுப்பினர்களுக்கிடையேயும் தெரிந்திருந்தது. இறைகுமாரன், சந்ததியார், உமாமகேஸ்வரன் போன்றவர்கள் எனது வீட்டுக்கு வந்து எமது முடிவை மாற்றிக் கொள்ளும்படியும் இப்படியான ஒரு முடிவு எடுப்பதற்கு இது சந்தர்ப்பமல்ல எனவும் தெரிவித்துக் கொண்டனர். தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் உண்மையான விடுதலையை நேசிக்கும் இவர்கள் ஏன் இப்படி குழம்பிப் போய் உள்ளனர் என நான் நினைத்தேன். எமது முடிவில் உள்ள நியாயத்தை மிகவும் விளக்கமாகவே கூறினேன். இவர்கள் மட்டுமல்லாது எஸ்.கே.மகேந்திரன், கனகமனோகரன் போன்றவர்களும் தமிழ் இளைஞர் பேரவை தமிழர் கூட்டணியின் அங்கமாக மாறவேண்டும் என்ற கருத்துடையவர்களாக இருந்தனர். இரண்டு மூன்று நாட்களாக

நான் பலருடன் மேற்கொண்ட உரையாடல், கருத்துக் கேட்டல் போன்றவைகளின் மூலம் அவர்களில் பலர் குழம்பிப்போய் இருந்ததையும் பெரும்பான்மையானவர்கள் எமது கருத்துக்கெதிரானவர்களாக இருப்பதையும் உணர்ந்துகொண்டேன்.

1975ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 6ஆம் திகதி எனது வீட்டில் முக்கியமான தொரு கூட்டம் நடைபெற்றது. இதில் தமிழர் கூட்டணியினருடன் தமிழ் இளைஞர் பேரவையை இணைக்கக்கூடாது என்ற கருத்துடையவர்கள் கூடினோம். இக்கூட்டம் காலை தொடக்கம் இரவு மட்டும் தொடர்ச்சியாக நடைபெற்றது. இக்கூட்டத்தில் முத்துக்குமாரசாமி(குமார்) மிகவும் குழம்பிப்போய் இருந்தார். தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் அதிகப்படியானவர்களின் முடிவின்படி நாம் நடப்போம். தமிழ் இளைஞர் பேரவையைக் கூட்டணியின் இளைஞர் அமைப்பாக மாற்றுவதாயின் என்ன பிரச்சினை? தமிழர் கூட்டணியின் மக்கள் சக்தி மாபெரும் சக்தி எனப் புதிய விளக்கம் கொடுத்து அங்குள்ளவர்களின் கவனத்தைக் குமார் குழப்ப முயன்றார். ஆயினும் வரதன், பிரான்ஸிஸ், சந்திரமோகன், தங்கமகேந்திரன் போன்றவர்களுடன் நானும் சேர்ந்து கடுமையாகக் குமாரின் கருத்தை எதிர்த்து எமது முடிவை குமார் ஏற்கும்படி வைத்தோம். தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் பெரும்பான்மையினர் கூட்டணியின் சதிவலையில் மாட்டப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்தோம். ஜனநாயக ரீதியில் பெரும்பான்மையினர் எம் பக்கமில்லை என்பதையும் கருத்தில் கொண்டு அடுத்தநாள் நடக்கப்போகும் கூட்டம்பற்றிக் கலந்துரையாடினோம். தமிழ் இளைஞர் பேரவையைக் கூட்டணியுடன் இணைப்பதற்கு ஆதரவாக பெரும்பான்மையினர் ஒத்துழைக்கும் பட்சத்தில் நாம் எம்மால் உருவாக்கப்பெற்ற தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் இருந்து வெளியேறுவது என முடிவெடுத்துக் கொண்டோம்.

அனைவரும் தீர்மானித்துக் கொண்டபடி 1975ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 7ஆம் திகதி அன்று யோகேஸ்வரன் வீட்டில் தமிழர் கூட்டணி, தமிழ் இளைஞர் பேரவை முக்கியஸ்தர்கள் கூடிக்கொண்டனர். ஏனோ தெரியவில்லை கூட்டத்திற்கு அமிர்தலிங்கம் வரவில்லை. கூட்டணி சார்பில் கதிரவேற்பிள்ளை, வ.ந.நவரட்ணம், யோகேஸ்வரன், மாவை சேனாதி ராஜா, காசி ஆனந்தன் போன்றவர்கள் வந்திருந்தனர். நான் அங்கு சென்ற பொழுது தமிழ் இளைஞர் பேரவையைச் சேர்ந்தவர்கள் மண்டபத்தில் (யோகேஸ்வரன் வீட்டு வேலாலில்) ஒரு பக்கத்திலும், தமிழர் கூட்டணி சார்பானவர்கள் இன்னொரு பக்கத்திலுமெனப் பிரிந்தே இருந்தனர். நான் கூட்டத்துக்குள் நுழைந்து மாவை சேனாதிராஜாவுக்குப் பக்கத்தில், அதாவது கூட்டணி சார்பானவர்களுடன் சாதாரணமாக அமர்ந்து கொண்டேன். ரகுபதி பாலசுநீதரன் (தமிழ் இளைஞர் பேரவை - கொழும்புக் கிளைத் தலைவர்), எஸ்.கே.மகேந்திரன், கனகமனோகரன், சந்ததியார், இறைகுமாரன், பொன் கணேசமூர்த்தி, கணேசபிள்ளை, வழக்கறிஞர்கள்

திருநாவுக்கரசு(மல்லாகம்), விக்னேஸ்வரன்(மூளாய்), காரைநகர் செல்வம், பூநகரி மரியதாஸ், பொன்கலன்(நெடுங்கேணி) போன்ற இளைஞர் பேரவையினர் கூட்டணியின் சார்பாக வந்திருப்பவர்களில் முக்கியமான வர்களாகக் கவனித்துக் கொண்டேன்.

யோகேஸ்வரன் வந்தவர்களை வரவேற்றதுடன் அன்றைய அரசியல் சூழ்நிலை, தமிழர்களது நிலைப்பாடு ஆகியவற்றைக் குறித்தும் தமிழர் கூட்டணியின் முக்கியத்துவமும் அதனுடன் தமிழ் இளைஞர் பேரவை இணையவேண்டிய கட்டாயம் போன்றவைகள் பற்றியும் பேசி அனைவரின் கருத்துக்களையும் கூறும்படிக் கேட்டுக்கொண்டார். பலரும் தமது கருத்துக்களைக் கூறினர். நாமும் எமது கருத்துக்களை வலியுறுத்தி மிகவும் நிதானமாகப் பேசினோம். ஆயினும் கூட்டத்தில் சிறிய சலசலப்பு, கோபம், கடுமையான உணர்ச்சி காணப்படவே செய்தது. ஒருமுறை நான் பேசிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது என்னைப் பார்த்து விரலை நீட்டிக் கனகமனோகரன் பேச, "விரலைக் காட்டிப் பேச வேண்டாம்; விரலை முறித்து விடுவேன்" எனக் கிளிநொச்சி திருஞானம் அவரைப் பார்த்து எச்சரிக்கை செய்ய, சலசலப்பு உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. ஆனாலும் எந்தவித அசம்பாவிதமும் நடைபெறவில்லை. எமது கருத்துக்களைத் தெளிவாக, ஆணித்தரமாக நாம் சொன்னாலும், பெரும்பான்மையினர் அதைக் கேட்பதைவிட, தாம் வந்த காரியத்தில் மிகவும் கடுமையாயினர். தமிழ் இளைஞர் பேரவையைத் தமிழர் கூட்டணியின் இளைஞர் அமைப்பாக மாற்றுவது எனப் பெரும்பான்மையினர் முடிவெடுத்துக் கொண்டனர். அம்முடிவினுக்குத் துணை நிற்பதன்மூலம் தமிழ் பேசும் மக்களுக்குத் துரோகம் செய்ய நாம் தயாராக இல்லை என்பதையும் தமிழர் கூட்டணி சிறந்த பாராளுமன்ற அமைப்பாக இருக்க முடியுமே தவிர தமிழ் மக்களின் விடுதலை இயக்கமாக முடியாது என்பதையும் வலியுறுத்திய நாம், தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் இருந்து வெளியேறுகிறோம் என்பதையும் இக்கூட்டத்தில் அறிவித்தோம். அதன்படி நான், வரதராஜப்பெருமாள், சந்திரமோகன், முத்துக்குமாரசாமி, தங்கமகேந்திரன், சந்திரகுமாரன், திருஞானம் போன்றவர்கள் அடையாளமாக அக்கூட்டத்தைவிட்டு வெளியேறினோம்.

நாம் வெளியேறி நடைபாதையில் வந்தபொழுது மாவை சேனாதிராஜா, காசி ஆனந்தன், யோகேஸ்வரன் போன்றவர்கள் ஓடி வந்து எம்மைக் கட்டி அணைத்து அழுதனர். நாமும் அழுதோம். யாரோ செய்த வஞ்சனைக்கு நாம் பலியாகி உள்ளோம் எனத் திருஞானம் கூறினார். மீண்டும் நாம் கண்டிப்பாக இணையோம். நாம் இணையாமல் தமிழ் மக்களுக்கு விமோசனம் இல்லையென மாவை சேனாதிராஜா கூறினார். "எல்லாம் உங்களின் கைகளில் தான் இருக்கிறது. நாம் என்றும் தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலையை நேசிப்பவர்கள். தலைமை யாராகிலும், சிறந்த தலைமையை ஏற்று உண்மையான விடுதலைப் போரில் பங்கு கொள்ள நாம் என்றும்

தயார்” எனக் கூறி வெளியேறினோம். நாம் தமிழ் இளைஞர் பேரவையை விட்டு வெளியேறிய பின்பு தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் தலைவராக காசி ஆனந்தனும், செயலாளராக மாவை சேனாதிராஜாவும், அமைப்பு வேலைகளைக் கவனிப்பவராகச் சந்ததியாரும் நியமிக்கப்பட்டனர்.

நாம் தமிழர் கூட்டணியை அன்று நிராகரித்தாலும், அவர்கள் மீது விமர்சனம் செய்தாலும் அரசியல் ரீதியாகத் தமிழர் கூட்டணி என்ற அமைப்பின் மீது வஞ்சம் கொள்ளவில்லை. அவர்களை எமது ஜன்மப் பகைவர்களாக நினைத்ததும் இல்லை. அவ்வமைப்பு, தன்னைப் புனரமைத்துக் கொண்டு தமிழ் மக்களுக்கு விசுவாசமாக வழிகாட்டிடுவதற்கான அடிப்படை மாற்றங்களை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்றே விரும்பினோம். ஆனால், தமிழர்களின் விடுதலைக்கு வழிகோலக்கூடிய வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த முடிவை நாம் எடுத்தபொழுது, எமது முதுகில் குத்திவிட்டுத் தமிழர் கூட்டணியின் போலிக் கூடாரத்துக்குள் குளிர் காய்ந்தவர்கள் பின்பு, தமிழர் கூட்டணியின் முகத்திரை கிழிந்ததும் எவ்வளவுதூரம் கொச்சைத் தனமாக நடந்து கொண்டனர் என்பது வரலாறு எமக்கெல்லாம் புகட்டிய துன்பமான பாடமாகும். இவர்கள் தமிழர் கூட்டணியைத் துரோகிகள் என்று சொல்லவும் அவர்களுக்கு மரண தண்டனை வழங்கவும் வேண்டிய அவசியமுமில்லை. அன்றே எம்முடன் நின்று அரசியல் ரீதியாக இவர்களை நிராகரித்து, மக்கள் இவர்களைத் தூக்கி எறிய வைத்து, வரலாற்றில் இருந்தே தமிழர் கூட்டணியை அநாதையாக்கி இருக்கலாம். ஆனால் நடந்தவைகள் குளறுபடிகளே.

எம்மை எல்லாம் தமிழர் கூட்டணியுடன் சேர்ந்து திட்டியவர்கள் பின்பு, அவ்வமைப்பினை வன்முறையால் அழிக்க முயன்றனர். நாம் விரும்பிய தெல்லாம் அதுவல்ல. தமிழர் கூட்டணியைப் போல் சிறந்த பாராளுமன்றவாதிகள் தமிழர் மத்தியில் இல்லை. அவர்கள் பாராளுமன்றவாதிகளாக மட்டுமே இருக்கத் தகுதியானவர்கள். ஓர் இனத்தின் விடுதலை இயக்கத்துக்குத் தலைமை தாங்க அவர்களால் முடியாது என்பதுதான் உண்மை. இந்த உண்மையை நாம் உணர்ந்திருந்தோம். இதைத்தவிர தமிழர் கூட்டணி கூறியதெல்லாம் பொய் என்பது எமக்குத் தெரியும். இதையே நாம் மக்களுக்குச் சொல்ல விரும்பினோம்; சொல்லப் புறப்பட்டோம். இதைப் புரியாத குருடர்கள் அன்றமட்டுமல்ல, என்றும் அனைத்தையும் கொச்சையாகப் புரிந்து கொண்டு குறி தவறி ஈனத்தனமாகவே நடந்து கொண்டனர். தாம் நினைப்பதே சரியெனும் மலட்டுத்தனமான வக்கிரவாதங்கள் இவர்களுக்கு என்றும் பிடித்தமானவை. இன்றுகூட தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் அழிவை நான் ஏற்கவில்லை. இது எனது தனிப்பட்ட எண்ணமாகும்.

அநியாயமாக, கோழைத்தனமாக, நிராயுதபாணியாகக் கொல்லப்பட்டத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைவர்களுக்காக இன்றும் நான் கண்ணீர் வடிக்கிறேன். யார் என்ன சொன்னாலும் அமிர்தலிங்கம் போன்றவர்களின்

அழிவு தமிழ் மக்களுக்குப் பெரும் இழப்பாகும். ஈழத் தமிழ் பேசும் மக்களின் இன அடையாளமாகத் திகழ்ந்த ஒரு தலைவர் அமிர்தலிங்கம். அவரைக் கருத்து ரீதியாகவே நாம் எதிர்கொண்டோம். பௌதீக ரீதியாக அவருக்கு ஒரு காயம் கூட ஏற்படுவதைக் கனவில் கூட நினைத்தது இல்லை. நாம் என்றும் அவருடன் கருத்து ரீதியாக, கொள்கை ரீதியாக, நோக்கம் சம்பந்தமாகவே மோதினோம். அவை நாகரிகமாக, பண்பாக நடைபெற்றவையே. முகம் நிமிர்ந்து பார்த்துக்கூட நாங்கள் அவரை எதிர்த்தது கிடையாது. எங்களிடையே மனிதநேயம் தொக்கி நின்றது. எங்களிடையே எங்கள் மக்கள் பற்றிய பயம் இருந்தது. எங்களிடையே நாம் போகும் திசை பற்றிய தெளிவு இருந்தது. எங்களிடையே எங்கள்மீது நம்பிக்கை இருந்தது. நாங்கள் யாரையும் கண்டு பயப்படவில்லை. யாரையும் கண்டு பயப்படவேண்டிய அவசியம் எமக்கு என்றும் ஏற்பட்டதில்லை. நாம் என்றும் சரியானதைச் சரியான நேரத்தில் செய்தோம்.

தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம்

நாம் தமிழ் இளைஞர் பேரவையை விட்டு வெளியேறியது பலரையும் அதிர்ச்சியடைய வைத்தது. நீங்கள் தொடங்கி உங்களால் வளர்க்கப்பட்ட இயக்கத்தை விட்டு ஏன் வெளியேறினீர்கள் என ஒரு சாரரும், தமிழர் கூட்டணியினருடன் ஒத்துழைக்க வேண்டியதுதானே நியாயம் என ஒரு சாரரும், எமது முடிவே சரியானது நாம் ஒத்துழைக்கத் தயார் என மற்றொரு சாரருமாக எம்மை நோக்கிக் கேள்விகள் கேட்டனர். பல புத்திஜீவிகளும் சிந்திப்பவர்களும் எம்மைத்தட்டிக் கொடுத்தனர்; எமக்காகக் குரல் கொடுத்தனர்.

இலங்கைப் பத்திரிகைத் துறையின் முன்னோடிகளில் ஒருவராகிய நடேசய்யர் (24.01.1887 - 07.11.1947) அவர்கள் ஆசிரியராகவிருந்து 1947ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 1ஆம் திகதி தொடங்கப்பட்டது 'சுதந்திரன்' பத்திரிகை. எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் தனது சொத்தின் பெரும்பகுதியைச் 'சுதந்திரன்' பத்திரிகையின் வளர்ச்சிக்காகச் செலவிட்டார். அப்பத்திரிகை தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் உரிமைக்காகக் குரல் கொடுத்தது. எமது காலத்தில் இதன் ஆசிரியராகவிருந்து இளைஞர்களை அரசியல் மயப்படுத்தி ஈர்க்க வைத்தவர் கோவை மகேசனாகும். வடகிழக்குத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களை தனது பேனையால் சிந்திக்கத் தூண்டியவர். அவரது எழுத்தில் வேகமிருந்தாலும் சிலவேளைகளில் அந்த வேகம் இனவாதமாகவும் மாறுவதுண்டு. அதிகமாகக் கோபப்படும் பேர்வழியும் கூட. அந்த நேரத்தில் அவரால் எழுதப்பட்ட அரசியல் மடல் அனைவரையும் ஆர்வத்துடன் படிக்கத் தூண்டும். 'அன்புள்ள தம்பிக்கு' என அறிஞர் அண்ணாவின் பாணியில் இந்த அரசியல் மடல் கோவை மகேசனால் எழுதப்படும்.

'தம்பி தந்த கணையாழி' எனத் தலைப்பிட்ட ஒரு மடல் கோவை மகேசனால் எமக்கு எழுதப்பட்டது. இந்த அரசியல் மடலில் எழுத்துக்கு எழுத்து என்னையும் வரதராஜப்பெருமானையும் பிரான்ஸிலையும் புகழ்ந்து எழுதியிருந்தார். தமிழ் இளைஞர் பேரவையைப் பற்றியும் அதில் எமது அர்ப்பணிப்புகள் பற்றியும் வரிக்கு வரி எழுதிய கோவை மகேசன் நாங்கள் தமிழ் இளைஞர் பேரவையைவிட்டு வெளியேறியதும் "வளர்த்த கடா மார்பில் பாய்கிறது" எனக் கை கூசாமல் எழுதினார். அம்மடலில் அமிர்தலிங்கத்தைப் புகழ்ந்தும் எம்மைத் திட்டியும் தீர்த்தார். அதேபோல் ஒரு 'சுதந்திர'னில் கேலிச்சித்திரம் ஒன்று வந்தது. தாய்க்கோழி அமிர்தலிங்கமாகவும் மூன்று கோழிக்குஞ்சுகள் நான், வரதராஜப்பெருமான்,

பிரான்ஸிஸ் ஆகவும் இலங்கை அரசாங்கம் பருந்தாகவும் அச்சித்திரத்தில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. அதே கோவை மகேசன், அதே 'சுதந்திர'னில் பின்பு அமிர்தலிங்கம் துரோகி என எழுதினார். பாருங்கள் துரோகிகளையும் தியாகிகளையும் காலம் எப்படித் தீர்மானிக்கிறது என்று.

கோவை மகேசன் 'சுதந்திரன்' மூலமாக எமக்கு எதிராக முடிந்தளவு பிரசாரம் செய்தார். இதனால் பாரம்பரியத் தமிழ் உணர்வாளர்கள் மத்தியில் எமக்கு எதிர்ப்பு தோன்றியதென்பது என்னவோ உண்மைதான்.

கோவை மகேசன் இறுதிக்காலத்தில் 'வீரவேங்கை' என்ற பத்திரிகையை தமிழ்நாட்டிலிருந்து விடுதலைப்புலிகளுக்கு ஆதரவாக வெளியிட்டார். கோவை மகேசனுக்குத் தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலை மீதும் அவர்களது போராட்டத்தின் மீதும் இருந்த நம்பிக்கையையும் விசுவாசத்தையும் சந்தேகிக்க முடியாது. கோவை மகேசன் 1992ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 4ஆம் திகதி தமிழ்நாட்டில் மரணமானார் என்ற செய்தியைச் சென்னையிலிருந்து சச்சிதானந்தன் தொலைபேசி மூலம் எனக்குத் தெரிவித்தபோது மிகவும் அதிர்ச்சியாகவும் வேதனையாகவும் இருந்தது.

தமிழ் இளைஞர் பேரவையிலிருந்து வெளியேறிய பின்னர் நாம் அமைதியாக ஒதுங்கியிருந்தோம். ஆனால் நாளுக்கு நாள் எம்மை அவமதிப்பதுபோல் தமிழர் கூட்டணியிரால் பத்திரிகைகளில் அறிக்கைகள் வெளியிடப்பட்டன. காசி ஆனந்தன் வெளியிட்ட ஓர் அறிக்கையில் எங்கள் மீது ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் நாங்கள் தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டுள்ளதாகவும் சொல்லப்பட்டிருந்தது. இதைப் பார்த்த எமக்குக் கோபம் வந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் பருத்தித்துறை வீதியில் இருந்த டொக்டர் ஞானநாயகம் வீட்டில் நாங்கள் கூடி என்ன செய்வதென ஆலோசனை செய்தோம். பலரும் பலவிதமான கருத்துக்களைக் கூறினர். இருநாட்களாக இந்த ஆலோசனைக் கூட்டம் நடைபெற்றது. புதியதொரு இளைஞர் அமைப்பை உருவாக்கவேண்டும். அதற்குத் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம் (TLO) எனப் பெயரிடலாம் எனவும் நான் கூறினேன். பாலஸ்தீன மக்களுக்கு ஒரு PLO என்றால் எமக்கு ஏன் ஒரு TLOவை நாம் கட்டி வளர்க்கக்கூடாது எனக் கருத்துத் தெரிவித்தேன். இதை அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டனர். தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் தலைமைக் குழு ஐந்துபேர் கொண்டதாக அமைக்கப்பட்டது. அதில் நான், முத்துக்குமாரசாமி, வரதராஜப்பெருமாள், தங்கமகேந்திரன், சந்திரமோகன் ஆகியோர் இடம் பெற்றோம். இதன் பொதுச் செயலாளராக நான் தெரிவு செய்யப்பட்டேன். அனைத்து முடிவுகளும் அனைவரின் ஆலோசனையின் பேரில் ஏகமனதான எடுக்கப்பட்டன.

1988ஆம் ஆண்டு சின்ஹு ரனதுங்க என்பவர் எழுதிய *Politics of Terrorism: The Srilanka Experience* என்னும் புத்தகத்தில் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் தோற்றம் பற்றி எழுதுகையில் 'Pushparajah and his loyalists, unhappy with the TUF's non-committal support towards violence as a means to

achieve thier ends broke away and formed a splinter Ele Viduthalai Eyakkam (the Tamil Liberation Organisaision) - the TLO...' என்று கூறியுள்ளார்.

நாம் எடுத்த முடிவின்படி வடகிழக்கு மாகாணம் எங்கும் அறிவிக்கப் பட்டு 1975ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 14ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணம் ஆனைப் பந்தியில் பருத்தித்துறை வீதியிலமைந்திருந்த மைய மண்டபத்தில் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் தொடக்கக் கூட்டம் நடைபெற்றது. உண்மையாகவே அவ்வளவு அதிகமான இளைஞர் கூட்டத்தை, பொதுமக்களை நாம் எதிர்பார்க்கவில்லை. பெருந்தொகையான இளைஞர் கூட்டம் முட்டி மோதியது. நண்பர் சபாலிங்கம் போன்ற தமிழ் மாணவர் பேரவையின் பழைய உறுப்பினர்கள் எங்களுடன் இணைய வந்திருந்தனர். கூட்ட ஏற்பாடுகளையும் அழைப்புகளையும் செய்த தோழர்கள் நித்தியானந்தன், திருஞானம், ஜோதிலிங்கம், சந்திரமோகன், தங்கமகேந்திரன் ஆகியவர்களின் திறமையை நினைத்துச் சந்தோசமாக இருந்தது. அங்கு வந்தவர்கள் மத்தியில் நான், முத்துக்குமாரசாமி, வரதராஜப் பெருமாள் ஆகியோர் பேசினோம். தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம் ஏன் ஆரம்பிக்கப்பட்டது, அதன் கொள்கை, நோக்கம் போன்றவைகளை விளக்கிப் பேசினோம். எமது மக்களின் போராட்டம் தரப்படுத்தலை எதிர்த்தோ, தமிழ்மொழிக்கு அரசு அந்தஸ்து கேட்டோ, வேலைவாய்ப்புகளில் சமஉரிமை கேட்டோ அல்ல. எமது இழந்த பிரதேசங்களை மீட்பதற்கானப் போராட்டம் என்ற கருத்தை அங்கு முதன் முதலாக வைத்தோம். எமது போராட்டம் வடகிழக்கில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்களின் விடிவுக்காக மட்டுமல்லாமல் மலையகத்தில் துன்பப் படும் பத்து இலட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட மலையகத் தொழிலாளர்களின் விடுதலைக்குமான போராட்டம் என்பதை வலியுறுத்திக் கூறினோம். உழைக்கும் மக்களினதும், பாட்டாளி, தொழிலாளிகளினதும் தலைமை ஏற்ற மக்கள் யுத்தம் ஒன்றின் மூலம் எமது விடுதலைக்கு வழி சமைப்போம் என்று அந்தக் கூட்டத்தில் கூறினோம். எம்மால் முன்வைக்கப்பட்ட புதிய கருத்துக்களை அங்கு திரண்டிருந்த இளைஞர்கள், முற்போக்கு சக்திகள் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் பிரசார வேலைகளையும் அமைப்பு வேலைகளையும் இரவு பகலாகத் தூக்கமின்றி அனைவரும் அலைந்து செய்தோம். திருகோணமலைக்கான அமைப்பு வேலைகளை நான் பொறுப் பேற்றுக் கொண்டேன். எனக்குத் துணையாக அன்னலிங்கம் அவர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டேன். அன்னலிங்கம் தங்கமகேந்திரனால் எமக்கு அறிமுகமாகித் தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் இணைந்து கொண்டவர். மிகவும் எளிமையும் அமைதியுமானவர். பின்னாளில் ஈழப்புரட்சி அமைப்பில் முன்னணி வகித்தவர். திருகோணமலை மாவட்டம் எனக்குப் பழக்கம் இல்லாத இடமாகையால் அன்னலிங்கத்தின் வழிகாட்டல் எனக்குப் பெரும் உதவியாக அமைந்தது. கிராமம் கிராமமாகச் சென்றோம். மூலைமுடுக்கெல்லாம் பிரச்சார வேலைகளும் அமைப்பு வேலைகளும்

நடைபெற்றன. நாம் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் எங்கள் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டனர் என்றில்லை. ஆனால் எதிர்ப்பிருக்கவில்லை. நாம் கூறுவதைக் கேட்டனர். இளைஞர்கள் மத்தியில் எமக்குப் பெரும் ஆதரவு இருப்பதைக் கண்டேன். மூதூர், சேனையூர், தம்பலகாமம், நிலாவெளி போன்ற இடங்களில் எமக்கு மாபெரும் வரவேற்பும் ஆதரவும் இருந்தன. சேனையூர் சிறியதொரு கிராமம். ஆறு ஒன்றைக் கடந்து இந்தக் கிராமத்துக்குப் போனோம் அங்கு யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியர் ஜெயவீரசிங்கம் என்பவரைக் கண்டேன். ஆடம்பரம் எதுவுமே இல்லாது கடமையே கண்ணான இவருக்குக் கிராம மக்கள் மத்தியில் பெரிய மரியாதை இருந்தது. கிராம மாணவர்களின் உயர்வுக்காக அயராது உழைத்தார். சரியான நேரத்தில், சரியான முடிவை எடுத்த துணிச்சல் மிக்க இளைஞர்களாக எங்களை வரவேற்றார். எமது பிரச்சார வேலைகளுக்கு தன்னால் முடிந்த உதவிகளைக் கொடுப்பதாகக் கூறினார். அத்துடன் துடிதுடிப்பான மாணவன் சிவகுமார் என்பவரை எமக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். சிவகுமாரை நாம் சந்திக்கும்பொழுது அவருக்குப் பதினாறு வயதிருக்கும் என நம்புகிறேன். சிவகுமார் இப்போது கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் நாடகத்துறை விரிவுரையாளராக இருக்கிறார்.

திருகோணமலை மாவட்டத்தின் கிராமங்களில் அநேகமாக நடந்து திரிந்தே அமைப்பு வேலைகளைச் செய்தோம். சில பின்தங்கிய கிராமங்களில் பிரயாண வசதிகள் மிகவும் மோசமாக இருந்தன. சுமார் இருபது மைல் தூரங்களைக்கூட நடந்து கடந்திருக்கிறோம். சில இடங்களில் மாட்டு வண்டிச் சவாரி செய்தோம். அப்பிரயாணம் மிகவும் இனிமையானது. அங்குமிங்குமாக அசைந்து ஆடிஆடி மாட்டுவண்டில் போகும்போது அதற்கேற்ப அதில் பயணம் செய்பவர்களும் அசைந்து ஆடிக்கொள்வர். அது தாளலயமான அனுபவமாகும். எனக்கு எப்பொழுதும் மாட்டு வண்டில், குதிரை வண்டில் பயணம் என்றால் பிடிக்கும். இந்தியாவில் இராமேஸ்வரம், தஞ்சாவூர், பட்டுக்கோட்டை, விஜயநகரம் (ஆந்திரா) போன்ற இடங்களில் அருமையான குதிரை வண்டில் பயணம் செய்திருக்கிறேன். திருகோணமலை மாவட்டத்தில் இனிமையான படகுப் பிரயாணம் செய்யலாம். திருகோணமலையிலிருந்து மூதூர் போவதானால் படகில்தான் போகவேண்டும். அதேபோல் மூதூர்த் தொகுதியின் பல கிராமங்களுக்குப் போவதானால் படகுகளிலும் படகு போன்ற ஃபெரியிலும் (ferry boat) போகவேண்டும். திருகோணமலையில் இருந்து மூதூருக்குப் படகில் போகும் போது 'சங்கராபரணம்' படத்தின் ஆரம்பக்காட்சி கற்பனையில் வரும். கடல் நடுவே காணப்படும் சிறிய சிறிய மலைக்கன்றுகளும் அழகான இயற்கைத் துறைமுகத்தின் காட்சிகளும் மனதுக்கு இதமாக இருக்கும். படகில் இருந்து கரையைப் பார்க்கும் பொழுது ஹாபர் விபூ ஹோட்டலும் அதைத் தொடர்ந்து அமைந்திருக்கும் இயற்கைக் காட்சிகளும் அரச உத்தியோக வாசஸ்தலங்களும் அழகாக இருக்கும்.

மக்களின் வரவேற்பும் உபசாரமும் வித்தியாசமானதாகும். காலையில் குழல் புட்டோடு தயிரும் தேனும் வாழைப்பழமும் சேர்த்துச் சாப்பாடு தருவர். நான் இப்படியொரு காலைச் சாப்பாட்டை முதன் முதலாகச் சேனையூரில் தான் சாப்பிட்டேன். அதேபோல் மீன்குழம்பும் தயிரும் சேர்த்துச் சோற்றுடன் சாப்பிடத் தந்தனர். வித்தியாசமான சாப்பாடு, வித்தியாசமான அன்பு கொண்ட மக்கள் என்பதால் களைப்பு, சோர்வு இல்லாமல் அமைப்பு வேலைகளும் பிரச்சார வேலைகளும் செய்யக் கூடியதாக இருந்தது. கிளிவெட்டியில் தங்கத்துரையின் தம்பியுடன் ஒரு நாள் தங்கியிருந்தோம். அப்பகுதியில் இராணுவத்துடனும் பொலிஸாருடனும் சேர்ந்து கொண்டு சிங்களவர்கள் தமிழ் மக்களுக்குக் கொடுக்கும் தொல்லைகள் பற்றி அவர் விளக்கப்படுத்தினார். தமிழ் மக்களுக்குப் பெரும் தொந்தரவாக இருந்த சிங்கள இனவாதி ஒருவரைச் சுட்டுக் கொன்றவர் தங்கத்துரையின் தம்பி என்னும் குற்றச்சாட்டு இவர்தீது பொலிஸாரால் வைக்கப்பட்டது.

தமிழ் அரசுக் கட்சியினரால் நடாத்தப்பட்ட சட்டமறுப்புச் சத்தியாக் கிரகம் முதற்கொண்டு தமிழர் கூட்டணி, தமிழ் இளைஞர் பேரவை நடத்திய அனைத்துப் போராட்டங்களிலும் பங்குபற்றியவரான லோறன்ஸ் அக்காவையும் சந்திக்கத் தவறவில்லை. இவர் தமிழர் கூட்டணியின் மாதர் பிரிவில் திருகோணமலையின் முக்கியஸ்தராகும். எமது வெளியேற்றம் பற்றி அவர் வாயே திறக்கவில்லை. எமக்கு எப்போதும் அவர் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவில்லை. பின்னாளில் அவரின் மகள் ஜென்னி என்பவர் தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகத்தில் சேர்ந்து முக்கியமான தரத்தில் இருந்தவர்.

திருகோணமலையில் சிறீஸ்கந்தராஜா நீண்டகாலமாகத் தமிழ் அரசுக் கட்சியின், தமிழர் கூட்டணியின் ஆதரவாளர். என்னுடன் வெலிக்கடைச் சிறையில் பின்பு இருந்தவர். தமிழ் இளைஞர் பேரவையுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்தவர். பேரவையில் இணைந்து எங்களுடன் வேலை செய்தவர். நாங்கள் பேரவையில் இருந்து வெளியேறியபோது எங்களை நிராகரித்துக் கொண்டவர். இவரையும் சந்தித்தேன். இந்தச் சந்திப்பில், வழிகள் வேறு என்றாலும் இலட்சியம் ஒன்றுதானே என எம்மை ஊக்குவித்தார்.

துரையப்பா கொலை

தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் பிரச்சார வேலைகளும் அமைப்பு வேலைகளும் நாம் எதிர்பார்த்ததைவிட திருப்திகரமாகவே நடந்தன. பலர் பல இடங்களுக்குப் போயும், அங்கு தங்கியும் வேலைகளைச் செய்த தனால் நம்மில் பலர் பல நாட்களாக ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்காமல் இருக்க நேரிட்டது. நிலைமைகளை ஆராயும் பொருட்டும் மீண்டும் நாம் சந்திப்பதற்காகவும் தலைமைக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்களும் முன்னணி உறுப்பினர்களும் ஒரு கூட்டத்தைக் கூட்டிச் சந்திப்பது என முடிவு செய்யப்பட்டதன் பேரில், யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலியில் உள்ள முத்துக்குமாரசாமியின் வீட்டில் 1975ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 27ஆம் திகதி ஒரு கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. காலை தொடக்கம் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் முன்னணித் தலைவர்களின் கூட்டம் நடைபெற்றது. நாம் ஒவ்வொருவரும் இதுவரை நடந்து முடிந்த வேலைகள், நாம் சந்தித்த இளைஞர்கள், மக்கள் மனநிலை ஆகியவை பற்றிய அறிக்கைகளைச் சமர்பித்து எதிர்காலத்திட்டம் பற்றிக் கலந்துரையாடினோம். அவ்வீட்டிலேயே மத்தியானம் சாப்பாடு ஏற்பாடாகியிருந்தது. எம்மில் நித்தியானந்தன் மரக்கறிச் சாப்பிடுபவர். அதனால் அவர் மதியச் சாப்பாட்டை வீட்டில் சாப்பிடுவதாகக் கூறிப் போனவர் கொஞ்சம் தாமதமாகவும் பதட்டமாகவும் வந்தவர் “துரையப்பாவைச் சுட்டாச்சு. ஆள் ஒன் த ஸ்பொட்(on the spot)” எனக் கூறினார். நாங்கள் செய்வதறியாது சிலையாக நின்றோம். பல இடங்களில் பட்டாசு சுட்டுச் சத்தமும் கேட்டது. செய்தி உண்மை என நினைத்துக் கொண்டோம்.

அடுத்து என்ன செய்வது என எல்லோர் முகங்களிலும் ஒரு கேள்விக்கோடு. துரையப்பா சுட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டுள்ளதால் நாம் அனைவரும் தொடர்ந்து அங்கு இருப்பது புத்திசாலித்தனமானது இல்லை என்பது பலரது அபிப்பிராயம். முத்துக்குமாரசாமியின் வீடு, அத்துடன் அங்கு இருப்பவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் சிறை சென்று திரும்பியவர்கள். அனைவரும் அரசியல் ஈடுபாடு கொண்ட தீவிரவாதிகள் எனப் பொலிஸாரால் எண்ணப்படக் கூடியவர்கள். ஆகவே, அனைவரும் அடுத்த அறிவித்தல்வரை கலைந்து செல்வதென முடிவு எடுத்து வீடுகளை நோக்கிப் புறப்பட்டோம். திருநெல்வேலி சந்தியில் இருந்து 764 பாதைத்தட பஸ் எடுத்து வீட்டுக்கு வந்தேன். எனக்கு பஸ் ஓட்டுநர் முதற்கொண்டு பயணிகள், நடத்துநர் அனைவரும் சாதாரணமாக அறிமுகமானவர்கள். நான் இதே இலக்க பஸ்ஸில் தினமும் பயணம் செய்பவன். என்னை அனைவருக்கும் தெரியும்.

பஸ்ஸில் ஏறிய உடனேயே அனைவரும் ஒரு மாதிரியாக என்னைப் பார்த்தனர். பெரும்பாலானவர்கள் முகத்தில் துரையப்பா கொலை செய்யப்பட்ட செய்தி மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணி இருந்ததை அவ தானித்தேன். அனைவரும் செய்தியை என்னுடன் பரிமாறித் தமது மகிழ்ச்சியை வெளிக்காட்டினர். துரையப்பா அழியவேண்டும் எனப் பெரும்பான்மையான குடாநாட்டு மக்கள் விரும்பியிருந்தனர் என்பது போல் எனக்குத் தோன்றியது. ஏன் நாங்களும் விரும்பித்தான் இருந்தோம். துரையப்பாவின் கொலையில் எனக்கு எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இல்லை. ஆனால் எனது மனம் பதறியது. அப்படி நடந்திருக்குமோ இப்படி நடந்திருக்குமோ என்று நான் தடுமாறினேன்.

மயிலிட்டியில் இருக்கும் எனது வீட்டுக்கு நேராக வந்தேன் எனது வீட்டிலும் எல்லோரும் செய்தி அறிந்திருந்தனர். அவர்கள் முகத்திலும் மகிழ்ச்சியா? ஆக மொத்தம் துரையப்பா தொலைந்தார். அது அன்று ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தி. எனது ஊரில் இதைக் கேள்வியுற்றோர், வருவோர் போவோருக்கு இனிப்புப் பண்டங்களைப் பரிமாறினர். துரையப்பா கொலை செய்யப்பட்டபின்பு நான் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் மக்கள் மகிழ்ச்சியாக இருப்பது போல் தெரிந்தது.

அல்பிரட் தங்கராஜா துரையப்பா யாழ்குடாநாட்டில் எல்லோரும் அறிந்த அரசியல் குள்ளத்தனம் மிக்கவர். சத்தியாக்கிரகம், அகிம்சை என்கிற வகையறாக்களில் இருந்து விடுபட்டுத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களுடைய போராட்டம், வன்முறை என்கிற வட்டத்துக்குள் வந்தது. ஆயுதத்தை முன்னிலைப்படுத்திய காலம் வேகமடையத் தொடங்கிய உடனேயே அதன் முதல் இலக்காக நோக்கப்பட்டவர் துரையப்பாவாகும். தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் முதல் ஆயுதப் போராளி என வரலாற்றில் இடம் பிடித்துக்கொண்ட சிவகுமாரன்கூட தனது இலக்காக துரையப்பாவை வேட்டையாட முயன்றவர். வேகம் கொண்ட பல தமிழ் இளைஞர்கள் துரையப்பாவை வேட்டையாட முயன்றனர். நேரம் பார்த்துக் காத்திருந்தனர். ஏதாவது செய்யவேண்டும், கண்டிப்பாகச் செய்வேன் என்ற முடிவுடன் இந்திய மண்ணில் இருந்து தனது தாய்மண்ணில் கால் வைத்தவர் பிரபாகரன். இவருடன் வேறு சிலரும் வந்தனர். இவர்களது இலக்கில் மாட்டியவர் துரையப்பா. மாட்ட வைத்தவர் கிருபாகரன். இந்த இலக்கை நிறைவேற்றுவதற்குப் போட்ட திட்டத்திலிருந்து காண்டிபன், சந்ததியார், சிறீ ஆகியோர் கழற்றப்பட்டனர். பிரபாகரன் தலைமையில் துரையப்பாவின் கதை முடிக்கப்பட்டது. இன்று தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளின் ஆற்றல் மிகு தலைவராக விளங்கும் பிரபாகரனால் செய்யப்பட்ட முதலாவது கொலை நடவடிக்கை இதுவாகும். கொலை செய்தபின் ஒரு கடதாசி அட்டையில் டி.என்.டி(TNT) என எழுதிப் போட்டுவிட்டு வந்துவிட்டனர். துரையப்பாவின் காரிலேயே இவர்கள் தப்பினர். கிரிமலைக்கு அண்மையில் வரும்பொழுது பொலிஸ் ஜீப் ஒன்று வந்ததனால் காரைவிட்டு இறங்கித்

தப்பியோடிச் சித்திக்கேணி வந்து அங்கிருந்து சுன்னாகம் வந்து 769ஆம் இலக்க பாதை பஸ்ஸில் யாழ்ப்பாணம் வந்து அங்கிருந்து அவரவர் வீடுகளுக்குப் பஸ்ஸிலேயே பாதுகாப்பாகப் போனார்கள் என்பது பின்னையைச் சுருக்கமான கதையாகும்.

துரையப்பா கொல்லப்பட்ட இடம் பொன்னாலை வரதராஜப்பெருமாள் கோவில் முன்றலாகும். பொன்னாலை வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியில் இருப்பதால் அங்கு வைத்துத் துரையப்பா கொல்லப்படுவது அமிர்தலிங்கத்துக்கு ஆபத்தைக் கொடுக்கும் என அவர் மகன் காண்டீபன் பயந்தார். அதனால் கிருபாகரனுக்கும் காண்டீபனுக்கும் இடையில் தகராறு ஏற்பட்டது. ஆகவே காண்டீபன் திட்டத்தில் இருந்து கழற்றப்பட்டார். அதேபோல் அளவுக்கு அதிகமாக உளறிக்கொண்ட சந்ததியாரும் சின்னச்சிறீயும் கழற்றப்பட்டனர். பின்பு இன்பம் சேர்த்துக் கொள்ளப் பட்டார். மானிப்பாய் அந்தோனியார் கோவிலில் வைத்துத் துரையப்பா கொல்லப்பட வேண்டும் என்ற இன்பத்தின் பிடிவாதத்தால் இவரும் கழற்றப்பட்டார். இதன் பின்பு இக்கொலைக்கு உதவுவதாக வாக்குறுதி கொடுத்து யாழ்ப்பாணம் பஸ் நிலையத்தில் பிரபாகரனைக் காக்க வைத்து, வராமல் மறைந்து பின்பு அரசுத் தரப்பு சாட்சி சொன்னவர் வல்வெட்டித்துறை ஆயக்கிளி என்னும் இளைஞர். இப்படிப் பல தடங்கல்களின் மத்தியில் துரையப்பாவின் கதையை முடித்தனர்.

துரையப்பா கொலையில் சம்பந்தப்பட்ட பிரபாகரன், கலாபதி, கிருபாகரன் போன்றவர்கள் காங்கேசன்துறையில் தங்கி இருந்தனர். கொலை நடந்தபின் துரையப்பாவின் காரை ஓட்டி வந்த சுதுமலையைச் சேர்ந்த பற்குணத்தின் (பற்றிக், சரவணன்) அக்கா இவர்களின் செலவுக் கெனத் தனது கழுத்துச் சங்கிலியை விற்கும்படிக் கொடுத்து உதவினார். இச்சங்கிலி யாழ்ப்பாணம் கஸ்தூரியார் வீதியில் உள்ள நகைக்கடை ஒன்றில் கிருபாகரனால் 700 ரூபாவுக்கு விற்கப்பட்டுப் பணத்தின் பெரும்பகுதி பிரபாகரனிடம் கொடுக்கப்பட்டது. எனக்குத் தெரிந்த தகவல்களின் படி இதுவே இவர்களுக்குக் கிடைத்த முதல் பண உதவியாகும். இதன் பின்பு அமிர்தலிங்கமும் தர்மலிங்கமும் தங்கள் வீட்டு நகைகளில் ஒரு பகுதியைத் தங்கக்கட்டியாக்கி தெல்லிப்பளை குணாளன் மூலம் இவர்களுக்குக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இந்தத் தங்கக்கட்டிகளைக் காங்கேசன் துறை பெற்றோல் நிலையத்துக்கு முன்னாலுள்ள பிள்ளையார் கோவிலில் வைத்துக் குணாளன் கிருபாகரனிடம் கொடுத்ததாக, கிருபாகரன் என்னுடன் உரையாடும்போது ஒப்புக்கொண்டார். இவைகளை நான் இங்கே குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம் உண்டு. தங்கள் நகைகளைக் கொடுத்து இவர்கள் யாரை உருவாக்கினார்களோ அவர்களாலேயே இவர்கள் பலியாக்கப்பட்டனர் என்பதைக் காட்டுவதற்கே. பற்குணம் பிரபாகரனால் கொல்லப்பட்டார் என்ற செய்தி கேள்விப்பட்டதே தனது சங்கிலியைக் கழற்றிக் கொடுத்த அந்த ஏழைச் சகோதரி என்ன பாடுபட்டிருப்பார்? எப்படித் துடித்திருப்பார்?

கொன்றவரை எப்படி எல்லாம் திட்டி இருப்பார்? அமிர்தலிங்கமும் தர்மலிங்கமும் தாங்கள் வளர்த்த கடாக்களுக்குப் பலியாகினர். இதில் அமிர்தலிங்கம் விடுதலைப் புலிகளாலும் தர்மலிங்கம் சிறீசபாரட்ணம் தலைமை தாங்கிய தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தாலும்(TELO) கொல்லப் பட்டனர்.

மீண்டும் கைது

1975ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 27ஆம் திகதி துரையப்பா கொல்லப் பட்டார். இச்செய்தி வடமாகாணத்தை ஒரு கலக்குக் கலக்கியது. பொலிஸாரின் கெடுபிடிக் வேகமாகியது. பல இடங்களிலும், இளைஞர்கள் காரணமின்றிக் கைதாயினர். நாங்களும் வழமைபோல் அன்றாட வேலைகளில் கவனமாக இருந்தோம். அன்றும் அதேபோலவே வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கடைசி பஸ்ஸில் வீட்டிற்கு வந்து கடுமையான வெக்கையாக இருந்ததால் வீட்டு முற்றத்தில் சாக்குக் கட்டில் (Campbed) போட்டுத் தூங்கிவிட்டேன். இதை இங்கே எழுதும் பொழுது எனக்கு எனது அம்மாவின் ஞாபகமே வருகிறது. நான் தினமும் தூங்கும் பொழுது எனது தாயாரின் சேலையையே படுக்கை விரிப்பாகப் போடுவேன். நன்றாகத் தோய்த்துக் காயவிட்ட அம்மாவின் சேலையில் படுப்பது போன்ற சுகம் வேறில்லை. லங்கா சேலை என்று அந்நாட்களில் எமது அம்மாக்கள் பருத்தித்துணிச் சேலை கட்டுவார்கள். அதுதான் சேலைகளில் எல்லாம் நல்ல சேலை போட்டுப்படுப்பதற்கு. அம்மாவின் சேலையில் படுப்பது ஒரு தனி சுகம்தான். அவரின் அணைப்பில் இருப்பது போன்ற சுகம். இப்படி அம்மாக்களின் சேலைகளில் படுத்தவர்களுக்குத் தெரியும் அந்தப்படுக்கையின் மென்மை சுகம் பற்றி. அன்றும் வழமைபோல் சாக்குக் கட்டிலில் அம்மாவின் லங்கா சேலையை விரித்தே படுத்திருந்தேன்.

நல்ல தூக்கத்தில் முகத்தில் யாரோ வெளிச்சம் காட்டுவது போல் தென்பட விழித்தேன். என்னைச் சுற்றிப் பொலிஸ் கூட்டம். நன்றாகக் கண்ணைத் துடைத்து விட்டுப் பார்த்தால் அநேகமாகத் தெரிந்த முகங்கள். இன்ஸ்பெக்டர் நல்லையா தலைமையில் காங்கேசன்துறைப் பொலிஸார் வந்திருக்கிறார்களென அறிந்து கொண்டேன். “என்ன இன்ஸ்பெக்டர் இந்த நேரம்?” என நான் கேட்டேன். “உங்களை எல்லாம் பிடிக்கச் சொல்லி ஓடர். நாங்கள் என்ன செய்வது!” என்று சலித்துக்கொண்டார். நேரத்தைப் பார்த்தேன் அதிகாலை சுமார் ஐந்து மணி. “சரி, முகம் கழுவிவிட்டு வருகிறேன்” எனக் கிணத்தடிப் பக்கம் சென்ற பொழுதுதான் பார்த்தேன். வளவெல்லாம் பொலிஸார். அட என்னைப்பிடிக்க ஏன் இவ்வளவு பொலிஸார் என அவர்களின் முட்டாள்தனத்தை எண்ணினேன்.

முகம் கழுவி, உடுப்பு மாற்றிக்கொண்டு, அம்மாஜயாவிடம் விடயத்தைச் சொல்லி, ஜீப்பில் ஏறிக் கொண்டேன். பொலிஸ் பட்டாளம் பெரியதொரு லொரியில் ஏறிக்கொண்டது. பொலிஸ் ஜீப் மாவிட்டபுரம் நோக்கிப் போனது. “எங்கே இந்தப் பக்கம் போகிறீர்கள்?” என இன்ஸ்பெக்டர்

நல்லையாவிடம் கேட்டேன். “மாவையையும்(மாவை சேனாதிராஜா) பிடிக்கச் சொல்லி இருக்கு” என்று மீண்டும் சலித்துக் கொண்டார். ஆக, சிறை மீண்ட அனைத்து இளைஞர்களும் கைதாகி இருப்பர் என்று உணர்ந்து கொண்டேன். எனது எண்ணம் சரியாகவே பின்பு பட்டது. மாவை சேனாதிராஜா ஜீப்பில் வந்து ஏறினார். என்னைக் கண்டவுடன் “எடே புஸ்பராஜா!” என விளித்தார். சேனாதிராஜா அவர்களுக்குச் சிறுவயதில் இருந்தே என்னைத் தெரியும். தமிழரசுக் கட்சியில் எமது குடும்பமே இணைந்திருந்ததால் ஏற்பட்ட பழக்கம். அவர் என்னை எப்பொழுதும், “டா” போட்டோ அல்லது ‘தம்பி’ என்றோ உரிமையுடனேயே அழைப்பார்.

எதுவித விசாரணையும் இல்லாது நானும் சேனாதிராஜாவும் காங்கேசன் துறைப் பொலிஸ் நிலையத்தில் அடைக்கப்பட்டோம். என்னையும் சேனாதி ராஜாவையும் காங்கேசன்துறைப் பொலிஸார் 1975ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 3ஆம் திகதி அதிகாலை கைது செய்தனர். 1975ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 4ஆம் திகதி வெளிவந்த ‘வீரசேகரி’ பத்திரிகை, தனது முன்பக்க தலைப்புச் செய்தியில் மேயரின் கொலை தொடர்பாக அவசர காலச் சட்டத்தின் கீழ் யாழ் பொலிஸ் அதிபர் உத்தரவின் பிரகாரம் தமிழ் இளைஞர் பேரவையைச் சேர்ந்த மாவை சேனாதிராஜாவும், ஈழ விடுதலை இயக்கத் தலைவர் சி.புஸ்பராஜாவும் நேற்றுக்காலை விசாரணைக்காகக் கைது செய்யப்பட்ட தாக, நமது மல்லாகம், காங்கேசன்துறை நிருபர்கள் தெரிவிக்கின்றனர் என எழுதியிருந்தது. பத்திரிகைகள் அனைத்தும் விசாரணைக்காக இளைஞர்கள் கைது என எழுதின. ஆனால், எனக்குத் தெரிந்தவரை நானும் மாவை சேனாதிராஜாவும் எதுவித விசாரணையுமின்றி காங்கேசன்துறைப் பொலிஸ் நிலையத்தில் காவலில் வைக்கப்பட்டோம். நாம் இருவரும் ஓகஸ்ட் மாதம் 15ஆம் திகதி வரை காங்கேசன்துறை பொலிஸ் நிலையத்தில் இருந்தோம்.

காங்கேசன்துறை பொலிஸ் நிலையத்தில் எனது வழிகாட்டியான, நான் என்றும் நம்புகிற, மனிதநேயத்தை எனக்கு உணர்த்திய, இந்த உலகத்தில் உயர்ந்த பிறவியான மனிதப் பிறவியில் என்னைத் தன் மைந்தனாக்கி என்றும் என் மனதில் அமைதியாகக் குடிகொண்டிருக்கும் எனது அன்புத் தந்தையை நான் இறுதியாகக் கண்டேன். எனது தந்தையார் எந்தக் கடவுள், சுவாமிகளை வழிபட்டதையோ கோவிலுக்குப் போனதையோ நான் என்றும் கண்டதில்லை. சூரிய நமஸ்காரம் மட்டும் குளித்துவிட்டுச் செய்வார். மனது சுத்தமானால் மந்திரம் செபிக்க வேண்டாம் என அடிக்கடி கூறுவார். காணாத கடவுளைவிட கண்ணில் காண்கிற மனிதர்களை அவர் நம்பினார்; மனிதர்களை நேசித்தார். யாரும் மனம் நோக விரும்பாத அவர், மனம் நொந்து கண்களில் கண்ணீருடன், பொலிஸ் கூண்டில் அடைத்திருக்கும் என்னைப் பார்க்க வந்தார். நீண்ட நேர அமைதிக்குப்பின், “வாழ்க்கையில் பொலிஸ் நிலையைப் படியேறாத என்னை ஏற வைத்து விட்டாய்” என்று சொல்லி வருத்தப்பட்டார். “ஏதோ, உங்கள் நோக்கம் வெற்றியடைந்தால் சரி”

எனச் சொல்லிப் போன எனது தந்தையை, 1976ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் பிணமாகவே கண்டேன்.

15ஆம் திகதி காலையில் தடல்புடலாக நானும் சேனாதிராஜாவும் ஜீப்பில் ஏற்றப்பட்டுப் பயங்கர பொலிஸ் காவலுடன் எங்கென்று தெரியாது கொண்டு செல்லப்பட்டோம். பக்கத்தில் இருந்த சிங்களப் பொலிஸிடம், "நாம் எங்கே போகிறோம்?" என ரகசியமாகக் கேட்டேன். "ஊர்காவந்துறைக்கு" எனக் கூறினார். எனக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. எங்களை ஊர்காவந்துறை கடற்கோட்டைக்கு மாற்றுகின்றனர் என நினைத்தேன்.

கெமன்ஹீல்(Hammenheil) என சொல்லப்படும் ஊர்காவந்துறை கடற்கோட்டை காரைதீவுக்கும் ஊர்காவந்துறைக்கும் இடைப்பட்ட கடல் நடுவில் இருந்த சிறியதொரு கற்பாறைத் தீவின்மீது போத்துக்கேயத் தளபதி அந்தோனியோ அமிறால் தே மென்சேஸ்(Antonio Amiral de Menzes) என்பவரால் கட்டப்பட்டதாகும். யாழ்ப்பாணத்துக்குள் பிரவேசிக்கும் கப்பல்கள், மரக்கலங்கள் போன்றவைகளைக் கண்காணிப்பதற்கு வசதி யான, பாதுகாப்பான இடமாக இக்கடற்கோட்டை போத்துக்கேயருக்கு அமைந்தது. இக்கோட்டையை வீழ்த்தாது யாழ்ப்பாணம் கோட்டையை வெல்லமுடியாது என ஒல்லாந்தரை சிந்திக்க வைத்த மிக முக்கிய கோட்டையாக இது விளங்கியது. இதனால் இக்கடற்கோட்டை 1658ஆம் ஆண்டு ஒல்லாந்தக் கப்பல்தளபதி ரோப்தலைமையில் தாக்கப்பட்டு போத்துக்கேயத் தளபதி செரோனிமோ தே பய்வா(Jeronimo de Paiva) என்பவரின் மரணத்துடன் கைப்பற்றப்பட்டது.

இக்கடற்கோட்டை ஒல்லாந்தர் கைவசம் வந்த பின்பு கொமிசாரியா வன்கோயன் என்ற ஒல்லாந்தத் தளபதியால் புணரமைத்து மேலும் பாதுகாப்புடன் கட்டப்பட்டது. "This fort stands in a tiny island at the entrance to Jaffna lagoon. Here the Portuguese built a fort called *Fortaleza do caidos Elefantes*, in march 1658 was took by the Dutch. The fort has only one entrance and was garrisoned by 30 men. It's still in good condition." என Marco Ramerini என்னும் இத்தாலிய வரலாற்றுப் பேராசிரியர் - The Archeological remains in Sri Lanka: The Dutch and the Portuguese Forts, Churches and Waterways in Ceylon - என்னும் தலைப்பில் எழுதும்போது இக்கடற்கோட்டை பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1971ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் இலங்கையின் அரசியல் அதிகாரத்தை கைப்பற்ற ஜனதா விழுக்கிப் பெரமுனை (மக்கள் விடுதலை முன்னணி - J.V.P) என்னும் அமைப்பைச் சேர்ந்த இளைஞர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட கிளர்ச்சியில் கைதான முக்கிய போராளிகள் தென் இலங்கையிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டுக் கடலால் சூழப்பட்ட இக்கடற்கோட்டையிலேயே பல காலம் சிறை வைக்கப்பட்டனர்.

எந்தவிதத் தொடர்புமில்லாது, எவ்வளவு பயங்கரமான இடத்துக்கு எங்களை மாற்றுகின்றனர் என எண்ணிக் கொண்டேன். சிறைவாசமிருந்து

அனுபவிக்க வேண்டிய துன்பங்களை அனுபவித்துவிட்டு இப்போது கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்புதான் விடுதலையாகி வந்தோம். மீண்டும் சிறைவாசமா, நினைக்கவே வெறுப்பாக இருந்தது. நடப்பது நடக்கட்டும் என மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டேன். ஆனால் எம்மை ஊர்காவந்துறையிலுள்ள சிறியதொரு பொலிஸ் நிலையத்துக்கு கொண்டு சென்றனர். அங்குதான் எங்களை மாற்றியுள்ளனர் எனத் தெரிந்ததும், மனதுக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருந்தது. அதுவும் அங்கு பொறுப்பதிகாரியாக (OIC) இருந்த இன்ஸ்பெக்டரைக் கண்டதும் இன்னும் மனம் அமைதியாகியது. இன்ஸ்பெக்டர் ஜெயகுமார் எமக்கெல்லாம் பழக்கமானவர். முன்னாள் யாழ் மேயர் துரைராஜாவின் மகன் ஜெயகுமார். எனது நெருங்கிய நண்பன் சாந்திகுமாரின் (இலங்கை வங்கி) அண்ணன். அது மட்டுமல்ல, முன்பு இலங்கை இராஜாங்க அமைச்சராகவிருந்த திருமதி மனோகரி புலேந்திரன் இவரது அக்காவாகும்.

இப்போது ஊர்காவந்துறை என அழைக்கப்படும் இந்த ஊரின் பெயரை ஊராத்துறை என யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தில் அதன் ஆசிரியர் செ.இராசநாயகம் குறிப்பிடுகிறார். மொசப்பெட்டானிய முஸ்லிம் வியாபாரிகளின் நூல்களில் "கலா" எனக் குறிப்பிடப்படும் ஊரும் இதேதான் எனவும் ஊறாதொட்டை (ஊறா = பன்றி - தொட்டை = துறை) என்னும் சிங்களப் பெயரின் சிதைவே ஊராத்துறை எனவும் கூறுகிறார்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஜெயகுமார் அன்புடன் எங்களைத் தனது பொலிஸ் நிலையத்தில் வரவேற்றார். பண்புடன் எங்களை நடத்தினார். நாங்கள் ஊர்காவந்துறை பொலிஸ் நிலையத்தில் சுமார் இருபது நாட்கள் இருந்திருப்போம். ஒருநாள் கூட எங்களைக் கூண்டில் அடைக்கவில்லை. பொலிஸ் நிலையத்தில் உள்ள வாங்குகளில் நாங்கள் கட்டில் விரிப்புகள் போட்டு, தலையணை போட்டு மிக வசதியாகப் படுக்க அனுமதிக்கப் பட்டோம். நாங்கள் அங்கு இருப்பது தெரிந்ததும், நான் ஹற்றனில் சந்தித்த ரூபனும் அவர் குடும்பமும் உடனே எங்களைப் பார்க்க வந்தனர். பின்பு ஒவ்வொருவராக ஊரிலுள்ள அனைவரும் எங்களைப் பார்க்க வந்தனர். ரூபனும் அவருடன் சேர்ந்த இளைஞர்களும் ஒவ்வொரு நாளும் மூன்று நேர உணவுக்கு ஊரில் உள்ள மக்கள்மூலம் ஏற்பாடு செய்தனர். எம்மைத் தினமும் வந்துப் பார்த்து உரையாடுவதுடன் உணவுவகைகளும் கொண்டு வந்து தருபவர், தற்சமயம் பாரிஸில் 'தமிழாலயம்' புத்தகக்கடை வைத்திருக்கும் பாலச்சந்திரனாகும். ஈழப் போராட்டத்தில் ஆர்வம் கொண்ட இவர் பழகுவதற்கு இனிமையானவர். நாங்கள் அங்கு இருக்கும்வரை எங்கள் குறையறிந்து உதவினார். சமூகசேவை என்றால் எப்பவும் முன்னிற்பார்.

எங்கள் பாடு பெருந்திண்டாட்டமாகப் (கொண்டாட்டமாக) போய் விட்டது. நாளுக்கு நாள் விதம் விதமான விருந்து ஊர்காவந்துறை மக்களால் படைக்கப்பட்டது. அதைவிட அங்கு பொலிஸ் சார்ஜன்டாக இருந்த

அந்தோனிப்பிள்ளை என்பவரின் குடும்பம் பக்கத்தில் இருந்ததால், தேநீர் சிற்றுண்டிகள் அங்கிருந்து எமக்கு வரத் தொடங்கியன. அந்தோனிப்பிள்ளைக்கு அப்போது எட்டுவயதில் ஒரு சிறுமி இருந்தார். அவள் எனக்குச் செல்லமானாள். பக்கத்தில் உள்ள கடலில் குளிப்போம், ஊர் உலாத்துவோம். எங்களைப் பொலிஸ் காவலில் உள்ளவர்கள் எனச் சத்தியம் பண்ணினாலும் யாரும் நம்பமாட்டனர். அங்கிருந்த இரண்டொரு சிங்களப் பொலிஸாருக்கு இது பொறுக்க முடியாத வேதனையாக இருந்தாலும், அவர்கள் எங்களுடன் ஒன்றும் கதைப்பதில்லை. சில நேரங்களில் சார்ஜன்ட் அந்தோனிப்பிள்ளையுடன் இதுபற்றிக் கதைப்பார். எமது உறவினர்களும் அங்கு வந்து சுதந்திரமாக எம்மைப்பார்த்துப் போகத் தொடங்கினார். இப்படி ஊர்காவற்துறை பொலிஸ் நிலையத்தில் நாம் எதிர்பார்க்காத மகிழ்ச்சியை மக்களின் அன்பால் பெற்றுக்கொண்டோம்.

ஒரு நாள், திகதி ஞாபகமில்லை, யாழ்ப்பாணம் பொலிஸார் வந்து என்னை மட்டும் அழைத்துப் போனவர்கள். யாழ் கோட்டைக்குள் இருக்கும் கிங்ஸ் ஹவுசுக்கு என்னைக் கொண்டு போயினார். அங்கு போனவுடன் எனது உடம்பு வெலுவெலுக்கத் தொடங்கியது. அங்கு அடித்தும் உதைத்தும் துன்புறுத்தியும் பயங்கரக் காயங்களுடன் இளைஞர்கள் பலர் இருப்பதைக் கண்டேன். அளவெட்டி ஆனந்தன், சந்ததியார் போன்ற எனக்குத் தெரிந்த இளைஞர்கள் என்னைப் பார்த்துச்சிரிக்கவே முடியாத நிலையில் இருந்தனர். அளவெட்டி ஆனந்தன் அடியின் உச்சக்கட்டத்தில் முதுகெல்லாம் பயங்கர புண் தழும்புகளுடன் குப்புறப் படுத்திருந்தார். சில இளைஞர்களை அங்குள்ள பெரியபெரிய தூண்களில் கட்டி இருந்தனர். அங்கு நிறைய பொலிஸார் குவிக்கப்பட்டிருந்தனர். பேரம்பலமும் செல்வநாயகமும் அங்கிருந்தனர். அங்கிருந்த சிறிய கதிரையில் நான் உட்கார வைக்கப் பட்டேன்.

“வெல்கம் மிஸ்ரர் புஸ்பராஜா(Welcome Mr Pushparajah)” என்ற குரலுடன் பஸ்தியாம்பிள்ளை அங்கு வந்தார். அவருடன் காங்கேசன் துறைப் பொலிஸ் நிலையத் தலைமையக இன்ஸ்பெக்டர் குணதிலகாவும் வந்தார். குணதிலகா எனது முதுகில் தட்டிவிட்டு உள்ளே போனார். பஸ்தியாம்பிள்ளை அங்குள்ள சிலருடன் என்னைக் கொழும்பிலுள்ள பொலிஸ் தலைமையகமான நான்காவது மாடிக்கு அனுப்ப ஏற்பாடுகள் செய்தார். என்னை யாருடனும் கதைக்க அனுமதிக்கவில்லை. தனியறையொன்றில் வைத்துப் பூட்டப்பட்டேன். ஒவ்வொரு நாளும் நான்காவது மாடிக்குக் கொண்டுபோவது பற்றிக் கதை அடிபடும். ஆனாலும் ஒன்றும் நடப்பதாகக் காணோம். என்னிடம் எதுவித விசாரணையும் நடத்தவில்லை. சில பொலிஸார் வந்து சுகட்டுமேனிக்குத் தட்டிவிட்டுப் போவர். அவ்வளவுதான். மற்றைய அறைகளில் மரண ஓலம் கேட்டபடியே இருக்கும். இளைஞர்களை அடிப்பது, கொடுமைப்படுத்துவது இவைகளைக் கேட்கும்பொழுது எனக்கு ஈரல்குலை நடுங்கும். எவ்வளவு பொலிஸ் அடி

உதையும் வாங்கலாம். ஆனால் மற்றவர்களுக்கு விழும் அடி உதையைக் கண்ணால் பார்க்க முடியாது. அந்தக் காட்சி எமக்குக் கூடுதலான பயத்தைக் கொடுக்கும். மூன்று நான்கு நாட்கள் கிங்ஸ் ஹவுசில் இருந்திருப்பேன். திடீரென என்னையாழ் பொலிஸ் நிலையத்துக்குக் கொண்டு வந்தனர். அங்கு மாவை சேனாதிராஜா இருந்தார். எங்கள் இருவருக்கும் அவசரகாலச் சட்டத்தின் கீழ் எங்களைத் தடுப்புக் காவலில் வைக்கும் பாதுகாப்பு மந்திரியின் உத்தரவுப் பத்திரம் தரப்பட்டது. தடுப்புக்காவல் உத்தரவுடன் (detention order) எங்களை யாழ் கோட்டைக்குள் இருந்த சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு போயினர். அங்கு 1971ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதக் கிளர்ச்சியில் கைது செய்யப்பட்ட சிங்கள இளைஞர்களுக்காக விசேடமாக ஒதுக்கப்பட்ட இரண்டு மண்டபங்கள் பி1 (B1) எனவும் பி2 (B2) எனவும் அழைக்கப்படும். அதில் பி2 (B2) எமக்காக ஒதுக்கப்பட்டது. பி2 (B2) மண்டபத்தில் பல அறைகள் உண்டு. சிறைச்சாலையில் எம்மை ஒப்படைத்துவிட்டுப் பொலிஸார் போய்விட்டனர்.

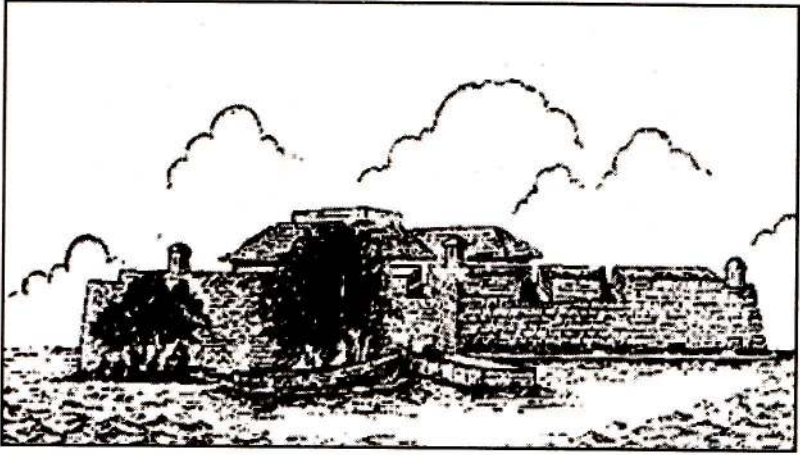
என்னையும் சேனாதிராஜாவையும் மண்டபத்துக்குள் அழைத்து வந்தனர். அங்கு பார்த்தால் ஏறக்குறைய சிறையால் விடுதலையாகி வந்த அனைத்து இளைஞர்களும் மீண்டும் கைது செய்யப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது. அத்துடன் புதிதாக கைது செய்யப்பட்ட வரதராஜப்பெருமாள் போன்றவர்களும் இருந்தனர். நானும் சேனாதிராஜாவும் இன்னொருவருடன் சேர்த்து ஓர் அறையில் அடைக்கப்பட்டோம். இரவு உணவு உண்டு நாம் தூங்கும்போது திடீரென ஒரு சலசலப்புக் கேட்டது. மண்டபத்தின் அறைகளின் கதவு கம்பிகளினால் ஆனதில்லை. அது மரத்தினால் செய்யப்பட்ட பலமான கதவு. கதவில் கை ஒன்று போகக்கூடிய வட்டமான ஓட்டை ஒன்றிருக்கும். அதனுடாகத்தான் வெளியே பார்க்கமுடியும். அந்த ஓட்டையினூடாகப் பார்த்தேன். புதிதாக இன்னும் பல இளைஞர்களைக் கைதுசெய்து கொண்டு வந்திருக்கின்றனர். அவர்களில் சிலர் ஏற்கனவே எமக்குத் தெரிந்தவர்கள். திடீரென யாரோ 'குட்டிமணி, குட்டிமணி' எனக் கத்தினர். எனக்குக் குட்டிமணியைத் தெரியாது. பெயர் மிகப் பிரபல்யமாகக் கேள்விப்பட்டது. எட்டிப் பார்த்தேன். ஆஜானுபாகு வான சிவந்தமேனியும் மென்மையான சிரிப்புடனும் நிற்பவர்தான் குட்டிமணி என எண்ணிக் கொண்டேன். இதற்கிடையில் சேனாதிராஜா, "குட்டிமணி இங்கே வா" என அழைத்தார். குட்டிமணி கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில் அவரை சேனாதிராஜாவுடன் அதாவது எமது அறையில் விட்டுப் பூட்டினர்.

குட்டிமணியை அப்பொழுதுதான் முதன்முதலாகப் பார்த்தேன். ஒழுங்கான தேகப்பயிற்சி செய்தது போன்ற இறுக்கமான கட்டமைப்புடன் கூடிய உடல்வாகு. அகன்ற நெஞ்சு, சிவந்தமேனி. ஆனால் தொப்பை பெரிதாக இருந்தது. அவர் எங்களைத் தூங்கவே விடவில்லை. விடிய விடிய சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். குழந்தை போன்ற குணம்.

கேள்விப்பட்ட அளவுக்கு பரபரப்பு இல்லாத ஆள். அனைவருடனும் தோழன் போல் பழகும் சபாவம். ஆள் எப்படிப்பட்டவர் என்பதை நான் ஒரே இரவிலேயே கணித்துக்கொண்டு விட்டேன். குட்டிமணி, சேனாதி ராஜா, நான் ஆகிய மூவரையும் ஓர் அறையில் நிரந்தரமாக விட்டுவிட்டனர். காலை ஆறு மணிக்குத் திறந்து விட்டால் மீண்டும் மத்தியானம் சாப்பாடு தந்தபின் பூட்டி விடுவர். பின்பு இரவு உணவு தந்து மாலை ஆறுமணிக்குப் பூட்டி விடுவர். திறந்திருக்கும் நேரங்களில் மண்டபத்தின் ஹோலிலும் (hall) வெளியேயும் உலாவலாம். எமது மண்டப வாசலில் முள்ளுக் கம்பியால் வேலி போடப்பட்டிருந்தது. வெளியேயுள்ள குற்றவாளிகளுடனும் கைதிகளுடனும் நாம் தொடர்பு கொள்ளக் கூடாது. எங்களில் சமார் இருபத்தைந்து பேருக்கு மேல் கைது செய்யப்பட்டிருந்தோம்.

யாழ்ப்பாணம் சிறையிலும் அனைவரும் எதுவித விசாரணையுமின்றி இருந்தோம். எங்களில் சிலர் சிறை அதிபர் தங்கராஜாவிடம் அனுமதி பெற்றுச் சிறிதாக மொட்டை அடித்துக் கொண்டோம். சும்மா ஒரு மாறுதலுக்காக முற்று முழுதாகத் தலைமயிரை மழித்துவிடும்படிதான் கேட்டோம். ஆனால் ஓர் அங்குலம் (inch) விட்டு மொட்டை அடிக்க மட்டுதான் அனுமதி கிடைத்தது, வண்ணை ஆனந்தன், சேனாதிராஜா போன்றவர்கள் மொட்டையடிக்க மறுத்துவிட்டனர். நான் சந்திரகுமார், வரதன், முத்துகுமார், குட்டிமணி உட்படப் பலர் மொட்டையடித்துக் கொண்டோம். மொட்டையர்களே அங்கு பெரும்பான்மையாக இருந்தோம்.

ஒரு நாள் மத்தியானம் நாம் அனைவரும் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும் பொழுது சின்னச் சூரியைக் (சூரியகுமாரன்) கொண்டு வந்தனர். அவரைத் தமிழ் மாணவர் பேரவையின் காலத்திலேயே எனக்குத் தெரியும். மட்டக்களப்பிலுள்ள அக்கரைப்பற்று என்னுமிடத்தில் வைத்துச் சின்னச் சூரியைக் கைது செய்து கொண்டு வந்துள்ளனர் என அவர் சொன்னார். தமிழ் மாணவர் பேரவையில் இருந்த அதிதீவிரமானவர்களில் சின்னச்சூரியும் ஒருவர். எந்தக் காரியத்தையும் துணிவுடன் செய்யக்கூடியவர். பல முக்கிய வேலைகளுக்குச் சத்தியசீலனால் பாவிக்கப்பட்டவர். இணுவில் இராஜகுலசூரியைப் பெரிய சூரி என்றும் நல்லூர் சூரியகுமாரனைச் சின்னச்சூரி என்றும் அழைத்துக் கொண்டோம். தமிழ் மாணவர் பேரவையின் பல வன்முறைச் செயல்களில் சம்பந்தப்பட்ட சின்னச்சூரியைப் பொலிஸார் முதன்முதலாக 1972ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 30ஆம் திகதி மடக்கிப் பிடித்தபொழுது இவரது கெட்டகாலம் இருப்பில் கைத்துப்பாக்கி இருப்பது தெரியவந்தது. விசாரணையின்போது இன்ஸ்பெக்டர் கிருஷ்ணராஜா என்பவரால் இவர் செம்மையாகக் கவனிக்கப்பட்டார். இவரது பிறப்பு உறுப்பு நெருப்பால் சுடப்பட்டு விசாரிக்கப்பட்டார். இவரது மூத்த சகோதரர் சந்திரகுமாரனும் நீண்டகாலம் சிறை இருந்து விடுதலையானவர். இப்பொது மீண்டும் பொலிஸார் இருவரையும் கைது செய்துள்ளனர். நான் 1982ஆம் ஆண்டு பிரான்ஸ் வந்தபொழுது குட்டிமணியின் இயக்கமான தமிழீழ

ஊர்காவர்துறைக் கடற்கோட்டையின் (HammenHeil) மாதிரிப்படம். நன்றி: கணேஸ்

மாவை சோ.சேனாதிராஜா
பாரிஸில் 1990ஆம் ஆண்டு எடுக்கப்பட்ட படம்

விடுதலை இயக்கத்துக்கு(ரெலோ) நாம் வேலை செய்ய வேண்டும் என என்னைக் கேட்டு நெருங்கிய இவர்கள் பின்பு ஏன் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்துக்கு வேலை செய்தனர் என்பது இன்றுவரை எனக்குத் தெரியாத புதிர்.

யாழ்ப்பாணம் சிறைச்சாலையின் பி2 மண்டபம் நாளுக்கு நாள் கைது செய்யப்படும் இளைஞர்களால் நிரம்பத் தொடங்கியது. அதிகாரிகள் அனைவரும் தமிழர்கள் என்பதால் எமக்குச் சிரமங்கள் இருக்கவில்லை. ஆனால் பெரும் குறை தண்ணீர்தான். யாழ்ப்பாணச் சிறை கடலுக்கு அண்மையில் இருப்பதால் கிணற்றுநீர் பயங்கர உப்பாக இருக்கும். குடிப்பதற்கு நல்ல தண்ணீர் தருவர். ஆனால் குளிப்பது முகம் கழுவுவது உப்புத் தண்ணீரில்தான். அதுவும் தலையில் குளித்துக்கொண்டால் அதோ கதிதான். தலைமயிர் பிசுபிசுவென இருக்கும். என்ன செய்வது அதில்தான் குளித்தோம், முகம் கழுவினோம். மண்டபத்துக்குப் பின்னாலுள்ள சிறிய மைதானத்தில் எமது இளைஞர்கள் கைப்பந்தாடுவார்கள். இங்கு உடற்பயிற்சி எடுத்துக்கொள்ள வசதி மிகமிகக் குறைவே. யாழ்ப்பாணம் சிறைச்சாலைக்குள் ஒரு கோவில் உண்டு. அதற்கும் சிலர் போய் வருவார்கள். பத்திரிகைகள் எதுவும் வாசிக்கத் தரமாட்டார்கள். பத்திரிகைகள் தடை செய்யப்பட்டதால் இந்த நிலை. அப்படி இருந்தும் களவாகப் பத்திரிகைகள் எடுத்து மறைவான இடத்தில் வாசித்துக் கொள்வோம்.

எனது முதல் விமானப் பயணம்

யாழ்ப்பாணம் சிறையில் அவசர காலச் சட்டத்தின் கீழ்த் தடுப்புக் காவல் கைதியாக இருந்ததால் பார்வையாளர்கள் விடயத்திலும் கட்டுப்பாடு இருந்தது. இரத்த உறவினர்கள் மட்டுமே எங்களைப் பார்க்க முடிந்தது. அதாவது பெற்றோர், சகோதரர்கள், மனைவி, பிள்ளைகள் மட்டும் ஒரு கிழமை ஒரு முறை மட்டுமே பார்க்க முடியும். எதுவித உணவும் எமக்குத் தரமுடியாது. அதேபோல் எதுவித வாசிக்கும் புத்தகங்களோ, பத்திரிகைகளோ பெற முடியாது. யாழ்ப்பாணம் சிறை அதிகாரியின் அனுமதியுடன் சிறையிலுள்ள வாசிகசாலையில் சில புத்தகங்கள் மட்டும் எமக்குக் கிடைக்கும். இப்படிப் பல கட்டுப்பாடுகளுடன் காலத்தைக் கழித்தோம். எங்களில் இரண்டு முக்கிய பிரிவுகள் இருந்தாலும் அதை யாரும் கண்டுகொண்டதில்லை. அந்த பிரச்சினை எந்த உருவத்திலும் அங்கு தலையெடுக்கவுமில்லை. ஆம் தமிழர் கூட்டணி, தமிழ் இளைஞர் பேரவை ஆகியவை சார்பானவர்களும் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்துக்குச் சார்பானவர்களும் இங்கு இருந்தோம். முக்கியமாக மாவை சேனாதிராஜா, வண்ணை ஆனந்தன், இராஜகுலசூரியர் (பெரியசூரி), சிறீ சபாரட்ணம் (பின் நாளில் ரெலோ இயக்கத் தலைவர்) போன்றவர்கள் தமிழர் கூட்டணி சார்பானவர்களாகவும் நித்தியானந்தன், சந்திரகுமாரன், வரதராஜப்பெருமாள், முத்துக்குமாரசாமி, என்னைப் போன்றவர்கள் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கச் சார்பானவர்களாகவும் இருந்தோம். ஆனால் எங்களிடையே சிறியதொரு பிரிவுகூட இருக்கவில்லை. அனைவரும் அன்பாகவே இருந்ததால் கலந்து இருந்தோம். கவலையோ பிரச்சினையோ இந்தப் பிரச்சினையில் இல்லாவிட்டாலும், தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் முக்கியமான மூன்று பேர் கைது செய்யப்பட்டுள்ளோம், அனுபவமற்ற தங்கமகேந்திரனும் சந்திரமோகனும் மட்டுமே வெளியே இருந்தனர் என்ற கவலை எமக்கு நாளுக்கு நாள் அதிகரித்தது. அவர்கள் அனுபவமற்றவர்கள் மட்டுமல்ல இருவரும் அதிதீவிர குணம் கொண்டவர்கள் என்பது இன்னும் ஆபத்தானது என்பதை உணர்ந்தோம். ஒரே நேரத்தில் நானும் முத்துக்குமாரசாமியும் வரதராஜப்பெருமானும் கைது செய்யப்பட்டது எமக்குப் பாதகமாதுதான். உண்மையாகவே பின்நாட்களில் அது பாதகமாகவே அமைந்தது.

இரவுச் சாப்பாடு முடித்து அனைவரையும் அவரவர் அறைகளில் விட்டுக் கணக்கெடுக்கப்பட்ட பின் பூட்டிவிட்டனர். நானும் சேனாதிராஜாவும் குட்டிமணியும் நீண்ட நேரம் கதைத்துவிட்டுத்தூங்கிவிட்டோம். நேரம் சுமார் இரவு பன்னிரண்டு அல்லது ஒரு மணி இருக்கும். எமது அறையின் பின்பக்கமுள்ள காற்றுவரும் ஓட்டையினூடாக ஒரு சிறை அதிகாரி இரகசிய

மாக “உங்கள் அனைவரையும் காலை விமானத்தில் கொழும்புக்குக் கொண்டு போகின்றனர்” என்று கூறினார். இந்தச் செய்தி கடகடவென உடனே எல்லோருக்கும் பரிமாறப்பட்டது. அந்தச் சாம நேரத்தில் அனைத்து அறைகளில் இருந்தவர்களும் மாறி மாறிக் கதைத்துக் கொண்டனர். ஒரே சலசலப்பாக அந்த நேரம் மாறியது. எனது மனதில், அடமீண்டும் கொழும்புச் சிறை வாழ்க்கையா எனச் சஞ்சலம் தொடங்கியது. குடும்பத்தினருக்கு மீண்டும் சிரமம் கொடுத்துவிட்டோமே என்ற ஏக்கம் தொடங்கியது. என்னைப் பார்க்க கொழும்புக்கு வரவேண்டும். அங்குச் சிறைச்சாலை வாசலில் தூங்க வேண்டும். வரவேண்டாம் என்று சொன்னாலும் கேட்க மாட்டனர். இவைகளை நினைத்து மனம் வேதனைப்பட்டாலும் திடீரென ஒரு விடயம் என் மனதில் திகிலை ஏற்படுத்தியது. அதாவது என் வாழ்க்கையில் முதன் முதலாக விமானத்தில் பயணம் செய்யப் போகிறேன் என்பதுதான் அது. எவ்வளவு பெரிய உயரத்தில் பயணம் செய்யும் பொழுது பயமாக இருக்காதா? ஆனாலும் விமானப் பயணம் பற்றிய எண்ணம் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. பலரும் பலவாறு கதைத்துக் கொண்டனர். குட்டிமணி இது தனக்கு முதல் விமானப் பயணமல்ல என்றார். அவர் தமிழ் நாட்டில் தஞ்சாவூரில் 1973ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 18ஆம் திகதி கைது செய்யப்பட்டு விமானத்திலேயே இலங்கை கொண்டுவரப்பட்டார்.

காலையும் வந்தது. எங்கள் அனைவரையும் அணிவகுத்து இரண்டு பொலிஸ் லொரிகளில் ஏற்றிப் பொலிஸ் காவலுடன் பலாலி விமான நிலையத்துக்குக் கொண்டு வந்தனர். யாழ்ப்பாணம் சிறையில் இருந்து பலாலி விமான நிலையத்துக்கு வரும் பாதையெல்லாம் வந்த இளைஞர்கள் பலவிதமான கோஷங்கள் போட்டுக் கொண்டனர். வீதியெல்லாம் போகும் வரும் மக்கள் திகைத்துப் பார்த்துக் கொண்டனர். தமிழ் ஈழம் அமைப்போம்! வெல்க போராட்டம்! வாழ்க அமிர்தலிங்கம்! சிறீலங்கா அரசு ஒழிக! இப்படி அவரவர் விரும்பியபடிக்கோஷம் போட்டுக் கத்தினர். அந்த நாட்களில் காசி ஆனந்தனால் இயற்றிப் பாடப்பட்ட கவிதை, ‘தங்கமாமணித் தமிழ் ஈழம் வாழிய வாழியவே...’ என்று தொடங்கும் பாடலாகும். இப்பாடலில் ஒரு கட்டத்தில், ‘எழுபருதி கொடி திகழ் நாடு’ (எழுபருதி - உதயசூரியன்) என வருவதால் தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தினர் இப்பாடலைப் பாடுவதில்லை. உதயசூரியன் தமிழர் கூட்டணியின் சின்னம். இந்தப் பாடலை லொறியில் உள்ளவர்களில் சிலர் படிக்கத் தொடங்க, தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தினர் மௌனமாகினர்.

இரண்டு லொறிகளும் பலாலி விமான நிலையத்தில் நேராக ஓடு பாதைக்கு(runway) சென்று நிறுத்தப்பட்டன. அங்கு விமானப்பயணம் மேற்கொள்ள சாதாரண விமானப் பயணிகள் நின்றுருந்தனர். அவர்களைக் கண்டதும் எமது இளைஞர்கள் உஷாராக உரத்த குரலில் கோஷங்கள் எழுப்பினர். அதன்மூலம் எங்களைக் கொழும்புக்கு கொண்டு செல்லும் செய்தி வெளியே பரவியது. விமான நிலையம், ஓடுபாதை ஆகிய

இடங்களெல்லாம் பாதுகாப்புக்காக இராணுவம் குவிக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கு நிறுத்தப்பட்டிருந்த இலங்கை விமானப்படையின்(SLAF) பெரிய தொரு விமானத்தில் நாங்களெல்லாம் ஏற்றப்பட்டோம். உள்ளே போய் உட்கார்ந்துகொண்ட எமக்கு ஆசனத்துடன் சேர்த்து எப்படிப் பட்டியைக் கட்டிக்கொள்வது போன்ற விளக்கங்களை ஆகாயப்படைவீரர் ஆங்கிலத்தில் கூறினார். அது மட்டுமல்லாது விமானம் ஓடத்தொடங்கிய பின் எல்லோரும் அமைதியாக இருக்கவேண்டும் எனவும் யாராவது குழப்பம் செய்ய முயன்றால் சுடப்படுவீர்கள் எனவும் பிஸ்டல் ஒன்றைக் காட்டி மிரட்டவும் செய்தார். விமானத்துக்குள் துப்பாக்கிகள் ஏந்திய ஆகாயப்படைவீரர்கள் எங்களிடையே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டனர்.

விமானம் ஓடுபாதையில் ஓடி மேலே எழுந்ததும் எம்மில் பலர் வேடிக்கை பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டோம். மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோவிலை அடையாளம் கண்டு எல்லோரும் வேடிக்கைப் பார்த்தோம். விமானத்தில் இருந்து அப்போதுதான் முதன்முதலாகக் கீழே பார்த்தேன். அந்தக் காட்சி (aerial view) எவ்வளவு அழகாக இருந்தது. 1986ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1991ஆம் ஆண்டு வரை நான் கூடுதலான நாட்களை விமானத்திலேயே கழித்தேன். எந்த நேரமும் எங்காவது பறந்துகொண்டே இருந்தேன். எனது முதல் விமானப்பயணத்தை அப்பொழுதெல்லாம் நினைத்துச் சிரித்துக் கொள்வேன். முதல் விமானப் பயணம் மற்றவர்களுக்கு சந்தோசமாக விடுமுறையில் செல்வதாக அமையும். ஆனால் எனக்கு ஒரு கைதியாகத் துப்பாக்கிக் காவலுடன் அமைந்தது. ஆகாயப்படை விமானமாகையால் கவனமில்லாது, பக்குவமில்லாது, முரட்டுத்தனமாக அப்பயணம் அமைந்தது. நெஞ்செல்லாம் ஏதோ அமத்துவதுபோல் மேலே மேலே பறந்து அந்த விமானம் இறுதியாக இரத்தமலானை விமான நிலையத்தை வந்தடைந்தது. அப்பாடா என்று மனம் நிம்மதி கொண்டது. யாராவது பங்களாதேஷ் தலைநகரம் டாக்காவில் இருந்து நேபாளத் தலைநகரம் காட்மாண்ட்டுக்கு பயணம் செய்திருந்தால் தெரியும், எவ்வளவு பயங்கரமென. இங்கு விமான விபத்துகள் ஏற்படுவதுண்டு. எந்தநேரமும் மிகவும் மோசமான கால நிலையாக இருக்கும். இமயமலை, எவரெஸ்ட் தொடர் பக்கத்தில் இருப்பதால் இவ்வழி விமானப் பயணம் மிகவும் பயங்கரமாகவிருக்கும். ஒரு முறை நான் இவ்வழியால் பயணம் செய்ய நேர்ந்தபோது, விமானம் ஆடிய ஆட்டத்தைக் கண்டு முடிந்தது கதையெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். இப்படிப்பட்ட நேரங்களில் எல்லாம் எனது முதலாவது பலாலி இரத்தமலானை விமானப் பயணம் ஓர் இனிமையான நினைவாக வந்து போகும்.

இரத்தமலானை விமான நிலையத்திலும் பயங்கரமான இராணுவப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. நாங்கள் இராணுவ லொறிகளில் ஏற்றப்பட்டோம். காலி வீதியால் வெலிக்கடைச் சிறையை நோக்கிக் கொண்டு செல்லப்பட்டோம். விமான நிலையத்தில் இருந்து வெலிக்கடைச் சிறைவாசல் மட்டும் பலத்த கோஷங்களுடன் சென்றோம். வெலிக்கடை

சிறைச்சாலையில் சம்பிரதாயபூர்வமான பதிவுகள், பரிசோதனைகள் முடித்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றோம். அங்கு எல்லோரும் வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டுக் கணக்கெடுத்த பின்பு வெலிக்கடைச் சிறையில் உள்ள அரசியல் கைதிகளுக்கான எச் மண்டபத்தில் விட்டனர். அங்கு ஏற்கனவே சத்தியசீலன் விடுதலை ஆகாமல் இருந்தார். இவருடன் வேறும் சில ஜே.வி.பி. இளைஞர்கள் இருந்தனர். எச் மண்டபம் கீழ்த்தளம் முதலாவது மாடி இரண்டாவது மாடி என்ற அமைப்புக் கொண்டதால் தேவைக் கேற்ப அறைகள் அங்கு இருந்தன. சிறைவிதிகளின்படி பூட்டப்படும் அறையொன்றில் ஒருவர் அல்லது மூவர் அல்லது மூவருக்குக் கூடியவர்களே இருக்க முடியும். இருவர் இருக்க எப்போதும் அனுமதிக்கமாட்டனர். காரணம் சிறைகளில் தன்னினச் சேர்க்கை (homosex) அதிகமாக இருப்பதால். எங்களுக்கு அவரவர் விருப்பம்போல் அறைகளை ஒதுக்கித் தந்தனர். எங்களில் பலர் தனித்தனி அறைகளில் அடைக்கப்பட்டோம்.

வெலிக்கடைச் சிறை

வெலிக்கடைச் சிறைக்குப் போன பின்பு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மட்டக் களப்புப் பகுதியில் இருந்து கைது செய்யப்பட்டவர்கள் கொண்டு வரப்பட்டனர். காசி ஆனந்தன், உரும்பிராய் மகேந்திரன், சிவராஜா அண்ணை போன்ற பலரைக் கொண்டு வந்தனர். திருகோணமலையில் இருந்து சிறீஸ்கந்தராஜா மட்டும் கைது செய்யப்பட்டிருந்தார். எல்லோரும் அநேகமாக ஒருவரையொருவர் தெரிந்தவர்கள், பழகியவர்கள், நண்பர்கள் என இருந்ததால் ஆரம்ப நாட்கள் சுகம் விசாரித்தல், அன்புடன் பழுகுதல், சிரித்தல், குலாவுதல் எனச் சந்தோஷமாகப் போனது. சுமார் ஒரு மாதத்துக்குக் கலகலப்பாகக் காலம் போனது. எம்மில் பலர் இதற்கு முதல் வெலிக்கடைச் சிறையில் இருக்கவில்லை. காசி ஆனந்தன், வண்ணை ஆனந்தன் மட்டுமே இதற்கு முன்னர் இங்கே சிறையிருந்தவர்கள். சத்தியசீலன் விடுதலையே இல்லாமல் தொடர்ச்சியாக வெலிக்கடையில் சிறை இருப்பவர். இலங்கையில் உள்ள பெரிய சிறைகளில் வெலிக்கடை, போகம்பர, மகலீன், யாழ்ப்பாணம் சிறைகள் முக்கியமானவையாகும். வெலிக்கடை, போகம்பர சிறைகளில் மட்டுமே தூக்குத் தண்டனை நிறைவேற்றப்படுகிறது. இலங்கையில் உள்ள அத்தனைச் சிறைகளிலும் அரசியல் கைதிகளுக்கான எல்லாச் சலுகைகளும் வெலிக்கடை சிறையில் மட்டுமே வழங்கப்பட்டன. சிறையில் எமக்கான வசதிகள், சலுகைகள் என்ன என்பதை எமக்கெல்லாம் வண்ணை ஆனந்தன் சொல்லித் தந்தார். அத்துடன் சிறை அதிபர் (Superintendent of Prisons) உதவி அதிபர் (Assistant Superintendent of Prisons) பிரதம ஜெயிலர் (Chief Jailor) ஆகியவர்களைத் தவிர அதற்குக் குறைந்த எந்த அதிகாரிகளையும் ஐயா (Sir) என அழைக்க வேண்டாம் எனவும் அவர்களைப் பெயர் சொல்லி அழைக்கும்படியும் சொல்லித்தந்தார்.

வெலிக்கடைச் சிறையிலும் யாழ்ப்பாணம் சிறை போன்றே விதி முறைகள் இருந்தன. கிழமையில் ஒரு முறை மட்டும் அதுவும் இரத்த உறவினர்கள் மட்டுமே எம்மை வந்து பார்க்க முடியும். இப்படியாக சுமார் ஒன்றரை வருடங்களுக்கு மேலாகத் தொடர்ச்சியாக சிறையில் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு எத்தனை காலந்தான் அமைதியாகவும் சந்தோசமாகவும் இருக்க முடியும். பல பிரச்சினைகள் பலரிடையே எழுத்தான் செய்தன. சிலர் தங்களுக்குள் அடிபட்டுக் கொண்டனர். பல துக்கமான, சந்தோசமான சம்பவங்கள் அங்கு நடைபெற்றுக் கொண்டுதான் இருந்தன. நாம் வெலிக்கடைச் சிறைக்குப் போய்ச் சில மாதங்களில் அல்பிரட் துரையப்பா கொலை சம்பந்தமாகக் கைது செய்யப்பட்ட கலாபதி, கிருபாகரன், சந்ததியார், இன்பம், லோகநாதன் போன்றவர்களையும்;

அதன்பின்பு 1976ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் புலோலியில் இடம்பெற்ற வங்கிக் கொள்ளை தொடர்பாகக் கைது செய்யப்பட்ட தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்த தங்கமகேந்திரன், சந்திரமோகன், அம்பிகாவதி, ஜே.டி.பி.ஜெயம், ஜெயக்கொடி போன்றவர்களையும் எம்முடன் எச் மண்டபத்தில் கொண்டுவந்து விட்டனர். 1975ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் தொடக்கம் 1977 மார்ச் மாதம்வரை என்னுடன் சிறையில் இருந்த, சகல அரசியல் வழக்குகளிலும் சம்பந்தப்பட்ட, தமிழ் இளைஞர்களின் பெயரும் ஊரும் கொண்ட பட்டியலைக் கீழே தந்துள்ளேன். எனது நினைவுக்கு எட்டியவரை பெயர்களையும் இங்கே தந்துள்ளேன். ஏதாவது பெயர்கள் தவறப்பட்டிருப்பின் அது வேண்டும் என்று செய்யப்பட்டதல்ல.

1. செல்லையா மகேந்திரன், உரும்பிராய்
2. நமசிவாயம் ஆனந்தவிநாயகம் (வண்ணை ஆனந்தன்), வண்ணார்பண்ணை
3. சி.குபேந்திரராஜா, இணுவில்
4. சோமசுந்தரம் சேனாதிராஜா(மாவை சேனாதிராஜா), மாவிட்டபுரம்
5. இராஜகுலசூரியர் (பெரிய சூரி), இணுவில்
6. ஆனந்தன் பூபதிபாலவடிவேற்கரசன், இணுவில்
7. சிவராமலிங்கம் சந்திரகுமாரன், நல்லூர்
8. சிவராமலிங்கம் சூரியகுமாரன் (சின்ன சூரி), நல்லூர்
9. தம்பித்துரை முத்துக்குமாரசாமி(குமார்), திருநெல்வேலி
10. ஆசிரிவாதம் தாசன், குருநகர்
11. சுந்தரம்பிள்ளை சபாரட்ணம்(பெரிய சிறீ-ரெலோ இயக்கத் தலைவர் சிறீ சபாரட்ணம்), கல்வியங்காடு
12. அண்ணாமலை வரதராஜன் (வரதராஜப்பெருமாள் - வரதன்), யாழ்ப்பாணம்
13. அப்புத்துரை நித்தியானந்தன் (நித்தி), ஐயனார் கோவிலடி
14. இ.பாலேந்தரன், நவாலி
15. பொ. சற்குணலிங்கம் (சத்தியசீலனின் தம்பி), உரும்பிராய்
16. குருகுலசிங்கம், திருநெல்வேலி
17. ரி.ஜீவராஜா, சாவகச்சேரி
18. எம். பாலரட்ணம், பரந்தன்
19. பி.வீரபாகு, பருத்தித்துறை
20. தம்பிப்பிள்ளை சந்ததியார் (வசந்தன்), சுழிபுரம்
21. ஆ.ஆனந்தகுமார் (அளவெட்டி ஆனந்தன்), அளவெட்டி
22. வைத்தியலிங்கம் சிறீதரன், காரைநகர்
23. ச.சதானந்தசிவம் (உரும்பிராய் ஆனந்தன்), உரும்பிராய்
24. சோமு குலசிங்கம், உரும்பிராய்
25. செல்வராஜா செல்வகுமார், வண்ணார்பண்ணை
26. இரட்நாயக்கா இரட்ணபாலா, சங்கானை

27. செல்வராஜா யோகச்சந்திரன் (குட்டிமணி), வல்வெட்டித்துறை
28. இ.ஜெயராஜா, முருங்கன்
29. இ. விஸ்வஜோதிருட்ணம்(இன்பம்), நவாலி
30. பி. கலாபதி, வல்வெட்டித்துறை
31. எஸ் லோகநாதன் (அத்தான் - மாறன்), வல்வெட்டித்துறை
32. ஆறுமுகம் கிருபாகரன்(ஆனந்தன் - கிருபா) அரியாலை
33. கா.சிவரஞ்சன், மட்டக்களப்பு
34. வா.சிவராஜா, மட்டக்களப்பு
35. மு. வசந்தகுமார்(வசந்தன்), வல்வெட்டித்துறை
36. மே.அல்போன்ஸ், மட்டக்களப்பு
37. சிறீஸ்கந்தராஜா, திருகோணமலை
38. தனபாலசிங்கம்(செட்டி), கல்வியங்காடு
39. இரட்ணகுமார், கல்வியங்காடு
40. கிறிஸ்தோபர் பிரான்ஸிஸ் (சுந்தர்- கி.பி.அரவிந்தன்), குருநகர்
41. அம்பிகாவதி, பருத்தித்துறை
42. ஜோசப் போல் டேவிற் ஜெயம், பருத்தித்துறை
43. தங்கராஜா மகேந்திரன்(தங்கமகேந்திரன்) திருகோணமலை
44. கணபதிப்பிள்ளை சந்திரமோகன், பருத்தித்துறை
45. நாராயணன் சந்திரமோகன், சங்காளை
46. பொன்னுத்துரை சத்தியசீலன், உரும்பிராய்
47. வி.திசைவீரசிங்கம், சாவகச்சேரி
48. காத்தமுத்து சிவானந்தன் (காசி ஆனந்தன்), மட்டக்களப்பு
49. சிவசேயோன், மட்டக்களப்பு
50. காத்தமுத்து சிவஜெயம் (காசி ஆனந்தனின் தம்பி), மட்டக்களப்பு
51. காத்தமுத்து சுதர்சன்(காசி ஆனந்தனின் தம்பி), மட்டக்களப்பு
52. ஹென்ஸ் மோகன், யாழ்ப்பாணம்
53. தவராஜா, கொக்குவில்
54. செல்லையா சபாரட்ணம்(படா), கல்வியங்காடு
55. கார்த்திகேசு நல்லையா, யாழ்ப்பாணம்
56. யோகராஜா, பருத்தித்துறை

மேலே குறிப்பிட்டவர்களை விட இதே காலகட்டத்தில் வேறு வேறு சிறைகளில் இருந்தவர்களும் உண்டு. அவர்களில் எனக்குத் தகவல் கிடைத்தவர்கள் விபரம் பின்வருமாறு:

1. பூ.நடேசானந்தன், கோட்டைக்கல்லாறு - கண்டி போகம்பரச் சிறை
2. என்.அமரசிங்கம்(அப்பு), பெருமாள் கோவிலடி யாழ்ப்பாணம் - கண்டி போகம்பரச் சிறை
3. ஜி. ஞானசேகரம்(பரந்தன் ராஜன்), கண்டி போகம்பரச் சிறை
4. பலாலி யோகராஜா(ஊசி), பலாலி யாழ்ப்பாணம் சிறை
5. வேலுப்பிள்ளை பாலகுமார் (ஈரோஸ் தலைவர்)- யாழ்ப்பாணம் சிறை

6. ஆறுமுகம் நற்குணானந்தன் (நந்தன்), கோப்பாய் - யாழ்ப்பாணம் சிறை
7. சிதம்பரம் வரதராஜா(எனது தம்பி), மயிலிட்டி-கண்டி போகம்பரச் சிறை
8. வேதநாயகம் மங்கையற்கரசி (கல்யாணி), குருநகர் - வெலிக்கடைச் சிறை(பெண்கள் பகுதி)
9. சிதம்பரம் புஸ்பராணி (எனது சகோதரி), மயிலிட்டி - வெலிக்கடைச் சிறை(பெண்கள் பகுதி)
10. சிதம்பரம் ஜீவரட்ணராணி(எனது சகோதரி), மயிலிட்டி- வெலிக்கடைச் சிறை (பெண்கள் பகுதி)

நானும் இன்பமும் நான்காவது மாடியில்

வெலிக்கடைச் சிறைக்கு அழைத்து வரப்பட்டும், எங்கள் யாரையும் எதுவித விசாரணையும் இன்றியே தடுப்புக் காவலில் வைத்திருந்தனர். காரண மில்லாது வேண்டுமென்றே இப்படி அரசாங்கம் எங்களைத் தடுத்து வைத்திருக்கிறது என்பதை நாங்கள் உணராமல் இல்லை. ஆனால் எங்கள் எதிர்ப்புகளைத் தெரிவிக்க வழியில்லாது இருந்தோம். இப்படி இருக்கையில் ஒரு நாள் என்னை அழைத்துப் போக இரகசியப் பொலிஸார் வந்திருப்பதை அறிந்தேன். சிறையில் நாம் இருந்தாலும் எங்களைப் பொலிஸார் எங்கும் அழைத்துப்போய் விசாரிப்பதற்கு அவசரகாலச் சட்டம் இடம் அளிக்கிறது. இரகசியப் பொலிஸார் பொலிஸ் அதிபர் (S.P) தரத்திலுள்ள அல்லது அதற்கு மேலுள்ள, பொலிஸ் அதிகாரியின் அனுமதியுடன் தடுப்புக் காவலில் உள்ள ஒருவரைச் சிறைக்குள் வைத்து விசாரிக்கவோ அல்லது வெளியே அழைத்துப்போய் விசாரிக்கவோ அவசரகாலச் சட்டத்தின்கீழ் முடியும். இருந்தும் சிறைக்குள் வைத்து ஒருவரை விசாரிப்பதை இரகசியப் பொலிஸார் விரும்புவதில்லை. சிறைச்சாலை வேறு அதிகார சபை, பொலிஸ் வேறு அதிகார சபை ஆனதால் இரகசியப் பொலிஸார் விரும்பிய படியெல்லாம் விசாரிக்கச் (தேவைப்படின பொலிஸ் மொழியில் விசாரிக்க) சிறைச்சாலை அவர்களுக்கு வசதியாக இருக்காது என்பதால் அவர்கள் எங்களை வெளியே அழைத்துச் செல்வர்.

நான் கொழும்பு விளக்க மறியல் சிறைச்சாலையில் (Colombo Remand Prison) இருந்தபொழுது எனது விசாரணைகளைப் பூர்த்தி செய்யும்பொருட்டு இரண்டு மூன்று முறை இலங்கை இரகசியப் பொலிசின் விசேட இடமான நான்காவது மாடிக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு விசாரிக்கப்பட்டுள்ளேன். உதவி பொலிஸ் அதிபர் மஹத் தலைமையில் இன்ஸ்பெக்டர் பஸ்தியாம் பிள்ளை விசாரணை செய்துள்ளார். அவருடன் விசாரணைக்கு உதவியாக அவருடைய கையாட்களான சார்ஜன்ட் பேரம்பலமும் கான்ஸ்டபிள் செல்வநாயகமும் எப்பொழுதும் உடன் இருந்தனர். அதன் பின்பு இப்பொழுதுதான் நான் நான்காவது மாடிக்கு இரகசியப் பொலிஸாரால் அழைத்துச் செல்லப்படுவதால் மனதில் பதற்றம் (பயமும் கூட) இருந்தது. ஏன் அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்றும் புரியவில்லை. இலங்கையில் இரகசியப் பொலிஸார் எப்பொழுதும் உயர்தர மோட்டார் வண்டிகள்தான் பாவிப்பர். என்னையும் நல்லதொரு குஷியான காரில் ஏற்றிக்கொண்டு போயினர். சிறையில் இருந்து வெளியே வரும்பொழுது சிறிய மகிழ்ச்சி இருக்கத்தான் செய்யும். கொழும்பு நகரங்களுக்கூடாக கொழும்பு கோட்டை ஜனாதிபதி மாளிகைக்கு அண்மையில் உள்ள நான்காவது மாடிக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள செயலகத்துக்குப் (கச்சேரி) போனதுபோல் இருக்கும் இந்த நான்காவது மாடி. பொலிஸ் நிலையத்தின் ஒரு பகுதி போலவோ, இலங்கை இரகசியப் பொலிஸாரின் இரகசிய இடம் என்றோ சொல்ல முடியாது. பொலிஸ் உடை போட்ட யாரையும் இங்கு காண முடியாது. சாதாரண உடைகளிலேயே அனைவரும் இங்கு காணப்படுவர். வாசலில் இயந்திரத்துப்பாக்கிகளுடன் காவலுக்கு நிற்பவர்கள்கூட சாதாரண உடைகளிலேயே காணப்படுவர். பிரித்துப் பிரித்து அடைக்கப்பட்ட அறைகளில், மேசை கதிரைகள் போட்டு அலுவலகம் போல் காணப்படும் இடங்களில் எங்களை விசாரணை செய்வார். அங்கு வைத்தே அடிப்பார் உதைப்பார். கத்தல்கள் குறல்கள் எல்லாம் கேட்கும். யாரும் கண்டுகொள்ள மாட்டார். விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டவர்கள் விசாரணை முடிந்த பின்பு அங்குள்ள கதிரைகளில் அல்லது வெறும் தரையில் உட்கார்ந்திருப்பார். இரவானால் அங்குள்ள பெரியபெரிய மேசைகளில் தூங்கிக் கொள்வார். பொலிஸ் நிலையம் போல் அடைக்கும் அறைகள் இங்கு கிடையாது. சிலவேளைகளில் விசாரணை முடிந்தவுடன் கோட்டைப் பொலிஸ் நிலையம் அல்லது புறக்கோட்டை(Pettah) பொலிஸ் நிலையத்தில் இரவு ஒப்படைத்து, காலை மீண்டும் நான்காவது மாடிக்கு அழைத்துச் சென்று விசாரிப்பதும் உண்டு. பொதுவாக நான்காவது மாடி என்றால் எமக்கு இரத்தமே உறைந்துவிடும். அப்படி அங்கு விசேட விசாரணைகளும், விசேட பூசைகளும் நடைபெறும்.

நான்காவது மாடிக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட நான், அங்குள்ள அறையொன்றில் இருக்குமாறு பணிக்கப்பட்டேன். அத்துடன் எனது அறைக்குள் வந்த இரகசியப் பொலிஸார் தமது கடமை முடிந்ததுபோல் போய்விட்டனர். ஏன் இங்கு அழைத்து வந்தனர், எதுபற்றி விசாரிக்கப் போகின்றனர் என்ற விபரங்கள் தெரியாமல், விசாரணைக்குத் தந்திரமாகப் பதில் சொல்வது கடினமாக இருக்கும். விசாரணைக்கு முதலே எதுபற்றி விசாரிக்கப் போகின்றனர் என்ற சூட்சுமம்(clue) தெரிந்தால்தான் நாங்களும் புகுந்து விளையாடலாம். எனக்கோ ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. ஆக மொத்தம் செமையான உதைக்கு இடமுண்டு என எண்ணிக் கொண்டேன். திடீரென விடயத்துக்கு வந்து விசாரணை மேற்கொள்ளப்பட்டால் 'தெரியாது' என்ற பதிலைத் தவிர வேறு பதில் சொல்லி மாட்டிக்கொள்ள முடியாது. 'தெரியாது' என்ற பதில் இரகசியப் பொலிஸாருக்கு வாயிலே வேப்பெண்ணெய் ஊற்றுவது போன்றது. ஆக மொத்தம், கைளில் இருந்த சிகரட்டுகள் சாம்பலானதுதான் மிச்சம். மதியத்துக்கான சிறிய சாப்பாட்டுப் பார்சல் வழங்கப்பட்டது. எனக்கு எப்பொழுதும் சிங்களச் சமையல் என்றால் பிடிக்கும். நான்காவது மாடியில் தரப்படும் சாப்பாடு பெரிய தரமான ஹோட்டல்களில் இருந்து தருவிக்கப்படுவதனால் சத்தமாகவும் ருசியாகவும் இருக்கும். ஆனால் அளவு சாப்பாடு என்பதால் சிறியதொரு குழந்தைக்குக் கொடுக்கப்படுவதுபோல் கொடுப்பார். சாப்பிட்டு முடிந்தாலும் பசி தீராது.

வாய்க்கு இதமாக சாப்பாடு இருந்தது. நான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது இன்ஸ்பெக்டர் பஸ்தியாம்பிள்ளை அங்கு வந்தார். முதுகில் பலமாகத் தட்டிவிட்டு அங்கிருந்த ஓர் அறையில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டார். நல்ல சாப்பாடே இறங்கமாட்டேன் என மறுத்தது. உடல் சிறிது சிறிதாக வெடவெடக்கத் தொடங்கியது. சரி எதுவானாலும் நாம்தானே சமாளிக்க வேண்டும். எனக்காகப் பிறரா வந்து அடி வாங்கப் போகின்றனர் என, மனதை வழமைபோல் திடப்படுத்திக்கொண்டு சாப்பிட்டு முடித்தேன். புகைப்பதற்கு சிகரட் இல்லை. பஸ்தியாம்பிள்ளை சிகரட் புகைப்பதில்லை. அங்கு சிகரட் பாவிக்கும் பொலிஸாரும் தென்படவில்லை. ஆகவே, மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, "எனக்கு சிகரட் வேண்டும். வாங்கித் தாருங்கள்" என பஸ்தியாம்பிள்ளையிடம் கேட்டேன். "ஓ! ஐயாவுக்கு சிகரட் வேணுமோ? ஏண்டா பொம்பளையும் கேட்பாய் போலிருக்கிறதே!" என்றார். பஸ்தியாம்பிள்ளையிடம் பழகியவர்களுக்கு (விசாரணைக்குட்பட்டவர்களுக்கு) தெரியும், அவர் வாய் திறந்தால் எப்படித் தூஷணமான வார்த்தைகள் வரும் என்று. ஏதோ எல்லாம் கத்தினாலும், எனக்கு ஐந்து சிகரட்டுகள் யாரிடமிருந்தோ கிடைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தார்.

ஒரு சிகரட்டைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு சிறுநீர் கழிப்பதற்காக அங்குள்ள கழிப்பறைக்குச் சென்றேன். அங்கு அப்பொழுதுதான் கதவைத் திறந்து கொண்டு இன்பம் (விஸ்வஜோதிரட்ணம்) வெளியே வந்தார். எனக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. அவரைக் கண்டதில் அதிர்ச்சியாக, சந்தோசமாக இருந்தது. மேலும், என்னை ஏன் நான்காவது மாடிக்குக் கொண்டு வந்தனர். என்ன விசாரிக்கப் போகின்றனர் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். நாங்கள் ஒருவரையொருவர் இங்கு கண்டதைக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டாம் எனக் கேட்டுக்கொண்டேன். 'எனக்கு எதுவும் தெரியாது. உங்களை நான் எங்கும் கண்டதில்லை. பேசியதும் இல்லை எனத் திடமாகச் சொல்வேன்' என இன்பத்துக்குக் கூறிவிட்டு எனது இடத்துக்கு வந்துவிட்டேன்.

எனது இருக்கையில் வந்து இருந்து கொண்ட நான் சிகரட்டைப் புகைத்துத் தள்ளினேன். இன்பம் ஏதோ விபரங்கள் சொன்னதால்தான் நான் இங்கு கொண்டு வரப்பட்டேன். பாவம் இப்போ இன்பமும் நல்ல அடி வாங்கப் போகிறாரே என எண்ணிக் கொண்டேன். இன்பம் ஒரு விறைச்ச கட்டை. அடிக்க அடிக்க மரம்போல் தான் நிற்பார் என்பது எனக்குத் தெரியும். பயிற்சி செய்து திடமாக வளர்க்கப்பட்ட உடம்பு அவருடையது. இவர் எங்கோ நடந்த போட்டியில் ஆணழகனாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார் எனவும் நான் அறிந்தேன். அவரை எனக்கு நீண்ட நாட்களாகத் தெரியும். அவரைப் போல் நல்ல மனம் படைத்தப் போராளி எவரையும் நான் எனக்குத் தெரிந்தவரை கண்டதில்லை. குழந்தை போல் அன்பாகப் பழகும் தன்மை கொண்ட இவருக்குக் கோபம் வந்தால் தாங்கிக்கொள்ளவே முடியாது. படிக்கவேண்டும், பல விடயங்களை அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற

ஆர்வம் கொண்டவர். வெலிக்கடைச் சிறைக்குவந்த பின்பு இவர் ஆங்கிலம் படிப்பதிலும், அரசியல் பொருளாதாரம் போன்ற பாடங்கள் படிப்பதிலும் ஆர்வம் காட்டினார். வெலிக்கடைச் சிறையில் நான் அடைக்கப்பட்ட அறைக்கு நேர் எதிரே உள்ள அறையிலேயே, அடைக்கப்பட்டதால் வெளியில் இருக்கும்பொழுது எம்மிடையே இருந்த நட்பைவிட, உள்ளே நட்பு பாசமாக மாறியது. இன்பம் எனது சொல்லை என்றும் கேட்டு மதித்து நடந்தார். வெலிக்கடைச் சிறையில் ஒழுக்கமில்லாது நடப்பவர்களுடனும், சாதிக்கதை கதைப்பவர்களுடனும் உடனே சண்டைக்குப் போகும் அவரை நான் அடக்கி வைத்திருப்பேன். 'புஸ்பா' என்று அன்பாக அழைப்பார். ஆங்கிலக் கதை, நாவல்களைப் படித்து விளக்கம் கேட்டுத் தொல்லை தந்து கொண்டே இருப்பார்.

இன்பத்தை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தவர் நவாலி பாலேந்திரா. பாலேந்திரா அவரை எனது வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தபொழுது அவருக்கும் புதிய தமிழ்ப் புலிகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது. ஆரம்பத்தில் இன்பத்தைச் செட்டி தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டார். செட்டியால் இன்பம் புதிய புலிகளில் ஒருவராகச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டார். அவர் பிரபாகரனுடன் மிகவும் நெருங்கிப் பழகியவர். அடிக்கடி இவர் எனது வீட்டுக்கு வருவார். ஒரு நாள் அவரும் வேறு இரண்டு இளைஞர்களும் என்னைத்தமது ஊரான நவாலிக்கு ஒரு முக்கிய விடயம் பேசவேண்டுமென அழைத்துச் சென்றனர். அவருடன் வந்த இளைஞர்களில் ஒருவரை 'மித்திரன்' என்ற இயக்கப் பெயருடன் 1984ஆம் ஆண்டு சென்னையில் உள்ள ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் (ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்) அலுவலகத்துக்குப் போனபொழுது கண்டேன். தான் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இல் இணைந்து இயங்குவதாகக் கூறினார்.

நவாலியில் உள்ள இன்பத்தின் வீட்டுக்குப் போனேன். இது 1975ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் நடந்த நிகழ்ச்சி. அன்றிரவு நான் நவாலியில் தங்கினேன். துரையப்பா மானிப்பாய் அந்தோணியார் கோவிலுக்கு ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் வருவதாகவும் அங்கு வைத்துத் துரையப்பாவைத் தாங்கள் கொலை செய்யத் திட்டமிட்டுள்ளதாகவும் இன்பம் உட்பட மற்றைய இளைஞர்களும் என்னிடம் சொன்னார். தாங்கள் ஏற்கனவே வைத்திருந்த துப்பாக்கி ஒன்றை என்னிடம் காட்டி, இன்னுமோர் கைத்துப்பாக்கி தந்துதவும்படியும் கேட்டுக் கொண்டனர். அன்றிரவு வேறு பல விடயங்கள் கதைத்துவிட்டுத் தூங்கிவிட்டோம். காலையில் மானிப்பாய் அந்தோணியார் கோவிலையும் அதன் சுற்றாடலையும் சென்று பார்த்தோம். துரையப்பா கார் நிறுத்தும் இடம், நடந்து போகும் பாதை, செபிக்கும் இடம், இவர்கள் எங்கிருந்து சுடத் திட்டமிட்டுள்ளனர் என்பன பற்றி எல்லாம் எனக்கு விளக்கினர். பின்பு ஒரு நாளைக் குறிப்பிட்டு இன்பத்தை மட்டும் யாழ்ப்பாணம் நூல் நிலையத்தின் முதலாவது மாடியில் உள்ள படிப்போர் கூடத்தில் என்னை வந்து சந்திக்கும்படிக் கூறி விடைபெற்றேன். நான்

குறிப்பிட்ட நாளில் இன்பம் யாழ்ப்பாணம் நூல் நிலையத்தில் என்னைச் சந்தித்தார். நாங்கள் இருவரும் நூல்நிலையத்தின் வெளிப்புறத்திலுள்ள கழிப்பறைக்குச் சென்றோம். எம்மிடையே கதை இருக்கவில்லை. எனது இடுப்பில் செருகி இருந்த கைத்துப்பாக்கியை இன்பத்தின் கைக்கு மாற்றிக் கொண்டேன். பின்பு சந்திப்பாகவும் விபரமாகக் கதைப்பதாகவும் கூறிக் கொண்டேன். முகமெல்லாம் சிரிப்பாக இன்பம் விடை பெற்றார்.

நான்காவது மாடியில் ஒரு மூலையில் இருந்த கதிரையில் இருந்து சிகரட் புகைத்த வண்ணம் விசாரணைக்கு நான் தயாராகிவிட்டேன். என்ன கேட்கப் போகின்றனர் என்பது தெரிந்து விட்டது. விசாரணையை முகம் கொள்ளத் தயாரானேன். சிறிது நேரத்தில் பஸ்தியாம்பிள்ளை என்னைத் தனது அறைக்கு வரும்படி அழைத்தார். உள்ளே சென்ற எனக்கு விசாரணைக்கு ஆயத்தமாக ரைப் செய்யும் இயந்திரம் தயாராக இருப்பது தெரிந்தது. தமக்கு முன்னால் உள்ள கதிரையில் உட்காரும்படிச் சைகை காட்டினார் பஸ்தியாம்பிள்ளை. எனது ஊர், பெயர், பிறந்த திகதி ஆகிய விபரங்களை ரைப் பண்ணிக் கொண்ட பஸ்தியாம்பிள்ளை ஒரு கைத்துப்பாக்கியை மேசையின் மேல் வைத்து, அதனை இதற்கு முதல் பார்த்த ஞாபகம் இருக்கிறதா என என்னிடம் கேட்டார். நான் நினைத்தது சரியென மனம் திகைத்தது. ஆனால் முகத்தைச் சாதாரணமாக வைத்துக் கொண்டு அப்பாவித்தனமாக 'இல்லை' என்று பதில் சொன்னேன். "இந்தா புஸ்பராஜா, எனக்குப் பொய் பிடிக்காது. நான் எதற்கும் துணிந்தவன். எனது கைகளைப் பார்" எனத் தனது எரிந்த வலதுகையைக் காட்டி "கொலைகூடச் செய்ய நான் தயங்கமாட்டேன். உண்மை சொன்னால் உன்னை விடுதலை செய்வதற்குச் சிபாரிசு செய்வேன்" என எனக்குக் கரடி விட்டார். "நான் பொய் சொல்லவில்லை. எனக்கு அந்தத் தேவை இல்லை" என நான் மீண்டும் சாதாரணமாகச் சொன்னேன். "கொஞ்ச நேரத்தில் நீ எல்லாம் கூறுவாய்" என வெளியே போன பஸ்தியாம்பிள்ளை, இன்பத்தை இழுத்துக் கொண்டு வந்து என் முன்னே தள்ளி, "நீ சொல்லடா உண்மையை" என இன்பத்திடம் கத்தினார். "இவரை எனக்குத் தெரியும். இவர்தான் புஸ்பராஜா" என இன்பம் இழுத்து இழுத்துச் சொன்னார். "இனி நீ உண்மையைச் சொல்லு" என பஸ்தியாம்பிள்ளை அங்கே இருந்த பலகை ஒன்றை எடுத்து எனது முதுகில் ஈன இரக்கமில்லாது அடித்தார். "I Have nothing to say" (நான் சொல்வதற்கு எதுவுமில்லை) என நான் கத்தினேன். அடிதாங்க முடியாமல் இருந்தது. எனக்கு விழுந்த அடியைப் பார்த்து இன்பம், "நான் யாழ்ப்பாணத்தில் அடி தாங்க முடியாமல்தான் பொய் சொன்னேன். புஸ்பராஜாவுக்கும் எனக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. இந்தத் துப்பாக்கியை இவர் எனக்குத் தரவில்லை." எனப் பஸ்தியாம்பிள்ளையிடம் கூறினார். பஸ்தியாம்பிள்ளை திருப்பி இன்பத்தை அடித்தார். "ஏண்டா புஸ்பராஜாவைத் தெரியும் என்று இப்பவும் சொன்னாய்" எனக் கேட்டார். "நான் புஸ்பராஜாவைப் பல கூட்டங்களில் பார்த்திருக்கிறேன்." என இன்பம் சொன்னார். "சரி! நீ போ. உன்னைப் பிறகு கவனிக்கிறேன்"

என பஸ்தியாம்பிள்ளை கூறினார். நான் நன்றியுடன் இன்பத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு வெளியே வந்துவிட்டேன்.

ஒரு மூலையில் மீண்டும் வந்து நான் உட்கார்ந்து கொண்டேன். முதுகில் சிறிதாக இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. உடம்பெல்லாம் இழுப்பதுபோல் வலியாக இருந்தது. உடம்பெல்லாம் கடகடவென நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. முள்ளத்தண்டு உடைந்ததுபோல் வலிப்பாக இருந்தது. நடுங்கிய கைகளால் ஒரு சிகரட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டேன். சுகமாக இருந்தது. இன்பத்தை எங்கோ அழைத்துச் சென்றனர். தேநீர் வேண்டுமெனக் கேட்டேன். சிறிது நேரத்தில் தேநீர் தந்தனர். தேநீர் குடித்துவிட்டுப் பிச்சைக்காரன் சுருண்டு படுப்பதுபோல் வெறும் நிலத்தில் சுருண்டு தூங்கிவிட்டேன். மீண்டும் நான் கண் விழித்தபொழுது யாரோ என்னைத் தட்டி எழுப்பினர். மெதுவாக எழுந்த என்னைப் பஸ்தியாம்பிள்ளையிடம் அழைத்துச் சென்றனர். நிமிர்ந்து நடக்க முடியாமல் இருந்தது. முதுகு வீங்கி விண் விண் என வலித்தது. குனிந்தபடி மெதுவாக நடந்து போனேன்.

மீண்டும் என்னிடம் கைத்துப்பாக்கி, யாழ்ப்பாணம், நூல்நிலையம், மானிப்பாய் அந்தோணியார் கோவில், இன்பம் எனப் பலக் கேள்விகள் கேட்டு உதைத்தனர். இப்பொழுது பஸ்தியாம்பிள்ளையுடன் ஊரெழுவைச் சேர்ந்த கான்ஸ்டபிள் செல்வநாயகமும் சேர்ந்து கொண்டார். ஏற்கனவே முதுகு வலி தாங்க முடியாமல் இருந்த எனக்குக் காலில் அடித்தனர். 'தெரியாது' 'இல்லை' என்ற பதிலைத் தவிர நான் வேறு எதுவும் சொல்ல வில்லை. நானும் களைத்து, அவர்களும் களைத்து ஓய்ந்தனர். என்னைத்தூக்கி வந்து ஒரு மேசையில் போட்டுவிட்டுப் போயினர். அசைய முடியாமல் மேசையில் கிடந்தேன். மாலையானதும் அனைவரும் வெளியேறினர். பேரம்பலம் தான் புகைக்கும் திரீ ரோஸஸ்(Three Roses) சிகரட்டில் ஐந்தை எனக்குப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டுப் போனார்.

இரவுக்கான உணவு வந்தும் சாப்பிடமுடியாமல் போனது. அங்குக் காவலுக்கு நின்று சிங்களப் பொலிஸாரில் ஒருவர் என்னைச் சாப்பிடும்படி வந்து சொன்னார். அவரிடம் மனிதநேயம் இருப்பதுபோல் தென்பட்டது. "தேநீர் கொண்டு வரட்டா?" எனக் கேட்டார். "ஆம்" என்றதும் கட்ச்குடத் தேநீர் கொண்டு வந்தார். சிகரட்டை வாயில் வைத்துப் பற்ற வைக்க உதவினார். அவர் கதைக்கும் பொழுது 'தம்பி', 'தம்பி'(மல்லி) எனவே கதைத்தார். யாரோ நல்ல சிங்களவர் என மனதில் நினைத்துக் கொண்டேன். இரண்டு நாட்கள் இப்படி நான்காவது மாடியில் இருந்தேன்.

கொஞ்சம் குணமானவுடன் எனது வாக்குமூலம் (Statement) எனச் சில பேப்பர்களில் கையொப்பம் இடும்படிப் பஸ்தியாம்பிள்ளை கேட்டார். ஆங்கிலத்தில் இருந்தது. வாசித்துப் பார்த்தேன். நான் சொன்னதுபோலவே, எனக்கு எதுவும் தெரியாது என விபரமாக, எனது வாக்குமூலம் சரியாக இருந்தது. அதில் ஒப்பம் இட்டேன். "உனக்கு நல்ல காலம், நீ தப்பிக் கொண்டாய். சந்தர்ப்பம் வரும்பொழுது மாட்டுவாய், பார்த்துக்கொள்

கிறேன்” என பஸ்தியாம்பிள்ளை கூறினார். என்னைக் கூட்டிப் போய்ச் சிறையில் ஒப்படைக்கும்படி அங்கிருந்த இரகசியப் பொலிஸாரிடம் கூறினார்.

சிறைச்சாலைக்கு என்னை அழைத்துச் செல்லும் வழியில் கொழும்பில் ஏதோ ஒரு விளையாட்டு மைதானத்துக்குப் போயினர். அந்த மைதானத்தில் பார்வையாளர்கள் மேடையில் செட்டியைச் சில இரகசியப் பொலிஸார் வைத்து விசாரித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். என்னை அங்குள்ள ஒதுக்கமான இடத்தில் உட்காரும்படிக் கூறினர். செட்டியை விசாரித்த இரகசியப் பொலிஸார் என்னை அழைத்து வந்தவர்களுடன் காரில் ஏறி எங்கேயோ போய்விட்டனர். இயந்திரத் துப்பாக்கியுடன் ஒரு பொலிஸார் மட்டுமே எமக்குக் காவலாக இருந்தார். செட்டி எனக்குக் கிட்டே வந்து என்னுடன் கதைக்கத் தொடங்கினார். சிறிது நேரத்துக்குப்பின், ‘காவலுக்கு நிற்பவரைத் தாக்கிவிட்டுத் தப்பி ஓடுவோமா?’ என என்னிடம் கேட்டார். நிச்சயமாக நான் மட்டும் அங்கு காவலுக்கு நின்ற பொலிஸைத் தாக்கிவிட்டுத் தப்ப முடியும் என்பது எனக்குத் தெரியும். மைதானத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள இரண்டு வீதிகளும் மிகவும் ஆள் நடமாட்டமுள்ளதாக இருந்ததால் தப்புவது இன்னும் சலபம். ஆனால் நான் மறுத்துவிட்டேன். எதுவித வழக்கோ அல்லது குற்றச்சாட்டோ இல்லாதபோது நான் தப்பிச் செல்ல முயற்சிப்பது வீண் விரயம். பொலிஸாரின் அடியால் தப்பிச் செல்லக்கூடிய தேவை வந்தால்கூட; ஓடக்கூடிய உடல்நிலையில் நான் இருக்கவில்லை. செட்டியுடன் தப்பிச் செல்லவேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை. அவருடன் தப்பிச் சென்று ஓர் இரவுகூட நிம்மதியாகப் பயமில்லாது தூங்க முடியாது. செட்டியைத் தப்பிக்க முடியுமானால் தப்பிக்கும்படிக் கேட்டுக்கொண்டேன். செட்டிக்கே உரித்தான அந்தக் கள்ளத்தனமான சிரிப்புச் சிரித்துவிட்டு ஒன்றுமே பேசாமல் இருந்தார். நீண்ட நேரத்தின் பின் அங்கு வந்த இரகசியப் பொலிஸார் என்னையும் செட்டியையும் காரில் ஏற்றி வெலிக்கடைச் சிறையில் ஒப்படைத்தனர்.

கம்பிக் கதவுக்குள்

1971ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் கிளர்ச்சியில் பங்குபற்றிக் கைது செய்யப்பட்ட இளைஞர்களுக்குள் படித்தவர்கள், பட்டதாரிகள், உயர் அதிகாரிகள், முப்படை அதிகாரிகள், வங்கி உத்தியோகத்தர்கள் எனப் பல மட்டத்தவர்களும் அடங்குவர். அத்துடன், அந்நியச் செலாவணி மோசடி கீழ் இலங்கையின் பெரும் பண முதலைகளும் கைது செய்யப்பட்டிருந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் தடுப்புக் காவல் சட்டத்தின் கீழ் சிறையில் வைக்கப்பட்டனர். இவர்களுக்கென அரசாங்கம் விசேடமாகச் செய்த சலுகைகள், தடுப்புக்காவல் கைதிகளான எமக்கும் கிடைக்கத்தான் செய்தன. நெல்லுக்கு இறைத்த நீரின் கதையாக அவற்றை நாம் அனுபவித்தோம். இதைப் பார்த்த சிறைச்சாலை சிறிய உத்தியோகத்தர்களுக்குத் துவேசமும் பொறாமையும் உண்டாகத்தான் செய்தது. இது மட்டுமல்லாது நாங்கள் அவர்கள் அனைவரையும் பெயர் சொல்லி அல்லது உத்தியோகத்தர் (Mr. Officer) எனத்தான் அழைத்தோம். பெரிய பெரிய கொலைக் கைதிகளே (எடுத்துக்காட்டாக சீனா போன்றவர்கள்) 'ஐயா' என்று அவர்களை அழைக்கும் பொழுது, நாங்கள் நடந்துகொண்ட விதமும் சிறை உத்தியோகத்தர்கள் மத்தியில் முணுமுணுப்பை ஏற்படுத்தியது. இதன் எதிரொலிப்பு ஒரு நாள் பெரும் வெடிப்பாக மாறியது.

ஒருநாள் இரவு முத்துகுமாராசாமிக்கு பெரும் வயிற்றுவலியாக இருந்தது. நாங்கள் அனைவரும் எங்கள் எங்கள் அறைகளில் பூட்டப்பட்டிருந்தோம். எங்கள் அறை திறக்கப்பட வேண்டுமானால் கடமையில் இருக்கும் ஜெயிலர் எனப்படும் அதிகாரி வந்துதான் கதவைத் திறக்க வேண்டும். முத்துக்குமாராசாமிக்கு (குமார்) ஏதாவது மருந்து கொடுக்கும்படி சந்திரகுமார் சிங்களத்தில் அங்கிருந்த காவலாளியிடம் கேட்டார். எமக்குக் காவலாக இரண்டாவது மாடியில் கடமையில் இருந்த அந்தக் காவலாளி சிறிய வயது கொண்டவர் மட்டுமல்ல, துவேச மனப்பான்மை கொண்டவருமாகும். தன்னை 'ஐயா' என அழைக்கவில்லை என்பதால் அவர் கேட்காத மாதிரி இருந்து விட்டார். இதனால் கோபம் கொண்ட நாங்கள் அனைவரும் கத்திக் கலாட்டா செய்தோம். எச் மண்டபத்தில் சிறை இருந்தவர்களில் இரண்டாவது மாடியில் சிறை வைக்கப்பட்ட நாம் ஒற்றுமையாகவும் ஒழுங்காகவும் இருந்தோம். இரண்டாவது மாடியில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையைச் சேர்ந்தவர்களும் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் கலந்திருந்தாலும் எம்மிடையே ஒத்தக் கருத்தும் ஒற்றுமையும் இருந்தன. ஏதாவது முடிவு எடுப்பதானால் அனைவரது கருத்தையும் கேட்டு ஒற்றுமையாகவே முடிவு எடுப்போம். சூரியகுமார்,

மாவை சேனாதிராஜா, வரதராஜப்பெருமாள், நித்தியானந்தன், சந்ததியார், இன்பம், சந்திரகுமார், முத்துக்குமாரசாமி, ஜெயராஜா, சேயோன் போன்ற வர்கள் இரண்டாவது மாடியில் இருந்தோம். இங்கு இருப்பவர்கள் சம்பந்தமாகச் சிறை அதிகாரிகள் கூட கொஞ்சம் பயப்படுவர். சாப்பிட முடியாத பழுதாகிப் போன உணவுப் பண்டங்கள் வந்தால், துணிவுடன் “சாப்பிட மாட்டோம்” எனச் சாப்பாட்டைத் திருப்பி அனுப்பி விடுவோம். ‘யாரது சாப்பாட்டைத் திருப்பி அனுப்பியது?’ என ஜெயிலர் போன்ற உத்தியோகத்தர்கள் அட்டகாசமாக வருவர். இரண்டாவது மாடி என்றதும் திரும்பிப் போய்விடுவர். அப்படியொரு ஒற்றுமை எம்மிடையே.

இரவு நாங்கள் கதவுக் கம்பிகளில் அடித்துக் கத்தியதால், வேறு காவலர்கள் வந்து சிறை உத்தியோகத்தரிடம் அறிவிக்கப்பட்டுக் குமாருக்கு ஏதோ மருந்துகள் கொடுக்கப்பட்டு பிரச்சினை ஓய்ந்தது. ஆனால் சந்திரகுமாரைக் கவனித்து வைத்திருக்க அந்த சிறைக்காவலர் எம்மை யெல்லாம் திறந்து விடும் வரை காத்திருந்தார். காலையில் கதவு திறந்த பின்னே நாம் அனைத்துக் காலைக்கடன்களையும் முடித்துக் கொள்வோம். நான் பல்லைத் தீட்டியவண்ணம் குளிப்பதற்காக இரண்டாம் மாடியில் இருந்து இறங்கி வந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது இரவு காவலுக்கு நின்று காவலாளியும் சந்திரகுமாரும், திசைவீரசிங்கமும் இழுபறிப்படுவதைப் பார்த்தேன். ஓடிச் சென்று பார்த்தால் சந்திரகுமாருக்கும் காவலாளிக்கும் இடையே சண்டை நடக்கிறது. வேறு காவலாளிகளும் ஓடி வருகின்றனர். உடனே நானும் களத்தில் இறங்கினேன். ஓடி வந்தக் காவலாளிகள் எங்களைத் தாக்குவதற்கு முதல் நான் அவர்களைத் தாக்கத் தொடங்கினேன். சத்தம் கேட்டுக் குட்டி மணியும் மற்றவர்களும் வந்துவிட்டனர். குட்டிமணி வந்தால் சொல்லவா வேண்டும். அனைத்துக் காவலாளிகளும் பந்துபோல் உருட்டப்பட்டனர். கைப்பந்தாடும் மைதானத்துக்குள் வைத்துக் குட்டிமணியும் மற்றவர்களும் காவலாளிகளைத் தாக்குவதைப் பார்த்தேன். நான் மண்டபத்துக்குப் போடப்பட்ட வேலி வரையும் காவலாளிகளைத் துரத்தித் தாக்கினேன். எம்மில் அனைவரும் களத்தில் இறங்கிக் காவலாளிகளை உதைத்ததால் அவர்கள் விசில் அடித்து வெலிக்கடைச் சிறையில் கடமையில் இருந்த அனைத்துக் காவலர்களையும் அழைத்தனர். இப்பொழுது எம்மால் ஈடுகொடுக்க முடியாமல் போய்விட்டது. எச் மண்டபத்துக்குள் புகுந்து தனித்தனியே உதைத்துத் தள்ளினர். நான் தனியாகத் தூக்கப்பட்டுச் சிறைச்சாலையின் அலுவலகத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு விசேடமாகக் கவனிக்கப்பட்டேன். சிறையில் இருந்தவர்களுக்குத் தெரியும் தனியே அலுவலகத்தில் வைத்து எப்படி உதைத்துக் கவனிப்பர் என்று. அது எல்லாச் சிறைகளிலும் விசேடக் கவனிப்புத்தான்.

வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையின் வெளிவாசலுடன் கூடிய கட்டடப் பகுதிகளில் (அதாவது எச் மண்டபத்துக்குப் பக்கத்தில்) ஒன்றில்தான் சிறைச் சாலை அதிபர் வாசஸ்தலமாகும். நாங்கள் அங்கிருந்த காலத்தில்

(1975-1977) அங்கு அதிபராக இருந்தவர் சைமன் சில்வா என்ற நல்லிதயம் படைத்த மனிதர். அவருக்குச் சிங்களவர், தமிழர் தெரியாது. பௌத்தர், இந்து, கிறிஸ்தவர், முஸ்லீம் தெரியாது. அவரது பார்வையில் அனைவரும் மனிதரே. இலங்கையில் உள்ள நல்ல மனிதர்களில் அவரும் ஒருவர். எங்களை எல்லாம் தனது குழந்தைகள் போலவே கண்காணித்தார். இந்த அடிபாடு நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும்பொழுது சுமார் காலை எட்டு மணி இருக்கும். சைமன் சில்வா அவர்கள் தனது பங்களாவில் இருந்து எமது சத்தம் கேட்டவுடன் அரைகுரையாகத் தனது உடைகளைப் போட்டுக் கொண்டு ஓடி வந்துவிட்டார். அவர் வந்ததால் அன்று நாங்கள் தப்பினோம். அங்கு வந்த சைமன் சில்வா என்னை முதலில் விடுவித்தார். அதன் பின்பு அனைத்து அதிகாரிகள், காவலாளிகளை அப்புறப்படுத்திவிட்டு எமக்கு அறுதலாக வார்த்தைகள் கூறிவிட்டுப் போனார்.

காலையில் எமக்கு வந்த உணவைச் சாப்பிட மாட்டோம் எனத் திரும்ப அனைவரும் அனுப்பிவிட்டோம். அச்செய்தி கேள்விப்பட்டச் சிறை அதிபர் சைமன் சில்வா மீண்டும் எமது மண்டபத்துக்குள் வந்தார். எங்கள் அனைவரையும் மண்டபத்தின் கீழ்த் தளத்துக்கு அழைத்து எங்கள் குறைபாடுகளைக் கேட்டறிந்தார். அப்பொது இணுவில் குபேந்திரராஜா என்பவர் சிறைக்காவலர்களால் அடித்துப் பெரிதாக வீங்கி இருந்த தனது கையைக் காட்டி, “எமக்கு இங்கு பாதுகாப்பு இல்லை. தயவுசெய்து பாதுகாப்புக்கு மட்டும் உறுதி தாருங்கள். உணவு முக்கியமில்லை” என்றார். குபேந்திரராஜாவின் கையைக் கண்ட அதிபர் மிகவும் திகைத்துப் போனார். எமக்குத் தகுந்த பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்வதாகவும், விசேட காவலாளிகளை எமக்கு நியமிப்பதாகவும், தன்னை எமது தந்தையைப்போல் நம்பும் படியும் கேட்டுக்கொண்டார். அதன்பின் நாம் அந்த நல்ல மனிதரின் கண்காணிப்பில், நம்பிக்கையுடன் திரும்ப உணவைப் பெற்றுக்கொண்டோம்.

எம்மை அடித்த சிறைக்காவலர்களை வெலிக்கடைச் சிறையில் திரும்பத் தாக்கினோம். உயர் அதிகாரியிடம் எமது நிலையைக் கூறினோம். நியாயம் கிடைத்தது. உயிருடன் சில காலத்தின்பின் வெளியே வந்தோம். இதேபோல் நாங்களோ வேறு அரசியல் கைதிகளோ விடுதலைப் புலிகளின் துணுக்காய் முகாமில் அல்லது வேறு இயக்கங்களின் முகாமில் நடந்து கொண்டிருந்தால் இப்போது எம்மைப் புதைத்த இடத்தில் மரமே வளர்ந்திருக்கும். எதிரியிடம் கிடைக்கும் குறைந்தபட்ச நியாயம்கூட நம்மவர்களிடம் இல்லையே என்பது எவ்வளவு வேதனையான உண்மை.

பல விடயங்களில் இதேபோல் ஒற்றுமையாக இருந்தோம். அநேகமாக எங்கள் எல்லோர் சம்பந்தமான முடிவுகளைக்கூடப் பொதுவாகத்தான் எடுத்துக் கொள்வோம். இருப்பினும் இருபத்துநான்கு மணி நேரமும் ஒரே இடத்தில் அடைபட்டுக் கிடப்பதால் மனரீதியான உளைச்சல் அனைவருக்கும் இருக்கத்தான் செய்தது. எங்களில் சிலர் தேகப்பயிற்சி செய்தல், விளையாடுதல், புத்தகங்கள் படித்தல் என நேரத்தையும்

காலத்தையும் பயன்படுத்தினோம். ஜவஹர்லால் நேரு சுமார் 1930ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1933ஆம் ஆண்டுவரை சிறையில் இருந்து தனது மகள் இந்திரா பிரியதர்சினிக்கு (இந்திரா காந்தி) எழுதிய கடிதங்களின் தொகுப்பு உலகப் புகழ்பெற்றதாகும். அந்தத் தொகுப்புப் புத்தகமாக வெளிவந்திருப்பது பற்றி செய்திகள் கேள்விப்பட்டோம். இப்புத்தகத்தைப் பார்க்கப் படிக்க வெலிக்கடைச் சிறையிலேயே சந்தர்ப்பம் கடைத்தது. 'Glimpses of World History' என்னும் இப்புத்தகத்தை வண்ணை ஆனந்தனிடம் வாங்கிப் படித்தேன். அதேபோல் தென்னிந்தியாவின் பழைய வரலாற்றில் (Ancient History of South India) பல்லவர் காலத்தின் மகிமையை. இன்றும் மாமல்லபுரம் பறைசாற்றி நிற்கின்றது. முதலாம் மகேந்திர பல்லவனின் மகன் மகாபல்லவனுக்கும் அசர சபைச் சிற்பியின் மகள் சிவகாமிக்கும் ஏற்பட்ட காதலைத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் கல்கி என அழைக்கப்பட்ட ரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி காவியமாகப் படைத்தார். அதுவே 'சிவகாமியின் சபதம்' என்னும் பொக்கிஷம். பல தடவைகள் கேள்விப்பட்ட அந்த 'சிவகாமியின் சபதம்' என்னும் காவியத்தைப் படிக்கும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது. படித்தோம். ஆனால் எம்மில் பலர் இவைகள் எதிலும் ஈடுபாடில்லாமல் இருந்ததனால் மனம் குழம்பி ஒருவரை ஒருவர் பகைத்தனர். தேவையில்லாத பிரச்சினைகளை வளர்த்துக் கொண்டனர்.

நாம் எல்லோரும் ஒற்றுமையாகச் செட்டியை ஒதுக்கி வைத்துக் கொண்டோம். வெலிக்கடைச் சிறைக்கு வந்தப் பிறகுதான் பலருக்குச் செட்டி. பத்மநாதனைக் கொன்றுவிட்டார் என்ற செய்தி தெரியும். அதனால் பலரும் அவரை அசிங்கத்தைப் பார்ப்பது போலவே பார்த்தனர். நாங்கள் நேரிடையாகவே செட்டியைக் கண்டிக்கத் தொடங்கினோம். ஒரு நாள் தண்ணீர்த் தொட்டியில் நான் தனியே குளித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது செட்டியும் அங்கே குளிக்க வந்தார். நாங்கள் இருவரும் தனியே இருந்ததால், நான் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, "ஏன் பத்மநாதனைக் கொன்றாய்?" எனக் கேட்டேன். "ஓம், நான் பத்மநாதனைக் கொன்றது உண்மைதான். ஆனால், ஏன் எதற்கு என்று உங்கள் எல்லோருக்கும் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை. நீங்கள் பண்ணுறதைப் பண்ணுங்கோ" என்று சொன்னார். "வெளியே வந்து பார்ப்போம்" என நானும் அத்துடன் கதையை முடித்துக் கொண்டேன். நடந்தவைகளைக் குட்டிமணிக்கு கூறினேன். "உவனோடை வாயாலை கதைத்துப் பயனில்லை" எனக் குட்டிமணி கூறினார்.

வெலிக்கடைச் சிறையில் அடிக்கடி நடக்கும் இன்னொரு பிரச்சினை திடீர் பரிசோதனையில் நாங்கள் மாட்டிக்கொள்வது. தடை செய்யப்பட்ட புத்தகங்கள், பத்திரிகைகள், பிளேட், கடிதங்கள், முத்திரைகள், உள்ளே சமையல் செய்வதற்கான சாமான்கள், பணம் போன்றவைகள் வைத்திருந்தல் குற்றமாகும். திடீரெனச் சிறைக்காவலர்கள், அதிகாரிகள் வந்து எங்களை எல்லாம் வெளியேற்றிவிட்டு எங்கள் அறைகள், உடைமைகளைப்

பரிசோதிப்பர். மேலே கூறிய சாமான்கள் ஏதாவது அகப்பட்டால் அதற்குத் தண்டனையாக இருட்டறையில் போடுவர் அல்லது குறிப்பிட்ட சில காலத்துக்கு எங்களை யாரும் பார்க்க முடியாமல் செய்வர். இப்படியான பரிசோதனையில் அடிக்கடி நாங்கள் யாராவது மாட்டுப்பட்டே தீருவோம். ஒரு முறை நடந்த பரிசோதனையில் என்னிடம் இருந்து மூன்று கடிதங்களைக் கைப்பற்றிவிட்டனர். என்னை அழைத்து அது என்ன என்று கேட்டார்கள். சிங்கள அதிகாரிகள்தானே ஏமாற்றி விடலாம் என எண்ணி அவைகள் கவிதைகள் என்று கூறினேன். உடனே தமிழ் அதிகாரி ஒருவரை அழைத்து அதை வாசிக்க வைத்து, எனது பொய்க்கும் சேர்த்துத் தண்டனை தந்தனர். கடிதம் எழுதிய குற்றத்திற்காக, எனது இரண்டு கிழமைக்கான பார்வையாளர் சந்தர்ப்பம் ரத்து செய்யப்பட்டது. பொய் சொன்னதற்காக மூன்று நாட்கள் தனியாக இருட்டறைத் தண்டனை தந்தனர். இருட்டறையில் இருந்த நாட்களில் இரவு பகல் தெரியாது. உப்புக் கலந்த நீரும் வெறும் சோறும் தான் உணவு. என்னைப் போல் இணுவில் பூபதியும் இருட்டறைத் தண்டனை பெற்றவராகும். மற்றைய சிறைக் கைதிகளின் மண்டபங்களிலும் இப்படிப்பட்ட சோதனை அடிக்கடி நடைபெறும். எமது மண்டபத்தில் கடமைக்காக எப்பொழுதாவதுதான் பரிசோதிப்பர். என்ன செய்வது அப்படிப் பரிசோதிக்கும் வேளையில் நான்திடீரென மாட்டுப்பட்டேன். அதுபோல் ஒரு சிலரே மாட்டுப்பட்டனர். வெலிக்கடைச்சிறையில் எச் மண்டபத்தில் அந்த நீண்ட கம்பிக்குப் பின்னால் இப்படிப் பல துன்பங்கள், இன்பங்கள் நடந்து கொண்டதான் இருந்தன. இதைவிடப் பல வேடிக்கைகளும் நடக்கத்தான் செய்தன.

எங்களுடன் பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த ஜே.பி.டி. ஜெயம் இருந்தார். அவர் தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர். புலோலி வங்கிக் கொள்ளை வழக்கில் கைது செய்யப்பட்டவர். சிறந்த நாட்டுக் கூத்துப் பாடகர். நாங்கள் சோர்வாகவிருக்கும் நேரம் எல்லாம் இவரது நாட்டுக் கூத்துப்பாடல்களே எமக்கு பொழுது போக்காகும்.

அங்கு இருந்த சுமார் ஐம்பது பேர்களிடையேயும் ஒத்த கருத்துக்கள் இருக்கவில்லை. எல்லோரிடையேயும் ஏதாவது பிரச்சினை இருக்கத்தான் செய்தது. ஆனால் நாங்கள் மட்டும் எல்லோரிடமும் அன்பாகவும் எல்லோருடைய அறைக்கும் போய் உரிமையுடன் உண்பவர்களாகவும் இருந்தோம். நான் கூடுதலாகக் காசி ஆனந்தனின் அறைக்குப் போய் வருவேன். அவருடையக் கவிதைகளைப் படிப்பேன். அவரிடம் இருந்து எப்படிக் கவிதை பிறக்கிறது என்பதைக் கேட்பேன், அவதானிப்பேன். அவருடைய காதல் கதையைக் கேட்பேன். அவர் மிகவும் இனிமையானவர். அவரே ஒரு கவிதைதான். எது கேட்டாலும், அமைதியான குரலில், ஏதோ ஒரு லயிப்புடன் ரசித்துக் கூறுவார். காசி ஆனந்தன் எல்லோருடனும் ஒரு அன்பான தோழன்போல் பழகுவார். எல்லோரும் அவரைப்போல அல்ல. வண்ணை ஆனந்தன் எல்லோருடனும் நண்பனாகப் பழகுவார். அவரிடம்

கவிஞர் காசி ஆனந்தன்

அளவுக்கு மீறு உரிமை எடுத்துக் கொள்ள முடியும் என்பதால் சிலர் அவரிடம் வரம்புமீறி நடந்ததும் உண்டு. வயது, அனுபவம், சகிப்புத்தன்மை அவைகளுக்கு அலட்டிக்கொள்வதில்லை. அவரிடம் இருந்து நான் அன்பைப் பெற்றிருக்கிறேன். அவரிடம் இருந்த ஆங்கிலத்தின் நுணுக்கத்தை அவதானித்திருக்கிறேன். அவர் அளவுக்கதிகமாக உணர்ச்சிவசப்படுவதை நான் அவருக்குச் சுட்டிக்காட்டி இருக்கிறேன். இவர்கள் எல்லோரையும்விட அமைதியாக யாருடனும் தேவைக்கு மட்டும் கதை வைத்துக் கொண்டு ஒரு ஊமையைப்போல் (ஏன் என்று தெரியவில்லை) தவம் காத்தவர் சத்தியசீலன். மிகவும் அடக்கமாகவும் மரியாதையாகவும் பழங்கதையோ புதுக்கதையோ எதுவும் கதைக்காது தான் உண்டு தன்பாடுண்டு என இருந்தார்.

புலோலி வங்கிக் கொள்ளை

பிரான்ஸிஸும் யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்துக் கைது செய்யப்பட்டு விசாரணைகள் நடந்து முடிந்த பின்பு வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டார். அங்கு அவர் வந்த பின்பு நானும் வரதராஜப் பெருமானும் தனித்தனி அறைகளைவிட்டு மூன்று பேரும் ஓர் அறையில் இருப்பதென முடிவெடுத்தோம். இதன்படி நித்தியானந்தனின் அறைக்குப் பக்கத்தில் காலியாக இருந்த அறையில் நானும் வரதராஜப்பெருமானும் பிரான்ஸிஸும் இருந்தோம். மூவரும் கலந்துரையாடுவதற்கும் படிப்பதற்கும் அது வசதியாக இருந்தது. இந்த நேரத்தில்தான் பருத்தித் துறைப் பகுதிக்கு அண்மையில் உள்ள புலோலி என்னும் இடத்தில் உள்ள மக்கள் வங்கி கொள்ளை அடிக்கப்பட்ட செய்தி எமக்குக் கிட்டியது. யார் கொள்ளையடித்திருப்பர் எனப் பலரும் பலவாறு பேசிக்கொண்டபோது பிரான்ஸிஸ் தனது ஊகத்தை எமக்கு இரகசியமாகச் சொன்னார். புலோலி மக்கள் வங்கியில் மனேஜராக இருந்த பாலகுமாரன் என்பவர் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின்பால் ஈர்க்கப்பட்டவராவார். தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தில் சேர்ந்து வேலை செய்யத் தயாராகவும் இருந்தார். இவருடன் தங்கமகேந்திரன், சந்திரமோகன் ஆகியவர்களுக்கு நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு என்ற தகவலையும் பிரான்ஸிஸ் எமக்குச் சொன்னார். இந்தப் புலோலி மக்கள் வங்கிக் கொள்ளை நடக்கும் போது நான் வெலிக்கடைச் சிறையில் தடுப்புக்காவல் கைதியாக இருந்தது எல்லோரும் அறிந்த விடயமாகும். ஆனால், பிற்காலத்தில் வேண்டும் என்றே என்மீது பழி கூறவேண்டும் என்பதற்காகப் புலோலி வங்கிக் கொள்ளையில் எனது பெயரையும் சேர்த்துச் சிலர் பேசினர், கட்டுரைகள் எழுதினர்.

1976ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 10ஆம் திகதி புலோலி வங்கிக் கொள்ளை நடந்தது. அதன் பின்பு ஒரு நாள் சந்திரமோகன் எனது அண்ணன் நாகராஜா என்ற பெயருடன் என்னைப் பார்க்கச் சிறைக்கு வந்தார். பொலிலார் சந்திரமோகனைத் தேடிக்கொண்டிருந்த வேளையில் கொழும்பு நகரில் உள்ள சிறைச்சாலைக்குள் அவர் என்னைப் பார்க்க வந்தததுணிச்சலை எல்லோரும் பாராட்டினர். பதினைந்து நிமிடங்கள் அவருக்கும் எனக்கும் நடந்த உரையாடலில் அந்த விடயம் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தால் மேற்கொள்ளப் பட்டதை ஒப்புக்கொண்டார். வேறும் பல விடயங்களை என்னுடன் பேசிக் கொண்டார். நானும் வரதனும் குமாரும் விடுதலையாகி வெளியே வரும் வரை அனைவரையும் அமைதியாக இருக்கும்படிக் கேட்டுக்கொண்டேன். தேவை ஏற்படின் இந்தியாவுக்குப் போகும்படி அறிவுரை கூறினேன். எல்லாவற்றிற்கும் கோவில் மாடு மாதிரி தலையாட்டினார். ஆனால் எந்தவித

அறிவுரையையும் சந்திரமோகனோ, தங்கமகேந்திரனோ கேட்டுக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. தங்களுக்கே உரித்தான வேகத்தை இருவரும் காட்டினர். தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தின் அனைத்து உறுப்பினர்களையும் பயன்படுத்தினர். யாழ்ப்பாணம் தொடக்கம் கொழும்புவரை ஓடித்திரிந்தனர். சைக்கிள் முதற்கொண்டு வாகனம்வரை விலைக்கு வாங்கினர். பொலிஸார், இரகசியப் பொலிஸார் அனைவரையும் குருடர்கள், மடையர்கள் என நினைத்தனர். தாம் மட்டுமே விழித்திருப்பதாகவும், தம்மைச் சுற்றியுள்ள அனைவரும் தூங்குவதாகவும் கனவு கண்டனர். இயக்கத்தின் தலைமைப் பீடம் தொடக்கம் அடிமட்டத் தொண்டர்வரை சாதாரணமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டனர். இயக்கத்தில் ஆண்கள் தொடக்கம் பெண்கள் வரை சகல வயதுக்காரர்களையும் தேவையில்லாது பயன்படுத்தினர். குட்டி போட்ட பூனைபோல் அங்கும் இங்கும் வங்கியில் பறித்த நகைகளையும் பணத்தையும் காவித் திரிந்தனர். தமது அனுபவமின்மையையும் தட்டிக்கேட்கத் தலைமையில்லாத சந்தர்ப்பத்தையும் வெளிப்படையாகக் காட்டினர். முடிவு அனைவரும் சுற்றி வளைக்கப்பட்டனர். இவர்களுக்கு விழிப்பு வந்தபோது மிகவும் தாமதமான விழிப்பானது.

மயிலிட்டியில் உள்ள எனது வீடு பொலிஸாரால் 1976ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 8ஆம் திகதி முற்றுகையிடப்பட்டது. எனது சகோதரி புஸ்பராணி தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் முன்னணி உறுப்பினர். அவரைத் தேடிப் போன பொலிஸார் அவர் தலைமறைவானதால் எனது தாயார், தம்பி வரதராஜா, தங்கைகள் ஜீவரட்ணராணி, நவரட்ணராணி ஆகியவர்களைக் கைது செய்து யாழ்ப்பாணம் கிங்ஸ் ஹவுசுக்கு கொண்டு போய் சித்திரவதை செய்தனர். எனது அம்மாவுக்கு முன்னால் வைத்து எனது தம்பியும் தங்கைகளும் தாக்கப்பட்டனர். தம்பி தங்கைகளுக்கு முன்னால் வைத்து அம்மா தாக்கப்பட்டார். இவர்கள் கைது செய்யப்பட்ட நாள் பின்னேரம் எனது தாயாரும் தங்கை நவரட்ணராணியும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். இக்கொள்ளை சம்மந்தமாக தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தின் இன்னொரு முன்னணிப் பெண் உறுப்பினரான கல்யாணி ஏற்கனவே பொலிஸாரின் பிடியில் அகப்பட்டிருந்தார்.

புஸ்பராணி 9ஆம் திகதி தானாகவே பொலிஸில் போய் சரணடைந்து கொண்டார். தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் முக்கியஸ்தர்கள் யாரும் கைது செய்யப்படாத கட்டத்தில், அடுத்த ஸ்தானத்தில் இருந்த புஸ்பராணியும் அவருடன் சேர்ந்து கல்யாணியும் கைது செய்யப்பட்டிருந்தது அவர்களுடைய கெட்ட நேரமாகியது. இரண்டு பெண்களும் நையப் புடைக்கப்பட்டனர். இந்த விசாரணைகளின்போது இன்ஸ்பெக்டர் பத்மநாதன், இன்ஸ்பெக்டர் ஜெயக்குமார், கான்ஸ்டபிள்கள் கருணாநிதி, வெள்ளை சண்முகநாதன் போன்றவர்கள் புஸ்பராணியையும் கல்யாணியையும் ஈன இரக்கமில்லாது ஆண் கைதிகளுக்கு அடிப்பது போல் அடித்தனர். ஜெயக்குமார் பொல்லால் மிகவும் கொடுமையாக

புல்பராணியை அடித்தார் என்ற செய்தி கேள்விப்பட்டு நான் மிகவும் ஆத்திரப்பட்டேன். இந்த இரு பெண்களையும் அடித்த பொலிஸாரை உயிருடன் விடுவதில்லை எனச் சில மனங்கள் துடித்து அன்று சபதம் எடுத்துக் கொண்டன. இதில் யாரும் இப்பொழுது உயிருடன் இல்லை. அனைவரும் போராளிகளால் கொல்லப்பட்டனர். கொன்ஸ்டபுள் கருணாநிதி 1977ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 14ஆம் திகதி மாவிட்ட புரத்தில் கொலை செய்யப்பட்டார். கொன்ஸ்டபுள் சண்முகநாதன் 1977ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 18ஆம் திகதி இணுவிலில் கொலைசெய்யப்பட்டார். இன்ஸ்பெக்டர் பத்மநாதன் 1978ஆம் ஆண்டு மே மாதத்தில் கொல்லப்பட்டார். இன்ஸ்பெக்டர் ஜெயக்குமார் புலிகளின் முகாமில் அடைக்கப் பட்டுப் பல நாட்கள் விசாரணையின் பின் கொல்லப்பட்டார்.

தங்கமகேந்திரன், சந்திரமோகன் ஆகியோர் பிடிப்பட்டாலும் திடமாக இருப்பர் என்ற நம்பிக்கையில் இரண்டு பெண்களும் வீணாக அடி வாங்கினர். உண்மை கூறும்படி நையப்புடைக்கப்பட்டனர். தங்கமகேந்திரன், தவராஜா, சந்திரமோகன் ஆகியோர் கைது செய்யப்பட்டதும் கதை கந்தலாகியது. மொத்தத் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தவர்களும் குடும்பம் குடும்பமாகக் கைது செய்யப்பட்டு இழுத்து வரப்பட்டனர். அனைவரும் கையைக் கட்டிக்கொண்டு உண்மை சொல்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்ற நிலை.

இச்செய்திகளை வெலிக்கடைச் சிறைக் கம்பிகளுக்கிடையில் இருந்து கேள்விப்பட்டுத் துடித்துப் போனேன். தங்கமகேந்திரன்- சந்திரமோகன் கூட்டின் சாதனை முயற்சியால் பாதிக்கப்பட்டது அப்பாவி இளைஞர்களும் குடும்பங்களும் தான். எனது தம்பி வரதராஜா கண்டி போகம்பர சிறையில் அடைக்கப்பட்டான். புல்பராணியையும் ஜீவரட்ணராணியையும், கல்யாணி உட்பட வெலிக்கடைச் சிறையின் பெண்கள் பகுதியில் சிறை வைத்தனர். இது போன்ற செய்திகள் என் மனதைப் பாதிக்கக் கூடியதல்ல என யாராவது சொன்னால், அவர்கள் வெறும் உணர்ச்சியற்ற முட்டாள்களே. இதனால் ஏற்பட்ட பாதிப்பு என்னைச் சிந்திக்க வைத்தது. தவறு செய்து விட்டேனோ எனக் குழம்பினேன். நான் செய்தது தவறில்லை. இவர்கள் செய்தது தான் தவறு என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். எனது பெற்றோர் கண்டிக்கும் கொழும்புக்கும் என எங்களைப் பார்க்க அலைய வேண்டியதாயிற்று.

தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் உறுப்பினர்கள் எனக் கருதப்பட்ட அனைவரும் பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்டனர் என்றே சொல்ல முடியும். இறுதியில் புலோலி வங்கியின் முகாமையாளராக(MANAGER) இருந்த பாலகுமாரனும் (முன்னாள் ஈரோஸ் இயக்கத் தலைவர் ஆகிய இவர் இப்போது தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுடன் இணைந்து செயல்படுகிறார்) மாட்டுப்பட்டதுதான் கதையாகியது. ஆக மொத்தம், தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தவர் அனைவரும் (நாங்கள் உட்பட) சிறையில் தள்ளப்பட்டோம். புலோலி வங்கிக் கொள்ளையை விசாரித்த இன்ஸ்பெக்டர் பத்மநாதனும்,

அமிர்தலிங்கத்துடன் ஈழத்தமிழர்களின் அன்பிற்குரிய தலைவர் மு.சிவசிதம்பரம்.

யாழ்ப்பாணம் மணிக்கூட்டு வீதியில் இருந்த வழக்கறிஞர் மகாதேவாவும் நெருங்கிய நண்பர்களாவார். வழக்கறிஞர் மகாதேவாவின் அம்மாவும் பத்மநாபாவின் அம்மாவும் கூடப் பிறந்த சகோதரிகள். ஆகவே பத்மநாபா தனது அண்ணனின் புண்ணியத்தால் சிறைக்குள் தள்ளப்படாது வெளியே தள்ளப்பட்டார். தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தில் வெளியே மிஞ்சியது பத்மநாபா மட்டும்தான். பத்மநாபா ஏற்கனவே சிவகுமாரின் வழக்கில் மயிரிழையில் தப்பியவர். இம்முறையும் மயிரிழையில் தப்பினார். வசதியான பத்மநாபாவின் குடும்பம் இதற்கு மேலும் அவரை இலங்கையில் வைத்திருக்க விரும்பவில்லை. பத்மநாபாவுக்கு ஒன்றுவிட்ட அக்கா ஒருவர் லண்டனில் இருந்தார். அவரை கிளியக்கா என அழைப்போம். உடனே ஏற்பாடு செய்ய இலங்கையில் இருந்து பத்மநாபா லண்டனுக்குப் பார்சல் பண்ணப்பட்டார். இப்படி அனைத்து வழியாலும் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம் செயலற்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது.

பாலகுமாரன், நற்குணானந்தன் (கோவை நந்தன்) ஆகிய இருவரும் யாழ்ப்பாணம் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். ஏனையவர்கள் அனைவரும் கொழும்புக்கு கொண்டுவரப்பட்டு வெலிக்கடையில் எம்முடன் அடைக்கப்பட்டனர்.

எம்மைத் தேடிவந்த தந்தை செல்வநாயகம்

அவசரகாலச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டுத் தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு நபர், தன்னைத் தடுப்புக் காவலில் வைத்திருப்பது நியாயமற்றது என விளக்கவும் தன்னை விடுதலை செய்யச் சிபாரிசு செய்யும் படிக்கேட்கவும் தனது குறைகளைச் சொல்லவும் ஒரு சபை உண்டு. அதை அரசியல் தடுப்புக் காவல் கைதிகளின் ஆலோசனைச் சபை(Political Detainees' Advisory Board) என அழைக்கப்படும். இச்சபை ஒரு நீதிபதியையும் இரண்டு அங்கத்தவர்களையும் கொண்டதாகும். இச்சபையில் தடுத்து வைக்கப்பட்ட ஓர் அரசியல் கைதி விசாரிக்கப்படும்போது, அவர் தன் சார்பில் ஒரு வழக்கறிஞரை வைத்துக்கொள்ளலாம். இது ஒரு கண்துடைப்புச் சபையாகும். இதில் விசாரிக்கப்பட்டு யாராவது விடுதலையாயினர் என்று நான் கேள்விப்படவே இல்லை. எந்தக் குறையும் தீர்க்கப்பட்டதும் இல்லை. ஆனாலும் எங்களில் சிலர் இச்சபைக்கு விண்ணப்பிக்க முடிவு செய்தோம். எம்மை எமது இரத்த உறவினர்கள் தவிர, வேறு யாரும் பார்க்கவோ பேசவோ முடியாத நிலையில், எமது வழக்கறிஞர்கள் என்ற போர்வையில் தந்தை செல்வா, அமிர்தலிங்கம், வ.ந.நவரட்ணம் போன்றவர்களை அழைத்துப் பேச விரும்பினோம்.

எங்களுக்கான விண்ணப்பப் படிவங்களை நிரப்பி அத்துடன் ஆங்கிலத்தில் ஒரு விண்ணப்பமும் எழுதி நாங்கள் நியமிக்க விரும்பும் வழக்கறிஞர் பெயர், விலாசமெல்லாம் குறிப்பிட்டுக் கையொப்பமிட்டுக் கொடுத்தோம். பல கிழமைகளாகியும் எமக்கு இது சம்பந்தமான ஒரு பதிலும் கிடைக்கவில்லை. வழமைபோல் இதுவும் ஒரு கண்துடைப்பு என முடிவு கட்டிக்கொண்டோம். நாங்களிருந்த எச் மண்டபத்தின் ஒரு பகுதியில் இருந்து வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையின் அலுவலகம், வாசற்பகுதி, சப்பல்(chaple) மண்டபம் (இங்குதான் 1983ஆம் ஆண்டு தங்கதுரை குட்டிமணியுடன் ஏனையவர்கள் கொல்லப்பட்டனர்) போன்ற பகுதிகளைப் பார்க்கலாம். அன்று மதியச் சாப்பாடு முடித்தபின் எங்களை அவரவர் அறைகளில் விட்டுப் பூட்டினர். மத்தியானம் தூக்கம் வராததால் நான் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஏதோ சலசலப்புக் கேட்டுப் பின்பக்க யன்னலால் பார்த்த நான் உண்மையாகவே புல்லரித்துப் போனேன். தந்தை செல்வநாயகம், அமிர்தலிங்கம், வ.ந. நவரட்ணம், சிவசிதம்பரம், கதிரவேற்பிள்ளை ஆகியவர்கள் எம்மைப் பார்க்க வந்து கொண்டிருந்தனர். எச் மண்டபத்தில் இருந்தவர்கள் தந்தை செல்வா வாழ்க தமிழீழம் அமைப்போம் எனவும், ஏனையவர்களை வாழ்த்தியும் கோஷம் போட்டனர். வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையின் அலுவலக வாசலில் நின்று எச் மண்டபத்தைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியுடன்

குழந்தைபோல் சிரித்துக்கொண்டு தந்தை செல்வா எங்களுக்குக் கை காட்டினார். அனைவரும் குளிர்ந்துபோய் அந்தக் காட்சியைக் கண்டோம். தந்தை செல்வநாயகமும் மற்றைய தலைவர்களும் எம்மைப் பார்த்து எங்கிருந்து கையசைத்துச் சிரித்தார்களோ அந்த இடத்தில் இருந்து சுமார் முப்பது யார் தள்ளியே மிகப் பெரிய அரசமரமும் அதன் கீழ் புத்தர் சிலையும் இருந்தது. 1983ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் நடந்த வெலிக்கடைப் படுகொலையின்போது இளைஞர்களின் இரத்தமும் கண்களும் உடல்களும் அதே புத்தர் சிலைக்குத்தான் காணிக்கையாக்கப்பட்டன.

தந்தை செல்வாவைக் கண்டவுடன் சிறை நிர்வாகமே எழுந்து மரியாதை செய்தது. சிறையின் உயர் அதிகாரிகள் ஒடோடிவந்து கை கட்டி நின்றனர். எங்கள் அறைகளில் இருந்து அனைவரும் திறந்து விடப்பட்டோம். எல்லா இளைஞர்களும் எல்லாத் தலைவர்களையும் கட்டித் தழுவித் தமது அன்பைத் தெரிவித்தனர். செல்வநாயகம், முடியாத வயதில் தள்ளாடித் தள்ளாடி, எம்மைத் தேடிச் சிறைச்சாலைக்கு வந்த அந்த நாளை என்னால் என்றும் மறக்க முடியாது. எங்கள் அனைவரதும் சுகம் விசாரித்துக் கொண்டனர். தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தவர்களும், தமிழ் இளைஞர் பேரவையினரும் ஒன்றாக நிற்பதைக் கண்ட தலைவர்கள் எங்கள் எல்லோரையும் ஒற்றுமையாக இருக்கும்படிக் கேட்டுக்கொண்டனர். இரண்டு இயக்கத்தவர்களும் ஒன்றாக இணைய வேண்டுமெனச் செல்வநாயகம் கேட்டுக் கொண்டார்.

இலங்கையின் வரலாற்றிலேயே சிங்களவர்களிடையேயும் சரி, தமிழர்களிடையேயும் சரி இப்படி ஒரு தலைவர் இல்லையென வாழ்ந்தவர் தந்தை செல்வநாயகம். இலங்கையின் இராஜதந்திரிகளில் ஒருவரான ரி.டி.எஸ்.ஏ.திஸ்ஸநாயக்கா எழுதிய 'A Dilemma of Sri Lanka' என்ற புத்தகத்தின் 112ஆம் பக்கத்தில் தந்தை செல்வநாயகத்தைப் புனிதமான தலைவர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். எதிரியும் மதிக்கும் அந்தத் தலைவரை அன்றுதான் இறுதியாகக் கண்டு பேசினேன். பின்பு அவர் யாழ்வைத்தியசாலையில் நரம்பு நோய் விசேட பிரிவில் கோமா நிலையில் இருந்தபோது பார்த்தேன். சிறிது நாட்களின் பின்பு அவர் கோமா நிலையில் இருந்தபடி காலமானார்.

ஆலோசனைச் சபையின் விசாரணை வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையுடன் ஒட்டியிருந்த சிறைச்சாலைகளின் கொமிசினர் அலுவலகத்தில் நடைபெற்றது. அப்போது கொமிசினராகவிருந்த தெல்கொட என்பவர் தலைவர்களுடன் மிகவும் மரியாதையுடன் நடந்து கொண்டதுடன் எம்மைச் சுதந்திரமாக இயங்கவிட்டார். அத்துடன் அனைவருக்கும் தேநீர், பிஸ்கட் தந்து உபசரித்தார். விசாரணை நடக்க ஒரு பெரிய அறை ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருந்தது. ஒவ்வொருவராக அழைக்கப்பட்டு விசாரிக்கப்பட்டனர். விசாரணை நீண்ட நேரமாக நடைபெற்றது. இந்த நேரத்தில் அமிர்தலிங்கமும் கதிரவேற்பிள்ளையும் என்னுடன் தனியே பேச வேண்டும் என அழைத்தனர்.

1977ஆம் ஆண்டு நடைபெறவிருக்கும் இலங்கை நாடாளுமன்றத்திற்கான பொதுத் தேர்தலில் ஏதாவது ஒரு தொகுதியில் சிறுபான்மைத் தமிழர் ஒருவரை நியமிக்கத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி முடிவு செய்துள்ளதாகவும் அந்த இடத்துக்கு என்னை நியமிக்கத் தாங்கள் முடிவு செய்துள்ளதாகவும் மகிழ்ச்சியுடன் கூறினர். அவர்கள் என்மீது வைத்துள்ள நம்பிக்கைக்கு நன்றி கூறி, அப்படியொரு திட்டமிருப்பின் அதைக் கைவிடும்படி மிகவும் அன்பாகக் கேட்டுக் கொண்டேன். பாராளுமன்றப் பாதையால் தமிழ்ப் பேசும் மக்களுக்கு விமோசனம் இல்லை என்பதைத் தெரிந்துகொண்டும், தலைவர்கள் பாராளுமன்றத்தை நிராகரிக்க வேண்டும் எனவும் கருதும் நான் எப்படி இதற்குச் சம்மதிப்பேன் என நீங்கள் எதிர்பார்க்கிறீர்கள் எனக் கேட்டேன். உண்மையாகவே தேர்தலில் நிற்பது எனக்கு அசிங்கமாகவே பட்டது. அப்படியான முடிவை எடுக்கும் சந்தர்ப்பவாதியல்ல நான். அமிர்தலிங்கம், கதிரவேற்பிள்ளை போன்றவர்களின் முடிவில் ஏதாவது பின்னணி இருக்கிறதா, இல்லையா என்பது எனது பிரச்சினையில்லை. ஆனால் நான் எங்கு நிற்கிறேன் என்பதில் நான் எப்போதும் தெளிவுடன் இருப்பவன். அவர்களின் தெரிவு தவறானது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டினேன். எங்களைவிடப் பாராளுமன்றப் பாதையை நிராகரிக்கவேண்டும் எனக் கத்தியவர்களும் தலைவர்கள் பாராளுமன்றத்தை நிராகரித்து போராட வீதிக்கு வரவேண்டுமென புரட்சி பேசியவர்களும் இன்று பாராளுமன்றக் கதிரைக்காக அவன் காலைப் பிடித்து இவன் காலைப் பிடித்து எப்படி அலைகின்றனர் என்பதை நாம் பார்த்து வெட்கப்பட்டிருக்கிறோமே.

தலைவர்கள் பாராளுமன்றப் பாதையில் நின்றாலும் அவர்களது கை சுத்தமாக இருந்தது. ஆனால் இந்த முன்னாள் இளைஞர் தலைவர்கள் எத்தனை கோடி சொத்துகளுக்கு இன்று உரிமையாளர்கள் என்பதை அறியும் பொழுது இவர்கள் முகத்தில் துப்ப ஆள் இல்லையா என்ற வருத்தம் தானாகவே எழுகிறது. இத்தனை கோடி சொத்துகளும் அவர்கள் கைக்கு எப்படி வந்தன? எல்லாவற்றையும் விட வெட்கம் இவர்கள் இன்னும் தமிழ் மக்களின் துன்பங்களைப் பற்றிக் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதுதான். வெறும் கையுடன் போராட வந்தவர்கள் நாளடைவில் தமிழ் மக்களின் துன்பத்தை முதலீடாக்கிக் கோடி கோடியாகச் சம்பாதித்தனர். எல்லாவற்றையும்விடக் கேவலம், சொத்துக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதற்காக யார்காலிலும் விழுமும் சந்தர்ப்பவாதிகளாக இவர்கள் மாறியுள்ளதுதான். 1980களில் வெறும் கையுடன் இயக்கத்துக்கு வந்தவர்கள், இயக்கங்களின் செலவிலேயே வாழ்ந்தவர்கள், இவர்களுக்கு இவ்வளவு சொத்தும் இன்று எங்கேயிருந்து வந்தன. இலங்கையில் வாழ்பவர்களும் சரி, வெளிநாடுகளில் வாழ்பவர்களும் சரி நம்பவே முடியாத அளவுக்கு இயக்கங்களின் சொத்துக்களைக் கொள்ளையடித்துக் குபேரர்களாக வாழ்கின்றனர். கொள்ளையடித்து வைத்திருக்கும் சொத்துக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதற்காகத்

தங்களை எப்படியானதொரு சந்தர்ப்பவாதிகளாக மாற்றி வைத்திருக்கின்றனர். இவர்கள் பேசிய புரட்சிகள் பற்றியும், தமிழ் ஈழத்தைப்பற்றியும் இவர்களது முகத்தில் அறைந்து நினைவூட்ட வேண்டிய கட்டாயத்தில் மக்கள் இருக்கின்றனர்.

எத்தனைப் போராளிகளின் இழப்பில், எத்தனை மக்களின் இழப்பில் இவர்கள் சுகபோகம் அடைந்திருக்கின்றனர் என்பதைச் சிந்திக்கும்பொழுது மோசமான கோபம் வருகிறது. கொள்ளையடிப்பதும் அதை மறைக்க அல்லது காப்பாற்றச் சந்தர்ப்பவாதம் பேசுவதும் எமது இனத்தில் எவ்வளவு தாரம் மலிந்து விட்டது என்பது எல்லோரையும் கேவலப்படுத்தும் விடயமாகும். விடுதலைப் போராட்டத்தின் பெயரால் நாம் கொடுத்திருக்கும் விலை அதிகமானது என்பதை இவர்களுக்குச் சொல்லி வைப்பதைத் தவிர வேறு என்னதான் செய்துவிட முடியும்.

எனது ஆச்சரியமெல்லாம் இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பவாதிகளை, ஏய்ப்பர்களை இனம்கண்டு கொண்டும், விடுதலைப்போராட்டத்தில் இவர்கள் செய்த ஏமாற்று வித்தைகளைத் தெரிந்துகொண்டும் தங்களைப் புனிதமான விடுதலை இயக்கம் எனச் சொல்லும் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் இவர்களுக்குமான உறவு எந்த சமரச அடிப்படையிலானது என்பதே.

சிறைக்குள் பரீட்சை எழுதினோம்

எம்மை இப்போதைக்கு விடுதலை செய்ய மாட்டர் என்பதை வெலிக்கடைச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டுச் சில மாதங்களிலேயே புரிந்து கொண்டோம். அரசாங்கம் பல விதங்களிலும் பழிக்குப் பழியாக எம்மை நீண்ட காலத்திற்குச் சிறையில் வைத்து வாட்ட எண்ணியுள்ளதையும் புரிந்து கொண்டோம். இதனால் சிறையில் கழியும் ஒவ்வொரு நாட்களையும் பயனுள்ள நாட்களாக்க வேண்டும் என்று எண்ணினோம். காலையும் மாலையும் தேகப் பயிற்சி, கைப்பந்தாடுதல், கரம் (carom) விளையாடுதல், மேசைப் பந்து விளையாடுதல், சதுரங்கம் விளையாடுதல் போன்ற விளையாட்டுக்களிலும், ஆக்கப்பூர்வமான புத்தகங்கள் படித்தல் என்பவற்றிலும் நேரத்தைச் செலவு செய்த நாம், எங்களுக்குள்ளேயே க.பொ.த.சாதாரணம் / உயர்தரம் போன்ற பரீட்சைகளுக்குப் பலரைத் தயாராக்கினோம். சிறையில் இருப்பவர்கள் பரீட்சைக் கட்டணமாகப் பணம் கட்டத் தேவையில்லை. எம் போன்ற அரசியல் கைதிகளின் பரீட்சைக் கட்டணத்தைச் சிறைச்சாலை நிர்வாகத்தின் கீழ் உள்ள சிறைக் கைதிகளின் நலன் கவனிக்கும் பகுதி (Welfare Department) செலுத்தும். ஆகவே பரீட்சைக்குத் தயாராகும்படி, விரும்பியவர்களை எம்முடன் இணையும்படி கேட்டுக் கொண்டோம். பொருளாதாரம், கணக்கியல், வர்த்தகம் போன்ற பாடங்களை வரதராஜப்பெருமாள் கற்றுக் கொடுத்தார். அரசியல், தமிழ், இந்துக் கலாச்சாரம் ஆகிய பாடங்களை நான் கற்றுக் கொடுத்தேன். ஆங்கிலப் பாடத்தை வண்ணை ஆனந்தன் கற்றுக் கொடுத்தார். விஞ்ஞானப் பாடங்களை வசந்தகுமார், ஆனந்தகுமார் கற்றுக் கொடுத்தனர்.

முத்துக்குமாரசாமி, சூரியகுமாரன், இன்பம், மாவை சேனாதிராஜா, சிறீதரன், பூபதி, நித்தியானந்தன், சிறீஸ்கந்தராஜா ஆகியவர்களுடன் வேறு சிலர் 1976ஆம் ஆண்டு நடந்த க.பொ.த. உயர்தரப் பரீட்சைக்குத் தோன்றினர். இதில் முத்துக்குமாரசாமி நான்கு பாடங்களிலும் சித்தியடைந்து பின்பு அதன் பயனாகச் சட்டக்கல்லூரிக்குப் போய் இன்று ஒரு வழக்கறிஞராக (Attorney at Law) இருக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. பரீட்சை எழுதப் போகும்போது இவர்களுக்குத் துணை தேவைப்பட்டால், யாருக்காவது உதவுவதற்காக நானும் வரதராஜனும் பரீட்சைக்குத் தோன்றிப் போய் வந்தோம், இரவு பகலாக வகுப்புகள் எடுத்தோம். நாங்கள் க.பொ.த. உயர்தரம் படித்தபொழுது எழுதிய குறிப்புப் புத்தகங்கள், ஏனைய புத்தகங்களை வீட்டில் இருந்து வருவித்து அவைகளின் உதவியுடன் மற்றவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தோம். பகலில் ஓர் அறையில் பொதுவாக எல்லோரும் இருந்து படிப்பார்கள். மாறி மாறி நாங்கள் கற்றுக் கொடுப்போம்.

இரவில் அறையின் கதவுக் கம்பிகளிடையே இருந்து ஒருவர் சொல்வதை மற்றவர் கேட்டுப் படிப்பார்கள். பரீட்சை நாட்களில் இரவிரவாக விழித்திருந்து படிப்பார். விடிந்ததும் வாகனத்தில் பரீட்சைக்குத் தோன்றுபவர்களை வெலிக்கடைச்சிறைக்கு அருகிலுள்ள மகஸீன் சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு செல்வார்கள். மகஸீன் சிறைச்சாலையில் ஜே.வி.பி.இயக்கத்தைச் சேர்ந்த ஏராளமான சிங்கள அரசியல் கைதிகள் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்களில் பலரும் பரீட்சையில் தோற்றுவதால் பரீட்சை மண்டபம் மகஸீன் சிறைக்குள்ளேயே இருந்தது.

இப்படியொரு நாள் நாங்கள் பரீட்சைக்குப் போயிருந்த வேளையில் எனக்குக் காலைப் பரீட்சை முடிந்தது. மாலையில் பாடம் இருக்கவில்லை. ஆகவே நான் மகஸீன் சிறையில் இருந்த ஜே.வி.பி. இளைஞர்களுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தேன். வழக்கமாகப் பரீட்சைக்குப் போனால் எமது மத்தியானச் சாப்பாடு மகஸீன் சிறையிலேயே சாப்பிடுவோம். ஜே.வி.பி. இளைஞர்கள் பலருடன் 1974ஆம் ஆண்டுநான் சிறையிலிருந்தபொழுது நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தேன். இப்படிப் பழகியவர்களில் புலர் மகஸீன் சிறையில் இருந்தனர். அன்று ஒருநாள் மகிந்த என்பவருடன் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது வெளியே போய்விட்டு அழைத்து வரப்பட்ட ரோஹன விஜேவீராவை மகிந்த எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். விஜேவீராவை விசேட பிரிவில் அடைத்து வைப்பதால் காவலாளிகள் அவரை அழைத்துப் போய்விட்டனர். அதன் பின்பு பரீட்சைக்குப் போன நாள் பத்து நிமிடங்கள் மட்டுமே பெயருக்கு மண்டபத்தில் இருந்து எழுதிவிட்டு வெளியே வந்துவிடுவேன். மகிந்தவிடம் போனால் விஜேவீராவுடன் இரகசியமாகப் பேசும் இடத்துக்கு அழைத்துச் செல்வார். விஜேவீரா மதிலுக்கு அந்தப் பக்கமும் நாங்கள் இந்தப் பக்கமும் இருந்து மதிலுக்குக் கீழே உள்ள வாய்க்காலின் ஓட்டையில் குளிந்து கதைத்துக் கொள்வோம். ஆளை ஆள் நன்றாக முகத்தைப் பார்த்துக் கதைக்க முடியாது. ஆனால் தெளிவாக நீண்டநேரம் கதைக்க முடியும். மற்றவர்களின் பரீட்சை முடியும்வரை ஒவ்வொரு நாளும் பல விடயங்களை விஜேவீராவுடன் கதைத்துக் கொண்டேன். அத்துடன் மறக்காது எனது நிரந்தர முகவரியையும் அவரிடம் கொடுத்தேன். அன்று நான் கொடுத்த முகவரியைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்தாரா அல்லது மனப்பாடம் பண்ணிக் கொண்டாரா தெரியாது. சிறையால் வெளியே வந்தவுடன் எனக்குக் கடிதம் போட்டிருந்தார். அதுமட்டுமல்ல பின்பு உபதில்ஸ் கமநாயக்காவும் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டார். நாங்கள் சந்தித்துக் கொண்டோம்.

மகஸீன் சிறையில் கிடைக்கும் கொஞ்ச நேரப் பேச்சுக்களிலேயே விஜேவீராவுக்கும் எனக்கும் இடையில் உள்ள பெரும் அடிப்படை முரண்பாடுகளைப் புரிந்து கொண்டேன். பலவாறான விஷயங்களின் அடிப்படையில் கூட தமிழ் மக்களின் தேசிய இனத் தன்மையை விஜேவீரா ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தார். தமிழ் மக்களின் போராட்டம்

ஒரு தேசிய இனத்தின் விடுதலைப் போராட்டம் என்பதை மறுத்தார். அவருடையப் பேச்சின்படி தமிழ் மக்களின் சில உரிமைகள், சலுகைகள் வழங்கப்பட வேண்டும்; அதை ஜே.வி.பி. ஏற்றுக்கொள்கிறது என்பது போலவே அவருடைய கருத்து இருப்பதாக நான் விளங்கிக் கொண்டேன். ஒரு தேசிய இனத்தின் கூர்மையடைந்த பிரச்சினைக்கு முன்னால் வர்க்கப் போராட்டம் என்பதை இரண்டாம்பட்சமாக நான் கருதுகிறேன் என நான் சொன்ன வார்த்தையையும் அவர் கருத்தில் கொள்ளவில்லை. ஆனாலும் பழகுவதற்கு மிகவும் இனிமையான நாகரிகமான மனிதராகப் புரிந்து கொண்டேன். விஜேவீரா மட்டுமல்ல, நான் கண்ட பல ஜே.வி.பி. இளைஞர்கள் நல்லவர்களாகவே காணப்பட்டனர். பலர்தமிழ் பேச, படிக்க ஆர்வமுள்ளவர்களாக இருந்தனர். எங்களிடமே பலர் தமிழ் கற்றனர். மகிந்த, மகரசிங்க, எக்கநாயக்க, ஆனந்த விஜேவீரா (ரோஹன விஜேவீராவின் தம்பி), தர்மபாலா ஆகியவர்கள் ஜே.வி.பி.இளைஞர்களுள் என்மீது மிகவும் அன்பும் நெருக்கமும் கொண்டவர்களாக இருந்தனர்.

அன்றைய அரசாங்கத்துக்கு எதிராகச் சத்தியாக்கிரகம், கடையடைப்புப் போராட்டங்கள் நடத்திய இரத்தினபுரி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆதரவாளர்களில் சில முக்கிய பிரமுகர்களைக் கைது செய்து ஒரு சில கிழமைகள் எங்களுடன் அடைத்து விட்டனர். இரத்தினபுரி மாவட்டத்தின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அமைப்பாளர் புஞ்சி நிலமே என்ற பெரும்புள்ளியும் இதில் ஒருவர். அவர் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவின் அரசாங்கத்தில் இரத்தினபுரி மாவட்ட அமைச்சராக பின்பு இருந்தவர். அவரைப் பார்த்தால் எதற்கும் தயங்காத முரடர் போல் இருப்பார். தமிழ் இளைஞர்களுடன் மிகவும் சாதாரணமாகப் பழகுவார். குட்டி மணியுடன்தான் அவருக்கு நெருங்கிய நட்பு. சிறிமாவோ பண்டார நாயக்காவை எந்தநேரமும் ஏதாவது கெட்ட வார்த்தையால் திட்டிக் கொண்டே இருப்பார். ஏதாவது வேண்டுமென எமது நலன்களைக் கவனிக்கும்(Welfare Officer) உத்தியோகத்தருடன் நச்சரித்துக் கொண்டிருப்பார். சிறையில் உள்ள அத்தனை சலுகைகளையும் உடன் அனுபவித்து விட வேண்டும் என்பது புஞ்சிநிலமேயின் விருப்பம். ஆனால் Welfare Officer சுப்பிரமணியம் மீன் மாதிரி நழுவி விடுவார். நாங்கள் ஏதாவது கேட்டால் கூட இப்படித்தான் நழுவி விடுவார். பயந்த மனிதர். சுப்பிரமணியத்தை அடிக்கடி சூரியகுமாரன் ஏதாவது சண்டைக்கிழுப்பார். சூரி செய்வது சரியென எனக்குத் தென்படும். குறைந்தபட்சம் எமக்கிருக்கும் சலுகைகளைத் தர மறுப்பது மட்டுமல்ல, அப்படி எதுவும் இல்லை என்று சுப்பிரமணியம் மறுத்துவிடுவார். புஞ்சிநிலமேயையும் சூரிய குமாரனையும் கண்டால் சுப்பிரமணியம் மற்றப்பக்கத்தில் மறைந்துவிடுவார். சிறையில் இருந்த காலத்தில் புஞ்சிநிலமே தான் ஒரு சிங்கள அரசியல்வாதிபோல் நடக்கவில்லை. எல்லாரையும் மச்சான் என்றுதான் கூப்பிடுவார். அவர் மாவட்ட அமைச்சராக இருந்த காலத்தில் எமது இளைஞர்களில் சிலர்

சென்று உதவி கேட்டதாகவும் அவர் மறுக்காமல் செய்ததாகவும் கேள்விப் பட்டேன். அமிர்தலிங்கம் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருந்த காலத்தில் அவரைச் சந்திக்கப் பாராளுமன்றத்திற்கு (காலிமுகத் திடலில்) நான் சென்றபொழுது அங்கிருந்து வாகனத்தில் வெளியே வந்துகொண்டிருந்த புஞ்சிநிலமே வாகனத்தை நிறுத்தி, “மச்சான் புஸ்பராஜா, எங்கே போறாய்?” எனச் சிங்களத்தில் கேட்டுச் சுகம் விசாரித்துவிட்டுச் சென்றார். அட இந்த மனிதன் என்னை மறக்கவில்லையே என என்னுடன் வந்த எனது அண்ணனிடம் அவர் யார் என விபரம் கூறினேன்.

வெலிக்கடைச் சிறையில் நான் இருந்த காலத்தில் எச் மண்டபத்திற்கு நேர் எதிரேயுள்ள ஐ மண்டபத்தில் இருந்தவர்கள் இலங்கையின் பெரும் பணமுதலைகளாகும். அவரச காலச் சட்டத்தின் கீழ் அந்நியச் செலாவணி மோசடி செய்தனர் எனக் கொழும்பு கோட்டையின் பெரும் பணக்காரர்களான ஹைதராமணி, முபாரக், தஹா என்று பலரைக் கைதுசெய்து வழக்குத் தொடுத்து, வெலிக்கடை சிறைக்குள் தள்ளியது சிறிமாவோ அரசாங்கம். அரசாங்கம் ஒருதலைப்பட்சமாகத் தமது எதிரிகளை மட்டுமே கைது செய்தது என்பது எனது கருத்தாகும். எத்தனையோ இன்னும் பல பண முதலைகள் வெளியே தப்பியிருந்தனர். எப்படியாயினும் ஹைதராமணி, தஹா போன்ற முதலைகள் கைது செய்யப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டது இலங்கை வரலாற்றில் மகிழ்ச்சியான அத்தியாயமே. இவர்கள் ‘ஐ’ மண்டபத்தில் இருந்தனர். காலையில் சிறை உடை தரித்துக்கொண்டு கையில் அலுமினியச் சோற்றுத் தட்டும் தேநீர் கோப்பையும் கொண்டு எமக்கு வணக்கம் கூறிக்கொண்டு ஹைதராமணி போகும்பொழுது மனம் வேதனைப்படத்தான் செய்யும். வயதுபோன காலத்தில் இப்படி ஒரு நிலை தனக்கு வரும் என்று இலங்கையின் அந்த முதல் தர கோடீஸ்வரர் நினைத்திருப்பாரா? ஒரு வார்த்தை சொன்னால் கோடிக்கணக்கில் பணம் குவியும் சக்தி கொண்ட இந்த மனிதர் அலுமினியக் கோப்பையுடன் சோற்றுக்கு வரிசையில் நிற்கையில் மனவேதனையாகத்தான் இருந்தது. ஹைதராமணியும் தஹாவும் அலுமினியத் தட்டுகளில் சோற்றை ஏந்திக் கொண்டு எமக்கு வாழ்த்து கூறிக்கொண்டு போகும்பொழுது என்னதான் இருந்தாலும் மனம் ஏதோ செய்யத்தான் செய்தது.

சிறை உண்ணாவிரதம்

கூட்டுச்சேரா நாடுகளின் மாநாடு(Non Aligned Conference) 1976ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 5ஆம் திகதி தொடக்கம் கொழும்பில் நடாத்தப்பட்டது. இந்நேரத்தில் எமது பிரச்சினை உலகறியும் பொருட்டு எம்மை விடுதலை செய்யும்படிக்கேட்டுச் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருப்போமா என சில இளைஞர்கள் யோசனை கூறினர். இது பற்றி ஆலோசிப்பதற்காக காசி ஆனந்தன், மாவை சேனாதிராஜா, வண்ணை ஆனந்தன், சிறீ சபாரட்ணம், சத்தியசீலன், முத்துகுமாரசாமி, வரதராஜப்பெருமாள், நான் ஆகியோர் அனைத்து இளைஞர்கள் சார்பில் கூடி நன்மை தீமை பற்றிக் கலந்துரையாடினோம். முடிவில் உண்ணாவிரதப்போராட்டம் ஆரம்பிப்பது என முடிவு செய்யப்பட்டது. என்னால் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் செய்ய முடியாது என்பதை ஆரம்பத்திலேயே கூறி நான் இந்த போராட்டத்தில் பங்குபற்ற மாட்டேன் என்று கூறிக்கொண்டேன். துரையப்பா கொலை வழக்கிலுள்ளவர்களை இப்போராட்டத்தில் சேர்ப்பதில்லை எனவும் முடிவு செய்யப்பட்டது. அவர்களமீது வழக்குப்பதிவு செய்து நீதிமன்றத்தில் இருப்பதால் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் அவர்களை இணைப்பதில்லை என முடிவெடுக்கப்பட்டது. உண்ணாவிரதம் இருப்பவர்கள் பிரிவு பிரிவாக உண்ணாவிரதம் இருப்பது என முடிவெடுத்துக்கொண்டார்கள். முதல் நாள் தொடக்க உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் காசி ஆனந்தன், மாவை சேனாதிராஜா, வரதராஜப்பெருமாள், முத்துக்குமாரசாமி ஆகியவர்கள் பங்குபற்றுவது எனவும், மூன்று நாட்களின் பின் மற்றக் குழு பங்குபற்றுவது எனவும், அடுத்த மூன்று நாட்களின் பின் மற்றைய குழு எனவும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

உண்ணாவிரதம் தொடங்குவதற்கு ஒரு கிழமைக்கு முன்பே மூன்று பிரிவுகளாக எம்மைப் பிரித்துச் சிறை அதிகாரிகள் எடுத்தனர். உண்ணாவிரதம் இருப்பதாக அறிவித்தவர்களை ஒரு பகுதியாகவும், இருக்காதவர்களில் சிலரை ஒரு பகுதியாகவும் பிரித்தனர். இந்த இரு பகுதிகளையும் வாகனங்களில் ஏற்றி எங்கோ கொண்டு போனார்கள். துரையப்பா வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டவர்களை வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையின் சிறு வயது குற்றவாளிகள் பகுதியான ஓய் மண்டபத்துக்குக் கொண்டு போய் ஒரு பகுதியில் அடைத்தனர். உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் பங்குபற்றாத ஒரு பகுதியான எம்மை (நான், குட்டிமணி, சந்திரகுமாரன், பிரான்ஸிஸ் போன்றவர்கள்) தொடர்ந்து எச் மண்டபத்திலேயே விட்டனர்.

உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் பங்குகொள்வதாக அறிவித்த முதல் குழுவினரை போகம்பர, மஹர, நீர்கொழும்பு போன்ற சிறைச்சாலைகளில்

பிரித்து விட்டனர். இரண்டாவது குழு யாழ்ப்பாணம் சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு அங்கிருந்து விடுதலை செய்யப்பட்டனர். இதில் சூரியகுமாரன், நித்தியானந்தன், சற்குணலிங்கம், குருகுலசிங்கம், தாசன் போன்றவர்கள் அடங்கும். திட்டமிட்டபடி உண்ணாவிரத போராட்டம் தொடங்கப்பட்டது. நாளுக்கு நாள் எமக்குச் செய்திகள் வந்து கொண்டிருந்தன. பல மிரட்டல்களுக்கு மத்தியிலும் உண்ணாவிரதம் தொடங்கப்பட்டதாகவும் தொடர்ந்து போராட்டம் நடைபெறுவதாகவும் செய்திகள் அறிந்தோம். ஆனால் திடீரென அரசு கொடுத்த பொய் வாக்குறுதிகளை நம்பி உண்ணா விரதத்தைக் கைவிட்டனர். மீண்டும் அனைவரும் வெலிக்கடைச் சிறைச் சாலைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர். அட இப்படி என்றால் நானும் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் இருந்திருப்பேனே என்று நான் கிண்டலாக உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் பங்குபற்றியவர்களுக்குக் கூறினேன். ஆளையாள் குற்றம் சாட்டினர். குமார் என்னிடம் காசி ஆனந்தன், திசை வீரசிங்கம் போன்றவர்கள் காலை வாரிவிட்டனர் எனக் குறை கூறினார். எது எப்படியானாலும் எமது இளைஞர்களின் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் புஸ்வாணம் ஆகியது என நான் உணர்ந்தேன். ஆனால் சிலர் விட்டுக் கொடுக்காமல் கதையளந்தனர். உண்ணாவிரதத்தில் பங்குபற்ற மறுத்த நான் மேற்கொண்டு இந்தப் பிரச்சினையைக் கிளற விரும்பவில்லை. உண்ணாவிரதப் போராளிகளுக்கு ஆட்டு இறைச்சி சூப்பும், செவ்விளநீரும் வழங்கப்பட்டன.

பலரின் யோசனைகளைக் கருத்தில் கொண்டும் நடைமுறைகளை ஏற்றுக் கொண்டும் தமிழ் இளைஞர் பேரவையும் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கமும் ஏன் இணையக் கூடாது என்ற கேள்வி பலரால் சிறையில் எடுக்கப்பட்டது. எம்மிடையே இணைவு ஏற்பட்ட பின்பு ஒரு தனித்துவமான இளைஞர் இயக்கமாக நாம் ஏன் இருக்கக்கூடாது என்பது போன்ற யோசனைகளும் முன்வைக்கப்பட்டன. இதற்கு ஊக்கமாகக் காசி ஆனந்தன், மாவை சேனாதி ராஜா போன்றவர்கள் கருத்துச் சொன்னர். இது சம்பந்தமாக கலந்துரையாட தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் சார்பில் காசி ஆனந்தன், மாவை சேனாதி ராஜா, வண்ணை ஆனந்தன், சிறீசபாரட்ணம், பூபதி ஆகியோரும் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் சார்பில் நான், வரதராஜப்பெருமாள், பிரான்ஸிஸ், முத்துகுமாரசாமி ஆகியோரும் ஒன்று கூடினோம். இக்கலந்துரையாடல்கள் கிட்டத்தட்ட இரு கிழமைகள் நடந்தது என நினைக்கின்றேன். பல விடயங்கள் இந்தச் சந்திப்பில் ஆராயப்பட்டன. முக்கியமாகத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கும் (இணைந்ததன் பின்பு) எமக்கும் உள்ள உறவுகள் பற்றியே ஆராயப்பட்டன. இரு பகுதியினரும் ஓர் உடன்பாட்டின் அடிப்படையில் இணைந்துகொள்வது என்று முடிவுசெய்யப்பட்டது. நாங்கள் பிரிந்து இருப்பதைவிட ஒற்றுமையாக இருப்பதே எதிரிக்குச் சவாலாக அமையும் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டோம். தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தின் சார்பில் பங்கு பற்றிய அனைவரும் ஒற்றுமையை ஏற்றுக்

கொண்டனர். நாங்கள் விடுதலையாகி வெளியே போன பின்பு ஒற்றுமையைப் பற்றி அறிவிப்பதென்றும், மேற்கொண்டு எப்படி இணைந்தவர்கள் இயங்குவது என்றும் முடிவெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

எமது மண்டபத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள சிறிய மைதானத்தில் நாங்கள் கைப்பந்தாடுவோம். அன்றும் மாலை நேரத்தில் நாங்கள் கைப்பந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தபொழுது. ஜெயிலர் தர்மபந்து என்னை அழைத்து எனது ஊருக்கான பொலிஸ் நிலையம் எதுவென்று கேட்டார். காங்கேசன்துறை எனக் கூறினேன். ஓர் அரசியல் கைதியின் ஊருக்கான பொலிஸ் நிலையம் எதுவென்று சிறையில் கேட்டால் ஒன்று அந்தக் கைதி உடனடியாக விடுதலையாகப் போகிறார் அல்லது அவரது இரத்த உறவினர் யாராவது இறந்து விட்டனர் என்று அர்த்தம். விடுதலை செய்யும்பொழுது ஊருக்கான பொலிஸ் நிலையத்துக்கு அறிவிப்பர். விடுதலை செய்யப்பட்ட நபரைக் கண்காணிக்கும்படி அல்லது இரத்த உறவினர் இறந்தால் கைதியைப் பிரேதம் காட்டுவதற்காக அழைத்துச் செல்லும் பொழுது பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யும்படியும் அந்த ஊர் பொலிஸ் நிலையத்துக்கு அறிவிக்க வேண்டும். இது இரண்டையும் கருத்தில் கொண்டு உடனே குட்டிமணி, ஜெயிலரிடம் என்ன விசேடம் எனக் கேட்டார். உனது தந்தை இறந்து விட்டார் என என்னைப் பார்த்துத் தர்மபந்து கூறினார். நான் அதிர்ந்து போய்விட்டேன். எனது தந்தை சிதம்பரம் 1976ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 10ஆம் திகதி இறந்துவிட்டதாக தர்மபந்து கூறினார். எனது சகோதரி புஸ்பராணி பெண்கள் பகுதியில் சிறை இருந்தார். இருவரையும் நாளைக் காலை யாழ்ப்பாணம் அழைத்துச் செல்ல உள்ளதாகவும், எங்களுடன் வர உள்ள ஜெயிலர் அவர்தான் எனவும் தர்மபந்து கூறினார். தந்தை இறந்த செய்தியை உடன் எனது சகோதரி புஸ்பராணிக்குச் சொல்ல வேண்டாம் என அவரைக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

எனது பரம்பரையினர் இருதய நோயால் பாதிக்கப்படுபவர்கள். எனது தந்தையின் மாமனார், மைத்துனர், தந்தையின் இரு சகோதரிகள், எனது மூத்த அண்ணன், எனது சின்ன அண்ணன் அனைவரும் இருதயநோய் காரணமாக மார்படைப்பு வந்து இறந்தனர். நீண்ட காலமாக நானும் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தேன். என்னைத் தொடர்ந்து எனது தாயார், மூன்று சகோதரிகள், ஒரு தம்பி ஆகியோர் பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்டதும் மிகவும் மனம் பாதிக்கப்பட்டார் எனது தந்தை. ஒரு தங்கையும் தம்பியும் விடுதலையாகிப் போனவுடன், மிஞ்சிய எங்கள் இருவரையும் இப்போதைக்கு விடுதலை செய்யமாட்டார் என எதிர்பார்த்தவர் மேலும் நோய்வாய்ப்பட்டார். கூடுதலாகப் புஸ்பராணி சிறையில் இருந்தது அவரை மிகவும் பாதித்தது. இரவெல்லாம் புஸ்பராணியைக் கனவு கண்டு கத்துவாராம். இறப்பதற்கு சிறிது நேரத்துக்கு முதலும் ராணியைக் கூட்டிவாருங்கள் எனச் சொல்லி அழுதிருக்கிறார். இதனால் கூடுதலாகப் பாதிக்கப்பட்டு மாரடைப்பினால் காலமானார்.

கண்டிப் போகம்பர சிறைச்சாலையில் தடுப்புக் காவலில் இருந்த எனது தம்பி வரதராஜாவும் வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலைப் பெண்கள் பகுதியில் புஸ்பராணி, கல்யாணியுடன் சிறையில் இருந்த எனது தங்கை ஜீவரட்ணராணியும் 1976ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் அளவில் யாழ்ப்பாணம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு அங்கு விடுதலை செய்யப்பட்டனர். எனது சகோதரி புஸ்பராணியும் நானும் விடுதலையாகாமல் இருக்கும்போதே எனது தந்தை காலமானார். அவர் இறப்பதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்புதான் புஸ்பராணியைப் பெண்கள் பகுதியில் சென்று பார்த்து வந்தேன். புஸ்பராணியைப் பார்ப்பதற்குப் பல மாதங்களுக்கு முன்னே விண்ணப்பித்திருந்தாலும் அண்மையில்தான் அதற்கான அனுமதி எனக்குக் கிடைத்திருந்தது.

தந்தை இறந்த செய்தி கேட்டு அனைத்து இளைஞர்களும் எனக்கு அனுதாபத்தைத் தெரிவித்தனர். இரவு என்னுடன் வரதராஜப்பெருமாள், முத்துக்குமாரசாமி, சந்திரமோகன் ஆகியவர்கள் எனக்குத் துணையாக அறையில் தூங்கினர். சுமார் இரு மாதங்களுக்கும் மேலாகச் சிகரட் புகைப்பதை நிறுத்தியிருந்த நான் துக்கம் தாங்க முடியாமல் மீண்டும் இரவிரவாகப் புகைத்துத் தீர்த்தேன்.

எனது தந்தையின் இறப்புக்குப் பின் என்னையும் எனது சகோதரி புஸ்பராணியையும் சிறையில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் கொண்டு வருவதற்கு முயற்சிகளை எடுத்துக் கொண்டது கோப்பாய்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த காலம் சென்ற கதிரவேற்பிள்ளை (சின்னண்ணை) அவர்களும் காலம் சென்ற உமாபதிசிவம் அவர்களும். அவசரகாலச் சட்டத்தின்கீழ் தடுப்புக்காவலில் உள்ள ஓர் அரசியல் கைதியின் இரத்த உறவினர் இறந்தால் இந்தக் கைதியைப் பாதுகாப்பு அமைச்சின் உத்தரவுடன் அழைத்துச் சென்று இறந்தவரின் உடலைப் பார்க்க அனுமதிப்பர். பதினைந்து நிமிடங்களுக்கு மட்டுமே பார்க்க அனுமதிக்கப்படும்; எந்த விதமான இறுதிச் சடங்கிலும் பங்கு கொள்ள அனுமதிக்க மாட்டார். தந்தை இறந்து பல நாட்கள் ஆகியும் பாதுகாப்பு அமைச்சின் உத்தரவு கிடைக்காததால் எனது தந்தை இறந்தது தெரியாமலேயே சிறையில் இருந்தேன். கொழும்பில் இருந்த உமாபதிசிவம் அவர்களின் விடாமுயற்சியும் கதிரவேற்பிள்ளை அவர்களின் தொல்லையும் தாங்கமுடியாது இறுதியில் பாதுகாப்பு அமைச்சின் உத்தரவு கிடைத்தது. பாதுகாப்பு அமைச்சின் உத்தரவு கிடைத்தபின்பே ஜெயிலர் தர்மபந்து எனக்குத் தந்தை இறந்துவிட்டதைக் கூறினார்.

அதிகாலை சுமார் ஐந்து மணிக்கு என்னையும் புஸ்பராணியையும் ஜெயிலர்தர்மபந்து, இரண்டு சிறைக் காவலர்கள், ஆயுதம் தாங்கிய பொலிஸ் பாதுகாப்புடன் வானில் ஏற்றி யாழ்ப்பாணம் நோக்கிப் புறப்பட்டனர். புஸ்பராணிக்கு நாங்கள் எங்கே போகிறோம் என்ன நடந்தது என்று ஒன்றும் தெரியாது. அதிகாலையில் எழும்பிப் புறப்படும்படியும் யாழ்ப்பாணம் போகவுள்ளதாகவும் சொன்னவுடன் ஏதோ விசாரணை என்றுதான்

புஸ்பராணி நினைத்தார். கல்யாணி இல்லாது ஏன் தன்னை மட்டும் கூட்டிப் போகின்றனர் என்று முதலில் நினைத்தார். பின்பு என்னை வானுக்குள் கண்டவுடன் திகைத்துப் போனார். தனது வழக்குக்கும் எனக்கும் சம்பந்தம் இல்லை. இருவரையும் ஏன் ஒன்றாக எங்கு கொண்டு போகின்றனர் என என்னிடம் கேட்டார். ஐயாவுக்கு (அப்பாவுக்கு) சுகம் இல்லை. அதுதான் கூட்டிப் போகின்றனர் எனப் பொய் சொன்னேன். போகும்போது அனுராதபுரம் சிறையில் உணவு தந்தனர். வழியெல்லாம் கூடவந்த ஜெயிலரும், சிறைக் காவலர்களும், பாதுகாப்புக்கு வந்த பொலிஸாரும் மிகவும் இரக்கமாகவும் அன்பாகவும் எங்களுடன் பழகினர். சுமார் இரண்டு அல்லது மூன்று மணியளவில் எங்கள் இருவரையும் யாழ்ப்பாணம் சிறையில் ஒப்படைத்தனர். புஸ்பராணியைப் பெண்கள் பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அங்கு பிரதம ஜெயிலராக பாஸ்கரலிங்கம் அவர்கள் இருந்தார். அவருக்கு என்னை இதற்கு முதல் தெரியும். மிகவும் ஆதரவுடன் தனது துக்கத்தைத் தெரிவித்தார். உடனடியாகவே எனது தந்தையின் உடலைப் பார்ப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தார். காங்கேசன்துறை பொலிஸ் நிலையத்திற்குத் தொலைபேசி பண்ணி என்னை அங்கு கொண்டு வரவுள்ள செய்தியை அறிவித்தார். ஒரு சில நிமிடங்களுக்குள் எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்து கொண்டனர்.

எம்மை ஏற்றிக்கொண்ட அந்த சிறைச்சாலை வாகனம் காங்கேசன்துறை நோக்கிப் போனது. இப்பொழுதுகூட புஸ்பராணிக்கு எமது தந்தை இறந்த விடயம் தெரியாது. நாங்கள் எமது ஊரான மயிலிட்டியை அண்மித்த பொழுது புஸ்பராணிக்குச் சந்தேகம் வந்தது. மயிலிட்டி மயானத்தில் தோரணங்களும் உதயசூரியன் கொடிகளும் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. ஏராளமான பொலிஸார் வீதிகளில் குவிக்கப்பட்டிருந்தனர். மயானத்தைத் தாண்டியே எமது வீட்டுக்குப் போகவேண்டும். அப்படிப் போகும் பொழுதே ஐயா செத்துவிட்டார் எனக் கூறினேன். புஸ்பராணி குளறி அழுதுகொண்டார். நாங்கள் எங்கள் வீட்டை நெருங்கியபொழுது ஏராளமான பொதுமக்கள், அரசியல் நண்பர்கள், உறவினர்கள் வீதி எங்கும் நிறைந்திருந்தனர். யோகேஸ்வரன், உமாபதிசிவம், கதிரவேற்பிள்ளை, வி.தர்மலிங்கம், தமிழர் கூட்டணித்தலைவர் சிவசிதம்பரம், நித்தியானந்தன், சற்குணம், கணேசமூர்த்தி, கருணானந்தசிவம், அங்கையற்கண்ணி (சிவனடியாரின் மருமகள்) ஆகியவர்களுமாக சுமார் ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்டவர்கள் அங்கு நின்றனர். நான் வாகனத்தைவிட்டு இறங்கியதும் யோகேஸ்வரன் அவர்கள் என்னைக் கட்டியணைத்துத் தனது துயரத்தைத் தெரிவித்து அமிர்தலிங்கம் இவ்வளவு நேரமும் இருந்துவிட்டு இப்பொழுது தான் முக்கிய அலுவலாகப் போகிறார் எனக் கூறினார். எனது தந்தையின் உடல் உதயசூரியன் கொடியால் போர்த்தப்பட்டிருந்தது. அங்கையற்கண்ணி ஈழ விடுதலைப் பாடல்கள் பாட எனது தந்தையின் உடலை மயானம் நோக்கி எடுத்துச் சென்றனர். என்னையும் புஸ்பராணியையும் மீண்டும்

யாழ் சிறைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். தலைவர்கள், நண்பர்கள், அரசியல் தோழர்கள் கட்டியணைத்து விடை தந்தனர். அடுத்த நாள் தந்தை செல்வா கொழும்பில் இருந்து எனது வீட்டுக்கு வந்து தனது துக்கத்தைத் தெரிவித்துச் சென்றார்.

யாழ்ப்பாணம் சிறையில் சி(C) செல் என்னும் மண்டபத்தில் என்னை ஓர் அறையில் விட்டனர். புஸ்பராணியைப் பெண்கள் பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்றனர். நான் அங்கு வந்ததைக் கேள்வியுற்று நற்குணாநந்தன் (கோவை நந்தன்) என்னைப் பார்க்க வந்தார். நாங்கள் சந்திப்பதை அதிகாரிகள் சந்தேகக் கண்ணுடன் பார்க்கலாம் என்பதால் சிறைக்குள்ளிருந்த கோவிலுக்குச் சென்று சுவாமி வழிபடுவதுபோல் நானும் நந்தனும் நீண்ட நேரம் பல விடயங்களைப் பேசிக் கொண்டோம். சிறிது நேரத்தில் பாலகுமாரனும் (ஈரோஸ் தலைவர்) அங்கு வந்து தனது துயரத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டு தன்னை எனக்கு அறிமுகம் செய்து பல விடயங்களையும் பேசினார். அவர்களை அங்கு கண்டது அந்த நேரத் துயரத்துக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதியாகவும் அமைதியாகவும் இருந்ததுபோல் இருந்தது. அடுத்தநாள் அதிகாலை மீண்டும் எம்மைக் கொழும்பு நோக்கி அழைத்துச் சென்றனர்.

சிறைக்கு வெளியே

தமிழ் இளைஞர்பேரவையிலும், தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்திலும் முக்கியமான முன்னணி இளைஞர்கள் 1975ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1977ஆம் ஆண்டுக்கு இடைப்பட்டக் காலத்தில் சிறை வைக்கப்பட்டனர். இக்காலக்கட்டத்தில் சிறைக்கு வெளியே குறிப்பாக யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் பல நிகழ்ச்சிகள் நடந்து முடிந்தன. குறிப்பாக 1976ஆம் ஆண்டு ஈழப் போராட்ட வரலாற்றில் முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. சிறைக்குள் நான் இருக்கும் பொழுது இவைகள் வெளியே நடந்த நிகழ்வுகளானாலும், எனக்குத் தெரிந்த எமது போராட்டத்தின் முக்கிய நிகழ்வுகள் என நான் கருதுபவைகளை இங்குத் தொட்டுச் செல்வது ஒரு வரலாற்றுக் கட்டாயம் என எண்ணுவதால் அவற்றையும் இங்குப் பதிவு செய்து கொள்கிறேன்.

ஈழப் பிரகடனம்

1976ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 4ஆம் திகதி இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் முதன்முதலாகத் தமிழ் ஈழம் குறித்து வாய் திறந்து பேசியது மட்டுமல்லாது, கொள்கைப் பிரகடனமும் செய்தனர் என்ற செய்தி சிறையில் இருந்த அனைத்து இளைஞர்களுக்கும் மட்டுமல்ல, பொதுமக்களுக்கும் மகிழ்ச்சியையும் அதே நேரத்தில் ஆச்சரியத்தையும் கொடுத்தது. இத்தீர்மானம் பாராளுமன்றத்தின் நிகழ்ச்சிக் குறிப்பில் பதியப் பட்டுள்ளது. தீர்மானத்தின் தலைப்பு "விடுதலை பெற்ற, இறைமையுடைய, மதசார்பற்ற சமதர்ம நாடான தமிழ் ஈழம்" என அமைந்துள்ளது. தந்தை செல்வநாயகத்தால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட இத்தீர்மானத்தைப் பின்வரும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் முன்மொழிந்தனர். விசுவநாதர் தர்மலிங்கம் (மானிப்பாய்த் தொகுதி), அருணாசலம் தங்கதுரை (மூதூர் தொகுதி), எம்.செல்லத்தம்பி (வவுனியாத்தொகுதி), பாலசுப்பிரமணியம் நேமிநாதன் (திருகோணமலைத் தொகுதி), சிவசுப்பிரமணியம் கதிரவேற்பிள்ளை (கோப்பாய்த் தொகுதி), வல்லிபுரம் நல்லதம்பி நவரட்ணம் (சாவகச்சேரித் தொகுதி), கந்தப்பா ஜெயக்கொடி (உடுப்பிட்டித் தொகுதி), கதிரிப்பிள்ளை துரைத்தினம் (பருத்தித்துறைத் தொகுதி), கார்த்திகேசர் பொன்னம்பலம் இரத்தினம் (ஊர்காவந்துறைத் தொகுதி), செல்லையா இராசதுரை (மட்டக் களப்புத் தொகுதி), வீரசிங்கம் ஆனந்த சங்கரி (கிளிநொச்சித் தொகுதி).

புலோலி வங்கிக் கொள்ளை

1976ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 10ஆம் திகதி நடைபெற்ற புலோலி மக்கள் வங்கிக் கொள்ளையில் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தினர் சந்தேகிக்கப்

பட்டுக் கைதானார். கிட்டத்தட்ட இந்த இயக்கத்தின் தலைமைப் பீடத்தினர் முதற்கொண்டு அங்கத்தவர் அனைவரும் கைது செய்யப்பட்டுக் கடுமையான விசாரணைக்குட்படுத்தப்பட்டனர். கைது செய்யப்பட்டவர்களில் சிலர் மட்டுமே விடுதலை செய்யப்பட, ஏனையோர் சிறை வைக்கப்பட்டனர். இந்நிகழ்ச்சியால் இந்த இயக்கம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது மட்டுமல்லாது மேற்கொண்டு இயங்க முடியாமல் முடங்கிய நிலை ஏற்பட்டது.

‘தமிழ்ப் புதிய புலிகள்’ பெயர் மாற்றம்

1974ஆம் ஆண்டு தமிழ்ப் புதிய புலிகள் இயக்கத்தை ஆரம்பித்த தனபாலசிங்கம் எனப்படும் செட்டி அதில் தனது தீய செயல்களுக்குத் துணையாக இருப்பார் எனக் கருதி பலரை இணைக்க முற்பட்டார். ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தில் ஆர்வம் கொண்டு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் எனத் துடித்துக்கொண்டு, ஓர் அமைப்பு வடிவமாகக் கொண்டு வரப்படாமல், பல இளைஞர்கள் இருந்ததைத் தனக்குச் சாதகமாக்கச் செட்டி முனைந்தார். இன்பம், பிரபாகரன், பற்றிக் போன்றவர்கள் இப்படி ‘தமிழ்ப் புதிய புலிகள்’ இயக்கத்தில் சேர்க்கப்பட்டனர். துரையப்பா கொல்லப்பட்ட இடத்தில்கூட ரி.என்.ரி(T.N.T) என்று அடையாள மிடப்பட்ட மட்டை ஒன்று இருந்ததைப் பலரும் அறிவர். 1975ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் செட்டியும் இரட்ணகுமாரும் பொலிஸாரால் கைது செய்யப் பட்டனர். இதன் பின்பு ‘தமிழ்ப் புதிய புலிகள்’ இயக்கத்தில் ஆதிக்கம் மிக்கவராக பிரபாகரன் ஆனார். பிரபாகரன் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் மிகவும் ஆர்வம் கொண்டவராகவும், பணம் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் செட்டியைப் போல் அல்லாது மிகவும் நேர்மையான வராகவும், கடுமையான கட்டுப்பாடுகளில் நம்பிக்கை கொண்டவராகவும், அதேவேளையில் தனிமையை விரும்பும் அமைதிக்கொண்டவராகவும் இருந்தார். தனது நெருங்கிய சகாக்களுடன்கூடத் தேவைக்கு அதிகமாகப் பேசமாட்டார்; நம்பவும் மாட்டார். தன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களில் எந்த நேரமும் கவனமான கண்ணோட்டமுள்ளவர். செட்டி எனப்படும் தனபாலசிங்கம் கைதான பின்பு, பிரபாகரனின் ஆதிக்கத்தின்கீழ் வந்த ‘தமிழ்ப் புதிய புலிகள்’ இயக்கம் படிப்படியாக வளர்ச்சியுற்றது. சக்திமிக்கப் பலர் அதில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். பல வடிவங்களிலும் வளர்ச்சியுற்ற இந்த இயக்கத்தின் பெயரை 1976ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 5ஆம் திகதி ‘தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்’ என மாற்றிக் கொண்டனர்.

வட்டுக்கோட்டைப் பிரகடனம்

அன்று தொட்டு இன்றுவரை தமிழ் மக்களுடைய விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஆர்வம் மிக்கவர்களையும் வீரம் மிக்கவர்களையும் கொண்ட வீரவிளைபூமி வல்வெட்டித்துறையாகும். அங்கு ஆதி கோவிலடியில் வசிப்பவர் ஞானமூர்த்தி எனப்படும் பண்புமிக்க மனிதர். இவர் இலங்கைத் தபாற் திணைக்களத்தில் இருந்து ஓய்வுபெற்ற உத்தியோகத்தராகும்.

ஞானமூர்த்தி போன்ற பிரமுகர்களின் நீண்ட முயற்சியால் திருமலை மண்ணில் 1972ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 14ஆம் திகதி இலங்கைத் தமிழ் அரசுக் கட்சி, இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ், இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் ஆகிய கட்சிகள் ஒன்றாக இணைந்து உருவாக்கப்பட்டது தமிழர் கூட்டணியாகும். 1972ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்ட தமிழர் கூட்டணியின் முதலாவது மாநில மாநாடு வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியில் உள்ள பண்ணாகம் என்ற ஊரில் நடைபெற்றது.

சுமார் 1949ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் தமிழ் மக்களின் உரிமைக் குரலாகத் தன்னை மாற்றிக்கொண்ட தந்தை எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் 1975ஆம் ஆண்டு காங்கேசன்துறைத் தொகுதிக்கான இடைத்தேர்தலில் மட்டும் தான் முதன்முதலாகத் தமிழ் ஈழம் பற்றிப் பேசினார் என்பது பலருக்கும் தெரிந்த விடயமாகும். அதுவரை அவர் தமிழர்களுடைய உரிமை பற்றியே பேசினார். செல்வா ஈழ விடுதலை பற்றி என்றோ சொன்னார் என விடயம் தெரியாதவர்கள் கூறலாம். ஆனால் அது தவறு. 1975ஆம் ஆண்டு காங்கேசன்துறை இடைத்தேர்தல் மேடையில் பேசினாலும், அதில் அவர் எவ்வளவு பிடிவாதமாக இருந்தார் என்பது தெரியாது. வட்டுக்கோட்டை மாநாட்டில் இளைஞர்களின் கடுமையான நெருக்கவாரத்தை ஏற்றுக் கொண்டு, அமிர்தலிங்கம், தந்தை செல்வநாயகத்தைத் தமிழ் ஈழத் தீர்மானத்தை ஏற்க வைத்தார். அது மட்டுமல்லாது தமிழர் கூட்டணி என்ற பெயரும் இம்மாநாட்டில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி என்று மாற்றப் பட்டது. இம்மாநாட்டைத் தொடர்ந்து இளைஞர்களுக்கும் பொலிஸாருக்கும் இடையே குழப்பம் ஏற்பட்டது. பொலிஸாரால் இளைஞர்கள் பலமாகத் தாக்கப்பட்டனர். இரகுபதி பாலசிந்திரன்(ரகுபதி), இறைகுமாரன் போன்றவர்கள் கடுமையான இரத்தக் காயப்பட்டனர். இவர்களுடன் பலர் யாழ் சிறையில் தள்ளப்பட்டனர். இது சம்பந்தமாக யாழ்ப்பாணம் பொலிஸ் நிலையத்துக்கு இளைஞர்களுக்காகச் சென்ற அமிர்தலிங்கமும் அங்கு நின்ற பொலிஸாரால் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டார்.

வரலாற்றுப் புகழ்க்கொண்ட வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் பின் வருமாறு:

வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட காலம் முதல் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுடாக, வளவை நதியிலிருந்து சிலாபம் வரைக்கும், தெற்கு மேற்கு பகுதிகளிலும், நடுப்பகுதிகளிலும் சிங்கள மக்களும், வடக்கு, கிழக்கு, வடமேற்கு நிலப்பகுதிகளில் தமிழ் மக்களும் வாழ்ந்து இந்நாட்டின் ஆளுகையைச் சிங்கள நாட்டினமும் தமிழ் நாட்டினமும் தமக்குள் பகிர்ந்து வந்தபடியாலும்,

சிங்கள அரசுகளோடு தொடர்பற்ற வகையில் 1619ஆம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயரால் தமிழ் அரசு போர்க்களத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்டுக் கைப்பற்றப்பட்டு, அவர்களிடமிருந்து ஒல்லாந்தராலும் பின் ஆங்கிலேய ராலும் அதேவிதமாக வெற்றி கொள்ளப்பட்டபடியாலும்,

சிங்கள அரசுகளின் நிலப்பகுதிகளையும், தமிழ் அரசுகளின் நிலப்பகுதிகளையும் வேறுவேறாக ஆட்சி செய்துவந்த ஆங்கில ஏகாதிபத்தியவாதிகள் 1833ஆம் ஆண்டு 'கோல் புறாக்' ஆணைக்குழுவின் விதப்புரைகட்கு அமைய தம் ஆட்சி வசதி கருதி வலுக்கட்டாயமாக இந்நிலப்பகுதிகளை ஒன்றாக இணைத்தபடியாலும்,

ஏகாதிபத்திய ஆட்சியிலிருந்து இலங்கையை விடுவிப்பதற்காக விடுதலைக் கிளர்ச்சியில் தமிழ்த் தலைவர்கள் முன்னோடிகளாக உழைத்து, இறுதியில் 1948ஆம் ஆண்டு இலங்கை சுதந்திரமடைந்த படியாலும்,

மேற்கூறப்பட்ட வரலாற்று உண்மைகள் முற்றாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டு எண்ணிக்கையில் பெரும்பான்மையினர் என்ற அடிப்படையில் முழுத் தீவின் மீதுமான அரசியல் அதிகாரம் சிங்கள நாட்டினத்தின்கைக்கு மாற்றப்பட்டு, அதனால் தமிழ்நாட்டினம் அடிமை இனமாகத் தாழ்த்தப்பட்டபடியாலும்,

சுதந்திரம் பெற்ற நாள் முதல் ஆட்சிக்கு வந்த சிங்கள அரசாங்கங்கள் எல்லாம், சிங்கள மக்களின் தீவிர இனவாதத்தைத் தூண்டி வளர்த்துத் தம் அரசியல் அதிகாரத்தைத் தமிழ் மக்களுக்குப் பாதகமாக:

1. தமிழ்மக்களின் அரைப்பங்கினரின் குடியரிமை, வாக்குரிமைகளைப் பறித்து அதனால் பாராளுமன்றத்தில் தமிழரின் பிரதிநிதித்துவத்தைக் குறைப்பதற்கும்,

2. திட்டமிட்டு அரசாங்க உதவியுடன் நடத்தப்பட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களாலும், இரகசியமாக ஊக்கி விடப்பட்ட சிங்களக் கள்ளக் குடியேற்றங்களைச் சட்டபூர்வமாக அங்கீகரித்தலாலும், பண்டைய தமிழ் அரசின் நிலப்பகுதிகளில் சிங்கள மக்களை நுழைத்துத் தமிழரைத் தம் சொந்தத் தாயாகத்திலேயே சிறுபான்மையினராக்குவதற்கும்,

3. இலங்கை முழுவதும் சிங்களம் மட்டுமே ஆட்சி மொழியாக்கித் தமிழர் மீதும், தமிழ்மொழி மீதும் தாழ்வு முத்திரையைப் பொறிப்பிப்பதற்கும்,

4. குடியரசு அரசியல் அமைப்பில் பௌத்த மதத்திற்கு முதன்மையான இடத்தை அளித்து, இந்நாட்டில் இந்து, கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய மக்களை இரண்டாந்தரத்திற்குத் தாழ்த்துவதற்கும்,

5. கல்வி, தொழில், வேலை வாய்ப்பு, நிலப் பங்கீடு, பொருளாதார வாழ்வு ஆகிய அனைத்துத் துறைகளிலும் தமிழ் மக்களுக்குச் சம வாய்ப்பை மறுத்தும், பெருமளவிலான கைத் தொழில்கள், வளர்ச்சித் திட்டங்களில் தமிழ் நிலங்களைப் புறக்கணித்தும், இலங்கையில் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையே ஊசலாடும் நிலையை ஏற்படுத்துவதற்கும்,

6. இலங்கையில் தமிழ் மொழியையும், பண்பாட்டையும் வளர்க்கும் சந்தர்ப்பங்களை மறுக்கும் அதேநேரத்தில், தமிழ் நாட்டுக் கலாச்சாரத்

தாயூற்றோடு உள்ள தொடர்பையும் திட்டமிட்டுத் துண்டித்துக் கலாச்சார இனக்கொலையை நோக்கி ஈழத் தமிழ் மக்களைத் தள்ளுவதற்கும்,

7. 1956ஆம் ஆண்டு கொழும்பிலும் அம்பாறை முதலிய இடங்களிலும் நடந்தது போன்றும், 1958ஆம் ஆண்டு நாடு முழுவதும் மிகப் பெருமளவில் நடந்தது போன்றும், 1961ஆம் ஆண்டு வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட இராணுவக் காட்டாட்சி போன்றும், 1974ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் ஒன்பதின்மர் உயிர் துறக்கக் காரணமான, காவல் படையின் காரணமற்ற தாக்குதல் போன்றும், 1976ஆம் ஆண்டில் புத்தளத்திலும், இலங்கையின் வேறு பல பாகங்களிலும், காவல் படையினரும், சிங்கள வகுப்பு வெறியரும் தமிழ்ப் பேசும் முஸ்லீம்கள் மீது நடத்திய தாக்குதல் போன்றும், தமிழ்ப் பேசும் மக்கள்மீது வகுப்பு வெறிப் பலாத்கார நடவடிக்கைகளையும், பயமுறுத்தும் நடவடிக்கைகளையும் அனுமதித்தும், கட்டவிழ்த்து விட்டும், தமக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் எதிர்த்து நிற்கும் ஆண்மையை அழித்துப் பீதியை ஏற்படுத்துவதற்கும்,

8. தமிழ் இளைஞர்களை எவ்வித நியாயமோ, நீதி விசாரணையோ இன்றித் தாக்கியும், சித்திரவதை செய்தும், வருடக்கணக்கில் சிறைச் சாலைகளில் அடைத்து வைத்தும்,

9. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நெருக்கடி நிலைச் சட்டத்தின் கீழ், சுதந்திரமாக விவாதிக்கும் சந்தர்ப்பமின்றி, குடியரிமைச் சட்டங்களினால் பிரதிநிதித்துவ விகிதாசாரமே மாற்றப்பட்டுச் சிங்களப் பெரும் பான்மைக்கும், விகிதாச்சாரத்துக்கும் கூடிய பிரதிநிதித்துவம் கொண்ட பாராளுமன்றத்தை அரசியலமைப்பு யாக்க அவை அமைத்து, முந்தைய அரசியலமைப்பின் கீழ்த் தமிழ் மக்களுக்குஞ்சியிருந்த சிறு பாது காப்பு களையும் நீக்கி அடிமைத் தளையை இறுகப் பூட்டிய குடியரசு அரசியல் அமைப்பை அவர்கள் மீது திணிப்பதற்கும், தமது அரசியல் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி வருவதாலும்,

பல்வேறு தமிழ் அரசியல் கட்சிகளும் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கு அரசாங்கங்களோடு ஒத்துழைத்தும், பாராளு மன்றத்துக்கு உள்ளும், வெளியும் கிளர்ச்சி செய்தும், தமிழ் மக்கள் தன்மானத்தோடு வாழக்கூடிய ஆகக்குறைந்த அரசியல் உரிமைகளை யாவது நிலைநாட்டுவதற்கு அடுத்தடுத்து வந்த சிங்கள பிரதமர்களுடன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தங்களும் பயன்றூப் போனபடியாலும்,

ஒற்றையாட்சியில் பெரும்பான்மைச் சமூகம், சிறுபான்மைச் சமூகங்களை நசுக்காதவாறு பாராளுமன்றத்தில் சமபல பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெறுவதற்கு அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் எடுத்த பெரும் முயற்சி தோல்வி கண்டதோடு, எந்தவொரு சமூகத்திற்கும் பாதகமான சட்டங்கள் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்படுவதைத் தடைசெய்யும் பொருட்டு சோல்பரி அரசியல் அமைப்பில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட 29வது

விதியின் அற்பப் பாதுகாப்பும் குடியரசு அரசியல் அமைப்பின் கீழ் நீக்கப்பட்டபடியாலும்,

ஐக்கிய இலங்கைக் கூட்டாட்சிக் குடியரசின் ஓர் அங்கமாக ஒரு தன்னாட்சித் தமிழ் அரசை நிறுவுவதன் மூலம் தமிழ் மக்களின் தனித்துவத்தைக் காக்கும் அதேவேளையில், நாட்டின் ஒற்றுமையைப் பேணும் பொருட்டு இலங்கைத் தமிழ் அரசுக்கட்சி அரசியலமைப்பு யாக்க அவைக்கு முன்வைத்த திட்டங்கள் அவற்றின் தகுதி ஆராயப் படாமலே முழுதாக நிராகரிக்கப்பட்டபடியாலும்,

வல்வெட்டித்துறையில் 1971ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 7ஆம் திகதி கூடிய அனைத்துத் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளின் மாநாட்டில் எடுக்கப்பட்ட ஏகோபித்த ஒன்பது அம்ச முடிவுகளின்படி அரசியலமைப்பு யாக்க அவையின் அடிப்படைத் தீர்மானங்களுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட திருத்தங்களும் அரசியல் கட்சிகளாலும் இன்று ஆளும் கட்சியில் இருப்போர் உட்படத் தனிப்பட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினராலும் கொண்டு வரப்பட்ட திருத்தங்களும் அரசாங்கத்தினாலும் அரசியலமைப்பு யாக்க அவையாலும் நிராகரிக்கப்பட்டபடியாலும்,

1966ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ் மொழிச் சிறப்பு ஏற்பாடுகள் சட்டவிதிகளையாவது அரசியல் அமைப்பில் இடம் பெறச் செய்யும் பொருட்டும் மொழி உரிமை, மத உரிமை, அடிப்படை உரிமைகள் பற்றியும் முன்வைக்கப்பட்ட அரசியல் அமைப்புச் சட்ட மூலத்திற்கான திருத்தங்கள் எல்லாமே தோற்கடிக்கப்பட்ட காரணத்தினால், மிகப் பெரும்பாலான தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அரசியல் நிர்ணய சபையைப் புறக்கணித்தபடியாலும்,

1972ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 22ஆம் திகதி அங்கீகாரம் பெற்ற குடியரசு அரசியல் அமைப்பை நிராகரித்த தமிழர் கூட்டணி 1972ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் 25ஆம் திகதி பிரதமருக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் ஆறு அம்சக் கோரிக்கையைச் சமர்ப்பித்து, அவற்றின் அடிப்படையில் அரசியல் அமைப்பைத் திருத்தித் தமிழ் நாட்டினரின் வேட்கைகளை நிறைவு செய்ய ஏற்ற நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு மூன்று மாத அவகாசம் அளித்தும், அரசு அவ்வித நடவடிக்கை எடுக்கத் தவறினால் சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில் தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் சுதந்திரத்தையும், உரிமைகளையும் வென்றெடுக்கத் தமிழர் கூட்டணி அரசுக்கு எதிராக அற வழி நேரடி நடவடிக்கையில் இறங்குமென அரசாங்கத்திற்கு அறிவித்தபடியாலும்,

நாட்டின் ஒற்றுமைக்குப் பாதிப்பற்ற முறையில் தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் உரிமைகளுக்கு அரசியல் சட்டரீதியான அங்கீகாரம் பெறுவதற்குத் தமிழர் கூட்டணியின் இந்த இறுதி முயற்சியைப் பிரதம மந்திரியும் அரசாங்கமும் உதாசீனம் செய்து உதறித் தள்ளியபடியாலும்,

தமது அரசியலமைப்புக்குத் தமிழ் மக்களின் ஆதரவுண்டு என்ற அரசின் கூற்றை நிலை நாட்டுவதற்குத் தேசிய அரசுப் பேரவையில் தமது உறுப்புரிமையைத் துறந்து ஓர் இடைத்தேர்தலை ஏற்படுத்துவதற்குத் தமிழர் கூட்டணித் தலைவர் அளித்த சந்தர்ப்பத்தை வேண்டுமென்றே இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஒத்தி வைத்துக் காங்கேசன்துறைத் தொகுதித் தமிழ் வாக்காளரின் மக்களாட்சி உரிமையைப் புறக்கணித்த படியாலும்,

1975ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 6ஆம் திகதி நடைபெற்ற இடைத் தேர்தலில் காங்கேசன்துறை வாக்காளர் அதிகப் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் சிங்கள அரசாங்கத்தினால் தமிழ் மக்கள்மீது திணிக்கப் பட்ட குடியரசு அரசியல் அமைப்பை நிராகரித்து மாத்திரமன்றி, திரு.சா.ஜே.வே.செல்வநாயகம் அவர்கட்கும், அவர் மூலம் தமிழர் கூட்டணிக்கும், சுதந்திர இறைமையுள்ள, மதச்சார்பற்ற, சோசலிசத் தமிழ் ஈழ அரசை மீள்வித்துப் புணரமைப்பு செய்யக் கட்டளையிட்ட படியாலும்,

1976ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 14ஆம் திகதி பண்ணாகத்தில் கூடிய தமிழர் கூட்டணியின் முதலாவது மாநில மாநாடு,

தமது உன்னதமான தாய் மொழியாலும், தம் மதங்களினாலும், தமது சிறப்புப் பெற்ற கலாச்சாரப் பாரம்பரியங்களாலும், ஐரோப்பியப் படையெடுப்பாளரின் ஆயுத பலத்தினால் வெற்றி கொள்ளப்படும் வரை, பல நூற்றாண்டுகளாக ஒரு பிரத்தியேகமான பிரதேசத்தில் தனி அரசாங்கச் சுதந்திர வாழ்வு நாடாத்திய வரலாற்றாலும், தமது பிரதேசத்தில் ஒரு தனிநாட்டினமாக வாழ்ந்து தம்மைத் தாமே ஆளும் உளவுறுதியாலும், இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்கள் சிங்களவரில் இருந்து வேறுபட்ட ஒரு தனிநாட்டினம் என்று இத்தால் பிரகடனப்படுத்துகிறது.

1972ஆம் ஆண்டுக் குடியரசு அமைப்பு தமிழ் மக்களைப் புதிய ஏகாதி பத்திய மேலாட்சியாளர்களான சிங்கள மக்களால் ஆளப்படும் அடிமை நாட்டினமாக மாற்றித்தாம் தவறாக அபகரித்துக் கொண்ட அதிகாரத்தைத் தமிழ்நாட்டினத்தின்தனிப் பிரதேசம், மொழி, குடியுரிமை, பொருளாதார வாழ்வு வேலைவாய்ப்பு ஆகியவற்றைப் பறித்துத் தமிழ் மக்கள் ஒரு நாட்டினமென்று கூறுவதற்கான தகுதிகள் அத்தனையையும் அழிக் கின்றனர் என்றும் இம்மாநாடு இத்தால் உலகுக்கு அறிவிக்கின்றது.

எனவே, தமிழ் ஈழம் என்ற தனியரசு அமைப்பதை ஒட்டி வடக்கு, கிழக்கு பகுதிகளுக்கு வெளியே வாழ்ந்து தொழில் புரியும் பெரும்பான்மையான தோட்டத் தொழிலாளரை உறுப்பினராகக் கொண்ட தொழிற்சங்கம் என்ற முறையில், இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தெரிவித்த மனத் தடைகளைக் கவனத்திற்கு எடுக்கும் அதே நேரத்தில், இத்தீவில் உள்ள தமிழ் ஈழ நாட்டினத்தின் நிலையான வாழ்வைப் பாதுகாப்பதற்கு,

ஒவ்வொரு நாட்டினத்திற்கும் உரித்தான சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில் ஒரு சுதந்திர இறைமையுள்ள மதச்சார்பற்ற, சோசலிசத் தமிழ் ஈழ அரசை மீள்வித்துப் புனரமைப்பு செய்வது தவிர்க்க முடியாததாகி விட்டது என்று இம்மாநாடு தீர்மானிக்கிறது.

இம்மாநாடு மேலும் கீழ்க்கண்டவாறு பிரகடனப்படுத்துகின்றது.

1. தமிழ் ஈழ அரசு வடக்கு, கிழக்கு மாகாண மக்களைக் கொண்டதாகவும், தமிழ் ஈழக் குடியரிமையை நாடும் இலங்கையின் எப்பாகத்திலும் வசிக்கும் தமிழ்ப்பேசும் மக்கள் எல்லோருக்கும், உலகின் எப்பாகத்திலும் வசிக்கும் தமிழ் ஈழ வம்சாவளியைக் கொண்ட தமிழ்ப் பேசும் மக்களுக்கும், முழுமையான சமத்துவக் குடியரிமைக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கும்.

2. தமிழ் ஈழத்தின் அரசியலமைப்பு அவ்வரசின் எந்த மத, பிரதேசச் சமூகங்கள் மீதும் வேறு எப் பிரிவினரும் ஆதிக்கம் செலுத்தாமையை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் மக்களாட்சி வழியில் அதிகாரம் பரவலாக்கப் பட்டதாக அமையும்.

3. தமிழ் ஈழ அரசியல் சாதி அழிக்கப்பட்டு, தீண்டாமை என்ற கொடிய முறையும், பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு கற்பிக்கும் நிலையும் வேரோடு களையப்பட்டு எந்த உருவத்திலும் அவற்றைக் கடைப்பிடிப்பது சட்டத்தின் மூலம் தண்டிக்கப்படும்.

4. தமிழ் ஈழம் மதச்சார்பற்ற அரசாக இருக்கும். அதே நேரத்தில் அங்கு வாழும் மக்கள் கடைப்பிடிக்கும் மதங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் சமமான பாதுகாப்பும் உதவியும் அளிக்கும்.

5. தமிழ் ஈழத்தின் அரசு மொழியாகத் தமிழ் இருக்கும். அதே நேரத்தில் சிங்கள அரசில் வாழக் கூடிய தமிழ்ப் பேசும் சிறுபான்மையோருக்குக் கிடைக்கும் உரிமைகளுக்குச் சமதையாக தமிழ் ஈழத்தில் வாழக்கூடிய சிங்களம் பேசும் சிறுபான்மையோருக்கும் தமது மொழியில் கல்வி கற்கும், அரசுடன் கரும மாற்றும் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படும்.

6. ஒரு சோசலிச நாடாக இருக்கப்போகும் தமிழ் ஈழத்தில், மனிதன் மனிதனைச் சுரண்டி வாழும் நிலை விலக்கப்பட்டும், உழைப்பின் பெருமை உறுதிபடுத்தப்பட்டும், சட்டத்தினால் விதிக்கப்பட்ட எல்லை களுக்கு உட்பட்டுத் தனியார் துறை இயங்க அனுமதிக்கப்படும் அதே நேரத்தில் உற்பத்திச் சாதனங்களும், அவற்றின் விநியோக வழிகளும், அரசுக் கட்டுப்பாட்டுக்கும் உடைமைக்கும் உட்படுத்தப்பட்டும், சோசலிசத் திட்டமிடுதலின் அடிப்படையில் பொருளாதார அபிவிருத்தி மேற்கொள்ளப்பட்டும், தனி மனிதனோ, தனி ஒரு குடும்பமோ சேர்த்து வைக்கக்கூடிய செல்வத்திற்கு உச்சவரம்பு விதிக்கப்பட்டும் இருக்கும்.

தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் இறைமையையும், விடுதலையையும் வென்றெடுப்பதற்கான ஒரு செயல் திட்டத்தைத் தயாரித்துத் திருகோண

மலையில் ஜூலை மாதத்தில் நடைபெறவிருக்கும் மாநாட்டில் முன் வைக்குமாறும், போராட்டத்தை விரைவில் ஆரம்பிக்குமாறும் இம்மாநாடு தமிழர் கூட்டணி நடவடிக்கைக் குழுவைப் பணிக்கிறது.

மேலும் சுதந்திரத்திற்கான புனிதப் போரில் தம்மை முற்று முழுதாக அர்ப்பணிக்க முன்வருமாறும், இறைமையுள்ள சோசலிசத் தமிழ் ஈழ அரசு என்ற இலக்கை அடையும் வரை தயங்காது உழைக்குமாறும் தமிழ்த் தேசிய இனத்திற்குப் பொதுவாகவும், தமிழ் இளைஞர்களுக்குச் சிறப்பாகவும் இம்மாநாடு அறைகூவல் விடுகின்றது.

வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தினை மேலே தந்துள்ளோன்.

ட்ரயல் அட் பார்(Trial at Bar)

வட்டுக்கோட்டைப் பிரகடனமான, தமிழ் ஈழம் அமைக்கும் தீர்மானத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் பொருட்டு 1976ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 22ஆம் திகதி குடியரசுத் தினத்தைப் பகிஷ்கரிக்கும்படியும், தமிழ் ஈழம் அமைக்க ஒத்துழைக்கும்படியும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியால் துண்டுப் பிரசுரங்கள் வெளியிடப்பட்டன. இப்பிரசுரங்களை யாழ்ப்பாணம் புதிய சந்தைக் கட்டடத்துக்குப் பக்கத்தில் வைத்துப் பொதுமக்களுக்கு விநியோகித்தபோது அமிர்தலிங்கமும் அவருடன் சேர்த்து வ.ந.நவரட்ணம், க.பொ.இரத்தினம், க.துரைரத்தினம் ஆகியோர் கைது செய்யப்பட்டனர். கைது செய்யப்பட்டவர்கள் அவசரகாலச் சட்டத்தின்கீழ், இராஜத்துரோகம் செய்தவர்கள் என வழக்குப் பதிவு செய்யப்பட்டு விடுதலை செய்யப்பட்டனர்.

இவர்கள் மீதான வழக்கை மூன்று நீதிபதிகள் கொண்ட ஜூரர்கள் அற்ற Trial at Bar என்று விசேடமாக அமைக்கப்பட்ட நீதிமன்றம் விசாரித்தது. மேல்மன்ற நீதிபதிகளைக் கொண்ட குழு முறை நீதிமன்றம் என இதை அழைக்கலாம். கூட்டணியின் தலைவர்கள் இராஜத்துரோகிகளாக இந்த நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தப்பட்டனர். இந்த 'ட்ரயல் அட் பார்' நீதிமன்ற விசாரணை 1976ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 18ஆம் திகதி தொடக்கம் நடைபெற்றது. இதில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் சார்பாகத் தந்தை செல்வநாயகம், ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம், மு.திருச்செல்வம் ஆகிய Q.C.(Queen Council) வழக்கறிஞர்கள் உட்பட நூற்றுக்கணக்கான வழக்கறிஞர்கள் தோன்றினர். இலங்கையிலும், இலங்கையை அண்டிய நாடுகளிலும் கிரிமினல் வழக்குகளில் மிகப் புகழ்பெற்றவர் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம். அவர் சட்டங்களை நுனி விரலில் வைத்துப் பந்தாடுவார். சட்டத்தின் ஓட்டைகளில் புகுந்து விளையாட வல்லவர். சட்டப் புத்தகத்திலுள்ள அத்தனை சொற்களையும் கரைத்துக் குடித்தவர். அப்படிப்பட்டவரைக் கண்டவுடனே நீதிபதிகளின் ஈரல் குலையே நடுங்கியிருக்கும் என நம்புகிறேன். குற்றம் சுமத்தப்பட்டவர்கள் செய்தது சரி என்றோ அல்லது அவர்களமீது சுமத்தப்பட்ட குற்றம் அநியாயமானது என்றோ, இப்படி ஏதாவது விதமாக

தமிழீழம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட வட்டுக்கோட்டை மாநாட்டில் அமிர்தலிங்கம் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் கொடியேற்றுகிறார்.

அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவரும், புகழ் பெற்ற வழக்கறிஞருமாகிய ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம்.

ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் பேசுவார் எனப் பலரும் பலவிதமாக எதிர்ப்பார்க்க “மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் அடங்கிய குழு முறையில் (Trial at Bar) நீதிமன்றம் அமைக்கப்பட ஏதுவான நெருக்கடி நிலை விதிகள் செல்லுபடி அற்றவை” என்னும் அடிப்படையில் தீர்ப்பு வழங்க வைக்கும்படி அவரது வாதம் சுருக்கமாக அமைந்தது. தீர்ப்பும் அதேபோல் 1976ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 10ஆம் திகதி வழங்கப்பட்டது. 1976ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 10ஆம் திகதி சட்ட மா அதிபர் கூட்டணித் தலைவர்களமீது தொடுக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளை வாபஸ் வாங்கி கொண்டார்.

நடராஜா கொலை

உரும்பிராய் சந்திக்குப் பக்கத்தில், சந்தைக்கு அருகிலுள்ள, பெற்றோல் நிலையத்தின் உரிமையாளர் நாகலிங்கம் நடராஜா பல இளைஞர்களைப் பொலிஸாருக்குக் காட்டிக் கொடுத்தவர். அவர் சிவகுமாரனின் அனைத்து நடமாட்டம் பற்றியும் பொலிஸாருக்குத் தகவல் கொடுத்தார். உரும்பிராயில் பல சாதிச்சண்டைகளுக்கும் எண்ணெய் ஊற்றியவர் இந்த மனிதர்.

1974ஆம் ஆண்டு நான் கைது செய்யப்பட்டுக் கிங்ஸ் ஹவுசில் பஸ்தியாம்பிள்ளையால் விசாரிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த நாட்களில் ஒரு நாள் அங்கு நடராஜா வந்தார். நடராஜாவுக்கு என்னைத் தெரியாது. ஆனால் எனக்கு நடராஜாவை நன்றாகத் தெரியும். பஸ்தியாம்பிள்ளைக்கு

நல்ல கறுத்த குலை முந்திரிகைப் பழம் கொண்டு வந்து கொடுக்கும்போதே நினைத்தேன், நடராஜா பற்றிய இளைஞர்களின் தகவல் சரியென்று. என்னை அழைத்த பஸ்தியாம்பிள்ளை நடராஜாவைக் காட்டி அவரைத் தெரியுமா என்று கேட்டார். நான் தெரியாது என்று சொல்லிவிட்டேன். இளைஞர்களை அழிப்பதற்குப் பொலிஸாருக்கு ஊட்டம் கொடுக்கும் நடராஜாவுக்கும் உரும்பிராய் சந்தியில் சந்தைக்கு எதிரே பலசரக்குக் கடை வைத்திருந்த பாலாவுக்கும் கீரியும் பாம்பும் போல் உறவு. நடராஜா மீது சிவகுமாரன் வைத்த குறி தவறியதால் பாலா தனது குறியை அவர் மீது எப்போதும் வைத்திருந்தார். ஒரு மனிதன் இறக்க வேண்டும் என மனிதாபிமானம் உள்ளவர்கள் விரும்பமாட்டார். ஆனால் நடராஜாவின் விடயத்தில் உரும்பிராய் மக்களே ஒத்த கருத்துடையவர்கள். 1976ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 2ஆம் திகதி தனது பெற்றோல் நிலையத்துக்கு முன்னால் இருந்து பத்திரிகைப் படித்துக் கொண்டிருந்த நடராஜாமீது வீசப்பட்ட குண்டு அவரைப் பல துண்டுகளாக்கியது என்ற செய்தியைச் சிறையில் இருந்து கேள்விப்பட்டதும், 764 வழி பஸ்ஸில் அடிக்கடி என்னுடன் பயணம் செய்யும் (பயண நண்பி) வேம்படி மகளிர் கல்லூரியில் படித்த அவரது அழகான மகளை நினைத்து வேதனைப்பட்டேன்.

இரத்நாயக்காவின் பேராசை

சிறையில் இருப்பது என்பது சாதாரண விடயமல்ல. ஒரு மனிதனுக்கு சிறையென்பது எத்தனையோ விதமான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தும். மனரீதியான பாதிப்பு, பொருளாதாரரீதியான பாதிப்பு, பாசரீதியான பாதிப்பு, கல்விரீதியான பாதிப்பு இப்படிப் பலருக்குப் பலவிதமானப் பாதிப்புகள் ஏற்படுத்தத்தான் செய்யும். அதுவும் அரசியல் கைதியாக சிறையில் இருக்கும்பொழுது எந்தவித வெளித்தொடர்புகளும்இன்றி, உலகத்தில் என்ன நடக்கிறது என்ற செய்தியே தெரியாது, வெறும் மனித ஜடமாக இருப்பது நான்கு மணி நேரமும் சுவர்களையும், கம்பிகளையும், மீண்டும் மீண்டும் பார்த்த மனித முகங்களையும் பார்த்துக் கொண்டு இயந்திர வாழ்வு எப்படி வாழமுடியும். இவைகளையெல்லாம் சந்தித்து எதையும் தாங்கிக் கொள்ளக்கூடிய பக்குவத்தை நாமே எமக்கு ஏற்படுத்தாவிட்டால் வீணான குழப்பங்கள் ஏற்படத்தான் செய்யும். இரவெல்லாம் பூட்டிய அறைக்குள்ளிருந்து குளறி அழுதவர்களையும், ஏன் என்ன என்று தெரியாது கெட்ட வார்த்தைகளை அரசாங்கத்துக்கு எதிராகத் திட்டியவர்களையும், கடவுள் மேல் கோபம் கொண்டு திட்டியவர்களையும் வெலிக்கடை சிறையில் கண்டு அவர்களுக்காக நான் வேதனைப்பட்டுள்ளேன். நான் ஏதோ சந்தோசமாகச் சிறையில் இருந்தேன் என்றல்ல. ஆனால், மிகையாக நாங்கள் உணர்ச்சியாவதால் ஒன்றும் நடக்கப்போவதில்லை. நாங்கள் எவ்வளவுதான் கட்டிப் புரண்டாலும் நடக்கிறதைத் தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் சிறையில் எங்கள் கையில் இல்லை.

எம்மில் பல இளைஞர்கள் சிறையால் விடுதலையாகி மீண்டும் கைது செய்யப்பட்டவர்கள். இவர்கள் விடுதலையாகிப் பல மாதங்களாக, சில வருடங்களாகக் கூட வெளியே வந்து பந்தபாசங்களுடன் இருந்துவிட்டு வந்தவர்கள். ஆனால், சத்தியசீலன், திசைவீரசிங்கம், அமரசிங்கம்(அப்பு) போன்ற இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்ட காலம் தொடக்கம் எந்த விடுதலையுமில்லாது தொடர்ச்சியாகச் சிறையில் இருந்தனர். அவர்களின் மனங்களில் வெளியே சொல்லமுடியாத எத்தனை வேதனை இருந்திருக்கும். ஆனால், இவர்கள் சாதாரணமாகப் பக்குவமாக இருந்ததையும் அவதானித்தேன். வெளிப்படையாகக் கூறுவதானால் சத்தியசீலன் பற்றி எனக்கு எப்போதும் ஓர் அனுதாபம் இருந்தது. அவர் தனது காதலியைப்

பிரிந்து சிறையில் இருந்தார். அடிக்கடிச் சிறையில் வந்து அவரைப் பார்த்துப் போன அவரது காதலிக்கு நாளடைவில் நம்பிக்கையற்ற விரக்தி ஏற்பட்டிருக்குமென எண்ணுகிறேன். முடிவு ஒரு புரிந்துணர்வின் அடிப்படையில் அவர்கள் பிரிந்து கொண்டனர். இப்படி எத்தனை கதைகள் எத்தனை இதயங்களில் இருந்திருக்கும். இப்படிப் பலரும் விரக்தியில் இருந்த நேரத்தில் தான் பிரதம மந்திரி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் மந்திரி சபையில் இருந்த விளையாட்டுத்துறை அமைச்சர் இரத்தநாயக்கா விடம் இருந்து அப்படியொரு அழைப்பு எம்மை நோக்கிக் கடிதமாக வந்தது.

அமைச்சர் இரத்தநாயக்காவிடம் இருந்து 1976ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 3ஆம் திகதி வந்த கடிதம் சிறைச்சாலை அதிபர்(Superintendent of Prisons) மூலம் எமக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தது. கடிதத்தைப் பிரதம ஜெயிலர் எமக்கு வாசித்துக் காட்டினார். அதாவது, அமைச்சர் இரத்தநாயக்கா வெலிக்கடைச் சிறையில் உள்ள தமிழ் இளைஞர்கள் அனைவரையும் சந்திக்க விரும்புவதாகவும், அவரை நாங்கள் சந்திக்கும் பட்சத்தில், எமது தவறுகளை உணர்ந்து அவரிடம் நாங்கள் அதை ஒப்புக்கொள்ளும் பட்சத்தில், அவர் எமது தவறுகளை மன்னித்து எங்களின் விடுதலைக்குச் சிபாரிசு செய்வாராம். அக்கடிதம் இந்தச் சாராம்சத்தையே கொண்டிருந்தது. இதைக் கேட்டவுடன் நான், சந்திரகுமாரன், திசைவீரசிங்கம் ஆகிய மூவரும் எதுவிதத் தாமதமின்றி, உடனேயே, நாங்கள் அமைச்சரைச் சந்திக்க வேண்டிய தேவையில்லை என்றோம். சரி எல்லோருடைய அபிப்பிராயத்தையும் கேட்டு நடப்போம் என ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தனர். எமது முடிவை, நாங்கள் எல்லோரும் கதைத்துப் பிரதம ஜெயிலருக்கு அறிவிப்பதாகச் சொன்னோம் அன்றிரவே அமைச்சர் உங்களைச் சந்திக்க விரும்புவதால் நீங்கள் போவதற்குப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். மிக விரைவில் போகிறவர்களின் முடிவைத் தெரிவிக்கவும் என்றார் பிரதம ஜெயிலர்.

நாங்கள் கைது செய்யப்படும்பொழுது எதுவித காரணமும் இன்றி அநியாயமாகக் கைது செய்யப்பட்டோம். சுமார் ஒரு வருடத்துக்கும் மேலாக ஒருவித விசாரணையும் இன்றி எந்தவித நீதிமன்றத்திலும் கொண்டு செல்லப்படாமல் வெறும் தடுப்புக்காவல் கைதியாக இருக்கிறோம். அப்படி ஏதாவது செய்திருந்தாலும், அது எமது மக்களின் விடுதலைக்காக செய்யப்பட்டதாகக் கருதப்படுமே தவிர, எமது தவறு அல்ல. தவறு செய்தது அரசாங்கமே தவிர நாங்களல்ல. எப்படி நாங்கள் தவறு செய்தோம். நாங்கள் தவறு செய்து விட்டோம் என ஏன் அமைச்சரிடம் சொல்ல வேண்டும். எங்களைக் கைது செய்தவர்கள் எங்கள்மீது விசாரணை நடத்த முடியாவிட்டால், நீதிமன்றங்களில் எங்களை நிறுத்த முடியாவிட்டால், அதற்கான ஆதாரங்கள் அவர்களிடம் இல்லையாயின் கௌரவமாக எங்களை விடுதலை செய்வதுதானே நியாயம். அதை விட்டுவிட்டு அமைச்சர் ஏன் வீண் கரடி விடுகிறார். இந்த நியாயத்தைப் புரிந்து கொண்டவர்கள், புரியாதவர்களுக்குப் புரிய வைத்து, அமைச்சர் இரத்தநாயக்காவை எந்தச்

சந்தர்ப்பத்திலும் சந்திப்பதில்லை என்ற முடிவில் மீண்டும் மாற்றமில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டோம்.

ஓத்த அபிப்பிராயம் எங்கும் இருப்பதில்லை. கீரைக் கடைக்கு எதிர்க் கடை வைப்பது ஓர் இன்பமான காரியமாகக் கருதுபவர்கள் தமிழினத்தில் இருக்கத்தான் செய்வர். அமைச்சர் இரத்தநாயக்காவை நாங்கள் சந்திக்கப் போகிறோம். எமக்கு விடுதலைதான் முக்கியம், மானம் அல்ல என செட்டியும் அவரது மிக நெருங்கிய சகா இரட்ணகுமாரும், இவர்களுடன் சேர்ந்து சங்கானை இரட்ணபாலா, உரும்பிராய் ஆனந்தன், மட்டக்களப்பு சேயோன் ஆகியவர்கள் புறப்படவுள்ளதை எமக்குச் சொன்னார்கள். இவர்கள் போவது அங்கு யாருக்கும் பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை. போகிறவர்கள் போகட்டும் என இருந்து விட்டோம்.

ஆனால், திடீரென எமது தலையில் பிரான்ஸிஸ் இடியொன்றைப் போடுவார் என நாங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. குறிப்பாக, தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தவர்கள் என்ன செய்வதெனத் தெரியாது திகைத்துப் போனோம். பிரான்ஸிஸ் தான் அமைச்சரைப் பார்க்கப் போவதாகவும், தனக்கும் விடுதலையாகிப் போக விருப்பம் என்றும் கூறிப் புறப்பட்டார். இதுபற்றி பிரான்ஸிஸைப் பிரான்ஸில் அவரது இல்லத்தில் சந்தித்தபோது, "ஏன் அன்று அமைச்சரைப் பார்க்கப் புறப்பட்டாய்? ஏதாவது சொல்ல விரும்புகிறாயா?" எனக் கேட்டேன். "நான் அதுபற்றி ஒன்றும் கூற விரும்பவில்லை" எனக் கூறிவிட்டார். எது எப்படி இருப்பினும் அன்று அவர் புறப்பட்டது எமக்குப் பெரும் கவலையாகப் போய்விட்டது. நானும் வரதராஜப்பெருமானும் எவ்வளவோ சொல்லி அவரைத் தடுத்தும் பார்த்தோம். தன்னைப் போக அனுமதிக்கும்படித் திணறினார். நாங்கள் அவருடன் மாறடித்துக்கொண்டிருக்கும்போது போகிறவர்களை அழைத்துச் செல்ல சிறை அதிகாரிகள் வந்துவிட்டனர். போக விரும்பும் ஒருவரை நாங்கள் தடுப்பதை அதிகாரிகள் பார்த்தார்களானால் எமக்குப் பிரச்சினையாகிப் போய்விடும். பிரான்ஸிஸ் போனார் என்றால், தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்த எமக்கு அவமானமாகப் போய்விடும். தமிழ் இளைஞர் பேரவையைச் சேர்ந்த யாரும் போகாமல் இருக்கும்பொழுது பிரான்ஸிஸ் செய்வது அடாவடித்தனம். தன்னைப் போக விடும்படி அழுதேவிட்டார். கத்தினார். ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலையில் நானும் வரதராஜப்பெருமானும் அவரை அறையொன்றில் விட்டுப் பூட்டி விட்டோம். ஓர் அறையைப் பூட்டினால் அதன் திறப்பு ஜெயிலர் ஒருவர் கொண்டு வந்தே திறக்க முடியும். பூட்டிய அறையில் கண்ணில் கண்டதை யெல்லாம் உதைத்துக் கத்தினார் பிரான்ஸிஸ். அப்பாடா, ஒரு மாதிரி அவரைப் பலாத்காரமாக என்றாலும் போகாமல் தடுத்தோம். இதை எல்லா இளைஞர்களும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அமைச்சரைப் பார்க்கச் சென்றவர்கள் நாங்கள் எதிர்பார்த்த நேரத்துக்கு முன்னமே வந்துவிட்டனர். இவர்களை அமைச்சர் பார்க்கவே இல்லையாம்.

அமைச்சரின் செயலாளர் உங்களை விரைவில் விடுதலை செய்ய ஏற்பாடு செய்வதாகக் கூறி இவர்களின் பெயர் விபரம் எடுத்துவிட்டு அனுப்பியதாகக் கூறினர். அமைச்சர் ஈழ விடுதலை இயக்கம், தமிழ் இளைஞர் பேரவை போன்றவற்றின் முக்கிய முன்னணி உறுப்பினர்களையேப் பார்க்க விரும்பினார், எதிர்பார்த்தார். ஆனால் போனவர்களோ தமிழ் மக்களின் போராட்டத்தில் பெயரை மாசுபடுத்திய திருடர்களும் சமூக விரோதிகளுமாகும். இவர்களை ஏன் அமைச்சர் சந்திப்பார்? இவர்களை அமைச்சர் சந்தித்தார் எனப் பத்திரிகைகளில் செய்தி போடமுடியுமா? இவர்களுடன் நின்று அமைச்சர் போட்டோ எடுக்கமுடியுமா? இவர்களைச் சந்திப்பதால் அமைச்சருக்கு அரசியல் லாபம் ஏதாவது ஏற்படுமா என்ன? எங்கள் பக்கத்தில் அமைச்சரைப் பார்க்கப் போகாதது பற்றி அதற்குமேல் யாரும் அலட்டிக் கொண்டதில்லை.

1976ஆம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியிலே புலோலி வங்கிக் கொள்ளையில் கைது செய்யப்பட்டவர்கள் நீதிமன்றம் கொண்டு செல்லப்பட்டுப் பிணையில் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். திடீரெனத் துரையப்பா கொலை வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் கொழும்பு மகலீன் சிறைச்சாலைக்கு மாற்றப்பட்டனர். 1977ஆம் ஆண்டு தை மாதத்தின் இறுதிப் பகுதியில் எங்களில் அரைவாசிப் பேரை திடீரென விடுதலை செய்தனர். தேர்தல் வரவிருப்பதால் அனைவரையும் சும்மாவே விடுதலை செய்ய முடிவு செய்துள்ளனர் என அறிந்தேன். படிப்படியாக இருவர், மூவர் என ஒவ்வொரு நாடும் விடுதலை செய்தவர்கள், திடீரென ஒரு நாள் காலை வண்ணை ஆனந்தன், சத்திசீலன், ஜீவராஜா, வசந்தகுமார் போன்றவர்களுடன் என்னையும் விடுதலை செய்தனர். வெலிக்கடைச் சிறை வாசலில் வெளியே விடப்பட்ட நாங்கள் செய்வதறியாது திகைத்தோம். காரணம் எங்களிடம் பணம் இருக்கவில்லை. எங்கே போவது என யோசித்தோம். பம்பலப் பிட்டியில் உள்ள சாந்தனின் அறைக்குப் போவோம் என சத்தியசீலன் சொன்னார். (சாந்தன் கொழும்பில் தனியார் கொம்பனி ஒன்றில் அப்போது கணக்காளராக இருந்ததாக ஞாபகம். இவர் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப். சார்ந்தவர் அல்ல.) அதன்படி அங்கே சென்றோம். அங்கு கொக்குவில் தவராஜாவும் இருந்தார். சாந்தனும் தவராஜாவும் மிகவும் அன்பாக எங்களை வரவேற்றுப் பார்த்தனர். எல்லோரும் யாழ்ப்பாணம் போவதற்கான புகையிரதச் செலவு, கைச்செலவுக்கு ஏற்பாடு செய்வதாகச் சாந்தன் சொன்னார்.

கொழும்பு கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்துக்கு அண்மையில் உள்ள வியாபார நிலையத்தில் நண்பர் ஒருவரைச் சந்திக்க சத்தியசீலன் புறப்பட்டார். என்னையும் அழைத்துச் சென்றார். துணைக்கு நானும் சென்றேன். கோட்டை இராஜேஸ்வரி பவனுக்கு முன்னால் நண்பர் புனிதலிங்கத்தைக் கண்டேன். என்னைக் கண்ட புனிதலிங்கத்துக்கு ஆச்சரியமும் அதிர்ச்சியும். “எப்போது விடுதலையானாய்?” எனக் கேட்டார். “இன்று காலைதான்” என விபரம் கூறினேன்.

யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியடியைச் சேர்ந்த நண்பர் புனிதலிங்கத்தை அரசியல், இலக்கிய, சினிமா, நாடக ஈடுபாடு கொண்டவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். யாழ்நகர் துரை எனப்படும் கொட்டடி ஐயாத்துரை என்பவரும் புனிதலிங்கமும் ஒன்றாகவே திரிவார்கள். அந்த நாட்களில் 'மக்கள் குரல்' என்ற பத்திரிகை புனிதலிங்கத்தால் வெளியிடப்பட்டது. அப்பத்திரிகை தமிழ் மக்களின் போராட்டத்துக்கு ஆதரவாகக் குரல் கொடுத்தது. போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்த இளைஞர்களிடம் மிகவும் அன்பான தொடர்புடையவராகப் புனிதலிங்கம் இருந்தார். அவர் என்னைத் தேநீர் அருந்த அழைத்தார். தூரத்தில் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டு சத்தியசீலன் நிற்பதைத் தெரிவித்தேன். "சரி, கொஞ்சம் நில்லுங்கள்" எனப் பக்கத்தில் உள்ள கடைக்குள் போய் வந்தார். கையில் ஒரு என்வலப் தந்து, அதை ஆறுதலாக உடைத்துப் பாருங்கள் எனச் சொல்லிவிட்டு விடைபெற்றார்.

நான் சத்தியசீலனுடன் போய் அவரது நண்பரைக் கண்டோம். பின்னர் பஸ்ஸில் பம்பலப்பிட்டி திரும்பி வரும்பொழுது என்வலப்பை உடைத்துப் பார்த்தேன். உள்ளே நான்கு பச்சைப் பத்து ரூபாய்த் தாள்கள் இருந்தன. நான் மலைத்துப் போய்விட்டேன். 1977ஆம் ஆண்டு நாற்பது ரூபாய் என்பது பெரும் தொகையான பணம். கொழும்பில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் போவதற்கு 10 ரூபாதான் புகையிரதச் செலவு. எனக்குப் பணத்தைக் கண்டதும் அளவிட முடியாத சந்தோஷம். அப்படிப் பண உதவி செய்ய யாரும் முன் வரமாட்டார்கள். இதை நான் எழுதும் போது நண்பர் புனிதலிங்கம் எங்கே இருக்கிறார் எனத் தெரியாது. ஆனால் இன்றும் நன்றியுடன் அவரின் செயலை நினைவு மீட்டுக் கொள்கிறேன்.

சத்தியசீலனும் நானும் மீண்டும் சாந்தனின் அறைக்கு வந்தோம். என்னைத் தவிர மற்றவர்கள் இரண்டொரு நாள் கொழும்பில் தங்க விரும்பினர். புனிதலிங்கம் தந்த 40 ரூபாயில் 20 ரூபாயை சத்தியசீலனிடம் கொடுத்தேன். ஆனால், அதை வாங்க அவர் மறுத்துவிட்டார். சாந்தனும் தவராஜாவும் எல்லோருக்கும் பண ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். நான் அன்றே கொழும்பு கோட்டையில் இருந்து மதியம் யாழ்ப்பாணம் நோக்கிப் புறப்பட்ட யாழ்தேவியில் தம்பி தங்கைகளுக்கு இனிப்பு, பழுவகை களுடன் வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டேன். மந்திரியைப் பார்க்கப் போனவர்கள், பார்க்கப் புறப்பட்டவர்கள், பார்க்காது மறுத்தவர்கள் அனைவரும் சம காலத்திலேயே விடுதலை செய்யப்பட்டோம்.

விடுதலையின் பின்

புலோலி வங்கிக் கொள்ளைக்குப்பின் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம் சம்பந்தமாக எனக்குப் பெரும் ஆர்வம் இருக்கவில்லை. சிறையில் நாங்கள் பேசிக் கொண்டதுபோல, தமிழ் இளைஞர் பேரவையுடன் இணைந்து தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் பிடியில் இல்லாது தனித்துவமாக இயங்கிக் கொள்ளலாம் என்பதில் எனக்கு ஆர்வம் இருந்தது. நாங்கள் எல்லோரும் ஒத்த கருத்தில் இருந்ததால், மாவை சேனாதிராஜாவை எமது கருத்துக்கு இணங்க வைப்பதில் பெரிய சிரமம் இருக்காது என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், விடுதலையாகி வெளியால் வந்த பின்பு இந்த இணைப்பு விடயத்தில் வரதராஜப்பெருமாள், பிரான்ஸிஸ் போன்றோர் விருப்பமில்லாது காணப்பட்டனர். முத்துகுமாரசாமி, நான், நித்தியானந்தன், தங்கமகேந்தின் போன்றவர்கள் இணைய வேண்டும் என்ற கருத்தில் இருந்தோம். சந்திரமோகன் தனது முதலாவது சிறையுடன் விடுதலைப் போராட்டத்தில் இருந்து ஒதுங்கிக் கொண்டார். அவர் விளையாட்டாக அரசியலுக்கு வந்தவர் என நினைக்கிறேன். இவ்வளவு விளையாக முடியுமென அவர் எதிர் பார்க்காததால், அதிர்ச்சி தாங்க முடியாமல் அன்று ஒதுங்கியவர்தான், இன்று பெரும் வர்த்தகராக யாழ்ப்பாணத்தில் உலா வருகிறார்.

தமிழ் இளைஞர் பேரவைக்கும் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்துக்குமான இணைப்பு முயற்சிக் கூட்டம், யாழ் ஸ்ரான்லி வீதியில் உள்ள என்.ரி.செல்லத்துரையின் கட்டடத்தின் மேல்மாடியில் நடைபெற்ற பொழுது வரதராஜப்பெருமாள் வேண்டுமென்றே குழப்பமான வாதங்களை வைக்கத் தமிழ் இளைஞர் பேரவையினரும் நாங்களும் விட்டோமா பார் எனக் குழப்ப, இறுதியில் முடிவின்றி அனைவரும் கலைந்து கொண்டோம். இதன் பின்பு இணைப்புப் பற்றியோ இணைவது பற்றியோ யாரும் பேசிக் கொண்டதில்லை. ஆனால், தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பெரிதாக ஒன்றும் செய்ய முடியாமல், என்ன செய்வதென ஆளுக்காள் ஓய்ந்திருந்தனர் என்றே சொல்ல முடியும். இந்த நேரத்தில் தடுக்கி விழுந்து நினைவில்லாது தந்தை செல்வநாயகம் யாழ்ப்பாணம் வைத்தியசாலையில் நரம்பு இருதய நோய்களுக்கான பிரிவின் விசேட அறை ஒன்றில் கோமா (COMA) நிலையில் இருந்தார். வைத்தியசாலை சென்று அவரைப் பார்த்த பொழுது, அவர் கேட்டுக் கொண்டதுபோல ஒற்றுமையை ஏற்படுத்த முடியாமற் போய்விட்டதே எனக் கவலை கொண்டேன்.

யாழ் வைத்தியசாலைக்கு முன்னே உள்ள உணவுக் கடைகளில் ஒன்று ஹோட்டல் குட்லக். இதன் உரிமையாளரும் அவரது உறவினர்களும்

யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் தந்தை செல்வநாயகத்தின் உடலுக்குப்பக்கத்தில் மங்கையற்கரசி, அமிர்தலிங்கம், வி.பொன்னம்பலம்.

அனைத்துப் போராளிகளுக்கும் உதவுபவர்கள். அனைவரையும் மதித்து நடப்பவர்கள். இங்கு நாதன் என்ற மலையக இளைஞர் ஒருவர் வேலை செய்தார். அவர் வேலை செய்பவர் போல் அல்லாது உரிமையாளர் போல சகல சலுகைகளும் உடையவர். நாதனும் சின்ன வயது தொடக்கம் எமது போராட்டத்தில் ஆர்வம் உள்ளவர். அவர் எனது நண்பரும் கூட. (1980 எல்லா இளைஞர்களும் ஏதாவது ஓர் இயக்கத்தில் சேர்ந்து வேலை செய்தனர். அதேபோல் நாதனும் புளட் இயக்கத்தில் சேர்ந்து கொண்டார். அவர் PLOTE(புளட்) இயக்கத்தில் சேர்ந்துகொண்டபின் 1987ஆம் ஆண்டு இந்தியாவில் கண்டேன்). நாதனுடன் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது யாழ் வைத்தியசாலையில் இருந்து வந்த எமக்குப் பழக்கமான ஆண் தாதி ஒருவர் தந்தை செல்வா இறந்துவிட்டார் என்ற செய்தியைச் சொன்னார். ஆம். 1977ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 27ஆம் திகதியன்றிரவு சுமார் பத்து மணியளவில் தமிழினத்தின் மாபெரும் தலைவர் எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம் இயற்கை எய்தினார்.

தந்தை செல்வாவின் மரணச் சடங்கு, இறுதிச் சடங்கு, அதன் ஒழுங்குகள் அனைத்திலும் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பங்கு கொண்டோம். பெரியவரின் உடல் யாழ்வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் பொது

மக்களின் அஞ்சலிக்காக வைக்கப்பட்டபொழுது முழுநேரமும் அங்கு நின்று தேவையான உதவிகள், ஒழுங்குகள் செய்தோம். பின்பு பெரியவரின் உடல் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. ஊருக்கு ஓரிடத்தில் மட்டும் பெரியவரின் உடலைத் தாங்கி ஊர்வலமாக வந்த வாகனம் நிறுத்தப்பட்டு மரியாதை அளிக்கப்பட்டது. உடலைத் தாங்கிய வாகனத்துடன் ஏராளமான வாகனங்களில் கட்சிப் பிரமுகர்களும் இளைஞர்களும் பெரும் பிரமுகர்களும் சோகம் தாங்கிய முகத்துடன் காணப்பட்டனர். பெரியவரின் உடல் அவரின் தொகுதியான காங்கேசன் துறைத் தொகுதி ஊடாக இறுதியில் அவரின் தெல்லிப்பளை இல்லத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. அவரின் உடல் தாங்கிய வண்டிக்கு மயிலிட்டி ஊடாக வரும்பொழுது இறுதி மரியாதை செய்யும்பொருட்டு மயிலிட்டி காணிக்கை மாதா கோவிலுக்கு முன்பு பெரும் பந்தல் போட்டு சிவனடியார் தலைமையில் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. இறுதி ஊர்வலம் எனது வீட்டுக்கு முன்னால் நிறுத்தப்பட்டு இறுதி மரியாதை எமது குடும்பத்தால் செய்ய மாவை சேனாதிராஜா திடீர் ஏற்பாடுசெய்தார். அதன்படி தந்தையின் உடல் எனது வீட்டுக்கு முன்னால் நிறுத்தப்பட்டது. இதனை எமக்கு வழங்கப்பட்ட கௌரவமாகக் கருதிக் கொண்டேன். எங்கள் குடும்பத்தினர் இறுதி அஞ்சலி செலுத்தினர்.

தெல்லிப்பளை மகாஜனாக் கல்லூரிக்குச் செல்லும் பாதையில் உள்ள தந்தை செல்வநாயகத்தின் வீட்டில் இருந்து மீண்டும் காங்கேசன்துறை வீதியால் பெரியவரின் உடல் யாழ்ப்பாணம் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. இறுதி ஊர்வலத்தில் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் பங்கு கொண்டு தமது ஈடுஇணையற்ற தலைவருக்கு இறுதி மரியாதையை செலுத்திக் கொண்டனர். ஊர்வலத்தில் அங்கும் இங்கும் ஓடி பல ஒழுங்குகளைக் காந்தளகம் சச்சிதானந்தன் செய்தார். யாழ் கோட்டைக்கும், யாழ் மாநகர சபைக்கும், யாழ் சுப்பிரமணியம் பூங்காவுக்கும், யாழ் நூல்நிலையத் திற்கும் இடைப்பட்ட நிலப்பரப்பில் தந்தை செல்வாவரின் உடல் எரியூட்டப்பட்டது. அங்கு நடந்த இரங்கல் கூட்டத்தில் பல தமிழ், சிங்களத் தலைவர்கள், பிரமுகர்கள் இரங்கல் உரை நிகழ்த்தினர். அவற்றுள் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி ஆற்றிய இரங்கலுரையின் ஒரு பகுதி என்னால் என்றும் மறக்கமுடியாதது. "இவர் வாழ்ந்த காலத்தில் நாங்கள் வாழ்ந்தோம் என எங்களையெல்லாம் பெருமை கொள்ள வைக்கும் வாழ்வு வாழ்ந்தவர் இந்த உத்தமர்" எனத் தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி குறிப்பிட்டார்.

1977ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 21ஆம் திகதி நடக்க இருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்ட இலங்கைத் தேசிய அரசுப் பேரவைக்கான தேர்தலில் நாங்கள் பங்குபற்றுவதா இல்லையா அதாவது, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கு ஆதரவு தெரிவித்துத் தேர்தல் பிரச்சாரங்களில் அவர்களுக்கு உதவுவதா இல்லையா என்பதில் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் தலைமையில் பெரும் பிரச்சினை உருவாகியது. தமிழ் மக்களிடமிருந்து

தமிழ் ஈழத்துக்கான ஆணையைப் பெறுவதற்கான தேர்தலாக 1977ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலைத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் அறிவித்தனர். சர்வதேசரீதியாகக்கூட இந்தத் தேர்தல் தமிழ் மக்களின் எதிர்பார்ப்பு என்ன என எதிர்பார்க்கப்பட்ட ஒன்றாகும். இத்தேர்தலில் தமிழ் ஈழத்தை முன்வைத்துத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் மட்டுமே வேட்பாளர் களாக நிற்பதால், நாம் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கு ஆதரவாகத் தேர்தலில் வேலை செய்ய வேண்டும் என நானும் முத்துகுமாரசாமியும் கேட்டுக் கொண்டோம். இத்தேர்தலில் சரியோ, பிழையோ தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தோல்வியானது தமிழ் மக்கள் தமிழ் ஈழத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்றாகிவிடும். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கும் எமக்கும் உள்ள முரண்பாடுகள் கொள்கை, வேலைத்திட்டம், போராட்ட வழி சம்பந்தமானதே தவிர அவர்கள் எமது தனிப்பட்ட எதிரிகளல்ல. சரியான ஒரு கொள்கையை முன்வைத்து அவர்கள் தேர்தலில் நிற்கும் பொழுது அந்தக் கொள்கையான தமிழ் ஈழத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் நாம் அதற்கான தேர்தலில் ஒத்துழைக்க வேண்டியது நியாயமான ஒரு செயல்.

ஆனால் வரதராஜப்பெருமாள், பிரான்ஸிஸ் மிகவும் பிடிவாதமாக மறுத்து விட்டனர். ஏதோ தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினருடன் வஞ்சம் தீர்ப்பது போலவும் பின்னணியில் நின்று இவர்களை யாரோ ஏவி விடுவது போலவும் ஏதோ ஒரு சதிவலைக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டவர்கள் போலவும் இவர்கள் குழப்பமான நியாயமற்ற நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத வாதங்களை முன்வைத்தனர். யார் என்ன ஆனாலும் சரி இத்தேர்தலில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கு வேலை செய்யவேண்டியது எமது வரலாற்றுக் கடமை. அதைச் செய்வேன் என நான் மிகவும் உறுதியாகக் கூறினேன். இதனடிப்படையில் நான், முத்துகுமாரசாமி, ஜோதிலிங்கம், நித்தியானந்தன், சோளவந்தன், தங்கமகேந்திரன் போன்றவர்கள் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்குத் தேர்தல் பிரச்சாரம், வேலைகளில் தோள் கொடுக்க முன் வந்தோம். எமது முடிவை புஸ்பராணி ஏற்க மறுத்தார். கல்யாணியும் புஸ்பராணியும் தேர்தல் பிரச்சாரங்களில் பங்கு பற்ற மறுத்தனர். எமது பக்கமுள்ள நியாயத்தை இவர்களுக்கு விளங்க வைத்தோம். அதன் பின்பு அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு எம்முடன் ஒத்துழைக்க முன்வந்தனர். இதுவே தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் முன்னணித் தலைவர்கள் ஒன்றாகக் கூடியக் கடைசிக் கூட்டம் என எண்ணுகிறேன். இதன் பின்பு தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கமானது அமைப்பு ரீதியாக இயங்காது சிதைந்து போனது.

1977ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் மேடைகளில் அவர்களுக்காகப் பிரச்சாரம் செய்தாலும் எமது கொள்கையின் அடிப்படையில் தெளிவாகவே பிரச்சாரம் செய்தோம். மாவிட்டபுரத்தில் நடந்த கூட்டத்தில் அமிர்தலிங்கத்துக்கு முன்வைத்தும், வவுனியாவில் நடந்த கூட்டத்தில் தொண்டமானுக்கு முன்வைத்தும், “நீங்கள் தமிழ் ஈழப் போராட்டத்தில் இருந்து பின்வாங்கினால் இளைஞர்களுடைய துப்பாக்கி

உங்களை நோக்கித் திரும்பத் தயங்காது'' எனக் கூறினேன். இத்தேர்தல் காலத்தில் சில மேடைகளில் மிகையுணர்ச்சி அடிப்படையில் நான் பேசிய பேச்சுக்களை நினைத்து இப்போது வெட்கமடைகிறேன். இந்நாட்களில் என்னிடம் நிறைவான பக்குவம் ஏற்படவில்லை என்பதை இன்று உணரக் கூடியதாகவுள்ளது. எவ்வளவுதான் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் வேலை செய்ய வேண்டும் என்ற கொள்கை என்னிடம் இருந்தாலும், அடிப்படையாக என் மனத்தில் இனத் துவேஷம் இருந்திருந்தது என்பதும், நானும் சிங்கள மக்களுக்கு எதிரான துவேஷம் காட்டி நடந்துகொண்டேன் என்றும் இப்பொழுது சிந்தித்தால் தெளிவாகிறது. வவுனியா, நொச்சிமோட்டை, பருத்தித்துறை போன்ற கூட்டங்களில் சிங்கள மக்களுக்கு எதிராக நான் பேசிய துவேஷமான பேச்சுகள் 1977ஆம் ஆண்டு ஜூலை கலவரம் பற்றி விசாரித்த சன்சோனி கமிஷன் முன் சிங்கள மக்கள் பலரால் சாட்சியாக முன்வைக்கப்பட்டது. நியாயபூர்வமான தமிழ் மக்களுடைய போராட்டத்தைக் கொச்சைப்படுத்தி அப்பாவித் தமிழ் மக்களை அழித் தொழித்து வரும் சிங்களப் பேரினவாத அரசியல் தலைவர்களுக்கு நிகராக அப்பாவிச் சிங்கள மக்களுக்கெதிராக துவேஷ மனப்பான்மை எம்மிடையே இருக்கக்கூடாது. நான் எனது பேச்சுக்காக இன்று மனம் வருந்துகிறேன்.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் வெற்றிக்காகக் காங்கேசன்துறை தொடக்கம் புத்தளம் வரை சென்று பிரச்சார வேலைகளில் ஈடுபட்டேன். புத்தளத்தில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் கொழும்புக் கிளையினர் ரகுபதி பாலசிறீதரன் தலைமையில் நிரந்தரமாகத் தங்கியிருந்து பிரச்சார வேலைகளில் ஈடுபட்டனர். வவுனியாவில் நொச்சிமோட்டை, ஓமந்தை போன்ற இடங்களில் பலநாட்களாகத் தங்கி இருந்து மக்கள் மத்தியில் தேர்தல் வேலையுடன் சேர்ந்து அவர்களை அரசியல் மயப்படுத்தும் வேலைகளில் ஈடுபட்டேன். நாங்கள் எதிர்பார்த்ததைவிடத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கு 1977ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 21ஆம் திகதி நடந்த தேர்தலில் தமிழ் மக்கள் கூடுதலான வாக்குகளை அளித்தனர். இத்தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி 140 தேர்தல் தொகுதிகளைக் கைப்பற்றி வரலாற்றில் பெரும்பான்மை அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட அரசமைத்தது. சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஏழு இடங்களை மட்டும் பெற்றுக்கொண்டது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி பதினெட்டு இடங்களைப் பெற்றுக் கொண்டது. இலங்கையின் வரலாற்றில் முதன்முதலாகத் தமிழர் ஒருவர் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக வரும் வாய்ப்பு இத்தேர்தல் மூலம் ஏற்பட்டது.

தேர்தலைப் பகிஷ்கரித்த தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் ஒரு குழுவினர் 'வழிகாட்டி' என்ற பத்திரிகையில் மார்க் அன்ரனியின் வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க பேச்சைப் பிரசுரித்து என்னையும் முத்துக் குமாரசாமியையும் (குமார்) மறைமுகமாகத் தாக்கினர். இப்பத்திரிகை ஓர் இதழ் மட்டுமே வெளிவந்தது. இப்பத்திரிகையின் சூத்திரதாரிகளாக பிரான்ஸிஸ், குமரன் மாஸ்ரர், கொட்டடி நல்லையா இருந்தனர்.

வரதராஜப்பெருமாள் அரசியலில் இருந்து ஒதுங்கியவரானார். தனது பட்டப்படிப்பில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தினார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் கலைப்பீட மாணவனாகச் சேர்ந்துகொண்ட வரதராஜப்பெருமாள், பட்டதாரி ஆன பின்புகூட அரசியல் பக்கம் தலை வைத்துப் படுக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலேயே உதவி விரிவுரையாளராகிக் கொண்டார். தனியார் கல்வி நிலையங்களிலும் விரிவுரைகள் செய்தார். 1983ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் அம்பாறையில் நடந்த கார்ல் மார்க்ஸ் நூற்றாண்டு செமினாரில் விரிவுரைக்குச் சென்ற இவர் தவறான தகவல் களின் கீழ் பொலிஸாரால் புலி எனக் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். அதன்பின்பு ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் (ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்) தளபதிகளில் ஒருவரான குணசேகரனால் (குன்சி) மேற்கொள்ளப்பட்ட மட்டக்களப்புச் சிறை உடைப்பின் மூலம் வெளியே வந்த வரதராஜப்பெருமாள் தன்னை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் உடன் இணைத்துக் கொண்டார்.

1977ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் நடந்த தேர்தலில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் எதிர்க்கட்சியாக வந்தது சிங்களப் பேரினவாதிகள் மத்தியில் ஒரு பொறாமைத் தனத்தை ஏற்படுத்தியது என்றே கூறவேண்டும்.

1977ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் 14ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணம் புனித பற்றிக் கல்லூரி மைதானத்தில் நடைபெற்ற களியாட்டத்திற்குச் சில குருநகர் நண்பர்களுடன் நானும் சென்றிருந்தேன். வழமைபோல் நாங்கள் ஒரு மூலையில் போய் உட்கார்ந்திருந்து கடலை சாப்பிட்டு, சிகரட் புகைத்து அரசியல் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். மக்கள் சந்தோசமாகக் காணப்பட்டனர். இரவு நீண்டதால் நாங்கள் புறப்பட்டு வந்தோம். நாங்கள் வெளியே வந்து சவக்காலைச் சந்தியை அண்மித்த வேளையில் களியாட்ட மைதானத்தில் ஏதோ களேபரமாகவும் கூக்குரல் சத்தமாகவும் இருந்தது. அங்குச் சென்று விசாரித்ததில் சிங்களப் பொலிஸார் பிரச்சினை என்றனர். மக்கள் அங்கும் இங்கும் சிதறி ஓடினர். நாங்களும் களத்தில் இறங்கிப் பொலிஸாரைத் தாக்கினோம். அங்கு ஒபரோய் தேவனும் நிற்பதைக் கண்டேன். சுமார் பதினைந்து பொலிஸார் இருந்திருப்பார். அனைவரும் தாக்கப்பட்டனர்; தாக்கப்பட்டது பொலிஸார் என்பதால் ஏதாவது நடக்கலாம் என எதிர்பார்த்தோம். ஆனால் பெரிதாக ஒன்றும் நடக்கவில்லை. காலையில் நான் எனது வீட்டுக்குப் போய்விட்டேன். வீணான குழப்பத்தை ஏற்படுத்திய பொலிஸார் 15ஆம் திகதி மாலையிலேயே பிரச்சினையைப் பெரிதுபடுத்தினர்; வாகனங்களை நொறுக்கினர்; மக்களைத் தாக்கினர். இச்செய்தி அறிந்து மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வந்தேன். யாழ்நகரமே போர்க்கோலம் பூண்டிருந்தது. வீதியில் ரயர்கள் போட்டுக் கொளுத்தப்பட்டிருந்தன. யாழ் நகரில் பொது மக்கள்மீது பொலிஸார் சுட்டதில் நான்கு அப்பாவி மக்கள் இறந்தனர்.

1977ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 14ஆம் திகதி தமிழ் மக்களுக்கெதிரான இன அழிப்பு நடவடிக்கை தொடங்கியது. பொறுப்பற்ற முறையில் "போர்

என்றால் போர். சமாதானம் என்றால் சமாதானம்” என்று ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் அரசு இனக் கலவரத்தை தூண்டியது. இதனால் பாதிக்கப்பட்ட சுமார் 1500 அகதிகளை ஏற்றிக் கொண்டு காங்கேசன்துறைத் துறைமுகத்துக்கு வந்தது ‘லங்காராணி (Lanka Rani)’ என்ற கப்பல். அதில் வந்த அகதிகளை நடேஸ்வராக் கல்லூரியிலும், யாழ்ப்பாணம் கனகரத்தினம் கல்லூரியிலும் அமைக்கப்பட்ட முகாம்களில் தங்க எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டன. இரு முகாம்களுக்கும் சென்று உதவிகளைச் செய்தேன். லங்காராணியில் அகதிகளுடன் வந்த குமார், அருளர் ஆகியவர்களிடம் விபரம் அறிந்தேன்.

1977ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் கலவரத்தின்பின் ஏற்பட்ட விரக்தி நிலை இளைஞர்கள் மத்தியில் ஆயுதப் போராட்டத்தின் மீதான, விடுதலைப் போராட்டத்தின் மீதான நியாயத்தை மேலும் வலியுறுத்தி நின்றது. அதே போல், முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட தென்னிலங்கை இளைஞர்கள் மத்தியிலும் தேசிய சுய நிர்ணயம் பற்றிய வாதம் கிளம்பியது. பல இளைஞர்கள் தேசிய சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினர். தமிழ் மக்களுக்குப் பிரிந்து செல்லக்கூடிய தேசிய சுயநிர்ணய உரிமை உண்டு என ஒரு சாராரும், இல்லை என ஒரு சாராரும் வாதிக்கத் தொடங்கினர். தனித்தனியாகக் குழுக்களாக நடந்த இந்த வாதங்கள் பின்பு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டன. இவ்வாறான ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட கருத்தரங்குகள் ஹற்றன், கண்டி, கொழும்பு போன்ற இடங்களில் பெரிதாக நடைபெற்றன. கொழும்பு உருத்திரா மாவத்தையில் உள்ள தமிழ்ச் சங்க மண்டபத்தில் நடைபெற்ற பெரியதோர் கருத்தரங்கு வாதத்தில் வடகிழக்கு மக்களின் சார்பில் நான் கலந்துகொண்டேன். இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, லங்கா சமசமாஜக்கட்சி, ஜே.வி.பி.எனப் பல இடதுசாரி இயக்கங்களின் பிரதிநிதிகள் கலந்துகொண்டனர். “தமிழ் மக்கள் தேசிய சுய நிர்ணயம் கொண்டவர்கள். பிரிந்து செல்லும் உரிமை உடையவர்கள்” என்ற தலைப்பின் கீழ் ஆதரவாகவும் எதிராகவும் வாதம் நடைபெற்றது. ஆழமான கருத்து ஆதாரங்கள் அடிப்படையில் பலமான கருத்துகள் பலரால் முன்வைக்கப்பட்டன. தமிழில் நடைபெற்ற இக்கூட்டத்தில் சிங்கள இளைஞர்கள் தமது கருத்தை ஆணித்தரமாகத் தமிழில் பேசியதைப் பார்த்து ஆச்சரியம் கொண்டேன். அங்கு பேசிய அனைவரும், “தமிழ் மக்கள் பிரிந்து செல்ல உரிமையற்றவர்கள். பிரிந்து செல்லக்கூடாது. இது சிறிய நாடு. தமிழ் மக்கள் பாரம்பரியம் அற்ற மக்கள். தேசிய இனங்களுக்குரிய தாற்பரியமற்றவர்கள் தமிழர்கள்” எனப் பலவாறாகப் பேசி தமிழ் மக்களின் தேசியப் போராட்டத்தை அங்கீகரிக்க மறுத்தனர்.

அவர்களுக்கிடையில் ‘இலங்கை சமூகக் கல்வி வட்ட’த்தை சேர்ந்த ஒரு மலையகத் தமிழ் இளைஞர் மட்டும் தமிழ் மக்களுடைய தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை அங்கீகரித்து, தேசிய நிர்ணய உரிமைக்கான அனைத்துத் தகுதிகளும் கொண்ட தமிழ் மக்கள் பிரிந்து செல்லும்

உரிமையுடையவர்கள் எனப் பேசினார். அதற்கான பல ஆதாரங்களை அவர் சுட்டிக் காட்டினார். அவருடைய பேச்சில் உலக அறிவு, அரசியல் அறிவு, சரித்திர அறிவு பளிச்சிட்டது. சிங்கள இளைஞர்களைப் பெரும்பான்மை அங்கத்தவர்களாகக் கொண்ட ஓர் அமைப்பில் இருந்து அவர் வந்திருப்பதை அறிந்து மேலும் ஆச்சரியத்துக்குள்ளானேன். கூட்டம் முடிந்ததும் முத்துலிங்கம் என அழைக்கப்பட்ட (இலங்கையின் மூன்று மொழிப் பத்திரிகைகளிலும் இவரின் கட்டுரைகளை அடிக்கடிக் காணலாம்) அவரையும், அவருடன் வந்திருந்த சிங்கள இளைஞர்களையும் கண்டு பேசினேன். யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரும்படி அழைத்தேன். எனது அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டனர். அவர்களின் ஊடாக, நாங்கள் மலையக மக்கள், மற்றும் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் அரசியல் வேலை செய்ய ஆர்வமாக இருப்பதைத் தெரிவித்தேன். அவர்களும் அதை வரவேற்றனர். பின்பு உறுதியுடன் சந்திப்பதாக விடைபெற்றேன்.

1977ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் 'இலங்கை சமூகக் கல்வி வட்ட'த்தை சேர்ந்த ஆண்கள், பெண்கள் கொண்ட குழு ஒன்று யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தது. அனைவரையும் மயிலிட்டியிலுள்ள எனது வீட்டிலேயே தங்கவைத்தேன். முத்துலிங்கம் ஒருவரே அதில் தமிழர். மற்றவர்கள் அனைவரும் படித்த, பெரிய உத்தியோகங்கள் பார்க்கும் சிங்கள இளைஞர்களும் யுவதிகளுமாகக் காணப்பட்டனர். அவர்களுடன் இரவு பகலாகத் தூக்கமின்றி விவாதங்கள் செய்தேன். அமிர்தலிங்கம், கதிரவேற்பிள்ளை, சிவசிதம்பரம், மாவை சேனாதிராஜா போன்ற கூட்டணியின் தலைவர்கள், இளைஞர்கள் உட்படத் தலைமறைவு வாழ்க்கையில் இருந்த இளைஞர்கள் அனைவரையும் சந்தித்து விவாதம் செய்ய ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தேன். அப்பொழுது இலண்டனில் இருந்து வந்திருந்த பத்மநாபாவும் வந்து இவர்களைச் சந்தித்துப் பேசினார். இதன் மூலமே இவர்களுக்கும் பத்மநாபாவுக்கும் அறிமுகம் ஏற்பட்டது. குருநகரில் உள்ள குலமக்காவின் வீட்டில் தங்கிப் பல்கலைக்கழகப் படிப்பு படித்துக் கொண்டிருந்த வரதராஜப்பெருமானையும் இவர்களைச் சந்திக்க வைத்தேன். தான் படிப்பதால் அரசியலில் ஆர்வமில்லையென அவர்களுடன் ஒன்றும் பெரிதாக வரதராஜப்பெருமாள் கதைக்கவில்லை. அத்துடன் வந்தவர்களை யாழ்ப்பாணம் குடாநாட்டின் பெரும்பகுதிகளைச் சுற்றிக் காட்டி அனுப்பி வைத்தேன்.

'இலங்கைச் சமூகக் கல்வி வட்டம்' என்ற இந்த அமைப்பினர் 1978ஆம் ஆண்டில் 'இலங்கைத் தொழிலாளர் இயக்கம்' என்ற பெயரிலும், 1983ஆம் ஆண்டு 'விகல்ப' என்ற பெயரிலும் இயங்கினர். இந்த அமைப்பைச் சேர்ந்தவர் தயான் ஜெயதிலகா. இந்த அமைப்பினர் சிலர் அரசுக்கு எதிராகச் சதி செய்தனர் என ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் செயலாளர் நாயகம் க.பத்மநாபாவுடன் சேர்த்து இலங்கைப் பொலிஸாரால் தேடப்பட்டனர். அப்படித் தேடப்பட்டவர்களில் முக்கியமானவர்கள் சிந்தன டீ செல்வா, இந்திகா குணவர்த்தனா, தயான் ஜெயதிலகா, முத்துலிங்கம், ராமானுஜம்

மாணிக்கலிங்கம்(இவர் அமெரிக்க மசகூட் தொழில் நுட்பக் கல்லூரியின் முன்னாள் பட்டதாரி மாணவர்) புல்சார லியனகே ('புல்சி' என அழைக்கப்பட்ட இந்தப் பெண் தளனி பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்) ஆகியோராகும். 'விகல்ப கந்தயம்(Alternative Group)' என்பதையே சுருக்கமாக 'விகல்ப' என அழைத்துக் கொண்டனர். 1987ஆம் ஆண்டு இந்த 'விகல்ப' இயக்கத்தைச் சேர்ந்த அனைவரும் பொதுமன்னிப்புப் பெற்றனர்.

ஒற்றைப் பணைமரம்

1977ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதத் தேர்தலைத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற தமிழ் மக்களுக்கெதிரான இனக் கலவரம் ஆகியவற்றின் பரபரப்பு அடங்கியதுபோல, கிட்டத்தட்ட அக்காலகட்டத்திலேயே தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கமும் சிதைந்து போனது. சும்மா ஆளுக்கு ஆள், நான் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம் என்று சொல்லிக்கொண்டு 1979ஆம் ஆண்டுவரை திரிந்தார்களே தவிர, எந்தவித அமைப்பு வேலைகளும் நடைபெற்றதில்லை. தலைமைக் குழு கூடியதில்லை. ஆனால் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தில் பலர், லண்டனில் இருந்து பத்மநாபா சுமந்து வந்த இரட்சணசபாபதியின் புதிய கயிற்றில் தொங்கிக் கொண்டனர் என்றே சொல்லலாம்.

1977ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதக் கலவரத்தைத் தொடர்ந்து வன்னி எல்லைகளின் பாதுகாப்புச் சம்பந்தமாக பலரும் பலவாறாகப் பேசிக் கொண்டனர். தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலியினர் வவுனியாப் பகுதிகளில் இக்காலத்தில் ஊடுருவி இருந்ததால் நானும் அங்கு நோக்கிச் செல்ல விரும்பினேன். என்னுடன் இணைந்து கொள்ள கிரிமலை பேபியும் விருப்பம் தெரிவித்தார். பேபியும் நானும் ஓமந்தைப் பகுதியில் உள்ள காட்டுப் பகுதிக்குள் போய் ஆயுதங்களுடன் முகாம் அமைத்துக் கொண்டோம். இதே வேளையில் நொச்சிமோட்டைப் பகுதியில் உள்ள தீவிரமான இளைஞர்களுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டேன். இரவு வேளைகளில் ஆயுதங்களுடன் நாங்கள் ஊர்காவற் படையாகச் செயற்பட்டோம். இந்தக்காலத்தில் முழுமையாக விடுதலைப்புலிகள் வவுனியாவில் முகாம் அமைத்து இருந்தனர். அவர்களின் முகாமுக்குச் சென்று வருவேன். பிரபாகரன் என்னுடன் மிக அன்பாகப் பழகுவார். நானும் அவர்மீது மரியாதை வைத்திருந்தேன். அவரிடமிருந்த தீவிரத்துக்கு எங்களால் அவருடன் நிலை நிற்கமுடியாமல் போனது என்பது உண்மையே.

பேயாடிக்குழாம் குளத்துக்கு அண்மையில் சிவகுமாரின் அம்மாவின் வீடு இருந்தது. அவருடன் தொடர்பு கொண்டு எமக்கு வேண்டிய சில உதவிகளைப் பெற்றுத் தரும்படிக் கேட்டேன். அதன்படி எமக்கான தேவைகள் நிறைவேற்றப்பட்டன. எமக்கு வேண்டிய ஆயுதங்கள் கிடைத்ததால் துணிவாக இரவு வேளைகளில் எல்லையோரங்களை விடியும்வரை காவல் காக்கக் கூடியதாக இருந்தது. நொச்சிமோட்டை, ஓமந்தை ஆகிய இடங்களையும் அதைச் சுற்றிய பகுதிகளையும் எமது சொந்த

இடம்போல் மாற்றிக் கொண்டோம். இந்த ஊர்களைச் சேர்ந்த மக்கள் எமது நெருங்கிய தோழர்களானர். வீதியால் நாங்கள் போனால் அவர்கள் ஒதுங்கி மரியாதை தந்தனர். வீட்டுக்கு வீடு உணவு போட்டனர். இப்பகுதியில் சுமார் மூன்று மாதங்கள் இருந்தாலும் மூன்று வருடங்களுக்கு மேல் இருந்ததுபோல் உணர்வு இப்பொழுதும் உண்டு. பல வீடுகளில் குடும்பப் பிரச்சினையைக் கூட நாங்கள் தீர்த்து வைத்தோம்.

மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, மலையகம், சிங்களப் பகுதிகள், வவுனியா ஆகிய இடங்களில் நான் செய்த கடுமையான அரசியல் வேலையின் பயனைப் பின்பு பத்மநாபா அறுவடை செய்த பொழுது கண்டு மகிழ்ந்தேன். இந்த இடங்களிலெல்லாம் நான் கடுமையாக அரசியல் வேலை செய்ததைப் பத்மநாபா நன்கறிவார். இவர் லண்டனில் இருந்து ஈரோஸ் இயக்கத்தின் கருத்துடன் வந்தபொழுது அவர்களுடன் சேர நான் மறுத்துவிட்டேன். ஆனால், மேற்கூறிய பகுதிகளில் எனக்கு இருந்த தொடர்புகளை அவரிடம் கையளித்தேன்.

இங்கு ஆரம்பத்தில் கூறியது போல், இலண்டனில் இருந்து பத்மநாபா புதிய கொள்கை ஒன்றுடன் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்திருந்தார். லண்டனுக்குப் படிக்க எனச் சென்ற அவர் இரட்ணசபாபதியின் புதிய கம்யூனிஸ்ட் சாயம் பூசிய ஈழ விடுதலைப் போராட்டக் கொள்கையால் ஈர்க்கப்பட்டார். ஈரோஸின் இயக்க வேலைகளை விஸ்திரப்படுத்தும் பொருட்டு அதன் மாணவர் அமைப்பான மாணவர் பொதுமன்றத்தின் உறுப்பினரான பத்மநாபா இந்தியாவுக்கு வந்து, அங்கிருந்து இலங்கை வந்தார். எந்த வித அரசியல் ஈடுபாடுகளும் இல்லாது சுமமா இருந்த தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தினர்களை முதலில் வளைத்துப் போட்டுக்கொண்ட பத்மநாபா படிப்படியாக மாணவர்கள், தொழிலாளர்கள் மத்தியில் வேலை செய்யத் தொடங்கினார். பிரான்ஸில், நல்லையா, ரவீந்திரன்(ரவி), தங்கமகேந்திரன், குணசேகரன்(குன்சி), டக்ளஸ் தேவானந்தா, கைலாஸ், அங்கையற்கண்ணி, ஊரெழு பாலா, சுந்தரலிங்கம் போன்றவர்கள் பத்மநாபாவின் முதல் சுற்றி வளைப்பிலேயே அகப்பட்டுக் கொண்டனர். என்னுடன் அடிக்கடி வந்து கதைத்தார் பத்மநாபா. ஆனால், கொஞ்ச நாட்களுக்கு நான் தனிநபராக இருக்கவுள்ள எனது விருப்பத்தை அவரிடம் தெரிவித்தேன். அப்படி இருந்தும் யாழ்ப்பாணம் ஐந்து சந்திக்கும் மனோகரா தியேட்டருக்கும் இடையிலுள்ள ஒரு வீட்டில் சங்கராஜியால் நடத்தப்பட்ட கலந்துரையாடலில் நான் இன்பத்துடன் சென்று கலந்துகொண்டேன். இக்காலத்தில் பல இயக்கத்தவர்களும் தம்முடன் என்னை இணைக்க முயன்றாலும் நான் தனி மரமாக நின்றேன். அதையே விரும்பினேன். பலருக்கும் பலவிதமாக உதவினேன். ஆனால் எனக்கு ஏற்பட்ட விரக்தி என்னைத் தனியே நிற்க வைத்ததே தவிர நான் ஒதுங்கிக் கொள்ளவில்லை.

சுமமா யாழ்ப்பாணக் குடாவுக்குள் சுற்றி வருவது என மீண்டும் தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டேன். மாத்தறையில் மஹரசிங்கா என்ற

ஜே.வி.பி.யில் மிகவும் தீவிரமாக வேலை செய்த இளைஞரிடம் சென்றேன். அங்கு சுமார் மூன்று வாரங்கள் தங்கியிருந்தேன். ஜே.வி.பி.யைச் சேர்ந்த சிங்கள இளைஞர்கள் மத்தியில் அரசியல் வேலை செய்வது என்பது மிகவும் கடினமான வேலை. எந்நிலையிலும் அவர்கள் தமிழ் மக்களின் பிரிந்து செல்லும் உரிமையுடைய தேசிய சுயநிர்ணய உரிமையை ஆதரிக்க மாட்டாதவர்களாக மிகவும் பிடிவாதமுள்ளவர்களாகத் தோன்றினர். ஆனால், மிகவும் அன்பாக உபசரித்தனர். பல இடங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று தமது இளைஞர்களைச் சந்திக்க வைத்தனர். ஜே.வி.பி. இயக்கத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்களும், முன்னணித் தலைவர்களும் தமிழ் இளைஞர்கள் மத்தியில் எப்படி ஊடுருவலாம் என்பதில் கவனமாக இருந்ததை அவதானித்தேன். இவர்களுடன் எமது இளைஞர்கள் எந்த நிலையிலும் இணைய மாட்டர் என்பது எனக்குத் தெரியும். என்னால் இயன்றளவு இவர்கள் மத்தியில் எமது போராட்டங்களின் நியாயத்தை விளங்க வைக்க முயற்சித்தேன். அதன் பின்பு ஹற்றன் போய் அங்கிருந்து கண்டிக்குப் போனேன். கண்டியில் முத்துலிங்கத்தைச் சந்தித்து அவருடனேயே தங்கிக் கொண்டேன். பல சிங்கள இளைஞர்களைச் சந்தித்தேன். இவர்கள் அனைவரும் இலங்கைச் சமூகக் கல்வி வட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்துக்கு என்னை அழைத்துச் சென்று அங்குப் பல சிங்கள, தமிழ் முற்போக்கு இளைஞர்களைச் சந்தித்துக் கலந்துரையாட ஏற்பாடு செய்தார் முத்துலிங்கம். தமிழருடைய விடுதலைப் போராட்டத்தில் எம்முடன் இணைந்து அவர்கள் போராட விரும்பு வதற்கான அறிவுறுகளை அவதானித்துக் கொண்டேன்.

முத்துலிங்கம் சாதாரணக் குடும்பத்தில் இருந்து வந்தவர். ஏழைத் தொழிலாளியான அவரின் தந்தை மிகவும் அமைதியானவராகக் காணப் பட்டார். தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் மிகச் சாதாரணமாக அரசியல், பொருளாதாரம், வரலாறு எனப் பேசக்கூடியவரிடம் இருந்த அறிவாற்றலைக் கண்டுத் திகைத்தேன். தமிழ், ஆங்கிலம் இரண்டும் தெரியாத சிங்கள இளைஞர்கள் மத்தியில் நான் பேசிய பேச்சுகளை மிகவும் லாவகமாக அவர் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்த்தார். அதுமட்டுமல்ல, சிங்கள, தமிழ் இளைஞர்களுக்கடையே முத்துலிங்கத்துக்குத் தனி மரியாதை இருப்பதைக் கவனித்தேன். ஒரு கூட்டத்தில் உத்தேசத் தமிழ் ஈழம் எப்படி இருக்கும் என ஒரு சிங்கள இளைஞர் என்னிடம் கேட்டார். நான் கரும்பலகையில் தமிழ் ஈழத்தின் வரைபடத்தைக் கீறிக் காட்டினேன். அம்பாறையின் அடிவரையும், மலையகமும் அடக்கியத் தமிழ் ஈழத்தின் படத்தை நான் வரைந்திருந்தேன். அதைப்பார்த்து எமது பக்கத்தில் இருந்த ஒரு சிங்கள இளைஞர் முத்துலிங்கத்தின் காதில் ஏதோ இரகசியமாகக் கூறினார். நான் “என்ன சொல்கிறார்?” என முத்துலிங்கத்திடம் கேட்டேன். “நீங்கள் கீறிய தமிழ் ஈழப் படத்தைப் பார்த்துவிட்டுச் சிங்கள மக்களுக்கு மூத்திரம் பெய்யக்கூட இடம் கிடைக்காது போல கிடக்குது” எனச்

சொல்கிறார் என்றார் முத்துலிங்கள். நாங்கள் எல்லோரும் பெரும் சத்தம் போட்டுச் சிரித்துக் கொண்டோம். இதற்கே இவர்கள் இப்படிக்கேட்டால் அ.இராஜரட்ணம் அவர்களால் எழுதப்பட்ட The History of Thamiraparani என்னும் புத்தகத்தில் இருக்கும் தமிழீழப் படத்தைப் பார்த்தால் என்ன சொல்வார்கள் என எண்ணிப்பார்த்தேன். தங்களுக்குள் தெரிவு செய்யப் பட்ட சிங்கள இளைஞர்கள் கொண்ட ஒரு குழு யாழ்ப்பாணம் மீண்டும் வரவுள்ளதாகக் கூறினர். கண்டிப்பாக அவர்களை வரும்படிக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

இலங்கை அரசியல் அமைப்பு முறையானது 'வெஸ்ட் மினிஸ்டர்ஸ்' எனச் சொல்லப்படும் இங்கிலாந்தின் அரசியலமைப்பைத் தழுவிவதாகவேயிருந்து வந்தது. இலங்கையின் பிரதமராக இருந்த ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவுக்கு ஏ.ஜே.வில்சன் கொடுத்த அறிவுரையின் பெயரில் இலங்கையின் அரசியலமைப்பு கிட்டத்தட்ட பிரான்ஸ் அரசியலமைப்பு முறையில் கொண்டுவரப்பட்டது. இந்த ஏ.ஜே.வில்சன் கனடா பல்கலைக்கழகத்தின் அரசியல்துறைப் பேராசிரியரும் மறைந்த எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகத்தின் மருமகனும் ஆவார். இலங்கையின் 'வெஸ்ட் மினிஸ்டர்ஸ்' பாணியிலான அரசியலமைப்பு மாற்றப்பட்டு இலங்கையின் சர்வ நிறைவேற்று அதிகாரம் (Executive President) கொண்ட முதலாவது ஜனாதிபதியாக 1978ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 4ஆம் திகதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா பதவியேற்றுக் கொண்டார். இந்தவிதமான எந்த வேடிக்கைகளையும் தமிழ் மக்களோ அல்லது இளைஞர்களோ பார்த்து இரசனை கொள்ளும் நிலையில் இருக்கவில்லை.

தமிழ் இளைஞர்களின் உணர்வையும், போராட்டத்தையும் 'வெறும் பித்தலாட்டம்' என இன்ஸ்பெக்டர் பஸ்தியாம்பிள்ளை எங்களுக்கு வேடிக்கையாகக் கூறியது மட்டுமல்லாது, உண்மையாகவே அப்படித்தான் நம்பியிருந்தார். தமிழ் இளைஞர் வன்முறைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட ஆரம்ப காலத்தில் அவர்களைக் கைது செய்ய ஒரு கைத்துப்பாக்கியுடன் இரண்டு பொலிஸ் காண்ஸ்டபிள்களுடன் பஸ்தியாம்பிள்ளை போவது வழக்கம். தமிழ் இளைஞர்களைப் பொறுத்தவரை பஸ்தியாம்பிள்ளை தனது பாதுகாப்பில் பெரியதொரு கவனம் எடுத்துக் கொண்டதில்லை. ஆனால், ஆரம்பம் போல் அல்லாது இளைஞர்கள் எல்லா வழிகளிலும் முன்னேறி விட்டனர் எனக் கணக்குப் போடத் தவறி விட்டார். அதுவே அவரின் அழிவுக்கு முக்கியக் காரணியாக அமைந்தது. தமிழ் இளைஞர்களின் போராட்டத்தை எப்படியும் தான் அழித்து விடுவேன் என்று சபதம் எடுத்துக்கொண்ட பஸ்தியாம்பிள்ளை இரகசியமாகக் கிடைத்த தகவலின் அடிப்படையில் 1978ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 7ஆம் திகதி புலிகளை வேட்டையாடப் புறப்பட்டார். முருங்கன் தாட்டுப் பகுதியில் மடுமாதா கோவிலுக்கு அண்மையில் அமைந்திருந்த விடுதலைப் புலிகளின் முகாமுக்கு உதவி இன்ஸ்பெக்டராகப் பதவி உயர்வு பெற்றிருந்த

பேரம்பலத்துடனும் சார்ஜன்ட் பாலசிங்கத்துடனும், சில்வா எனப்படும் பொலிஸ் டிரைவருடனும் சென்ற பஸ்தியாம்பிள்ளை அங்குள்ளவர்களை வளைத்துக் கொண்டார்.

பஸ்தியாம்பிள்ளை தலைமையில் வந்த பொலிஸார் சுற்றி வளைத்த கொட்டிலுக்குள் செல்லக்கிளி, ஞானம், ராகவன்(சிவகுமார்), ரவி கிறிஸ்தோப்பர்(கறுப்பி) போன்றவர்கள் அகப்பட்டுக் கொண்டனர். இவர்கள் யாரிடமும் அந்த நேரம் ஆயுதங்கள் இருக்கவில்லை. இவர்கள் தூக்கத்தில் வைத்து அதிகாலை சுற்றி வளைக்கப்பட்டனர். தூரத்திலிருந்த காவல் கொட்டிலில் நாகராஜா, உமாமகேஸ்வரன், ஐயர் ஆகிய மூவரும் படுத்திருந்தனர். அவர்கள் மூவரும் அங்கே படுத்திருந்தது பஸ்தியாம்பிள்ளை குழுவினருக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆனால், காவல் கொட்டிலில் இருந்தவர்கள் தூரத்தில் இருந்தே புதிதாக யாரோ வந்திருப்பதை அவதானித்துவிட்டனர். அவர்கள் மறைவில் இருந்து நடப்பதைப் பார்க்க முற்பட்டபொழுது பஸ்தியாம்பிள்ளையை நாகராஜா அடையாளம் கண்டு கொண்டார். துரையப்பா கொலை சம்பந்தமாக நாகராஜா ஏற்கனவே பஸ்தியாம்பிள்ளையால் விசாரிக்கப்பட்டவர் என்பதால் அவருக்குப் பஸ்தியாம்பிள்ளையை நன்கு அடையாளம் காணக் கூடியதாக இருந்தது. பஸ்தியாம்பிள்ளையைக் கண்டவுடன் மற்றவர்களும் பொலிஸ் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டனர். உமாமகேஸ்வரன், ஐயர், நாகராஜா ஆகிய மூவரும் நடப்பவைகளை மறைவில் இருந்து அவதானித்துக் கொண்டனர்.

பஸ்தியாம்பிள்ளையும் பேரம்பலமும் பாலசிங்கமும் அகப்பட்டுக் கொண்ட புலிகளுடன் நிற்க, ட்ரைவர் சில்வா காரில் இருந்து கொண்டார். சார்ஜன்ட் பாலசிங்கம் புலிகளுக்கு இவர்தான் பஸ்தியாம்பிள்ளை என அறிமுகம் செய்து வைத்தார். பொலிஸார் புலிகளைச் சுற்றி வளைத்தபோது அந்த இடத்தில் எந்தவித ஆயுதங்களோ அல்லது அதற்கான அடையாளங்களோ இருக்கவில்லை. இதனால் சர்வ சாதாரண நிலைக்கு வந்த பொலிஸார் புலிகளை நிலத்தில் உட்காரும்படிக் கட்டளையிட்டுவிட்டு, 'மற்றவர்கள் எங்கே? உங்கள் பெயர் என்ன?' போன்ற விசாரணை நடாத்தி இருக்கின்றனர். இதேவேளை பேரம்பலம் கறுப்பியுடன் கிணற்றடிக்கு முகம் கழுவப் போயுள்ளார். பஸ்தியாம்பிள்ளையும் பாலசிங்கமும் ஏனைய புலிகளுடன் இருந்தனர்..

நான் இதற்கு முன் ஒரு இடத்தில் கூறியதுபோல் புலிகளின் வளர்ச்சி பற்றியோ அல்லது அவர்களது திறமை பற்றியோ பொலிஸாருக்குச் சரியான தகவல் இருக்கவில்லை. 1972-1973ஆம் ஆண்டுக் காலங்களில் இளைஞர்களைச் சாதாரணமாகப் போய்க் கைது செய்வது போல், இங்கேயும் புலிகளை நினைத்த பஸ்தியாம்பிள்ளை, உசார் நிலையில் தன்னையோ அல்லது தன்னுடன் வந்தவர்களையோ வைத்துக் கொள்ளாது இருந்திருக்கின்றார். இதற்கிடையில் பொலிஸாருடன் தாங்கள் போவது இல்லை எனவும் எது நடந்தாலும் அவர்களைத் தாக்கிவிட்டுத் தப்பித்துக் கொள்ளவேண்டும்

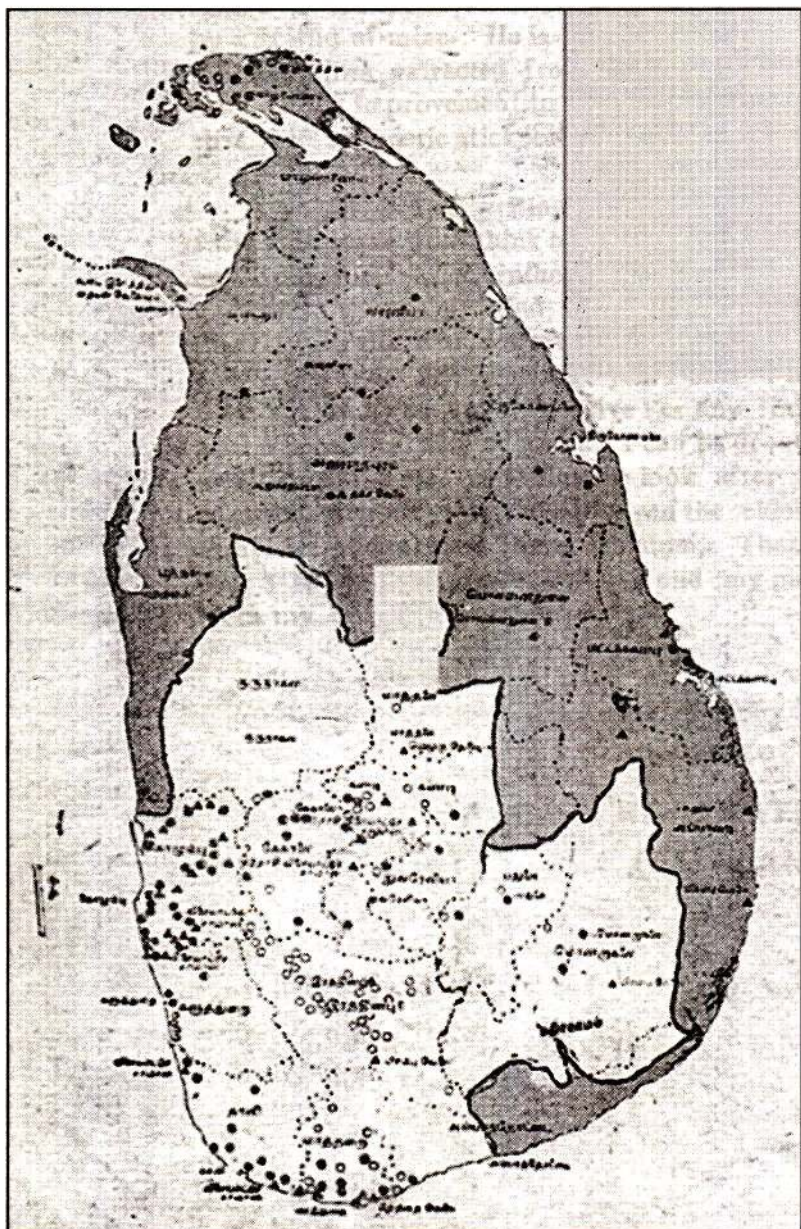

இன்ஸ்பெக்டர் பஸ்தியாம்பிள்ளை

எனவும் புலிகள் தங்களுக்குள் இரகசியச் சைகைகள் மூலம் பேசிக் கொண்டனர். சந்தர்ப்பத்தைச் சரியான நேரத்தில் நிதானமாகப் பார்த்திருந்த புலிகள் திடீரெனப் பாய்ந்து பஸ்தியாம்பிள்ளையின் கையில் இருந்த பெரிய துவக்கை(Shot Gun) பறித்துக் கொண்டனர். பாலசிங்கத்தை ஒருவர் குண்டுக் கட்டாகப் பிடித்துக் கொண்டார். ஆனாலும் பாலசிங்கத்தின் கையில் இருந்த இயந்திரத் துப்பாக்கி கை நழுவவில்லை. பஸ்தியாம்பிள்ளையின் கையில் இருந்து பறிக்கப்பட்டப் பெரிய துவக்கால் அவரின் தலையில் தாக்கினார். பாலசிங்கம் இயந்திரத் துப்பாக்கியால் சுடத் தொடங்க, பாலசிங்கத்தைக் குண்டுக்கட்டாகப் பிடித்திருந்தவர் அந்தத் துப்பாக்கிச் சூட்டை பஸ்தியாம்பிள்ளையை நோக்கித் திருப்பிவிட்டார்.

கிணற்றடியில் கறுப்பியுடன் நின்ற பேரம்பலம் சத்தத்தைக் கேட்டு உசாராவதற்கு முதல், கறுப்பி அவரைக் குண்டுக்கட்டாக வளைத்துப் பிடித்துக்கொண்டார். இருவரும் இழுபறிபட்டுக் கிணற்றுக்குள் விழுந்து விட்டனர். கிணற்றுக்குள் வைத்துக் கறுப்பியை நோக்கிப் பேரம்பலம் சுட்டிருக்கிறார். இதற்குள் கிணற்றுக்கு மேலே வந்த புலிகள் கிணற்றுக்குள் இருந்த பேரம்பலத்தின் கதையை முடித்துவிட்டனர். பஸ்தியாம்பிள்ளை, பாலசிங்கம், பேரம்பலம் கதையை முடித்த புலிகள் காருக்குள் இருந்த சில்வாவின் கதையையும் முடித்துப் பொலிஸ் வந்த வாகனத்திலேயே தப்பித்துக் கொண்டனர்.

இக்கொலைகள் பற்றி யாழ்ப்பாணத்திலும் லண்டனிலும் உடன் செய்தி தெரியவந்தது. இயக்கத்தைச் சேர்ந்த பலர் உடனே விடயத்தைத்

இராஜரட்ணத்தால் எழுதப்பட்ட The History of Tamiraparani என்னும் புத்தகத்தில் வெளியிடப்பட்ட உத்தேச தமிழீழப் படம்

தெரிந்துகொண்டனர். ஆனால் கொழும்புக்குச் செய்தி பல நாட்களின் பின்பே எட்டியது. இச்செய்தியை இண்டிபெண்டன்ட் நியூஸ் பேப்பர் குரூப்பைச் (Independent News Papers Group) சேர்ந்த 'வீக் என்ட்(Weekend)' என்ற ஞாயிற்றுக்கிழமைக்கான ஆங்கிலப் பத்திரிகை 1978ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 16ஆம் திகதி முதன் முதல் வெளியிட்டது. கொல்லப்பட்ட பொலிஸாரின் பிறப்பு உறுப்புகள் அறுக்கப்பட்டிருந்தன. உடல்கள் குதறப் பட்டிருந்தன என்ற செய்திகள் வந்தன. இதுபற்றி இச்சம்பவத்தில் பங்கு கொண்ட விடுதலைப்புலி ஒருவரிடம் நான் விசாரித்தபொழுது, அடித்துத் துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொலை செய்துவிட்டு உடல்களை அப்படியே விட்டு விட்டு தப்பியதாகவும் வேறு எந்தவிதமான நடவடிக்கைகளும் தாங்கள் செய்யவில்லை எனவும், அந்தக் காட்டுப்பகுதியில் இரவில் உலாவும் மிருகங்கள் கடித்துக் குதறி இருக்கலாம் எனவும் சொன்னார். இச்செய்தி சரியாக இருக்கலாம் என நான் கருதுகிறேன்.

இக்கொலைகள்பற்றி லண்டனில் இருந்தே இலங்கை அதிகாரத்திற்குத் தெரிய வந்தது. இந்நிகழ்ச்சி இலங்கைப் பொலிஸ் வட்டாரத்தை மட்டுமல்ல, இலங்கையின் அரசையே ஒரு குலுக்குக் குலுக்கியது. இவைகளினால் பாதிக்கப்பட்டுச் செய்வதறியாது திணறிய இலங்கை அரசு, எப்படியாவது தமிழ் இளைஞர்களுடையப் போராட்டத்தை வன்முறைமூலம் அடக்க முன்வந்தது. 1978ஆம் ஆண்டின் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இதையொத்த வேறு அமைப்புகளுக்கும் தடை விதித்தல் என்னும் பதினாறாம் இலக்கச் சட்டத்தை அமுல்படுத்தியது.

பனாகொடா இராணுவ முகாமில்

1978ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 20ஆம் திகதி காலை எனது வீட்டு வாசலில் ஒரு பச்சை ஜீப் வந்து நின்றுது. முற்றத்தில் கதிரையில் உட்கார்ந்திருந்த நான் யார் என எட்டிப் பார்த்தேன். அமிர்தலிங்கமும் அவர் மகன் ரவியும் (பகீரதன்) வந்திருந்தனர். வீட்டுக்குள் அழைத்து வந்தேன். தான் இப்பொழுதுதான் கொழும்பில் இருந்து விமானத்தில் வந்ததாகவும், முக்கியமாக என்னைச் சந்திக்கவேண்டும் என்பதால் பலாலி விமான நிலையத்தில் இருந்து நேராக எனது வீட்டிற்கு வருவதாகவும் கூறினார் அமிர்தலிங்கம். 1978ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 19ஆம் திகதி கொழும்பு நகரமெங்கும் பொலீசாரால் விசாரணைக்காக தேடப்படுகிறார்கள் என்ற தலைப்பில் முப்பத்தெட்டு இளைஞர்களுடைய போட்டோவும் பெயரும் அடங்கிய பெரிய சுவரொட்டி ஒட்டப்பட்டுள்ளதும்கவும், அதில் எனது படமும் பெயரும் இருப்பதாகவும், கவனமாக இருக்கும்படியும், என்ன செய்வது என்று தான் பிறகு அறிவிப்பதாகவும் அவர் கூறிக் தன்னுடன் கொண்டு வந்த Ceylon Daily Mirror(20.05.1978) ஆங்கிலப் பத்திரிகையையும் தந்தார். 'Police want to question 38 men' என்ற தலையங்கத்தில் எங்கள் படம், பெயர், விலாசம் போடப்பட்டிருந்தன. அன்றைய பத்திரிகையில் பொலிஸாரால் தேடப்படுவதாக அறிவிக்கப்பட்டிருந்தவர்களின் பெயர் விபரங்களைக் கீழே தருகிறேன்:

1. வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அல்லது தம்பி,
322, பருத்தித்துறை வீதி, வல்வெட்டித்துறை.
2. சபாரட்ணம் சபாலிங்கம் அல்லது சபா,
பரமேஸ்வராக் கல்லூரி ஒழுங்கை, திருநெல்வேலி
தெற்கு, யாழ்ப்பாணம்.
3. ஆறுமுகம் விவேகானந்தன் அல்லது மாமா,
23, ஆடியபாதம் வீதி, நல்லூர் சந்தை, யாழ்ப்பாணம்.
4. சபாரட்ணம் இரட்ணகுமார்,
செங்குந்தா ஒழுங்கை, கல்வியங்காடு, திருநெல்வேலி கிழக்கு,
நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.
5. துரையப்பா இராஜலிங்கம்,
சபாபதி ஒழுங்கை, கொக்குவில்.
6. செல்லையா சபாரட்ணம் அல்லது படா,
பருத்தித்துறை வீதி, கல்வியங்காடு, யாழ்ப்பாணம்.
7. தம்பிப்பிள்ளை சந்ததியார்,
சுழிபுரம் கிழக்கு, சுழிபுரம்.

8. ஐயாத்துரை பாலரட்ணம் அல்லது பாலா,
அளவெட்டி தெற்கு, அளவெட்டி.
9. வேலாயுதபிள்ளை திசைவீரசிங்கம் அல்லது ராஜன்,
மந்துவில், கொடிகாமம்.
10. பொன்னுத்துரை சத்தியசீலன்,
உரும்பிராய் தெற்கு, சுண்ணாகம்.
11. நவரட்ணம் சிறீநாராயணதாஸ் அல்லது நவரட்ணம்,
711, புங்கங்குளம் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
12. வைரமுத்து நிருத்தகுமார் அல்லது நிருத்தன்,
குமரபுரம், லோற்றன் வீதி, மானிப்பாய் தெற்கு, மானிப்பாய்.
13. கனகசபைமுதலி சிவராஜா அல்லது சதீஸ்,
43, ராஜ வீதி, நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.
14. சோமசுந்தரம் சேனாதிராஜா அல்லது மாவை சேனாதிராஜா,
மாவிட்டபுரம், தெல்லிப்பளை.
15. ஆறுமுகம் கிருபாகரன் அல்லது கிருபா அல்லது ஆனந்தன்,
70, இலந்தைக் குளம் வீதி, அரியாலை, யாழ்ப்பாணம்.
16. மரிய டேவிட் அலோசியஸ் கனகசுந்தரி,
71, வேம்படி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
17. சுந்தரம் சபாரட்ணம் அல்லது பெரிய சிறீ,
97, பருத்தித்துறை வீதி, திருநெல்வேலி கிழக்கு, யாழ்ப்பாணம்.
18. சிதம்பரி புஸ்பராஜா,
மயிலிட்டிக் கரை, காங்கேசன்துறை.
19. பூபாலரட்ணம் நடேசானந்தன் அல்லது ராஜு,
நடேசபதி, கோட்டைக்கல்லாறு, மட்டக்களப்பு.
20. தம்பித்துரை ஜீவராஜா அல்லது சுரேஸ்குமார்,
புகையிரத நிலைய வீதி, சாவகச்சேரி.
21. அமிர்தலிங்கம் காண்டபன்,
மூளாய், சுழிபுரம்.
22. காத்தமுத்து சிவானந்தன் அல்லது காசி ஆனந்தன்,
அமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு.
23. அவிசார் ஞானநாயகம் ஞானகுணாளன்,
833, பருத்தித்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
24. பூபதி பாலவடிவேற்கரசன் அல்லது பூபதி,
காங்கேசன்துறை வீதி, இணுவில், சுண்ணாகம்.
25. சுப்பிரமணியம் குருகுலசிங்கம் அல்லது பெரியதம்பி,
பரமேஸ்வராக் கல்லூரி வீதி, திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்.

26. கனகரத்தினம் விஸ்வஜோதிருட்ணம் அல்லது இன்பம்,
நவாலி தெற்கு, நவாலி மானிப்பாய்.
27. கந்தசாமி சிறீஸ்கந்தராஜா அல்லது சின்ன சிறீ,
நாயன்மார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
28. நல்லதம்பி காந்தராஜா,
மூத்த விநாயகர் கோவிலடி, யாழ்ப்பாணம்.
29. செல்லையா தனபாலசிங்கம் அல்லது செட்டி,
செங்குந்தா ஒழுங்கை, கல்வியங்காடு, யாழ்ப்பாணம்.
30. அமரசிங்கம் நாகராஜா அல்லது அப்பு,
2/2, முதலாவது ஒழுங்கை, பிரவுன் வீதி, நீராவியடி, யாழ்ப்பாணம்.
31. வேலுப்பிள்ளை சுப்பிரமணியம் அல்லது மணியம்,
45/5, நீராவியடி ஒழுங்கை, யாழ்ப்பாணம்.
32. நடேசபெருமாள் கணேசரட்ணம் அல்லது கணேஸ்,
கண்டாவளை வீதி, பரந்தன்.
33. செல்வராஜா யோகச்சந்திரன் அல்லது குட்டிமணி,
அம்மன் கோவிலடி, கே.கே.எஸ். வீதி, வல்வெட்டித்துறை.
34. சிவராமலிங்கம் சந்திரகுமார்,
மூத்தவிநாயகர் ஒழுங்கை, நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.
35. ஆனந்தவிநாயகம் நமச்சிவாயம் அல்லது வண்ணை ஆனந்தன்,
471, கே.கே.எஸ்.வீதி, வண்ணார்பண்ணை, யாழ்ப்பாணம்.
36. தம்பித்துரை முத்துக்குமாரசாமி அல்லது குமார்,
ஆடியபாதம் வீதி, திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்.
37. யாதவராயர் பாலகிருஷ்ணன் அல்லது பாலா,
வேலணை மேற்கு, வேலணை.
38. செல்லையா மகேந்திரன் அல்லது மதன்,
உரும்பிராய் கிழக்கு, உரும்பிராய், சுண்ணாகம்.

எனக்குப் பெரும் வேடிக்கையாகப் போய்விட்டது. இலங்கையின் பொலிஸ் அதிகாரிகளையும் இலங்கை அரசையும் நினைத்து வேதனைப் பட்டுக் கொண்டேன். இலங்கை விவசாயத் திணைக்களத்தில் 1978ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 3ஆம் திகதி தொடக்கம் நான் வேலை பார்த்து வந்தேன். தினமும் காரியாலயம் சென்று வந்து எனது வீட்டிலேயே நான் வசித்து வந்தேன். ஒரு பொலிஸ்கூட என்னைத் தேடி எனது வீட்டுக்கோ அல்லது காரியாலயத்துக்கோ வந்ததில்லை. அப்படியிருக்க என்னைப் பொலிஸார் தேடுவதாகச் சுவரொட்டிகள், பத்திரிகைகள் மூலம் அறிவித்தல் செய்துள்ளனர். பொலிஸ் விசாரணைக்காகத் தேடுவதாக அறிவித்த முப்பத் தெட்டு இளைஞர்களில் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட இளைஞர்கள் தங்கள் வீடுகளிலும் அலுவலகங்களிலும் சந்திக்கக்கூடிய நிலையில் இருந்தனர்.

ஆணையறிவு உப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் தனது காரியாலயத்தில் சக அதிகாரிகள் பத்திரிகை காட்டியே, தன்னைப் பொலிஸார் தேடுவதாக அறிந்த சபாலிங்கம் தான் அதிர்ச்சியடைந்ததாகப் பின்பு என்னுடன் பேசும்பொழுது வேடிக்கையாகக் கூறினார். அதேபோல்தான் எண்பது சதவீதமான இளைஞர் களின் கதை. யோகேஸ்வரன் வீட்டில் நடந்த கூட்டத்தில் இப்படித் தேடப் பட்ட பல இளைஞர்கள் கூடினோம். அமிர்தலிங்கம், கதிரவேற்பிள்ளை, வ.ந.நவரட்ணம், தர்மலிங்கம் போன்றவர்களும் வந்திருந்தனர். வேண்டாத பிரச்சினையைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு நாங்களே பொலிசில் சரணடைவதென முடிவு எடுக்கப்பட்டது. அதன்படி 1978ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 23ஆம் திகதி கதிரவேற்பிள்ளையின் வீட்டில் சந்தித்த இளைஞர்கள், கதிரவேற்பிள்ளை முன்னிலையில் அங்கு வரவழைக்கப்பட்ட பொலிஸாரிடம் சரணடைந்து கொண்டோம். மட்டக்களப்பில் இருந்து மூன்று இளைஞர்கள் சரணடைந் திருந்தனர். மொத்தமாக இருபத்தாறு இளைஞர்கள் சரணடைந்தனர். அப்படிச் சரணடைந்தவர்களின் விபரம்:

என். கந்தராஜா, பூ. நடேசானந்தன், வி. நிருத்தகுமார், ரி. ஜீவராஜா, ஏ.கிருபாகரன், ரி. இராமலிங்கம், யா. பாலகிருஷ்ணன், த. சந்ததியார், எஸ்.சந்திரகுமார், காசி ஆனந்தன், த. முத்துக்குமாரசாமி, மாவை சேனாதி ராஜா, வண்ணை ஆனந்தன், பி.திசைவீரசிங்கம், எஸ்.குருகுலசிங்கம், ஏ.விவேகானந்தன், கே.சிநீலகந்தராஜா, என்.கணேசரத்தினம், சு.சபாரத்தினம் (ரெலோ தலைவர் சிறீசபாரத்தினம்), பொ.சபாரத்தினம், செ.மகேந்திரன், வி.சுப்பிரமணியம், செ.அமரசிங்கம் (அப்பு), எஸ்.சபாலிங்கம், ஐ.பாலரட்ணம், சி.புஸ்பராஜா(நான்).

23ஆம் திகதி சரணடைந்த இருபத்து மூன்று இளைஞர்களும் யாழ்ப்பாணம் பொலிஸ் நிலையத்தின் மாடிப் பகுதிக்கு அழைத்துச் செல்லப் பட்டோம். அங்கு மண்டபம் போன்ற பகுதியில் விட்டனர். அளவெட்டி யைச் சேர்ந்த சற்குணலிங்கம் (சற்குணம்) அங்கு வேறு ஓர் அறையில் வைத்துப் பொலிஸாரால் விசாரிக்கப்படுவதை அவதானித்தேன். அது இரகசியப் பொலிஸாரின் பகுதிபோல் காட்சி தந்தது. சில இளைஞர்களின் படங்களை அங்கு ஒட்டி இருந்தனர். அதில் எனது படமும் இருந்தது. வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்ட இ.போ.ச.பஸ்ஸில் எங்களை ஏற்றிக் கொழும்புக்கு அனுப்பி வைத்தனர். எங்களில் ஒருவரான சிறீலக்ஷ்மீராஜாவின் (சின்ன சிறீ) அப்பாவே பஸ் ட்ரைவராக இருந்தார்.

சுமார் இரவு 9.00 மணி போல் பொலிஸ் தலைமையகத்துக்குப் பஸ் போய்ச் சேர்ந்தது. நான்காவது மாடியில் தான் எங்களை விசாரிக்கப் போகின்றனர் என நினைத்தோம். பல மணி நேரம் அங்குப் பஸ் நின்றது. எங்கள் யாரையும் வெளியே இறங்க அனுமதிக்கவில்லை. பொலிஸ் அதிகாரிகள் அங்கும் இங்கும் ஓடித் திரிந்தனர். இறுதியில் மீண்டும் பஸ் புறப்பட்டு இராணுவ முகாமொன்றுக்குப் போனது. விசாரித்ததில் கிருலப்பனை ராணுவமுகாம் எனத் தெரிந்து கொண்டோம். கிருலப்பனை இராணுவ முகாமில் இருபத்து

மூன்று இளைஞர்களையும் சுமார் பத்து இரகசியப் பொலிஸார் விசாரணை செய்தனர். என்னை உதவிப் பொலிஸ் அதிகர் ஏ.எஸ்.பி (A.S.P.) ஆனந்தராஜா விசாரித்தார். விசாரணை ஒன்றும் கொடுமையாக இருக்கவில்லை. பஸ்தியாம்பிள்ளை கொலை சம்பந்தமாகவே நாம் எல்லோரும் விசாரிக்கப் பட்டோம். சுமார் 24ஆம் திகதி அதிகாலை 4.00 மணிவரை விசாரணைகள் நடைபெற்றன. விசாரணை முடிந்து ஒரு மண்டபத்துக்குள் எங்களை வைத்துப் பூட்டிவிட்டு அனைத்து பொலிஸ் அதிகாரிகளும் போய்விட்டனர். இராணுவ முகாமுக்குள் இராணுவக் காவலில் விடப்பட்டோம். விடிந்தும் ஒரு முடிவுமில்லாது நாங்கள் இருந்தோம். ஒரே பயமாக இருந்தது. ஏதோ சதி நடப்பதுபோல் இருந்தது. நாங்களாகவே சரணடைந்தோம். அப்படி இருக்க ஏன் இவ்வளவு பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள். ஏன் இராணுவ உயர் அதிகாரிகள் ஒருவர் மாறி ஒருவர் எங்களை வந்து பார்த்துப் செல்கின்றனர். ஒன்றும் புரியாத புதிராக இருந்தது. இதன் அர்த்தம் என்னவென்று, இராணுவ உயர் அதிகாரி ஒருவர் (தமிழர்) இரகசியமாக எமக்கு சொன்ன தகவலின் மூலம், பின்பு தெரிந்தது. “உங்களுக்கு ஏதோ ஆபத்துள்ளது. உங்களுக்கெதிராக ஆபத்தான திட்டம் நடக்கிறது” எனச் சொல்லி மறைந்தார். அதாவது, எங்கள் அனைவரையும் இரகசியமாகச் சுட்டுக் கொலை செய்து புதைப்பதற்கு சிறில் மத்தியூ, சில இராணுவ, பொலிஸ் உயர்மட்ட அதிகாரிகளுடன் யோசித்ததாகவும், இது தெரிய வந்து ஜனாதிபதி மட்டத்தில் இருந்து தடுக்கப்பட்டதாகவும் பின்பு உறுதி செய்யப்படாத தகவல் மூலம் அறிந்தோம்.

1978ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 24ஆம் திகதி சுமார் பத்து மணிக்கு மேல் அனைவரும் குழுக் குழுவாகப் பிரிக்கப்பட்டோம். ஒவ்வொரு குழுவாக எங்கோ அழைத்துச் சென்றனர். நாங்கள் அனைவரும் உண்மையாகவே பயந்துவிட்டோம். எனது குழு ஏற்றப்பட்ட இராணுவ வண்டி நீண்டதூரம் ஓடிய பின்பு மீண்டும் ஒரு பெரிய ராணுவ முகாமிற்குள் போனது. அதுதான் பனாகொடா இராணுவ முகாம் என்று தெரிந்து கொண்டேன். இலங்கையின் மிகப் பெரிய இராணுவத் தளமான பனாகொடா இராணுவ முகாமில் என்னுடன் அழைத்து வரப்பட்டவர்களில் என்னை மட்டும் ஒரு ஜீப்பில் ஏற்றி முகாமுக்குள்ளேயே வேறொரு இடத்துக்குக் கொண்டு சென்றனர். அங்கு ஒரு மூலையில் இருந்த சென்றி முகாமின் சிறையில் என்னை அடைத்தனர். இராணுவ முகாமுக்குள் பல சிறைகள் உண்டு. குற்றம் செய்யும் இராணுவத்தினர் இராணுவ நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கப்பட்டுச் சிறை வைக்கப்படும் அறைகளில் ஒன்றில் நான் சிறை வைக்கப்பட்டேன். அப்பொழுதுதான் பாதுகாப்பு அமைச்சர் டிக்கிரி பண்டா வேரப்பிட்டிய வினால் வழங்கப்பட்டத் தடுப்புக் காவல் உத்தரவு என்னிடம் தரப்பட்டது. அதில் நான் கையொப்பமிட்டபின் எனக்கும் ஒரு பிரதி தரப்பட்டது.

நான் தனியாகச் சிறை வைக்கப்பட்டேன். தினமும் பத்து சிகரட்டுகள் தந்தனர். அது பெரும் துணையாக இருந்தது. சில இராணுவ அதிகாரிகள்

பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்ட இளைஞர்களில் இடமிருந்து வலமாக போட்டோவில் உள்ளவர்கள்: மாவை சேனாதிராஜா, திசைவீரசிங்கம், சபாலிங்கம், விவேகானந்தன், மகேந்திரன், நிர்ந்தகுமார், புல்பராஜா, நித்தியானந்தன், ஜீவராஜா, சபாரட்ணம், வண்ணை ஆனந்தன், பாலகிருஷ்ணன்.

இரகசியமாக ஆங்கில நாவல்கள் படிக்கத் தந்தனர். அநேகமான இராணுவ அதிகாரிகள் மிகவும் அன்பாக நடந்து கொண்டனர். அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட உணவே எனக்கும் வழங்கப்பட்டதால் மிகவும் தரமானதாகவும் சுவை மிக்கதாகவும் இருந்தது. ஆனால், வழமைபோல் அளவுச் சாப்பாடு தான். இரு வாரங்களுக்கு மேலாக அந்தத் தனிமையான சென்றியில் இருந்தேன். பின்பு என்னைப் பனாகொடா இராணுவ முகாமுக்குள் இன்னொரு இடத்தில் இருந்த சிறைச்சாலைக்கு மாற்றினர். நான் தனியாகச் சென்றி சிறையில் இருந்தபொழுது வியாங்கொட நந்தசேன என்ற இராணுவ உயர் அதிகாரி எனக்குத் தந்த இரு ஆங்கில நாவல்கள் என்னை மாற்றும்பொழுது என்னிடம் இருந்தன. அவற்றை அவரிடம் திரும்பக் கொடுக்க முடியாமல் போய்விட்டது. அதை வேறு அதிகாரிகள் மூலமும் அவரிடம் ஒப்படைக்க முடியாது. காரணம் அப்படி நான் கொடுக்க முயற்சித்ததால் அது அந்த அதிகாரிக்கு ஆபத்தாக முடியும் என்பதால் இரகசியமாக எனது உடைகளுக்குள் அதை மறைத்து வைத்தேன். விடுதலையாகி வரும்பொழுது கொண்டு வந்த அந்த இரு நாவல்களும் அந்த நல்லிதயம் கொண்ட இராணுவ அதிகாரியின் நினைவாக என்னிடம் இப்பொழுதும் இருக்கின்றன.

புதிதாக மாற்றப்பட்ட சிறையில் ஒரே கலகலப்பாகக் காலம் போனது. அங்கு வண்ணை ஆனந்தன், சிறீசபாரட்ணம், அமரசிங்கம்(அப்பு) போன்றவர்கள் இருந்தனர். ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு அறையில்

பூட்டி இருந்தனர். அறைக்குள்ளேயே மலசலகூட வசதி உண்டு. குளிப்பதற்கு மட்டும் பொதுவான குளியலறைக்குப் போகவேண்டும். இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் எங்களைப் பூட்டியே வைத்திருந்தனர். சிறையில் இருந்த அனைவரையும் வண்ணை ஆனந்தன் கதைகள் சொல்லிச் சந்தோசமாக வைத்திருந்தார். திடீரென “எடே குட்டிமணி, உன்னாலை நாங்கள் சிறை இருக்கிறோம்” என்று கத்துவார். அங்குள்ள இராணுவ அதிகாரிகள் குளியலறைக்குப் போகும்பொழுது நிர்வாணமாகவே போவர். அங்கு எல்லோரும் ஆண்கள் என்பதால் இதில் ஒன்றும் தவறில்லை. ஆனால், அப்படி யாராவது நிர்வாணமாகப் போனால் வண்ணை ஆனந்தன், ஏதோ தான் நிர்வாணமாக்கப்பட்டது போலக் கத்துவார். இப்படிப் பனாகொட இராணுவ முகாமில் எமது காலம் கழிந்தது. எம்முடன் கைது செய்யப்பட்ட மற்றவர்கள் கட்டுநாயக்கா ஆகாயப்படை முகாமிலும் (Air Force Camp) சிலேவ் ஐலண்ட் (கொம்பனித் தெரு) இராணுவ முகாமிலும் எனப் பல இடங்களில் பிரித்துச் சிறை வைக்கப்பட்டனர்.

திடீரென ஒருநாள், அதாவது சுமார் ஒரு மாதத்தின்பின் இராணுவ அதிகாரிகள் எங்களை எல்லாம் இராணுவ லொறியில் ஏற்றி கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்திற்குக் கொண்டு வந்தனர். எங்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. எல்லோரும் யாழ்ப்பாணம் போவதற்குப் புகையிரதப் பயணச்சீட்டு தந்து ஆளுக்குப் பத்து ரூபா வீதம் கைச்செலவுக்கும் தந்து யாழ்தேவியில் ஏற்றி விட்டனர். திடீரென அதுவும் இப்படி விடுதலை செய்யப்பட்டது பெரும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. பயணச்சீட்டும் தந்து, செலவுக்குப் பணமும் தந்து விடுதலை செய்யப்பட்டது அதுவே முதல் சம்பவம் என்பதால் ஆச்சரியமாக, நம்பமுடியாமல் இருந்தது. யாழ்தேவி புறப்படும்வரை அங்கு நின்ற இராணுவத்தினர் எங்களை வாழ்த்தி, கைகாட்டி விடை பெற்றனர். இதுவும் நம்பமுடியாத விடயமாக இருந்தது. கல்லுக்குள் ஈரமா? காக்கிச்சட்டைக்குள் மனிதமா?

மீண்டும் மாணவனாக

எவ்வளவு வேதனைகளைத் தாங்கிக் கொண்டாலும் எங்களுடன் பழகி, எமது மக்களின் விடுதலைக்காகத் தங்களை அர்ப்பணித்தவர்கள் கொல்லப்பட்டனர் என்ற செய்தி ஜீரணிக்க முடியாத ஒன்றாகும். 1978ஆம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் பற்றிக்கும், மைக்கேலும், குலசிங்கமும் கொல்லப்பட்ட செய்தி, காதில் ஈயம் காய்ச்சி ஊற்றியது போல் தாங்க முடியாததாயின. உரும்பிராய் குலசிங்கத்துடன் நான் நீண்ட காலம் பழகி இருக்கிறேன். அவர் விஞ்ஞானப் பாடங்களில் சிறந்த அறிவுள்ள மாணவர். வெலிக்கடைச் சிறையில் எங்களுடன் அவர் இருந்த காலத்தில் மிக மோசமான முரண் பாடுகள் கொண்டவராக இருந்தாலும், ஆபத்தில்லாதவர் என்பது எனக்குத் தெரியும். இவர் சமூக விரோதியான உரும்பிராய் ஆனந்தனுடன் தனது தொடர்புகளை வைத்திருந்திருக்கிறார். ஆனந்தன் தான் ஒரு சிறந்த போராளிபோல எல்லோருக்கும் காட்டிக் கொண்டார். இதை நம்பிய குலசிங்கம் இறுதியாக ஆனந்தனால் கொல்லப்பட்டார். ஒபரோய் தேவன் மூலமே நான் இந்தச் செய்தியை முதலில் கேள்விப்பட்டேன். இது மட்டுமல்ல, விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு என எல்லாவற்றையும் துறந்து போராடப் புறப்பட்டவர்களிடையே எவ்வளவு தகராறுகள், பிரச்சினைகள், போட்டி, பொறாமைகள் என எண்ணும்பொழுது அதுவே வெறுப்பாக இருந்தது. எல்லாவற்றையும் பார்க்கும் பொழுது வெறுப்புநிலையே ஏற்பட்டது. கொஞ்ச காலம் அமைதியாக இருக்கவேண்டும் போல் நிலை ஏற்பட்டது. பல இளைஞர்களும் அப்படித்தான் இருந்தனர். சிலர் வெளிநாடுகளுக்கு ஓடத் தொடங்கினர். என்னைப் பொறுத்தவரையில் எந்த இயக்கத்துடனும் சேரும் மனநிலை இருக்கவில்லை. சூரியகுமாரன் அடிக்கடி என்னிடம் வந்துத் தன்னுடன் வெளிநாட்டுக்கு வரும்படி கேட்டார். ஆனால் அந்த முயற்சிகள் ஒன்றும் நான் எடுக்காததால் அவர் ஐரோப்பிய நாடுகளை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

நான் இக்காலத்தில் (1979ஆம் ஆண்டு) வேலைக்குப் போய் வருவதையும், வீட்டில் அமைதியாக இருப்பதையுமே விரும்பினேன். தாயாரின் நெருக்குதல் காரணமாக, கண்டி பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் வெளிவாரி மாணவனாக எனது பெயரைப் பதிவு செய்து, பட்டப்படிப்பை மேற்கொள்ளும் பொருட்டு யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரான்லி வீதியில் உள்ள வெளிவாரிப் பட்டப் படிப்புகள் நிறுவனத்தில் அரசியல் விஞ்ஞானம், பொருளியல், இந்துக் கலாச்சாரம் போன்ற பாடங்களைத் தெரிவு செய்து படித்தேன். இங்குப் படித்த ஆயிரக் கணக்கான கலை, பொருளாதார, விஞ்ஞான மாணவர்களிடையே நான் மிகவும் மரியாதைக்கும் அன்புக்கும் உரியவனாக விளங்கினேன்.

1979ஆம் ஆண்டின் ஆரம்ப, மத்தியப் பகுதிகளில் போராளிகளால் நடாத்தப்பட்ட எதிரிகள் மீதான தாக்குதல்கள் அரசாங்கத்தை நிலை குலைய வைத்தன. அரசு யந்திரத்தின் காவலர்களான பொலிஸார் கொல்லப்பட்டனர். முக்கியமாக 1978ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 7ஆம் திகதி போராளிகளால் குண்டு வைத்து இரத்தமலானையில் தகர்க்கப்பட்ட 'அவ்ரோ' விமான வழக்கை விசாரணை செய்த பொலிஸ் குழுவில் ஒருவரான ஞான சம்பந்தன், வல்வெட்டித்துறையில் வைத்து 1979ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் கொல்லப்பட்ட ஓய்வு பெற்ற பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் குமார் வழக்கை விசாரணை செய்த பொலிஸ் குழுவில் ஒருவரான சிவநேசன், சன்சோனி கொமிசனில் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராகச் சாட்சி சொன்ன இன்ஸ்பெக்டர் குருசாமி ஆகியோர் கொல்லப்பட்டனர். இவைகளால் சீற்றம் கொண்ட ஜனாதிபதி போராளிகளை எப்படியும் அடியோடு ஒழிக்கக் குறுக்கு வழியில் சிந்தித்தார். அனைத்துப் போராளிகளையும் அழித்துத் தமிழ் மக்களுடைய நியாயப்பூர்வமான போராட்டத்தையே இல்லாமல் பண்ணக் கனவு கண்ட ஜனாதிபதி ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா தற்காலிகச் சட்ட ஏற்பாடு ஒன்றைச் கொண்டு வந்தார். '1979ஆம் ஆண்டின் 48ஆம் இலக்க பயங்கரவாதத்தடுப்புச் சட்டம் (Prevention of Terrorism Act) என்பதைக் கொண்டு வந்து அதன்கீழ் பயங்கர அதிகாரங்களைக் கொண்ட அவசர கால நிலை 1979ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 11ஆம் திகதி தமிழ்ப் பகுதிகளில் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. போராளிகளை அழிப்பதற்காக இராணுவத்தையும் பொலிஸையும் கொண்ட விசேட கூட்டுப்படை அமைக்கப்பட்டது. அதன் தளபதியாக (Commander of Security Forces in the North) ஜனாதிபதியின் மருமகன் முறையான பிரிகேடியர் திஸ்ஸ வீரத்துங்க என்பவர் 1979ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 14ஆம் திகதி நியமிக்கப்பட்டார். இவரது நியமனம் முக்கியமாகக் கீழ்க்காணும் காரணத்துக்காக அமையும் என ஜனாதிபதி பிரகடனம் செய்த செய்திளைப் பத்திரிகைகள் வெளியிட்டன:

"...to eliminate the menace of Terrorism in all its forms the island and more specially from the Jaffna District..." -*The Sunday Observer*, 15.07.1979.

1930ஆம் ஆண்டு பிறந்த வீரதுங்கா கொழும்பு நோயல் கல்லூரியின் பழைய மாணவர். இவர் இதற்குமுன் 1972 தொடக்கம் 1976 வரையாழ்ப்பாணத்தில் கடமை ஆற்றியவர்.

பொலிஸாருக்கும் இராணுவத்திற்கும் சந்தேகப்படும் இடங்களைச் சோதனை இடுவதற்கும் சந்தேகப்படும் எவரையும் கைது செய்து தடுப்புக் காவலில் வைப்பதற்கும் ஆன அளவிற்கு அதிகமான அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. பின்பு மேலும் விரிவு படுத்தப்பட்ட இச்சட்டத்தின் மூலம் மரணம் அடைந்தவர்களின் உடலைப் பிரேத பரிசோதனையும், மரண விசாரணையும் இன்றித் தகனம் செய்யும் உரிமை பொலிஸ் மற்றும் இராணுவ அதிகாரிகளுக்கு வழங்கப்பட்டது. இலங்கை நாட்டின் சட்டப் புத்தகத்தில் இது போன்றதொரு கடுமையான சட்டம் ஒரு போதும் இடம்

பெற்றதில்லை என வழக்கறிஞர் சச்சி பொன்னம்பலம் தனது குறிப்பு ஒன்றில் கூறியுள்ளார்.

1979ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 11ஆம் திகதி அவசர நிலை பிரகடனப் படுத்தப்பட்டதுடன் சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்த எண்ணிய இனவெறி கொண்ட சிங்களப் பொலிஸார் சிலர் தமிழ்ப் பகுதிகளில் இன விரோதச் செயல்களில் இரவிரவாக ஈடுபடத் தொடங்கினர். ஆனைக் கோட்டை பொலிஸ் நிலைய இன்ஸ்பெக்டராக இருந்த கருணாரத்னாவின் குழு ஜூலை மாதம் 13ஆம் திகதி இரவு இன்பத்தையும் (விஸ்வஜோதிரட்ணம்), அவரது தங்கையின் கணவரான செல்வரத்தினத்தையும் (இவருக்கு எந்தவித அரசியல்தொடர்பும் கிடையாது.) கைது செய்து இருவரையும் மிகக் கொடூரமாகக் கொலை செய்து வீதியில் எறிந்து விட்டது. 14ஆம் திகதி கைது செய்யப்பட்ட எஸ். பரமேஸ்வரன், எஸ். இராஜேஸ்வரன், எஸ். சுபாஷ், ஆர். பாலேந்திரா ஆகிய இளைஞர்களைக் கொலை செய்துப் புதைத்து விட்டனர். 14ஆம் திகதி பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்ட மற்றொரு இளைஞரான இந்திராஜா யாழ்ப்பாணம் வைத்தியசாலையில் பலத்த காயங்களுடன் அனுமதிக்கப்பட்டுப் பின்பு இறந்தார். அவசரகால நிலை பிரகடனப்படுத்திய உடனேயே கொஞ்சம் உசாரான நான், இரவில் வீட்டில் படுக்காது காங்கேசன் துறையிலுள்ள கணேசமூர்த்தி, திலகமணி தம்பதிகளின் வீட்டில் அதுவும் வீட்டுக் கோடியில் படுத்தேன். கோடியில் படுத்தால் ஒருவதற்கு வசதியாக இருக்கும். 15ஆம் திகதி இரவு கருணாரத்தினா தலைமையிலான பொலிஸ் எனது வீட்டை முற்றுகையிட்டிருக்கின்றனர். இன்ஸ்பெக்டர் கருணாரத்ன காங்கேசன்துறைப் பொலிஸ் நிலையத்தில் கடமையாற்றியதால் அவரை எங்கள் குடும்பத்தினருக்குத் தெரியும். நான் எங்கே போய்விட்டேன் எனத் தெரியாது என்று வீட்டினர் சொல்லி விட்டனர். விடிந்ததும் எனது தங்கை வதனராணி சைக்கிளில் கணேசமூர்த்தி வீட்டுக்கு வந்து எனக்குத் தகவல் சொன்னார். பகலிலும் பொலிஸ் எனது வீட்டுக்கு வரலாம் என்பதால் நான் நிரந்தரமாகக் காங்கேசன்துறையிலேயே தங்கிக் கொண்டேன். இன்பம், செல்வரத்தினத்தின் இறுதி ஊர்வலத்தில் பங்குகொள்ள விரும்பினாலும் தவிர்த்துக் கொண்டேன்.

வட்டுக்கோட்டைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த திருநாவுக்கரசுவின் வீடு காங்கேசன்துறையிலேயே இருந்தது. திருநாவுக்கரசும் அவர் மனைவி மலைமகளும் இறுதிச் சடங்கில் பங்குபற்றிவிட்டு வந்து விபரம் எனக்குச் சொன்னார்கள். உடம்பில் இருந்த காயங்களின் கொடுமையையும் தலைப்பகுதி பிளந்து மூளையே இல்லாமல் இன்பத்தின் உடல் சிதைந்திருந்த நிலையையும் விளங்கப்படுத்தினர். இவைகளைக் கேட்க கேட்க மனம் தாங்கமுடியாத வேதனையாகியது. 13ஆம் திகதியும் 14ஆம் திகதியும் கொல்லப்பட்டவர்களில் இன்பமும் பாலேந்திராவும் என்னுடன் மிகவும் நெருங்கிப் பழகிய அன்புத் தம்பிகள். பாலேந்திராவின் தந்தை இராமலிங்கம் வவுனியாவில் வைத்தியராக இருந்தார். குடும்பத்தைக்

கவனிக்காத தந்தை அவர். எவ்வளவோ கஷ்டங்களைப் பாலேந்திராவின் குடும்பம் சந்தித்தது. வறுமையின் எல்லைக்கே அந்தக் குடும்பம் தள்ளப்பட்டது. பாலேந்திரா என்னுடன் கொழும்புச் சிறையிலும் பின்பு வெலிக்கடை சிறையிலும் இருந்தவர். என்னை அன்புடன் 'குஞ்சன்' என்றுதான் கூப்பிடுவார். எல்லோருடனும் மிகவும் கனிவாகப் பழகும் குணம் கொண்டவர். கோபம் வந்தால் தாங்க முடியாது. அவரது உடலில் தேமல் இருந்ததால் அதைப் பெரிய நோய் என நினைத்து அடிக்கடி வருத்தப்படுவார். பின்பு அவரைப் பத்மநாபவுடன் இணைத்து விட்டேன். அதன் பின்பு ஒழுங்காக இருந்தவர் அநியாயமாக இனவெறி பிடித்த பொலிஸாரால் வேண்டுமென்றே இரவோடிரவாகக் கொல்லப்பட்டார். சாவகச்சேரி பொலிஸ் நிலையத்தில் வைத்தே இவர்கள் கொல்லப்பட்டதால் போராளிகள் அந்தப் பொலிஸ் நிலையத்தையே அழித்து நாசமாக்கினர்.

இன்பத்தின் உண்மையான பெயர் விஸ்வஜோதிரட்ணம் ஆகும். இவரது தந்தை கனகரத்தினம் யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் விவசாயத் திணைக்களத்தில் இலிகிதராகக் கடமை செய்தவர். இன்பம் அடிக்கடி எனது வீட்டுக்கு வந்து போவார். விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனுடன் மிக நெருங்கிப் பழகிய போராளி. சரியெனப்பட்டால் பிரபாகரன் என்ன கொம்பா எனக் கேட்பவர். இதமான குணம் கொண்டவர். இயக்கங்களில் வெறுப்பேற்பட்டு வெளிநாடுப் போகத் தயாரான நிலையில், கொலை செய்யப்படுவதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்பு கொழும்பு கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தில் கடைசியாகக் கண்டு கதைத்தேன். சித்திரவதை செய்யப்பட்டு இறக்கும் பொழுது எவ்வளவு வேதனைப்பட்டு எப்படி எல்லாம் கதறி இருப்பார் என நினைத்துப்பார்க்க எனது இதயமே வெடிப்பதுபோல் வேதனையாக இருந்தது. இந்தக் கொடுமைகளுக்கெல்லாம் காரணமான பத்திரனாவும் இன்ஸ்பெக்டர் கருணாரட்னவும் இன்னும் பதவிகளில் இருப்பது எவ்வளவு வேதனைக்குரிய விடயம். அப்பாவிச் சிங்கள மக்களையும் குழந்தைகளையும் கொல்லுவதன் மூலம் இவர்கள் எங்கள் மீது ஏற்றிய சிலுவைகளை இறக்கி விட முடியுமா என்ன?

இரவு - பகல் என எந்த நேரமும் எனது வீட்டைப் பொலிஸார் முற்றுகை இட்டனர். சில நாட்களில் பொலிசும் இராணுவமும் சேர்ந்து வருவதாக அறிந்தேன். என்னை யாழ்ப்பாணம் பழைய பூங்காவில் அமைந்திருந்த இராணுவ பொலிஸ் கூட்டுத் தலைமையகத்தில் வந்து சரணடையுமாறு கூறிச் செல்கின்றனர் எனவும் அறிந்தேன். கூட்டுப்படைத் தலைமை யகத்தில் உள்ள கருணாரத்தினவைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு என் முகம் தெரியாது என்பது எனக்குச் சாதகமான விடயம். நான் வீட்டில் தங்கு வதில்லையே தவிர வழமைபோல் எனது வகுப்புகளுக்குச் சென்று வந்தேன். வேறு இடங்களுக்கும் சாதாரணமாக சென்று வந்தேன். கல்வி நிறுவனத்தின் இயக்குநர் குலேந்திரன் தனது சட்டக் கல்லூரி விடயமாகக் கொழும்பிலேயே கூடுதலான நாட்கள் நிற்பதால் நிறுவனத்தின் நிர்வாக வேலைகளை நான் உதவிக்காக மேற்பார்வை செய்து கொண்டேன்.

குலேந்திரனின் மோட்டார் சைக்கிளையும் நான் என்னுடன் நிரந்தரமாக வைத்துக் கொண்டேன். அம்மோட்டார் சைக்கிளிலேயே எல்லா இடமும் சென்று வந்தேன். எனது ஊரான மயிலிட்டியில் என்னை மட்டுமல்லாது அங்கயற்கண்ணியையும் தேடி அடிக்கடி பொலிஸ் வந்து போயினர்.

என்னைக் கூட்டுப்படைத் தலைமையகத்தில் தேடுகின்றனர் என்பதைக் கல்வி நிலையத்தில் எவருக்கும் நான் சொல்லவில்லை. யாருக்கும் அது பற்றித் தெரியாது. இக்காலத்தில் பல இயக்கத்தவர்களும் இந்தியாவுக்குத் தற்பாதுகாப்புக்காகத் தப்பிச் சென்றனர். என்னையும் பலர் வரும்படி கேட்டனர். ஆனால் நான் போகவில்லை. அவ்வளவுக்குப் பெரும் ஆபத்து என்னை நெருங்குகிறது என நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. நான் சாதாரணமாகவே எல்லா இடங்களுக்கும் சென்று வந்தேன். பின்னேரங்களில் காங்கேசன்துறையிலுள்ள கருணானந்தசிவத்தின் வீட்டு முற்றத்தில் இருந்து அனைவரும் கதைத்துப் பொழுது போக்குவோம். அன்று அதுபோல் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது பொன்னம்பலம் பத்மநாதன் என்னும் பொலிஸ் காண்ஸ்டபிள் என்னைக் கண்டுவிட்டார். “புல்பராஜாவை பொலிஸ் தேடுது. அவர் இங்கை இருக்கிறார்” என சொன்னபடி என்னிடம் வந்தார். “உங்களுக்கேன் தேவையில்லாத வேலை” என்று நான் கேட்டேன். “நான் ஒரு பொலிஸ் எனக்கு இது தேவையில்லாத வேலையா” எனவும் “வா பொலிசில் சரணடை” எனவும் தேவையில்லாது கதைத்தார். “சரி வாருங்கள் பொலிஸ் நிலையத்துக்குப் போவோம்” என அவருடன் போவதுபோல் போனேன். அவரும் அதை நம்பி துணிச்சலுடன் எனது கையைப் பிடித்தார். அவ்வளவுதான் நான் தனியாகவே அவரை உதைத்தேன். அவரது தொப்பியைக் கழட்டிக் கிழித்து எறிந்தேன். அவருடைய சீருடையையும் (Uniform) கிழித்து அரைநிர்வாணமாக மூக்கால், வாயால் இரத்தம் வர, “ஓடடா நாயே” எனக் கலைத்துவிட்டேன். உண்மையாக என்னைப் பொலிலார் தேடுவதற்கும் இவருக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. இவர் எங்களைப் போல் தேடப்படுபவர்களைக் கண்டாலும் காணாமல் போவதுதான் அவருக்கு மரியாதையும் தர்மமும். நாங்கள் ஒன்றும் திருடர்களோ அல்லது சமூகவிரோதிகளோ அல்ல. இவரும் ஒரு தமிழன் தானே. எத்தனை தடவைகள் விடுதலைப்புலிகளின் பெரிய பெரிய போராளிகள், நாங்கள் எல்லாம் ஒன்றாக நிற்பதைக் கண்டும் பல தமிழ் பொலிஸ் உயரதிகாரிகள் ஒன்றும் தெரியாத மாதிரிப் போயுள்ளனர். தேவையில்லாத, அதுவும் கடமை முடிந்து வீட்டுக்குப் போகும் நேரத்தில் தனக்கு அப்பாற்பட்ட வேலை பார்த்த அந்தப் பொலிசுக்கு நான் செய்தது சரியே.

சும்மா சொறிய வந்தவர் அடி வாங்கினால் சும்மா விடுவாரா? காங்கேசன்துறைப் பொலிஸ் நிலையத்தில் இவர் போய்க் குளறி அழ, ஒரு லொறியில் அடுத்த வினாடி பொலிஸ் குவியல் நான் இருந்த இடத்தை அடைந்தனர். நான் இதையெல்லாம் முன்னரே எச்சரிக்கையுடன் யோசித்துச்

சிறிது தூரத்தில் உள்ள எனது மாமியார் வீட்டில் போய் இருந்துவிட்டேன். எனது மாமியார் வீட்டைப் பொலிஸார் சந்தேகப்பட மாட்டனர். எனது மாமிக்கும் நான் என்ன நடந்தது என்று சொல்லவில்லை. சாதாரணமாக அங்கிருந்துவிட்டேன். பொலிஸார் கண்ணில் கண்டவர்களையெல்லாம் துவைத்தனர். நான் பொலிசுக்கு அடிக்கும்பொழுது என்னுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்த தேவராஜா என்ற நண்பனைப் பொலிஸ் மோசமாகத் தாக்கினார். கடைகள் எல்லாம் அடித்து நொறுக்கப்பட்டன. நான் பொலிசுக்கு அடித்த செய்தியைக் கேள்வியுற்றுக் கூட்டுப்படை அலுவலகம் (Co-ordinating Office) என்னைப் பிடிப்பதற்கு இன்னும் வேகம் கொண்டது.

பல கிழமைகளுக்கு முன்பு ஜே.வி.பி. இயக்கத்தின் தலைவர்களில் ஒருவரான உபதிஸ்ஸ கமநாயக்காவிடம் இருந்து எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது. அதில் அவர் என்னைச் சந்தித்து உரையாட விரும்புவதாகவும் வசதியாயின் என்னைக் கொழும்புக்கு வரும்படியும் இல்லையாயின் ஒரு வசதியான நாளில் தாங்கள் யாழ்ப்பாணம் வர விரும்புவதாகவும் எழுதி இருந்தார். இந்தச் சிக்கலான நேரத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிற்க விரும்பாது கொழும்பு சென்று வரப் புறப்பட்டேன். என்னுடன் தெல்லிப்பளை இராஜசேகரனையும் அழைத்துச் சென்றேன். இவர் 'எட்வர்ட்' என்ற பெயரில் நீண்ட காலமாக விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் இருந்தவர். இப்பொழுது கனடாவில் இருக்கிறார். ஜே.வி.பி.யின் தொடர்புகளைத் தானும் ஏற்படுத்திக் கொள்ள விரும்புவதாக இராஜசேகரன் என்னிடம் கூறியிருந்தார். நாங்கள் இருவரும் கொழும்புப் கோட்டையில் உள்ள வை.எம்.சி.ஏ.யில் ஓர் அறையை வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டோம். உபஸ்திஸ்ஸ கமநாயக்க குறிப்பிட்டிருந்த முகவரிக்குச் சென்றேன். உடனே அவரைக் காண முடியாமல் போனது. எனது பெயரையும் தங்கியிருக்கும் இடத்தையும் குறிப்பிட்டுச் செய்தி கொடுத்துவிட்டு வந்துவிட்டேன். அன்று பின்னேரம் அமிர்தலிங்கத்தை அவரது எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்கான வாசஸ்தலத்தில் போய்ப் பார்த்து அவருடன் கதைத்துவிட்டு வந்தோம். அடுத்தநாள் காலை ஒரு சிங்கள இளைஞர் வந்து எம்மை உபதிஸ்ஸ கமநாயக்காவிடம் அழைத்துச் சென்றார். அவர் கட்டித் தழுவி வரவேற்றார். இராஜசேகரனை அறிமுகம் செய்து வைத்தேன்.

அன்று மாலை வரை அவருடனேயே தங்கிப் பல கலந்துரையாடல்களைச் செய்தோம். உபதிஸ்ஸ கமநாயக்கா தமிழ் இளைஞர்களை ஜே.வி.பி.யில் இணைப்பது சம்பந்தமான கருத்தில் கவனமாக இருந்தாரே தவிர, தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் போராட்டம் சம்பந்தமாக அவர் அக்கறை கொள்ளவில்லை. புரட்சியின் மூலம் அனைத்துப் பிரச்சினைக்கும் தீர்வு காணலாம் என்பதே அவரின் உரையாடலின் முக்கிய கரு. அவரிடமும் சிங்கள முற்போக்கு வாதிகள் அனைவரிடம் காணப்படும் குணமான நாங்கள் பெரும்பான்மையினர், பாவம் உங்களுக்காகக் குரல் கொடுக்கிறோம்; நாங்கள் அண்ணன்மார், நீங்கள் தம்பிமார் என்னும் மறைமுகமான சிங்கள உணர்வு இருந்தது. சிங்கள முற்போக்குவாதிகளில் பலர் பெரும்பான்மையினரான தாங்கள் தமிழ்

மக்களுக்குக் குரல் கொடுப்பதை ஏதோ பெரியதொரு தியாகத்தைச் செய்கிறோம் என்னும் மேலாதிக்க மனோபாவத்துடன் நடந்து கொள்வது தான் இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையில் மற்றொரு சோகமான கதை. இது போன்ற தொனியுடைய உரையாடலையே உபதிஸ்ஸ கமநாயக்காவும் நிகழ்த்தினார். தமிழ்ப் பேசும் இளைஞர்கள் எந்தக் காலத்திலும் ஜே.வி.பி.யில் இணைய மாட்டனர் என்ற உண்மையை அவருடைய முகத்துக்கு நேரேயே சொல்ல நினைத்தேன். ஆனால் மரியாதை கருதி அதைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன்.

இரு கிழமைகளில் நாங்கள் யாழ்ப்பாணம் திரும்பி விட்டோம். காலையில் வழக்கம் போல் எனது வகுப்புக்குச் சென்றேன். கல்வி நிலையத்தில் நாங்கள் ஒரு குழுவாகவும் மிக நெருங்கிய நண்பர்களாகவும் ஒருவர் மீது ஒருவர் பாசமும் வைத்திருந்தோம். இக்குழுவில் மாணவ மாணவிகள் அடக்கம். மகேஸ்வரன், வல்வெட்டிதுறை மணி, சாந்தி, மீனா, இந்திரா, ஜசிந்தா, யோகரட்ணம், ருக்குமணி, தமிழ்ச்செல்வன் (அம்சத்வனி) ஆகியவர்களின் பெயர்கள் மட்டும் என் ஞாபகத்தில் உள்ளன. அன்றும் நாங்கள் எல்லோரும் களீனிஸ் தேநீர், வடை, ரோஸ்த் என வாங்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டு வகுப்புகள் முடிந்தபின் நீண்ட நேரம் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது என்னிடம் மிக முக்கியமான ஒரு நபர் வந்தார். அவருடன் கதைத்துவிட்டு அவரை மோட்டார் சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு பலாலி வீதி வழியாக வடக்குப் புன்னாலைக் கட்டவனுக்குப் புறப்பட்டேன்.

யாழ் கோண்டாவில் பஸ் டிப்போவை அண்மித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது மோட்டார் சைக்கிளின் கண்ணாடியில் ஒரு பச்சை ஜீப் எம்மைத் தொடர்ந்து வருவதை அவதானித்தேன். எனக்குப் பின்னுக்கு இருந்தவரிடம், "பொலிஸ் எம்மைத் தொடர்கின்றனர். உசாராகுங்கள்" என்றேன். அவரும் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு உறுதி செய்தார். ஆகவே, மோட்டார் சைக்கிளின் வேகத்தைக் கூட்டினேன். பக்கத்தில் எந்த ஒழுங்கையும் தென்படவில்லை. பஸ் டிப்போவுக்கு முன்னால் உள்ள ஒழுங்கையை மனதில் நினைத்துக் கொண்டு வேகத்தை அதிகப்படுத்தினேன். ஜீப் மிக அருகில் வந்தது. துப்பாக்கியை நீட்டி எம்மை நிறுத்தும்படிக் கூறினார். இன்ஸ்பெக்டர் கருணாரத்னா ஜீப் முன் சீட்டில் இருப்பதைக் கண்டேன். பஸ் டிப்போவுக்கு முன்னால் உள்ள அன்னங்கை ஒழுங்கையில் மோட்டார் சைக்கிளைத் திரும்ப முனைந்தபொழுது, ஜீப்பால் எமது மோட்டார் சைக்கிள் தாக்கப்பட்டு நாங்கள் தூக்கி எறியப்பட்டோம். என் பின்னால் இருந்தவர் பாய்ந்து அங்கிருந்த மதிலைத் தாண்டி ஓடிவிட்டார். மோட்டார் சைக்கிளை ஓட்டி வந்த நான் மரத்துடன் மோதி நிலைகுலைந்தேன். என்னை ஜீப்பில் தூக்கிப் போட்ட பொலிஸார் ஓடிய நபரைத் துரத்தினர். அவர்களது துரத்தல் தோல்வியில் முடிய, நான் யாழ்ப்பாணம் பழைய பூங்காவில் இருந்த பொலிஸ் - இராணுவக் கூட்டுப்படை தலைமை முகாமுக்குப் பொலிஸாரின் எக்காளச் சிரிப்புடன் எடுத்துச் செல்லப்பட்டேன். இது 1979ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 5ஆம் திகதி நடைபெற்றது.

கொடூரமான சித்திரவதை

1979ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 5ஆம் திகதி பின்னேரம் சுமார் ஐந்து மணிபோல் கைது செய்யப்பட்ட என்னை நேராக யாழ்ப்பாணம் கச்சேரிக்கு முன்னால் உள்ள பழைய பூங்காவில் அமைந்திருந்த பொலிஸ் இராணுவக் கூட்டுப்படைத் தலைமை அலுவலகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனர். முகாமுக்குள்ளே சென்றதும் வாசலில் வைத்தே இன்ஸ்பெக்டர்கருணாரத்னா தாக்கத் தொடங்கினார். அவர் என்னை அடிப்பதைப் பார்த்து அங்கு நின்றவர்களும் என்னை அடித்தனர். அவர் எனது தலை மயிரில் பிடித்து கொற கொற என இழுத்து அங்கு அமைந்திருந்த விசேட அறைக்குப் ('இறைச்சிக் கடை'யெனச் சொல்வர்) போனார். அந்த அறையைக் கண்டதும் சப்த நாடிகளும் அடங்கி நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டேன். ஆங்காங்கு மனிதர்களைத் தூக்கி விடுவதற்கு வசதியாகக் கயிறுகள் தொங்கின. பல விதமான அளவுகளில் அடிப்பதற்கான மரக்கட்டைகள், சிலாகைகள் இருந்தன. சாக்குகள், ஊசிகள், கம்பிகள் எனத் தாராளமாக ஒரு மனிதனைச் சித்திரவதை செய்வதற்கான உபகரணங்கள் இருந்தன. சுவர்கள் எங்கும் தெறித்தும், பறந்தும், சிந்தியும், துடைக்கப்பட்டும், அழுந்தியும் இரத்த அடையாளங்கள் இருந்தன. என்னை நிற்கவிட்டு இரண்டு கைகளையும் அங்கும் இங்கும் இழுத்துக் கட்டினார். எனது முதுகு சுவரில் சாய்ந்திருந்தது. அந்நிலையில் வைத்து கைகளாலும் சப்பாத்துக் கால்களாலும் எனது செஞ்சு, வயிறு, ஆண் உறுப்பு, முகம் எங்கும் அடித்து உதைத்தனர். முகட்டில் தொங்கிய கயிற்றில் டார்சான் போல் தொங்கிவந்து நெஞ்சில் உதைத்தார் கருணாரத்ன. அப்படி இரண்டாவது முறை பாய்ந்து வந்து எனது வயிற்றில் உதைத்தபொழுது எனக்கு மலம் தானாகவே கழிந்தது. இப்படிப் பலருமாகச் சேர்ந்து மிருகம் போல்தாக்கியதில் நான் மயங்கினேன்.

விழித்துப் பார்த்தப் பொழுது விறாந்தை போன்ற இடத்தில் என்னைப் போட்டிருந்தது தெரிந்தது. எழுந்தேன். நடக்க முடியாது வேதனையாக இருந்தது. அலகு ஆட்ட முடியாததால் வாய் திறக்க முடியவில்லை. மலம் கழிந்திருந்ததால் அது வேறு கஷ்டமாக இருந்தது. பக்கத்தில் போன ஒருவரிடம் எங்கே கழுவுவதற்கு வசதி எனக் கேட்டேன். அவர் வேறு யாரையோ அழைத்து எனக்கு உதவும்படி சிங்களத்தில் கூறினார். வந்தவருக்குச் சிங்களத்தைத் தவிர வேறு மொழி தெரியாததால் அவரிடம் எனது நிலைமையைச் சிங்களத்தில் கூறினேன். அவர் காட்டிய இடத்தில் எனது ஆடைகளைக் கழற்றிக் கழுவினேன். உடலோ புண்ணாக நொந்தது. ஆட்ட அசைக்க முடியாதிருந்தது. பல கால பயிற்சிக்கு உட்பட்ட உடம்பு என்பதால் அவ்வளவு அடியையும் தாங்கியது. அத்துடன் இளமை வேறு

காரணம். இப்பொழுதென்றால் ஓர் அடி கூடத் தாங்க முடியாது. கழுவிய நீள் காற்சட்டையை உதறி மீண்டும் போட்டுக் கொண்டு வந்தேன். ஒரு தட்டில் பாணும் சம்பலும் போட்டுத் தந்து என்னை வேறொரு அறைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அங்கு ஈழவேந்தன் ஒரு கதிரையில் இருப்பதைக் கண்டேன். இருவரும் ஆளையாள் அடையாளம் கண்டுகொண்டோம். என்னைச் சாப்பிடும்படிக் கூறிவிட்டு அழைத்து வந்தவர்கள் போய் விட்டனர். அங்கு உலாவிய பெரும்பாலானவர்கள் சாதாரண உடைகளில் இருந்ததால் யார் பொலிஸ், யார் இராணுவம் என அடையாளம் காண்பது கடினமாக இருந்தது.

இப்பொழுது ஈழவேந்தனும் நானும் தனியாக இருந்ததால் இரகசியமாகக் கதைத்துக் கொண்டோம். எனது ஈரமான காற்சட்டைக்குப் பதிலாக ஈழவேந்தன் தந்த வேட்டியைக் கட்டிக் கொண்டேன். ஈழவேந்தன் பத்தியச் சாப்பாடு சாப்பிடுவதால், விசேட அனுமதி பெற்று வீட்டிலிருந்து சாப்பாடு பெற்றுச் சாப்பிடுவார் என்பதால், எனக்குப் பாணுடன் சாப்பிடக் கொஞ்சம் கறி தந்தார். வாய்திறக்க ஆட்ட முடியாமல் இருந்தது. கஷ்டப்பட்டு உள்ளே தள்ளினேன். கொஞ்சம் சாப்பிட்டால்தான் உதை வேண்டலாம். நாங்கள் இருவரும் குசுகுசு எனக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது கருணாரத்ன வந்தார். யார் வேட்டி தந்தது எனக் கேட்டார், கத்தோ கத்து என்று கத்தினார். எனக்கு வேட்டி தந்த குற்றத்திற்காகச் சாப்பிடாமல் இரண்டு மணித்தியாலங்கள் எழுந்து தொடர்ச்சியாக ஆடாமல் அசையாமல் நிற்கும்படி ஈழவேந்தனுக்குக் கட்டளையிடப்பட்டது. அப்பொழுது நோயாளியாக இருந்த ஈழ வேந்தன் அப்படி நிற்பதற்குப் பெரும் கஷ்டப்பட்டார். எனக்குப் பார்க்க வேதனையாக இருந்தது. ஈழவேந்தனின் உணவுகளை எடுத்து வெளியே கொட்டினார் கருணாரத்ன. ஆக, ஈழவேந்தனின் இரவுச் சாப்பாடு துண்டிக்கப்பட்டது.

என்னை அழைத்துக் கொண்டு மீண்டும் அந்த அறைக்குள் போனார்கள். “வவுனியாவில் எங்கே புலிகள் இருக்கின்றனர்?” எனக் கேட்டார் கருணாரத்ன. “எனக்குத் தெரியாது” என்றேன். அன்பாக முறைத்து, சிரித்து கன்னத்தில் கிள்ளிப் பல குரங்குச் சேட்டைகள் செய்து மீண்டும் மீண்டும் அதே கேள்வியைக் கேட்டனர். “எனக்குத் தெரியாது” என்று மீண்டும் சொன்னேன். முகட்டில் தொங்கிய கயிற்றை இறக்கிக் கீழே கொண்டு வந்தனர். எனது இரண்டு கைகளும் இணைத்துக் கட்டப்பட்டன. கப்பியில் இணைக்கப்பட்ட கயிறு இழுக்கப்பட்டது. நான் கை மேலே இருக்க தொங்கியபடி மேலே சென்றேன். அங்கு நின்றவர்களின் கைக்கு எட்டும் தூரத்தில் தொங்க விடப்பட்ட எனது உடலில் பலகையால் அங்கும் இங்கும் என அடித்தனர். “வவுனியா பஸ் நிலையத்தில் பிரபாகரனுடன் நீ கதைத்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தவர்கள் இப்போது வந்து உண்மையைச் சொல்வதற்கு முதல் நீ உனக்குத் தெரிந்தவைகளைச் சொல்லிவிடு” என்றனர். “எனக்குத் தெரிந்தால்தானே சொல்லுவதற்கு”-என்று நான்

குழறினேன். மீண்டும் தடிகளால் காலிலும் உடலிலும் அடித்துவிட்டு இன்னும் கொஞ்சம் மேலே இழுத்துத் தொங்க விட்டுவிட்டுச் சென்றனர். நீண்ட நேரம் அப்படிச் சுயிற்றில் உடல் நோக்கக் காயங்களுடன் தொங்க உயிரே போவதுபோல் இருந்தது. தோள்மூட்டுகள் விலகுவதுபோல பெரும் வேதனையாக இருந்தன. கத்திக் குழறிக் கொண்டே இருந்தேன். உடலின் பாரமெல்லாம் கைகளிலும் தோள்மூட்டுகளிலும் தாங்குவது எவ்வளவு கடினம். காலை நிலத்தில் முட்டாது அந்தரத்தில் தொங்க விட்டிருந்தனர். இப்படி நீண்ட நேரம் தொங்க விட்டனர். இரவு பதினொரு மணிக்கு மேல் இறக்கினர். ஓர் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். “இங்கே போய்த் தூங்கடா” என்றனர். உள்ளே ஆடு மாடு அடைத்ததைப் போல் ஏராளமான இளைஞர்கள் படுத்திருந்ததைப் பார்த்தேன். நீட்டாகச் சுவர் அருகுடன் இணைக்கப்பட்ட இரும்புக் குழாயில் இளைஞர்களின் கை விலங்குகளால் மாட்டப்பட்டிருந்தது. குழாயுடன் இணைக்கப்பட்ட கைகளுடன் (ஒரு கை மட்டும்) அவர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. நல்ல வேளை அன்று எனது கையை இணைக்காமல் போய்விட்டனர். அங்கு அகப்பட்ட சிறிய மூலையில் நான் முனகியபடி முடங்கிக் கொண்டேன். இரவெல்லாம் நித்திரையே இல்லை. தாங்க முடியாத வேதனையாக இருந்தது.

காலையில் எழுந்து பார்த்தால் அங்கிருந்த இளைஞர்களில் பெரும் பாலானவர்கள் வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர். வல்வெட்டித்துறைச் சந்தியில் தேநீர்க்கடை வைத்திருந்த மகளாலிங்கம் அப்பா, பலசரக்குக்கடை வைத்திருந்த சக்திவேல், சிறந்த கடலோடியான ஆயக்கிளி அண்ணா போன்றவர்களும் அவர்களுள் இருந்தனர். அனைவரும் அடித்துத் துவைத்துப் போட்ட துணிபோல சேர்ந்துபோய் அரை உயிரில் இருந்தனர். காலையில் என்னால் எழுந்திருக்க முடியாமல் இருந்தது. ஆயக்கிளி அண்ணாவே என்னைத் தாங்கிப் பிடித்துக் காலைக்கடன் கழிக்க அழைத்துச் சென்றார். அங்கிருந்த கழிவறைகள் எல்லாம் மிகவும் அசிங்கமாக இருந்தன. அங்கு சென்றால் வயிற்றைக் குமட்டிக் கொண்டு வரும். ஆனால் வேறு கதியில்லை. இராணுவம், பொலிஸ் உட்பட நூற்றுக் கணக்கானவர்களின் அசிங்கங்கள், கழிவுகள் ஒழுங்கில்லாத நிலையில் விடப்பட்டிருந்தன.

காலைக் கடன்களை முடித்த பின்பு மீண்டும் வந்த எனக்கு இருக்கவோ, நடக்கவோ, நிற்கவோ முடியாத வேதனையாக இருந்தது. ஆயக்கிளி அண்ணா ஏதோ ஒரு எண்ணெய்யை உடலெல்லாம் தடவி மசாஜ் செய்து விட்டார். நீண்ட நேரமாக இப்படிச் செய்துவிட்டதால் கொஞ்சம் சுகமாக இருந்தது. சிறிது நேரத்தில் ஆனைக்கோட்டைப் பொலிஸ் நிலையத்தின் பொறுப்பதிகாரியாக இருந்த இன்ஸ்பெக்டர் பத்திரானாவுடன் இன்ஸ்பெக்டர் கருணாரத்ன வந்து என்னை அழைத்துக்கொண்டு போனார். விட்டு என்னைச் சில கேள்விகள் கேட்டுவிட்டு நூறு தரம் தோப்புக்கரணம்

போடச் சொன்னார்கள். இப்படிப்பட்ட உடற்பயிற்சி செய்வதன்மூலம் உடல் மீண்டும் உதை வாங்குவதற்கான நல்ல நிலைக்கு வரும் என்று சொல்லுவார்களா. பல பயிற்சிகளைத் தொடர்ச்சியாகச் செய்யும்படி வேண்டப்பட்டதன் மூலம் அன்றிரவு மீண்டும் சித்திரவதை செய்யப் போகின்றனர் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன்.

இரவுச் சித்திரவதைகள் புதுமையாக இருந்தன. மீண்டும் வவுனியா பற்றியும், ஆயுதப் பயிற்சி பற்றியும், புலிகள் பற்றியும், பத்மநாபா எங்கே என்றும், கண்ணாட்டிப் பண்ணை பற்றியும் கேட்டனர். கேள்விகள் அப்படியும் இப்படியும் சுற்றி வளைத்துக் கேட்கப்பட்டன. கொடுமையின் சிகரம் எனக் கருணாரத்னாவைச் சொல்லலாம். அவ்வளவுக்கு மிருகத் தனமானவர். தலை முதல் உடலெல்லாம் குளிர்நீரை ஊற்றிவிட்டு இரவிரவாக வெளியே நிற்க வைப்பார். அடிக்கடி வாளியில் நீர் கொண்டு வந்து தலையில் கொட்டுவார். அந்த நிலையில் இரண்டு கைகளையும் பின்னால் கட்டிவிட்டு, கண்கள் இரண்டையும் நன்றாக விரித்து ஒருவர் பிடிக்க மற்றவர் மிளகாய்த்துளைக் கொட்டிவிட்டுப் போய்விடுவர். இப்படி அன்றிரவு கழிந்தது. தினமும் இரவானால் அங்குள்ள அனைவருக்கும் விசேட பூசைகள் தனித்தனி பூசாரிகளால் வெவ்வேறு இடங்களில் நடத்தப்படும். இரவு பூராவும் அந்தப் பிராந்தியம் முழுவதும் கத்தல், குழறல் என மரண ஓலமாகவே இருக்கும். பெண்களை எல்லாம் கொண்டு வந்து அடித்து உதைப்பார். ஆனால், அவர்கள் எங்கே வைக்கப்படுகின்றனர் என்பது எனக்குத் தெரியாது.

இப்படிப் பல இரவுகளின் சித்திரவதைக்குப் பின் தடுப்புக் காவல் சட்டத்தின் கீழ் என்னை யாழ்ப்பாணம் சிறைச்சாலைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அது எனக்குக் கொஞ்சம் ஓய்வாகவும் நிம்மதியாகவும் இருந்தது. 1979ஆம் ஆண்டு பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட அவசரகாலச் சட்டத்தின்கீழ் கைது செய்யப்படும் ஒரு சந்தேக நபரை முதல் பதினைந்து நாட்கள் தடுத்து வைக்கும் அதிகாரம் அந்தப் பிரதேசத்தின் உதவிப் பொலிஸ் மா அதிபருக்கும் (Deputy Inspector General of Police) அதைத் தொடர்ந்து ஒரு மாத காலத்துக்குத் தடுத்து வைக்கும் அதிகாரம் பாதுகாப்பு அமைச்சருக்கும் வழங்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு மாதமும் புதுப்பிக்கப்படும் தடுப்புக் காவல் உத்தரவின்கீழ் பதினெட்டு மாத காலப் பகுதிக்கு ஒருவரைத் தடுப்புக் காவல் கைதியாக நீதிமன்றம் கொண்டு செல்லாமல் சிறை வைத்திருக்கும் அதிகாரம் பாதுகாப்பு அமைச்சருக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. 1979ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 5ஆம் திகதி கைது செய்யப்பட்ட எனக்கு யாழ்ப்பிராந்திய உதவி பொலிஸ் மா அதிபராக அப்போது இருந்த பொன்னம்பலம் மகேந்திரனால் வழங்கப்பட்ட பதினைந்து நாள் தடுப்புக் காவல் உத்தரவு முடிவுற்றதால் அமைச்சரால் தரப்பட்ட ஒரு மாத காலத் தடுப்புக் காவல் உத்தரவின் நிமித்தமே யாழ்ப்பாணம் சிறைக்கு அழைத்து வந்தனர். யாழ்ப்பாணம் சிறைச்சாலையில் இருந்து தேவைப்பட்டின் விசாரணைக்காக

பிரிகேடியர் திஸ்ஸ வீரதுங்க

அழைத்துப் போகும் அதிகாரம் கூட்டுப்படைத் தலைமை அலுவலகத்துக்கு இருந்தது. அப்படி அழைத்துச் செல்லும் பட்சத்தில் ஏழு நாட்களுக்குக் கூடாத வரையில் வைத்திருந்து விசாரிக்கலாம். ஏழு நாட்கள் வந்து விட்டால் சிறைச்சாலைக்கு அழைத்து வந்து மீண்டும் ஏழு நாட்களுக்கு அனுமதிபெற்று அழைத்துச் செல்வர்.

யாழ்ப்பாணம் சிறைச்சாலைக்கு என்னைக் கொண்டு வந்து ஒப்படைக்கும்பொழுது இரவு ஆகிவிட்டது. அன்று தீபாவளி தினம். மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் சிறையில் பி2 (B2) மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன். அங்கே தமிழ் அரசியல் கைதிகள் இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். அனைவரும் அவரவர் அறைகளில் பூட்டப் பட்டிருந்தனர். பூட்டப்பட்ட கதவின் துவாரத்தால் என்னைக் கண்டு கொண்டவர்கள் எனது பெயரைச் சொல்லி அழைத்தனர். சிலரின் குரலை அடையாளம் கண்டுகொண்டேன். அடி, உதை வேதனை தாங்க முடியாமல் மெதுவாகக் குனிந்தபடி நடந்து வந்து கொண்டிருந்தேன். நிமிர்ந்து நடக்க முடியவில்லை. தொண்ணூறு வயதுக்கு மேற்பட்ட வயோதிபர் கூனி நடப்பதுபோல்தான் என்னால் நடக்க முடிந்தது. என்னை அறைக்குள் வைத்துப் பூட்டினர். இங்கு தெரிந்த முகம் ஒன்று தாடி வளர்த்து மிகவும் மெலிந்து போய் இருப்பதைப் பார்த்தேன். அவர் தொழிற்சங்கவாதி ஐ.ரி.சம்பந்தன். ஏன் இப்படி? பார்க்கவே பரிதாபமான சிறை வாழ்க்கை.

மா.க.ஈழவேந்தன் (கறுப்புக்கண்ணாடியுடன்)

அவரும் "தம்பி" என என்னை வரவேற்றார். அவருடன் மேலும் இருவர் இருந்தனர். ஒருவர் வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்த வயது குறைந்த இளைஞர். மற்றவர் வவுனியாவைச் சேர்ந்த மணியம் எனச் சொன்னார்கள். அறையிலே களவாகத் தயாரிக்கப்பட்ட தேநீர் சுட்சுடத் தந்தனர்.

விடிந்ததும் அறைகள் திறந்து விடப்பட்டன. எனது அறைக்கு அங்கிருந்த இளைஞர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் சுகம் விசாரித்து வந்துவிட்டனர். தெரிந்த பலருடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தது அத்தனை வேதனைகளுக்கிடையிலும் சந்தோஷமாக இருந்தது. அங்கு சிறையிருந்தவர்களில் இப்பொழுதும் என் ஞாபகத்தில் இருக்கும் பெயர்களை இங்கு தருகிறேன். ஐ.ரி.சம்பந்தன் - காரைநகர், ஆ.ரகுபதி பாலசிறீதரன் - இணுவில், அ.தியாகநாதன் - கரம்பன், ந.சந்திரமோகன் - சங்கானை, எஸ்.சற்குணலிங்கம் - அளவெட்டி, த.மணியம் - வவுனியா, ச. சதானந்த சிவம் (ஆனந்தன்) - உரும்பிராய், எஸ்.தெய்வேந்திரம் - சாவகச்சேரி, எஸ்.வரதலிங்கம் (வரதன்) - நுணாவில், ம.மோகன் - அராலி, ஒல்லி பாலன் - ஓட்டுமடம், ராஜ்குமார் - சாவகச்சேரி, முத்து - யாழ்ப்பாணம், தம்புக்குட்டி - தொண்டமானாறு, ஆயக்கிளி - வல்வெட்டித்துறை, தனபாலசிங்கம் (செட்டி) - கல்வியங்காடு, சக்திவேல் - வல்வெட்டித்துறை, கந்தசாமி -

நெடுங்கேணி, தயாபரசிங்கம் - சண்டிலிப்பாய், உ.பரராஜசேகரன் (பேபி) -
கீரிமலை. இவர்களில் சிலரைத் தவிர மற்றைய யாருடனும் இப்போது
எனக்குத் தொடர்பில்லை. எங்கே இருக்கின்றனர் என்றும் தெரியாது.
தனபாலசிங்கம் எனப்படும் செட்டி 1981ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 18ஆம்
திகதி பிரபாகரன் மற்றும் குட்டிமணியால் கல்வியங்காட்டில் வைத்துக்
கொல்லப்பட்டார். சதானந்தசிவம் எனப்படும் உரும்பிராய் ஆனந்தன்
தாய்லாந்தில் அகால மரணம் அடைந்தார் எனத் 'தாயகம்' பத்திரிகையில்
பார்த்தேன்.

மனிதராக நான் கண்ட சிறை அதிபர்

நான் எதிர்பார்த்ததுபோல் யாழ்ப்பாணம் சிறையில் இருந்து உடனடியாக என்னைக் கச்சேரி முகாமுக்கு எடுக்கவில்லை. நீண்ட காலமாக யாழ்ப்பாணம் சிறையிலேயே இருந்தேன். அந்த நேரம் அந்தச் சிறையின் அதிபராக பத்தலோமியஸ் இருந்தார். இவர் கொழும்புச் சிறையில் நான் இருந்தபோது அங்கு சிறை அதிபராக இருந்தவர் என்றும், தமிழ் தெரிந்த யாழ்ப்பாணத்துப் பறங்கி இனத்தவர் என்றும், யாழ் சென்ற பற்றிக் கல்லூரியின் முன்னாள் ஆசிரியர் என்றும் நான் இதற்கு முதல் எழுதி இருந்தேன். மனிதர்களை மதிக்கத் தெரிந்த, உயர்வு, தாழ்வு பாராத நல்ல மனம் கொண்ட பறங்கியர். பெரிய உத்தியோகங்களிலும் இராணுவ பொலிஸ் உயர் அதிகாரிகளாகவும் இருந்த பல பறங்கியர்களை(burghers) நல்லவர்களாக நான் கண்டிருக்கிறேன். பத்தலோமியஸ் ஏற்கனவே எனக்குப் பழக்கமானதால் என்னுடன் கூடுதலாக அன்பாக இருந்தார். நான் அக்காலத்தில் (பிடிபட்ட காலத்தில்) G.A.Q. (General Arts Qualification) பரீட்சைக்குப் படித்துக் கொண்டிருந்ததால் சிறையில் படிக்க வசதிகள் செய்து தரும்படிக் கேட்டேன். உடனே அந்த மனிதர் எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்து தந்தார். விசேடமாக ஒரு கதிரையும் மேசையும் சிறையினுள் எனக்குத் தர உத்தரவிட்டார். வீட்டில் இருந்து புத்தகங்கள், நோட்ஸ் கொப்பிகள் எடுத்து நான் படிக்க ஆயத்தமாகும்போது மாதக் கடைசியில் இராணுவ முகாமில் இருந்து இரகசியப் பொலிஸார் என்னை அழைத்துப் போயினர். அப்படி அழைத்துப் போகும்பொழுது கீரிமலை பேபியிடம் “வவுனியாக் கதை ஏதாவது நீ சொன்னியா? வவுனியாக் கதை கேட்டு அடித்தால் நான் என்ன சொல்லுவது” எனக் கேட்டேன். “நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. பயப்படாமல் நீ வவுனியாக் கதையை மறைத்து விடு” என்று பேபி என்னிடம் சொன்னார். நானும் அதை நம்பி இரகசியப் பொலிஸாருடன் போனேன்.

நேராக இன்ஸ்பெக்டர் கருணாரத்னாவிடம் அழைத்துச் சென்றனர். கருணாரத்னாவின் மேசையில் நன்றாகத் திரண்ட முந்திரிகைக் குலை இருந்தது. என்னை அமரும்படியும் முந்திரிகை சாப்பிடும்படியும் கேட்டார். நான் மறுக்கவே தானும் சாப்பிட்டு எனக்கும் தந்தார். ‘என்னடா பட்ட மரத்தில் பால் வடியுது. இது நல்லதற்கில்லை’ என மனதில் நினைத்துக் கொண்டு கொஞ்சம் முந்திரிகை சாப்பிட்டேன். தனது வேலையை முடித்துக் கொண்டு இரண்டு மூன்று அடிக்கும் பொலிஸாருடன் என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு மீண்டும் (இறைச்சிக் கடைக்கு) அந்த அறைக்குப்

போனார் கருணாரத்னா. என்னை நீண்ட வாங்கில் (Bench) குப்புறப்படுக்க வைத்து நன்றாகக் கயிற்றினால் கட்டினார். வவுனியா பஸ் நிலையத்தில் யாருடன் என்ன கதைக்கப்பட்டது? அதன் பின்பு எங்கே போனது? வவுனியாவில் எங்கெங்கே முகாம்கள் உண்டு? எந்த முகாமுக்கு நான் சென்றேன்? கண்ணாடிப் பண்ணைக்கும் எனக்கும் உள்ள தொடர்புகள் என்ன? என இவைபோன்ற ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்டனர். “பதில் ஒழுங்காக வராவிட்டால் திணை முந்திரிகைப்பழம் வெளியே வரும் என்றார் கருணாரத்தினா. உண்மையாக எனது முதுகில் பலகையால் அடித்த அடியில் முந்திரிகைச்சாறு, தோல் எனப் புளித்துக் கொண்டு வாயால் வெளியில் வந்தது.

சரி, ஒரு முடிவு கட்டப் போகின்றனர் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். குதிக்கால், முழங்கால், முதுகு எனப் பொல்லாலும் பலகையாலும் அடித்தனர். நான் “தெரியாது, தெரியாது” எனச் சிங்களத்தில் கத்தினேன். வேதனைதாங்க முடியாது குமுறினேன். என்னை அவிழ்த்து விட்டனர். சிறிது நேரத்தில் கீரிமலை பேபியைத் தாடியில் பிடித்து இழுத்து வந்தார் கருணாரத்னா. “நீ சொல்லடா உண்மையை” எனக் கத்தினார் பேபியைப் பார்த்து. பேபி அப்பொழுது என்னைப் பார்த்து “வவுனியாக் கதை எல்லாம் சொல்லிப் போட்டன். நீயும் சொல்லு” என்றார். அடிவேதனை தாங்காது நான் பேபியைப் பார்த்தேன். பரிதாபமாக இருந்தது. பேபியை அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்டனர். பேபி சொன்னபடியால், அதை எனக்கு முன்னால் ஒப்புக்கொண்டபடியால் சில கரடிக் கதைகளைச் சொல்ல நான் தயாரானேன். மீண்டும் அதே வாங்கில் குப்புறப் படுக்க வைத்து, கை - கால் அசைக்க முடியாதபடி கட்டினார். ஒரு சாக்குக்குள் நெருப்புச் சட்டியை வைத்து, நெருப்பில் மிளகாய்த் தூளைக் கொட்டி, சாக்கின் முனையில் எனது முகத்தை உள்ளே விட்டுக் கழுத்தில் கட்டி விட்டனர். மிளகாய்த் தூளின் புகையும் நெருப்பின் வெக்கையும் சாக்குக்குள் அகப்பட்ட முகம், கண் எனப் பதம் பார்த்தது; மூச்சுவிட முடியாது திணறினேன்; வாயெல்லாம் நுரையாகத் தள்ளியது. இப்படியொரு வேதனையை எந்தக் கொம்பனாலும் தாங்க முடியாது. கன்னம் எல்லாம் பொங்குவதுபோல் வெக்கை தாங்க முடியாமல் இருந்தது. உடலையும் ஆட்ட முடியாது. நன்றாக முகமெல்லாம் வேகி மயங்கிய நிலையில் இழுத்து வந்து எமது அறையில் போட்டு விட்டுப் போயினர்.

ஈழவேந்தன் தாங்க முடியாத வேதனைப்பட்டுக் கண் கலங்கியபடி என்னைத் தடவி விட்டார். எனக்கு ஆதரவாக அரவணைத்துத் தாய் போல் தாங்கித் தூக்கித் திரிந்தவர் ஆயக்கினி அண்ணாதான். சொந்தச் சகோதரன்கூட அந்த ஆபத்தான நிலையில் உதவ முன்வர மாட்டான். ஒருவருக்கொருவர் உதவுவதைக் கண்டால் தண்டனை இரட்டிப்பாக அனுபவிக்க வேண்டும். ஆயக்கினி அண்ணா எதற்கும் துணிந்து எனக்கு அன்று செய்த பணிகளை இன்னும் நான் மறக்காது நன்றியுடன் நினைத்துக்

கொள்கிறேன். இப்படி என்னைச் சித்திரவதை செய்தவர்கள் இரண்டு நாட்களுக்கு மேலாக வேறு எங்கோ வேட்டையாடப் போனதால் நான் எனது காயங்களை ஆற்றிக் கொண்டேன். இதற்கிடையில் தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்திக் கல்வி நிலையத்தின் இயக்குநர் குலேந்திரன் முகாமுக்குள் வந்து சிறிது நேரம் என்னுடன் கதைத்தார். இதுவரை பெற்ற தாயைக்கூடப் பார்க்க அனுமதிக்காதவர்கள் குலேந்திரனை அனுமதித்தனர். எந்த இடத்திலும் புகுந்து விளையாடக்கூடிய குலேந்திரனின் திறமையை மெச்சிக் கொண்டேன்.

சிறைக்குக் கொண்டு போகாமல் முகாமில் இருந்த என்னை ஒரு நாளிரவு வந்த கருணாரத்னாவும் ஏனையவர்களும் இறைச்சிக் கடைக்கு அழைத்துப் போயினர். இரவு விசாரணை என்றாலே மனோவியாதி பிடித்து விடும். வழமையாகக் கேட்டதைவிட புதுப்புது கேள்விகள் கேட்டு அடிக்கத் தொடங்கினர். மாவிட்டபுரத்தில் பொலிஸ் கருணாநிதியையும் இணுவில் பொலிஸ் சண்முகநாதனையும் கொன்றது யார் எனத் தொடங்கி சிவகுமார், வவுனியா, கண்ணாட்டி, பிரபாகரன், பத்மநாபா எனக் கேள்விகளும் கதைகளும் பெருகத் தொடங்கின. பெரியதொரு மேசையில் படுக்க வைத்து கைகள் கால்களை அழுத்தி அங்கும் இங்கும் கட்டினர். ஒரு சிரட்டையில் இரண்டு மூன்று கொடுக்கான் பூச்சிகளை விட்டுத் தொப்புள் பகுதியில் சிரட்டையைக் கவிட்டு விட்டனர். வாய்க்குள்ளும் கண்ணுக்குள்ளும் மிளகாய்த்தூளைக் கொட்டி விட்டனர். இப்படியான நிலையில் பலகையால் உடலெல்லாம் அடித்தனர். கயிற்றில் தொங்க விட்டனர். கால் இரண்டையும் கட்டித் தலைகீழாகத் தொங்க விட்டனர். இப்படி இரவு பகலாக இரண்டு நாட்கள் தூங்கக்கூட விடாமல் விசாரணை செய்தனர்; சித்திரவதை செய்தனர். மயங்கு மட்டும் அடித்தனர்; மயக்கம் தெளிந்தவுடன் மீண்டும் ஊசியால் குத்தி மிளகாய்த்தூள் போட்டு பலகையால் அடித்துக் கொடுமை செய்தனர்.

இரண்டாம் நாள் மாலை போல் ஓர் இராணுவ டொக்டர் என்னை வந்து பரிசோதித்தார். எனக்கு ஏதோ மருந்துத் தரப் போகிறார், அடியினால் கண்டிப்பான இடங்களைப் பார்க்கிறார்; ஏதாவது ஊசி போடுவார் எனக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டு எனது இயலாமையையும் அங்கு நடக்கும் சித்திரவதைகளையும் அவரிடம் கூறினேன். அவர் வஞ்சகச் சிரிப்புச் சிரித்தார். பின்பு பத்திரானாவையும் கருணாரத்னாவையும் கூப்பிட்டுச் சிங்களத்தில், எனது உடலில் எங்கே அடிக்க வேண்டும், எங்கு அடித்தால் என்னைச் சாகவிடாமல் கொடுமைப்படுத்தலாம் என்பது போன்ற ஆலோசனைகளை அந்தப் பாவி வழங்குவதைப் பார்த்து எனக்கிருந்த கொஞ்ச நம்பிக்கையையும் இழந்தேன். இந்தப் பாவி, டொக்டருக்குப் படித்தது இந்த அநியாயம் செய்யவா? நோயாளியைக் காப்பாற்ற வேண்டிய டொக்டர் எப்படிச் சித்திரவதை செய்யலாம் என ஆலோசனை கூறினார். ஆக மொத்தம் சித்திரவதை இன்னும் தொடரப் போகிறது.

அன்றிரவு இராணுவ டொக்டரின் ஆலோசனைப்படி சாமகாலப் பூசை மிகவும் கோலாகலமாக எனக்கு நடாத்தப்பட்டது. துணியைத் தண்ணீரில் நனைத்து அதை முறுக்கி வயிற்றில் அடித்தனர். சித்திரவதையின் உச்ச வேதனை அதுதான். நீரில் நனைத்த துணியை நன்றாகக் கயிறுபோல் முறுக்கி அடிக்கும் பொழுது குடலே நோகும் அடி. அந்தத் துணியால் வயிறு, முதுகு, நெஞ்சு என எங்கும் அடித்தனர். ஆண்குறியின் மேல் தோலில் பிளேடினால் சிறிது சிறிதாகக் கீறி அதில் மிளகாய்த்தூள் தடவினர். கை, கால்களின் மொளிகளில் கட்டையால் அடித்தனர். தலையில் பெரிய அட்டைப் புத்தகத்தை வைத்துவிட்டு அதன் மேல் பெரிய பொல்லால் அடித்தனர். இன்பத்தைக் கொன்றதுபோல் பாவிகள் என்னைக் கொல்லப் போகின்றனர் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். அடி வேதனை, சித்திரவதையின் வேதனை தாங்க முடியாமல் கையெடுத்துக் கும்பிட்டு அழுதேன். “உண்மை சொல்லு. விட்டு விடுகிறோம்” என்றனர். மோட்டார் சைக்கிளில் இருந்து தப்பி ஓடியவனின் வீட்டைக் காட்டச் சொன்னார்கள். என்னை அரைகுறை உயிருடன் ஜீப்பில் தூக்கிப் போட்டனர். எனது வீட்டுக்குப் போனார்கள். வீட்டைச் சோதனை போட்டு பத்மநாபா லண்டனில் இருந்து எழுதிய கடிதமொன்றை எடுத்தனர். வீட்டைச் சல்லடை போட்டுச் சோதனை செய்ததில் கிடைத்த கடிதம் உடனடியாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. மீண்டும் முகாமை நோக்கி வரும்பொழுது பலாலி இராணுவ முகாமுக்குக் கொண்டு சென்று மோட்டார் சைக்கிளில் தப்பி ஓடியவரின் இருப்பிடத்தைக் காட்டும்படிச் சித்திரவதை செய்தனர். எனது உடம்பெல்லாம் வீங்கி அழுகிய பப்பாளிப்பழம் போல் மாறியது. யாழ்ப்பாணம் கூட்டுப்படை முகாமுக்குக் கொண்டு வந்தனர். அங்குள்ள வேறொரு அறையில் என்னைப் போட்டுப் பூட்டினர். விடியும்வரை தூங்க முடியாமல் வேதனையால் துடித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஏற்பு வலிப்புப் போல் (tetanus) உடம்பு கூனி விறைத்துப்போய் இருந்தது.

காலை எட்டு மணிக்கெல்லாம் யம தூதர்கள் போல் கருணாரத்தனாவும் வேறு இரண்டு பேரும் வந்து கையில் பிடித்துத் தூக்கி இழுத்துக் கொண்டு போயினர். இதற்கு முதல் அத்தியாயம் ‘கொடூரமான சித்திரவதை’ எனத் தலைப்பிட்டிருந்தேன். ஆனால் உண்மையான கொடூர சித்திரவதையை இப்பொழுதுதான் கண்டேன். சித்திரவதை செய்யும் விசேட அறையான இறைச்சிக் கடையில் என்னைக் கீழே போட்டு உழுக்கியெடுத்தனர். நேற்றுக் கேட்ட கேள்விகளையே மீண்டும் கேட்டனர். சீலைக்குள் சல்லிக் கற்களைப் போட்டு நெஞ்சில் அடித்தனர். தலைகீழாகக் கட்டித் தூக்கிவிட்டு நெஞ்சிலும் வயிற்றிலும் சுட்டங்களால் அடித்தனர். இப்போது என்னால் கத்தவோ குழறவோ அல்லது கையெடுத்துக் கும்பிட்டுக் கெஞ்சவோகூட உடலில் தெம்பில்லை. மனதில் பிழைப்பேன் என்ற நம்பிக்கை இல்லை. எதுமில்லாத நிலையில் வெறும் பிரேதத்திற்கொப்பான நிலையானது. இந்த நேரத்தில் அங்கே வந்த இன்ஸ்பெக்டர் பத்திரானா,

என்னை அங்கே வைத்திருக்கும் காலம் (ஏழு நாட்கள்) முடிந்து விட்டதாகவும் திரும்பவும் சிறைக்குக் கொண்டு போய் மீண்டும் ஏழு நாட்களுக்கு ஓடர் எடுத்து வரும்படி கூறினான். அரை உயிரில் இருந்த எனக்கு அரைகுறையாக ஆடைகள் போட்டு, ஜீப்பில் தூக்கிப் போட்டு யாழ்ப்பாணம் சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு போனார்கள். சிறைச்சாலையின் உள் வாசலில் உள்ள அறையில் என்னை இருக்க வைத்துவிட்டு மீண்டும் என்னைக் கூட்டுத் தலைமையகத்துக்குக் கொண்டு போவதற்கான ஆணையைப் புதுப்பிப்பதற்கு உள்ளேயிருந்த சிறைச்சாலை அலுவலகத் திற்கு இரகசிய பொலிஸார் போனார்கள். சிறை அதிகாரிகளிடம் எனது காயங்களையும் எனது உடல் நிலையையும் காட்டி மீண்டும் நான் போகமாட்டேன் என மறுக்கலாம். அதை ஏற்றுக் கொள்ளும் அதிகாரம் சிறை அதிகாரிகளுக்கு உண்டு. ஆனால் என்னைச் சுற்றிச் சிங்களச் சிறை அதிகாரிகள் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். நான் யாரிடம் கேட்பது. கேட்டாலும் பயன் இருக்காது என நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது சிறைச்சாலையின் பெரிய கதவுகள் திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டது. பெரிய கதவுகள் திறக்கப்பட்டால் சிறைச்சாலையின் அதிபர் அல்லது பிரதம ஜெயிலர் வருகிறார் என அர்த்தம். எனது மனம் மகிழ்ந்து கொண்டது. மெதுவாக எட்டிப் பார்த்தேன். சிறைச்சாலை அதிபர் பத்தலோமியல் யானைபோல் (உயரமான சிவந்த மேனியுடையவர்) வந்துகொண்டிருந்தார்.

எங்கிருந்து அவ்வளவு தைரியம் எனக்கு வந்ததென்று எனக்கே தெரியாது. ஓடிச் சென்று, "Sir they are trying to kill me. Please don't send me there" (ஐயா என்னை அவர்கள் கொல்ல முயற்சி செய்கின்றனர். தயவுசெய்து என்னை அங்கு அனுப்பாதீர்) எனக் கத்தி அவரைக் கட்டிப் பிடித்தேன். அவ்வளவு தான் நான் கீழே விழுந்துவிட்டேன். நான் எழுந்திருக்கவில்லை. மனிதன் சிங்கமானார். "Take him to the hospital" எனத் தொடங்கியவர் துப்பாக்கியில் இருந்து பாய்ந்த குண்டுகளைப் போல் கட்டளைகளையிட்டார். வந்த இரகசிய பொலிஸாரைப் போகவேண்டாம் என்றார். ஜெயிலர் ஒருவரைக் கூப்பிட்டு, ஏன் என்னை அடித்துத் துன்புறுத்தியது என விளக்கம் கேட்டு எழுதச் சொன்னார். ஏதாவது நடந்தால் சிறைச்சாலைப் பொறுப்பிலிருக்கும் எனக்கு தாங்கள்தான் பொறுப்பு; எனவே என்னை வைத்தியசாலைக்கு உடனடியாக எடுத்துச் செல்லச் சொன்னார். ஒருசில நிமிடங்களில் என்னை யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு சென்றனர். அன்று எனது அதிர்ஷ்டமான நாள். பத்தலோமியல் என்ற பறங்கியருக்குப் பதிலாகச் சிறைச்சாலை அதிபராக ஒரு தமிழர் இருந்திருந்தால் பயத்தால் வாயே திறந்திருக்கமாட்டார். அப்படித்துணிந்து வாய் திறந்திருந்தால் அடுத்தநாள் அவரையும் 'புலி' எனக் கைது செய்திருப்பர். ஒரு சிங்களவர் இருந்திருந்தால் அநேகமாகக் கூட்டுப்படைக்கு சாதகமாக இருந்திருப்பார். (வெலிக்கடைச் சிறை அதிபர் சைமன் சில்வா என்றால் அவரும் பறங்கியர்போல் நடந்திருப்பார்). ஏதோ அன்று எனது அதிர்ஷ்டம் மறுபிறவி எடுத்துக் கொண்டேன்.

பொன்னம்பலத்தின் துணிச்சல்

பலத்தப் பொலிஸ் பாதுகாப்புடன் 1979ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 6ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணம் வைத்தியசாலையின் அவசர பிரிவுக்குச் சிறைச்சாலைக் காவலர்கள் பொலிஸ் பாதுகாப்புடன் என்னைக் கொண்டு வந்தனர். வைத்தியசாலையில் வேறு ஏதோ தேவையாக வந்து நின்ற சூரியகுமாரன் என்னைக் கண்டு கொண்டார். ஒன்றும் கதைக்க முடியாது சிறிது தூரம் பின் தொடர்ந்து வந்தார். அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் டொக்டர் பொன்னம்பலம் என்னைப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். அவர் கீரிமலைக்குப் பக்கத்தில் உள்ள கருகம்பனை என்ற ஊரைச் சேர்ந்தவர். இலங்கையின் தலை சிறந்த Orthopaedist டொக்டர்களில் ஒருவர். என்னைப் பரிசோதித்த அவர் எக்ஸ்ரே(x-ray) எடுக்க உத்தரவிட்டார். இதற்கிடையில் நான் அனுமதிக்கப்பட்ட இடத்தைச் சுற்றிப் பொலிஸ், இராணுவம் குவிக்கப் பட்டது. இராணுவ உயர் அதிகாரிகள் என்னைக் கொழும்பு அல்லது அனுராதபுரம் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு செல்லும் திட்டத்துடன் வந்தனர். இதுபற்றி டொக்டர் பொன்னம்பலத்துடன் கதைத்தனர். ஆனால் அவர் மறுத்துவிட்டார். என்னிடம் வந்த சில இராணுவ அதிகாரிகள் என்னுடைய அனுமதியைக் கேட்டனர். நானும் மறுத்துவிட்டேன். என்னைப் பயமுறுத்தினர். நான் அறிவிமுந்ததுபோல் இருந்துவிட்டேன். மீண்டும் டொக்டர் பொன்னம்பலத்தை நெருக்கத் தொடங்கினர். பதிலுக்கு அவர் சத்தம் போட்டு மறுத்துவிட்டார்.

என்னை எக்ஸ்ரே அறைக்குள் எடுத்துச் சென்றனர். போகும் வழியில் வெளிவாரிப் பட்டப் படிப்புகள் நிறுவனத்தின் இயக்குநர் மா.குலேந்திரன் ஒரு டொக்டர் போல் கழுத்தில் ஸ்ரெதஸ்கோப்பைத் தொங்க விட்டுக் கொண்டு ஒரு தாதியுடன் (இவர் மானிப்பாயைச் சேர்ந்த உண்மையான Staff Nurse ஆகும்) என்னைத் தொடர்ந்து வருவதைக் கண்டேன். ஒரு காரியத்தைச் சாதிக்க வேண்டுமாயின் அதை எப்படியும் சாதிக்கும் துணிச்சலும் சிறந்த மூளையும் குலேந்திரனுக்கு உண்டு. அவர் இதற்கு முதலும் ஒரு முறைக் கூட்டுப்படைத் தலைமையகத்தினுள் துணிச்சலாக என்னை வந்து பார்த்துவிட்டுப் போனவர். ஆகவே அவரைக் கண்டதும் அவர் என்னைப் பார்த்துப் பேசுவதற்கே வருகிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். யாழ் வைத்தியசாலையில் வேலை செய்த தாதியுடன் அவர் வந்ததால் பார்த்தவர்கள் அவரை உண்மையான டொக்டர் என நம்பச் சாத்தியம் இருந்தது. எக்ஸ்ரே அறைக்குள் என்னைக் கொண்டுபோனதும் அங்கு வந்த குலேந்திரன் பொலிஸ், இராணுவ, சிறை உத்தியோகத்தர் களைப் பார்த்து, “தயவுசெய்து வெளியே போங்கள்” என உண்மையான

டொக்டரின் மிடுக்குடன் உத்தரவிட்டார். என்னைச் சோதிப்பதுபோல் நடத்தார். கதவைச் சாத்தினார். இப்பொழுது அந்த அறைக்குள் எக்ஸ்ரே எடுக்கும் ஊழியர், தாதி, குலேந்திரன், நான் மட்டுமே இருந்தோம். எனக்கு எந்தப் பொலிஸ் அதிகாரிகள் அடித்தனர், என்ன நடந்தது, யார் யாரை முக்கியமாகத் தேடுகின்றனர், யாரையெல்லாம் பிடித்து வைத்திருக்கின்றனர், வெளியே என்ன செய்ய வேண்டும் போன்ற அனைத்து விபரங்களையும் குலேந்திரன் எடுத்துக் கொண்டார். ஆட அசைய முடியாத நிலையில் நினைவே சரியாக இல்லாமல் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்த எனக்கு அரை உயிர் வந்தது போன்றதொரு உசார் வந்தது. குலேந்திரனின் அபாரமான துணிச்சல் (சினிமாவில் வருவதுபோல்) என்னைத் தெம்படையச் செய்தது ஒன்றும் ஆச்சரியமில்லை.

எல்லாவற்றையும் பேசிக் குறிப்பெடுத்துக் கொண்ட குலேந்திரன் ஒரு சில விநாடிகளில் அங்கிருந்து போய்விட்டார். கோப்பாய் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் கதிரவேற்பிள்ளையைச் சந்தித்து, அப்போது கொழும்பில் நின்ற எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அமிர்தலிங்கத்துடன் உடனே தொடர்புகொள்ள வைத்து, அவரின் கவனத்துக்கு விடயத்தைக் கொண்டு வரவைத்தார் குலேந்திரன். பாதுகாப்பு அமைச்சருக்கும் விடயத்தைத் தந்தி மூலம் தெரிவித்தார். அனைத்துப் பத்திரிகைகளிலும் செய்தி வர ஏற்பாடு செய்தார். அதே நாளில் (06.11.1979) பாராளுமன்றத்தில் அவசரகாலச் சட்ட விவாதத்தின் போது அமிர்தலிங்கம் நான் பொலிஸாரால் தாக்கப்பட்டு வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கும் விடயத்தை பேசிக் தமிழ் இளைஞர்களுக்கு நடக்கும் கொடுமையைப் பாராளுமன்றத்தின் பிரதிநிதிகள் அறியவைத்தார். அத்துடன் ஜனாதிபதியின் கவனத்துக்கு இப்பிரச்சினையைக் கொண்டு வந்தார். ஜனாதிபதியின் செயலர் யாழ்ப்பாணம் கூட்டுப்படை தலைமையகப் பொறுப்பாளர் பிரிகேடியர் திஸ்ஸ வீரதுங்காவுடன் தொடர்புகொண்டார். நான் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டு ஒருசில மணித்தியாலங்களுக்குள் விடயம் அரசாங்கத்தின் உயர்மட்டத்தினதும் உயர் அதிகாரிகளினதும் கவனத்தில் கொண்டு வரப்பட்டது.

எக்ஸ்ரே எடுக்கப்பட்டு மீண்டும் டொக்டர் பரிசோதித்து என்னை வைத்தியசாலையின் காயப் பிரிவில் அனுமதித்தனர். அந்தப் பிரிவைச் சுற்றிப் பொலிஸ் இராணுவப் பாதுகாப்புகள் பலப்படுத்தப்பட்டன. எனது கால்களை அசைக்க முடியாத நிலையில் இருந்தேன். அப்படி இருக்க, எனது ஒரு கால் வைத்தியசாலைக் கட்டிலுடன் சேர்த்துச் சங்கிலியால் கட்டப்பட்டது. பொழுதுபடும் நேரத்தில் பெரியபெரிய இராணுவ உயர் அதிகாரிகள், பொலிஸ் அதிகாரிகள் சூழ பிரிகேடியர் வீரதுங்கா என்னைப் பார்க்க வந்தார். அதற்கு முதல் அவரை எனக்குத் தெரியாது. கண்டதும் இல்லை. தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். கொழும்பு வைத்தியசாலைக்குப் போகும்படியும் அங்கு வசதிகள் உண்டு என்றும் கூறினார். நான் மறுத்துவிட்டேன். உடனே டொக்டர் பொன்னம்பலத்தை அழைத்து என்னைக் கொழும்புக்கு மாற்றச் சிபாரிசு செய்யும்படி கேட்டார்.

பிரிகேடியர் கேட்டும் துணிச்சலுடன் பொன்னம்பலம் மறுத்துவிட்டார். நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட பிரிகேடியர், தான் ஒரு நல்ல மனிதர்போல காட்ட முயற்சித்தார். இப்படி எல்லாம் துன்புறுத்துவது தனக்குத் தெரியாது என்றும் அமிர்தலிங்கம் தன்னுடன் தொடர்பு கொண்டு விசாரித்தார் என்றும் கூறினார். எனக்குத் தேவையான உதவிகள் செய்யப்படும் என்றும், வீட்டில் இருந்து சாப்பாடு கொண்டு வர அனுமதிப்பதாகவும், தன்னிடம் ஏதாவது உண்மை கூற விரும்பினால் அறிவிக்கும்படியும் கூறியவர் என்னைத் தனி அறையில் வைத்துக் காவல் காக்குமாறு உத்தரவிட்டுச் சென்றார்.

பிரிகேடியர் போன பின்பு அங்கு நின்ற பொலிஸ் அதிகாரி எனக்கு இரு தாதிகளை மட்டும் நிரந்தரமாக நியமிக்கும்படியும் வேறு யாரையும் எனது அறைக்குள் போக அனுமதிக்கவேண்டாம் எனவும் வைத்தியசாலைக் கடமை அலுவலரிடம் கேட்டுக் கொண்டார். என்னைப் பார்ப்பதற்கோ என்னுடன் பேசுவதற்கோ யாருக்கும் அனுமதி இல்லை. நான் முன்பு எழுதியதுபோல் பலத்தப் பாதுகாப்புக்கு மத்தியில் அறையொன்றில் வைக்கப்பட்டேன். எனது அறையில் அனுமதிக்கப்பட்ட தாதிகளில் திருநெல்வேலி விவசாயக் கல்லூரியடியைச் சேர்ந்த ராஜி என்பவர் ஒருவர். மற்றவர் நயினாஜீவைச் சேர்ந்த ஒருவர்.

ஆஸ்பத்திரியில் சமார் எழுந்து நடக்கக் கூடியதாக வந்த நாட்களில் ஒரு நாள் வண. பிதா சிங்கராயர் என்னைப் பார்க்க வந்தார். அவரை என்னுடன் கதைக்கப் பொலிஸார் அனுமதிக்கமாட்டனர் என எனக்குத் தெரியும். ஆதலால் பிதா சிங்கராயரிடம் நானே அருகில் சென்று கிறிஸ்தவரைப் போல் முழந்தாளில் இருந்துகொண்டு அவருடன் கதைத்தேன். அவரும் என்னை ஆசீர்வதிப்பதுபோல் நீண்ட நேரமாகப் பேசிவிட்டுப் போனார். அன்றைய நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பதால் நான் பிதாவிடம் பாவ மன்னிப்புக் கேட்பதுபோல் காட்டிக் கொண்டேன். இவைகள் எல்லா வற்றையும் சந்தேகம் கொள்ளாத சிறை, பொலிஸ் அதிகாரிகள் எங்களுக்கு இடைஞ்சல் செய்யாது விலகி நின்றனர். ஆனால் வல்லிபுரம் என்ற சிறை அதிகாரி மட்டும் எமது களவைத் தெரிந்துகொண்டார். காரணம் நான் இந்து என்பது அவருக்குத் தெரியும். ஆனாலும் உங்கள் கெட்டித்தனத்தைப் போற்றுகிறேன் எனப் பின்பு அவர் என்னிடம் கூறினார்.

முன்பு நான் எழுதியதுபோல் ராஜி என்ற தாதி எனக்குச் சேவைக்கு நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். அவரை எல்லோரும் ராஜி என அழைப்பது மட்டும் எனக்குத் தெரியும். அவரது முழுப் பெயர் தெரியாது. என்னால் எழுந்திருக்க, நடக்க, அசைய முடியாதிருந்த வேளையில் ராஜி என்ற அந்த மனித நேயம் மிக்க தாதி எல்லாவற்றையும் சகித்துக் கொண்டு சிரித்த முகத்துடன் செய்த சேவையை இன்றும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். அவர் இப்போது எங்கே இருக்கிறார் என்பது தெரியாது. அவர் என்னை மறந்திருப்பார். ஆனால் எத்தனை வருடங்களாகியும் என்னால் அவரை மறக்க முடியாத அளவுக்கு அவர் பணி உயர்வானது.

1979ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 2ஆம் திகதிவரை கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதம் நான் யாழ்ப்பாணம் வைத்தியசாலையில் சிகிச்சை பெற்றேன். ஓரளவுக்கு உடல் சுகம் பெற்றதும் மீண்டும் சிறைச்சாலைக்கு மாற்றினர். அங்கு போய் மீண்டும் ஒரு சில மாதங்களில் சுகவீனமாகி யாழ் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டேன். சிறைச்சாலைக்குள் இருந்த ஆஸ்பத்திரியில் சிகிச்சை தரவே முயற்சித்தனர். ஆனால் அங்கு வசதிகள் இல்லை என சிறைச்சாலை டொக்டர் கை விரித்ததால் யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தேன். என்னை அனுமதித்திருந்த கட்டடத்தின் மேல்மாடியில் கே.சி.நித்தியானந்தன் கடுமையான சுகவீனம் காரணமாக அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார் என அறிந்தேன். அவரை எனக்கு நீண்டகாலமாகத் தெரியும். பத்மநாபா மூலம் கொழும்பில் எனக்கு அறிமுகமானவர். இலங்கையில் அதிதீவிர முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட தொழிற்சங்கவாதிகளில் கே.சி.நித்தியானந்தாவும் ஒருவர்.

அன்றைய முற்போக்குத் தொழிற்சங்கவாதிகளான டி.ஏ.சி.செனிவி ரத்தினா, திசநாயக்கா, ஐ.நா.புகழ் வைகுந்தவாசன், கந்தசாமி, ஏ.ஆர். ஆசீர்வாதம், திருமதி தாமரா இலங்கரத்தினா, எஸ்.டி.பண்டாரநாயக்க, பிலிப் குணவர்த்தனா, ரி.பி.இலங்கரத்தினா போன்றவர்களுடன் மிகவும் நெருக்கமாகத் தொழிற்சங்க வேலைகள் செய்தவர் கே.சி.நித்தியானந்தா. இவர் லங்கா சமசமாஜக் கட்சியின்(L.S.S.P.) ஓர் அங்கமான அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சேவை நலச் சங்கத்தை (Government Clerical Service Union - GCSU) ஆரம்பித்து வைத்தவர்களில் முக்கியமானவராகும்.

அவர் எப்பொழுதும் வெள்ளை வேட்டி தேசிய சட்டை (National Shirt)யுடனேயே காணப்படுவார். 1930களிலேயே இந்த வேட்டி சட்டை யுடன் கொழும்பு அலுவலகத்துக்கு வேலைக்குப் போய்ப் பலரின் பாராட்டைப் பெற்றவர். அவரை நினைத்தால் வெள்ளை உடை உடனேயே ஞாபகத்திற்கு வரும். 1954ஆம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட வரவு செலவுத் திட்டத்தை (Budget) கடுமையாக விமர்சித்ததால் பதவியில் இருந்து நீக்கப்பட்டார். பதவி நீக்கப்பட்ட இவருக்கு ஆதரவாகப் பல தொழிற் சங்கங்கள் எழுப்பிய குரலுக்குப் பயந்த அரசாங்கம் ஆறுமாதங்களின் பின் இவரை மீண்டும் சேவையில் சேர்த்துக் கொண்டது. கே.சி.நித்தியானந்தா இல்லாவிட்டால் ஆரம்பத்தில் ரி.பி.இலங்கரத்தினா, பீட்டர் கெனமன் போன்றவர்கள் மிகச் சலபமாகத் தேர்தல் வெற்றியைக் கண்டிருக்க முடியாது எனக் கே.சி.யுடன் ஆரம்பம் முதல் தொழிற்சங்க வேலைகளில் ஈடுபட்ட கே.வைகுந்தவாசன் என்னிடம் கூறினார்.

1977ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் தமிழர்களுக்கு எதிராக ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டு அகதிகளான தமிழர்களுக்காக ஆரம்பிக்கப்பட்ட தமிழ் அகதிகள் புனர்வாழ்வுக்கழகத்தின் (Tamil Refugees Rehabilitation Organisation - TRRO) ஆரம்ப கர்த்தாவாகவும், செயலாளராகவும் இருந்து மாபெரும் பணியை ஆற்றியவர் கே.சி.நித்தியானந்தன்.

பத்திரிகைச் செய்தி

“புஷ்பராசா சித்திரவதை ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதி”

பாராளுமன்றத்தில் அமிர் புகார்

“இன்று இரண்டு மணி நேரத்துக்குமுன் எனக்கு ஒரு அவசரச்செய்தி கிடைத்தது கோப்பாய் எம்.பி. இந்த அவசரச்செய்தியை அனுப்பியிருந்தார், எனது தொகுதியைச் சேர்ந்த புஷ்பராஜா என்ற பட்டதாரிமானவன் பொலிசாரால் ஏற்கெனவே கைது செய்யப்பட்டிருந்தார். அவர் இன்று பலத்த காயங்களுடன் யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளார், பொலி

சார்தான் அவரை ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதித்துள்ளனர். பொலிசார் தடுத்து வைத்திருந்தபோது அவர் சித்திரவதைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டதால் அவரது உடலில் உட்காயங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. அதனால் அவரது முழு உடம்பும் வீல்கியுள்ளது. இப்படியான சம்பவங்கள் அடிக்கடி நடைபெறுகின்றன. —பாராளுமன்றத்தில் அமிர் தலிங்கம் 6.11.79 அவசரகாலச் சட்டவிவாதத்தின் போது.

கி.வைகுந்தவாசனை அவரது லண்டன் வீட்டில் கண்டு அவருடன் கலந்துரையாடினேன். 1993

கே.சி.நித்தியானந்தா

டொக்டர் பொன்னம்பலம்

பொலிஸ் - சிறை அதிகாரிகளின் உதவியால் கே.சி.யுடன் அடிக்கடி அவரது இடத்துக்குச் சென்று கதைத்துக் கொள்வேன். எனக்குக் காவலுக்கு அமர்த்தப்பட்டப் பொலிஸ், சிறை அதிகாரிகள் விரும்பாவிட்டால் இப்படிக்கதைக்க முடியாது. அநேகமாகச் சிறை அதிகாரிகள் தமிழர்களாக இருந்ததனால் பிரச்சினை இருக்கவில்லை. ஆனால் பொலிஸாரை வளைத்துப் போடுவதுதான் சிரமமான காரியம். ஆனாலும் இயன்றளவு கே.சி.யுடன் கதைத்துக் கொள்வேன். கட்டிலை விட்டு இறங்கி நடக்க முடியாத நிலையில் அவர் இருந்தார். நான் அவரைப் போய் அவருடைய இடத்தில் பார்த்துப் பேசிக் கொள்வேன். பல மாதங்களாக சுகவீனமாக இருந்த மதிப்புக்குரிய, நேர்மையான, துணிவான தொழிற்சங்கவாதியான கே.சி.நித்தியானந்தன் அவர்கள் 1980ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 12ஆம் திகதி வைத்தியசாலையிலேயே காலமானார்.

கே.சி.யுடன் நீண்ட காலமாகப் பழக்கமானவரான கிருஷ்ணா வைகுந்தவாசன் பற்றி இந்த இடத்தில் குறிப்பிடுதல் பயனாக இருக்கும். இலங்கை வரலாற்றில் பிரபல்யமாக 1947ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொது வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டு முன்னணி வகித்தத் தொழிற்சங்கவாதிகளில் இவரும் ஒருவர். பொது வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டவர்கள்மீது பொலிஸார்துப்பாக்கியால் சுட்டபொழுது கந்தசாமி என்ற தொழிற்சங்கவாதி இறந்தது எல்லோருக்கும் தெரியும். கந்தசாமிக்குப் பக்கத்தில் நின்று துப்பாக்கிச் சூட்டில் உயிர் தப்பியவர் தான் என வைகுந்தவாசன் கூறினார். அரசாங்க ஊழியர்களின் சார்பில் 1949ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட 'ரெட் ரேப்' (Red Tape) பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் 1951ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த 'PEOPLE'S VOICE' என்ற ஆங்கில வார இதழின் ஆசிரியராகவும் இருந்தார்.

1952ஆம் ஆண்டில் சீனாவில் நடைபெற்ற ஆசிய பசுபிக் பிராந்திய சமாதான மாநாட்டுக்கும் அதன் தொடர்ச்சியாக ரஷ்யாவுக்கும் சென்ற எஸ்.டி.பண்டதாரநாயக்க, சண்முகதாசன், பிலிப் குணவர்த்தனா போன்ற இடதுசாரிகள் குழுவில் வைகுந்தவாசனும் அடங்குவார். 1965ஆம் ஆண்டு காங்கேசன்துறைத் தொகுதியில் பாராளுமன்றத்துக்கான தேர்தலில் இடதுசாரிக் கட்சியின் சார்பில் செல்வநாயகத்தை எதிர்த்துப் போட்டியிட்டுத் தோல்வி கண்டவர்.

1978ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 5ஆம் திகதி ஐக்கியநாடுகள் பொதுச் சபையில் திடீரெனப் புகுந்து தமிழ் ஈழத்தைப் பிரகடனப்படுத்தியவரும் இதே வைகுந்தவாசன்தான். தமிழ் ஈழப் பிரேரணையை இந்திரா காந்தி முதல் வாஜ்பாய் வரையும், போப்பாண்டவர் முதல் சங்கராச்சாரியார் மடம் வரையும் காவித் திரிந்த மனிதர்தான் இந்தக் கிருஷ்ணா வைகுந்தவாசன்.

இது ஒரு சமூக நோய்

நான் யாழ்ப்பாணம் வைத்தியசாலையில் சுமார் ஒரு மாத காலம் அனுமதிக்கப்பட்டுச் சிகிச்சை பெற்றேன். விசேட அறையில் என்னை வைத்திருந்தனர். அறைக்குள் சிறை அதிகாரி ஒருவர் காவலுக்கு இருந்தார். அறை வாசலில் ஆயுதம் தாங்கிய பொலிஸ் காவல் போடப்பட்டிருந்தது. வைத்தியசாலையில் நான் இருந்தக் கட்டடத்தைச் சுற்றி இராணுவம் காவலுக்கு நின்றது. கட்டிலில் பூட்டப்பட்ட சங்கிலியால் எனது கால் ஒன்று பிணைக்கப்பட்டிருந்தது ஆகிய விடயங்களை ஏற்கனவே விபரமாக எழுதியிருந்தேன். இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் இத்தனை காவலுக்கும் மத்தியில் எனக்குச் சேவை செய்த தாதிகளில் ஒருவருக்கும் எனக்குமிடையே காதல் ஏற்பட்டது. நயினாதீவைச் சேர்ந்த அந்தத் தாதி அப்போது இரண்டாம் வருட மாணவத் தாதியாக இருந்தார். நான் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த காயப் பகுதியில் அவர் கடமையாற்றியதால் என்னை அடிக்கடி வந்து பார்த்து காயங்களுக்கு மருந்து போட்டு எனக்கான மருந்து மாத்திரைகளைத் தருவார். யார் அழைத்தாலும் அன்புடன் ஓடிச்சென்று சேவைகள் செய்வார். நிமிர்ந்து படுக்க முடியாமலும், எழுந்து நடமாட முடியாமலும் ஆரம்பத்தில் நான் பட்ட வேதனைகளையும் எனது உடலில் இருந்த காயங்களையும் கண்டு என்னில் பரிதாபப்பட்டு மிக நெருக்கமாகச் சேவை செய்ய முன்வந்தார். காலையில் கடமைக்கு வந்ததும் நேராக எனது கட்டிலுக்கு வந்து சுகம் விசாரித்துக் கொள்வார். பரிதாபப்பட்ட மனதும் பாதிக்கப்பட்ட மனதும் பஞ்சம் நெருப்புமாகிக் காதல் கொண்டது.

எனக்கு காவலுக்கு வரும் சிறை அதிகாரி வல்லிபுரம்தான் எனக்கு இந்தத் தாதியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைக் கண்டு சொன்னார். அரசியல் கைதியாக யாழ்ப்பாணம் சிறையில் இருந்த தமிழ் இளைஞர்களில் வல்லிபுரத்தைத் தெரியாத ஆட்கள் இல்லை. அவர் எல்லா இளைஞர்களிடமும் அன்பாகவும் அவர்களுக்கு உதவுபவராகவும் இருந்தார். இவர் வடமராட்சியைச் சேர்ந்தவர். எந்தவிதமான வேலையையும் எமக்காகத் தயங்காது பயப்படாது செய்வார். எங்கள் எல்லோரிடனும் போடா வாடா என்று அன்புடன் பழகுவார். “புல்பராஜா லட்சுமியின் முகத்திலை வேறுகளை அடிக்குதா” எனக் கதையை அவரே தொடங்கி வைத்தார். அந்தத் தாதியின் பெயர் லட்சுமி இல்லை. ஆனால் அவரின் அழகையும் நிறத்தையும் பார்த்து வல்லிபுரம் வைத்த பெயர்தான் லட்சுமி. நான் முதலில் நம்பவில்லை. பொலிஸாரால் உதைக்கப்பட்டு நாய் போல் கொண்டு வந்து கட்டிலில் இணைக்கப்பட்ட சங்கிலியில் காலைக் கட்டிப் பொலிஸ்

இராணுவ காவலில் இருக்கும் கைதமீது ஒரு பெண்ணுக்குக் காதல் வருமா? ஆமாம் வந்தது.

அவர் எனது நாடித் துடிப்பைப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தார். நான் செய்தித்தாள் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். திடீரென ஏதோ உணர்வு தட்ட நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அந்தத் தாதி எனது முகத்தையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நான் பார்த்ததும் திடுக்கிட்டு மீண்டும் நாடித் துடிப்பை எண்ணத் தொடங்கினார். நாடித் துடிப்பை அறிவதற்கான நிமிடங்கள் கடந்ததாலேயே அவர் கவனம் இப்போதுதான் நாடித் துடிப்பை எண்ணுவதில் திரும்பி இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தேன். முகத்தைப் பார்த்து நாடித் துடிப்பை அறியலாமா என வம்புக்குக் கேட்டேன். திடீரென எனது புறங்கையில் கிள்ளிவிட்டுப் போய்விட்டார். வல்லிபுரம் சொன்னது உண்மையா? ஆமாம் உண்மைதான். அன்று மாலை கடமை முடிந்து வீட்டுக்குப் போகும் பொழுது தனது அலுவலக மூலையில் இருந்து பறக்கும் முத்தம் கொடுத்துவிட்டு ஓடினார்.

என்மீதான அக்கறை அவருக்குக் கூடியது. அது இயற்கைதானே. அடிக்கடி என்னை வந்து கவனித்தார். வெளியே செய்திகள் பரிமாறுவதற்கும் வெளிச் செய்திகளை எனக்கு வந்து சொல்வதற்கும் அவர் பின்நிற்கவில்லை. கடிதங்கள் கூடத் துணிவுடன் பரிமாறினார். அவரது நட்பு கிடைத்த பின்பு ஓரளவுக்கு வெளிநடப்புகள் எனக்குத் தெரிய வந்தன. அவருக்கு கடமை முடிந்தாலும் தாதிகள் விடுதியில் இருந்த வேறு நண்பிகளுடன் மாலையில் என்னிடம் வந்து போகத் தொடங்கினார். எம்மிடையே ஏற்பட்ட காதலைச் சில பொலிஸ் - இராணுவ அலுவலர்கள் புரிந்து கொண்டாலும் அவர்கள் கண்டுகொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. வல்லிபுரம்தான் ஏக மகிழ்ச்சியுடன் காணப்பட்டார். காதல் இனிமையானதுதான். அந்தத் தாதியின் அன்பான பார்வையில், கனிவான சிரிப்பில் நான் எனது வேதனைகளை மறந்தேன். உடல் சுகமானது. என்னை மீண்டும் யாழ் சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு சென்றனர். கண்கள் சிவப்பாகி நீரால் முட்டியிருக்கக் கையசைத்து விடை தந்தாள். வெளியே வந்து சந்திப்பதாக உறுதி தந்திருந்தேன். கட்டடத்தின் வாசல்வரை வந்தவளைக் கடமையை நினைவுபடுத்தித் திருப்பி அனுப்பினேன்.

சிறியதொரு நேரம் காரணமாக மீண்டும் அதே வைத்தியசாலையில் அதே கட்டடத்தில் அனுமதிக்கப்பட்டேன். செய்தி கேள்விப்பட்டு மிக அதிகாலையில் ஓடி வந்து சந்தித்தாள். அவளுக்குக் கடமை வேறு கட்டடத்தில் எனக் கூறி வருத்தப்பட்டாள். தினமும் காலை கடமைக்குப் போகும்போது சுடுதண்ணீர்ப் போத்தல் நிறைய பசும்பால் கொண்டு வந்து தந்துவிட்டுப் போவாள். கடமை முடிந்து மாலையில் வந்து நிறைய நேரம் பேசிக் கொண்டிருப்பாள். எனக்குக் காவல் நின்று சிறை உத்தியோகத்தர்கள், பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்கள் அவளுக்கு அறிமுகமாகும் அளவுக்கு அவள் என்னிடம் வந்து போனாள். என்னை நேசித்தாள்.

ஆனால் அது ஒருசில மாதக் காதலாக முடியும் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை. என்னை 1980ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 3ஆம் திகதி விடுதலை செய்தனர். நான் விடுதலையாகும்போதும் வைத்தியசாலையிலேயே இருந்தேன். எனது விடுதலை உத்தரவு வந்தவுடன் காலில் உள்ள சங்கிலியைக் கழற்றிவிட்டு காவலுக்கு நின்ற பொலிஸாரும் சிறைக் காவலர்களும் வாழ்த்தி விடைபெற்றனர். என்னை விடுதலை செய்யும் பொழுது அந்தத் தாதி ஊருக்குப் போய் இருந்தாள். ஒரு கிழமையாகியும் தகவல் இல்லாததால் வைத்தியசாலைக்குப் போய் அவளுடன் வேலை செய்யும் தாதிகளிடம் விசாரித்தேன். திருப்தியான பதில்கள் கிடைக்க வில்லை. ஊருக்கு லீவில் போவதாகக் கூறிப் போனாள் என்ன ஆனாள்?

அன்று காலை நான் படித்த வெளிவாரிப் பட்டப் படிப்புகள் கல்வி நிலையத்தில் இருந்தேன். திடீரென வந்தத் தொலைபேசி அழைப்பு பெரும் மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. “பின்னேரம் ஐந்து மணியளவில் கஸ்தூரியார் வீதியில் உள்ள கல்யாணி கூல்பாரில் எனக்காகக் காத்திருங்கள். அவசரமாகச் சந்திக்க வேண்டும்” என்றாள் சுருக்கமாக. ஊரில் இருந்து வந்தவள் அன்பாக இரண்டு வார்த்தை பேசாமல் இப்படி உத்தரவு போடுகிறாளே என்னவாக இருக்கும், இப்படி அவசரமாகக் கூப்பிடுகிறாளே என யோசித்தே தலை வெடித்தது. பின்னேரம் போனேன். வேறொரு பெண்ணுடன் வந்தாள். அந்தப் பெண்ணும் ஒரு தாதி என்றும் வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்தவள் என்றும் அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

கண்கள் கலங்கி முகம் மகிழ்வாக இல்லாமல் இருப்பதை அவதானித்தேன். அங்கிருந்த கடைசி இருக்கைகளில் மூவரும் உட்கார்ந்திருந்தோம். நாங்கள் சுகம், நலம் எதையும் விசாரித்துக்கொள்ளும் சூழ்நிலை இருக்கவில்லை. என்ன என்பதுபோல் அவளைப் பார்த்தேன். எனது இரண்டு கைகளையும் பிடித்து அழுதாள். நான் திகைத்துவிட்டேன். “ஏய் என்ன நடந்தது?” என மிக மெதுவான குரலில் கேட்டேன். “என்னை மறந்து விடுங்கள்” என மூக்குச் சிந்தியபடி சொன்னாள். எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. ஏன் எனக் கேட்டதற்குக் காரணம் சொல்ல மறுத்தாள். “இந்தக் கல்யாணம் நடக்காது. எனது பெற்றோர் நடக்க அனுமதிக்க மாட்டனர். நான் என்னையும் உங்களையும் மேலும் ஏமாற்றிக் கொள்ள விரும்பவில்லை” எனச் சொன்னாள். தொண்டை அடைத்திருந்தது. நாக்கு வறண்டு போய் இருந்தது. அவளது பேச்சுத் தடங்கலாக வெளியே வந்தது. இவ்வளவு அந்தரங்கமாகக் கதைக்கும் இடத்துக்கு கூட வந்திருப்பதால் அவளுடன் வந்த பெண் மிகவும் நெருங்கிய நண்பியாக இருக்க வேண்டும் என எண்ணினேன்.

“எதற்கு?” காரணம் கேட்டேன். அவளிடம் இருந்து விக்கலும் முனகலும் தான் விடையாகக் கிடைத்தன. சில விநாடிகள் அமைதி நிலவியது. “சும்மா அது நடக்காது, இது நடக்காது என்பதை விட்டுவிட்டு, ஏன் நடக்காது என்று சொல்லு” என வற்புறுத்தினேன். “இது நடக்காது என அவள் சொல்வதில் உள்ள அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். நன்றாக

யோசித்தால் காரணம் உங்களுக்கே புரியும். அவள் அதைத் தனது வாயால் சொல்ல மாட்டாள்.” என மற்றப் பெண் சொன்னவுடன்தான் எனது மண்டை வேலை செய்யத் தொடங்கியது. எனது மூளையின் எங்கோ ஒரு பகுதி வெடித்து அந்தக் காரணத்தை எனக்கு உணர்த்தியது. நான் விளங்கிக் கொண்டேன். என்னால் சிரிப்பதைவிட வேறு வழியில்லை. அவளது முகத்தைப் பார்த்தேன். அடித்துவிடுவேனோ என்பதுபோல் பயந்திருந்தது. உடடுகள் காய்ந்திருந்தன. சிறிதாக நடுங்கிக் கொண்டிருந்த அவளது கைவிரல்களை எனது விரல்களால் தடவி எனது ஆதரவைத் தெரிவித்தேன். அந்தப் பெண்ணை அதற்கு மேல் தொந்தரவு செய்ய நான் விரும்பவில்லை. அவரது முடிவுக்கு மரியாதை கொடுத்துக் கௌரவமாக நான் மௌனம் கொண்டேன்.

எமது சமுதாயத்தில் புரையோடி இருக்கும் சாதி முறைகளையும், சம்பிரதாயங்களையும், வரைமுறைகளையும் தாண்டி வரும் தைரியம் அவளுக்கில்லை. தாண்டி வரும்படி வற்புறுத்த எனக்கு உரிமை இல்லை. இவைகளை எல்லாம் நான் புரிந்துகொண்டேன். நான் கோபப்படவில்லை; கவலைப்படவில்லை. அதேபோல் எமது சமுதாயத்தில் உள்ள குறைபாடுகளை நினைத்து வேதனைப்பட்டுக் கொள்ளவும் இல்லை. ஒரு காதலுக்காக நான் ஏன் இவைகளையெல்லாம் நினைத்து வேதனைப்படவேண்டும். கூர்மையடைந்துள்ள தேசிய இனப் பிரச்சினையை முதலில் தீர்ப்போம் எனப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்வரை சாதிகள் தன்பாட்டுக்குக் கடைப் பிடிக்கப்பட்டுக் கொண்டதான் இருக்கும். அது வளரவும் மாட்டாது; ஒழிக்கப்படவும் மாட்டாது. அதை ஒழிப்பதானால் மொத்த சமுதாய அமைப்பும் ஒழிக்கப்பட வேண்டும். அதற்காகத் தனிமனுசனாக நின்று நான் ஏன் வேதனைப்பட வேண்டும்.

அவள் “என்னை மறந்துவிடு” என்று சொல்வதற்கு இதைவிட வேறு காரணம் இருக்க முடியாது. அந்தத் தாதியின் முடிவுக்கு நான் மதிப்புக் கொடுத்தேனோ இல்லையோ அவளது சுதந்திரத்தில் அதற்கு மேல்தலையீடு செய்துகொள்ள நான் விரும்பவில்லை. அவள்மீது கோபம் கொள்ளவும் இல்லை. “என்னை மறந்து விடுங்கள்” என்று சொன்ன பின்பு அவளைக் கோபித்துக்கொள்ளும் உரிமை எனக்கேது? ஓடர் செய்த ஐஸ்கிரீம் மிகவும் தாமதமாகவே மூவருக்கும் வந்தது. அவளை மகிழ்வான நிலைக்குக் கொண்டு வரலாம் என முயற்சித்தேன். ஐஸ்கிரீமைச் சாப்பிடும்படி கேட்டேன். கொஞ்சம் சாப்பிட்டாள். உண்மையாகவே மூவராலும் ரசித்து ஐஸ்கிரீமைச் சாப்பிட முடியவில்லைத்தான். புறப்படுவோமா என்ற சூழ்நிலை வந்தது.

மீண்டும் எனது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள். “என்னை ஒரு சகோதரியாக நினைத்து என்னுடன் அன்பாக இருங்கள்” என்றாள். அப்பொழுதுதான் எனக்குக் கோபம் வந்தது. “இந்தச் சினிமா விளையாட்டெல்லாம் என்னிடம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டாம். உண்மையாகக் கேட்கிறேன். நீங்கள் எந்த முறையில் எனக்குச் சகோதரியாக வேண்டும்” என முறைத்தேன்.

சகோதரி கதை போட்டதும் அவளது மூஞ்சியில் இரண்டு வைக்க நினைத்தேன். தன்னை மறந்து விடும்படிச் சொன்ன கோபத்தில் அடித்து விட்டேன் என நினைத்து விடலாம் என்று தவிர்ந்துக் கொண்டேன். சிறிது மௌனத்துக்குப்பின் விடைபெற்றனர். அதற்குப் பிறகு 1982ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம்வரை அவளை நான் காணவே இல்லை. ஒரு நாள் யாழ்ப்பாணம் பஸ் நிலையத்தில் கச்சேரி பஸ்ஸுக்காக நான் காத்திருந்த போது அவள் கழுத்தில் தாலியுடன் ஓர் ஆணுடன்(கணவனாக இருக்கும்) போய்க் கொண்டிருந்தவள், தனது கழுத்து நோகும்வரை என்னையே திரும்பிப் பார்த்தபடி போனாள். எனது மனதில் எந்தவித சஞ்சலமும் இன்றி நானும் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தேன். எனது வாழ்வில் ஏற்பட்ட அந்தக் காயம் இன்றும் ஆறவில்லை. ஆனால் அந்தக் காயம் ஒரு நோவில்லாக் காயம்தான்.

பின்குறிப்பு

இந்தக் காதல் விடயம் இந்தப் புத்தகத்திற்குச் சம்பந்தமில்லாத அல்லது எமக்குத் தேவையில்லாத விடயம் என்று யாராவது கருதலாம். நான் தேவை கருதியே இதை ஒரு மூலையில் பதிவு செய்துள்ளேன். அடிக்கடிச் சிறை செல்லும், அடிக்கடி பொலிஸாரால் தேடப்படும் எம் போன்ற இளைஞர் களை அந்த நாட்களில் பெண்பிள்ளைகள் மதிப்பார்களே அல்லாமல் எங்கள்மீது காதல்கொள்ள மாட்டனர். அப்படிக் காதலித்தவர்களும் சத்தியசீலன், குமார் போன்றவர்களுக்கு நடந்ததுபோல் நாகரிகமாக விடைப்பெற்றுக் கொள்வர். ஆனால் இந்தத் தாதி எல்லாவற்றையும் தன் கண்களால் கண்டறிந்து கொண்டபின்தான் துணிவுடன் காதல் கொண்டாள். ஆனால் அவ்வளவு துணிச்சலான, படித்த, அன்புள்ளம் கொண்ட அவளால் இந்தச் சமுதாய நோயை எதிர்கொள்ளும் துணிச்சல் இல்லாமல் போய்விட்டதுதான் நான் இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்பும் விடயம்.

இயக்கத்துக்குள் முதிர்ச்சியின்மை

1979ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டமும் அதைத் தொடர்ந்து வடபகுதியில் பல இளைஞர்கள் இரவோடிர்வாக இன்ஸ்பெக்டர் கருணாரத்னாவாலும் இன்ஸ்பெக்டர் பத்திரானாவாலும் கொல்லப்பட்டது தெரிந்ததே. இச்சட்டத்தை நடைமுறைப் படுத்த வடக்கில் முப்படைகளின் முகாம் யாழ் பழைய பூங்காவில் திறக்கப்பட்டு அதன் பொறுப்பதிகாரியாக பிரிகேடியர் திஸ்ஸ வீரசிங்க 1979ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 14ஆம் திகதி பொறுப்பேற்றதும் தெரிந்ததே. தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் பயப்பிராந்தியமானது. பயங்கரவாதிகள் எனக் குத்துமதிப்பாகக் கணிக்கப்பட்டு, தமிழ் இளைஞர்கள் அரசு பயங்கரவாதிகளால் அள்ளிக்கொண்டு செல்லப்பட்டனர். இராணுவ முகாம்களின் சிலுவைகளில் ஏற்றப்பட்டனர். நிலைமையை உடன் புரிந்துகொண்டு பாதுகாப்பு நடவடிக்கை எடுப்பது சுலபமல்ல என்பதையும் புரிந்துகொண்டு அனைத்து இயக்க இளைஞர்களும் இந்தியாவுக்குத் தப்பினர்.

விடுதலைப் புலிகளில் பிரபாகரன், ஊர்மிளா, இராகவன், சுந்தரம், ஐயர் போன்றவர்கள் உடனடியாக இந்தியா போனார்கள். ஏற்கனவே தண்டையார்பேட்டையில் தங்கியிருந்த உமாமகேஸ்வரன், நாகராசா ஆகியவர்களுடன் இவர்களும் இணைந்து கொண்டனர். இயக்க வேலைகள், இயக்கம் சம்பந்தமான அலுவலக வேலைகள் போன்றவை உமாமகேஸ்வரனாலும் ஊர்மிளாவாலும் செய்யப்பட்டன. உமாமகேஸ்வரனுக்கும் ஊர்மிளாவுக்கும் நல்ல ஆங்கில அறிவு இருந்ததால் அமைப்புக்குத் தேவையான கடிதங்கள், ஆவணங்கள் எழுதும் வேலைகளை இவர்களே செய்தனர். வேலைகளின் நிமித்தம் இருவரும் நெருக்கமாக விருந்தனர். தனிப்பட்ட விதத்தில் ஊர்மிளா உமாமகேஸ்வரனுக்கு சேவைகள் செய்தார். உமாமகேஸ்வரனும் ஊர்மிளாவும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்திற்கு வருவதற்கு முன்பே அவர்களிடையே உறவு இருந்தது. அவர்கள் இருவரும் கொழும்பில் வேலை செய்த காலத்திலேயே அவர்களது உறவு ஆரம்பமாகி விட்டது. தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் கொழும்புக் கிளையில் இருவரும் ஒன்றாக வேலை செய்தவர்கள்.

இவர்களுக்கிடையேயான தனிப்பட்ட உறவு சம்பந்தமாக புலிகள் அமைப்பில் யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை என்பதால் இவர்கள் இருவரும் இயக்கத்துக்குள் வந்த பின்பே தவறான உறவுகளை மேற்கொள்கின்றனர் என நினைத்தனர். இதில் முக்கியமாக நாகராசா, ஐயர் போன்றவர்கள் தாங்களும் குழம்பியது மட்டுமல்லாது, சுமமா இருந்த பிரபாகரனையும்

குழம்பினர். 'உமாமகேஸ்வரனையும் ஊர்மிளாவையும் உடலுறவு நிலையில் தாங்கள் கண்டதாகவும் சொன்னார்கள்' என்று அடேல் பாலசிங்கம் எழுதிய 'The Will to Freedom' புத்தகத்தில் சொல்லப் பட்டுள்ளது. "The cadres had seen both Uma and Urmila in a sexually compromising position and reported the matter to the leadership" - (பக்கம் - 51) என அடேல் பாலசிங்கம் எழுதியுள்ளார்.

என்னைப் பொறுத்த பார்வையில் இதை ஒரு பெரிய விடயமாக்கியதே மாபெரும் தவறு. ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையே ஏற்படும் உறவானது உயிரினங்களின் இயற்கையான உடல் இயக்கங்களில் ஒன்று. இந்த உறவைத் தவிர்க்கலாமே தவிர தேவையில்லாத ஒன்று என வாதிட முடியாது. அப்படி வாதிட்டுச் சாதிக்க முயல்வது தோல்வியையே தரும். பெண்ணும் ஆணும் தங்களிடையே ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் உறவானது மனித இயக்கத்துக்கு மிக அவசியமானது. அது மனிதத் தேவையும் கூட. அந்த உறவானது உலகிலுள்ள இன்பங்களின் மகிமையை உணர்த்துவதாகும். இந்த இடத்தில்தான், இன்னாருடன்தான் உறவு இருக்கவேண்டுமென அதற்கு ஒரு வரையறை ஏற்படுத்த முடியாது. எப்படியும், எங்கும், எப்போதும், யாருடனும் அந்த உறவு தோன்றலாம். இதைப் புரிந்து கொள்ளாது அனைவரும் ஒரு நிமிடம் சிந்திக்கத் தவறினர்.

இந்தப் பிரச்சினை பூதாகரமாகப் பெருகி வெடித்தது. இயக்க வேலையாக லண்டன் போகவிருந்த உமாமகேஸ்வரனைப் பிரபாகரன், நாகராஜா, ஐயர் ஆகியவர்கள் போக அனுமதிக்கவில்லை. பாலசிங்கம் உமாமகேஸ்வரனையும், பிரபாகரன் ஊர்மிளாவையும் விசாரணை செய்தனர். முடிவில் உமாமகேஸ்வரன் புலிகள் இயக்கத்தை விட்டு வெளியேற்றப் பட்டார்.

ஊர்மிளாவுக்கும் உமாமகேஸ்வரனுக்குமான உறவுபற்றி பாண்டி பஜார் சம்பவத்தில் கைது செய்யப்பட்டபோது பொலிஸ் வாக்குமூலத்தில் பிரபாகரன் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிட்டுள்ளார். "During this period Muhunthan developed an intimacy and closeness with one Urmiladevi, who was one of the lady members of our movement. This sort of intimacy was against our code of conduct" - நன்றி: Politics of terrorism, The Sri Lanka Experience - Sinha Ranatunga (இங்கு முகுந்தன் என பிரபாகரன் குறிப்பிடுவது உமாமகேஸ்வரனை.)

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் சிதைந்தது. உமாமகேஸ்வரன் குழுவும் பிரபாகரன் குழுவும் என இரு அணிகள் உருவாயின. பாலசிங்கத்தால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அனைத்துச் சமாதான முயற்சிகளும் பலனளிக்காமல் போயின. தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் தங்களுக்குள்ளேயே முரண்பட்டுக் குழம்பிச் சிதைந்து போனதை யாராலும் தடுக்க முடியாமல் போனது. உமாமகேஸ்வரனுடன் ஊர்மிளா, சுந்தரம் போன்றவர்கள் போயினார்கள்.

மைக்கல், பற்குணம் போன்றவர்களின் கொலை, உமாமகேஸ்வரன் வெளியேற்றம், சீரான ஒரு மத்திய குழுவின் தேவை, இயக்கத்துக்குள் ஜனநாயகம், அதிகாரப் பகிர்வு போன்ற கேள்விகளுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் வெறுப்புற்ற பிரபாகரன் புலிகள் இயக்கத்தைக் கைவிட்டு தங்கத்துரை, குட்டிமணியுடன் இணைவதுவும், இந்த இணைப்புக்கு ஒபரோய் தேவன், சிறீசபாரட்ணம், இராசப்பிள்ளை எதிர்ப்புத் தெரிவிப்பதும் இறுதியில் தங்கத்துரையின் விருப்பத்துக்கிணங்க பிரபாகரன் இவர்களோடு சேர்ந்து கொள்வதையும் வேறு ஓர் இடத்தில் விபரமாகப் பார்க்கலாம். இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் ஊர்மிளா - உமாமகேஸ்வரன் பிரச்சினையைப் பெரிதாக்கி அவர்களை இயக்கத்தைவிட்டு வெளியேற்ற வேண்டுமெனப் பிடிவாதம் செய்த நாகராஜாவும் ஐயரும் பின்பு உமாமகேஸ்வரனுடன் இணைந்து வேலை செய்ய முன்வந்ததே. இதன் விபரமும் வேறோர் இடத்தில் பார்க்கலாம்.

மீண்டும் விடயத்துக்கு வருவோம். ஒரு பெண்ணுக்கும் ஆணுக்குமான உறவின் தாற்பரியங்கள் பற்றி மேலே கூறினேன். ஆனால் ஒரு விடுதலை இயக்கத்தின் மத்திய குழுவின் தலைவர் அதுவும் உலக அனுபவமுள்ள ஒருவர் எப்படி நடந்திருக்கலாம் எனவும் சில வரையறைகள் இருக்கத்தானே வேண்டும். அவர் தனக்குத்தானே சில வரைமுறைகளைப் போடாவிட்டால் அவருக்குக் கீழே போராட முன்வந்த போராளிகளை எப்படிக் கையாள முடியும். திருமணத்துக்கப்பாலான பாலியல் தொடர்புகள் எந்தப் புலிகள் இயக்கத்தால் தடை செய்யப்பட்டிருந்ததோ அதே புலிகள் இயக்கத்தின் மத்திய குழுவின் தலைவராக இருந்தவரே உமாமகேஸ்வரன். அதாவது புலிகள் இயக்கத்தின் கோட்பாடுகள், கட்டுப்பாடுகள் அனைத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளும், வரையறுக்கும் மத்தியகுழுவின் தலைவர் எப்படி நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். பாலியல் உறவு, காதல் திருமணம் சம்பந்தமானப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுச் சமாச்சாரத்தில் உடன்படவில்லை என்றால் அதை ஆரம்பத்திலேயே நிராகரித்திருக்க வேண்டும் அல்லது அனைவரின் ஒத்துழைப்புடன் திருத்தம் செய்திருக்க வேண்டும்.

விடயம் விசாரணைக்கு என்று வந்தவுடன் அதை ஒப்புக் கொண்டிருக்கலாம்; தாங்கள் செய்தது சரியென்றால் அதை ஏற்று அதற்காக வாதாடி இருக்கலாம். அடேல் பாலசிங்கம் 'சுதந்திர வேட்கை'யில் ஊர்மிளாவைத் திருமணம் செய்துகொள்ளும்படி உமாவிடம் தலைமை யால் கேட்கப்பட்டதாக எழுதுகிறார் (66ஆம் பக்கம்). அது உண்மை யானால் அதைச் செய்திருக்கலாம். அதுவும் உமாவுக்குச் சிக்கல். அவர் தெல்லிப்பளை சாத்திரி கணபதிப்பிள்ளையின் மகளைக் கல்லூரி காலத்தில் இருந்தே காதலித்து வந்தார். அந்தப் பெண்ணையே பின்னாளில் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

இரண்டு பக்கமும் என்ன செய்திருக்கலாம் என்பதைப் பார்த்தோம். இதில் யாராவது ஒரு பக்கம் விட்டுக் கொடுத்திருந்தால் புலிகள்

இயக்கத்துக்குள் ஒரு பாரிய பிளவு ஏற்படுவதைத் தவிர்த்திருக்கலாம். புலிகளின் பிளவுக்கு இது மட்டும் காரணமல்ல. ஆனால் இந்தப் பிரச்சினை முக்கிய காரணமாக அமைந்தது.

திருமணத்துக்கு அப்பாலான பாலியல் தொடர்புகள் மட்டும்ல்ல, காதலித்தல், திருமணம் செய்துகொள்ளல் ஆகியவற்றையும் புலிகள் இயக்கத்துக்குள் தடை செய்யப்பட்டிருந்தன. இந்த ஒழுக்கக் கோட்பாடுகள் பற்றிக் கூற வந்த அடேல் பாலசிங்கம், "ஒடுக்கப்பட்ட தமது மக்களுக்கு விடுதலை வேண்டும் என்ற உயரிய சீலத்தைச் சாதிக்கும் நோக்கத்தை ஏற்று அதற்காகத் தம்மை அர்பணித்த உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அமைப்பின் கட்டுப்பாட்டுக்கும் கண்ணியத்துக்கும் ஒழுக்கக் கோவை இன்றியமையாதது. இந்த ஒழுக்கக் கோவையை மீறுபவர்கள் ஒழுங்கு நடவடிக்கைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர்." என்கிறார் - சுதந்திர வேட்கை (66ஆம் பக்கம்)

1983ஆம் ஆண்டு யாழ் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் தமது கல்விப் பிரச்சினையை முன்வைத்துச் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருந்தனர். அப்போராட்டம் நாட்களை எடுத்துக் கொண்டது. மாணவர்களைச் சாவில் இருந்து காப்பாற்றுகிறோம் எனக்கூறி அவர்களைக் கடத்தியது புலிகள் இயக்கம். கடத்தப்பட்டவர்களில் மதிவதனி, வினோஜா, ஜெயா, லலிதா என்ற இளம் மாணவிகள் சென்னைக்கு அனுப்பப்பட்டனர். இதில் ஜெயாவும் லலிதாவும் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தில் இணைந்து பின்னாளில் களம் பல கண்டனர்.

மதிவதனி எனப்பட்ட மதி மீது பிரபாகரனுக்குக் காதல் ஏற்பட்டது. ஆரம்பத்தில் இதில் மதிக்கு உடன்பாடு இருக்கவில்லை. ஆனால் நாளடைவில் பிரபாகரனின் காதலை ஏற்றுக் கொண்டார். இருவரும் திருமணம் செய்யும் நிலையை அடைந்தது அவர்களது விருப்பம். இந்த நிலையில் இயக்கத்தின் கோட்பாடுகளையும் வரைமுறைகளையும் பிரபாகரன் சந்திக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. உமாமகேஸ்வரன்-ஊர்மிளா உறவும், பிரபாகரன் - மதிவதனி உறவும் ஒரே மாதிரியான தல்ல. திருமணத்துக்கப்பாலான பாலியல் உறவு என்ற கோட்பாட்டில் உமாமகேஸ்வரனும் ஊர்மிளாவும் சிக்கினார். காதல் செய்யக் கூடாது, திருமணம் செய்யத் தடை என்ற இயக்கக் கோட்பாட்டில் பிரபாகரன் - மதிவதனி விடயம் வந்து சேர்ந்தது. தனது காதலைத் தியாகம் செய்ய பிரபாகரன் தயாராகவில்லை. "பிரபாகரன் அவர்கள் மதியுடன் கொண்டிருந்த உறவு இயக்கத்தின் ஒழுக்கக்கோவைக்கு மாறாக இருந்ததால் தமது போராளிகளிடம் இருந்து பலத்த கண்டனமும் எதிர்ப்பும் வரலாம் என்பதை அவர் உணர்ந்தார்" என்கிறார் அடேல் பாலசிங்கம் - 'சுதந்திர வேட்கை' (பக்கம் 106).

உமாமகேஸ்வரன் விடயத்தில் மிகவும் கண்டிப்புடன் நடந்து கொண்ட பிரபாகரன், தனது காதல் விடயத்தில் மிகவும் பலவீனம் அடைந்தார். உடனடியாகப் பாலசிங்கத்தின் உதவியை நாடினார். தனது காதலை

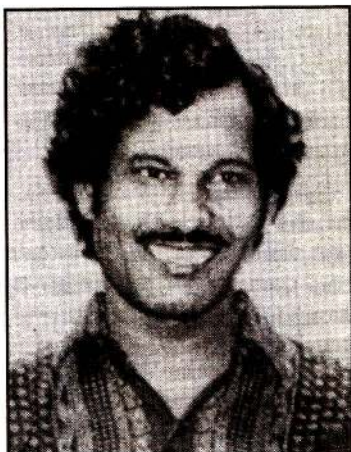
நிறைவேற்றி வைக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். இயக்கத்தின் மூத்த போராளிகளுடன் பேசி சமரசம் செய்யப் பாலசிங்கம் முன்வந்தார். ஆனால் எதிர்பார்த்த அளவு அவர்களைச் சமாதானம் செய்ய முடியாமல் போனது. ஏற்கனவே இயக்கக் கட்டுக்கோப்பின் நிமித்தம் தமது காதலில் புண்பட்டிருந்த விடுதலைப்புலிகளின் மூத்த தளபதிகள் தமது தலைவரின் காதல் திருமண விடயத்தில் உடன்படவில்லை.

நான் இங்கு மேலே குறிப்பிட்டதுபோல அடேல் பாலசிங்கம் தமது 'சுதந்திர வேட்கை' புத்தகத்தின் 66ஆம் பக்கத்தில் இயக்கத்தின் கட்டுப்பாடு, கண்ணியம், ஒழுக்கக்கேவை ஆகியவைபற்றிப் பேசிவிட்டுப் பிரபாகரனை நியாயப்படுத்த அதே புத்தகத்தின் 105ஆம் பக்கத்தில் "எமது கருத்துப்படி இயற்கை தனது போக்கிலே சென்று ஆண், பெண் இரு பாலாருக்கும் இடையே உறவுகளைத் தோற்றுவிக்கும் என்று நாம் நம்பினோம்" என எழுதுகிறார். இந்தச் சிந்தனைகளெல்லாம் உமாமகேஸ்வரன் - ஊர்மிளா பிரச்சினையில் ஏன் எழவில்லை. இல்லாவிட்டால் திருமணமாகி விவாகரத்துப் பெற்றுக்கொண்ட ஒரு பெண்ணுக்கும் ஆணுக்கும் இடையே உறவு ஏற்படக்கூடாது, இரண்டு திருமணமாகாதவர்களிடையேதான் காதல் ஏற்படலாம் என்று தூய்மைவாதம் செய்கிறாரா அடேல் பாலசிங்கம்?

இந்த இடத்தில், இப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பிரபாகரன் நடந்து கொண்ட முறையையும் அவரது அணுகுமுறையையும் பாராட்டியே ஆகவேண்டும். தனது காதல் விடயத்தைத் திருமண நிகழ்வாக நகர்த்துவது சம்பந்தமாக எல்லோரதும் சம்மதத்தைப் பெற அவர் முயற்சித்தார். ஏனைய போராளிகளமீது அவர் வைத்திருந்த மரியாதையின் நிமித்தம் அவர்கள் என்ன சொல்லுவார்களோ என்று கலங்கினார். அவர் தனது காதல் விடயத்தில் "நான்தான்" என முடிவெடுக்கவில்லை. தனது காதலை இரகசியமாக வைத்திருக்க முயற்சிக்கவில்லை. அநேகமான போராளிகளின் சம்மதத்துடன் இயக்கத்தின் கட்டுக்கோப்பில் திருத்தம் கொண்டு வந்து அதன் பின்னரே தனது திருமணத்தை நடாத்த விரும்பினார். ஆனால் தனது விடயத்தில் இவ்வளவு தூரம் இயக்கக்கட்டுப்பாட்டைத் தளர்த்த முன்வந்தவர் இயக்கத்தின் சில போராளிகளின் விடயத்தில் முன்பு அவர்களின் மனதையும், உணர்வுகளையும், புரியாமல், மதியாமல் நடந்து கொண்டார் என்பதே வேதனை.

பிரபாகரனின் காதல் விடயம் புலிகள் இயக்கத்துக்குள் பெரும் புயலைக் கிளப்பியது எனவும் மூத்த போராளிகளும் இயக்க உறுப்பினர்களும் கடுமையாக எதிர்த்தனர் எனவும் அடேல் பாலசிங்கம் ஒப்புக்கொள்கிறார். (As we expected Mr.Prabaharan's relationship with mathy did cause a storm and was met with a great deal of opposition from his senior colleagues and amongest the cadreeship) - Adel Balasingam, The will to Fureedom - page 81

பாலசிங்கத்தின் நீண்ட வாதத்தின்பின் விடுதலைப்புலிகளின் மூத்த தலைவர்கள் தடுக்கமுடியாது போன தங்கள் தலைவரின் திருமணம் செய்யும்

தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகத் தலைவர்
உமா மகேஸ்வரன்.

திருப்போரூர் இந்துக் கோவிலில் 1984ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் முதலாம் திகதி பிரபாகரன்
மதிவதனியைத் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

முடிவை ஒப்புக்கொண்டார்கள். எப்படியோ பிரபாகரன் - மதிவதனி திருமணம் 1984ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 1ஆம் திகதி திருப்போரூர் சந்நிதானத்தில் நடந்தேறியது. இச்செய்தி இலங்கை, இந்தியாவில் மட்டுமல்ல, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளிலிருந்த விடுதலைப் புலிகள் ஆதரவாளர்கள் மத்தியிலும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கவில்லை. இச்செய்தியைப் பலர் நம்ப மறுத்தனர். அப்படி பிரபாகரன் திருமணம் செய்துகொண்டால் அது தவறு என வாதிட்டனர். அவர் திருமணம் செய்யவில்லை. எமது இயக்கம் அப்படிப்பட்டதல்ல எனச் சாதித்தனர். அவர்களது எண்ணம் தவறானது, பிரபாகரன் திருமணம் செய்துகொள்வதில் தவறில்லை, அது இயற்கை என வாதித்து அந்த திருமணத்திலுள்ள நியாயத்தை நிலை நாட்டியவர்களில் நானும் ஒருவன். அதுவும் ஜெர்மனி ஹம் (Hamm) நகரில் வசித்த ஓட்டுமடத்தைச் சேர்ந்த புலிகளின் ஆதரவாளரான துரைசிங்கம் (இப்போ யவ்னா ஸ்ரோர் முதலாளி) என்பவருடன் இது சம்பந்தமாக நாட்கணக்கில் மல்லுக்கட்ட வேண்டி இருந்தது.

திருமணம் செய்து கொண்டு மூன்று குழந்தைகளுக்குத் (சார்ன்ஸ் அன்ரனி, துவாரகா, பாலச்சந்திரன் - மூன்று மரணமடைந்த புலிப் போராளிகளின் பெயர்கள்) தந்தையாகிவிட்ட பிரபாகரன்தான் இன்று தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளால் தேசியத் தலைவர் என அழைக்கப்படும் அளவுக்குத் தன்னை வளர்த்துள்ளார்., திருமணம் செய்துகொண்டு பிள்ளைகள் பெற்றபின் அவர் போராட்டத்தை விட்டு ஓடவில்லை. சொல்லப் போனால் திருமணம் செய்தபின்தான் அவர் பெரிய பாரதாரமன யுத்த களங்களைக் கண்டவர். தனது குழந்தைகளையும் மனைவியையும் எத்தனை தடவைகள் எத்தனை காலங்கள் பிரிந்து வாழ்ந்திருக்கிறார். மதியும் குழந்தைகளும் பாதுகாப்புத் தேடி நல்லூர் கந்தசாமி கோவில் தொடக்கம் சவீடன் நாடு வரை ஓடாத இடமில்லை. ஆனால் எந்தக் கட்டத்திலும் மனம் தளராமல் போர்முனையிலும் போராளிகளுடனும் பிரபாகரன் நின்றார். ஆகவே உண்மையான ஒரு போராளிக்குக் காதலோ திருமணமோ என்றும் தடையாக அமையாது. இதைப் புரிந்து கொள்ளும் பக்குவம் ஆரம்பத்தில் பிரபாகரனுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இருந்திருந்தால் எவ்வளவோ பிரச்சினைகளைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

மறக்கமுடியாத 1981

என்னைப் பொறுத்தவரை 1981ஆம் ஆண்டின் சகல மாதங்களும் மறக்க முடியாதவை. 83ஆம் ஆண்டு தமிழர்களுடைய ஆயுதப் போராட்டத்தை எழுச்சியடையச் செய்த அல்லது வேகமடையச் செய்த அல்லது வீங்க வைத்த ஆண்டாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் இந்தப் போராட்டமானது வேகமடையச் செய்ய வித்திட்ட ஆண்டு 1981தான் என்பது எனது கணிப்பீடாகும். அப்பாவித் தமிழ் மக்களையும் போராடத் தூண்டிய ஆண்டு 1981. தமிழ் மக்களின் மனங்களில் ஆறாத ரணத்தை ஏற்படுத்திய ஆண்டு. தமிழ் மக்களின் கல்விச் செல்வமான யாழ் நூல்நிலையம் எரிக்கப்பட்ட கொடிய நினைவுகளைத் தாங்கிய ஆண்டு. எத்தனைக் கல்விமாண்களை, மாணவர்களை, அறிஞர்களை, புத்திஜீவிகளை உருவாக்கியது இந்நூல் நிலையம். நாங்கள் எல்லாம் எத்தனை நாட்கள்(பரிட்சைக் காலங்கள் உட்பட) யாழ் நூல்நிலையம் என்னும் அன்புத்தாயின் மடியில் இருந்து அறிவு என்னும் பாலைப் பருகி இருப்போம். எங்களுக்கு முன்னும் பின்னும் எத்தனை பேர் அத்தாயின் அரவணைப்பில் தங்கள் அறிவை வளர்த்துக் கொண்டிருப்பர். அந்தக் கோவில் எரிந்து அலங்கோலமாய் இருந்த காட்சி ஒவ்வொரு தமிழனையும் தலை குனிய வைக்கும் காட்சி. இத்துடன் 1981ஆம் ஆண்டின் மறக்க முடியாத அனைத்து நிகழ்வுகளையும் நான் மீண்டும் நினைவு மீட்டுக் கொள்கிறேன்.

நான் 1978ஆம் ஆண்டு கடமையில் சேர்ந்த பின்பு இரண்டு தடவைகள் பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்தேன். சிறையில் இருந்த காலத்துச் சம்பளப் பணமும் கொடுத்த மீண்டும் என்னைக் கடமையில் அனுமதித்தனர். 1981ஆம் ஆண்டின் இறுதிவரையும் நான் கமத் தொழில் திணைக்களத்தில் கடமை ஆற்றினேன். என்னுடன் குரும்பசிட்டியைச் சேர்ந்த கிருஷ்ணமூர்த்தி என்னும் இளைஞரும் கடமை ஆற்றினார். அவர் ஒரு நாள் வந்துச் சொன்ன செய்தி என்னைத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. வன்னியசிங்கம் வீட்டில் கொள்ளை அடித்துவிட்டனர். கொள்ளையடிக்க வந்தவர்கள் தங்களைத் துரத்திப் போன அப்பாவிச் சுருட்டுத் தொழிலாளர்களைக் கொன்றுவிட்டனர் என்றும் சொன்னார். காங்கேசன்துறைத் தொகுதியில் உள்ள சிறிய ஒரு கிராமம் குரும்பசிட்டி. இது விவசாயிகளும் சுமாரான பணம் படைத்தவர்களும் வாழும் ஒரு கிராமம். இங்கு வாழும் பெரும்பான்மை மக்கள் விடுதலையின் பால் ஆர்வம் கொண்டவர்கள். இங்குத் தனிப்பட்ட அடைவு பிடிக்கும் கடை வைத்திருப்பவர் வன்னியசிங்கம். அவரது வீட்டில் சுமார் இலட்சம் பெறுமதியான நகை பணம் கொள்ளையடிக்கப்பட்டிருக்கிறது, கொலை நடந்திருக்கிறது, அதுவும் போராடிகளால் என்ற செய்தி மிகவும்

தலைகுனிவானதாக இருந்தது. அன்று மாலை காங்கேசன்துறையில் விபரம் கேள்வியுற்று மேலும் அதிர்ச்சி அடைந்தேன். நடந்ததைக் கேட்பவர்களுக்கு நியாயப்படுத்த முடியாமற்போனது. தங்கதுரை, குட்டிமணி, பிரபாகரன் இச்சம்பவத்தில் பங்கு கொண்டனர் என்ற அந்தச் செய்தி எவ்வளவு துயரமானது. ஒரு தனிமனிதனின் சொத்தைக் கொள்ளையடிக்கும் பாரம் பரியத்தை எம் மக்கள் மத்தியில் எப்படி நியாயப்படுத்த முடியும். இந்தப் பாரம்பரியத்தை ஏனையப் போராளிகள் கடைப்பிடித்தால், போராளிகள் என்ற பெயரில் எல்லாம் சமூகவிரோதிகள் பயன்படுத்தினால், நிச்சயமாகத் தவறாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. 1981ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் நடைபெற்ற இந்தக் கொள்ளையும் அதைத் தொடர்ந்து கொலைகள் பல செய்துவிட்டுப் பின்பு இதேபோன்ற நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட மற்ற இயக்கத்தவர்களை, சமூகவிரோதிகள், கள்ளர் என எந்த முகத்தோடு தண்டனை கொடுக்கப்பட்டது.

குரும்பசிட்டியில் இந்த சம்பவம் நடந்து சில நாட்களுக்குப்பின் யாழ்பல்கலைக்கழகச் சந்தியில் இருந்த சிற்றுண்டிச் சாலையில் பிரபாகரனையும், கலாபதியையும், வேறு ஒரு புலி உறுப்பினரையும் கண்டேன். நாங்கள் தேநீர் அருந்தினோம்; பிரபாகரன் குளிர்மானம் குடித்தார். பிரபாகரன் தேநீர், கோப்பி குடிக்க மாட்டார்; பால் மட்டுமே குடிப்பார். அது இல்லை யானால் குளிர்மானம் குடிப்பார். நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த வேளை குரும்பசிட்டி சம்பவம் பற்றிக் கேட்டேன். பதில் யாரிடமிருந்தும் வரவில்லை. வேறு கதைகளைக் கதைத்தனர், நாங்கள் விடைபெறும் பொழுது பிரபாகரன் என்னிடம் வந்து அந்தச் சம்பவத்துக்கும் தனக்கும் சம்பந்தம் இல்லையெனச் சொல்லிவிட்டுப் போனார். பின்பு அந்த சம்பவத்திற்கும் அவருக்குமிருந்த தொடர்பை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டேன்.

ஒரு விடுதலை போராட்ட இயக்கமானது தனது வளர்ச்சியின் ஆரம்பத்தில் மக்கள் பணத்தில் வளரவேண்டும். இப்படி இருக்கும் பொழுதுதான் அது மக்களில் தங்கி ஜனநாயகக் கட்டுக்கோப்புடன் தன்னை வளர்த்துக் கொள்ளும். ஆனால் அந்த இயக்கமானது பாரிய வளர்ச்சியைப் பெறவேண்டுமாயின் தனது எதிரியான அரசு இயந்திரத்தின் அங்கங்களைத் தகர்க்க வேண்டும். அரசின் பொருளாதார மூலங்களை நாசம் செய்யவேண்டும். அரசின் சொத்துக்களைத் தனதாக்கிக் கொள்ள முயல வேண்டும். தமிழ் மக்களின் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தைச் சரியோ பிழையோ பொடியளே தங்கள் கைகளில் எடுத்துக் கொண்டனர். பொடியளின் இந்தப் போராட்ட முனைப்பை ஆரம்பத்திலேயே கிள்ளி எறிய அரசு இயந்திரமும் அதன் கூலிப் படைகளும் பல முயற்சிகள் செய்தன என்பது உண்மையே. ஆனால் படிப்படியாக பொடியள் முன்னேறினர். பொடியள் அரசுக்கெதிரான வன்முறைகளை மட்டுமல்ல, அரசின் சொத்துக்களை பறித்தெடுத்தும் அரசை நிலைகுலைய வைத்தனர். இந்த வகையில் 1978ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 5ஆம் திகதி யாழ்பல்கலைக்கழகத்துக்கு

அண்மையில் இருந்த மக்கள் வங்கியில் சுமார் 11,20,000 (பதினொரு லட்சத்து இருபதினாயிரம் ரூபா) போராளிகளால் எடுக்கப்பட்டது. இதைவிடப் பெருந்தொகையை நீர்வேலியில் பறித்து அரசாங்கத்தையே திணறடிக்க வைத்தனர் போராளிகள். இச்சம்பவம் 1981ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 25ஆம் திகதி நடைபெற்றது. இச்சம்பவத்தின் போது என்பது லட்சம் ரூபாய்க்கு மேல் பறிக்கப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து வங்கியின் நிர்வாக இயக்குநர்களே ராஜானாமா செய்யவேண்டி ஏற்பட்டது என அறிந்தேன். போராளிகளின் இந்தச் செயலினால் அரசு இயந்திரமே நிலை குலைந்தது. நீர்வேலி வங்கி பணப்பறிப்பு சம்பவத்தில் ஈடுபட்டவர்களில் குட்டிமணி, சிறிசபாரட்ணம், பிரபாகரன், ஓபரோய் தேவன் போன்றவர்கள் முக்கியமானவர்கள்.

குட்டிமணியுடன் நான் சுமார் ஒன்றரை ஆண்டுகளாக ஒரே மண்டபத்தில் சிறையில் இருந்திருக்கிறேன். அதன் பின்பு அவரது தலைமறைவு வாழ்வுக் காலங்களிலும் பல தடவைகள் கண்டு பேசி இருக்கிறேன். அவரை நான் கடைசியாக அவரது சொந்த ஊரான வல்வெட்டித்துறையில் கண்டு கதைத்தேன். தனது இனத்தின் விடுதலைக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்து அதற்காகப் போராடிய குட்டிமணியும் அவர் சார்ந்த இயக்கத்தின் தலைவர் தங்கதுரையும் ஜெகனும் 1981ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 5ஆம் திகதி பருத்தித்துறைப் பிதேசத்தில் உள்ள மணற்காடு என்னுமிடத்தில் இலங்கைக் கடற்படையின் சுற்றி வளைப்பில் கைது செய்யப்பட்ட சம்பவம் என் மனதை மிகவும் பாதித்தது. தங்கண்ணா, மாமா என இயக்கத்தவர்களால் அன்பாக அழைக்கப்பட்ட தங்கதுரையுடன் எனக்கு நீண்ட காலம் பழகும் வாய்ப்பு கிடைக்காவிட்டாலும் பல சந்தர்ப்பங்களில் கண்டு பேசியுள்ளேன். அவரது அறிவுக் கூர்மையையும் எமது மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் அவருக்கிருந்த விடாப்பிடியான நம்பிக்கையையும் கண்டிருக்கிறேன். தங்கண்ணா பல தடவைகள் எனது வீட்டுக்கே வந்து என்னைப் பார்த்துக் கலந்துரையாடினார். தங்கத்துரை, குட்டிமணி, தேவன் கைது செய்யப்பட்ட அந்தத் துயரான சம்பவம் மீது பலமான சந்தேகம் பலருக்குண்டு. அது ஒரு திட்டமிடப்பட்ட காட்டிக்கொடுப்பு எனப் பல போராளிகள் பேசிக் கொண்டதை நான் அறிவேன்.

தமிழ் மக்களின் போராட்டத்தைத் திசை திருப்புவதற்காக ஜெயவர்த்தனாவால் திட்டமிட்டு வைக்கப்பட்ட மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபை என்னும் ஏமாற்றுத் திட்டத்தைத் தமிழ் இளைஞர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. குறிப்பாகப் போராளிகளும் இத்திட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தனர். மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைக்கான தேர்தலைப் பகிஷ்கரிக்கும் படி உமாமகேஸ்வரன் குழுவினர் (புதிய பாதை) மூர்க்கமாக நின்றனர். பல இடங்களில் இதை எதிர்த்துப் பல வன்முறைகளும் நடைபெற்றன. 1981ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 31ஆம் திகதி இரவு மல்லாகத்தில் ஒரு நண்பனைப் பார்த்துவிட்டுச் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது

தெல்லிப்பளை தூர்க்கை அம்மன் கோவிலுக்கு அண்மையில் எதிரே வந்து கொண்டிருந்த ஜீப்பில் வந்த யோகேஸ்வரன் (யாழ் எம்.பி.), நாச்சிமார் கோவிலடியில் இரண்டு பொலிஸையாரோ சுட்டுவிட்டதாகவும், பிரச்சினை வரும்போல் இருப்பதாகவும் என்னைக் கவனமாக வீடுபோய்ச் சேரும் படியும் கூறினார். தான் தேர்தல் கூட்டம் ஒன்றில் பங்குபற்றிவிட்டு வருவதாகவும் எல்லாக் கூட்டங்களும் இடையில் நிற்பாட்டப்பட்டு விட்டது எனவும் கூறிவிட்டுச் சென்றார். நான் குறுக்குப் பாதையில் வீடு போய்ச் சேர்ந்தேன். பிரச்சினை நாங்கள் எதிர்பார்த்ததைவிட உக்கிரமானது. நாச்சிமார் கோவிலடியில் நடைபெற்ற மாவட்ட சபைக்கான தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தேர்தல் பிரச்சாரக் கூட்டத்தில் காவல் நின்ற இரண்டு பொலிஸார் 'புதிய பாதை' குழுவினரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். இச்சம்பவத்தைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணம் பொலிஸ் நிலையத்தைச் சேர்ந்த பொலிஸார் சுமார் ஒரு வார காலத்துக்கு யாழ்ப்பாணம் எங்கும் வன்முறைச் சம்பவங்களில் ஈடுபட்டனர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் 150க்கும் மேற்பட்ட கடைகள் கொள்ளையிடப்பட்டன, எரிக்கப்பட்டன, உடைக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணத்தின் பெருமைக்குரிய பழைய சந்தையும், சுண்ணாகம் சந்தையும் கொளுத்தப்பட்டு நாசமாக்கப்பட்டன. பொது மக்களது வீடுகள் தாக்கப்பட்டுக் கொள்ளையிடப்பட்டன. யாழ்ப்பாணம் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் யோகேஸ்வரனின் வீடு சாம்பலாக்கித் தரைமட்டமாக்கப்பட்டது. யோகேஸ்வரனும் அவரது மனைவியும் வீட்டின் பின்பக்க மதிலால் பாய்ந்து பக்கத்து வீட்டு வழியால் ஓடி மயிரிழைப்பில் உயிர் தப்பினர். கொழும்புப் பத்திரிகைகளுக்குச் சவாலாக யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கே.சி.தங்கராஜா அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட 'ஈழநாடு' பத்திரிகையின் காரியாலயம் (தொழிலகம் உட்பட) தீ வைத்துக் கொளுத்தப்பட்டது. யாழ்ப்பாணம் பிரதான வீதியில் அமைந்திருந்த தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைமைக் காரியாலயம் தீ வைத்து நாசமாக்கப்பட்டது.

அராஜகத்தின் சிகரமாக, கொடுமையின் மலையாக, அரக்கத்தனத்திலும் மோசமாக யாழ்ப்பாணத்தின் அறிவுச் செல்வமான யாழ் நூல்நிலையம் முழுவதும் தீ வைத்துக் கொளுத்தி நாசமாக்கினர் மிருகமனம் கொண்ட மிருகப் பரம்பரையான சிங்களப் பொலிஸார். தென்னாசியாவில் சிறந்த பெரிய நூல்நிலையங்களில் ஒன்றானதும் இலங்கையின் இரண்டாவது பெரிய நூல்நிலையமுமான இதில் ஒரு லட்சத்திற்கும் மேலான புத்தகங்கள் மட்டும் இருந்தன என அறிந்தவர்கள் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன்.

பொலிஸார் செய்த அனர்த்தங்களில் பல அப்பாவித் தமிழர்களின் உயிரும் பறிக்கப்பட்டது. கொல்லப்பட்ட பலரில் பாலஜோதியும், பரமேஸ்வரனும் எனக்கு நன்கு தெரிந்தவர்கள் மட்டுமல்லாது எங்களுடன் சேர்ந்து பல போராட்டங்களில் பங்கு கொண்டவர்களுமாவர். 3ஆம் திகதி மாலை 31-3868 என்ற இலக்கப் பச்சை ஜீப்பில் வந்த பொலிஸார்

பரமேஸ்வரனை(பயிர்ச் செய்கை உத்தியோகத்தர்) அவரது வீட்டுக்கு அண்மையில் வைத்து ஏற்றிக் கொண்டுபோய்க் கொலை செய்து விட்டு வீதியில் எறிந்துவிட்டுப் போயினர். திருநெல்வேலியில் இருந்த தம்பித்துரையின் (குமாரின் அப்பா) பழைய வீடு நல்லூர் பா.உ.சிவ சிதம்பரத்தின் காரியாலயமாகப் பயன்பட்டது. 4ஆம் திகதி இரவு அந்தக் காரியாலயத்தில் கொக்குவில் சிவதாஸ், கோப்பாய் நந்தன், திருநெல்வேலி சிவராஜா அண்ணன், ஓட்டுமடம் அப்பையா, யாழ் குட்டலக் நாதன் போன்றவர்களுடன் பாலஜோதியும் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது அங்கே பொலிஸ் ஜீப் வருவதைக் கண்டு எல்லோரும் ஓடியுள்ளனர். ஓடியவர்கள்மீது கண்மூடித்தனமாகப் பொலிஸ் சுட்டதில் பாலஜோதி அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்டார்.

இக்கொடுமைகள் எல்லாம் நடைபெறும்பொழுது அமைச்சர்களான சிறில் மத்தியூ, காமினி திஸ்ஸநாயக்கா; பாதுகாப்பு அமைச்சின் செயலாளர், அமைச்சரவையின் செயலாளர் ஆகியோர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தனர் என்பதே வெட்கக்கேடான, துயரமான, ஆத்திரத்தையூட்டும் உண்மை. இச்சம்பவங்களுக்குக் காமினி திஸ்ஸநாயக்காவும், சிறில் மத்தியூவும் காரணம் எனவும் அவர்களே அதற்கு பொறுப்பேற்க வேண்டும் எனவும் காலம் சென்ற ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவே கூறியிருந்தார். தேர்தலுக்காக விசேடப்பயிற்சி பெற்ற 300 சிங்களப் பொலிஸார் யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தனர் என்பது முக்கிய விடயம். ஆனால் இவ்வளவு நடந்தும் திட்டமிட்டபடி 1981ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 4ஆம் திகதி தேர்தல் நடைபெற்றது.

மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபையின் தேர்தல் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் மே, யூன் மாதங்களில் அரசின் ஊக்கத்துடன் பாதுகாப்புப் படைகளால் நடாத்தப்பட்ட அராஜகத்தைக் கண்டித்துத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் அரசுக்கெதிராக நம்பிக்கை இல்லாப் பிரேரணையை பாராளுமன்றத்தில் கொண்டு வந்தனர். இதைத் தொடர்ந்து அரசாங்கத் தரப்பின் சார்பில் பாணந்துறைத் தொகுதிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் டி.எச்.நெவில் பெர்னாண்டோ எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அமிர்தலிங்கத்துக்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானப் பிரேரணை ஒன்றை பாராளுமன்றத்தில் அறிவித்தார். அன்றைய பாராளுமன்ற சபாநாயகர் மாக்கார் மரிக்கார் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் பிரேரணையை ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு அரசு தரப்பு பிரேரணைக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்து விவாதத்திற்கு அறிவித்தார். பாராளுமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டு வரும் வேடிக்கை நடைபெற்றது. இந்த நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் மீதான வாதமும் வாக்கெடுப்பும் 1981ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 24ஆம் திகதி நடைபெற்றது. காலிமுகத் திடலுக்கு அண்மையில் அமைந்திருந்த பாராளுமன்றத்தில் இவ்விவாதம் நடைபெற்றபோது பாராளுமன்றத்தின் கலரிப்பகுதியில் (பார்வையாளர் பகுதி) இருந்து தீர்மானம் மீதான வாதத்தைப் பார்த்தேன்.

அரசாங்கத் தரப்பு உறுப்பினர்கள் மிகவும் மேசாமாக (கீழ்த்தரமாக) உரை நிகழ்த்தினர். தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்த நெவில் பெர்னாண்டோ “காலிமுகத் திடலில் கமுக மரத்தில் கட்டி அமிர்தலிங்கத்தை இரண்டாகக் கிழிக்க வேண்டும் (கமுக மரத்தில் கட்டி இரண்டாகக் கிழிக்கும் மரண தண்டனைகள் சிங்கள மன்னர்கள் காலத்தில் வழக்கத்தில் இருந்தன.)” எனப் பேசினார். இப்படி நாகரிகமில்லாத, துவேசமான பண்பற்ற உரைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. அரசாங்கத்தரப்பின் முதல் வரிசையின் வலது கோடியில் அமர்ந்திருந்த அமைச்சர் தொண்டமான் அந்தத் தீர்மானத்துக்கு எதிராக மிக வன்மையாகத் துணிச்சலுடன் உரையாற்றினார். அதேபோல் உதவி நீதி அமைச்சர் ஷெலர்ன் ரணராஜாவும் மிக வன்மையாகத் தீர்மானத்துக்கு எதிராக உரையாற்றினார். நெவில் பெர்னாண்டோ அமிர்தலிங்கத்தை அடிப்பதுபோல் சைகை காட்டி உரை நிகழ்த்தினார். இந்நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த என்னால் என் கண்களையே நம்ப முடியாமல் இருந்தது. அமிர்தலிங்கத்துக்கெதிரான இந்த நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானத்துக்கு ஆதரவாக 121 வாக்குகள் பதிவு செய்யப்பட்டன. எதிர்க் கட்சியினர் வெளிநடப்புச் செய்தனர். அமைச்சர் தொண்டமானும் அமைச்சர் ஷெலர்ன் ரணராஜாவும் வாக்களிப்பில் பங்குகொள்ளவில்லை.

1971ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் முதல் இலங்கையில் சிங்கள இளைஞர் களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட கிளர்ச்சியில் பல பொலிஸ் நிலையங்கள் தாக்கப்பட்டன, தரைமட்டமாக்கப்பட்டன. ஆனால் தமிழ்ப் பகுதியில் அப்படி ஒரு தாக்குதல் நடந்ததே இல்லை. ஜே.வி.பி.இனரின் கிளர்ச்சி நடந்து பத்து ஆண்டுகளின் பின் 1981ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 28ஆம் திகதி சிவசண்முகமூர்த்தி என்ற சுந்தரம் தலைமையிலான ‘புதிய பாதை’ குழுவினர் (பின்பு புளட் இயக்கம் ஆகியது) ஆணைக்கோட்டை பொலிஸ் நிலையத்தைத் தாக்கி அங்கிருந்த ஆயுதங்களையும் வெடிமருந்துகளையும் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். ஈழப்போராட்ட வரலாற்றில் முதன்முதலாக ஒரு பொலிஸ் நிலையம் தாக்கி அழிக்கப்பட்ட சம்பவம் இதுவாகும். இதே ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் விடுதலைப் புலிகளின் மூத்த தளபதிகளில் ஒருவரான சீலன் என அழைக்கப்பட்ட சார்ள்ஸ் அன்ரனி தலைமையில் யாழ்ப்பாணத்தில் காங்கேசன்துறை வீதியில் இராணுவ ஜீப் ஒன்று தாக்கப்பட்டு இரு இராணுவ வீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர். ஈழப் போராட்ட வரலாற்றில் இராணுவம் மீதான முதல் தாக்குதல் சம்பவம் இதுவாகும்.

வண.பிதாசிங்கராயர் மிகவும் மதிப்பிற்குரிய கத்தோலிக்கக் குருவானவர். இவர்தமிழ் மக்களுடைய விடுதலைப் போராட்டத்தை நேசித்த கத்தோலிக்கத் துறவிகளில் ஒருவர். அவரை எனக்கு நீண்டகாலமாகத் தெரியும். 1982ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 20ஆம் திகதி மீண்டும் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவின் அரசானது போராளிகளை மட்டுமல்லாது புத்திஜீவிகளையும் மதகுருமார் களையும் பயங்கரவாதிகள் என்ற பெயரின் கீழ் நசுக்க முன்வந்தது. பிதா சிங்கராயர், பிதா சின்னராசா,

டொக்டர் ஜெயகுலராசா, திரு. திருமதி நித்தியானந்தன் எனப் பலரைக் கைது செய்து சிறையில் தள்ளியது.

பிதா சிங்கராயர் எமது இளைஞர்களில் குறிப்பாகப் போராளிகளில் மிகவும் அன்பாக இருந்தார். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் சிதைந்தபொழுது இவர் மிகவும் வேதனைப்பட்டார். எப்படியாவது இவர்களை ஒற்றுமைப்படுத்த வேண்டும் என முயன்றார். சரியாக எப்பொழுது நடந்தது என இப்போது ஞாபகப்படுத்த முடியாவிட்டாலும் 1981ஆம் ஆண்டின் தொடக்க காலத்தில் பலாலி, தொண்டமானாறு வீதியில் வளலாய் என்னும் இடத்தில் உள்ள கிறிஸ்தவ குருவானவர்கள் மடத்தில் இருந்த பிதா சிங்கராயர் தன்னை வந்து சந்திக்கும்படி ஆள் அனுப்பினார். நான் அவரைச் சந்திக்கச் சென்றேன். அவர் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்புச் சிதைந்தது பற்றியும் அதை ஒற்றுமைப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் பற்றியும் என்னுடன் கலந்துரையாடினார். தான் பிரபாகரனைச் சந்திக்க விரும்புவதாகவும் கூறினார். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக அந்த நேரத்தில் பிரபாகரனுக்குச் சின்னமுத்து வருத்தம் கண்டிருந்தது. மிகவும் மோசமாகச் சின்னமுத்து கண்டிருப்பதால் பிரபாகரன் எங்கும் வெளியே போக முடியாத நிலையில் இருப்பதை அவருக்குத் தெரிவித்துக் கொண்டேன். பேபி சுப்பிரமணியம் மூலம் இச்செய்தியைப் பிரபாகரனுக்கு அறிவித்தேன். இதன் பின்பு அவருடன் நான் தொடர்புகொள்ள முடியாமல் போனது. ஆனால் இறுதிவரை சிங்கராயரின் விருப்பம் நிறைவேற முடியாமல் போய்விட்டதே என்ற வேதனை எனது மனதை உறுத்திக் கொண்டது.

யாழ்ப்பாணத்தில் மே, ஜூன் மாதங்களில் நடைபெற்ற அனர்த்தங்களுக்கு இரு மாதங்களிற்குப் பின் தமிழர்களுக்கெதிரான வன்முறைக் கலவரம் நாடு முழுவதும் நடைபெற்றது. அது அரசாங்கத்தின் முக்கிய பெரும் புள்ளிகளாலேயே நடத்தப்பட்டது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விடயமாகும். மட்டக்களப்பு, அம்பாறை மாவட்டங்களில் தமிழருக்கெதிரான வன்முறைச் சம்பவங்கள் மிகவும் மோசமாக முடுக்கி விடப் பட்டன. இரத்தினபுரியில் இருந்து தமிழ்த் தொழிலாளர்களும் அவர்களது குடும்பங்களும் அடித்து விரட்டப்பட்டன. 15,000க்கு மேற்பட்ட மலையக மக்கள் வடபகுதியில் குடியேற்றப்பட்டனர்.

இந்தியாவில் இருந்து எனக்குக் கிடைத்த வேண்டுகோளின்படி, 1981ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதங்களில் பொலிஸாரால் நடத்தப்பட்ட தீ வைப்புகள், அழிவுகளை வீடியோப் படம் எடுத்து இந்தியாவுக்குக் கொண்டு வரும்படி கேட்கப்பட்டேன். காங்கேசன்துறையில் இருந்த பிரேமானந்தன் உதவியுடன் வீடியோ படம் பிடிக்கும் முயற்சியை மேற்கொண்டேன். (பிரேமானந்தன் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் 1989ஆம் ஆண்டு ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்தினரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்). சுமார் ஐந்து நாட்களுக்கு மேலாக இந்த வீடியோ படப்பிடிப்பு வேலைகளை

மேற்கொண்டோம். 'ஈழநாடு' பத்திரிகை காரியாலயமும் தொழிற்கூடமும் எரிந்து கொண்டிருக்கும் நிலையில் நாம் வீடியோ படம் பிடிக்கும்பொழுது திடீரென அங்கு வந்த இராணுவ ரோந்து ஜீப்பில் இருந்தவர்களிடம் நாம் அகப்பட்டுக் கொண்டோம். அந்த இராணுவக் குழுவுக்குத் தலைமை தாங்கி வந்த அதிகாரியிடம் நாங்கள் யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழக மாணவர்களெனப் பொய் சொல்லி, பிழையாக இருந்தால் எங்களை மன்னிக்கவும் என நாங்கள் நடித்ததன் பேரில் வீடியோ கமரா உட்பட அனைத்து உபகரணங்களையும் திரும்பத் தந்து நாங்கள் துரத்தப்பட்டோம். அந்த இராணுவ அதிகாரி பறங்கி இனத்தவர் என்பதால் அன்று தப்பித்துக் கொண்டோம். யாழ்ப்பாணம் மணிக்கூட்டு வீதியில் இருந்த நியூ விக்டர் ஸ்தாபனத்தார் உதவியுடனேயே இந்த இடங்களையெல்லாம் வீடியோ படம் பிடித்தோம். நியூ விக்டர் ஸ்தாபனத்தார் இதை முழுக்க முழுக்க இலவசமாகவே செய்து தந்து உதவினர். இதேபோல் பிதா சின்னராசா யாழ்ப்பாணக் குடாவில் நடந்த அழிவுகளைப் படம் பிடித்தார். அவரை நான் கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில் அவர் படம் பிடித்த வீடியோ பிரதி ஒன்று தந்தார். அதையும் நியூ விக்டர் ஸ்தாபனத்திடம் கொடுத்து எடிற் பண்ணி ஒரு பிரதியாக எடுத்துக் கொண்டேன். இதில் எமக்கு உதவிய பிதா சின்னராசா வெலிக்கடை சிறையில் இருந்து 1983ஆம் ஆண்டு உயிர் பிழைத்துப் பின்பு மட்டக்களப்பு சிறையில் இருந்து தப்பியவராகும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த அனர்த்தங்கள் மட்டுமல்லாது யோகேஸ்வரன், யாழ் நகர மேயர் விசுவநாதன், பிதா சின்னராசா, திருமதி மங்கையற்கரசி போன்றவர்கள் பேட்டிகளையும் வீடியோவில் சேர்த்துக் கொண்டேன். இந்தியாவுக்கு போவதற்கானபடகும் தயாரானது. இந்த நேரத்தில் விடுதலைப் புலிகளின் நெருங்கிய ஆதரவாளரும் என்னுடன் ஒன்றாக வேலை பார்த்தவரும் எனது நெருங்கிய நண்பருமான குணாளன் என்னுடன் இந்தியா வருவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. என்னைப் பொறுத்தவரை நானும் குணாளனும் இந்தியா போவது இதுவே முதற்தடவையாகும். அதுவும் களவாகப் படகிலே போகவுள்ளதால் கொஞ்சம் திறில்லாகவே இருந்தது. மயிலிட்டியில் எனது வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த மேனனின் படகு எனது பயணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. மேனனின் தம்பி தோதாபுரி தேவன், சந்திரன், செல்வம் ஆகிய நால்வரும் படகோட்டிகளாகவும் துணையாகவும் புறப்பட்டனர். இதில் தோதாபுரியும் தேவனும் விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளராகப் பின்பு மாறினர். சந்திரனும் செல்வமும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்தில் சேர்ந்தனர். சந்திரன் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் படகு ஓட்டி வரும்பொழுது 1986ஆம் ஆண்டு கடலில் மரணமானார். படகு ஓட்டுவதற்கு ஒருவர்போதும் என்றாலும் சொந்த ஊர்க்காரன் முதன் முதலாகக் கடலில் பயணம் செய்வதால் துணைக்கு நாலு பேர் புறப்பட்டனர்.

மயிலிட்டியில் இருந்து படகேறினால் சந்தேகப்படுவர் என வசதியாகக் கிரிமலையில் இருந்து நானும் குணாளனும் படகேறிக் கொண்டோம்.

எங்களை உடன் இந்தியாவுக்கு வரும்படிக் கேட்கப்பட்டதே தவிர நாங்கள் எப்போது வருகிறோம் என்ற தகவலை நான் கொடுக்காமல் புறப்பட்டதால் ஏற்பட்ட ஆபத்தைப் பின்பு உணர்ந்து கொண்டேன். இந்தியக் கரையில் எங்களை அழைத்துப் போக யாரும் வரமாட்டர் என்பதைக் கேட்டுப் படகோட்டிகள் என்னைத் திட்டினர். நீங்கள் தனியே போவது கஷ்டம் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் நான் அவ்வளவுக்குப் பெரிய பிரச்சினையாக எண்ணவில்லை. ஆனால் அது பெரும்பிரச்சினையாக வந்தபொழுது எனது முட்டாள்தனத்தை எண்ணி வேதனைப்பட்டேன். ஆக, நாங்கள் புறப்பட்டது, இந்தியாவுக்கு வருவது, எங்கே வருகிறோம் என்ற செய்தி எதையும் கொடுக்காமல் அசட்டுத் துணிச்சலுடன் புறப்பட்டுப் படகில் ஏறி இருக்கிறோம்.

நாங்கள் பயணம் செய்தது உண்மையில் ஒரு வள்ளம். கடலில் தொழில் பார்க்கப் புறப்பட்டவர்கள் போலவே அனைவரும் ஜட்டியுடன் இருக்கிறோம். இந்தியக் கரை பற்றியும் எங்கே போகவேண்டும் என்பது பற்றியும் அனுபவமிக்க ஓட்டிகள் எங்களுக்கு விளக்கப்படுத்தினர். 1981ஆம் ஆண்டு எந்த இயக்கத்திடமும் சொந்தமாகப் படகு இருந்திருக்காது என நம்புகிறேன். ஆகவே இப்படிச் கடற்தொழிலுக்குப் பயன்படும் படகுகளையே போராளிகள் அனைவரும் பயன்படுத்தினர். படகோட்டிகள் வியாபாரம் சம்பந்தமாக அடிக்கடி இந்தியாவுக்குப் படகில் போய் வருவதால் அவர்களுக்கு இந்தியக் கரைகள் தண்ணீர் பட்ட பாடு. நாங்கள் வேதாரணியம் கடற்கரையில் இறக்கப்படவுள்ளோம் என்றும் அங்கிருந்து புகையிரத நிலைய வெளிச்சத்தை அடையாளம் வைத்து நடந்து போகும் படியும் அங்கிருந்து வேதாரணியம் பஸ் நிலையம் போய் மதுரை போகலாம் எனவும் எமக்குச் சொல்லித் தந்தனர் படகோட்டி வந்தவர்கள்.

வேதாரணியம் கடற்கரையில் எம்மை இறக்கும்பொழுது எமது வள்ளம் கடல் அலையின் வேகத்தில் கரையொதுங்கி மணலில் புதைந்தது. இந்தியக் கரையில் வள்ளம் அகப்பட்டால் அவ்வளவு தான். வள்ளத்தைப் பறிமுதல் செய்துவிடுவார்கள். எல்லோரும் சேர்ந்து முதுகு கொடுத்து வள்ளத்தைத் தள்ளினோம். எனக்கு நீச்சல் தெரியாவிட்டாலும் தண்ணீரைக் கண்டு எப்பவும் பயந்தவனில்லை. நான் பிறந்தது, வளர்ந்தது எல்லாம் கடலுக்குப் பக்கத்தில்தான். ஒரு மாதிரி வள்ளம் புறப்பட்டுப் போய் விட்டது. நானும் குணானளும் எமது பைகளைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு வேதாரணியம் புகையிரத நிலையத்தின் வெளிச்சத்தைக் குறியாக வைத்துக் கொண்டு நடக்கத்தொடங்கினோம். பெரிய பெரிய நீர்த் தேக்கங்களைக் கடக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. சில நீர்த்தேக்கங்களில் கழுத்தளவுக்குத் தண்ணீர் இருந்தது. எமது பைகளைக் கைகளால் உயர்த்திக் கொண்டு நடந்தோம். காலில் குத்திய முட்கள் பெரிய பெரிய ஆணிகள்போல் இருந்தன மட்டுமல்லாது விஷம்போல் வலித்தன. வழியெங்கிலும் கொட்டிவிட்டது போல் முட்கள். எமது செருப்பைக்

கிழித்துக் கொண்டு முட்கள் பாதத்தில் குத்தின. இப்படியொரு கொடுமையா?

வேதனை, கஷ்டம் தாங்கிப் பழக்கமில்லாத குணாளன் முணுமுணுக்கத் தொடங்கினார். யாருக்கும் அறிவிக்காமல் புறப்பட ஏற்பாடு செய்தது சம்பந்தமாக என்னைத் திட்டத் தொடங்கினார். எனது வேதனை என்னோடு. நான் மௌனமாக நடக்கத் தொடங்கினேன். ஜட்டியைத் தவிர எமது உடலில் வேறுதுணியே இல்லை. நேரம் இரவு ஏழு மணிக்குமேல் ஆனதால் நன்றாக இருட்டி விட்டது. வேதாரணியம் உப்பளத்தைத் தாண்டி வந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது, மிகவும் பயமாக இருந்தது. நரி ஊனையிடுவது போலவும், வேறு அறிந்துகொள்ள முடியாத சத்தங்களும் சேர்ந்து கொண்டன. பலவாறான கஷ்டங்களைத் தாங்கிக் கொண்டு புகையிரத நிலையம் தாண்டி ஆள் நடமாட்டமில்லாத இருட்டில் பெரியதொரு வாய்க்கால் வழியால் பிரதான வீதியில் அண்மிக்கும் பொழுது. “யாரடா அது” எனச் சத்தம் போட்டபடி இருவர் வந்தனர். குடிவெறி நாற்றம் தாங்கமுடியாமல் இருந்தது. அந்த இருவரும் நாங்கள் இலங்கையைச் சேர்ந்த வியாபாரிகள் என நினைத்தனர். எங்களைப் பணம் தரும்படி வற்புறுத்தினர். அவர்கள் கையில் இந்தியப் பணம் ஐம்பது ரூபா வைத்து எங்களைப் பஸ் நிலையத்தில் விடும்படிக் கேட்டோம். சரியென அழைத்துச் சென்றவர்கள், ஒரு சாராயக் கொட்டிலைக் கண்டவுடன் எங்களை நிற்கும்படிச் சைகை காட்டிவிட்டு அதற்குள் போயினர். நாங்கள் மெதுவாக நழுவத் தொடங்கியதைக் கண்டவர்கள் “சிலோன்காரக் களவாளிகளா” எனக் கத்தினர். அவர்களுடன் இன்னும் இரு பொறுக்கிகள் சேர்ந்து கொண்டனர். எனக்குச் சீ என வெறுப்பு வந்தது. எனது பையில் இருந்த பில்லடை எடுத்தேன். குணாளன் கையில் அடித்துத் தடுத்து, வேண்டாம் எனச் சைகை காட்டினார். இப்பொழுது நாலு பொறுக்கிகளும் பணம் தரும்படிக் கேட்டனர். நாங்கள் மறுத்ததும் எங்களைக் கள்ளக் கடத்தல்காரர் - சிலோன்காரர் என அவர்கள் கத்தி ஊரைக் கூட்டத் தொடங்கினர். நிலைமை மோசமாவதைப் புரிந்துகொண்டு நாங்கள் யார் என்பதை அவர்களுக்குக் கூறினோம். அதன் பின்பு அதில் இருவர் எம்மை வேதாரணியம் பஸ் நிலையத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். இரவானதால் மதுரைக்குப் போவதற்குப் பஸ் இல்லாததால் அங்குள்ள லொட்ஜில் தங்க ஏற்பாடு செய்தனர்

எங்கள் நடையுடை பாவனையில் எங்களை இலங்கையர் என இனம் கண்டு கொண்ட லொட்ஜ் மனேஜர் கஸ்டம்ஸ் அதிகாரிகளுக்கு அறிவித்திருக்க வேண்டும். நாங்கள் உடை மாற்றித் தூங்கத் தயாராகும் பொழுது கதவு தட்டிச் சத்தம் கேட்டது. கதவைத் திறந்ததுதான் தாமதம் அங்கு புகுந்த கஸ்டம்ஸ் அதிகாரிகள் எங்கள் இருவரையும் அடித்து நையப் புடைத்தனர். எமது போராட்டம் பற்றி அவ்வளவு அறியாத காலம் அது என்பதால் எங்களை இலங்கை இந்திய சட்ட விரோதத் தொழில் செய்யும்

வியாபாரிகள் என்று எல்லோரும் நினைத்தனர். எங்களை எந்த ஊர் எனக் கேட்டு உதைத்தனர். நாங்கள் ஆரம்பத்தில் ஆற்காடு எனப் பொய் சொன்னாலும், பின்பு நாங்கள் யார் என்ற உண்மையைச் சொன்னதும் அந்த கஸ்டம்ஸ் குழுவுக்குத் தலைமைதாங்கி வந்த இளம் அதிகாரி (எனக்கு அவர் பின்பு நல்ல நண்பரானார். அவரது நன்மையை முன்னிட்டு அவரது பெயரை இங்கு தவிர்ந்துக் கொள்கிறேன்) மற்றவர்களை வெளியேறும்படி ஆணையிட்டு விட்டு எம்மிடம் விபரம் கேட்டார். அதன் பின்பு நாங்கள் யார் என்பதை ஆதாரபூர்வமாக நிரூபித்தோம். தாங்கள் தவறாக நடந்து கொண்டதற்கு வருத்தம் தெரிவித்தார். காலையில் வருவதாகக் கூறி விடைபெற்றனர்.

அதிகாலை பஸ்ஸுக்கு எம்மை அனுப்புவதற்காக அந்த இளம் அதிகாரி வந்தார். எமக்குத் தேரீர் வாங்கித் தந்து மதுரை பஸ்ஸில் ஏற்றி விட்டார். தான் வேதாரணியம் எல்லைக்கு உட்பட்ட பகுதிக்கு கஸ்டம்ஸ் அதிகாரி என்றும் எங்காவது பிரச்சினை ஏற்பட்டால் தனது பெயரைச் சொல்லும் படியும் கூறினார். இவருடன் கூட இருந்த மலையாளி அதிகாரிக்கு இதெல்லாம் வெறுப்பாக இருந்தது என்பதை அவரின் முகத்தில் இருந்து அறிந்துகொண்டேன். நானும் குணாளனும் மதுரை வந்து அங்குள்ள மருத்துவக் கல்லூரிக்குப் போய் அப்போது அக்கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த அமிர்தலிங்கத்தின் மகன் பகீரதனையும், குணாளன் என்பவரையும் சந்தித்தோம். தமிழ் மாணவர் பேரவையுடனான ஈடுபாடு காரணமாகக் குணாளன் முன்பு பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்டு காசிஆனந்தன் வண்ணை ஆனந்தன், சத்தியசீலன் போன்றவர்களுடன் 1975ஆம் ஆண்டுவரை வெலிக்கடை சிறையிலிருந்தவர். குணாளன் என சுருக்கமாக அழைக்கப்பட்ட ஞானகுணாளனின் தங்கை ஞானசியாமளாவை அமிர்தலிங்கத்தின் மகன் காண்டிபன் காதல் திருமணம் செய்துகொண்டார். ஞானகுணாளன் தற்போது திருகோணமலை மாவட்டத்துக்கான வைத்திய அதிகாரியாகவுள்ளார். உடனடியாக எங்கள் இருவருக்கும் மருத்துவக் கல்லூரி விடுதியில் தங்களுடன் தங்குவதற்கு பகீதரனும் குணாளனும் ஏற்பாடு செய்தனர்.

நாங்கள் வந்த செய்தி அறிந்ததும் பேபி சுப்பிரமணியம் மருத்துவக் கல்லூரி விடுதிக்கே வந்து எங்களைச் சந்தித்து உரையாடினார். அவருடன் நாட்டு நிலைமைகள், நாங்கள் வந்த விதம், சந்தித்த சிரமங்கள் எல்லாம் கதைத்தோம். அறிவிக்காது திடீரென வந்தது பற்றி அவரும் குறை கூறினார். மதுரையில் இருந்து சில நாட்களின்பின் நான் சென்னை போக விரும்புவதாகக் கேட்டேன். சென்னைக்கு நான் போவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்து தந்தனர். நான் சென்னையில் நண்பர் பத்மநாபாவை சந்திக்கப் போகிறேன் எனத் தெரிந்தும் அவர்கள் யாரும் எந்தத் தடையும் சொல்லவில்லை.

சென்னையில் குளைமேடு வகாப் வீதியில் உள்ள முகவரியில் பத்மநாபாவை உடன் பார்க்க முடியாமல் போய்விட்டது. ஆனாலும் அங்கு

ஜெயேந்திரன், நல்லையா, ஜீவராஜா, சி.ரி. போன்ற எனக்குத் தெரிந்தவர்களுடன் தங்கினேன். இரவு போல் ஜெயேந்திரன் வந்து “ரஞ்சன் உங்களை எங்கும் போகாது தான் வரும்வரை இங்கேயே இருக்கும்படி சொல்லச் சொன்னார்” என்றார். “யாரது ரஞ்சன்?” எனக் கேட்டேன். “அதுதான் பத்மநாபா” என்றார். “பத்மநாபா இப்போ எங்கே?” எனக் கேட்டேன். கும்பகோணத்தில் எனச் சொன்னார். பத்மநாபாவை எப்படியும் பார்த்து விட்டுப் போவது என முடிவு செய்து கொண்டேன். ஆகவே பத்மநாபா வரும் வரை அங்கு தங்குவதெனத் தீர்மானித்தேன். நல்லையாவின் உதவியுடன் சென்னையில் பல இடங்களுக்குப் போய் வந்தேன். பத்மநாபா வரும் வரை நல்லையாவின் துணை, வழிகாட்டல் எனக்குப் பெரும் உதவியாக இருந்தது. சென்னை கோடம்பாக்கத்தின் மேம்பாலத்துப் பக்கம் சூளைமேடு என்னும் பகுதி உண்டு. சூளைமேடு நெடுஞ்சாலையில் மீன் கடைக்கு அண்மையில் வகாப் வீதியுண்டு. இந்த வீதியில் இருந்த ஒரு மாடி வீட்டின் கீழ்ப்பகுதியில் இலங்கை மாணவ மாணவிகள் இருந்தனர். மேல் பகுதியில் பத்மநாபாவும் அவரது அரசியல் குழுவினரும் இருந்தனர்.

கும்பகோணத்திலிருந்து பத்மநாபா வந்த பின்பு அவருடன் நீண்ட கலந்துரையாடல் செய்து கொண்டேன். ஈரோஸ் இயக்கத்தில் இருந்து தாங்கள் பிரிந்து கொண்டதையும் அதற்கான காரணத்தையும் விளக்கினார். லண்டனில் உள்ள தலைமையை நம்பிப் போராட்டத்தை நடத்துவதில் உள்ள சிரமத்தை விளக்கினார். புதிதாகத் தாங்கள் எப்படி எந்த அடிப்படையில் இயங்கப் போகிறோம் என்பதையும் ஈரோஸில் இருந்து ஈழ மாணவர் பொது மன்றத்தினர் அனைவரும் விலகிக் கொண்டதையும் சொன்னார். அவர்களுக்குத் தேவையான உதவிகளை நான் செய்யத் தயாராக உள்ளதாக கூறிக் கொண்டேன். பத்மநாபாவுடன் சுமார் ஒரு கிழமை தங்கி இருந்து அவர்களது வேலைகளையும் தொடர்புகளையும் கவனித்துக் கொண்டேன். அங்கு நின்ற வேளையில் ஈரோஸ் இயக்கத்தின் ஆரம்ப கர்த்தாக்களில் ஒருவரான அருட்பிரகாசம் (அருளர்) அடிக்கடி என்னை வந்து பார்த்து பேசிக் கொள்வார்.

சென்னையில் இருந்து தஞ்சாவூர் போனேன். அங்கு திராவிடக் கழகத்தின் பெரும் தூணாக விளங்கும் நண்பர் கௌதமன் மிகவும் உதவினார். அந்நேரத்தில் தஞ்சாவூர் வந்திருந்த திராவிடர் கழகத் தலைவர் வீரமணியைச் சந்தித்து உரையாடக் கௌதமன் ஏற்பாடுகள் செய்து தந்தார். வீரமணியுடன் எல்லோரும் போட்டோவும் எடுத்துக் கொண்டோம். அதன் பின்பு ஒருநாள் கழகத் திருமணம் ஒன்றையும் பார்த்தேன். மிகவும் அதிசயமாக இருந்தது. பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் கறுப்பு உடைகள் அணிந்திருந்தனர். திருமணப்பெண் பொட்டு, பூ போன்ற எந்த அலங்காரமும் இன்றி இருந்தார். திருமணத்திற்கு வந்தவர்களுக்கு வெறும் எலுமிச்சை ஜூஸ் தரப்பட்டது. திருமண வாக்குறுதி செய்து திருமணத்தை வீரமணி நாடாத்தி வைத்தார். முதன் முதலில் அப்படியான திருமணத்தைப் பார்த்ததால்

வாயைப் பிளந்தபடி எல்லாவற்றையும் கவனித்தேன். அவ்வளவுதான். தஞ்சாவூர் பெரிய கோவில் போன்ற அதிசயங்களையும் பார்த்துவிட்டு மதுரைக்குப் போனேன். மதுரையிலும் ஒரு கிழமை தங்கி அனைவரையும் பார்த்துக் கலந்துரையாடிவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பட்டுக்கோட்டை வந்தோம். அங்கு வல்வெட்டித்துறை-மயிலிட்டியைச் சேர்ந்த பலர் சாதாரணமாக இந்தியர்கள் போல் வாழ்வதைக் கண்டேன். பலர் அங்கு திருமணம் செய்திருந்தனர். பட்டுக்கோட்டையில் இருந்து புறப்பட்டு வேதாரணியம் வந்து அங்கிருந்து மயிலிட்டிக்குச் செய்தி அனுப்பினேன். இரண்டாம் நாள் இரவு வேதாரணியம் கரைக்கு வந்த படகில் புறப்பட்டு மீண்டும் இலங்கை வந்தோம்.

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் ஆரம்பம்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக மாணவரும், பத்மநாபாவுடன் இணைந்து ஈழ மாணவர் பொதுமன்றத்தில் இயங்கியவருமான குணசேகரன் (குன்சி) அடிக்கடி என்னிடம் வருவார். தங்களுக்குக் கரையோர மக்கள் மத்தியில் அரசியல் வேலை செய்யவேண்டிய தேவை இருப்பதாகவும், சிறந்த படகோட்டிகள் தேவைப்படுவதாகவும், ஏற்பாடுகள், வேலைகளை நான் தான் செய்து தரவேண்டும் எனவும் பத்மநாபாவே தன்னை என்னுடன் தொடர்புகொள்ளச் சொன்னதாகவும் கூறினார். குன்சியை எனக்கு நீண்ட காலமாகத் தெரியும். எனது கிராமத்துக்குப் பக்கத்துக் கிராமமான இடைக்காடு என்னுமிடத்தைச் சேர்ந்தவர். யாழ்ப்ப பல்கலைக்கழகத்தில் அப்போது படித்த குணசேகரனும் விஜீந்திரனும் எனக்கு நெருங்கிய நண்பர்களாகும். விஜீந்திரனின் அண்ணன் ரவீந்திரன் கண்ணாட்டிப்பண்ணைப் பயிற்சியின் போது இராணுவத்தால் கைது செய்யப்பட்டவர். அப்பொழுது குணசேகரன், கைலாஸ், நல்லையா போன்றவர்களும் கைது செய்யப்பட்டுச் சில காலம் கண்டி போகம்பர சிறையில் இருந்தவர்கள். ரவீந்திரன், விஜீந்திரன், ஜெயேந்திரன் ஆகிய சகோதரர்களில் ரவீந்திரனும் ஜெயேந்திரனும் அரசியல் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். ஜெயேந்திரன் (வெற்றி) ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்) வன்னிப் பொறுப்பாளராக இருந்தவர்.

யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள வீடு ஒன்றின் அறையில் குன்சி வாடகைக்கு இருந்து படித்தார். அங்கு சாமி என்பவரும் வந்து போவார். நானும் அங்கு சென்று குன்சியைச் சந்திப்பதுண்டு. ஒரு நாள் அப்படிப் போனபோது பத்மநாபா எனக்கு அனுப்பிய கடிதம் ஒன்றை குன்சி என்னிடம் தந்தார். அதன்படி இந்தியாவில் பலர் சந்திக்க இருப்பதாலும், புதிய இயக்கம் ஆரம்பிக்க இருப்பதாலும், போக்குவரத்து ஏற்பாடுகளை செய்யும்படியும், கடைசியாக வரும் படகில் என்னையும் வரும்படியும், மேலதிக விபரங்களைக் குன்சியிடம் கேட்கும்படியும் எழுதி இருந்தது. அதன்படிப் பலரை இந்தியாவுக்கு அனுப்புவதற்கான ஏற்பாடுகளைக் குன்சி செய்தார். இறுதியாக நானும் குன்சி, சேகர், சுகு ஆகியோரும் இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டோம். இது 1981ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் நடந்தது. வழக்கம் போல் மீன்பிடிக்கப் போகும் கடல் தொழிலாளிகள் போல் நாங்கள் படகில் போய்க் கொண்டிருந்தோம். இலங்கையின் கரைமறைந்து சில நிமிடங்களில் எங்களை நோக்கி இலங்கைக் கடற்படையின் படகு ஒன்று வந்தது. தூரத்தில் கண்டவுடனேயே நாங்கள் பயந்துவிட்டோம். சுமார் நூறு யார் தூரத்தில் வந்த படகு திரும்பிப் போய்விட்டது. சென்ற முறை நானும் குணாளனும் வந்ததுபோல் சிரமம் இல்லாது வேதாரணியம் வந்து சென்னை நோக்கிப்

புறப்பட்டோம். வேதாரணியம் கரையில் சண்முகம் என்ற நண்பர் எமக்குப் பழக்கம் ஏற்பட்டதால், இம்முறை அவர் உதவியுடன் சுலபமாக எதுவித பிரச்சினையும் இல்லாது சென்னைக்கு வர முடிந்தது.

சென்னை வந்த பின்புதான் பல விடயங்களை அறிந்து கொண்டேன். ஈழப்புரட்சி அமைப்பு ஈரோஸ் இயக்கத்தில் இருந்து விலகிய ஈழ மாணவர் பொதுமன்றத்தைச் (GUES) சேர்ந்தவர்களும் அதன் ஆதரவாளர்களும்மாடப் பெரியதொரு இயக்கம் தொடங்க உள்ளதாகவும் அதன் பெயர் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி(ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்) எனவும் இதன் அங்குராப்பணக் கூட்டம் கும்பகோணத்தில் நடக்கவுள்ளது எனவும் அறிந்து கொண்டேன். 1979ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் முற்றுமுழுதாக ஈரோஸ் இயக்கத்துடன் தமக்கிருந்த தொடர்புகளை அறுத்துக் கொண்ட பத்மநாபா குழுவினர், ஆரம்பத்தில் ஈழ மக்கள் விடுதலை முன்னணி என்னும் பெயருடனேயே சிறிது காலம் இயங்கினாலும் இப்பொழுது ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்) எனத் தமது இயக்கப் பெயரை மாற்ற முனைந்தனர். வகாப் வீதியில் உள்ள வீட்டுக்கு நாங்கள் போவதற்கு முதலே லண்டனில் இருந்து மகாஉத்தமன் வந்திருந்தார். அவரை எனக்குத் தெரியாததுபோல் நான் நடந்துகொண்டேன். அவரும் அங்கு சிறீ என்ற பெயருடன் இருந்தார். நான் அங்கு போய் சிறிது நாட்களில் ஒபரோய் தேவன் எங்களுடன் வந்து தங்கிக் கொண்டார். ஒபரோய் தேவனை மாறன் அல்லது பறுவா என அழைப்பதுவும் உண்டு. பிரபாகரன், சிறீசபாரட்ணம், இராசப்பிள்ளை ஆகியவர்களுடன் தனக்குப் பிரச்சினை ஏற்பட்டுள்ளதாகவும் அதனாலேயேதான் இங்கு வந்ததாகவும் மாறன் என்னிடம் சொன்னார். நான் பத்மநாபாவிடம் “ஏன் தேவன் இங்கு வந்திருக்கிறார்?” எனக் கேட்டபொழுது, “தேவனுக்கும் பிரபாகரனுக்கும் பிரச்சினை முற்றிவிட்டது” என விபரம் சொன்னார். ஒபரோய் தேவனுக்கு ரெலோ இயக்கத்துக்குள் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகள் பற்றிக் “குழப்பத்தில் மூழ்கிய புலிகள்” என்னும் தலைப்பிலும் சிறிது விவரம் எழுதியுள்ளேன்.

விடுதலைப் புலிகளின் இயக்கம் சிதைந்த பின்பு பிரபாகரன் ரெலோ இயக்கத்தில் சேர்ந்திருந்தார். விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் கலைக்கப் பட்டதாகப் பத்திரிகைக்குச் செய்தி கொடுக்க அவர் தயார் செய்தபொழுது பாலசிங்கம் கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொடுக்கலாம் எனக் கேட்டதன் பேரில் பத்திரிகைகளுக்குச் செய்தி போகவில்லை. குட்டிமணி, தங்கத்துரை போன்றவர்கள் கைது செய்யப்பட்ட பின்பு ரெலோ இயக்கத்தில் நடைமுறை ரீதியாகப் பிரபாகரனுக்கும் ஒபரோய் தேவனுக்கும் முரண்பாடுகள் ஏற்படத் தொடங்கின. ஒபரோய் தேவன் வரம்பு மீறி இயக்கத்தவர்களிடையே பிரபாகரனைப் பற்றிய விமர்சனங்களை வைக்கத் தொடங்கினார். ஒருகட்டத்தில் “பிரபாகரனுக்குத் துவக்கு கழட்டிப் பூட்டத்தான் தெரியும். இயக்கத்தைப் பற்றி என்ன தெரியும்?” எனக் கேட்டதும்

சிறீசபாரட்ணத்தாலும் இராசப்பிள்ளையாலும் மிக வன்மையாகக் கண்டிக்கப்பட்டார். ஓபரோய் தேவனின் தொடர்ச்சியான முரண்பாடுகளால் அவராகவே இயக்கத்தை விட்டு வெளியேற வேண்டி ஏற்பட்டது. அவர் இயக்கத்தை விட்டு வெளியேறுவதற்கு முன்பு அடிக்கடிப் பத்மநாபாவிடம் வந்து போவார். நான் இதற்கு முதல் இந்தியா வந்து வகாப் வீதியில் தங்கி இருந்த பொழுதுகூட ஓபரோய் தேவன் நாபாவிடம் வரும்பொழுது என்னுடனும் பல விடயங்களையும் கதைப்பார். அப்பொழுதே அவர் இயக்கத்துள் தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள முரண்பாடுகள், பிரச்சினைகள் பற்றிக் கதைப்பார். ஒரு நாள் வந்து என்னை யாரோ சந்திக்க விரும்புவதாகக் கூட்டிச் சென்றார்.

சென்னை இராயப்பேட்டையிலிருந்த விஜயா லொட்ஜுக்கு ஓபரோய் தேவன் என்னை அழைத்துச் சென்றார். அங்கு விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்திலிருந்து பிரிந்தவர்களான நாகராசா, ரவி, வடக்குப் புன்னாலைக் கட்டுவன் ஐயர், கலாபதி போன்றவர்கள் இருந்தனர். லொட்ஜின் மேல் மாடியில் இவர்கள் ஆயக்கிளி என்னும் வல்வெட்டித்துறை வியாபாரியின் உதவியுடன் தங்கியிருந்தனர். ஆயக்கிளியை அனைவரும் அன்புடன் 'ஆயா அண்ணை' என அழைத்தனர். ஐயரைக் கண்டவுடன் நான் அடையாளம் காணமுடியாது திண்டாடினேன். ஐயர் தலைமையிர் அழகாக வெட்டி, மீசையும் இல்லாது, லோங்ஸ் போட்டுக் கொண்டிருந்ததால் என்னால் அடையாளம் காண முடியாமல் போய்விட்டது. ஐயர், ரவி, நாகராஜா, காலபதி ஆகியவர்கள் தாங்கள் பிரபாகரனுடனோ உமாமகேஸ்வரனுடனோ சேர விரும்பவில்லை எனவும் தனியாக ஆயா அண்ணாவின் உதவியுடன் இருப்பதாகவும் கூறினர். தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தில் நாங்கள் சரியான தலைமை கொடுத்திருந்தால் இப்படி ஏன் ஏற்படப் போகிறது, போராட்டம் சரியான பாதையில் போயிருக்கும் என ரவி எங்களைக் குற்றம் சாட்டி விமர்சனம் செய்தார். அன்று மதியம் நல்ல மீன் குழம்பும் சாப்பாடும் ஆயா அண்ணா சமைத்துத் தர சாப்பிட்டோம். "பிரபாகரன்மீது தனக்குத் தனிப்பட்ட எந்தக் கோபமும் இல்லை. ஆனால், தன்னால் மேற்கொண்டு அவருடன் இயங்க முடியாது" எனக் கலாபதி சொன்னார். ஆக மொத்தம் அனைவரும் விரக்தியான நிலையில் இருந்ததைக் கவனித்தேன். ஜனநாயகரீதியில் இயங்கும் எந்த இயக்கத்துக்கும் தங்கள் ஆதரவைக் கொடுப்போம் எனச் சொன்னார்கள். அதன் பின்பு அடிக்கடி விஜயா லொட்ஜுக்கு போய் அவர்களுடன் கதைத்துவிட்டு வருவேன்

இயக்கங்களை விட்டு ஒதுங்கியவர்கள், இயக்கங்களை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டவர்கள், இயக்கங்களால் உயிருக்கு ஆபத்தாய் ஓடி வந்தவர்கள் என அனைத்துப் போராளிகளையும் அணைத்துத் தன்னால் இயன்றளவு ஆதரவு கொடுத்து அவர்களைப் பாதுகாக்கும் பண்புள்ளம் கொண்டவர் பத்மநாபா. பல இளைஞர்கள் வந்து பத்மநாபாவிடம் ஆலோசனை கேட்டுப் போவார்கள். ஐயர்கூடப் பத்மநாபாவிடம் அடிக்கடி

வந்து போவதை 1981ஆம் ஆண்டின் நவம்பர், டிசம்பர் மாதங்களில் அங்கு நிற்கும்பொழுது கண்டுள்ளேன். அப்படித்தான் ஓபரோய் தேவனும் வந்திருந்தார். இம்முறை நான் இந்தியா போனபொழுது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் அங்குராப்பண வேலைகள் நடந்ததால் எல்லோரும் மிகவும் சுறுசுறுப்பாகக் கும்பகோணத்துக்கும் சென்னைக்கும் என ஓடித்திரிந்து கொண்டிருந்தனர். லண்டனில் இருந்து மகா உத்தமன் மட்டுமல்ல, சிறிது நாட்களில் தம்பையாவும்(சாந்தன்) வந்திருந்தார். சாந்தன் எனப்படும் தம்பையா எனக்கு அதற்கு முதலே பழக்கமானவர். சாந்தன் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கும்பொழுது ஆசிரியராக பாடசாலையில் கடமை ஆற்றியவர். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியுடன் நாங்கள் முரண்பட்டு 1975ஆம் ஆண்டு வெளியேறிய பொழுது நாங்கள் செய்தது தவறு என்று எங்களைக் கண்டித்துக் கொண்டவர். லண்டன் போன பின்பு இரட்சணசபாபதியின் அரசியல் பால் குடித்து எங்களைவிட வேகமாகத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியை விமர்சனம் செய்யப் புறப்பட்டவர். பத்மநாபா யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து ஈரோஸ் வேலைகள் செய்யும்பொழுது சாந்தனும் சிறிது காலம் வந்திருந்தார்.

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் தொடக்க மகாநாடு கும்பகோணத்தில் அடக்கமாக நடைபெற்றது. ஈழமக்கள் விடுதலை முன்னணி என்ற பெயர் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்) என இம்மகாநாட்டில் மாற்றப்பட்டது. அத்துடன் இயக்கத்தின் செயலாளர் நாயகமாகப் பத்மநாபா தெரிவு செய்யப்பட்டார். மகாநாடு முடிந்து சில நாட்களாக நான் சென்னையிலேயே தங்கி இருந்தேன். ஒரு நாள் நாகராஜா கடத்தப் பட்டுள்ளார் என்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்டோம். பிரபாகரனால்தான் நாகராசா கடத்தப்பட்டுள்ளார் என்பது தெரிந்ததால் ஏதாவது ஆபத்து வருவதற்கு முன்பு பிரச்சினையை வெளிக்கொணர வேண்டும் என்பதற்காகப் பத்மநாபா பகிரங்கமாக அறிக்கை விட்டார். அத்துடன் பல துண்டுப் பிரசுரங்களும் அடித்து நாகராசாவை விடுதலை செய்யும்படி கேட்டார். அதே நேரத்தில் வடஇந்தியாவில் இருந்து வெளிவரும் On Looker என்னும் ஆங்கிலச் சஞ்சிகையில் பத்மநாபாவின் பேட்டியை வெளியிட்டிருந்தனர். அப்பேட்டியில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் சிதைந்தது பற்றியும் உமாமகேஸ்வரனுக்கும் பிரபாகரனுக்கிடையே ஏற்பட்ட தகராறு பற்றியும் விபரமாக எழுதப்பட்டிருந்தது. இது போதாதென்று பம்பாயில் இருந்து வெளிவரும் Blitz என்னும் ஆங்கிலச் சஞ்சிகையிலும் பத்மநாபாவின் பேட்டியை விபரமாகப் போட்டிருந்தனர். இதனால் பிரபாகரன் மிகவும் கோபமடைந்தார். விடுதலைப்புலிகளின் தளபதிகளில் ஒருவரான ராகவன் எமது வகாப் வீதி வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து எம்முடன் கதைத்துவிட்டுப் போவார் என்பது தெரிந்த விடயம்.

நாகராசா கடத்தல் சம்பவத்துக்குப்பின் ஒருநாள் பிரபாகரனுடன் ராகவன் வாகாப் வீதி வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். பிரபாகரன் வீட்டுக்குள் வரவில்லை. வெளியே நின்றார். ராகவன் மட்டும் வந்து பத்மநாபாவிடம் அறிக்கையை

வாபஸ் வாங்கும்படியும் மறுப்பறிக்கை விடும்படியும் கேட்டுக் கொண்டார். ராகவன் இப்படிச் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது என்னால் அதைத் தாங்க முடியாமல் இருந்தது. நான் சிகரட் புகைக்கும் சாட்டில் வெளியே வந்தேன். அப்போ பிரபாகரன் வெளியேயுள்ள லைற் போஸ்டர்-இல் சாய்ந்தபடி நின்றுருந்தார். அவருடன் இதுபற்றிப் பேசுவோம் என நினைத்த எண்ணத்தையும் மாற்றிக் கொண்ட நான் சுகம் மட்டும் விசாரித்து, சிறிது நேரம் வேறு விடயங்கள் பேசிவிட்டு மீண்டும் வீட்டுக்குள் போனேன். பத்மநாபா மிகவும் வன்மையாகத் தனது மறுப்பைத் தெரிவித்ததைத் தொடர்ந்து ராகவன் போய்விட்டார். நான் மேல்மாடியில் போய் எம் இளைஞர் மத்தியில் தோன்றி வரும் புதியதொரு விதமான உள் ஜனநாயக விரோதப் போக்கையும், அராஜகத் தன்மையையும் நினைத்து வேதனைப் பட்டுக் கொண்டேன். அந்த நிகழ்ச்சி நடந்த பின்பும் சாதாரணமாக ராகவன் எங்களிடம் வந்து போனது எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

எம்மை நாட்டுக்குத் திரும்ப அழைத்துப் போவதற்குப் படகு வரும் நாள் நெருங்கியதால் நான் புறப்படத் தயாரானேன். விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்திலிருந்து விலகிய கலாபதியும், குன்சியும் என்னுடன் புறப்பட்டனர். நாங்கள் வேதாரணியத்திற்கு நேராகப் போனோம். இரண்டு நாட்கள் காத்திருந்தும் படகு வரவில்லை. வேதாரணியத்தில் சண்முகத்தின் வீட்டிலேயே தங்கி இருந்தோம். படகு வராததால் குன்சியும் கலாபதியும் நானும் தஞ்சாவூருக்குப் போய்க் கௌதமனைக் கண்டு பேசினோம். தஞ்சாவூரில் இருந்து மதுரைக்குப் போனோம். மதுரைக்குப் போனால் விடுதலைப் புலிகளின் படகில் போவதற்கு வழி பார்க்கலாம் என எதிர்பார்த்தோம். அங்கு போன பின்புதான் எனது படகு ஏன் வரவில்லை எனக் காரணம் வந்தது. எமது படகின் முக்கிய ஓட்டியான செல்வத்தைப் பொலிஸார் கைது செய்திருந்ததால், படகு புறப்பட்டு வரமுடியாது என மயிலிட்டியில் இருந்து செய்தி வந்திருந்தது. நாங்கள் எதிர்பார்த்ததுபோல் விடுதலைப்புலிகளின் படகு எதுவும் உடனடியாகக் கிடைக்காததால் சென்னைக்கு மீண்டும் வந்தோம். சென்னையில் அருளர் எங்களைச் சந்தித்து இராமேஸ்வரம் போய் அங்கிருந்து படகில் போவதற்கு ஏற்பாடு செய்தார். கலாபதிக்கு அதற்கு மேல் சென்னையில் வேலை இருந்ததால் நான் மட்டும் இராமேஸ்வரம் புறப்பட்டேன். குன்சியும் பின்பு வருவதாகக் கூறினார்.

இராமேஸ்வரம் வந்தும் படகுக்கு ஒரு கிழமைக்கு மேலாகக் காத்திருக்க வேண்டி வந்தது. படகு கிடைக்கும் வரை தனுஷ்கோடியில் உள்ள மீனவர் களுடன் நான் தங்க விரும்பியதால் அங்கு சென்று இந்தியக் கரையோர ஏழை மீனவர்களின் வாழ்க்கை முறை, பண்பாடு ஆகியவற்றை அவர்களுடன் சேர்ந்திருந்து அறிந்து கொண்டேன். அநேகமான மீனவர்கள் தினமும் பல் துலக்கி, முகம் கழுவுமாட்டனர். எப்போதாவது ஒரு நாள்தான் முகம் கழுவுவர். கடற்கரையோரங்களில் மணற்பரப்புகளில் காலைக்கடன் செய்வார். நானும் அவர்களுடன் அவர்களில் ஒருவனாக வாழ்ந்தேன்.

தினமும் முகம் கழுவாமல் சாப்பிடப் பழகிக் கொண்டேன். இவர்களைப் போல் பரட்டைத் தலையுடன், அழுக்குத் துணிகளுடன் மீன் பிடித்துக் கொண்டு திரிந்தேன். இந்த வாழ்க்கை சிக்கனமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. சில நாட்களில் குன்சியும் என்னுடன் வந்து சேர்ந்தார். நாங்கள் மீண்டும் இராமேஸ்வரம் வந்து, அங்கு ஏற்கனவே படகுக்குக் காத்திருந்த விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த குருநகர் சார்ள்ஸ் அண்ணனுடன் சேர்ந்து இந்தியப் படகு ஒன்றை வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டோம். படகை வாடகைக்கு அமர்த்துவதற்கான முகவரியையும் அருளரே எமக்குத் தந்திருந்தார். இரவுபோல் எம்மைப் படகுத் துறைக்கு அழைத்துச் சென்று படகில் ஏற்றினார். படகில் ஏறிய பின் பார்த்தால், அங்கு மேலும் இருவர் நாம் போவதற்கான படகில் இருந்தனர். படகோட்டியும், அவருக்கு உதவியாக சிறு பொடியன் ஒருவரும், மன்னாரைச் சேர்ந்த வியாபாரி ஒருவரும், யார் என்று தெரியாத வேறு ஓர் இளைஞனும், நான், குன்சி, சார்ள்ஸ் அண்ணன் என மொத்தம் ஏழு பேர் அந்தப் படகில் புறப்பட்டோம்.

படகு நடுக்கடலில் போய்க் கொண்டிருக்கும்பொழுது பயங்கரப் புயற்காற்றும் மழையும் தொடங்கியது. படகை இந்தியக் கரைக்குத் திருப்புவதும் இலங்கைக் கரைக்குப் போவதும் ஒன்றுதான் எனப் படகோட்டி சொன்னார். படகு கடலடி தாங்க முடியாது அங்கும் இங்குமாகத் தூக்கி எறியப்பட்டது. பனைபோல் உயர்ந்தெழுந்து வந்த கடலலைகள் படகைக் கடலுக்குள் மூழ்கடிப்பதுபோல் மோதிச் சென்றன. படகுக்குள் இருந்த தண்ணீரைப் பெரிய வாளிகளால் வெளியே எடுத்து ஊற்றினோம். படகோட்டி மிகவும் கஷ்டப்பட்டுப் படகை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தார். நாங்கள் கடல் நீரில் தோய்ந்து, குளிக்காற்றில் உடல்நடுங்க, படகுக்குள் வரும் கடல் நீரை வெளியே இறைத்துக் கொண்டிருந்தோம். என்னுடன் வந்தவர்களில் நான் மட்டும் நீச்சல் தெரியாதவன். ஏதோ ஆபத்தை நாங்கள் நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதால், எனக்கு நீந்தத் தெரியாது என்பதனால், முடியுமானால் ஆபத்தில் எனக்கு உதவும்படி சார்ள்ஸ் அண்ணனிடம் கேட்டு வைத்தேன். கடல் தாயிடம் போராடிப்போராடி படகு மன்னார் கரையை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

நீண்ட போராட்டப் பயணத்தில் தலைமன்னார் துறைமுக வெளிச்சம் தெரியத் தொடங்கியதும் நாம் எல்லோரும் பெரும் சந்தோஷம் கொண்டோம். அனைவரும் சுறுசுறுப்பாக மகிழ்ச்சியுடன் இயங்கத் தொடங்கினோம். படகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரையை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கையில் புயல் காற்றும் மழையும் மீண்டும் உக்கிரமடையத் தொடங்கியது. கடல் அலைகளின் அரக்கத்தனமான தாக்குதல் தாங்க முடியாமல் இருந்தது. கரையை அடைவதற்குச் சிறிது தூரம் இருக்கையில் படகு அலைகளால் தூக்கி எறியப்பட்டது. தலைமன்னாருக்கும் தனுஷ் கோடிக்கும் இடைப்பட்ட கடல் வெளியில் இராமர் அணை மணல் திடல்கள் உண்டு. அப்படியான ஒரு மணல் மேட்டில் எங்கள் படகு

ஏறியதால் அசைக்க முடியாமல் நின்றது. மணல்மேடு என்பதால் எங்களை இறங்கும்படிப் படகோட்டி கேட்டார். ஆழம் பார்ப்பதற்கு குன்சி தான் இறங்குவதாகக் கூறினார். அப்படி அவர் இறங்கிய வேளையில் கடல் மேலெழுந்து தாக்கியதால் தூக்கி வீசப்பட்டார். படகு மணலில் இருந்து விலகியது. குன்சி கடலில் மூழ்கியதால் நான் இடுப்பில் கயிற்றைக் கட்டிக் கொண்டு கடலில் பாய்ந்தேன் குன்சிக்கு எனது கையைக் கொடுத்து அவர் மூழ்க விடாது பிடித்தேன். எனது இடுப்பில் இருந்த கயிற்றை இழுத்துப் படகில் எங்கள் இருவரையும் மற்றவர்கள் ஏற்றினார்கள். படகு இன்னும் சிறிது தூரம் கரையை நோக்கி ஓடி மீண்டும் மணல் மேடுகளில் இடித்துக் கொண்டது. மணல்மேட்டில் எங்களை இறங்கி நடந்து போகும்படிப் படகோட்டி கேட்டார். அதன்படி நாங்கள் மணல்மேட்டில் இறங்கினோம். இடுப்பளவுக்கே தண்ணீர் இருந்ததால் நாங்கள் கரையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினோம். கொஞ்சதூரம் போனதும் கடல் பெருகி மணல் மேடு கரையைத் தொடங்கியது. தண்ணீர் திடீரென தலைக்கு மேல் வந்ததால் நீந்தத் தெரியாத நான் மூழ்கத் தொடங்கினேன். ஆனால் சார்ள்ஸ் அண்ணன் எனது தலையமையிரில் பிடித்து தன்னுடன் சேர்த்து என்னையும் கரை சேர்த்தார். குன்சியும் மற்ற மன்னார் வியாபாரியும் நீந்திக் கரை சேர்ந்தனர். அனைவரும் தங்களுடன் கொண்டு வந்தப் பைகளைக் கடலுடன் விட்டு விட்டனர். ஆனால் என் பை மட்டும் எனது கைப்பிடியுடன் கரை சேர்ந்தது. குன்சி முதல் அனைவரும் ஐட்டியுடன் நின்றோம். எனது பையைத் திறந்து அதிலுள்ள உடைகளை அனைவரும் பகிர்ந்து உடுத்திக் கொண்டோம். இரவு சுமார் பன்னிரண்டு மணியைத் தாண்டி இருந்ததால் கடற்கரைக்கு அண்மையிலிருந்த மன்னார் வியாபாரியின் வீட்டில் இரவு தங்கினோம்.

சார்ள்ஸ் அண்ணனிடமோ குன்சியிடமோ என்னிடமோ எந்தவிதப் பணமும் இருக்கவில்லை. தலைமன்னாரில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் போவதற்குப் பணம் வேண்டும். எனது நண்பர் ஒருவர் தலைமன்னார் புகையிரத நிலையத்திற்கு அருகில் இருந்தார். பெரிய பணம் படைத்த சம்மாட்டி. நான் அவரிடம் போகும் பொழுது எல்லாம் ஆடு கோழி அடித்து விருந்து வைப்பார். குடும்ப நண்பர். யாழ்ப்பாணம் வந்தால் குடும்பத்துடன் எங்கள் வீட்டில் தங்குவார். அவரிடம் போய்ப் பணம் கேட்கலாமென நானும் குன்சியும் புறப்பட்டோம்.

அவரிடம் போனதும் வாசலில் வைத்தே நாங்கள் கேட்ட நூறு ரூபா பணத்தைக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டார். அவர் நாங்கள் இந்தியாவில் இருந்து வருகிறோம் என்றதும் புலிகள் என்று பயந்துவிட்டார். நாங்கள் நின்ற கோலத்துடன் வீட்டுக்குள் எங்களைக் கூட்டிப் போவது ஆபத்து என்று நினைத்திருப்பார். அவர் அப்படி நடந்து கொண்டதற்காக நான் வருத்தப்படவில்லை. அவர் தந்த நூறு ரூபா பணம் லட்சத்தைக் கண்டது போன்ற சந்தோசத்தை ஏற்படுத்தியது. அந்த நண்பர் குடும்பம் பரம்பரை பரம்பரையாக மன்னாரில் வாழ்பவர்கள். அவரது வீட்டைச் சுற்றிச்

சிங்களவர்களும் வாழ்ந்ததால் அவர் அப்படிப் பயந்திருப்பார் என நினைத்துக் கொண்டேன்.

நானும் குன்சியும் உடனே யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டோம். சில ஆவணங்கள் இருந்தன. அதைவிடக் கடலில் மூழ்கி தலைமயிர் எல்லாம் பரட்டையாகி எமது கோலமே ஒரு மாதிரியாக இருந்ததால் சங்குப்பிட்டி கேரதீவு படகுப் பாதையால் யாழ்ப்பாணம் போவது சரியான யோசித்தோம். கண்டிப்பாக இராணுவ சோதனைக் கூடத்தைத் தாண்டியே போக வேண்டும். ஏதாவது எசகு பிசகாக நடந்துவிட்டால்? ஆனால் தலைமன்னாரில் இருந்து புகையிரதத்தில் போகவேண்டுமாயின் மதவாச்சி போய் புகையிரதம் எடுத்து மாறி யாழ்ப்பாணம் போகவேண்டும். அதேபோல் பஸ்ஸில் வவுனியா போய் யாழ்ப்பாணம் போவதென்றால் அதுவும் தூரப் பயணம். சுருக்கமான பயணம் மன்னார் வழியாகப் பூநகரி போய் கேரதீவு, சங்குப்பிட்டி படகுப் பாதையால் சில மணித்தியாலங்களில் யாழ்ப்பாணம் போய்விடலாம். நடப்பது நடக்கட்டும் எனக் கேரதீவு சங்குப்பிட்டி பாதையில் யாழ்ப்பாணம் போகப் புறப்பட்டோம். நினைத்ததுபோல் கேரத்தீவில் எங்களை இராணுவம் பயங்கரமான சோதனை செய்தது. நாங்கள் பயந்தபடியே போனோம். ஆனால் எங்களைச் சாதாரண மானவர்கள் என நினைத்தார்களோ தெரியாது. சோதனை போடவே இல்லை. அப்பாடா என வீடு போய்ச் சேர்ந்தோம்.

சூளைமேட்டில் இருந்து கும்பகோணம்வரை

ஈழப்போராட்டத்தில் எல்லாமாக முப்பத்தேழு ஆயுதந் தாங்கிய விடுதலை இயக்கங்கள் இருந்ததாக 'இலங்கையில் இந்தியாவின் தலையீடு' (Indian Intervention In Sri Lanka)என்னும் நோஹான் குணரட்னாவின் புத்தகத்திலும், முப்பத்தாறு இயக்கங்கள் இருந்ததாகப் 'பயங்கரவாத அரசியல் - இலங்கை அனுபவம்' (Politics of Terrorism - The Sri Lankan Experience) என்னும் புத்தகத்தின் ஆசிரியர் சிங்க இரத்தினதுங்காவும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆனால் ஐந்து பெரும் இயக்கங்களே இவைகளில் முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டன. இவற்றுள் ஒன்றான ஈழ மக்கள் புரட்சிகரவிடுதலை முன்னணி(ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்) இயக்கத்துக்கு நான் சார்பு நிலை எடுத்ததால் எனது பல நினைவுகள் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் சம்பந்தமானதாகவே இருக்கும். கோடம்பாக்கத்தில் உள்ள சூளை மேட்டுக்கும் கும்பகோணத்துக்கும் நான் அடிக்கடி இலங்கையில் இருந்தும் பிரான்ஸில் இருந்தும் சென்று வந்திருக்கிறேன். எனக்குப் பிரான்ஸில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் சம்பந்தமாக எப்படியெல்லாம் நினைவுகள் மீட்கக் கூடியதாகவுள்ளதோ அதேபோல் இந்தியாவிலும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் உடனான, அதன் தலைமையுடனான, அதன் போராளிகளுடனான மிக நெருங்கிய நினைவுகள் உண்டு. இந்தியாவில் நான் பிரான்ஸின் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் பிரதிநிதியாக மட்டுமல்லாது சாதாரண ஒரு தோழனாகக் கொண்ட உறவுகள் மேன்மையானவை. இதில் உறவுகளும் உண்டு. முரண்பாடுகளும் உண்டு. இதில் உறவுகளை நான் ஏற்படுத்திக் கொண்டேன். ஆனால் நிச்சயமாக முரண்பாடுகள் (குறிப்பாகப் பகைமை என்றே சொல்லலாம்) நான் ஏற்படுத்திக் கொண்டவையல்ல.

ஈழமணி, ரமேஸ், கமல், பிரேம், மித்திரன் போன்றவர்கள் தாங்கள் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் தலைமைக்கு எதிராக வேண்டுமென்றே ஏற்படுத்திக் கொண்ட குழப்பமான முரண்பாட்டில், பயந்தவனுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய் என்பதுபோல் என்னைப் பார்த்தனர். நான் பத்மநாபாவின் பள்ளித்தோழன். வரதராஜப்பெருமாளின் இளமைக் காலத் தோழன். பிரேமச்சந்திரனின் இளமைக்கால அரசியல் நண்பன். இதனால் என்னையும் எதிரியாக எண்ணி முரண்பட்டுக் குழம்பிப் போனதற்கு நான் காரணமாக முடியுமா என்ன? இப்படிப்பட்ட நல்ல - கூடாத, சுவையான - சுவையற்ற, எதிரும் புதிருமான எல்லா நிகழ்வுகளையும் நான் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். அதில் ஒரு சுகமும் உண்டு; துக்கமும் உண்டு.

இப்போதெல்லாம் பழைய சுவையான, இனிமையான நினைவுகளைத் தவிர. வேறு எதைத்தான் நாங்கள் சுமந்து கொண்டு திரிகிறோம்.

நான் 1982ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம், பிரான்சுக்கு வந்து சுமார் இரண்டு வருடங்களின்பின், இந்தியாவுக்கு எனது குடும்பத்தவர்களைப் பார்ப்பதற்காகச் சென்றிருந்தேன். அப்போது எனது கையில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் குளைமேடு கங்கை அம்மன் கோவில் தெரு விலாசம் இருந்தது. அங்கு போனபோது மூட்டை மூட்டையாக அரிசி மற்றும் உணவுப் பொருட்கள் அடுக்கப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்த நான் முதலில் திகைத்தேன். 1980 - 1981 ஆண்டு காலப் பகுதிகளில் நான் இலங்கையில் இருந்து இந்தியா போய் வந்த காலங்களில் ஒரு படி அரிசியைக் கண்ணால் காண்பதே எமக்குப் பெரும்பாடாக இருக்கும். ஆரம்ப காலத்தில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்தைக் கட்டி வளர்க்க பத்மநாபா, பிரேமச் சந்திரன், தம்பையா, குணசேகரன் போன்றவர்கள் பட்ட துன்பங்கள் துயரங்களை நான் கண்ணாலேயே கண்டவன். சென்னையின் வீதிகளில் பசியால் பத்மநாபா மயங்கி விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டவர்கள் தூக்கி வந்திருக்கின்றனர். நாங்கள் கூட எத்தனையோ நாட்கள் பட்டினி கிடந்திருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட நிலை மாறி மூட்டை மூட்டையாக உணவு தானியங்கள் இருந்தது எனக்கு வியப்பாக இருந்தாலும் இயக்கங்களின் வளர்ச்சியின் வேகத்தைத் தரிசித்துக் கொண்டேன். கங்கை அம்மன் கோவில் தெருவில் இருந்த வீடு சாதாரணத் தோழர்கள் இருக்கும் இடம் எனவும், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் காரியாலயம் சக்காரியா காலனியில் இருப்பதாகவும் கூறி மித்திரன் என்னைச் சக்காரியா காலனிக்கு அழைத்துச் சென்றார். சக்காரியா காலனியில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் -இன் காரியாலயம் ஒரு பெரிய வீட்டின் முதலாவது மாடியில் இருந்தது. நான் அங்கு போனபொழுது கார்ல் மார்க்ஸ், ஏங்கல்ஸ், லெனின், ஸ்ராலின், கே.சி.நித்தியானந்தன், இந்திராகாந்தி போன்றவர்களின் படங்களைக் கொண்ட, தொலைபேசி வசதிகளுடன் கூடிய வரவேற்புக் கூடத்தில் டக்ளஸ் தேவானந்தா என்னை வரவேற்று நலம் விசாரித்துக் கொண்டார். அப்பொழுதுதான் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கம் தனது வளர்ச்சியின் நல்ல நிலையைக் கண்டு கொண்டிருக்கிறது. இப்படியாக 1991ஆம் ஆண்டு வரை பல முறைகள் நான் இந்தியாவுக்குப் பிரான்ஸில் இருந்து போய் வந்திருக்கிறேன்.

நான் குளைமேட்டில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் -இன் காரியாலயத்தில் அல்லது பக்கத்தில் உள்ள போராளிகள் தங்கிக் கொள்ளும் 19வது இலக்க முகாமில் அல்லது வில்சன் தங்கி இருந்த வீட்டில் தங்கிக் கொள்வேன். நான் 1988ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகுதான் இந்தியா சென்றால் விடுதிகளில் (Hotels) தங்கிக் கொள்ளும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டேன். வில்சன் தங்கி இருந்த வீட்டிலேயே பின்பு பத்மநாபா தங்கி இருந்தார். அந்த வீட்டில் வைத்துத்தான் பத்மநாபாவும் அவருடன் சேர்ந்த மற்றவர்களும் புலிகளால்

கொல்லப்பட்டனர். சூளைமேட்டில் இருந்து சைக்கிளில் போகும்ளவு தூரத்தில் ஈரோஸ் இயக்கத்தின் காரியாலயம் இருந்தது. நான் அடிக்கடி ஈரோஸ் காரியாலயம் போய் அங்குப் பாலகுமாரையும் பிரான்ஸிலையும் சந்தித்து வருவதுண்டு. அந்த நாட்களில் பிரான்ஸில் விரக்தியான நிலையில் இருப்பதைக் கண்டு கொண்டேன். பிரான்ஸிலுக்கும் ஈரோஸ் இயக்கத்திற்கும் இடையில் சுமுகமான நிலை இல்லை என்பதை அவரது பேச்சுகளில் இருந்து நான் உணர்ந்து கொண்டேன். விடுதலைப் புலிகளுக்கும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்கும் இடையே பிரச்சினை நடந்த காலத்திலும் நான் இந்தியாவில் இருந்தேன். அப்போது கோடம்பாக்கத்தில் ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணி (ENLF - ஈ.என்.எல்.எஃப்) காரியாலயத்தில் பாலகுமாரைக் கண்டு கதைத்தபொழுது பாலகுமார் என்னைத் தனியே அழைத்து, "விடுதலைப்புலிகளுடன் முரண்படவேண்டாம் என்று பத்மநாபாவிடம் சொல்லு. அவர்களுடன் முரண்பட்டால் அது பெரும் பிரச்சினையாகி விடும். இயக்கத்தையே அழித்துவிடுவர். எதற்குத் தேவையில்லாத வேலை. புலிகளுடன் முரண்பட்டு அவர்களுடன் பகையை ஏற்படுத்திப் பெரிதாக ஒன்றும் சாதிக்க முடியாது என்பதை நீ தான் பத்மநாபாவுக்கு விளக்கிக் கூறவேண்டும்" எனக் கூறினார். பாலகுமார் அன்று கூறியதை பத்மநாபாவிடம் சொன்னேன். அன்று பாலகுமார் கூறியது எவ்வளவு உண்மை என்பதை பின்பு உணர்ந்துகொண்டேன். பாலகுமார் மற்றைய இயக்கத்தவர்கள் போல் கெடுபிடியாக இருக்க மாட்டார்; பந்தாவாக இருக்கமாட்டார். அவரது தோற்றம் மிகவும் சாதாரணமாகவே இருக்கும். பார்த்தவர்கள் இவர் ஓர் இயக்கத்தின் தலைவர் என்று சொல்ல முடியாத அளவுக்கு எளிமையான தோற்றம் அளிப்பார். சாதாரண மனிதன் போல் ஓட்டோக்களிலும், பஸ்ஸிலும் பயணம் செய்வார். அவரிடம் இருந்த இதுபோன்ற பல பண்புகளைப் பார்த்து நான் ஆச்சரியப்பட்டிருக்கிறேன். இவருக்கு எதிர் குணமுடையவர் சங்கர் ராஜி.

அன்ரன் பாலசிங்கம்

இயக்கங்களுக்கிடையேயான கூட்டங்களில் நான் பங்கு கொண்டது குறைவு என்றாலும், நான் இந்தியாவில் நின்றால், அப்படிக்கூட்டங்களுக்கு என்னைப் போகும்படி பத்மநாபா வேண்டிக்கொள்வார். அப்படி ஒருநாள் நான் பங்கு கொண்ட கூட்டம் ஈ.என்.எல்.எஃப் காரியாலயத்தில் நடைபெற்றது. அக்கூட்டத்திற்கு ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் சார்பில் வரதராஜப்பெருமானும் நானும் போயிருந்தோம். ரெலோ, எல்.ரி.ரி.ஈ, ஈரோஸ் இயக்கத்தவர்களும் அதில் பங்கு கொண்டனர். அக்கூட்டத்தில் விடுதலைப் புலிகளின் சார்பில் பங்கு கொண்ட அன்ரன் பாலசிங்கத்தை அப்போதுதான் முதன்முதலாகப் பார்த்துப் பேசிக் கொண்டேன். பழகு வதற்கு நாகரிகமான மனிதர். பேசும்பொழுது மிகவும் முஸ்பாத்தியாகப் பேசுவார். தான் சிகரட் பிடிக்கும் போதெல்லாம் எனக்கும் நீட்டுவார்.

கூட்டம் முடிந்த பின் என்னையும் வரதராஜப்பெருமானையும் தனது காரில் வரும்படியும் ஒன்றாகப் பேசிக்கொண்டே போகலாம் எனவும் பாலசிங்கம் வற்புறுத்தியதால் நாங்கள் அவருடன் புறப்பட்டோம். காரில் வரும் பொழுது பிரான்ஸின் நிலைமையையும், பிரான்ஸ் விடுதலைப் புலிகளின் கிளையான தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக்குழு (TCC - டி.சி.சி) பற்றியும், இங்குள்ளவர்கள் சிலரைப் பற்றியும் (பெயர் குறிப்பிட்டு) அவர் விசாரித்துக் கொண்டார். அதன் பின்பு பல இடங்களில், பல கூட்டங்களில் அவரை நான் சந்தித்தாலும் அன்றைய முதல் நிகழ்ச்சி இன்னும் பசுமையாக உள்ளது.

அன்றன் பாலசிங்கம் லண்டனில் வசித்தவர் என்பது பலருக்கும் தெரிந்த விடயம். இவர் லண்டன் வீதியொன்றில் நிற்கும்பொழுது இவரைக் கண்டு அறிமுகமான தொழில்நுட்பக் கல்லூரி மாணவன் கானா (கனகேந்திரன், சவுத் பாங்க் (South Bank) தொழில்நுட்பக் கல்லூரி) பாலசிங்கத்தின் ஆயுதப் போராட்டம் சம்பந்தமான நூலை வெளியிட்டார். கானா என்ற இந்த மாணவர் லண்டனில் 1976ஆம் ஆண்டு நாராயணதாஸ், பனாகொடா மகேஸ்வரன் (தம்பாப்பிள்ளை மகேஸ்வரன்), கனகசுந்தரி, சார்ள்ஸ், கிருஷ்ணன் என்பவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'ஈழ விடுதலை இயக்க'த்தின் மாணவர் அமைப்பின் முக்கிய அங்கத்தவராகும்.

கானா என்ற இந்த மாணவனுக்கு அறிமுகமாகிய அன்றன் பாலசிங்கத்தை ஈழவிடுதலை இயக்கத்தவர்களுக்கு (TLO - ரி.எல்.ஓ) கானா அறிமுகம் செய்து வைத்தார். பாலசிங்கம் சிறிது காலம் ரி.எல்.ஓ-வுடன் வேலை செய்தார். ஆனால் பாலசிங்கம் மீதான பார்வையில் நாராயணதாஸ்க்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. நாராயணதாஸ்தான் இலங்கையில் தமிழ் மாணவர் பேரவையில் இருந்தவர். சத்தியசீலன் காலத்தில் சிறை சென்று பல வருடங்கள் சிறையில் இருந்தவர். இயக்குநர் பாலுமகேந்திராவின் "வீடு" படத்தின் தயாரிப்பாளர் இந்த நாராயணதாசாகும். அவர் பாலசிங்கத்தைக் கடுமையாக விமர்சிக்க, பாலசிங்கம் மகாஉத்தமனுடன் சேர்ந்து கொண்டார். ரி.எல்.ஓ-வுக்கும் பாலசிங்கத்துக்கும் உறவு விரிசலடைந்தது. பாலசிங்கமும் மகாஉத்தமனும் சேர்ந்து NEXES என்னும் பத்திரிகை வெளியிட்டனர். 1977ஆம் ஆண்டு சிறையால் வெளியே வந்த சத்தியசீலனுடன் தொடர்பு வைத்திருந்த இலங்கையின் தமிழ் வழக்கறிஞர் (பெயர் விலக்கப்பட்டுள்ளது) ஒருவர் லண்டனில் ரி.எல்.ஓ-வுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தார். இந்தத் தொடர்புகளைப் பயன்படுத்தும் பொருட்டும் ரி.எல்.ஓ இயக்கத்தை விரிவுபடுத்தும் பொருட்டும் சார்ள்ஸ் போன்றவர்கள் இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் 1979ஆம் ஆண்டு இறுதி காலப் பகுதியில் போயினர். இலங்கையில் ரி.எல்.ஓ இயக்கத் துக்காக இளைஞர்களை இவர்கள் சேர்க்கப் புறப்பட்ட வேளையில் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இவர்களுக்கும் பிரச்சினை ஏற்பட்டது. பின்பு பிரபாகரனுடன் பேசியதன் பொருட்டு ஒற்றுமை ஏற்பட்டது. இப்படி ஏற்பட்ட ஒற்றுமையானது நாளடைவில் விடுதலைப் புலிகளுடன் ரி.எல்.ஓ

இயக்கத்தினர் ஏன் ஒன்றுசேரக்கூடாது என்ற நிலையை ஏற்படுத்தியது. இந்த யோசனையை பிரபாகரனும் உமாமகேஸ்வரும் லண்டனில் இருந்து வந்த சார்ள்ஸிடம் (மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்தவர்) கேட்ட பொழுது தன்னால் தனியே முடிவெடுக்க முடியாது; இது சம்பந்தமாக லண்டனிலேயே முடிவெடுக்க முடியும் என்று கூறி சார்ள்ஸ் லண்டன் வந்தார். லண்டனில் இதைக் கூறியபொழுது சிலர் எதிர்த்தாலும் பெரும்பான்மையினர் ரி.எல்.ஓவும் விடுதலைப்புலிகளும் இணைவதை ஏற்றுக் கொண்டனர். இம்முடிவின்படி ரி.எல்.ஓ இயக்கம் ஏறக்குறைய விடுதலைப் புலிகளின் லண்டன் கிளையாக இயங்கத் தொடங்கியது.

புலிகளின் சார்பில் கிருஷ்ணன் பிரச்சார வேலைகளையும் நிதி சேர்க்கும் வேலைகளையும் மேற்கொண்ட போதிலும் லண்டன் வாழ் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இவர்களுக்கு பிரபல்யம் வேண்டி ஏற்பட்டது. இக்குறை ஏறக்குறைய ஐரோப்பிய அமெரிக்க நாடுகளில் புலிகளுக்காக வேலை செய்த அனைவருக்கும் ஏற்பட்டது. இதனால் பிரபாகரன் அமிர்தலிங்கத்திடம் உதவி கோரினார். அவரும் தயங்காது புலிகளையும் புலிகளின் உறுப்பினர்களையும் அல்லது புலிகளுக்கு வேலை செய்த அமைப்புகளையும் அல்லது ஆட்களையும் வெளிநாடுகளில் அறிமுகம் செய்து கடிதங்களைக் கொடுத்தார். இதன் பின்பு கிருஷ்ணன் பாலசிங்கத்துடன் தொடர்பு கொண்டு அவரை இந்தியாவுக்கு அழைத்துச் சென்று விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் இணைத்துவிட்டார். இப்படியான ஒரு வழியாலேயே அன்றன் பாலசிங்கம் 1979ஆம் ஆண்டு விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் வந்து சேர்ந்தார்.

இந்தியாவில் நான் கலந்துகொண்ட இயக்கங்களுக்கிடையேயான கடைசிக் கூட்டம் அண்ணா மேம்பாலத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள பாம்குரோவ் ஹோட்டலின் மாநாட்டு மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. இக்கூட்டத்தில் ரெலோ, ஈரோஸ், புளட் ஆகியவற்றிலிருந்து வெளியேறிய இரரு குழுவினர் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் ஆகியோர் பங்கு கொண்டனர். இதில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கச் சார்பில் தம்பையா (சாந்தன்), வரதராஜப் பெருமாள், நான் ஆகியோர் பங்கு கொண்டோம். ரெலோ இயக்கத்தின் சார்பில் நித்தியானந்தன் (பிரான்ஸ்), சிறீகாந்தா ஆகியவர்களும் பங்கு கொண்டனர். மற்ற இயக்கத்தில் இருந்து வந்தவர்களை எனக்குத் தெரியாது. இக்கூட்டம் இரு நாட்களாக நடைபெற்றது. கூட்டத்திற்கான ஏற்பாடுகளைப் பரந்தன் ராஜன் (ENDLF தலைவர்) கவனித்துக் கொண்டார். பரந்தன் ராஜனுடன் குட்லக் நாதனைக் கண்டு கதைத்தேன். இக்கூட்டம் இறுதியில் ஒரு முடிவும் இல்லாது வழமையான இயக்கங்களுக்கிடையேயான ஒற்றுமைக் கூட்டம்போல் நடந்து முடிந்தது.

விசித்திரமானவர்கள்

சக்காரியா காலனியில் உள்ள பத்தொன்பதாம் இலக்க முகாமில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் போராளிகள் கூடுதலாகத் தங்கி இருப்பர். இந்த

இடத்துக்குப் பொறுப்பாக இருந்தவர்களில் சாமி என்பவரும், லெனின் என்பவரும் சிறந்த நிர்வாகிகளாக இருந்தனர். இவர்களின் உண்மையான பெயர்கள் எனக்குத் தெரியாது. சாமி இடைக்காடு என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர். மற்றவர்கள் கோபப்பட நடக்கத் தெரியாத நல்லவர். தலைவர்கள், போராளிகள் என வித்தியாசம் காட்டாமல் எல்லோருடனும் சமமாகப் பழகுவார். அக்கட்டத்தில் உள்ளவர்களுக்குக் குடிநீர் வசதி செய்துக் கொடுக்கப் பெரியதொரு தண்ணீர்த் தாங்கி வாங்கித் தரும்படி என்னைக் கழுத்துப் பிடியாக ஒரு முறை பிடித்து விட்டார். அவரது வேண்டுகோளில் இருந்த நியாயத்தைப் புரிந்து கொண்டு பெரியதொரு எவர்சில்வர் தண்ணீர்த் தாங்கிக் குழாய் வசதியுடன் வாங்கிக் கொடுத்தேன். சாமி அதைத் தினமும் துடைத்து ஆசையாகப் பராமரித்தார். சாமி பின்பு ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இல் இருந்து விலகித் திருமணம் செய்து அமைதியாகக் குடும்ப வாழ்க்கைக்கு திரும்பிய வேளை (1986ஆம் ஆண்டு என நினைக்கிறேன்) அவரது சொந்த ஊரான இடைக்காட்டில் வைத்துப் புலிகளால் அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்டார். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இல் இருந்து விலகி அரசியலே வேண்டாம் என்று தனது சொந்த ஊரில் வாழ ஒரு தமிழனுக்கு உரிமை இல்லை என்றால், அவன் கொல்லப்படுவான் என்றால் தனது உயிரையும், குடும்பத்தையும் காப்பாற்ற ஓர் இயக்கத்தில் இருந்தவன் வெளிநாடு தப்பியோடவும் வழியில்லை (பணவசதி இல்லை) என்றால், புலிகளின் கெடுபிடியாலேயே ஒருவன் தாண்டிக் குளத்தில் நிற்பதையும், கொழும்பில் அரசுடன் நிற்பதையும் எப்படிப் பார்க்கலாம்?

அடுத்தவர் லெனின். இவர் மட்டக்களப்பில் காரைத்தீவைச் சேர்ந்தவர். இவரும் நல்லதொரு மனிதர். இவர் இப்போது கொழும்பில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் தலைவர்களுடன் உள்ளார் எனக் கேள்விப்பட்டேன். முகாமில் நாங்கள் தங்கி இருக்கும்பொழுது ஒருநாள் இரவு மொட்டை மாடியில் படுத்தோம். கடுமையான வெக்கை தாங்க முடியாததால் பத்மநாபாவும் எங்களுடன் வந்து படுத்தார். நான், பத்மநாபா, குன்சி மற்றும் பத்துப் பதினைந்து பேர் படுத்திருந்தோம். இரவு சிறுநீர் கழிப்பதற்காக எழுந்தபொழுது எமக்குச் சென்றி(பாதுகாப்பாக) நின்றவர்களைப் பார்த்துச் சிரிப்பும் சிந்தனையும் ஏற்பட்டது. மேல்தளத்தில், கீழ்தளத்தில் பியால், கமல், தர்மபால என மூன்று சிங்களத் தோழர்கள் ஏ.கே.47 துப்பாக்கிகளுடன் சென்றி நின்றிருந்தனர். ஈழத்துக்காகப் போராடும் போராளிகளுக்குக் காவலாகச் சிங்களவர்கள். இந்த ஒற்றுமை முழு நாட்டிலும் ஏற்பட்டால் எப்படி இருக்கும்?

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இல் பல சிங்களப் போராளிகள் இருந்தனர். ஆயுதப் பயிற்சிகூட பலர் எடுத்துக் கொண்டனர். இவர்கள் அனைவரும் தமிழ் மக்களுடைய சுய நிர்ணய (பிரிந்து போகும் உரிமையுடன் கூடிய) உரிமையை ஏற்றுக் கொண்ட இயக்கங்களின் அமைப்புகளில் இருந்து ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் உடன் வந்து இணைந்து கொண்டவர்கள். சிலர் ஜனதா விழுக்கதி

பெரமுனவில் இருந்து விலகி வந்தனர். நல்ல பண்பு கொண்ட படித்தவர்கள். இந்தச் சிங்கள இளைஞர்களுடன் நான் நெருங்கிப் பழகிக் கொள்வேன். இவர்களில் பியால், சிறில், கமல் போன்றவர்கள் மிகவும் இனிமையான எந்தத் துன்பத்திலும் வேடிக்கையாகப் பழகும் சபாவம் கொண்டவர்கள். இவர்களுடைய இயக்கப் பெயர் மட்டுமே எனக்குத் தெரியும். பியால் லண்டனில் படித்த இளைஞர். சிறில் இலங்கையில் தபால் அதிபராக (Post-master) இருந்தவர். கமல் பெரியதொரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். தமிழ் ஆங்கிலம் சிங்களம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் சரளமாகப் பேசக் கூடியவர். சிங்கள இளைஞர்களில் பலருக்குத் தமிழ் மொழியில் நன்றாகப் பேச வரும். இவர்களில் யாருடனும் எனக்கு இப்போது தொடர்பு கிடையாது என்றாலும் இவர்கள் எப்படி எங்கே இருக்கிறனர் என்பதை நான் மிகவும் அக்கறையுடன் விசாரித்து அறிந்து கொள்வேன்.

அதிகாரிகளுடன்

ஒருநாள் கும்பகோணத்தில் இருந்து சில தேவைகளின் நிமித்தம் ஆயுதங்கள் ஏற்றிக்கொண்டு நானும் குன்சியும் வேறு இரண்டு பேரும் இரவுவேளையில் சேலம் நோக்கி கார் ஒன்றில் போய்க்கொண்டிருக்கும்போது செக்போஸ்டர் ஒன்றில் பொலிஸாரால் மறிக்கப்பட்டோம். நல்ல தூக்கத்தில் இருந்த நான் விழித்தபொழுது பொலிஸார் நிற்பதைக் கண்டு பதைத்துப் போனேன். ஆயுதங்களுடன் மாட்டுப்பட்டோம், தொலைந்தோம் என நினைத்தேன். ஆனால் அங்கு நின்ற பொலிஸாரிடம் குன்சி காரைச் சோதனை செய்ய வேண்டாம் என்றும், தான் அங்குள்ள பொலிஸ் பொறுப்பதிகாரியைக் காணவேண்டும் என்றும் கூறினார். சிறிது நேரம் இது பெரும் இழுபறியாகியது. காரின் டிக்கியைத் திறக்க வேண்டாம் எனவும் அதிகாரியைப் பார்க்க வேண்டும் எனவும் குன்சி பிடிவாதமாக இருக்க, ஒரு மாதிரியாக பொலிஸ் அதிகாரியும் வந்து சேர்ந்தார். அந்த நாட்களில் இந்தியாவில் பொதுமக்களும் சரி, அதிகாரிகளும் சரி, பொலிஸாரும் சரி, எல்.ரி.ரி.ஈ, ரெலோ, ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப், புளட், ஈரோஸ் என எதைச் சொன்னாலும் புரிந்துகொள்ள மாட்டார்கள். பொதுவாக ஈழத்துப் புலிகள் என்றே அவர்கள் எல்லா இயக்கக்காரர்களையும் அடையாளம் கண்டுகொள்வர். அதே பாணியிலேயே நாங்கள் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கப் புலிகள் என குன்சி அந்தப் பொலிஸ் அதிகாரியிடம் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டார். கார் டிக்கிக்குள் சிறீலங்கா அரசுக்கெதிரான போஸ்டர், நோட்டீஸ் ஆகியன இருக்கிறது என்றார். அவ்வளவுதான் அதற்குமேல் இருவரும் ஒன்றும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. எங்களைப் போக அனுமதிக்கும்படி அந்தப் பொலிஸ் அதிகாரி கட்டளையிட்டார்.

இதேபோல் மோட்டார் சைக்கிளில் அண்ணாசாலையில் சாந்தி தியேட்டர் அருகில் என்னையும் இறந்த முன்னாள் மாகாணசபை அமைச்சரான கிருபாகரனையும் பொலிஸார் லைசென்ஸ் இல்லாமல்

- பிடித்துவிட்டனர். நாங்கள் யார் என்று அடையாளம் காட்டியதும் விட்டு விட்டனர். மற்றொரு முறை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்காக பிரான்ஸ் கிளையால் வாங்கப்பட்ட கமராக்கள், ரேடியோ பாகங்கள் போன்ற தேவைக்கதிகமான பொருட்களுடன் சென்னை சர்வதேச விமான நிலையத்தில் சுங்க அதிகாரிகள் என்னைத் தடுத்தனர். நான் யார் என்பதையும் பொருட்கள் யாருக்காகப் போகுதென்பதையும் என்னை அடையாளம் காட்டித் தெரிவித்த வுடன் மிகவும் மரியாதையாக எதுவித இடைஞ்சலும் இன்றி வெளியே போக அனுமதித்தனர். இப்படி இந்திய மக்களும், அதிகாரிகளும், பொலிஸாரும் எம்முடன் ஒரு காலத்தில் எவ்வளவு மரியாதையாகத் தமது உத்தியோகத்தையும் வெறுத்துச் சலுகைகள் தந்து பழகினர். அவர்களுக்கு நாங்கள் செய்த கைங்கரியங்களின் பிரதிபலன்தான் இன்று இலங்கையர் இந்தியாவில் படும் அவமானங்கள், அவதிகள் என்று சொன்னால் மிகையாகாது.

ஸ்ராலின் அண்ணன்

ஸ்ராலின் எனப்படும் மனிதநேய மிக்க நல்ல மனிதரை இலங்கையின் வடமாகாண காங்கேசன்துறை கடற்கரை எல்லையில் இருந்து கிழக்கு மாகாணத்தின் அறுகம்சுடா எல்லை வரையும் உள்ள ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் போராளிகள் முதற்கொண்டு ஆதரவாளர்கள்வரை தெரியாத அறியாத வர்கள் இருக்க முடியாது. இலங்கையின் ஈழ விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்களுக்காக, போராளிகளுக்காகத் தங்களை அழித்துக்கொண்ட ஒருசில இந்தியர்களுள் ஸ்ராலின் ஒருவராகும். பத்மநாபாவுக்குச் சென்னையில் அறிமுகமான கம்யூனிஸ்ட் சிந்தனை கொண்ட வள்ளி நாயகம் என்னும் ஈ.வெ.ரா.பெரியாரின் கட்சித் தொண்டர் ஆரம்பக்காலம் முதற்கொண்டு பத்மநாபாவின் நம்பிக்கைக்கு உரியவராகப் பழகியவர். வள்ளிநாயகத்தின் மனைவி ஓவியா பெண்ணிலைவாதி. அத்துடன் பெரியார் ஈ.வெ.ராமசாமியின் முற்போக்குக் கொள்கைகளைத் தீவிரமாக ஆதரிப்பவர். 1981ஆம் ஆண்டுக் காலங்களில் நான் இந்தியா சென்றபொழுது வகாப் வீதியில் இருந்த கட்டடத்தில் தங்கியிருந்த பத்மநாபா குழுவினருடன் தங்கியிருந்த வள்ளிநாயகம் - ஓவியா தம்பதிகளைக் கண்டு பழகிக் கொண்டேன். வள்ளிநாயகம் மூலம் பத்மநாபாவுக்கு அறிமுகமாகியவரே கும்பகோணத்தைச் சேர்ந்த வழக்கறிஞர் ஸ்ராலின் ஆகும். அவர் வழக்கறிஞர் ஆனாலும் அவர் அந்தத் தொழில் செய்வதில்லை. அரசியலில் ஆர்வம் உள்ளவர். கும்பகோணம் காமராஜர் தெருவில் சில வர்த்தக நிலையங்கள் வைத்து நடாத்தியவர். அதைவிடப் பெரியதொரு இரும்புக் கடைசல் பட்டறை வைத்து நடத்தியவர்.

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் வளர்ச்சிக்கு உதவிய முக்கியமானவர்களில் ஸ்ராலின் ஒருவர். ஆனாலும் அவர் எல்லா விடயங்களிலும் தலையீடு செய்யாத பண்புகளைக் கொண்ட மனிதர். அவரைப் போன்றே அவரது மனைவியும் எல்லாவிதமான பண்புகளையும் கொண்ட படித்த பட்டதாரி.

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனர் இவரை மரியாதைகாக அண்ணி என்றே அழைப்பார். கும்பகோணம் போனால் ஸ்ராலின் வீட்டிலேயே நான் தங்குவேன். இவர்கள் வீட்டுக்கு நான் முதன்முதல் போனபோது நடந்த சம்பவம் இப்பொழுதும் என் நினைவில் உள்ளது. செந்திலுடன் அப்போது அங்கே போயிருந்தேன். மத்தியானம் சாப்பிடும்பொழுது குழம்பு, மரக்கறி, ரசம் என எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகக் குழைத்து (இலங்கை வழக்கப்படி) நான் சாப்பிட 'என்னங்க இவர் நரிக்குறவர் மாதிரி சாப்பிடுகிறார்' என அண்ணி ஆச்சரியமாகக் கேட்டாரே ஒரு கேள்வி. நான் இதென்னடா பிரளயம் என முழித்தேன். பின்புதான் சாப்பிடும் பொழுது இந்தியர்களும் இலங்கையர்களும் வித்தியாசமாகச் சாப்பிடும் விதத்தைச் செந்தில் ஸ்ராலின் மனைவிக்கு விளங்கப்படுத்திக் கொண்டார். அதன் பின்பு இந்தியாவில் சாப்பிடும்பொழுது இதில் மிகவும் கவனமாக இருந்தேன்.

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்துக்குள் பிரச்சினை ஏற்பட்டு டக்ளஸ் தேவானந்தாவும் மற்றவர்களும் ஒரு குழுவாக நின்று குழப்பிய வேளையில் ஸ்ராலின் இவர்கள் அனைவரையும் ஒற்றுமையாக்க, சமாதானப்படுத்த எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளையும், அவர் பட்ட வேதனைகளையும் நான் அறிவேன். இதுபற்றி ஸ்ராலின் எனக்குச் சொல்லி வேதனைப்பட்டுள்ளார். இந்தப் பிரச்சினையான நேரங்களில் நான் பலமுறை இந்தியாவில் நின்றிருக்கிறேன். அனைவரும் ஸ்ராலினிடம் முறையிடுவதையும் பார்த்திருக்கிறேன். அவர் பல பிரச்சினைகளை மௌனமாக சந்தித்துக் கொண்டவர். அவர் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்துக்காகத் தனது சொத்துக்களை இழந்தவர் என்பதை நான் அறிந்தவன். அவருக்கு இப்போதுகூட இயக்கத்தினர் பெரும் தொகையான பணம் கொடுக்க வேண்டிய நிலையிலேயே உள்ளனர். எதையும் தாங்கும் நல்ல இதயம் கொண்டவர். பத்மநாபாவும் அவருடன் சேர்த்துப் பலரும் சூளைமேட்டில் விடுதலைப் புலிகளால் கொலை செய்யப்பட்ட செய்தியறிந்த ஸ்ராலின், அவரது தம்பி இப்படிப் பலரும் கும்பகோணத்தில் இருந்து சென்னைக்கு ஓடோடி வந்து இறுதி ஊர்வலம் மற்றும் ஏற்பாடுகளை முன்னின்று செய்வதைப் பார்த்து அவருடைய வேதனையை உணர்ந்துகொண்டேன். ஸ்ராலின் என்னும் அந்த நல்ல இந்தியரைத் தோழமையுடன் தலை வணங்கி இங்கே நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

உடைவின் விளிம்பில்

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்துக்கிடையே பிரச்சினையின் ஆரம்ப காலத்திலும், அது சிறிய சிதைவைக் கண்ட பின்பும் என்று எல்லாக் காலங்களிலும் நான் அடிக்கடி இந்தியா போய் வந்திருக்கிறேன். இந்தச் சிக்கல்களுக்குள் எனது பெயரும் மாட்டுப்பட்டுக் கொண்டது. டக்ளஸ் தேவானந்தா, ஈழமணி, ரமேஷ், கமல், மகேஸ்வரராஜா, மித்திரன், செழியன், பிரேம் போன்ற எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இல்

பத்மநாபாவுக்கும் வேறு சிலருக்கும் எதிரான பிரச்சாரங்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த வேளையில், நான் இதைத் தெரிந்து கொண்டாலும் அறிந்து கொள்ள விரும்பவும் இல்லை, தலையிடவும் விரும்பவில்லை. இது எனது பிரச்சினையல்ல என நான் உண்மையாகவே கருதிக்கொண்டது இதற்கு முக்கிய காரணம். நான் அப்படிக்கருதியது சரியோ பிழையோ எனக்குத் தெரியாது. நான் இறுதிவரை இந்தவிதமான எந்தக் குழப்பங்களிலும் தலையிட்டுக் கொண்டதில்லை ஆயினும் இவர்கள் எல்லாம் என்னையும் தங்கள் பிரச்சாரங்களில் ஏன் பயன்படுத்திக் கொண்டனர் என்பது எனக்கு இன்னும் வேதனை தரும் விடயமே. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இல் ஏற்பட்ட இந்தப்பிரச்சினையில் நான் எந்த வடிவத்திலும் ஒரு புள்ளியாகவேனும் பங்கு கொண்டதில்லை. அப்படி விரும்பியவனும் அல்ல. ஆனால் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இல் ஈழமணி போன்றவர்களால் விடப்பட்ட உட்குற்றறிக்கையில் எனது பெயரும் குற்றச்சாட்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இவர்கள் எவ்வளவு தூரத்திற்குத் தவறான குழப்பங்களைப் பிழையான தரவுகளுடன் ஏற்படுத்த முனைந்தனர் என்பதற்கு உதாரணமாக இதை எடுத்துக் கொண்டேன்.

இவர்கள் மேற்கொண்ட எதிர்ப்பிரச்சாரங்களைவிட இவர்கள் நடந்து கொண்ட விதங்கள் மிகவும் அநாகரிகமாக எனக்குப் பட்டன. தங்கள் பிரச்சாரங்களை ஏற்காதவர்களைத் தகாத வார்த்தைகளால் இவர்கள் திட்டியதையும் மிரட்டியதையும் நான் கண்டிருக்கிறேன். தாஸ் என்னும் பத்மநாபாவுக்கு மிகவும் நெருங்கிய மலையகத்தைச் சேர்ந்த இளைஞரை ரமேஷ் சொறி நாயே எனச் சக்காரியா காலனியின் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் அலுவலகத்தில் வைத்துத் திட்டியபொழுது பொறுமையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். தோழர் என்று சொன்ன வாயில் இருந்து சொறி நாயே என்று வருவதென்றால் எந்த வார்த்தை இவர்களுக்குச் சொந்தமானது. இப்படி இவர்களின் அடாவடித்தனத்தைப் பொறுக்காமல் ஒருநாள் நான் பிரேமுகு அடிக்கப்போகும் நிலை ஏற்பட்டது. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் அலுவலகத்தில் இருந்துகொண்டு வருகிறவர்கள் போகிறவர்களுக்கு தாங்கள் பிரச்சாரம் செய்வது எவ்வளவு அநாகரிகம் என்பது இவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்கு எதிராகவோ அல்லது அதில் யாருக்கும் எதிராகவோ அவர்கள் பிரச்சாரம் இருக்குமானால் அதை நாகரிகமான முறையில் வைப்பதே நியாயம்.

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-ஐ விட்டு வெளியேறுவதற்கு முதல் இந்தியாவில் நின்ற டக்ளஸ் தேவானந்தா என்னுடன் தாங்கள் ஏன் அப்படி நடந்து கொள்கின்றனர், தங்களுக்குள்ளே உள்ள முரண்பாடுகள் என்ன என்பதை 19ஆம் இலக்க முகாமில் வைத்துக் கதைத்துக் கொண்டார். மிக நீண்ட நேரமாக டக்ளஸ் தேவானந்தாவுடன் விவாதித்துக் கொண்டேன். டக்ளஸ் தேவானந்தாவின் பண்பான இந்த அணுகுமுறையை நான் மிகவும் விரும்பினேன். கதைக்க வேண்டியவைகளை நேரே கதைப்பது பண்பு. அதை

விடுத்து மறைமுகமாக நக்கல், நளிளம் செய்யும் மற்றவர்களை விட டக்ளஸ் தேவானந்தாவின் இருந்தக் கையாளுகை நாகரிகமானது. கட்சியை விட்டு வெளியேற்றப்பட்ட பின்பு இரண்டு முறை டக்ளஸ் தேவானந்தா என்னுடன் பேசுவதற்கு விரும்பினார். ஆனால் நான் மறுத்துவிட்டேன். ஒரு முறை சக்காரியா காலனியில் வந்து தன்னுடன் பேச வரும்படி அழைத்தார். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் கட்சியில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டவருடன் அக்கட்சியில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் எனக்குத் தொடர்பிருப்பதை நான் விரும்பவில்லை. அப்படி ஏதாவது கட்சி சம்பந்தமாகப் பேச வேண்டும் என்றால் அவர் தலைமையுடன் பேசித் தீர்ப்பதையே விரும்பினேன். இந்த விடயத்தில் நான் நடந்துகொண்டது தவறில்லை என்பதை டக்ளஸ் தேவானந்தா புரிந்து கொண்டிருப்பார்.

முகுந்தன்

கும்பகோணத்தில் சிவபுரம் என்னும் இடத்தில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பயிற்சி முகாமில் நான் இருந்த வேளையில் சேலம் பயிற்சி முகாமில் இருந்த எனது அண்ணனின் மகனிடம் இருந்து தன்னை வந்து சந்திக்கும்படி செய்தி வந்திருந்தது. எனது இரண்டாவது அண்ணன் நாகராஜாவின் மகன் செல்வரட்ணம் (இயக்கப் பெயர் தோழர் ஸ்டீபன்) ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் உடன் இணைந்து ஆயுதப் பயிற்சி முடித்துக் கொண்டவர். நான் சிவபுரத்தில் நின்றபொழுது அவர் சேலம் வந்திருந்தார். அண்ணனின் மகனைப் போய்ப் பார்க்க விரும்பினாலும் தன்னைப் பிரான்குக்குக் கூட்டிப் போகும்படி கேட்டால் என்ன செய்வது? ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்குள் எனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி அவனை இயக்கத்தைவிட்டுக் கூட்டி வருவது தவறு என உணர்ந்ததால் அவனைச் சந்திப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன். சித்தப்பா தன்னைப் பார்க்காமல் போய்விட்டதாக அவன் அழுததாகப் பின்பு முகுந்தன் மூலம் அறிந்து கவலைப்பட்டேன். 1986 மே மாதம் நடைபெற்ற யாழ் கோட்டைத் தாக்குதலில் மோட்டார் வெடித்து ஸ்டீபன் தலை சிதறி இறந்ததாகக் கேள்விப்பட்டபொழுது நான் ஊமைத்தனமாக வேதனைப் பட்டேன். இங்கு நான் குறிப்பிட்ட முகுந்தன் பற்றிப் பலரும் அறிந்திருக்கா விட்டாலும் மனித உரிமைக்கான பல்கலைக் கழக ஆசிரியர்கள் - யாழ்ப்பாணம் (University Teachers for Human Right, Jaffna) அமைப்பின் (15.01.1993) பத்தாவது அறிக்கையில் 23ஆம் பக்கத்தில் இந்த முகுந்தன் விடுதலைப் புலிகளின் துணுக்காய் சித்திரவதை முகாமில் அடைக்கப் பட்டிருப்பது சம்பந்தமாக எழுதியிருப்பதன் பின் பலரும் இவர் பற்றி அறிய ஆவலாக உள்ளனர்.

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப். இயக்கத்தில் இருந்த சிறந்த உழைப்பாளிகள், புத்திஜீவிகளில் முகுந்தன் ஒருவர். பல பொருளாதாரத் திட்டங்கள் போட்டு வேலை செய்தவர். கும்பகோணத்திலேயே கூடுதலாக இருப்பார். இறுதியாக அவர் ஒரு கோழிப்பண்ணை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்காகக்

சும்பகோணத்தில் போடுவதற்குத் திட்டமிட்டிருந்தார். அதற்கான நிதியில் ஒருபகுதியைப் பிரான்ஸில் இருந்து சேர்த்துத் தரும்படி என்னிடம் கேட்டிருந்தார். பசி, பட்டினி என்பது அவரை எப்போதும் ஒன்றும் செய்து விடாது. அப்படியான பிறவி அவர். பசியுடன் எத்தனை நாட்கள் வேண்டுமானாலும் வேலை செய்யக்கூடியவர். 1986ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் விடுதலைப் புலிகள் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்தின்மீது போர் தொடுத்து அதன் போராளிகளைக் கொன்று இயக்கத்தைத் தடை செய்தபோது புலிகளின் சூடு வயிற்றில் பட்டு, பின் காப்பாற்றப்பட்டார். இவர் கண்டி பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தின் பட்டதாரியாவார். இவருடன் அரசியல் ரீதியாக வாதிடமுடியாத விடுதலைப் புலிகள் கோபம் கொண்டு இவரைச் சித்திரவதை செய்தனர் என அறிந்தேன்.

மரணித்த தோழர்கள்

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்தின் பல போராளிகளுடன் நான் இந்தியாவில் பழகும் சந்தர்ப்பத்தைப் பெற்றுக்கொண்டேன். 1985ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1991ஆம் ஆண்டு வரையும் வருடத்தில் குறைந்தது இரு முறையாவது நான் இந்தியாவுக்குப் போய் வருவேன். எனது இந்தப் பயணங்கள் சொந்தக் காரணத்துக்காகவும் இயக்கத்தின் வேலைகளுக்காகவும் அமைந்தாலும் கூடுதலாகச் சொந்த விடயமாக சென்று வருவதுண்டு. இப்படிப் போகும் நேரங்களில் எல்லாம் எனது பெரும் நேரங்களை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் தலைவர்களுடனும் போராளிகளுடனும் கழித்துக் கொண்டேன். கூடுதலாகப் போராளிகளின் தேவைகளை அறிந்து எனது சக்திக்குட்பட்ட ரீதியில் அவர்களுக்கு உதவுவதுண்டு. உடைகள் புதிதாக வாங்கிக் கொடுத்தேன், பாத அணிகள், பிற பொருட்களையும் வாங்கிக் கொடுத்து உதவுவேன். அதைவிட அவர்களுக்கெனப் பிரான்ஸில் இருந்தும் பல பொருட்களைக் கொண்டு போய்க் கொடுப்பதுண்டு. நான் போகும் பொழுதெல்லாம் சென்னையில் இருக்கும் போராளிகளின் உணவு விடயத்தில் கவனம் எடுத்து விசேட உணவுகள் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்வேன். இப்படி எல்லாம் நெருங்கிப் பழகியதால் எல்லாப் போராளிகளதும் உறவும் அன்பும் எனக்கிருந்தது. சிலவேளைகளில் இவர்களில் எனக்குத் தெரிந்த ஒரு போராளி மரணிக்கும் செய்தி அறியும்பொழுது ஏதோ சொந்தச் சகோதரர்களை இழப்பது போன்றதொரு உணர்வுதான் எனக்கு ஏற்படும். அப்படி எனக்குத் தெரிந்து மரணித்த தோழர்களை இங்கு நினைவு கூறுவது எனது கடமையாகும்.

போராட்டத்தில் எதிரிகளுடன் மோதி இறப்பதைவிட எமது சொந்தச் சகோதரர்களால் மரணித்தவர்கள் வரிசையை எண்ணும்போது வெறுப்புடன் கூடிய விரக்தி ஏற்படுகின்றது. சிறீலங்கா என்னும் எதிரியால் அழிக்கப்பட்ட போராளிகளின் தொகையைவிட சக இயக்கங்களால் அழிக்கப்பட்ட போராளிகளின் தொகையே அதிகமானது என்பதை அறியும்போது அது

மனதுக்குச் சாந்தியைத் தரும் செய்தியாக இல்லை. இந்த ஆறாத துயரங்களை எல்லாம் தாங்கி நிற்கும் இதயத்தை எதைக் கொண்டுதான் தடவிவிட முடியும்.

ரெலோவின் நிலை

1986ஆம் ஆண்டு மே மாதம் புலிகளால் ரெலோ தலைவர் சிறீசபாரட்ணமும் ரெலோவினரும் அழிக்கப்பட்ட பின்னர் இயக்கம் தலைமை இல்லாது யாரைத் தலைவராக ஏற்பது எனத் திண்டாடிக் கொண்டிருந்தது. இந்தக் காலத்தில் நான் இந்தியாவில் பத்மநாபாவுடன் தங்கி இருந்தேன். என்னைப் போலவே லண்டனில் இருந்து சங்கரியும் வந்திருந்தார். ரெலோவின் அலுவலகத்தில் தினமும் சிக்கலாகவே இருந்து வந்தது. செல்வம் என அழைக்கப்படும் அடைக்கலநாதன் ரெலோவின் புதிய தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தார். இதை ரெலோவுக்குள் சிலர் எதிர்த்துக் கொண்டிருந்தனர். செல்வம் அடிக்கடி இரவு நேரத்தில் பத்மநாபாவிடம் வந்து போவார். தனது தலைமையை உறுதி செய்வதற்குப் பத்மநாபாவின் உதவியை அவர் அடிக்கடி கேட்டு வருகிறார் என்பது எனக்குத் தெரிய வந்தது. சிலவேளைகளில் பத்மநாபா ரெலோ அலுவலகத்துக்குப் போய் அங்குள்ளவர்களுடன் கலந்துரையாடுவார். நானும் அந்த நேரங்களில் நாபாவுடன் கூடப் போவதால் பத்மநாபாவும் ரெலோ இயக்கத்துக்குச் செல்வத்தின்தலைமையை விரும்புகிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். செல்வம்தான் ரெலோ இயக்கத்தில் சிறீசபாரட்ணத்துக்கு அடுத்தப்படியாகத் தலைவராக வரும் தகுதி உள்ளவர் எனப் பத்மநாபா என்னிடம் கூறி இருக்கிறார்.

லண்டனில் இருந்து சார்ள்ஸும் அமெரிக்காவில் இருந்து முத்துக் குமாரசாமியும் இந்தியா வந்திருக்கின்றனர். சார்ள்ஸ் ரெலோவின்தலைவராக வரவேண்டும் எனச் சிலர் விரும்பினர் என்பதை நான் அறிவேன். இதுபற்றி அண்மையில் லண்டனில் சார்ள்ஸைச் சந்தித்தபோது “இந்திய அரசும் அப்படி எனது தலைமை வரவேண்டும் என விரும்பியது உண்மைதான். ஆனால் நான் அதை ஏற்கும் நிலையில் இருக்கவில்லை. காரணம் தலைமையானது லண்டனில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டதாகத் தோன்றக்கூடாது. தலைமை ஏற்பவர் மீது போராளிகளுக்கு நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். மக்கள் மத்தியில் நம்பிக்கை இருக்கவேண்டும். போராட்டத்தில் பங்கு கொண்டவராக இருக்க வேண்டும். நான் தலைவனாக எப்படி வருவது? அதனால் அதை நான் மறுத்துவிட்டேன்” எனச் சார்ள்ஸ் உள்ளத்தைத் திறந்து கதைத்தார். “பத்மநாபாவுக்குச் செல்வத்தின் தலைமை வரவேண்டும் என விருப்பம். அதில் தவறில்லை” எனவும் சார்ள்ஸ் கூறினார். இப்படிப் பல பிரச்சினைகள் பல எதிர்ப்புகள் இருந்தாலும் பத்மநாபாவின் அயராது வேலைகளினால் செல்வமே ரெலோ இயக்கத்தின் தலைவராக நிச்சயிக்கப்பட்டார். இக்காலத்தில் நித்திரையே இல்லாது இரவு பகலாகத் தான்

அலைவது மட்டுமல்லாது எங்களையும் அழைத்துக் கொண்டு பத்மநாபா அலைந்தார்.

முத்துலிங்கம்

நான் சென்னையில் நின்ற ஒருநாள் பின்னேரம்போல் என்னைப் புறப்படும் படி கூறினாரே தவிர எங்கே எதற்கு என்று பத்மநாபா என்னிடம் கூற வில்லை. நான் ஆடி அசைந்து புறப்பட்டபோது, "விமான நிலையத்துக்குப் போகவேண்டும் கெதியாகப் புறப்படு" என்றார். பத்மநாபாவிடம் ஒரு குணம் ஏன் எதற்கு என்று சொல்லாமல் அழைத்துப் போவார். ஆனால் போனபின்தான் தெரியும் அவர் அழைத்து வந்ததன் பெறுமதி என்ன வென்று. பத்மநாபா நிறைய பேசமாட்டார் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விடயம். அதனால் அவரைப் பேசும்படி நான் என்றும் வற்புறுத்தியதில்லை. அன்றும் அப்படித்தான் பேசாமல் புறப்பட்டேன். இருவருமாகச் சென்னை மீனம்பாக்கம் விமான நிலையத்துக்குச் சென்றோம். பாதுகாப்புக் காரணங்களை முன்னிட்டு பத்மநாபா காருக்குள்ளேயே இருந்தார். கொழும்பு விமானம் வந்தபின் வெளியே வந்தவர்களைப் பார்த்து உண்மையாகவே நான் ஆச்சரியப்பட்டுப்போனேன். எத்தனையோ வருடங்களுக்குமுன் தொடர்புகொண்டு அரசியல் வேலைகள் செய்து பத்மநாபாவுக்கு அறிமுகப்படுத்திய சிங்களத் தொழிற்சங்கவாதிகளைப் பத்மநாபா இன்னும் தொடர்பு கொண்டு அரசியல் வேலை செய்கிறார் என்பதை நினைத்து ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியும் கொண்டேன். எனது பழைய நண்பர்களான ஜோர்ஜ் செனவரத்தினா (பின்பு வடகிழக்கு மாகாணசபை அமைச்சராகவிருந்தார்) லியனகே போன்ற சிங்களத் தொழிற்சங்கவாதிகளும் எமது மலையகத் தோழர் முத்துலிங்கமும் என்னைக் கட்டித் தழுவி மகிழ்ச்சி கொண்டனர். அவர்கள் என்னை எதிர்பார்க்கவில்லை என்பதால் ஆச்சரியப்பட்டனர். நான் எங்கோ வெளிநாட்டில் எனக் கேள்விப் பட்டதாகக் கூறி, இப்படிச் சந்திப்போம் என எதிர்பார்க்கவில்லை எனக்கூறி, என்னைக் கண்ட சந்தோஷத்தில் அவர்கள் பத்மநாபாவை மறந்தனர். நீண்ட வருடங்களுக்குப் பின் கண்டதால் பலவிதமான அரசியல் விடயங்களையும் பேசிக் கொண்டோம்.

இலங்கை இந்தியா ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட பின்பு வடகிழக்கு மாகாண சபையில் அமைச்சராக இருந்த தயான் ஜெயதிலகா கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தனது அரசியல் நிலைபாட்டை மாற்றிக் கொண்டார். சென்னை தியாகராஜா நகரில் உள்ள கீதாஞ்சலி ஹோட்டலில் பத்மநாபாவுடன் தேநீர் சாப்பிட நான் போனபோது அங்கே தயான் ஜயதிலகாவும் அவரது எதிர்கால மனைவியும் இருந்தனர். நாங்கள் எல்லோருமாகச் சிற்றுண்டி சாப்பிட்டபின் புறப்பட்ட வேளை, தயான் என்னைத் தனியே சந்திக்க நேரம் கேட்டார். நான் பத்மநாபாவுடன் மற்றவர்களை அனுப்பிவிட்டுத் தயானுடன் கதைத்தேன். அப்போது தயான் ஜயதிலக இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தை

உண்மையாகவே நீர் ஏற்றுக் கொள்கிறீரா? இந்திய இராணுவம் ஈழ மண்ணில் நிலை கொண்டிருப்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறீரா? எனக் கேட்டார். நான் எனது நிலைப்பாட்டை மிகவும் தெளிவாகத் தயானுக்கு விளக்கப் படுத்தினேன். அந்த நேரத்தில் தயான் இலங்கை ஒப்பந்தம் விடயமாகக் குழம்பிப் போய் இருந்ததை அவதானித்தேன். தயான் மட்டுமல்லாது அவரது காதலியும் அதே குழப்பத்தில் இருப்பதைக் கண்டேன். நீண்ட நேரமாக எனது நிலைப்பாட்டை விளக்கினேன். இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தில் தனக்கு எந்தவித குழப்பமும் இல்லையெனவும் தான் அதை ஏற்றுக்கொள்வதாகவும், அதே நேரத்தில் இலங்கையில் இந்திய இராணுவம் நிலை கொண்டிருப்பதையும் அவர்களது செயற்பாட்டையும் தன்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது எனவும் விளக்கினார்.

தயானின் நிலையை நான் பத்மநாபாவிடம் கூறியபோது அவர் சிரித்த சிரிப்பு எல்லாம் எனக்குத் தெரியும் என அர்த்தப்படுத்தியதுபோல் இருந்தது (இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் சம்பந்தமான எனது நிலைப்பாட்டையும், இலங்கை மீதான இந்தியாவின் தலையீட்டுக்கான காரணத்தையும் அதில் எனது அபிப்பிராயம் என்ன என்பது பற்றியும் "இந்தியாவில் பிரச்சினை ஏற்படுத்திய கொலைகள்" என்னும் தலைப்பில் விபரமாக எழுதியுள்ளேன்).

வரதராஜப்பெருமாள்

வரதன் என்று அறிமுகமாகிப் பின்பு வரதராஜன் எனத் தெரிந்து கொண்டு முழுமையாக அண்ணாமலை வரதராஜப்பெருமாள் எனத் தெரியவந்த இவரைப்பற்றி எழுத வேண்டுமானால் எனக்குள் எவ்வளவோ விடயங்கள் உண்டு. அவர் பற்றிய பசுமையான நினைவுகள் தூரமாகவே உள்ளன. வரதன் சம்பந்தமாக எனக்கு முரண்பாடுகள், விமர்சனங்கள் இருந்தும் அவர் பற்றிய நிறைவுதான் இவை அனைத்தையும் மீறி எனக்குத் தெரிபவை. இந்த வரதனை 1973ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் முதன்முதலாகக் கண்டு தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் அமைப்புக் கூட்டத்தில் பங்கு கொள்ளும்படி நானும் பிரான்ஸிஸும் கேட்டதில் இருந்து எமக்குள் ஏற்பட்ட எத்தனையோ கருத்து உடன்பாடுகளுக்கும் முரண்பாடுகளுக்கும் அப்பால் இன்றும் அவருடன் மென்மையான உறவு எனக்கு உள்ளது. வரதராஜப்பெருமாளின் குடும்பமாக இருந்தாலும்சரி, அவர் திருமணம் செய்துகொண்ட அவரது மனைவி கௌரி குடும்பமாக இருந்தாலும்சரி, இரண்டும் நான் அடுப்படி வரை சென்று சாப்பிட்ட குடும்பம்தான். இப்படி எல்லாவிதங்களாகவும் நெருங்கிப் பழகிய எனது அரசியல் தோழனைப் பற்றிச் சிறு வார்த்தைகள் இங்கேயும் குறித்துப் போகவேண்டியதுதான் என் விருப்பம்.

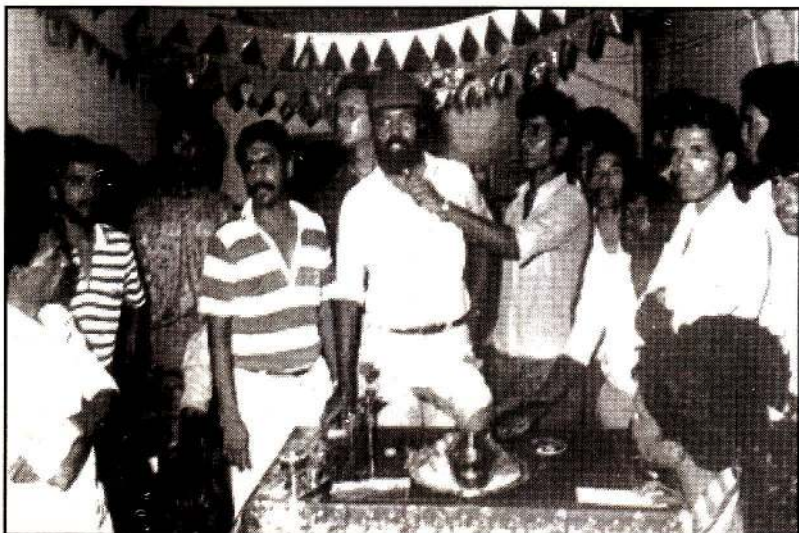
வரதராஜப்பெருமாள் பற்றிய முரண்பாடான எனது விமர்சனங்களை வேறு இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளதால் அவைகளை எல்லாம்விட அவரிடம் மறைந்திருக்கும் நல்ல குணம், திறமை, அர்ப்பணிப்பு ஆகியவை பற்றி மட்டும் இங்கு குறிப்பிடலாம். அதுவே சரியானதும்கூட. துரோகி,

அந்நியக் கைக்கூலி, இந்தியாவின் பொம்மை (Indian Puppet) என இன்று இழிவுப்படுத்தப்பட்டுள்ள இந்த மனிதனின் மறுபக்கம் தெரியாதவர்கள் அல்லது இந்த மனிதனைப் பற்றித் தெரியாதவர்கள், ஏதோ தங்கள் வசதிக்காக மற்றவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டு இப்படிச் சொல்கின்றனர் எனத்தான் நான் எண்ணுகிறேன். பக்கவாதத்தால் ஒரு கையையும் ஒரு காலையும் இழந்த தனது தாயையும், குழந்தைகளான இரு தம்பிகளையும் வறுமையின் கொடுமையில் தத்தளிக்கவிட்டு, விடுதலைப் போராட்டத்தில் 1972ஆம் ஆண்டுச் சிறை சென்று, பின்பு 1973ஆம் ஆண்டு தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் இணைந்து தனது வாழ்வின் முக்கால் பகுதியைத் தமிழ் மக்களுடைய போராட்டத்தில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர் வரதராஜப் பெருமாள். அவர் யாழ் பல்கலைக்கழகத்திலேயே சிறந்த முறையில் முதல் மாணவனாகத் தேர்ச்சி பெற்றுப் பட்டம் பெற்று விரிவுரையாளராகித் தன்னை மேலும் வளப்படுத்திக் கொள்ள சந்தர்ப்பம் இருந்தும், மீண்டும் சிறை போனவர். 1983ஆம் ஆண்டு ஜூலையில் வெலிக்கடை சிறையில் நடந்த படுகொலையில் இருந்து தப்பியவர்களுடன் அதே வருடம் செப்டம்பர் மாதம் 23ஆம் திகதி நடந்த மட்டக்களப்புச் சிறையுடையில் இருந்து தப்பிவந்து மீண்டும் தன்னை விடுதலைப் போராளிகளுடன் இணைத்துக் கொண்டார். அவரது மனைவியும் குழந்தைகளும் ஏனைய இயக்கப் போராளிகளின் குடும்பத்தைப் போலவே சாதாரணமாக வாழ்ந்தனர். சில வேளைகளில் பணம் இல்லாமல் அவர்கள் கஷ்டப்படுவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். வீட்டில் மனைவிக்கும் குழந்தைகளுக்கும் சாப்பிட உணவு இருக்காது. ஆனால் இயக்க வேலை காரணமாக அவர் போக வேண்டிய இடத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருப்பார். எவ்வளவு வறுமை, துன்பம், பயமுறுத்தல் வந்தாலும் அதைக் கண்டு தளராது வேலை செய்யக் கூடிய மனிதராகவே வரதராஜப்பெருமானை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

வரதராஜப்பெருமானிடம் மற்றவர்களின் தந்திரங்கள் பலிக்காது. அவரையாராவது ஏமாற்ற முடியாது. ஆதலினால் வரதராஜப்பெருமான்மீது பலருக்குக் கோபம், பொறாமை ஏற்படுவது சகஜமானது. வரதராஜப் பெருமானைப் போன்ற சிறந்த சிந்தனைவாதி, அறிவாளி, தந்திரசாலி, அரசியல் விவேகி எந்தவொரு இயக்கத்திலும் இருந்ததில்லை என்பது நான் கொண்ட அனுபவங்களில் இருந்து என்னால் அடித்துச் சொல்ல முடியும். வடகிழக்கு மாகாணத்தில் அவர் முதலமைச்சராக இருந்தபோது இலங்கையின் ஜனாதிபதி அதிகாரப் பங்களிப்புகள் செய்து உதவியும், அதே நேரத்தில் இந்திய இராணுவம் வெளியேறாமலும் இருந்திருக்குமாயின் வரதராஜப் பெருமாள் பல சாதனைகளைப் படைத்திருப்பார். அந்தத் திறமை அவரிடம் இருக்கிறது. ஏதோ ஈழத்தைப் பிடித்திருப்பார் என்று நான் சொல்வதாக அர்த்தப்படுத்தாமல் குறைந்த பட்சம் ஏதாவது சாதிக்கக்கூடிய வல்லமை படைத்த விட்டுக்கொடுக்காத திறமைசாலி என்பதுதான் அதன் அர்த்தம். எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் வரதராஜப்பெருமாள் ஒரு முதலமைச்சராக

கும்பகோணம் ஸ்ராலின் பத்மநாபாவின் திருமணத்தில் (1989ஆம் ஆண்டு)

பியால், கமல் போன்ற சிங்களத் தோழர்களுடன் மட்டக்களப்பில் பத்மநாபா (1989)

சென்னையில் பத்மநாபா, வரதராஜப்பெருமாளுடன் நான். (1988ம் ஆண்டு)

முன்னாள் ஈரோஸ் இயக்கத்தலைவர் வே. பாலகுமாரன் (வலதுபக்கம்)

அன்றைய ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவுடன் எவ்வளவு தூரம் கெடுபிடியாக நடந்து கொண்டார் என, 'நீங்கள் அலட்டிக்கொள்ளாது மௌனமாக எனக்கு ஒத்துழைத்தால் எனது மறைமுக ஆதரவு என்றும் உண்டு' என மறைந்த ஜனாதிபதி பிரேமதாசா வரதனுடன் அரசியல் பேரம் பேசியதை, வேறு சந்தர்ப்பத்தில் பயமுறுத்தல்கள் ஏற்படுத்தியதை நான் அறிவேன். அவர் ஒரு பொம்மை முதலமைச்சராக மற்றவர்கள் கூறுவதுபோல் இருந்திருக்கலாம். பலவிதமான சுகங்களுடனும் தனக்கேன் பிரச்சினை என்று வாழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும் ஜனாதிபதியைச் சந்தித்து வடகிழக்கு மாகாணங்களின் அதிகாரப் பரவலாக்கல், அபிவிருத்திகள். வேலை வாய்ப்புகள் சம்பந்தமாகப் போரிட்டார் என்பது மிக நெருங்கி இருந்த எனக்குத் தெரியும். அதேவேளை பலமுறை இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியை சந்தித்து இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் பிரச்சினையைத் தீர்க்க இலங்கை அரசுக்கு நெருக்குவாரத்தை கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். வடகிழக்கு மாகாணத்துக்கு முதலமைச்சராக வரும் எல்லாவிதத் தகைமைகளும் கொண்ட ஒருவரையே பத்மநாபா முதலமைச்சராக்கினார். இலங்கையில் இருந்த, இப்போது இருக்கும் அத்தனை அரசியல்வாதிகளுக்கும் சவால் விடக்கூடிய, கூர்மையான அறிவுத்திறன்கொண்ட இளம் அரசியல்வாதி அவர். இந்தியாவின் பொம்மையாக அவர் இருந்திருந்தால் எப்படி ஜெனரல் கல்கத்துடன் கூட எமது மக்களுக்காக வாதாடுவார், முரண்படுவார் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் ஜெனரல் கல்கத்துடன் ஒரே விமானத்தில் பயணம் செய்திருக்கிறேன். அவர் எப்படிப்பட்ட மனிதர் என்பது எனக்கும் தெரியும். இந்திய இராணுவத்தின் நடவடிக்கைகள் பற்றி வரதராஜப்பெருமாள் ஜெனரல் கல்கத்துடன் கோபத்துடன் கதைத்தவைகளை நான் அறிவேன். வரதராஜப்பெருமாள் சோரம் போனார் என்பதை நான் முற்றுமுழுதாக ஏற்க மாட்டேன். குருக்கள்தான் பூசை வைக்க வேண்டும் மற்றவர்கள் பூசை வைத்தால் அது எப்படியும் தவறுதான் என குருட்டுத்தனமான பாரம்பரியம் எம் மக்கள் மத்தியில் வளர்ந்ததால் ஏற்பட்ட விளைவுதான் இது.

வரதராஜப்பெருமானிடம் காணும் சிறப்பம்சம் எங்கும் எப்படியும் சமாளித்துப் போகும் அவரது சாதுரியம்தான். எந்தச் சூழலிலும் வாழும் திறமை அவரிடம் இருக்கிறது. மாற்று உடையில்லாதுகூட இருப்பார். இந்த உணவுதான், இப்படித்தான் என்றில்லை. எதையும் எப்படியும் சாப்பிடுவார். சாப்பாடில்லாமல்கூடப் பல நாட்கள் பட்டினி கிடப்பார். அவர் வெளி நாடுகளுக்குச் சென்றபோது அவரால் யாருக்கும் சிரமம் இருக்கவில்லை. அவர் எங்கும் படுத்து எதையும் சாப்பிட்டு எல்லோருடனும் நட்புக் கொண்டு நடந்து கொண்டார். அனைவரையும் நண்பனாகக் கருதிப் பழகும் அந்தப் பண்பு வரதனிடம் நிறையவே உண்டு.

புலோலி வங்கிக் கொள்ளை வழக்கு

புலோலி மக்கள் வங்கியில் சுமார் 8,57, 453 (எட்டு இலட்சத்து ஐம்பத்து ஏழாயிரத்து நானூற்றைம்பத்து மூன்று) ரூபா பெறுமதியான நகைகளும் 7355 (ஏழாயிரத்து முந்நூற்றி ஐம்பத்தைந்து) ரூபா பணமும் ஆயுதம் தாங்கிய போராளிகளினால் பறிக்கப்பட்டன. இதற்குத் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தவர்களே காரணம் என அதன் தலைவர்கள் முதற் கொண்டு சாதாரணத் தொண்டர்கள் வரை கைது செய்யப்பட்டனர். தங்க மகேந்திரன், ந. ஜெயக்கொடி, என். சந்திரமோகன், கோவை நந்தன், கொங்குவில் தவராஜா, ஹென்ஸ் மோகன், ஜே.பி.டி. ஜெயம், பி. சந்திரமோகன், வே. பாலகுமாரன், சி. புஸ்பராணி, வே. கல்யாணி போன்ற முக்கியமான வர்கள் இக்கொள்ளையில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் என இவர்கள் மீது பொலிஸார் வழக்குத் தொடர்ந்தனர். நீதிமன்றத்தின் முதலாவது விசாரணையில் புஸ்பராணி, கல்யாணி ஆகிய இருவரும் குற்றமற்றவர்கள் என விடுதலை செய்யப்பட்டனர். யாழ்ப்பாணத்தில் சிறிது காலம் நடந்த இந்த வங்கிக் கொள்ளை வழக்கை வழமைபோல் பேரினவாத சிங்கள அரசாங்கம் கொழும்புக்கு மாற்றியது.

இந்த வழக்கு 1981ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் கொழும்பில் நடத்தப் பட்ட வேளையில் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம் செயல் இழந்து அழிந்துபோன நிலையில் இருந்தது. ஆனாலும் இவ்வழக்கு சம்பந்தமான நடவடிக்கைகளில் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தில் இருந்த முக்கியத் தலைவர்கள் பங்களிப்பு செய்து உதவ வேண்டும் என்பது ஒரு கருத்தாக இருந்தது. இயக்கம் கலைந்துபோன நிலையில் இருந்தாலும் ஒரு காலத்தில் அனைவரும் ஒன்றாக இருந்துவிட்டு இப்போது மாட்டுப்பட்டவர்களைக் கைவிடக்கூடாது, எங்களால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்யவேண்டும் என நினைத்து இந்த வழக்கில் முன்நின்று வேலை செய்ய நான் முன்வந்தேன். ஆனால், வரதராஜப்பெருமாள், பிரான்ஸிஸ் போன்றவர்கள் இது பற்றிய சிந்தனையோ ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்ற ஆர்வமோ இல்லாது தங்கள் வேலைகளுடன் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். பல பெண்கள் உட்பட வழக்கில் சம்பந்தப்பட்ட அனைவரையும் கொழும்புக்கு அழைத்துச் சென்று அவர்களின் தங்குமிட, சாப்பாட்டு வசதிகளை நானே தனித்து நின்று கவனிக்க வேண்டி இருந்தது. அந்த நேரத்தில் முத்துக்குமாரசாமி சட்டத்தரணியாக இருந்ததால் அவர் வழக்கு சம்பந்தமான ஆவணங்களுடன் மாறடிக்க வேண்டி இருந்தது. வழக்கில் சம்பந்தப்பட்ட முக்கிய சந்தேக நபர்கள் அனைவரும் வழக்கு முடியும் வரை சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். வழக்கின் முக்கிய நபர்களில் கோவை நந்தனும் நல்லையாவும் நாட்டை

விட்டுத் தப்பி இருந்தனர். கமிலஸ் என்ற மன்னாரைச் சேர்ந்த இளைஞன் தற்கொலை செய்து கொண்டான். ஏனையவர்களில் தங்கமகேந்திரன், சந்திரமோகன், தவராஜா, ஹென்ஸ் மோகன், ஜெயக்கொடி, பாலகுமாரன் ஆகியவர்கள் தினமும் சிறைச்சாலையில் இருந்து நீதிமன்றத்துக்குப் பயங்கர ஆயுதப் படைகளின் பாதுகாப்புடன் கொண்டு வரப்பட்டனர்.

நான் நீண்ட காலம் சிறையில் இருந்ததால் சிறையில் இருப்பவர்கள் விதம்விதமான உணவு வகைகளை விரும்பிச் சாப்பிட ஆசைப்படுவர் என்பது தெரிந்ததால் தினமும் மத்தியான சாப்பாடு இறைச்சி, மீன் வகைகளும் ஹோட்டலில் இருந்து கொண்டு வந்து கொடுப்பேன். இவைகளை விடச் சிறையில் இருந்து வருபவர்கள் சிகரட், சவர்க்காரம் என கேட்கும் பொருள்களையும் வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டி இருக்கும். இதற்கான அனைத்துச் செலவுகளையும் நானே தாங்கிக் கொண்டேன். செலவுகையை மிஞ்சி ஏற்பட்டதால் கொழும்பில் இருந்த எனது நண்பர்கள், தெரிந்த வியாபாரிகள் என பலரிடம் கைமாற்றாகப் பணம் பெறவேண்டி ஏற்பட்டது. கொழும்பு நாலாம் குறுக்குத் தெருவில் வியாபாரம் செய்த நண்பர் ஹட்டன் நடராஜசிவம் கொடுத்த பணத்தைத் திரும்பப் பெற மறுத்துவிட்டார். மற்றைய அனைவரிடமும் கைமாற்றாகப் பெற்ற பணத்தைத் திரும்பக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அடைத்தேன். அந்த நேரத்தில் ஏதோ என்னிடம் பணம் தந்தது போல் அல்லது இயக்கப் பணத்தை நான் கட்டி வைத்திருப்பது போல் அதை வாங்கி வா, இதை வாங்கி வா, சோறு சாப்பிட்டு அலுத்துப் போச்சு இடியப்பம் கட்டி வா. பிரியாணி கட்டி வா என ஆளுக்காள் கேட்டபொழுது தயங்காது செய்தேன். தினமும் காலை தொடக்கம் நடக்கும் வழக்கில் நானும் ஒருவனாக ஆஜராகி எனது கடமைகளைச் செய்தேன்.

வழக்கின் எதிரிகள் தரப்பில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர் மு.சிவசிதம்பரம், கரிகாலன் போன்றவர்கள் முக்கிய வழக்கறிஞர்களாக வாதாடினர். என்னதான் இளைஞர்கள் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியைத் திட்டினாலும் எதிர்த்தாலும் அவர்களுக்கெல்லாம் நீதிமன்றத்தில் வழக் கென்று வந்துவிட்டால் அவர்களைக் காப்பாற்ற ஓடோடி வருவது முதலில் சிவசிதம்பரம்தான். நீண்ட காலமாக நான் சிவசிதம்பரத்துடன் நெருங்கிப் பழகினாலும் அமிர்தலிங்கத்துடன் எனக்கு இருந்தது போலான நெருக்கம் அவருடன் இருந்ததில்லை. ஆயினும் சிவசிதம்பரம் மீது எனக்கு என்றும் கௌரவமான மரியாதை உண்டு. அவர் தமிழர் கூட்டணியில் இணைந்து ஒற்றுமை என வந்தபின்பு அந்த ஒற்றுமையில் வழுவாது நின்ற மனிதர். தனது முன்னைய தலைவர் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் ஒற்றுமையில் காட்டிய அசிரத்தையைக் கண்டு மனம் கலங்கியவர் சிவசிதம்பரம். இவர் சிறந்த தமிழ் பாராளுமன்றவாதியாவார். கொழும்பில் அமிர்தலிங்கம், யோகேஸ்வரனைப் புலிகள் கொன்ற வேளையில் உயிர்தப்பிய சிவசிதம்பரம் கொஞ்சக் காலம் யாரையும் சந்திக்காது, யாருடனும் பேசாது, அரசியல் அஞ்ஞாதவாசம் பூண்டிருந்தார். சென்னையில் அடையாறில் உள்ள

அவரது இல்லத்துக்கு அந்த நேரத்தில் அவரை அன்புடன் நட்புரீதியாகப் பார்க்கச் சென்றேன். மிகவும் அன்புடன் வரவேற்று ஓரளவுக்கு மனம் திறந்து கதைத்தது மட்டுமல்லாது கொலை நடந்த நேரத்தில் என்ன நடந்தது என்பதையும் கொலையாளிகள் யார் என்பதையும் விபரமாகச் சொன்னார். அந்த அளவுக்கு அவரும் என்னில் மரியாதை வைத்திருந்ததை அவதானித்தேன். கை சுத்தமான தலைவர் சிவசிதம்பரம்.

புலோலி வங்கிக் கொள்ளை வழக்கில் ஏதோ செல்வாக்குப் புகுந்து விளையாடியதை உணர்ந்தேன். பணம் பாதாளம் வரை பாயும் என்பர். இங்கும் பணம் எங்கோவெல்லாம் பாய்வது போன்ற காட்சிகள் தோன்றி மறைந்தன. பணமும் செல்வாக்குப் பின்னணியும் இல்லாதவர்கள் மாட்டுப் படப் போகின்றனர் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டேன். நீதிபதியின் பின்பக்கக் கதவுகள் திறக்கப்பட்டன. வழக்கில் நான் பயந்திருந்த சங்கானைச் சந்திரமோகனும் கொக்குவில் தவராஜாவும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். யார் தண்டனை பெறுவதையும் நான் விரும்பவில்லை. அனைவரின் நலனுக்காகவுமே எனது நேரம், உழைப்பு, பணம் செலவாக்கிக் கொண்டேன். ஒரு நோக்கத்தை நோக்கி ஒன்றாகப் பயணிக்க முற்பட்டவர்களில் மாட்டுப்பட்டவர்களை விட்டுவிட்டு அனைவரும் விலகிக் கொண்டனர். மாட்டியவர்களுடன் நான், குமார் மட்டுமே துணை நின்றோம். அதிலும் குமார் இடையில் காலை வாரிவிட்டார். மிகவும் சூடாக வழக்கு நடந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது யாருக்கும் சொல்லாமல் குமார் அமெரிக்கா போய்விட்டார். அமெரிக்கா போவது என்பது அவ்வளவு சுலபமான விடயமல்ல. விசா எடுத்து, டிக்கட்டுகள் எடுத்து எத்தனையோ நாட்களுக்கு முன்பு தெரிந்து செய்யப்படும் பயணம். ஆனால் நடுக்கடலில் சாக விட்டதுபோல் தனக்கு ஏற்பட்ட குற்ற உணர்வு காரணமாக இருக்கலாம் குமார் எனக்குக்கூட தெரிவிக்காமல் விட்டது. தொடர்ச்சியாக வழக்குக்கு வந்து ஆவண ஒழுங்கு உதவிகளைச் சிவசிதம்பரத்துக்குச் செய்து கொண்டிருந்த குமார் திடீரென்று மறைந்து விட்டதும், அதன் பின்பு கரிகாலன் சொல்லி அவர் அமெரிக்கா போன விடயம் தெரியவந்த எனக்கு அதிர்ச்சி, கோபம், வெறுப்புப் போன்றவற்றைக் குமார் மீது ஏற்படுத்தியது.

முதலில் விடுதலை செய்யப்பட்ட சந்திரமோகன் நீதிமன்றத்துக்குள் இருந்த தனது காதலியைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு நீதிமன்றத்தை விட்டு வெளியேறினார். நீதிமன்ற வாசலில் நின்று எனது முகத்தைக் கூடப் பார்க்காது அவர் சென்றது எனக்கு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. 'எட நன்றி கெட்ட நாயே' என மனம் முணுமுணுத்தது. நான் சாதாரண மனிதன் தான். குறைந்த பட்சம் 'நன்றி புல்பா' என்ற வார்த்தையையாவது சந்திரமோகனிடம் இருந்து எதிர்பார்த்திருந்தேன். நீதிமன்ற வளவுக்குள் நின்று அவரது தந்தை நாராயணனுடன் அனைவரும் காரில் ஏறிப் போய்விட்டனர். அவ்வளவுதான் சந்திரமோகன் அதற்குப் பின்பு நீதிமன்றப் பக்கமே வரவில்லை. இதேபோல் இல்லாவிட்டாலும் தவராஜாவும் அன்று மாறியவர்தான். ஆக மொத்தம்

மாட்டியவர்கள் மாட்டுப்பட்டதுதான். தங்கமகேந்திரன், ஜெயக்கொடி ஆகியோர் கடுமையாக மாட்டுப்பட்டனர். தலைமறைவாக இருந்த கோவை நந்தன், நல்லையா போன்றவர்களுக்கும் தண்டனை வழங்கித் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது.

ஹென்ஸ் மோகனைப் பற்றிப் பலரும் பலவிதமான அபிப்பிராயங்களைக் கூறுவர். ஆனால் இந்த வழக்கு விடயத்தில் அவர் நடந்து கொண்ட விதம் வித்தியாசமானதாகும். வழக்கில் இருந்து விடுதலை செய்யப்பட்ட ஹென்ஸ் மோகன் வழக்கு முடியும் வரை என்னுடன் துணையாக நின்றது மட்டுமல்லாமல், என்னால் செலவு செய்யப்பட்ட செலவின் ஒரு பகுதியைத்தான் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். அவர் பணம் செலவு செய்தார் என்பதற்காக நான் கூறவில்லை. தலை தப்பியது தம்பிரான் புண்ணியம் என ஒரு பகுதியினரும், கண்டது யார் கேட்டது யார் என ஒரு பகுதியினரும் நடந்துகொண்ட வேளையில் அவர் தினமும் மற்றவர்களின் நலனுக்காக என்னுடன் சேர்ந்து உழைத்ததுதான் என்னால் மறக்க முடியாமல் உள்ளது.

மறுத்தோடியானேன்

ஏதோ ஒரு சூழ்நிலை. இதுதான் என்று சொல்லமுடியாத காரணங்கள் என்னை நாட்டை விட்டு ஓடு எனத் தூண்டியன. தொடர்ச்சியாக எத்தனை தடவைகள் பொலிஸாரின் கைகளிலும் இராணுவத்தின் கைகளிலும் அகப்பட்டு உதை வாங்குவது? எத்தனை வருடங்கள் சிறை இருப்பது? எம்மை நாமே கொல்லும் குருஷேத்திரத்திற்குள் ஏன் நாம் அகப்பட வேண்டும்? அந்தக் கொடுமைகளையெல்லாம் எத்தனை நாள் தாங்கிக் கொள்வது? மனம் நாட்டைவிட்டு ஓடு எனத் தூண்டியது. இந்தியாவில் இருந்து உடனடியாகத் திரும்ப வரமுடியாமல் 1981ஆம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியில் திண்டாடியதால், தொடர்ச்சியாக இரு மாதங்கள் நான் வேலை செய்த அலுவலகத்துடன் எந்தவிதத் தொடர்பும் இல்லாமல் இருந்ததால், நான் எங்கே என்ற கேள்வி நான் வேலை செய்த திணைக்களத்தில் கேட்கப்பட்டபோது, கூட இருந்து குழி பறிப்போரின் சகுனித்தனத்தால் வேலையில் இருந்து நீக்கப்பட்டேன். திணைக்களத்தில் இருந்த சிங்கள உயர் அதிகாரிகள் “நீ புலி. உனக்குத் திரும்பவும் வேலை தர முடியாது.” என்றனர். இத்துடன் ‘புலி தேடல்’ என்கிற பெயரில் எனது வீடு அடிக்கடி பொலிஸாரின் தேடுதலுக்கும் அட்டகாசத்துக்கும் உள்ளானது.

எனது நாடு, எனது மண், எனது ஊர் அனைத்தும் மறந்தேன். நான் பிறந்து, நான் தவழ்ந்து, நான் அளைந்து விளையாடிய மயிலிட்டியின் மண்ணைவிட்டுப் புறப்பட்டேன். எனது வளவில் உள்ள வேப்ப மரங்கள், முருங்கை மரங்கள், பப்பாளி மரங்கள், நெல்லிமரங்கள், அன்னமுன்னா மரங்கள், இலந்தை மரத்தின் முட்கள், தென்னைகள், பனைகள், இத்தனை மரங்களிலும் நான் ஏறியிருக்கிறேன். கிளைகள் முறித்து விளையாடி இருக்கிறேன். கள்ளன்- பொலிஸ் விளையாடி, இவைகளை எல்லாம் சுற்றி ஓடிப் பிடித்து விளையாடி, எத்தனைச் சுகங்களைக் கண்ட எனது வளவை விட்டுப் புறப்பட்டேன். நான் வளர்த்த கொமெய்னி என்னும் அன்பான நாய்; இரவு எத்தனை மணியானாலும் எனக்காகக் காத்திருந்து என்னுடன் உணவருந்தும் அன்பான நன்றியுள்ள சீவன். தென்னை, பனை மரங்களைத் தறித்துச் செயற்கையாக என்னால் செய்யப்பட்ட பொந்துகளில் சுதந்திரமாக நான் வளர்த்த கிளிகள், மைனாக்கள், அன்பாக வளர்த்த கீரிக்குட்டிகள், ஆடு, மாடு என அன்பான ஜீவன்கள் அனைத்தையும் விட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டேன். இவைகள் அனைத்தும் நான் மீண்டும் திரும்ப வீட்டுக்கு வரும்வரை உயிருடன் இருக்குமா என நினைத்தேன். கண்கள் கலங்கப் புறப்பட்டேன்.

எனது மண்ணை விட்டு என்னை யார் துரத்துகின்றனர்? எனக்கே விடை தெரியவில்லை. நான் எனது மண்ணைவிட்டு ஓடி வரவில்லை என்றால் நிச்சயம் நான் இப்போது உயிருடன் இருந்திருக்க மாட்டேன். கண்டிப்பாக நான் கொல்லப்பட்டிருப்பேன். யாரால்? எனது மண்ணை ஆக்கிரமித்திருக்கும் எதிரிகளாலா? அல்லது எனது மண்ணை மீட்கப் புறப்பட்ட எனது சகோதரர்களாலா? இதில் இரண்டில் ஒன்றால் என்பது நிச்சயம். இதில் எவர் கையாலும் சாக விரும்பாததால் எனது மண்ணை விட்டு என்னை நானே துரத்தினேன்.

காங்கேசன்துறை தொடக்கம் தெய்வேந்திரமுனை வரை நெடுக்காகவும், முந்தல் தொடக்கம் ஏறாஹூர் வரை குறுக்காகவும் இலங்கை என்னும் அந்தப் பூமியில் நான் கால் மிதிக்காத இடம் எது? இராமர் அணையின் மண் முகட்டில்கூட எனது கால் பதிந்தது என்னமோ தற்செயல் நிகழ்ச்சி என்றாலும் இன்று நினைக்கையில் எவ்வளவு சந்தோஷமாக உள்ளது. இலங்கையின் மலை முகடுகளிலும், வட்டவளை வளைவுகளிலும், கினிகத்தனை பள்ளத்தாக்குகளிலும், சிவனொளி பாதமலையின் சூரிய உதயத்திலும், லக்சபான நீர் வீழ்ச்சியிலும், டெவன் நீர்வீழ்ச்சியிலும் பேதுருநாலகால மலையின் குளிரிலிலும், நுவரெலியாவின் அழகிய ஏரிகளிலும், ஹற்றன் மக்களின் அன்பிலும் நான் கண்ட மகிழ்ச்சி இனிக் கிடைக்குமா? எனது மண்ணை விட்டு ஏன் துரத்தப்பட்டேன்? எமது மக்களிடையே மண்ணுக்கு மண் காணப்படும் வித்தியாசமான உபசரிப்புகள்? குதிரமலை முனையில் இருந்து கற்பிட்டி, புத்தளம், மதுரங்குளி, உடப்பு, சிலாபம், மாதம்பை, நாத்தாண்டி வரையிலான கரையேர மக்களிடையே காணப்படும் உபசரிப்பு ஒருவிதம். குச்சுவெளி தொடக்கம் நிலாவெளி, கன்னியா, தோப்பூர், கதிரவெளி, வாகரை வரை வாழும் மக்களின் உபசரிப்பு ஒரு விதம். கற்குடா தொடக்கம் கல்முனை, காரைத்தீவு, திருக்கோவில், அறுகம்முனை, குமணமுனை வரை வேறு உபசரிப்பு என வித்தியாசமான வாழ்வு முறைகளும் பண்புகளும் கொண்ட இந்த மக்களிடையே வாழும் சுகத்தை விட்டும் எனது மண்ணின் இயற்கையை விட்டும் நான் ஓடுவதற்கு முடிவெடுத்தேன்.

சுழிபுரத்தைச் சேர்ந்த சதாசிவம் சிவசண்முகமூர்த்தி என்னும் சுந்தரம் விடுதலைப் புலிகளின் இயக்கத்தில் இருந்து உமாமகேஸ்வரன் வெளியேற்றப்பட்டபோது தானும் வெளியேறியவர். 'புதிய பாதை' இயக்கத்தை அமைத்தவர்களில் சுந்தரம் முக்கியமானவர். பின்னாளில் அதாவது, 1981ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 28ஆம் திகதி ஆனைக் கோட்டை பொலிஸ் நிலையத்தைத் தாக்கி அழித்து ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றக் காரணமானவர் இவர். இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் இதுவே முதலாவதாகத் தாக்கி அழிக்கப்பட்ட பொலிஸ் நிலையமாகும். எமது மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் சுந்தரம் கொண்டிருந்து தூய்மையான நேசிப்பு சந்தேகத்திற்கு அப்பாற்பட்டது.

சுந்தரம் 'புதிய பாதை' பத்திரிகையைப் பொறுப்பாக நடத்தி வந்தார். இதன் பொருட்டு 1982ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 2ஆம் திகதி யாழ் வெலிங்டன் தியேட்டருக்கு முன்னால் இருந்த சித்திரா அச்சகத்துக்குப் போய்விட்டு வெளியே வந்தபொழுது விடுதலைப்புலிகளினால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். மாற்றுஇயக்கப் போராளி ஒருவர் கொல்லப்பட்ட முதலாவது சம்பவம் எமது போராட்டத்தில் இக்கொலை மூலம் தொடங்கப்பட்டது. சுந்தரத்தின்மீது பிரயோகிக்கப்பட்ட இந்தக் கொடூரமான கொலைப்பாதகம் என் போன்ற பலரது மனதை மிகவும் பாதித்தது.

உமாமகேஸ்வரன்-ஊர்மிளா உறவு சம்பந்தமாக எழுந்த பிரச்சினையில் புலிகளுக்கிடையில் பெரியதொரு பிளவேற்பட்டது. இப்பிளவு பழிக்குப்பழி என்ற நிலைமையை ஏற்படுத்தியது. உமாமகேஸ்வரன் தனக்கும் ஊர்மிளாவுக்குமிடையேயான உறவைக் கடைசிவரை ஏற்க மறுத்ததால் பிரபாகரன் மிகவும் கோபமாக இருந்தார். இதன் பலனாக புலிகள் இயக்கத்தைவிட்டு வெளியேற்றப்பட்ட உமாமகேஸ்வரன், தானே புலிகளின் தலைவன் எனவும் புலிகள் இயக்கம் தங்களுடையதே எனவும் உரிமை கோரினார். இதனால் மேலும் கோபமடைந்த பிரபாகரன் உமாமகேஸ்வரனுக்கு மரணதண்டனை விதித்தார். ஒபரோய் தேவன் எனக்குச் சென்னையில் வைத்துக் கூறியதன்படி இந்த மரணதண்டனை விடயத்தை ஆரம்பத்தில் பாலசிங்கம் மிக வன்மையாகக் கண்டித்திருக்கிறார். அத்துடன் "உமாமகேஸ்வரனை நாங்கள் சுட வெளிக்கிட அவங்கடை ஆட்கள் எங்களைச் சுட வெளிக்கிட்டால் என்ன செய்வது" எனக் கேட்டிருக்கிறார்.

உமாமகேஸ்வரன் - ஊர்மிளா உறவு பற்றிய விசாரணையின்போது ஊர்மிளாவின் முகத்தில் பிரபாகரன் துப்பினார். இந்நிகழ்வால் அவமானப் பட்ட ஊர்மிளா கதறி அழுதிருக்கிறார். ஆனால் எந்தக் கட்டத்திலும் தனது செயலுக்காகப் பிரபாகரன் வருத்தம் தெரிவித்துக் கொள்ளவில்லை.

தன்னை வெளிநாடுகளுக்குப் பிரச்சாரத்துக்குச் செல்ல அனுமதிக்காதது, இயக்கத்தைவிட்டு வெளியேற்றியது, ஊர்மிளாவைத் துப்பி அவமதித்தது போன்ற காரணங்களால் உமாமகேஸ்வரன் பிரபாகரன்மீது ஆத்திர மடைந்திருந்தார். பிரபாகரன் வசதியாக அகப்படும் இடத்தில் அவரைக் கொலை செய்யும் திட்டம் உமாமகேஸ்வரனிடமும் இருந்தது. ஆளையார் கொல்லச் சந்தர்ப்பம் பார்த்திருந்தனர்.

1982ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 19ஆம் திகதி உமாமகேஸ்வரனும் ஜோதீஸ்வரனும் (கண்ணன்) உணவு வாங்கும் பொருட்டுச் சென்னை பாண்டி பஜார் வந்தபோது அங்கு வந்த பிரபாகரனும் இராகவனும் இவர்களைக் கண்டுகொண்டனர். உடனே இராகவனும் பிரபாகரனும் உமாமகேஸ்வரனையும் ஜோதீஸ்வரனையும் நோக்கி கைத் துப்பாக்கியால் சுட்டனர். உமாமகேஸ்வரன் தனது மோட்டார்சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டார். காயங்களுக்குள்ளான ஜோதீஸ்வரனும் பிரபாகரனும்

ராகவனும் பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்டனர். தப்பி யோடிய உமா மகேஸ்வரன் தமிழ்நாட்டை விட்டுத் தப்பி ஓட முயன்று கும்மிடிப்பூண்டி புகையிரத நிலையத்தில் நின்றவேளை, பொலிஸார் கைதுசெய்ய முயன்ற போது, பொலிஸாரை நோக்கித் துப்பாக்கியால் சுட்டுவிட்டுத் தப்பி ஓட முயற்சித்தார். எனினும் அவர் ரயில் பாதையில் தடுக்கி விழுந்து ஓட முடியாத நிலையில் பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்டார்.

இச்சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்ட தமிழ் உலகம் வேதனையும் வெட்கமும் அடைந்தது. இத்துயரமான சம்பவம் ஏன் நடந்தது என நான் யோசித்தேன். ஏறிக் கொண்டிருப்பவனை இழுத்து விழுத்துவதில் எமது மக்கள் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தினர் வல்லவர்கள். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர்கள் கருணாநிதி மூலம் இந்திரா காந்தியைத் தொடர்புகொண்டு அவரின் தலையீட்டால் கைது செய்யப்பட்ட புலிகளின் தலைவர்கள் விடுதலை செய்யப்பட்டனர்.

எனது தனிப்பட்ட அலுவல் காரணமாகக் கொழும்பில் எனது நண்பர் ஜெயராஜா என்பவர் வீட்டில் நான் தங்கி இருந்தேன். 1982ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 28ஆம் திகதி சேர் மார்க்ஸ் பெர்னாண்டோமாவத்த, கொழும்பு - 7இல் இருந்த விவசாயத் திணைக்கள தலைமையகத்துக்குப் போகும் பொருட்டு பம்பலப்பட்டி பஸ் நிலையத்தில் காத்திருந்தேன். அந்த நேரத்தில் அருகில் இருந்த புத்தக்கடையில் 'வீரகேசரி' பத்திரிகை வாங்கிப் பார்த்தபொழுது எனது தலையில் பேரிடி விழுந்ததுபோல் அந்தச் செய்தி இருந்தது. 1982ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 26ஆம் திகதி இரவு இறைகுமாரனும் உமைகுமாரனும் கொல்லப்பட்டு அளவெட்டியில் உள்ள வயல்வெளி ஒன்றில் வீசப்பட்டப் படமும் செய்தியும் இருந்தன. கொடுமையிலும் கொடுமையான யாராலும் மன்னிக்க முடியாத கொடுமை இந்த இருவரதும் கொலைகள். இந்த இருவருடனும் கடைசிக் காலத்தில் எனக்குக் கருத்து ஒருமைப்பாடு இருக்கவில்லை. இறைகுமாரனுடன் வேலைசெய்யும் அலுவலகத்திலும், உமைகுமாரனுடன் காங்கேசன்துறைக் கருணானந்தசிவம் வீட்டிலும் நான் கருத்துரீதியாக மோதிக் கொண்டதுண்டு. ஆனால் ஒரு நாள் கூட நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் கோபித்துக் கொண்டதில்லை.

இறைகுமாரனை நான் தமிழ் அரசுக் கட்சியில் இருந்து தெரிந்து கொண்டேன். அவர் தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் எம்முடன் இயங்கிய முற்போக்காகச் சிந்திக்கத் தெரிந்த இளைஞர்களில் ஒருவர். அவர் எனது சகோதர உத்தியோகத்தார். அவர் தமிழ் இளைஞர் பேரவையிலும், நாங்கள் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்திலும் என இயங்கியபோதுகூட எம்மிடையே பலமான உறவு இருந்தது. இறைகுமாரனுடனும், உமைகுமாரனுடனும் பழகியவர்களுக்குத் தெரியும் அவர்களது மென்மையும் மற்றவர்களுடன் பழகும்பொழுது உள்ள பண்பும். அமைதியாக ஒன்றும் தெரியாததுபோல் இருந்து கொண்டு சாதனை படைப்பவர்கள். தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் இந்த இருவரும் விடாப்பிடியாகத் தங்களை

இணைத்துக் கொண்டனர் என்பதைவிட அவர்கள் வேறு எதையும் அறியாதவர்கள். துன்பப்பட்ட அடக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களால் வீடுகளில் செய்யப்பட்ட தும்புத் தடிகள், விளக்குமாறுகள், ஓலைப் பெட்டிகள் போன்றவைகளைத் திருவிழா நாட்களிலும், பண்டிகைக் காலங்களிலும், விசேட நாட்களிலும் கொண்டு சென்று விற்பனை செய்தனர். தங்கள் உழைப்பின் பெரும்பகுதியை அடக்கப்பட்ட மக்களுக்கு அர்ப்பணித்தனர். ஏற்றுக்கொண்ட கருத்தை மக்கள் மத்தியில் தீயெனப் பரப்பினர். அவர்களது சேவைக்குத் தரப்பட்ட பரிசாகச் சிலுவையில் அறையப்பட்டனர்.

தமிழ் இளைஞர் பேரவை காலம் தொடக்கம் சந்ததியாரை எனக்குத் தெரியும். வெலிக்கடைச் சிறையில் எங்களுடன் இருந்தவர். முக்கியமாக எனது அறைக்கு முன்பாக உள்ள அறையில் இருந்தவர். அவருடன் நீண்ட காலம் பழகியதன்மூலம் நான் கண்ட உண்மை, அவர் மிகவும் ஆபத்தான பேர்வழி. அவரிடம் இருந்த நல்ல குணங்களைவிட, மோசமான குணங்கள் அவர்மீது பயத்தை ஏற்படுத்தும். எல்லோரையும் குழப்பிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கும் மனோவியாதி அவரிடம் உண்டு. முரட்டுத்தனமாக வாதிடுவார். தனக்கென ஒரு கூட்டத்தை வைத்திருந்து மற்றவர்களை இகழும் தன்மை அவரிடம் உண்டு. தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் பொதுச்சபைக் கூட்டம் ஒன்றில் கச்சத்தீவைத் தமிழ் ஈழமாகப் பிரகடனப்படுத்துங்கள் எனப் பிடிவாதமாக நின்றார். சாத்தியமில்லாத ஒன்றைப் பேசிக் குழப்புுவதே இக்கோரிக்கையின் நோக்கம்.

கூட்டணியுடன் நாம் முரண்பட்டுத் தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் இருந்து வெளியேறியபோது எம்மை எதிர்த்துத் தமிழர் கூட்டணியினருடன் நின்றுகொண்டவர்களில் முக்கியமாக இறைகுமாரன், சந்ததியார் ஆகிய இருவரும் அடங்குவர். பின்பு இவர்கள் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியுடன் முரண்பட்டு மோதல் என வந்தபோது 'தமிழ் ஈழ விடுதலை அணி' என்ற அமைப்பைத் தொடங்கினர். இதில் சந்ததியார் விடுதலைப் புலிகளில் இருந்து பிரிந்த 'புதிய பாதை' குழுவினருடன் சேர்ந்து கொண்டது யாருக்கும் தெரியாது. சந்ததியார் 'தமிழ் ஈழ விடுதலை அணி' யில் இருந்த பலரைப் 'புதிய பாதை'க்கு கொண்டு செல்ல முயன்றபோது இறைகுமாரனுக்கும் சந்ததியாருக்கும் ஏற்பட்ட முரண்பாடு பின்பு நிரந்தரமாகியது.

கொலை செய்ய உத்தரவிடுவதில் உமாமகேஸ்வரனுக்குச் சந்ததியார் ஒன்றும் குறைந்தவர் இல்லை. மாதவன் இயக்கத்தில் இருந்த காலத்தில் நிதிமோசடி காரணம் காட்டி அவரைக் கொலை செய்ய சந்ததியார் உத்தர விட்டார். ஆனால் மாதவன் அதிலிருந்து தப்பி பிரான்ஸ் வந்தார். சந்ததியாருக்கும் சரோஜினிக்கும் இடையே இருந்த உறவுபற்றி அரபாத் என்னும் தேவகுமாருக்குத் தெரியவந்தபோது அவர் சந்ததியாரைக் கேள்விக்குட்படுத்தினார். தேவகுமாருக்கு மரண தண்டனை சந்ததியாரால் அறிவிக்கப்பட்டது. யோகநாதன் தேவகுமாரச் சிறிது காலம் பாதுகாத்து வைத்தாலும் சந்ததியாரின் மரண தண்டனையில் இருந்துத் தப்ப தேவகுமார்

இராணுவத்திடம் சரணடைந்தார். சந்ததியாரின் ஆணையின் பேரில் இறைகுமாரன், உமைகுமாரன் கொல்லப்பட்டனர்.

1985ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 18ஆம் திகதி தமிழ் நாட்டில் வைத்துக் கடத்தப்பட்ட சந்ததியார் பற்றி இன்றுவரை செய்திகள் இல்லை. இவர் கொல்லப்பட்டார் என்றும் இவரது கொலைக்கு உமாமகேஸ்வரன் தான் காரணம் எனவும் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. சென்னையில் இருந்த அடுக்குமாடிக் கட்டடம் ஒன்றில் இருந்த சந்ததியாரைக் கடத்துவதற்கு இளம் பெண் ஒருவர் உதவினார் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். வாளெடுத்தவர்கள் வாளால் சீவப்படும்பொழுது மற்றவர்கள் பார்த்துச் சந்தோசிக்கும் அளவுக்கு வாழ்ந்துவிடக் கூடாது.

இறைகுமாரன், உமைகுமாரன் கொல்லப்பட்ட செய்தி பல இடங்களில் திரிபடைந்து இறைகுமாரனுடன் நானும் கொல்லப்பட்டதாக வதந்தி பரவியது மட்டுமல்ல, பலர் அதை நம்பி விட்டனர். வெளிநாடு போகும் திட்டம் என்னிடம் இருந்ததால் பல இடங்களில் என்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாது நான் கொல்லப்பட்ட வதந்தியை உண்மை என மற்றவர்கள் நம்ப வழி செய்தேன். 1982ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 17ஆம் திகதி வெளிவந்த 'வீரகேசரி' பத்திரிகையில் "புல்பராஜா - இறைகுமாரன் குடும்பத்துக்கு நிதி உதவி - பயிர்ச் செய்கை உத்தியோகத்தர் சங்கக் கூட்டத்தில் தீருமானம்" என்ற தலைப்பில் செய்தி வெளியிடப்பட்டிருந்தது. இது எனக்கு மிகவும் சாதகமாக அமைந்தது. நாட்டை விட்டு வெளியேறுவது சுலபம் என எண்ணினேன்.

கொழும்பு விமான நிலையத்தில் எமது பயணத்துக்காக நானும் எனது மனைவியும் நின்றிருந்தோம். எனது மிக நெருங்கிய நண்பர் ஒருவர் எனது பயண ஒழுங்குகளைக் கல்விங்காடு ஜெயம் மூலம் செய்திருந்தார். விமான நிலையம் வந்த பின்புதான் பேரிடியானது. விமான நிலைய இரகசிய பொலிஸாரிடம் இருந்த நாட்டைவிட்டு வெளியேறத்தடை செய்யப்பட்டவர்களின் பட்டியலில் எனது பெயரும் இருக்கிறது என்பது தெரியவந்தது. எனது பயணத்திற்கு உதவுவதாக வாக்களித்த விமான நிலைய அதிகாரியே இச்செய்தியை என்னிடம் கூறி அதிரவைத்தார். விமான நிலைய குடியகல்வு அதிகாரிகளுக்குப் பக்கத்தில் இரகசியப் பொலிஸாரும் இருந்தனர். இரகசிய பொலிஸார் அனுமதித்தப் பின்பே ஒரு பயணி விமானத்தில் ஏறலாம். இரகசியப் பொலிஸாரைத் தாண்டுவது கடினம் என எமக்கு உதவ முன்வந்த விமான நிலைய அதிகாரி சொன்னார். அன்று நான் மட்டுமல்ல, என்னுடன் கல்விங்காடு ஜெயத்தின் ஏனைய பயணிகள் பலரும் அங்கு நின்றனர். கல்விங்காடு ஜெயம் என்னை ஊக்குவித்தார். நடப்பது நடக்கட்டும் என வரிசைக்கு வந்தேன். இதற்கிடையில் எங்களுடன் கொழும்புவரை துணைக்கென வந்த எனது அண்ணன் "எவ்வளவு பணம் செலவானாலும் பரவாயில்லை அலுவலைப் பாருங்கள்" என அதிகாரியிடம் பேரம் பேசத் தொடங்கினார். ஆனால் இரகசியப் பொலிஸாருடன் பேரம் பேசுவது ஆபத்து

என எமக்கு உதவும் அதிகாரி மறுத்துவிட்டார். நாட்டை விட்டு வெளியேறுவது அல்லது பொலிஸாரிடம் மாட்டிக்கொள்வது என முடிவெடுத்தேன். எனக்கு இதைவிட வேறு வழியில்லை. எனது மனைவியை எனது அண்ணனிடம் விட்டேன். நான் அகப்பட்டால் எனது மனைவிக்கு அண்ணன் பாதுகாப்பாக இருப்பார். நான் பிரச்சினை இல்லாமல் உள்ளே போனால், எனது மனைவி பயணிகளுடன் சாதாரண சோதனைகளுடன் உள்ளே வந்து என்னுடன் சேர்ந்து கொள்ளலாம்.

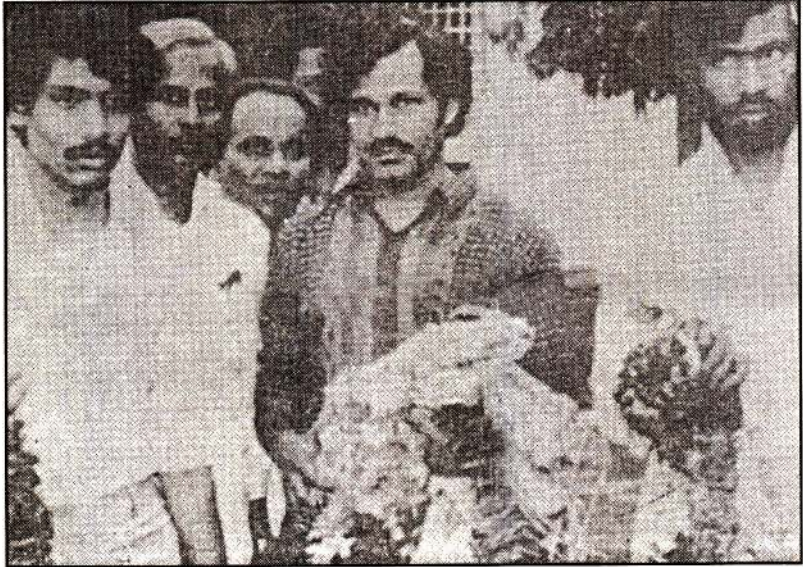
எனது இதயம் துடிக்கும் சத்தம் எனக்கே கேட்டது. வரிசையாகக் குடியகல்வு அதிகாரிகளின் மேசையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தேன். மனதுக்குள் பதற்றமாக இருந்தது. எனது முறை வந்தது. கடவுச்சீட்டைக் கொடுத்தேன். கடவுச் சீட்டைப் பரிசோதித்த அதிகாரி தனது முத்திரையை அதில் அடித்து என்னிடம் நீட்டினார். இரகசியப் பொலிஸார் கடவுச் சீட்டுகளையும் தங்களிடம் இருந்த பட்டியலையும் பயணம் செய்யும் பிரயாணிகளையும் சரிபார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். நான் வரிசையில் நின்றேன். எனக்கு முன் நின்ற கல்வியங்காடு ஜெயத்தின் பயணியான தியாகராஜா என்பவரின் கடவுச்சீட்டை இரகசியப் பொலிஸார் கிண்டிக் கிண்டி பார்க்கத் தொடங்கினார். தியாகராஜாவை எனக்கு முதலே தெரியும். அவர் எனது நண்பரும் கூட. அரசியல் ஈடுபாடு எதுவும் கிடையாது. தியாகராஜாவை திடீரெனச் சூழ்ந்துகொண்ட இரகசியப் பொலிஸார் அவரைத்தம்முடன் அழைத்துக் கொண்டு போயினார். இரகசியப் பொலிஸாரின் இடத்தில் இப்போது யாரும் இல்லை. எனது அதிர்ஷ்டம். என்னை உள்ளே போகும்படி எமது அதிகாரி கண்ணால் சைகை காட்டினார். நான் யாரையும் திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமல் விமானத்துக்காகக் காத்திருந்த பயணிகளுடன் பயணியாகக் கரைந்து கொண்டேன். எனது மனைவி முகத்தில் மகிழ்ச்சி யுடன் வரிசையில் நின்று குடியகல்வு அதிகாரியிடம் தனது கடவுச் சீட்டைக் கொடுத்து உள்ளே வந்து என்னுடன் சேர்ந்துகொண்டார்.

தியாகராஜா அன்று எங்களுடன் பயணம் செய்யவில்லை. ஆனைக் கோட்டை என்னும் இடத்தில் நடைபெற்ற கொலைச் சம்பவம் ஒன்றுக்காகப் பொலிஸார் தியாகராஜா என்னும் ஒருவரைத் தேடினர். ஒன்றும் தெரியாத இந்தத் தியாகராஜா மாட்டுப்பட்டார். பல நாட்கள் விசாரணையின் பின்பு தியாகராஜா விடுதலை செய்யப்பட்டார். பல மாதங்களின் பின்பு பிரான்ஸ் வந்த தியாகராஜா இப்போது குடும்பத்துடன் வாழ்கிறார்.

விமானம் ஓடுபாதையில் (runway) ஓடத் தொடங்கவே மனம் கலங்கத் தொடங்கியது. விமானம் எழுந்து எனது நாட்டின் மண்ணை எனது கண்களுக்கு மெல்ல மெல்ல மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. எனது கண்களில் வெள்ளமாகக் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது. இந்த நாட்டில் நானும் எனது சந்ததியும் சுதந்திர மனிதர்களாக வாழவேண்டும் என்பதற்காக நானும் என்னைப் போல் எத்தனை இளைஞர்களும் போராட முன்வந்தோம். இன்று நான் அவர்களை எல்லாம் விட்டுவிட்டு

கொன்று வீசப்பட்ட இறைகுமாரன் (தாடியுடன்), உமைகுமாரன் உடல்களை நீதிபதி பார்வையிடுகிறார்.

பாண்டி பஜார் துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சம்பவத்தைத் தொடர்ந்து கைது செய்யப்பட்டு வேலூர் மத்திய சிறையில் அடைக்கப்பட்ட உமாமகேஸ்வரன் தனது இரு தளபதிகளுடன் விடுதலையாகி வெளியே வந்தபோது அவரது தமிழக நண்பர்களால் மாலை போட்டு வரவேற்கப்பட்டார். (மாலைகளுடன் நடுவில் உமாமகேஸ்வரன் இரண்டு கோடிகளிலும் அவரது தளபதிகள்).

ஓடுகிறேன். இல்லை ஓட்டப்படுகிறேன். ஓடுகிறேனா? ஓட்டப் படுகிறேனா? இன்னும் எத்தனை இளைஞர்கள் ஓடப் போகிறனர். விமானம் மேலே சென்று இப்போது முகில்களால் அனைத்தும் மறைக்கப்பட்டன. எனது கண்ணீர்த்துளிகள் யாருக்காக? எனக்காகவா? அல்லது நான் விட்டுவிட்டு வரும், நான் நேசித்த எனது மக்களுக்காகவா?

விமானப் பணிப்பெண் தந்த விஸ்கி கசந்தது.

இரண்டாம் பகுதி

பிரான்ஸில் ஆரம்பத் தமிழ் அமைப்புகள்

சொந்த மண்ணின் மக்களின் விடுதலைக்காகப் போராட மார் தட்டிப் புறப்பட்ட நான் திருவிழாவில் தொலைந்த குழந்தை போல் பிரான்ஸ் மண்ணில் அகதியானேன். அந்நியர் யாரும் வா என்று அழைக்காமலேயே வேண்டாத விருந்தாளியைப் போல் கூனிக் குறுகி, என் சொந்த முகத்தை இழந்து, பட்டமரம் போல் உணர்ச்சியற்று நின்றேன். ஏதோ ஓர் உந்துதலில் வெளிநாடு வந்தாயிற்று. ஆனால், எங்கே போவது? யாரிடம் போவது? என்ன செய்வது? என்பதே பெரிய கேள்வியாயிற்று. என்னுடன் சிறையில் இருந்த சூரியகுமாரன் வீட்டில் கரையொதுங்கினேன். அந்த நாட்களில் தனியொருவருக்கே தங்க இடம் கிடைப்பது பெரிய பிரச்சினை. மனைவியுடன் வந்த எனக்கு வீட்டின் ஒரு பகுதியைப் பிரித்து அடைத்துச் சிறியதொரு அறையாக்கித் தந்தார் சூரியகுமாரன். இப்போது வெளிநாடுகளில் வாழும் நம்மவர்களுக்குச் சொந்தம் பந்தம் எனச் சகல உறவுகளும் வந்து வசதியாக வாழ்கின்றனர். ஆனால், அப்போது நாங்கள் உண்மையாகவே அகதி களாகவும் அநாதைகளாகவுமே வாழ்ந்தோம். 1980களில் வீட்டின் ஒரு பகுதியை அறையாகப் பிரித்து இரண்டு பேருக்கு மட்டும் தருவது என்பது பெரிய காரியம். பெரும்பாலான இலங்கையர்கள் குறைந்த பட்சம் படுப்பதற்கே இடமின்றி அலைந்த காலம் அது.

பிரான்ஸில் பாலகிருஷ்ணன், உரும்பிராய் மகேந்திரன், நித்தியானந்தன், நிருத்தகுமார், சூரியகுமாரன், சந்திரகுமாரன் போன்ற சிறையில் இருந்தவர்கள் சில பொது வேலைகள் செய்து கொண்டிருந்தனர். நான் பிரான்ஸ் வந்து சில நாட்கள் ஆகவில்லை. 1982ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 13ஆம் திகதி இலங்கையில் தியோடர் டி அல்விஸ் என்ற நீதிபதியால் குட்டிமணிக்கும் ஜெகனுக்கும் மரணதண்டனை எனத் தீர்ப்பு வழங்கப் பட்ட செய்தி பேரிடியாக வந்து சேர்ந்தது. இந்தத் தீர்ப்பை எதிர்த்து பாரிசில் மேற்சொன்னவர்களில் சிலரால் மாபெரும் ஊர்வலம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இந்த ஊர்வலத்தில் நானும் கலந்து கொண்டேன். பிரான்ஸில் இதுவே எனது முதலாவது அரசியல் நடவடிக்கையாகும்.

பிரான்ஸில் இலங்கைத் தமிழர்களின் சார்பில் முதல் தொடங்கப்பட்ட அமைப்பு 'பாரிஸ் தமிழ் மன்றம்'. இதில் நிருத்தகுமார், எமிலர்ன், ராஜ்குமார். முருகதாஸ், ஏரம்பு, பாலகிருஷ்ணன் போன்றவர்கள் வேலை செய்தனர். பின்பு 'இலங்கை நலன்புரி சங்கம்' என்ற அமைப்பும் உருவாக்கப்பட்டது. இதில் ஏ.எஸ் உதயகுமார், தோமஸ், வேலும் மயிலும் மனோகரன், சோமசுந்தரம் போன்றவர்கள் வேலை செய்தனர். 'பாரிஸ் தமிழ் மன்ற'த்தில் ஏற்பட்ட உட்பிரச்சினை காரணமாக ஏரம்பவும் பாலகிருஷ்ணனும் அதில் இருந்து வெளியேறி 'பாரிஸ் தமிழர் இயக்கம்'

என்ற அமைப்பை உருவாக்கினர். இதில் தோழர் சுரேந்திரன், பாலகிருஷ்ணன், ஏரம்பு, உமாகாந்தன், பாலசுப்ரமணியம், முத்துக்குமார், சிவதாஸ், மகேஸ்வரன் போன்றவர்கள் முன்னணி உறுப்பினர்களாக இயங்கினர். இந்த அமைப்புகளில் இலங்கையின் ஆங்கிலப் பத்திரிகைத் துறையில் நீண்டகால அனுபவம் கொண்ட ஆனந்தசிவம் ஆரம்ப காலங்களில் ஆர்வத்துடன் செயற்பட்டாலும், பின் நாட்களில் அவர் பொது வேலைகளில் இருந்து ஒதுங்கிக் கொண்டார்.

மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைக்கான தேர்தல் கூட்டம் நாச்சிமார் கோவிலடியில் 1981ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 31ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்டது. இக்கூட்டத்தில் பாதுகாப்பிற்கு நின்ற இரு பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்களை உமாமகேஸ்வரன் கொன்றதனால் யாழ் மாவட்டம் எங்கும் மோசமான வன்முறைகள் அரசபடைகளால் மேற்கொள்ளப்பட்டன. யாழ்நூல்நிலையம் எரிக்கப்பட்டது. 'ஈழநாடு' காரியாலயம் எரிக்கப்பட்டது. யோகேஸ்வரன் வீடு, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி அலுவலகம் என எல்லா இடங்களும் எரிக்கப்பட்டன. இவைகள் அனைத்தையும் விபரமாக முன்பு எழுதியிருந்தேன். இந்த அநியாயத்தைக் கண்டித்து 'பாரிஸ் தமிழர் மன்றம்', 'பிரான்ஸ் தமிழர் இயக்கம்', இலங்கை நலன்புரிச்சங்கம் ஆகிய அமைப்புகள் ஒன்றுகூடி ஊர்வலம் ஒன்றைப் பாரிஸ் நகரில் நடாத்த ஏற்பாடு செய்தன. இந்த ஊர்வலத்தின்பின்பு மூன்று அமைப்புகளும் ஒன்றுசேர வேண்டும் என்னும் கருத்து வைக்கப்பட்டது. பாரிஸ் தமிழ் மன்றமும், இலங்கை நலன்புரிச் சங்கமும் ஒன்றிணைந்தபோது பிரான்ஸ் தமிழர் இயக்கம் இதில் ஒன்றுசேரவில்லை. ஒன்றாக இணைந்த 'பாரிஸ் தமிழ் மன்ற'மும் 'இலங்கை நலன்புரிச் சங்க'மும் 'தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு' என்ற பெயருடன் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தன. இன்றும் பிரான்ஸில் இந்தத் தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு (ரி.சி.சி) இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு தொடங்கிய காலத்தில் அதில் முருகதாஸ், பெனடிசுர் சிங்கநாயகம், நிருத்தகுமார், மகேந்திரன், சந்திரகுமாரன், எமில்ரன், ரட்ணகாந்தன், சபாலிங்கம், வே. மனோகரன், நித்தியானந்தன் போன்றவர்கள் வேலை செய்தனர். இப்போது 'தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு' விடுதலைப் புலிகளின் சார்பில் பிரான்ஸில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறது. வே. மனோகரன், எமில்ரன், முருகதாஸ் போன்றவர்கள் இப்பொழுதும் ரி.சி.சியில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். 'தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு'வால் 'எரிமலை' என்ற சஞ்சிகையும் 'பிரான்ஸ் தமிழர் இயக்க'த்தால் 'தமிழ் முரசு' என்ற சஞ்சிகையும் வெளியிடப்பட்டன. 'எரிமலை'யின் ஆசிரியராக சபாலிங்கமும் 'தமிழ் முரசு'யின் ஆசிரியராக உமாகாந்தனும் இருந்தனர். பிரான்ஸில் வாழ்ந்த இலங்கைத் தமிழர்கள் சார்பில் முதல் வெளியிடப்பட்ட சஞ்சிகை 'எரிமலை'யாகும். ஆனால் இன்றும் ஒருசிலர் 'தமிழ் முரசு' சஞ்சிகையே பிரான்ஸில் முதல் வெளியிடப்பட்ட சஞ்சிகை எனத் தவறாக எழுதியும், பேசியும் வருகிறார்கள். ஆனால் நடந்தது

என்னவென்றால் தமிழ் முரசு என்னும் சஞ்சிகை வரவுள்ளது என முதலில் அறிவித்தல் வந்தது உண்மைதான். அதற்கிடையில் எரிமலை தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழுவினரால் வெளியிடப்பட்டது. அறிவித்தல் வேறு வெளியிடுதல் வேறு. ஆகவே முதல் வெளியீடாக நாம் எரிமலையைத்தான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பொதுக்கூட்டத்தில் புகுந்து தமிழ் ஈழத்தைப் பிரகடனப்படுத்திய வைகுந்தவாசன் சூட்டோடு சூடாக உலகெங்கும் வலம் வந்து, இலங்கைத்தமிழர்களைச் சந்தித்து, தமிழ் ஈழப்போராட்டத்துக்கு ஆதரவு திரட்டினார். அத்துடன், தான் இலங்கைத் தமிழர்களின் நிகரில்லாத் தலைவன் என்ற பிரமையை அவர்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்த முயற்சித்தார். வைகுந்தவாசன் பிரான்ஸ் வந்தபோது மேற்கொண்ட ஒற்றுமை முயற்சியின் பலனாகத் 'தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு'வும் 'பிரான்ஸ் தமிழர் இயக்க'மும் ஒன்றிணைய முன்வந்தன. தங்களுக்குள் தொடர்ச்சியான பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தி இரண்டு அமைப்புகளும் 'தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை' என்ற புதிய அமைப்பை உருவாக்கி இணைந்து வேலை செய்ய முன்வந்தன. இந்த ஒற்றுமையை, இணைவைத் 'தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு'வில் இருந்த முருகதாசம் 'பிரான்ஸ் தமிழர் இயக்க'த்தில் ஏரம்புவும் முழு மனதுடன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. பாலகிருஷ்ணன் இந்த இணைவு கால ஓட்டத்தில் தோல்வியில் முடியுமா என்ற சந்தேகத்துடன் தான் எச்சரிக்கையாக இருந்ததாகக் கூறுகின்றார். ஆயினும் ஏரம்பு மட்டுமே இந்த இணைவை எதிர்த்து ஒன்றிலும் பங்கு கொள்ளாது ஒதுங்கிக் கொண்டார். இந்த ஒற்றுமையானது காலத்தின் அவசரம் கருதி செய்யப்பட்டதே தவிர, நீண்டகால வேலைக்கான புரிந்துணர்வுடன் செய்யப்படவில்லை. 'தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு'வும் 'பிரான்ஸ் தமிழர் இயக்க'மும் கலைக்கப்பட்டு 'தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை' உருவானதன் பிறகு 'எரிமலை', 'தமிழ் முரசு' ஆகிய இரண்டு சஞ்சிகைகள் ஒரே அமைப்புக்குத் தேவை இல்லை, 'தமிழ் முரசு' மட்டும் வெளியிடுவது, 'எரிமலை'யை நிறுத்திக் கொள்வது என முடிவெடுக்கப் பட்டது.

இந்த ஒற்றுமைக்கான முயற்சிகள் நடைபெற்றுத் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை உருவான காலத்தில் நான் பிரான்ஸ் வந்துவிட்டேன். 1984ஆம் ஆண்டு ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணிக்காக நான் இயங்க முன்வருவதற்கு முதல் எந்த அமைப்புகளுடனும் பிரான்ஸில் என்னை இணைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் எல்லோருடனும் தொடர்பாகவும் நடப்பவைகளை அறிந்து கொண்டும் இருந்தேன்.

இரு அமைப்புகளுக்கிடையேயும் ஏற்பட்ட உறவு நீண்ட காலத்திற்கு நீடித்தது என்று சொல்ல முடியாத அளவுக்குக் குழப்ப நிலை கண்டது. 'தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு' வைச் சேர்ந்தவர்கள் இணைப்பின் பின்பு, தமது செயல் வேகத்தைக் குறைத்துக் கொண்டனர். நித்தியானந்தன்

செயல்படுவதைவிட பல குழப்பங்களை விளைவித்தார் எனச் சொல்லப் படுகிறது. இந்த இணைவிலும் சரி, இணைந்த பின்பான நடவடிக்கைகளிலும் சரி, வேலும் மயிலும் மனோகரன் மட்டுமே பண்பாகவும் ஒற்றுமையைப் பலப்படுத்தும் விருப்பத்துடனும், விட்டுக் கொடுக்கும் தன்மையுடனும் செயல்பட்டார் என அறிந்தேன். நிருத்தகுமார். உரும்பிராய் மகேந்திரன் போன்றவர்கள் இந்த நிலையில் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். 'தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை'க்குள் நாளடைவில் முரண்பாடுகள் முற்றி ஒற்றுமை ஈடாட்டம் கண்டது. முடிவு 'தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு'வினர் தனியாக இயங்கப் புறப்பட்டது மட்டுமல்லாது, 'எரிமலை' சஞ்சிகையையும் மீண்டும் வெளியிடத் தொடங்கினர். இந்த சஞ்சிகைதான் இப்போது விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவு சஞ்சிகையாக பாரிசில் வந்து கொண்டிருக்கும் 'எரிமலை' யாகும். 'தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு'வினர் வெளியேறியதும் 'தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை' 'பிரான்ஸ் தமிழர் இயக்கத்தின் உறுப்பினர்களுடன் இயங்கத் தொடங்கியது. பாலகிருஷ்ணனின் அபாரமான நிர்வாகத்தின் மூலமும், ஏனைய உறுப்பினர்களின் சளையாத உழைப்பின் மூலமும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை பெரும் வளர்ச்சியைக் கண்டது. இலங்கையில் சேவியர், மண்டுர் மகேந்திரன் போன்றவர்களின் மூலம் தமிழ்ப்பகுதிகளில் பல மக்கள் சேவைகளைச் செய்தது மட்டுமல்ல, இங்கு சேர்க்கப்பட்ட பணங்களை அகதிகள், ஏழைகள் பயன் பெறும் வகையில் 'தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை'யினரின் அனைத்து வேலைகளும் அரசியல், இயக்கச் சார்பில்லாமல் நடைபெற்றன என்பதுதான் பிரமிப்பைத் தரும் உண்மை. இதன் தலைவராக இருந்த முத்துக்குமாரின் (சித்தப்பா) அமைதியான போக்கும், பண்பான பழக்கமும், மற்றவர்களுடன் கனிவாகப் பேசும் தன்மையும் பேரவைக்கு உரமூட்டின. ஈரோஸ், ரெலோ, ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் ஆகிய இயக்கங்களுடன் 'தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை'யின் உறுப்பினர்கள் பிரிந்து போகும்வரை பேரவை வலுமிக்கதொரு அமைப்பாக மட்டுமல்ல, ஏராளமான உறுப்பினர்களுடன் இயங்கியதொரு அமைப்பாகும். பல திறமை கொண்ட அங்கத்தவர்கள் இதில் இருந்தனர். 'தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை' அமைப்பில் இருந்த பல திறமைசாலிகள் இன்றும் தங்கள் திறமைகளை நிலைநாட்டிக் கொண்டிருக்கின்றனர். 'தமிழ் முரசு' சிறந்ததொரு முற்போக்குச் சஞ்சிகையாக வெளிவந்தது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக் கருத்துக்களுடனும், மூன்றாம் உலக நாடுகளின் நண்பனாகவும் அது வெளிவந்தது. காலத்தின் கட்டாயத்தின் போக்கில் 'தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை'யின் உறுப்பினர்கள் ஈழப்போராட்ட இயக்கங்களுடன் தங்களை இணைத்துக் கொண்டதன் மூலம் 'தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை' அழிந்து போனது என்பது எவ்வளவு உண்மையோ, அதேபோல் 'தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை' போன்றதொரு அமைப்பின் தேவை இன்றும் பிரான்ஸில் இருந்து கொண்டதான் இருக்கிறது என்பதுவும் உண்மையே.

1983 யூலைக் கலவரம்

இராணுவ அணியை தாக்கி அழித்த விடுதலைப் புலிகளோ, கலவரத்தை ஆசி வழங்கித் தொடக்கி வைத்த அரச தரப்பினரோ யாரும் இவ்வளவு மோசமான அழிவை இலங்கை சந்திக்கும் என யாரும் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டனர்தான். இலங்கை என்ற நாடு இருக்கும்வரை, ஈழத் தமிழர்கள் என்ற இனம் இருக்கும்வரை 1983ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் நடைபெற்ற மிக மோசமான இனக்கலவரத்தை மறந்துவிட முடியாது. இந்தியாவில் இந்து-முஸ்லீம் கலவரமும். இலங்கையில் சிங்கள - தமிழ் கலவரமும் நினைத்தவுடன் நடக்கும் என்றாலும், இந்தியா போலல்லாது இலங்கையில் சிங்களவர் மட்டுமே தமிழர்களைத் தாக்கி அழித்து வந்தனர். இனியும் வரலாம்? இலங்கை வரலாற்றில் தமிழர்களுக்கெதிராகச் சிங்களவர்கள் பல கொடுமையான கலவரங்களைச் செய்தாலும், 1958ஆம் ஆண்டுக் கலவரமும், 1977ஆம் ஆண்டுக் கலவரமும், 1983ஆம் ஆண்டுக் கலவரமும் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் ஆணிவேரையே கொத்திப் பதம் பார்த்த கலவரங்களாகும். 1983இல் இலங்கையில் ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்தை 'பயாவ்ரா' இனக் கலவரத்துடன் கூட ஒப்பிட முடியாது என்று நினைக்கிறேன்.

1914ஆம் ஆண்டுக்கு முதல் நைஜீரியா என்றொரு நாடே இருக்கவில்லை. மேற்காப்பிரிக்காவில் அமைந்திருக்கும் நைஜீரியா நாடு யொருபா, கௌசா, புலானி இன மக்களுடன் பயாவ்ரா பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த இபோ இன மக்களையும் சேர்த்து பிரித்தானியரால் 1914ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்டது. 1960ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 1ஆம் திகதி நைஜீரியாவை விட்டு பிரித்தானியர் வெளியேறிய பின்னர், பெரும்பான்மை இனமான கௌசா இனம் அரசாங்கத்தை அமைத்தது. இலங்கை போல், நாட்டின் அனைத்து உயர்பதவிகளிலும், வணிகத்திலும், படிப்பறிவிலும் சிறுபான்மை இனமான இபோ இனமே முன்னிலை வகித்தது. அதைவிட இபோ மக்களின் பிரதேசமான பயாவ்ராவிலேயே நாட்டின் பொருளாதாரத்தை நிர்ணயிக்கும் நிலக்கரிச் சுரங்கம். இரப்பர் பயிர்ச் செய்கை, பருத்திப் பயிர்ச் செய்கை, எண்ணெய் வயல், நிலக்கடலைப் பயிர்ச் செய்கை ஆகியன இருந்தன. இதனால் அப்பிரதேசம் பொருளாதாரத்திலும் உயர்நிலையில் இருந்தது. நைஜீரியாவின் தென்கீழ்க் கடல் பிரதேசத்தில் அமைந்திருக்கும்

பயாவ்ராவிலேயே நாட்டின் முக்கியத் துறைமுகமும் உள்ளது. இபோ இன மக்கள் தமது பாரம்பரியப் பிரதேசமான பயாவ்ரா நாட்டுக்காகப் போராடினர். இப்போராட்டம் லெப். கேர்னல் ஓடுமெசுவா ஓசுக்குவா தலைமையில் நடைபெற்றது.

இபோ இன மக்களுக்கெதிராக கௌசா இன மக்கள் அரசின் உதவியுடன் 1966ஆம் ஆண்டு மேற்கொண்ட இன அழிப்பு உலக வரலாற்றில் இரத்த சாட்சியமாகும். பிரித்தானியரின் ஆட்சியின் கீழ் 1953ஆம் ஆண்டில் ஒரு கலவரம் இபோ மக்களுக்கெதிராக நடத்தப்பட்டாலும், 1966ஆம் ஆண்டுக் கலவரமே மிக மோசமான மிலேச்சத்தனமான கலவரமாகும். நைஜீரிய இராணுவமும் கௌசா மக்களும் சேர்ந்து இந்த இன அழிப்பைச் செய்தனர். யுத்தங்களிலும் கலவரங்களிலும் முதல் பலியாவது பெண்களே; இங்கும் ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் பாலியல் வன்முறைக்குட்படுத்தப்பட்டனர். இதில் கொடுமை என்னவென்றால், பதினைந்து வயதுக்கும் உட்பட்ட பெண் குழந்தைகள் பாலியல் கொடுமைகளுக்கு ஆளாகினர் என்பதுதான். இவர்களில் பலர் பாலியல் வன்முறைக்குப் பின் கொல்லப்பட்டனர். இக்கலவரத்தில் 30 ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட இபோ இன மக்கள் கொல்லப்பட்டனர். இவ்வளவு இழப்புகளையும் தாங்கி பயாவ்ரா நாடு தனி நாணயத்துடன், தனிக்கொடியுடன் 1967ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 30ஆம் திகதி பிரகடனப்படுத்தப்பட்டாலும், 1970ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 15ஆம் திகதியுடன் அது தனது இறையாண்மையை நைஜீரியாவிடம் தோற்றது. அந்த நேரத்தில் மொத்தம் 15 மில்லியனாக இருந்த இபோ மக்கள் தொடர்ச்சியான இனக்கலவரத்திலும் யுத்தத்திலும் ஒரு மில்லியன் மக்களை இழந்தனர். இராணுவத்திலும், பொலிஸ் படையிலும், உயர் அரச உத்தியோகங்களிலும் இருந்த இபோ இனத்தவர் ஆயிரக்கணக்கில் அரச ஆசீர்வாதத்துடன் மோசமாகக் கொல்லப்பட்டதுதான் மிகக் கொடுமான செயல்.

அடுத்த கொடுமான இனக்கலவரம் ஒன்றையும் நாம் பார்த்து வெட்கமின்றி மனிதராக வாழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறோம். என்னடா பெரிய உலகம் நாகரிகத்தில், மனித நேயத்தில் முன்னேறிவிட்டது என யார் சொன்னது என்பது போல் ருவாண்டாவில் (Rwanda) நிறைவேறி முடிந்த மிகக் கொடுமான மனிதப் படுகொலைகள் அமைந்தன. ருவாண்டா இனப் படுகொலைகளின்மூலம் சுரண்டிப் பிழைக்கும் ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் முகத்திரை கிழிக்கப்பட்டதை நாம் கண்டோம். இன்றுவரை ஆப்பிரிக்க நாடுகளைக் கூறுபோட்டு அதன் அனைத்து இயற்கை வளங்களையும் கொள்ளையடித்துத் தங்கள் நாடுகளை வளப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் அமெரிக்க ஐரோப்பிய நாடுகள் இக்கண்டத்தில் பிரச்சினைகள் ஏற்படும் போதெல்லாம் ஏனோதானோ என இருந்து அனைத்து நிட்டுரங்களையும் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறன.

ருவாண்டா என்னும் நாடு முதலாவதாக ஜெர்மனியின் காலணித்துவ நாடாக 1894ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1916ஆம் ஆண்டு வரை இருந்தது.

முதலாவது உலக மகாயுத்தத்தின் பின்பு ருவாண்டா பெல்ஜியத்தினால் கைப்பற்றப்பட்டு அதன் காலனித்துவ நாடாகியது. ருவாண்டா சுதந்திர மடையும் வரை (1962.07.01) பெல்ஜியம் அந்த நாட்டை ஆண்டது. ருவாண்டாவில் ஹுது (Hutu), ருற்ஸி (Tutsi) என்ற இரு இனப்பிரிவுகள் இருந்தன. இந்த இனப்பிரிவுகளில் சுமார் 85 சதவீத மக்கள் தொகையைக் கொண்ட ஹுது இனத்தைவிட சிறுபான்மை இனமான ருற்ஸி இனமே அனைத்து மட்டங்களிலும் பெல்ஜியத்தின் ஆசியுடன் ஆதிக்கம் செலுத்தியது. இது பெல்ஜியத்தின் பிரித்தானும் தந்திரமாகும். இந்த இரு இனங்களும் எப்பொழுதும் தமக்கிடையான கலவரத்தின் நிழலிலேயே வாழ்ந்தார்கள். அல்லது இவர்களை ஆண்டவர்களால் வாழப் பழக்கப்படுத்தப்பட்டார்கள். இரு இனங்களுக்கிடையிலேயான இனக்கலவரத்தின் உச்சக்கட்டம் 1959ஆம் ஆண்டில் தொடங்கியதாகும். ருவாண்டாவின் அனைத்து அதிகார மட்டங்களிலும் ஆதிக்கம் செலுத்திய சிறுபான்மை இனமான ருற்சி இனம் ருவாண்டாவுக்கான ஈந்திரக் கோஷத்தை முன் வைத்துப் பெல்ஜியத்தை நிலைகுலைய வைத்தது. இதனால் வெகுண்டெழுந்த பெல்ஜிய அதிகார வர்க்கம் தனது முகமுடியை மாற்றிக் கொண்டது. ருவாண்டாவின் பெரும் பான்மை இனமான ஹுதுக்களை சிறுபான்மை இனமான ருற்ஸிகளுக்கு எதிராகத் தூண்டிவிட்டது. இதன் விளைவே 1959ஆம் ஆண்டு தொடங்கியது இனக்கலவரம். இதனால் 1959ஆம் ஆண்டுக்கும் 1962ஆம் ஆண்டுக்கு மிடையில் சுமார் 15,000 ருற்ஸிகள் கொல்லப்பட்டார்கள். 100,000க்கும் மேற்பட்டவர்கள் அகதியானார்கள்.

ருவாண்டாவின் ஜனாதிபதியாகவிருந்த யுவெனல் ஹபறிமான (Juvenal Habyarimana) ஆட்சி செய்த காலங்களில் இரு இனங்களுக்குமிடையிலான முரண்பாடுகள் மிக மோசமாகின எனலாம். 1959ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஹுதுக்களால் கொல்லப்பட்ட ருற்ஸி இனத்தவர்களின் பிள்ளைகள், பிள்ளைகளின் வழி வந்தவர்கள் ருவாண்டாவின் ஆட்சிப்பிடிப்பதற்காக முன்னின்று Rwanda Patriotic Front (RPF) என்னும் கொரில்லா அமைப்பை உருவாக்கினார்கள். இந்த அமைப்பைச் சேர்ந்த தீவிரவாதிகளுக்கு ருவாண்டாவில் வாழும் முழு ருற்ஸி இனமும் ஆதரவாகவுள்ளார்கள் எனவும், அத்துடன் தனது பதவியை அகற்ற முயலும் இத்தீவிரவாதிகளின் செயலுக்கும் பூரண சம்மதத்துடன் உள்ளார்கள் எனவும் ஜனாதிபதி யுவெனல் ஹபயறிமான கோபம் கொண்டிருந்தார். இந்த விடயத்தை அவர் பகிரங்கமாக வைக்கவும் பின்னிற்கவில்லை. இதனால் ஹுதுக்கள் ருற்ஸிகள் மீது மேலும் வெறுப்படைந்திருந்தார்கள்.

பிரான்ஸின் முன்னாள் ஜனாதிபதி பிரான்சுவா மித்திரோன் அவர்களால் ருவாண்டா ஜனாதிபதிக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுக்கப்பட்ட விசேட விமானத்தில் 1994ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 06ம் திகதி ருவாண்டா ஜனாதிபதியும், புறண்டி ஜனாதிபதி Cyprien Ntaryamiraவும் பயணம் செய்த வேளை அந்த விமானம் வானத்தில் வைத்து சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டது.

(இச்ச்தி வேலையில் பிரான்ஸ் மற்றும் பெல்ஜியத்தின் கரங்கள் சம்மந்தப்படவில்லையெனக் கூறிவிட முடியாது.)

இதைத் தொடர்ந்து ருவாண்டாவில் ஹலுது இனத்தவர்களால் ருந்ஸி இன மக்களுக்கு எதிராக கட்டவிழ்க்கப்பட்ட இனப் படுகொலையே மனித நேயமிக்க உலகைத் தலைகுனிய வைத்த செயலாகும். இப்படுகொலைகள், இன அழிப்புகள், கொடுமைகள் 1994 யூலை 18ஆம் திகதி வரை நடைபெற்றன. சுமார் நூறு நாட்கள் நடைபெற்ற இந்த இன அழிப்பில் பெண்கள், குழந்தைகள் உட்பட்ட 800,000 ருந்ஸிகள் கொல்லப்பட்டார்கள். தன்சானியா என்ற நாட்டுக்குள் 200,000க்கு மேற்பட்டவர்கள் அகதிகளாக புகுந்தார்கள். மேலும் லட்சக்கணக்கானவர்கள் பக்கத்திலிருந்த ஏனைய நாடுகளுக்கும், காடுகளுக்குள்ளும் ஓடி ஒழிந்துகொண்டார்கள். சுமார் 2000க்கும் மேற்பட்ட ருந்ஸி பெண்கள் பாலியல் வன்முறைப்படுத்தப்பட்டார்கள். இதில் பலர் பாலியல் வன்முறைக்குப்பின் அவர்களுடைய பாலுறுப்புகள் சிதைக்கப்பட்டும், வேறு விதமான கொடுமைகள் செய்யப்பட்டும் கொல்லப்பட்டார்கள்.

உலகத்தில் இனக்கலவரத்துக்குப் பெயர்போன மற்றொரு நாடு இந்தியாவாகும். வரலாற்றில் குறித்துக்காட்டும்படியாக இந்தியாவில் நடைபெற்ற முதலாவது இந்து - முஸ்லிம் கலவரம் 1714ஆம் ஆண்டளவில் அகமதாபாத்தில் நடைபெற்றது. இன்றுவரை இந்து-முஸ்லிம் கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் அப்பாவி மக்களும், குறிப்பாக ஏராளமான பெண்களுமாகும். எமது கண்முன்னே மிகக் கேவலமாக அரங்கேறிய பாபர் மசூதி இடிப்புக் கலவரமும், குஜராத் கலவரமும் இந்திய மக்களை மட்டுமல்ல, மனித நேயமுள்ள அனைத்து மக்களையும் தலை குனியவைத்த சம்பவங்களாகும். 2002ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 27ஆம் திகதி தொடக்கம் ஜூன்மாதம் 18ஆம் திகதி வரை நடைபெற்ற குஜராத் கலவரத்தில் பல்லாயிரக்கணக்கான முஸ்லிம்களும் நூற்றுக்கணக்கான இந்துக்களும் கொல்லப்பட்டனர். கிட்டத்தட்ட ஒரு இலட்சத்து எழுபது ஆயிரம் முஸ்லிம்கள் அகதிகளானர். இக்கொலைகள் பற்றியும், இதுபோன்ற மதக்கலவரங்களில் பெண்கள் மீதான வன்முறைகள் பற்றியும் 'குஜராத்தின் இரண்டாவது பேரழிவு' என்னும் தலைப்பில் 2002ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 24ஆம் திகதி எகனாமிக் அண்டு பொலிட்டிக்ஸ் வீக்லி (EPW) இதழில் எழுதிய உபேந்திர பக்சி, "இந்துத்துவ'ப் பெண்ணிய இயக்கங்களும் அவற்றின் துணை அமைப்புகளும் பெண்கள் மீதான இத்தகைய மீறல்களைத் 'தன்னெழுச்சியானவை', 'தவிர்க்க முடியாதவை' (நல்ல வேளை விரும்பத்தக்கவை எனச் சொல்லவில்லை) என நியாயப்படுத்துகின்றன..." எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இப்படிப் பலவகையான இனக்கலவரங்களை நாம் கருத்தில் எடுத்துக் கொண்டாலும் இலங்கையில் நடைபெற்ற கலவரங்களில் 1983ஆம் ஆண்டின் கலவரம் தமிழ் மக்களின் இதயத்தில் காயாவடுவை ஏற்படுத்திய

கலவரமாகும். இக்கலவரத்தின் பாதிப்பு இலங்கை வரலாற்றில் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. இதன் பின்புதான் இயக்கங்கள் பெரிதாக வளர்ந்ததும், இந்தியா இலங்கையின் இனப் பிரச்சினையில் தலையிட்டதும், லட்சக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் மேற்கு நாடுகளை நோக்கி ஓடியதும் ஆகிய முக்கிய நிகழ்வுகள் நடைபெற்றன. இக்கலவரத்தில் மூவாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர். ஐந்து ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட வீடுகள், வியாபார ஸ்தலங்கள் எரிக்கப்பட்டன (கொள்ளையிடப்பட்ட பின் எரிக்கப்பட்டவை உட்பட). ஒரு இலட்சத்துக்கும் அதிகமான தமிழ் மக்கள் அகதிகளாக்கப் பட்டனர். இருபத்தைந்து அகதி முகாம்கள் திறக்கப்பட்டன. கொழும்பு தீயணைப்புப் பகுதியின் குறிப்பேட்டின்படி, குறைந்தது 1003 இடங்களில் தீயணைப்பு வேலைகள் நடைபெற்றுள்ளன. இக்கலவரத்தைத் தொடர்ந்து கொள்ளையர் களிடம் இருந்து வெள்ளவத்தை பொலிஸாரால் ஐந்து லட்சம் அமெரிக்க டொலருக்குப் பெறுமதியான பணங்கள், பொருட்கள், ஆபரணங்கள், வேறு சொத்துக்கள் மீட்கப்பட்டதாக சிங்களப் புத்தகம் ஒன்றின் குறிப்பு கூறுகிறது. அப்படியாயின் மீட்கப்படாத சொத்துக்களின் பெறுமதி எவ்வளவாக இருந்திருக்கும்?

இராணுவப் படையணி ஒன்றின்மீது விடுதலைப் புலிகள் தாக்குதல் மேற்கொண்டு பதின்மூன்று இராணுவ வீரர்கள் கொல்லப்பட்டதன் எதிரொலியாகவே இக்கொடுமையான கலவரம் தலை விரித்தாடியது. நீண்ட காலமாகவே, ஒரு சில அமைச்சர்கள் கலவரத்துக்கான சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்ததாகவும், அதற்கான திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டுச் சிங்களப் பகுதியில் தமிழர்கள் வாழும் இடங்களின் விபரங்கள் எடுத்து வைக்கப் பட்டிருந்ததாகவும் பேசப்பட்டது. முக்கியமாக அமைச்சர் சிறில் மத்தியூ மீது இது சம்பந்தமான பலமான சந்தேகம் (பலமான குற்றச்சாட்டு) இருந்தது. "போர் என்றால் போர், சமாதானம் என்றால் சமாதானம்" என்னும் கருத்துப்படப் பேசி 1977ஆம் ஆண்டின் கலவரத்துக்கு வித்திட்ட ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா இக்கலவரத்திலும் மௌனத்துடன் சம்மதமளித்தார் என்றே சொல்லலாம். ஆனாலும் அவர் இக்கலவரத்தை இட்டு வருத்தமுற்றார் என 'Sinha Ratnatunga, Politics of Terrorism: The Sri Lankan Experience' என்னும் புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதன் உதாரணங்களைப் பின்பு பார்ப்போம்.

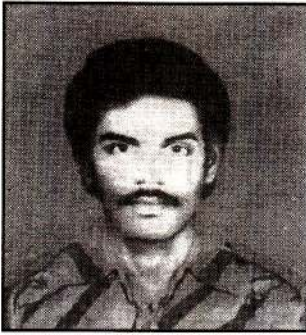
யாழ்ப்பாணத்துக்கு அண்மையில் இருப்பது திருநெல்வேலி என்னும் ஊராகும். அங்கு யாழ்ப்பு பல்கலைக்கழகம், பெரியதொரு விவசாயிகள் சந்தை, வட மாகாணத்துக்கான விவசாயப் பாடசாலை, விவசாய ஆராய்ச்சி நிலையம் போன்றவை அமைந்துள்ளன. இங்குப் பல்கலைக் கழகத்துக்கு அண்மையில், பலாலி வீதியில், தபால் பெட்டியடி என்னும் இடமுண்டு. இங்குதான் இராணுவத்தின் மீதான நிலக்கண்ணி வெடித் தாக்குதல் மேற்கொள்ளப்பட்டது. மாதகல் இராணுவ முகாமைச் சேர்ந்த இராணுவ வீரர்கள், சென்னைப் பாதுகாப்பு அகாடமியில் விசேட இராணுவப் பயிற்சி பெற்ற, 21 வயதான இரண்டாவது லெப்டினன்ட் குணவர்த்தன தலைமையில் இராணுவ லொறியில் 1983ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 23ஆம் திகதி இரவு

11.30 மணியளவில் தபால் பெட்டியடியில் வந்தபொழுது விடுதலைப் புலிகளால் இயக்கப்பட்ட நிலக்கண்ணி வெடியினால் தாக்கப்பட்டனர். கண்ணி வெடியைத் தொடர்ந்து விடுதலைப் புலிகளால் தொடரப்பட்ட துப்பாக்கிச் சமரில் 15 பேர்களைக்கொண்ட இராணுவ அணியில் 13 பேர் கொல்லப்பட்டனர். கோப்ரல் பெரேரா, கோப்ரல் சுமதிபால ஆகிய இருவரும் பதுங்கித் தப்பி உயிரைக் காத்துக் கொண்டனர். இந்தத் தாக்குதலின் பின் ஏற்பட்ட அனர்த்தங்களில் ஈழத்தமிழர்கள் கொடுத்த விலை மிக அதிகமானது.

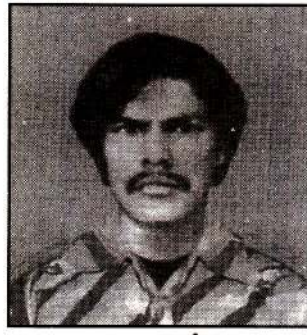
மூன்று இளம் தமிழ்ப் பெண்கள் இராணுவத்தால் பாலியல் வன்முறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டதற்குப் பழிக்குப் பழியாகவே இத்தாக்குதல் நடத்தப் பட்டதாக பரவலாகப் பேசிக் கொள்ளப்பட்டது. ஆனால், பிரபாகரன் இந்திய 'சன்டே' (Sunday) இதழின் நிருபர் அனிதா பிரதாப்புக்கு 1984ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் கொடுத்த பேட்டியில், 1983 ஜூலை 15ஆம் திகதி விடுதலைப் புலிகளின் மூத்த உறுப்பினர் சார்ள்ஸ் அன்ரனி இராணுவத் தாக்குதல் ஒன்றில் கொல்லப்பட்டதற்குப் பதிலடியாகவே இத்தாக்குதல் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகக் கூறியிருந்தார்.

இலங்கைத் தமிழர்கள் வரலாற்றில் பெரும் பாதிப்பை, மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய இத்தாக்குதலில் பங்கு கொண்ட விடுதலைப் புலிகள் பிரபாகரன், கிட்டு, செல்லக்கிளி, அப்பையா அண்ணை, பொன்னம்மாள், விக்ரம், கணேஸ், ரஞ்சன், பசீர்காக்கா, புலேந்திரன், சந்தோசம் ஆகியோராகும். இத்தாக்குதலில் செல்லக்கிளி மட்டும் புலிகளின் தரப்பில் கொல்லப் பட்டார். செல்லக்கிளியின் மரணம் சம்பந்தமாகப் பல சந்தேகங்கள் இன்று வரை எழுப்பப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. செல்லக்கிளிக்குத் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளுக்குள் முரண்பாடுகளும் பிரச்சினைகளும் ஏற்பட்டதாகவும், முக்கியமாகப் பிரபாகரனுடன் முரண்பட்டுக் கொண்டதாகவும், இதனால் அவர் இயக்கத்தை விட்டு வெளியேறி மத்திய கிழக்கு நாடொன்றுக்குப் போக இருந்ததாகவும், பிரபாகரன் நேரில் சென்று அழைத்ததால் இத்தாக்குதலில் பங்கு கொண்டதாகவும் அறியப்படுகிறது. விடுதலைப் புலிகளைப் பொறுத்தவரை அந்த இயக்கத்தை விட்டு வெளியேறுவது என்பது அவ்வளவு சுலபமான விடயமல்ல. ஆகவே, இயக்கத்தை விட்டு விலக முயன்ற, பல இரகசியங்கள் தெரிந்த ஒருவர் களத்தில் பலியானார் என்ற பெயரில் ஏன் கொல்லப்பட்டிருக்க முடியாது? தமது ஆட்களையே போர் முனையில் தாமே கொன்று பின்பு அவர்களைத் தியாகியாக்குவது அனைத்துச் சர்வதேசப் போராளி இயக்கங்களிலும் நடக்கும் விடயமாகும். இதுபற்றி ராகவனிடம் கேட்டபொழுது, 'அப்படிப் பலர் பேசிக்கொண்டது உண்மைதான் எனக்கும் இதில் சந்தேகம் உண்டு' எனக் கூறினார்.

இத்தாக்குதலில் பங்கு கொண்டவர்களில் வேறுவேறு இடங்களில் இதுவரை களப்பலியானவர்களின் விபரத்தைக் கீழே பார்க்கலாம்.

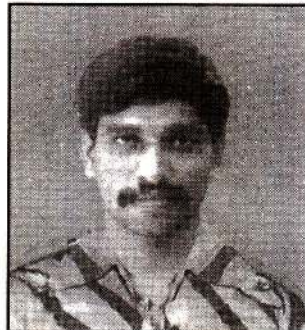
ரஞ்சன் - ஞானேந்திரமோகன் கனகநாயகம். பருத்தித்துறை. 1984ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 13ஆம் திகதி தொண்டமானாற்றில் சிறீலங்கா இராணுவத்தின் கற்றி வளைப்பில் கொல்லப்பட்டார்.

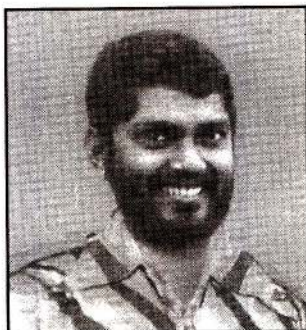
ரெஜி - சுப்பிரமணியம் மகேஸ்வரன், காரைநகர். 1985ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 02ஆம் திகதி மணலாற்றில் இராணுவச் சுற்றி வளைப்பின் போது சயனைட் அருந்தி மரணம்.

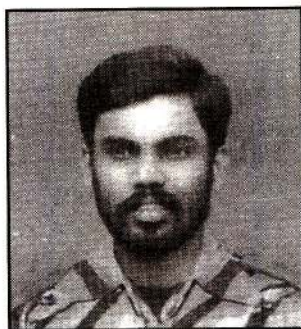
விக்டர் - பியூஸ்லல் மருசலின், மன்னார். 1986ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 12ஆம் திகதி அடம்பனில் இராணுவத் துடனான மோதலில் மரணம்.

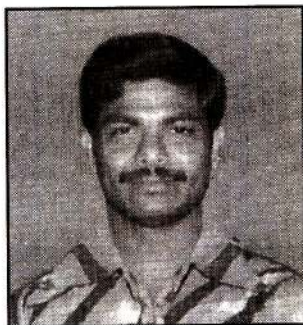
கணேஸ் - சித்திரவடிவேல் சிற்றம்பலம், கந்தளாய். 1986ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 05ஆம் திகதி மூதூரில் இராணுவத்தால் கொல்லப்பட்டார்.

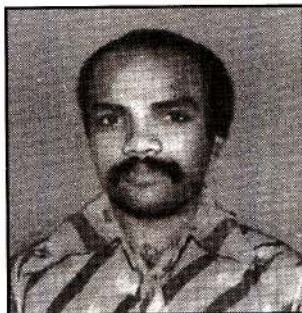
பொன்னம்மாள் - யோகரத்தினம் சூகன், கலட்டி (யாழ்ப்பாணம்). 1987ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 14ஆம் திகதி அரியாலை வெடி விபத்தில் மரணம்.

புலேந்திரன் - குணநாயகம் தர்மராஜா, பாலையூற்று (திருகோணமலை). 1987ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 5ஆம் திகதி பலாலி இராணுவ முகாமில் சயனைட் அருந்தி குமரப்பா போன்றவர்களுடன் மரணம்.

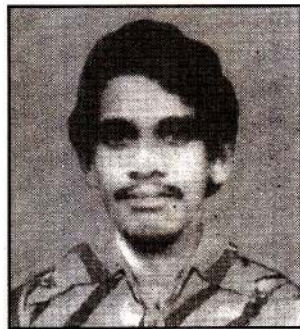
சந்தோசம் - கணபதிப்பிள்ளை உமைநேசன், அரியாலை (யாழ்ப்பாணம்). 1987ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 12ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் இந்திய இராணுவத் துடன் ஏற்பட்ட மோதலில் மரணம்.

கிட்டு - சதாசிவம் கிருஷ்ணகுமார் வல்வெட்டித் துறை.

அப்பையா அன்னை- ஐ. இராசையா, மாளிப்பாய் (யாழ்ப்பாணம்) இனம் தெரியாதோரால் கடத்திக் கொல்லப்பட்டார்.

தாக்குதல் தினத்தன்று கொல்லப்பட்ட செல்லக் கிளி - ச. செல்வநாயகம் - கல்வியங்காடு (யாழ்ப்பாணம்).

1993ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 16ஆம் திகதி சர்வதேசக் கடற்பரப்பில் தமது தோழர்கள் ஒன்பது பேருடன் தாம் வந்த கப்பலைத் தாமே தகர்த்துக் கொண்டு கிட்டு மரணமானார். (விபரம்: தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளின் நடவடிக்கைகள் என்ற தலைப்பின்கீழ் காணலாம்).

ஒரு நாட்டுக்கான போரில் இராணுவ மோதலும் இராணுவம் கொல்லப் படுவதும் ஒன்றும் நடக்கக்கூடாத விடயமல்ல, திருநெல்வேலியில் தாக்கி அழிக்கப்பட்ட இராணுவ வீரர்களின் உடல்களை யாழ்ப்பாணத்திலேயே புதைத்திருக்கலாம். அப்படி நடந்திருந்தால், இந்தப் பெரிய இனக்கலவரம் வரவே சந்தர்ப்பம் இருந்திருக்காது. ஜனாதிபதி, பாதுகாப்பு அமைச்சின் செயலாளர், உயர் அதிகாரிகள் கொண்ட உடனடிக் கூட்டத்தில் கொல்லப் பட்ட இராணுவ வீரர்களின் உடல்களை அரச இராணுவ மரியாதையுடன் வட பகுதியிலேயே புதைப்பது என முடிவெடுக்கப்பட்டது. எனது வீரர்கள் நாய்கள்போல் சுடப்பட்டுள்ளனர். நாய்கள்போல் அவர்கள் புதைக்கப் படுவதை நான் அனுமதிக்கமாட்டேன் என மேஜர் ஜெனரல் வீரதுங்க யாழ்ப்பாணத்தில் புதைக்கும் முடிவுக்கு இணங்க மறுத்துவிட்டார்.

பதின்மூன்று இராணுவ வீரர்களின் உடல்களும் வேண்டுமென்றே பொலித்தீன் பைகளில் போடப்பட்டு விமான மூலம் இரத்தமலானைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. இராணுவ உயர் அதிகாரிகள் செய்த தவறுகளில் எல்லாவற்றையும்விட இச்செயல் மிகவும் கொடுமையும் மோசமுமான தவறான நடவடிக்கையுமாகும். இராணுவ உயர் அதிகாரிகளால் யாழ்ப்பாணத்தில் பதின்மூன்று சவப்பெட்டிகள் எடுக்க முடியாமலா போனது? தாக்குதலின் கொடுரத்தைத் தென்னிலங்கையில் வேடிக்கைக் காட்டச் செய்யப்பட்ட மிகவும் கீழ்த்தரமான நாடகமே வீரர்களின் சிதைந்த உடல்களைப் பொலித்தீன் பைகளில் போட்டுக் கொழும்புக்குக் கொண்டு சென்றமை. துண்டுகளாகவும் சிதறல்களாகவும் இராணுவ வீரர்களின் உடல்கள் பொலித்தீன் பைகளில் வந்துள்ளன என்ற செய்தி தென்னிலங்கை

எங்கும் பரவியது. இராணுவ அதிகாரிகளின் திட்டமிட்ட செயலால் மக்கள் கொதித்தெழுந்தனர். உண்மையாகவே கொழும்புக்கு உடல்கள் வந்து சேருவதற்கு முதலே நாடெங்கும் தகவல் பரவிவிட்டது. திட்டமிட்டபடி 1983ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 24ஆம் திகதி 4.00 மணிக்கு உடல்களைத் தாங்கிய விமானம் இரத்தமலானைக்கு வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் விமானம் பலாலியில் இருந்து இரவு 7.30மணிக்குத்தான் புறப்பட்டு மிகவும் சோகம் தாங்கிய நிலையில் இரவு 9.30 மணிக்கு இரத்தமலானைக்கு வந்து சேர்ந்தது. வீணான வதந்திகள் பரவவும், மோசமான பதற்ற நிலை உருவாகவும் இந்தத் தாமதமும் முக்கிய காரணமாகும். இந்தத் தாமதத் தால் கனத்தை மயானத்தில் கூட்டம் நிமிடத்துக்கு நிமிடம் பெருகத் தொடங்கியது.

கனத்தை மயானத்திற்கு உடல்கள் வந்து சேரத் தாமதம் ஏற்பட்டதால், சிங்களக் கூட்டமும் காதையர்களும் வெகுண்டெழுந்தனர். பொலிஸ் மாஅதிபர் உருத்திரா ராஜசிங்கம், உதவிப் பொலிஸ் மாஅதிபர் ஏர்னஸ்ட் பெரோரா, பொலிஸ் அத்தியட்சகர் கபூர், சார்ஜண்ட் வெலிகல ஆகியோர் இராணுவ உயர் அதிகாரிகள் முன் சிங்களக் காதையர்களால் தாக்கப் பட்டனர். இராணுவம் இதை உடன் தடுத்திருந்தால் பிரச்சினையின் வேகத்தைக் கொஞ்சமாவது குறைந்திருக்கலாம்.

பின்பு ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இராணுவ வீரர்கள் உடல்களைக் கொழும்பு நோக்கிக் காவிச் செல்ல தான் அனுமதித்தத் தவறை உணர்ந்து ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா 'The British soldiers who fell in Falklands were buried there and not flown to Britain' எனக் கூறி வருத்தப்பட்டதாகச் சின்க ரத்னதுங்க தனது புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார். உண்மை தெரியவில்லை.

மனிதநேயமிக்கச் சிங்களர்களையே தலைகுளிய வைத்த இந்தக் கொடூரத்தின் விளைவுகள் இலங்கை வரலாற்றில் அவமானமான பக்கங்களாகும். 1983ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 24ஆம் திகதி இரவு பொரனைச் சந்தியில் உள்ள தமிழருக்குச் சொந்தமான உணவு விடுதி ஒன்று தாக்கி நொறுக்கப்பட்ட முதல் நிகழ்வுடன் கலவரம் ஆரம்பமாகியது. செய்திகள் காட்டுத் தீ போல் பரவியதுபோன்று கலவரமும் திம்பிரிகசாய, நாராயன்பிட்டிய, கிரில்லப்பனை, அண்டர்சன் பிளட் போன்ற இடங்களுக்குப் பரவி பின் கொழும்பை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. ஜூலை மாதம் 24ஆம் திகதி அதிகாலை கலவரம் தொடங்கியது தெரியாது கிரில்லப்பனை சந்தியில் ஸ்கூட்டரில் வந்து கொண்டிருந்த தமிழர் ஒருவர் சின்னாபின்னமாக வெட்டிக் கொல்லப்பட்டார். இதுவே இக்கலவரத்தின் முதல் கொலையாகும். இப்படித் தொடங்கியக் கலவரத்தில் நாடே ஆட்டம் கண்டது என்றால் மிகையாகாது.

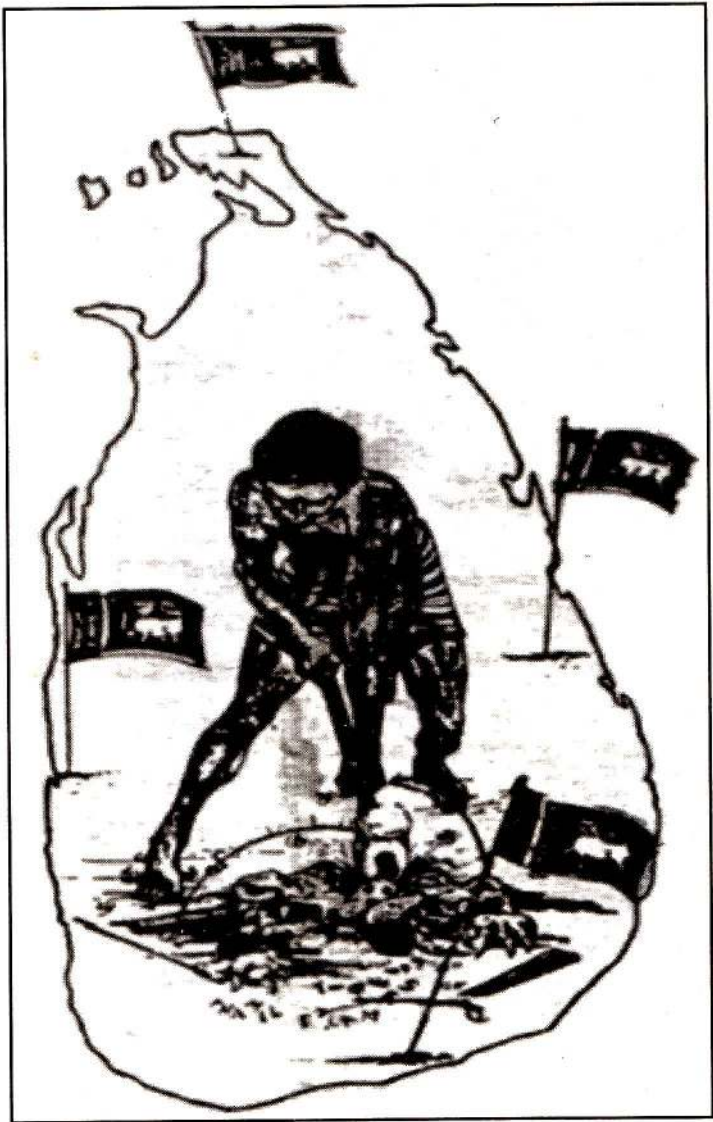
இக்கொடூரமான கலவரத்தின்போது இந்திய அரசாங்கமும், இந்திய மக்களும், இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்கு நீட்டிய உதவித் தரத்தை நாம் கலப்பமாக மறந்துவிடக்கூடாது. சுமார் இருபத்தாறு மில்லியன் ரூபா

பயாவ்ராவின் சுதந்திரத்தலைவர் லெப்.கேனல்
ஒடுமெருவா ஓசுக்குவா.

பெறுமதியான உணவுப் பொருட்கள், உடைகள், மருந்து வகைகள், பாவனைப் பொருட்கள், வீட்டுப் பொருட்கள் உடனடியாக இந்தியாவினால் இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டன. அப்பொழுது இந்தியாவின் பிரதமராக இருந்த இந்திரா காந்தி பிரதமரின் அவசரகால நிதியில் இருந்து ஒன்பது மில்லியன் ரூபாய்களைக் கொடுத்தார். அப்போது தமது பிரதேசத்திலேயே போர் அழிவுகளுக்கு மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பஞ்சாப் மக்கள் ஆறு இலட்சம் ரூபாய் கொடுத்தனர். தமிழ்நாடு அரசு தினமும் தேவைக் கதிமான பாண் (bread) வகைகளை அனுப்பியது. வடகிழக்கு மாகாணங்களுக்கு அகதிகளை அனுப்ப வசதியாக இந்தியா நான்கு பயணிகள் கப்பல்களைக் கொடுத்து உதவியது. இக்கப்பல்களில் எம்.வி.சிதம்பரம் என்றும் பெயர் கொண்ட கப்பல் சகல மருத்துவ வசதிகளுடன் பயிற்சியளிக்கப்பட்ட டொக்டர்களைவும், தாதுகளையும் கொண்ட நவீன கப்பலாகும்.

This was the worst communal riot experienced in the history of Tamil-Sinhala clashes - Rohan Gunaratna (War & Peace in Sri Lanka).

அமைச்சர் சிறில் மத்யூவினால் வெளியிடப்பட்ட தமிழ் மக்களுக்கெதிரான புத்தகமான "Sinhala People, Arise and Safeguard Buddhism" என்னும் புத்தகத்தின் முகப்பு அட்டைப்படம். சிங்களத்தின் இராணுவ வீரன் புலி ஒன்றை அடித்து நொறுக்குவதையும், தமிழீழம் என்ற சொற்கள் சிதறியிருப்பதையும், தமிழ்ப் பிரதேசம் உள்ளிட்ட இலங்கை எங்கும் சிங்களக்கொடி நாட்டியிருப்பதையும் படத்தில் காணலாம்.

வெலிக்கடை சிறைப் படுகொலைகள்

1843ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியரால் சகல பாதுகாப்புகளுடனும் கட்டப் பட்டதே வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலை, ஜுலைக் கலவரத்தின்போது இந்தச் சிறைச்சாலைக்குள் வைத்துத்தான் ஈழ விரும்பிகள் ஐம்பத்து மூன்று பேர் கொடூரர்களால் கொல்லப்பட்டனர். சிறையின் பூட்டிய கதவுகள் பாதுகாப்பு அதிகாரிகளின் உதவியுடன் திறக்கப்பட்டு வெளியே இழுக்கப்பட்ட தமிழர்கள், அடித்தும், கத்திகளால் வெட்டியும், கோடலிகளால் கொத்தியும் கொல்லப்பட்டனர். சிறைச்சாலை மைதானத்தின் அரச மரத்தடியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த புத்தர் சிலையடியில் ஈழப் போராளிகளது உடல்கள் இழுத்து வரப்பட்டுக் குவிக்கப்பட்டன. அந்த உடல்களுக்குள் உயிர் போகாது துடித்துக் கொண்டிருந்த ஈழப் போராளிகளது உடல்களில் பெரிய இருப்புக் கம்பிகளைச் செருகிக் கொன்றனர். இக்கொடுமைகளைச் செய்ய குற்றவாளிகளை அனுமதித்ததுடன் தாங்களும் முன்னின்று கொலைகளைச் செய்தனர் சிறையின் பாதுகாப்பு அதிகாரிகள் என்பதே அதிர்ச்சியான செய்தி.

உதவிப் பிரதம ஜெயிலர் ரெஜாஸ், ஜெயிலர் சுமிதரத்ன பாலித் போன்ற சிறை அதிகாரிகளே இக்கொலைகளில் நேரிடையாக ஈடுபட்டவர்கள். அல்லித்தாலியா விமானத்தைக் கடத்திப் பணயப் பணம் பெற்று சர்வதேசக் குற்றவாளியாகச் சிறைத் தண்டனை பெற்ற சேபால எக்கநாயக்காவே இக்கொலைகளில் பங்கு பற்றிய மிக முக்கியமான சிறைக் கைதியாகும். இக்கொடூரக் கொலைச் சம்பவத்தை நேரில் கண்டு தப்பியவர்களில் பலரை எனக்குத் தெரியும். ஜெயக்கொடி, அந்தோனிப்பிள்ளை, யோகராஜா, டக்ளஸ் தேவானந்தா, வண. குரு சின்னராசா போன்றவர்களை இச்சம்பவங்களுக்குப் பிறகு வெளியே கண்டு பேசினேன். நடந்த கொடுமைகளைக் கேட்ட பொழுது இது போன்றதொரு கொடுமை உலகத்திலேயே நடந்திருக்காது எனத் தோன்றியது. ஒரு ஜனநாயக நாட்டின் சிறையில் இது போன்றதொரு கொலை நடவடிக்கையையோ இவ்வளவு பெருந் தொகையான சிறைக் கொலையையோ யாராவது செய்தனர் என்று நான் கேள்விப்படவில்லை. எமக்கெல்லாம் தெரிந்தது ஜாலியன்வாலாபாக் படுகொலை பற்றிய செய்தியே. அது சிறையில் நடந்த கொலையல்ல. ஆனால் ஒரே நேரத்தில் தொகையாக மக்கள் கூட்டம் கொல்லப்பட்ட ஒரு சம்பவமாக அது இந்திய வரலாற்றில் இடம் பெற்றது.

இந்திய மக்களை அடக்கவேன பிரித்தானிய அரசால் 1919ஆம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட விசேட சட்டமே 'றவுலட்' சட்டமாகும். இச்சட்டத்தை மிக வன்மையாகக் கண்டித்த மகாத்மா காந்தி அமைதியான முறையில் இச்சட்டத்துக்கு மக்கள் தங்கள் எதிர்ப்பைக் காட்ட வேண்டுமென வேண்டுகோள் விடுத்தார். இதன் விளைவுகள் மிக மோசமாகியது. பஞ்சாப்

மாநிலத்தின் அமிர்தசரஸ் நகரத்தில் உள்ள ஜாலியன் வாலாபாக் என்ற இடத்தில் மிகப்பெரியதொரு பழைய கட்டடம் ஒன்றுக்குள் 1919ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 13ஆம் திகதி திரண்டிருந்த மக்கள் தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர். அந்த இடத்தை பிரிகேடியர் டயர் தலைமையில் சுற்றிக் கொண்ட ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட பிரித்தானியக் கொலைகார இராணுவம் கண்மூடித்தனமாகச் சுட்டுத் தள்ளியது. இச்சம்பவத்தில் முந்நூற்றறி எழுபதுக்கு மேற்பட்ட மக்கள் கொல்லப்பட்டனர். ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்டவர்கள் படுகாயமுற்றனர்.

இச்சம்பவத்தைவிடக் கொடுமையானது சிறைக்கைதிகளைக் கொண்டே தமிழ்ச் சிறைக்கைதிகளைக் கொன்ற வெலிக்கடை கொலைச் சம்பவம் என்பதுடன் கொல்லப்பட்ட ஈழப்போராளிகளின் உடல்களை அவர்களது உறவினர்கள் யாரும் பார்க்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. இவை பற்றிய விபரத்தை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்திலிருந்த சோமு என்னும் நடராஜா ஜெயக்கொடி புத்தகமாக வெளியிட்டிருந்தார்.

குட்டிமணி, தங்கத்துரை போன்றவர்கள் தங்கி இருந்த பி3 என்னும் சிறைப்பிரிவிலேயே கொலைகள் ஆரம்பித்தன. அந்தப் பிரிவில் மரண ஓலங்கள் கேட்டதே தவிர, எங்களால் ஒன்றையும் பார்க்க முடிந்ததில்லை என வேறு பகுதிகளில் இருந்து தப்பிய ஈழப்போராளிகள் கூறுகின்றனர். வெலிக்கடைச் சிறைவாசலுக்குப் பக்கத்தில் அமைந்திருக்கிறது எச் மண்டபம். இம்மண்டபத்தில்தான் நாங்கள் 1975 - 1977 காலப்பகுதிகளில் சிறை இருந்தோம். கொல்லப்பட்ட இளைஞர்களின் உடல்களையும், அரைகுறை உயிருடன் இருந்த இளைஞர்களின் உடல்களையும் இழுத்து வந்துப் புத்தர் சிலையடியில் குவிப்பதை எச் மண்டபத்தின் இரண்டாவது மாடியிலிருந்து ஜன்னல் வழியாக ஜெயக்கொடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். குட்டிமணியின் உடல் இழுத்து வரப்பட்டபோது அவரின் உடலில் அசைவுகள் இருந்ததென்றும் அப்போது அவர் அரை உயிருடன் இருந்ததாகவும் ஜெயக்கொடி கூறுகிறார். புத்தர் சிலையடியில் கொண்டு வந்து போடப்பட்ட குட்டிமணியின் கண்கள் இரண்டும் கூரிய ஆயுதம் கொண்டு தோண்டியெடுக்கப்பட்டபோது, சிங்களக் கைதிகள் கைதட்டி ஆர்ப்பரித்தனர். இன்னொரு வெறியன் குட்டிமணியின் ஆண்குறியை வெட்டி வீசினான். ஏனைய கைதிகள் அவரின் உடலைக் குத்திக் கிழித்தனர். சுமார் பதினைந்துக்கு மேற்பட்ட கைதிகள் குட்டிமணியின் இரத்தத்தைத் தமது உடலில் பூசிக் கும்மாளமடித்தனர். ஏனைய தமிழ் இளைஞர்களின் தலைகள், கைகள், கால்கள், என வெட்டிப் புத்தர் சிலையடியில் குவித்தனர் என்பன போன்ற தகவல்களை ஜெயக்கொடி கூறினார்.

இக்கொலைகள் நடந்து கொண்டிருந்தபோது சிறைச்சாலைச் சமையல் கூடத்தின் ஒரு ஒதுக்குப்புறத்தில் மறைந்திருந்த மயில்வாகனம் என்னும் சிறுவன் ஜெயிலர் சுமதிரத்தனாவால் தலைமயிரில் பிடித்து இழுத்து வரப்பட்டுக் கத்தியால் அவன் தலை சீவப்பட்டுக் கொல்லப்பட்ட

சம்பவத்தைப் பார்த்திருந்த ஜெயக்கொடியின் இரத்தம் உறைந்திருக்கும் என நம்புகிறேன். வெலிக்கடைச் சிறையின் பி3 பிரிவிலும் டி3 பிரிவிலும் 1983ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 25ஆம் திகதி கொல்லப்பட்ட ஈழ விரும்பிகளின் பெயர்கள்:

1. தங்கத்துரை எனப்படும் நடராசா தங்கவேல், 2. குட்டிமணி எனப்படும் செல்வராஜா யோகச்சந்திரன், 3. ஜெகன் எனப்படும் கணேசானந்தன் ஜெகநாதன், 4. தேவன் எனப்படும் செல்லத்துரை சிவசுப்பிரமணியம், 5. சிவபாதம் மாஸ்டர் எனப்படும் நவரத்தினம் சிவபாதம், 6. செனட்டர் எனப்படும் வைத்திலிங்கம் நடேசுதாசன், 7. அருமைநாயகம் எனப்படும் சின்னராஜா அல்லது செல்லத்துரை ஜெயரட்னம், 8. அன்ரன் எனப்படும் சிவநாயகம் அன்பழகன், 9. ராசன் எனப்படும் அரியபுத்திரன் பால சுப்பிரமணியம், 10. சுரேஷ் மாஸ்டர் எனப்படும் காசிப்பிள்ளை சுரேஷ் குமார், 11. சின்னத்துரை அருந்தவராஜா, 12. தேவன் அல்லது அரபாத் எனப்படும் தனபாலசிங்கம் தேவகுமார், 13. மயில்வாகனம் சின்னையா, 14. சித்திரவேல் சிவானந்தராஜா, 15. கணபதிப்பிள்ளை மயில் வாகனம், 16. தம்பு கந்தையா, 17. சின்னப்பு உதயசீலன், 18. கணேஷ் அல்லது கணேஷ்வரன் எனப்படும் கதிரவேற்பிள்ளை ஈஸ்வரநாதன், 19. கிருஷ்ணப்பிள்ளை நாகராஜா, 20. கணேஷ் எனப்படும் கணபதி கணேசலிங்கம், 21. அம்பலம் சுதாகரன், 22. இராமலிங்கம் இராமச்சந்திரன், 23. பசுபதி மகேந்திரன், 24. கண்ணன் எனப்படும் காசிநாதன் தில்லைநாதன், 25. குலம் எனப்படும் செல்லப்பா குலராஜசேகரம், 26. மோகன் எனப்படும் குமாரசாமி உதயகுமார், 27. ராஜன் எனப்படும் சுப்பிரமணியம் சிவகுமார், 28. சாந்தன் எனப்படும் சிற்றம்பலம் சாந்தகுமார், 29. வேலுப்பிள்ளை சந்திரகுமார், 30. அழகராசா ராஜன், 31. அந்தோனிப்பிள்ளை உதயகுமார், 32. அமுதன் அல்லது அவுடா எனப்படும் ஞானசேகரன் அமிர்தலிங்கம், 33. யோகன் எனப்படும் இராஜ யோகநாதன், 34. கொழும்பான் எனப்படும் கருப்பையா கிருஷ்ணகுமார், 35. ராஜன் கோதண்டபிள்ளை தவராஜலிங்கம்

அன்றிரவு இக்கொலைகளை நடத்திய கைதிகள் விசேட மண்டபத்தில் தங்கவிடப்பட்டு மதுவகைகளும் உணவு வகைகளும் வெளியே இருந்து வரவழைக்கப்பட்டு அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு அவர்களைத் தட்டிக் கொடுத்தது சிறை நிர்வாகம்.

இலங்கையிலேயே மிகப் பெரிய சிறைச்சாலை கொழும்பு வெலிக்கடை சிறைச்சாலையாகும். கண்டி போகம்பர சிறைச்சாலையைவிடப் பன்மடங்கு பிரமாண்டமானதும், சிறந்த பாதுகாப்பு கொண்டதும் இச்சிறைச்சாலை. இதன் வாசலில் சிறைச்சாலை அத்தியட்சகரின் (Superintendent of Prisons) அலுவலக வீடுள்ளது. இச்சிறைச்சாலையின் வெளி வாசலுக்கு வலது பக்கம் பெண்கள் சிறையுண்டு. அதற்கு முன்பக்கத்தில் சிறைச்சாலை கொமிசினரின் அலுவலகம் உண்டு. அதன் பின்பக்கத்தில்

அமைந்திருந்தது கொழும்பு விளக்கமறியல் சிறைச்சாலை. (Colombo Remand Prison - CRP) வெலிக்கடை சிறைச்சாலையின் இடது பக்கத்தால் போகும் சிறிய வீதியின் ஓரங்களில் சிறைச்சாலை உத்தியோகத்தர்கள், காவலர்களின் வீடுகள் உண்டு. சிறைச்சாலைக்கு அண்மையில் பொரளை பொலிஸ் நிலையம் உண்டு. இவைகளுடன் சிறைச்சாலை வாசலில் இராணுவப் பாதுகாப்பு இருந்தது. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் அமைந்திருக்கும் ஒரு சிறைச்சாலைக்குள் இவ்வளவு பெரிய கொலைகள் நடந்தது என்றால், இது அரசின் ஆசீர்வாதத்துடன், உயர் அதிகாரிகளின் ஆதரவுடன் அல்லது மௌனத்துடன் நடந்த கொலைகள் தான் என்பது பெரியதொரு புதிதில்லை.

முப்பத்தைந்து பேர் கொல்லப்பட்டு ஒரு நாள் கழித்து 1983ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 27ஆம் திகதி அடுத்த கொலைகள் நிறைவேறின. அன்று கொல்லப்பட்ட ஈழவிரும்பிகளின் பெயர்கள்:

1. செல்லச்சாமி குமார், 2. கந்தசாமி சர்வேஸ்வரன், 3. மரியாம்பிள்ளை மரியநாயகம், 4. சிவபாதம் நீதிராஜா, 5. ஞானமுத்து நவரட்ணசிங்கம், 6. கந்தையா இராஜேந்திரம், 7. தெய்வநாயகம் பாஸ்கரன், 8. பொன்னம்பலம் தேவகுமார், 9. பொன்னையா துரைராசா, 10. முத்துக்குமார் சிறீகுமார், 11. அமிர்தநாயகம் பிலிப் குமாரகுலசிங்கம், 12. குமாரசாமி கணேசலிங்கன், 13. டொக்டர் இராஜசுந்தரம், 14. செல்லப்பா இராஜரட்ணம், 15. சோம சுந்தரம் மனோராஞ்சன், 16. ஆறுமுகம் சேயோன், 17. தாமோதரம்பிள்ளை ஜெயமுகுந்தன், 18. சின்னத்தம்பி சிவசுப்பிரமணியம்,

இரண்டாம் நாள் நடந்த கொலைகள் மேலும் கூடி இருக்கும் ஆனால் இராணுவம் அழைக்கப்பட்டபோது அதற்குத் தலைமை தாங்கி வந்த இராணுவ அதிகாரி ஒரு முஸ்லீம் மகன் என்பதால் அவரின் கட்டளைப்படி கடுமையாக இருந்து கண்ணீர்ப்புகை அடித்துச் சிறைக் கைதிகளை ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் இராணுவம் கொண்டு வந்தது. மிஞ்சிய பத்தொன்பது ஈழப்போராளிகள் தாம் சந்திக்கவிருந்த பயங்கரத்தில் இருந்து காப்பாற்றப் பட்டனர். 25ஆம் திகதி வந்த இராணுவம், வேடிக்கை பார்க்காமல், முஸ்லிம் இராணுவ அதிகாரிபோல் நடந்திருந்தால் அன்று எவ்வளவு கொலைகளைத் தடுத்திருக்கலாம். மொத்தம் எழுபத்திரண்டு ஈழப்போராளிகளில் உயிர் தப்பிய பத்தொன்பது ஈழப் போராளிகளுடன் கொழும்பு புதிய மகசீன் சிறையில் இருந்த ஈழப்போராளிகளும், பெண்கள் சிறைப்பகுதியில் இருந்த நிர்மலா நித்தியானந்தனும் மட்டக்களப்பு சிறைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர்.

கொழும்பு புதிய மகசீன் சிறையில் இருந்த ஈழப்போராளிகள் யாருக்கும் எந்தவிதப் பிரச்சினையும் ஏற்படவில்லை. வெலிக்கடை சிறையில் இரு நாட்கள் நடந்த கொலையில் இருந்து தப்பிய பத்தொன்பது ஈழப்போராளிகளின் பெயர்கள்:

1. அந்தோனிப்பிள்ளை (அழகிரி), 2. மாணிக்கம் தாசன், 3. கணேசலிங்கன், 4. சிறீதரன், 5. டக்ளஸ் தேவானந்தா, 6. தம்பாப்பிள்ளை

மகேஸ்வரன், 7. சிவசுப்பிரமணியம், 8. ஞானசேகரம் எனப்படும் பரந்தன் ராஜன், 9. பாபுஜி, 10. டேவிற்றையா எனப்படும் அ. டேவிற், 11. வண. குரு சின்னராஜா, 12. கோவை மகேசன், 13. ஜெயகுலராஜா, 14. மு.நித்தியா னந்தன், 15. ஜெயதிலகராஜா, 16. டொக்டர் தர்மலிங்கம், 17. வண. பிதா சிங்கராயர், 18. யோகா எனப்படும் எஸ்.யோகராஜா, 19. விபரம் தெரியாது.

இவர்களைவிடத் தண்டனை பெற்ற கைதிகளாக வேறு மண்டபத்தில் இருந்த தங்கமகேந்திரனும், நடராஜா ஜெயக்கொடியும் உயிர்தப்பினர். இவர்கள் அனைவரும் மட்டக்களப்பு சிறைக்கு விமானமூலம் அனுப்பப்பட்டனர்.

உலக வரலாற்றில் பெரும் சிறையுடைப்பாகக் கருதப்படுவது பஸ்ற்றில் (Bastille) சிறையுடைப்பாகும். பிரான்ஸ் மன்னன் ஐந்தாவது சார்ள்ஸ் என்பவரால் பாரிஸைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் கட்டப்பட்ட கோட்டை காலப்போக்கில் பெரியதொரு சிறைச்சாலையாக மாற்றப்பட்டது. இங்கு அரசனுக்கெதிரான அரசியல் கைதிகள் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தனர். பஸ்ற்றில் என்னும் இடம் பாரிஸின் மையப்பகுதியில் இருக்கிறது. பிரான்ஸ் புரட்சியின்போது பஸ்ற்றில் சிறைச்சாலை புரட்சியாளர்களால் உடைக்கப்பட்டுக் கைதிகள் மீட்கப்பட்டனர். இந்தச் சிறையுடைப்பு 1789ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 14ஆம் திகதி நடைபெற்றது. இத்தினமே பிரான்ஸின் தேசிய தினமாக ஒவ்வொரு ஆண்டும் கொண்டாடப்படுகிறது. இப்போதும் சிறை உடைப்பு, சிறை தகர்ப்பு எனச் செய்திகள் வந்தால் எமக்கெல்லாம் Bastille சிறை உடைப்பே ஞாபகம் வருமளவுக்கு மனிதகுலம் அதை வரலாற்றில் குறித்து வைத்திருக்கிறது.

1983ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 23ஆம் திகதி இரவு மட்டக்களப்பு சிறை போராளிகளால் உடைக்கப்பட்டு அங்கு சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த தமிழ் அரசியல் கைதிகளில் ஐம்பது பேர் சிறை மீட்கப்பட்டனர். இச்சிறையுடைப்புக்கு, வெளியே இருந்து உதவிய குன்சி எனப்படும் குணசேகரனும், சிறைக்குள் இருந்த ஈழப் போராளிகளுமே முக்கிய காரணகர்த்தாக்களாகும். குறிப்பிட்ட நேரத்துக்குச் சிறை உடைக்க வசதியாக உபகரணங்களை உள்ளே அனுப்பியது மட்டுமல்லாது தப்பி வெளியே வந்த போராளிகளை உடனுக்குடன் படகுகளிலும் வாகனங்களிலும் குழுக்குழுவாகப் பிரித்து அனுப்புவதிலும் குணசேகரன் காட்டிய திறமை அளப்பரியது.

இந்தச் சிறையுடைப்பில் தப்பிய ஈழப் போராளிகளின் பெயர்கள்:

1. அ.டேவிற், 2. இராமநாதன், 3. வரதராஜப்பொருமாள், 4. மகேஸ்வர ராஜா, 5. எஸ். பேரின்பராஜா, 6. எஸ். சிவலிங்கம், 7. எஸ். சிறீஸ் கந்தராஜா, 8. எஸ். பிரேமானந்தன், 9. எஸ். கோணேஸ்வரன், 10. ஜி. பத்மநாதன், 11. வி. சண்முகநாதசிவம், 12. வி. சுந்தரலிங்கம், 13. ரி. விஜயகுமார், 14. கே. தேவானந்தன், 15. ரி. தட்சணாமூர்த்தி, 16. வி. மகேந்திரன், 17. பி. பவானந்தன், 18. எஸ். யோகராஜா, 19. ந. ஜெயக்கொடி, 20. ரி. மகேஸ்வரன், 21. வி. சுப்பிரமணியன், 22. மாணிக்கம் தாசன், 23. சண்முகம் சந்திரபாலன், 24. எஸ். கணேசலிங்கம், 25. எஸ். சிறீதரன்,

பலத்த பாதுகாப்புடன் நீதிமன்றத்துக்கு பொலிலாரால் அழைத்துவரப்படும் ஜெகன், நடசேதாசன், குட்டிமணி

மரண தண்டனைத் தீர்ப்புக்குப்பின் நீதிமன்றத்திலிருந்து வெளியே வரும் தமிழீழ விடுதலை இயக்கத் தலைவர் தங்கத்துரை

இரண்டாவது நாள் நடைபெற்ற வெலிக்கடைச் சிறை படுகொலையில் கொல்லப்பட்ட காந்தியம் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த டொக்டர் இராஜகந்தரம்.

26. ஞானசேகரம், 27. அந்தோனிப்பிள்ளை (அழகிரி), 28. அகஸ்டின் போல், 29. சின்னராஜா, 30. எஸ் ஜெயப்பிரகாசம், 31. எஸ். இராஜாஜி, 32. மு. நித்தியானந்தன், 33. ஜெயத்திலகராஜா, 34. ஜெயகுலராஜா, 35. தங்கமகேந்திரன், 36. வாமதேவன், 37. ஞானவேல், 38. பரமதேவா, 39. ரி. மரியநாயகம், 40. எஸ். நகுலேஸ்வரன், 41. எஸ். மகேஸ்வரன், 42. ரி. ஜெகதீசன், 43. குகதாசன், 44. கேந்திரன், 45. பாலேந்திரா, 46. திருச்செல்வம், 47. பகீரதன், 48. மகேந்திரன், 49. கென்றி, 50. வடிவேல்

மேலே குறிப்பிட்ட நபர்களில் பலர் இந்தியாவுக்குத் தப்பியோடி ஐந்து பெரும் இயக்கங்களான ரெலோ, எல்.ரி.ரி.ஈ, ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப், புளட், ஈரோஸ் ஆகியவற்றில் இணைந்து கொண்டனர். இச்சிறை யுடைப்பைச் செய்ய முன்னின்று உதவியவர்கள் நாங்களே என ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கமும் புளட் இயக்கமும் விளம்பரப் போர் நடத்தியன. இறுதியில் புளட் இயக்கத்தவர்கள் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கப் போராளிகளைத் தாக்கும் அளவுக்கு இப்பிரச்சினை சூடு பிடித்தது. சிறையில் இருந்து வெளியேறிய மற்ற இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தேவைக்கதிகமான மௌனம் காத்து இரு இயக்கங்களுக்கிடையேயான குடும்பிப் பிடிச் சண்டையை வேடிக்கை பார்த்தனர். இவர்களுக்கு உண்மை தெரியும். ஏன் இவர்கள் அதை வெளியிடவில்லை என்றால் அதுதான் எமது இயக்கத்தவர்களின் விசேட குணாம்சம். மற்றவர்களை மோதவிட்டுத் தாம் மட்டும் முன்னுக்கு வரவேண்டும் என்னும் வக்கிரத்தனம். இப்படியான போக்கில் ஈரோஸ் இயக்கத்தவர்கள் கைதேர்ந்தவர்கள்.

அமிர்தலிங்கத்தைப் பிரான்சுக்கு அழைத்தோம்

பிரான்ஸ் வந்த பின்பு இங்கு வாழ்ந்த தமிழர்களையும் தேசம் பற்றிய அவர்களது போக்கையும் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தேன். நான் எந்தவித அமைப்புகளுடனோ, குழுக்களுடனோ சேர்ந்து கொள்ளவில்லை. ஆனால், லண்டனுக்கு வந்திருந்த அமிர்தலிங்கத்தின் தொடர்பானது என்னைக் களத்தில் இறங்க வைத்தது. அவர் வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களைச் சந்தித்து ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்துக் கான ஆதரவைத் திரட்டிக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் லண்டன் வந்திருந்தார். பிரான்ஸ் வந்து இங்கு வாழும் தமிழ்ப் பேசும் மக்களையும் அவர் சந்திக்க விரும்பினார். லண்டனில் அமிர்தலிங்கத்தின் பயண ஒழுங்கு களுக்குப் பொறுப்பானவர்கள் எம்முடன் தொடர்பு கொண்டு விடயத்தைக் கூறினர். அமிர்தலிங்கமும் தொடர்பு கொண்டார். இந்த நேரத்தில், 'அமிர்தலிங்கம் பாரிஸுக்கு வரமுடியாது. அவரைப் பிரான்ஸ் மண்ணில் கால் வைக்க விடமாட்டோம்' என ஒரு சிலர் சவால் விட்டனர். அவர்கள் ஒன்றும் பிரான்ஸின் சொந்தக்காரர்கள் அல்ல. தமது நாட்டில் இருந்து சவால் விட முடியாமல் பிரான்ஸ் நாட்டுக்கு வந்து அகதியானவர்களே சவால் விட்டனர். சவால் விட்டவர்கள் பிரான்சுக்குள் இருப்பதைப் பிரான்ஸ் நாடுதான் தீர்மானிக்கவேண்டும். அப்படி இருக்க பிரான்ஸ் நாட்டுக்குள் யார் வரலாம் யார் போகலாம் எனத் தீர்மானிக்க அவர்கள் புறப்பட்டனர்.

அமிர்தலிங்கம் சார்ந்திருந்த தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி சம்பந்த மாகவும், அமிர்தலிங்கத்தின் அரசியல் நிலைப்பாடு சம்பந்தமாகவும் எனக்கு முரண்பாடுகள் இருந்துகொண்டுதான் இருந்தன. கருத்தியல்ரீதியாக அமிர்தலிங்கத்தைச் சந்திக்க நான் எப்பவும் பயந்ததில்லை. முன்னுக்கு ஒரு கதை, பின்னுக்கு ஒரு கதை பேசி எனக்குப் பழக்கமில்லை. அமிர்தலிங்கம் இங்கு வருவது போவது சம்பந்தமாக அகதியாக இங்கு வந்திருக்கும் நாங்களல்ல தீர்மானிப்பது. அவர் வரலாம், போகலாம். அவரைச் சந்திக்க விரும்புவவர்கள் சந்திக்கலாம், விரும்பாதவர்கள் ஒதுங்கிக் கொள்ளலாம். அவரைக் கருத்துரீதியாகச் சந்திக்க விரும்புவவர்கள் சந்திக்கலாம். இவை களில் ஒன்றுகூடச் செய்யாமல் தான்தோன்றித்தனமாக நடந்துகொள்வது யார் விடயத்திலும் நாகரிகமல்ல.

கிட்டத்தட்ட இதேபோல் ஒரு சம்பவம் யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடந்தது. அமிர்தலிங்கத்துக்கு ஐம்பதாவது வயது நிறைவு விழா அங்கு நடந்தது. பலரும் அமிர்தலிங்கத்தைப் பாராட்டிப் பேசிக்

கொண்டிருந்தனர். நான் பார்வையாளர் வரிசையில் மண்டபத்தின் ஒரு வாசலுடன் உட்கார்ந்திருந்தேன். அந்த நேரத்தில் எமக்கும் அமிர்தலிங்கத்துக்கும் (தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கும்) இடையே கருத்தியல் ரீதியாக, செயற்பாட்டு ரீதியாகப் பயங்கர முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டு எங்களிடையே நல்லதொரு அரசியல் உறவு இருக்கவில்லை. பாராட்டுக்கூட்டம் முடிவதற்குக் கொஞ்ச நேரம் இருக்கையில், சில இளைஞர்கள் வந்து, அமிர்தலிங்கத்தைக் கண்டிக்கும், அவருக்கு எதிரான துண்டுப் பிரசுரங்களை மண்டபத்துக்குள் விநியோகித்தனர். கூட்ட ஏற்பாட்டாளர்கள் அந்த இளைஞர்களிடம், 'கூட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது குழப்பாதீர்கள். கூட்டம் முடிந்த பின்பு மண்டப வாசலில் நின்று கொடுங்கள்' எனக் கேட்டனர். அதில் நியாயம் இருந்தது. ஆனால் அவர்கள் யாரையும் மதியாது தொடர்ந்து துண்டுப் பிரசுரத்தை மண்டபத்துக்குள் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அதற்கு மேல் யாரும் ஒன்றும் பேசவில்லை. பொடியளமீது மக்களுக்குப் பயம் தொடங்கிய காலமது. நானும் மெளனமாக இருந்தேன். அவர்கள் புதியவர்களாக இருந்தனர். எங்களுடைய எல்லைக்குள் (range) அவர்களை நான் கண்டதில்லை. படித்த இளைஞர்கள் போல் காணப்பட்டனர். சிலவேளை உயர்கல்வி மாணவர்களாகவும் இருக்கலாம் என யோசித்தேன்.

திடீரென அந்த இளைஞர்கள் நடு மண்டபத்துக்குள் வந்து அமிர்தலிங்கம் ஒழிக எனவும் வேறு சில கோஷங்கள் எழுப்பியும் கூட்டத்தைக் குழப்புவதுபோல் ஆர்ப்பாட்டம் செய்து விட்டு ஓடினர். இந்தச் செயலால் நான் கோபம் அடைந்தேன். ஒரு மண்டபத்துக்குள் கூட்டம் நடத்தும், பாராட்டும், புகழும் உரிமை கூட்ட ஏற்பாட்டாளர்களுக்கு உண்டு. அதே போல் அமர்தலிங்கத்துக்கு எதிரான வேறொரு கூட்டத்தை நடத்த இளைஞர்களுக்கு உரிமை உண்டு. அதை விடுத்து இப்படிக்கூட்டத்துக்குள் புகுந்து குழப்ப முயல்வது நாகரிகம் இல்லாத பலாத்காரமான செயலாகும். நான் அந்த இளைஞர்களைத் துரத்திப் போய் மண்டபத்துக்கு அண்மையில் இருந்த பெற்றோல் நிலையத்துக்குப் பக்கத்தில் வைத்துப் பிடித்து அடித்தேன். அகப்பட்ட மூன்று இளைஞர்களையும் அடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது அங்கு வந்த உமாமகேஸ்வரனின் அக்காவின் கணவரும் என்னுடன் சேர்ந்து கொண்டார். 'புல்பா அடிக்காதே. அது எங்கடை ஆட்கள்' எனப் பெரிதாகக் குரல் கொடுத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தார் குணசேகரன் (குன்சி). அவர்கள் ஈரோஸ் இயக்கத்தவர்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு அடிப்பதை நிறுத்திக் கொண்டேன். ஆனால் உமாமகேஸ்வரனின் அத்தான் மீண்டும் இளைஞர்களை அடித்தார். அவர்களை விட்டுவிடும்படி கேட்டேன். அவர் கேட்கவில்லை. இளைஞர்களுக்கு நடுவில் நான் நிற்க எட்டி எட்டி அடித்தார். எனக்குக் கோபம் வந்தது. இளைஞர்கள் துண்டுப் பிரசுரம் கொடுத்து மண்டபத்துக்குள் குழப்பம் செய்ய முயன்றபோது கையாலாகாத் தனமாக நின்றவர்கள் இப்போது கும்பலில் கோவிந்தா போட

வந்துவிட்டனர். அண்ணை அடிக்காமல் அவங்களை விடுங்கோ எனக் கேட்டேன். முறைத்தார். அவருக்கும் அவருடன் நிற்பவர்களுக்கும் திடீரென நான் அடிக்கத் தொடங்கியதால் நிலைமை சிறியதொரு குழப்பமாக மாறியது. அங்கு நின்ற அமிர்தலிங்கத்தின் மகன் பகீரதன் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டு அவர்களை அழைத்துச் சென்றார். கூட்டணிக்காரரை நான் அடித்துவிட்டேன் என்ற கவலை அமிர்தலிங்கத்துக்கும் மாவை சோனதிராஜாவுக்கும் ஏற்பட்டது. பகீரதன் தான் நேரில் கண்டதைக் கூறி அவர்கள் நடந்ததை உணர்ந்து கொள்ள வைத்தார் எனப் பின்பு அறிந்தேன்.

அமிர்தலிங்கத்தைப் பாரிஸுக்கு அழைக்கவேண்டும் என்ற விடயத்தில் நான், நித்தியானந்தன், கிருபாகரன், கோவை நத்தன், உரும்பிராய் மகேந்திரன் ஆகியவர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கொண்டோம். எங்களுக்கு உதவியாகக் கராட்டி சிறீ, சிவராஜன், ரவீந்திரன், வரதன், கணேசமூர்த்தி போன்றவர்கள் இருந்தனர். அமிர்தலிங்கம் பிரான்ஸ் வருவதை இங்கிருந்த இரு முக்கிய தமிழ் அமைப்புகள் எதிர்த்தன. ஏன் எதிர்த்தனர், ஏன் அமிர்தலிங்கம் வரக்கூடாது? என அவர்களது கருத்தை அறிய முயன்றோம். அவர்களிடம் இருந்து திருப்திகரமான பதில் கிடைக்கவில்லை. அமிர்தலிங்கம் பிரான்ஸ் வருவதை எதிர்த்த அமைப்புகள் தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழுவும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையும் ஆகும். இந்த இரு அமைப்புகளிலும் இருந்த எனது சில நண்பர்கள் அமிர்தலிங்கம் பிரான்ஸ் வருவதற்கு இங்கிருக்கும் ஈழத் தமிழர்கள் பெரும் எதிர்ப்பாக இருக்கின்றனர் எனவும் எமது திட்டத்தைக் கைவிடும்படியும் என்னிடம் கேட்டனர். முக்கியமாகத் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையைச் சேர்ந்த மகேஸ்வரன் என்னைத் தேடி எனது வீட்டுக்கே வந்து இதனைக் கூறினார். என்ன எதிர்ப்பு வந்தாலும் அதைச் சந்திக்க நாம் தயார். அதேபோல் அமிர்தலிங்கமும் எதிர்ப்புகளைக் கண்டு பயப்படுபவர் அல்லர், ஆதலினால் யார் எதிர்த்தாலும் அமிர்தலிங்கம் பிரான்ஸ் வருவார் என்பதை எல்லோருக்கும் உறுதியாகச் சொல்லி வைத்தேன்.

லண்டனில் நின்ற அமிர்தலிங்கத்துடன் நாங்கள் தொடர்பு கொண்டு அவர் இங்கு வருவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யும்படிக் கேட்டுக் கொண்டோம். அமிர்தலிங்கத்தை அழைத்துப் பெரும் கூட்டமொன்றை நடத்துவதென்று திட்டமிட்டோம். இங்கு வாழும் இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் ஆதரவைத் திரட்டுவது எனவும் முடிவு செய்தோம். இந்த ஏற்பாடுகளுக்கான பணத் தேவைக்குப் பலர் உதவ முன்வந்தனர். லண்டனில் இருந்த அமிர்தலிங்கத்தின் மகன் காண்டிபன் எம்முடன் தொடர்பு கொண்டு இங்கு அமிர்தலிங்கம் வருவது பற்றியும் கூட்டம் நடத்துவது பற்றியும் விபரம் கேட்டு உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார். 1983ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 12ஆம் திகதி அமிர்தலிங்கம் வருவதென முடிவாக்கப்பட்டது. அன்று மாவை கூட்டம் நடத்துவதெனவும் முடிவெடுத்துக் கொண்டோம்.

அனைத்தும் சரியானபடியே நடந்தன. 12ஆம் திகதி காலை விமான மூலம் பாரிஸ் Charles de Gaulle விமான நிலையத்தில் அமிர்தலிங்கம் வந்து இறங்கினார். அவரை வரவேற்று அழைத்துவர நான், கோவை நந்தன், நித்தியானந்தன், கிருபாகரன், சிவராஜன், கராட்டி சிறீ, கராட்டி சிறீயின் அம்மா ஆகியவர்கள் சென்றிருந்தோம். விமான நிலையத்தில் இருந்து பாரிஸ் மத்தியில் உள்ள Chatelet என்னும் இடத்தில் ஏற்கனவே தயார் செய்யப்பட்டிருந்த ஹோட்டலுக்கு அமிர்தலிங்கம் தம்பதிகளை அழைத்து வந்தோம். அவர்களைச் சிறிது நேரம் ஓய்வெடுக்க விட்டு நாங்கள் அந்த இடத்துக்கு அருகில் இருந்த கிருபாகரனின் வீட்டில் போய் அடுத்த திட்டங்கள் பற்றி ஆலோசித்தோம். பிரான்ஸ் வெளிநாட்டு அலுவல்கள் அமைச்சரின் முதன்மைச் செயலாளரை அமிர்தலிங்கம் சந்திப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தோம். பிற்பகல் 2.00 மணியளவில் அந்தச் சந்திப்பு நடப்பதற்கான நேரம் தரப்பட்டிருந்தது.

அமைச்சரின் முதன்மைச் செயலாளரைச் சந்தித்த அமிர்தலிங்கம் இலங்கைப் பிரச்சினைகள் பற்றி நீண்ட நேரம் விளக்கினார். இலங்கையில் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் படும் துன்பங்கள் பற்றியும் அரச வன்முறைக்கு அவர்கள் தினமும் பலியாகி வருவது பற்றியும் எடுத்துரைத்தார். இலங்கைத் தமிழர்களுக்குப் பிரான்ஸில் அகதி அந்தஸ்து கொடுக்கும்படியும் அவர்களின் வாழ்வுக்கு உத்தரவாதம் கொடுக்கும்படியும் கேட்டுக்கொண்டார். இச்சந்திப்பு இரண்டு மணி நேரத்துக்கு மேல் நடைபெற்றது.

இதற்கிடையில், 'அமிர்தலிங்கம் தவிர்க்க முடியாத காரணத்தால் பிரான்ஸ் வரவில்லை. அதனால் அவர் பேசவிருந்த கூட்டம் இரத்துச் செய்யப்பட்டது' என யாரோ விஷமிகள் நாங்கள் வெளியிட்டது போல் துண்டுப்பிரசுரம் வெளியிட்டனர். விடயத்தை விளங்கப்படுத்தி, 'அமிர்தலிங்கம் வந்துவிட்டார். கூட்டம் திட்டமிட்டபடி நடைபெறும்' என நாங்களும் துண்டுப் பிரசுரம் வெளியிடவேண்டி வந்தது. Porte de Choisy என்னும் இடத்தில் அமைந்திருந்த ஒரு தேவாலயத்தின் மண்டபத்தில் அமிர்தலிங்கம் பேசும் பொதுக் கூட்டத்தை நடத்த ஏற்பாடு செய்திருந்தோம். கூட்டம் நடந்துகொண்டிருக்கையில் மண்டபத்துக்குள் தேவையில்லாது யாராவது குழப்பம் ஏற்படுத்தாமல் பார்க்கும் பொறுப்பு ரவீந்திரனிடம் கொடுக்கப்பட்டது. பொது மக்கள் தங்கள் சந்தேகத்தைத் தீர்க்கும் வகையில் கூட்டத்தில் எழுதிக் கொடுக்கப்படும் கேள்விகளுக்குப் பதில் அளிக்கப்படும் எனவும் அறிவித்தோம். ஏராளமான பெண்கள் உட்பட, சனங்களால் மண்டபம் நிறைந்து வழிந்தது. மண்டபத்தின் வாசல்களில் சனங்கள் முட்டி மோதிக் கொண்டிருந்தனர். 'கூட்டத்தைக் குழப்புவோம். அமிர்தலிங்கத்தைப் பாரிசுக்கு வர விடமாட்டோம்' என்று பேசியவர்களெல்லாம் பெட்டிப் பாம்பாக மண்டபத்தின் ஓரங்களில் நின்றிருந்தனர்.

அமிர்தலிங்கமும் அவர் மனைவி மங்கையற்கரசியும் மண்டபத்துக்குள் நுழைந்தவுடன் மக்கள் அனைவரும் எழுந்து நின்று கைகளைத் தட்டி

தமது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்து வரவேற்றனர். அமிர்தலிங்கம் தம்பதிகள் மிகவும் மகிழ்ச்சியாகக் காணப்பட்டனர். எனது தலைமையில் நடந்த கூட்டத்தில் சுமார் ஒரு மணி நேரம் அமிர்தலிங்கம் உரை நிகழ்த்தினார். எழுதிக் கொடுக்கப்பட்ட ஏராளமான கேள்விகளுக்கு நிதானமாகப் பதில் அளித்தார். கேட்கப்பட்ட கேள்விகளில் ஒன்று “நீங்கள் செல்லும் இடமெல்லாம் ஏன் உங்கள் மனைவியை அழைத்துச் செல்கிறீர்கள்?” என்பதாகும். ஒரு கணவன் போகும் இடமெல்லாம் ஏன் தன் மனைவியை அழைத்துச் செல்லக் கூடாது? அதுவும் தனது கணவன் போல் எல்லாப் போராட்டங்களிலும் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட ஒரு பெண், தனது கணவனுக்கு என்றும் ஒத்துழைப்பாக பக்க பலமாக இருக்கும் ஒரு பெண் தனது கணவனுடன் ஒன்றாகப் பயணிப்பது ஒன்றும் ஆச்சரியமானதில்லை. இந்த அநாகரிகமான கேள்விக்குச் சிரித்த முகத்துடன் மிகவும் நிதானமாக, “எனது மனைவி என்னுடன் பிரான்ஸுக்கு மட்டுமல்ல, சிறைக்கும் வந்திருக்கிறார்.” என மக்களின் கரகோசத்தின் மத்தியில் கூறினார்.

கூட்டம் முடிந்த பின்பு அமிர்தலிங்கத்தைத் தடுப்போம் என்றவர்களும் எதிர்ப்போம் என்றவர்களும், எங்களை எல்லாம் தள்ளிவிட்டு அவருடன் நின்று போட்டோ எடுத்துக் கொண்டனர். தங்கள் வீட்டுக்கு அமிர்தலிங்கத்தை விருந்துக்கு வரும்படிக் கெஞ்சினர். வேடிக்கை என்னவென்றால், தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழுவைச் சேர்ந்த சந்திர குமாரன் அமிர்தலிங்கத்துக்கு கை மணிக்கூடு ஒன்றைக் கொடுத்துத் தனது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டார். அமிர்தலிங்கம் உரையாற்றிய கூட்டத்துக்கு இவ்வளவு பெருந்தொகையான மக்கள் வருவர் என்றோ, எதிர்த்தவர்களேகூட நின்று போட்டோ எடுப்பார் என்றோ உண்மையிலேயே நாங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

இந்த சம்பவம் நடந்து சரியாக இருபது வருடங்களின் பின் அமிர்தலிங்கம் சம்பந்தமாக மீண்டும் ஒரு சவாலை நான் பிரான்ஸில் சந்திக்க வேண்டியேற்பட்டது. அமிர்தலிங்கத்தின் எழுபத்து ஐந்தாவது வயது நிறையவே முன்னிட்டுத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் லண்டன் கிளையினர் இரு புத்தகங்களை வெளியிட்டனர். அமிர்தலிங்கத்தின் செயற்பாடுகளையும், குண இயல்புகளையும் அவருடன் பழகியவர்களால், அவரைத் தெரிந்தவர்களால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் கொண்ட “வரலாற்றின் மனிதன்” என்றும் புத்தகமும், அமிர்தலிங்கம் சம்பந்தமான போட்டோக்களைக் கொண்ட “அமிர்தலிங்கம்: ஒளியில் எழுதுதல்” என்றும் புகைப்படத் தொகுப்பும் வெளியிட்டனர். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் கிளையால் இப்புத்தகங்கள் வெளியிட்டாலும், இம்முயற்சியில் பங்கு கொண்டவர்கள் கட்சி, இயக்கச் சார்பற்றவர்கள்,

இப்புத்தகங்களின் வெளியீட்டு வைபவம் லண்டன், கனடா போன்ற நாடுகளில் நடைபெற்றது. அதேபோல் ஒரு வைபவத்தை பாரிஸிலும்

நடாத்தலாம் என யோசித்தேன். அதே விருப்பம் லண்டன் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக் கிளைக்குமிருந்தது. கருத்து வேறுபாடுகளுக்கப்பால் அமிர்தலிங்கம் தமிழ்ப் பேசும் மக்களுக்கு மறுக்க முடியாத சிறந்ததொரு அரசியல் தலைமையைக் கொடுத்தவர். தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் நியாயப்பூர்வமான போராட்டத்தை உலக அரங்குக்குக் கொண்டு சென்றதில் அவருடைய உழைப்பு சந்தேகத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. ஈழமக்களின் அடையாளமாக அவர் திகழ்ந்தார்; அம்மக்களின் தலைவனாக இனம்கண்டு கொள்ளப்பட்டவர். தனது 41 வருட அரசியல் பொது வாழ்வில் கை சுத்தமாக வாழ்ந்த ஒரு பெருமகன். அப்படிப்பட்ட ஒரு மனிதனுக்கு விழா எடுப்பது என்பது ஒரு வரலாற்றுக்கடமை. ஆனால் நாங்கள் புத்தகங்களின் வெளியீட்டையே நடாத்த முன்வந்தோம். 2002ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதமளவில் எமது விருப்பத்தைத் தெரிவித்துத் திருமதி மங்கையற்கரசி அமிர்தலிங்கத்தைப் பாரிஸ் புத்தக வெளியீட்டு விழாவுக்கு வரமுடியுமா எனத் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு நான் கேட்டேன். ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள் என அவர் தனது சம்மதத்தையும் தெரிவித்தார்.

இந்த நிகழ்ச்சியை நடாத்த எனக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்க உதயகுமார், சிவச்செல்வன், ஞானலிங்கம், அசோக்கண்ணமுத்து போன்றவர்கள் முன்வந்தனர். நாங்கள் கடுமையாக உழைத்தும் எமது சக்திக்குட்பட்ட மண்டபம் கிடைக்காமலிருந்தது. இதனால் காலம் விரையமானது. இலங்கைத் தமிழர்களின் பராமரிப்பின் கீழ் இருக்கும் கோவில் மண்டபங்கள் உட்பட அனைத்து மண்டபங்களும் எமக்கு அதன் நிர்வாகிகளால் மறுக்கப்பட்டன. பிள்ளையார் கோவில் ஒன்றின் மண்டப நிர்வாகி ஜெயராஜசிங்கம் என்பவர் நேரிடையாகவே “புல்பராஜா மண்டபம் தருவதன் மூலம் புலிகளோடே பிரச்சினை வரும். இது கடைசியிலே சோலியிலே முடியும்” என மறுத்துவிட்டார். திருமலைக்கலா மன்றத்தின் முக்கிய செயற்பாட்டாளரான ஆண்டவர் என அழைக்கப்படும் இமானுவேலும் கூத்துப்பட்டறை இருக்கு நாடகப்பயிற்சி நடக்கிறது எனக் கூறிவிட்டார். இறுதியில் 2003 ஜூன் 8ஆம் திகதி விழாவை நடாத்தக்கூடியதாகவே மண்டபம் கிடைத்தது. இந்த விழா திடீரென நடத்தப்பட்ட ஒன்றல்ல. விழாவில் பங்கு கொள்ள மங்கையற்கரசி அமிர்தலிங்கம், பத்திரிகையாளர் மாலி எனப்படும் மகாலிங்கசிவம், டொக்டர் நிக்கலாஸ்பிள்ளை ஆகியவர்கள் லண்டனிலிருந்து வர ஒப்புக் கொண்டனர்.

விழாவுக்கான அறிவித்தல் துண்டுப்பிரசுரம் வெளியிடப்பட்டது. துண்டுப்பிரசுரத்தில் எமது தொடர்புக்கான முகவரியோ, தொலைபேசி இலக்கங்களோ குறிப்பிடவில்லை. காரணம் இப்படிப்பல துண்டுப் பிரசுங்களில் நாங்கள் தொலைபேசி இலக்கங்களை, தொடர்பு வசதிக்காக வெளியிட உலகிலேயே நாகரிகமிக்க, பண்புமிக்க சிலர் தொலைபேசி மூலம் எம்மை மிரட்டியும், எமது கௌரவத்துக்கு சவால் விட்டும்,

கெட்ட வார்த்தைகளால் ஏசியும் எமக்குக் கோபமூட்டிய, எம்மை உணர்ச்சிவசப்பட வைத்த மிக மோசமான அனுபவங்கள் எமக்குண்டு. முகத்துக்கு நேரே சவால் விடுபவர்களை நான் எப்பவும் சந்திக்கத் தயங்கியதில்லை. அப்படிப்பட்டவர்களிடம் தோற்றாலும் நான் கவலைப் படுவதில்லை. தோல்வியோ வெற்றியோ என்பதைவிட தன்னை இனம் காட்டி, முகத்துக்கு நேர்சவால் விடுபவர்கள் மீது எனக்கு எப்பவும் மரியாதை யுண்டு. உண்மையாகவே இப்படிப்பட்ட மனிதர்களிடம் தோற்றாலும் அதை மகிழ்ச்சியாக ஏற்றுக் கொள்வேன். ஆனால் யார் என்று தெரியாமல், எங்கே இருக்கிறவர் என்று தெரியாமல் சும்மா தொலைபேசியை எடுத்து வாடா, போடா, கொல்வமடா என்று கதைப்பவர்கள் மிக மோசமான பயந்த போக்கிலிகள் என்பதே எனது கணிப்பு.

புத்தகங்களின் வெளியீட்டு விழாவுக்கான அறிவித்தல்களை ஈழத் தமிழர்களின் நடமாட்டமிருந்த பகுதிகளில் முக்கியமாக பாரிஸ் சுவர்களிலும், மின்சாரக் கம்பங்களிலும் ஒட்டினோம். ஒருநாள் கழித்து அனைத்து அறிவித்தல்களும் கிழிக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த நடவடிக்கை பாரிஸில் லா சப்பலில் மட்டுமே செய்யப்பட்டிருந்தது. ஏனைய இடங்களில் எந்தவித பாதிப்புமிருக்கவில்லை. இதற்கிடையில் புலிகள் கூட்டத்தைக் குழப்ப உள்ளனர், கூட்டம் நடைபெறமாட்டாது எனப் பலவிதமான வதந்திகள் வழமைபோல் பரப்பப்பட்டன. நாங்கள் இதுபோன்ற சலசலப்புகளுக்குப் பயப்படுவதில்லை.

திட்டமிட்டபடி புத்தக வெளியீட்டுவிழா சிறப்பாக நடந்தது. எம்மால் அழைக்கப்பட்ட மங்கையற்கரசி அமிர்தலிங்கம், மகாலிங்கசிவம், டொக்டர் நிக்கலாஸ்பிள்ளை ஆகியோருடன் டொக்டர் பகீரதனும் வந்திருந்தார். எனது நேரடிக் கண்காணிப்பில் மண்டபத்தை வைத்திருக்க நான் விரும்பியதால் உதயகுமாரைக் கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்க வைத்தேன். பாரிஸ் ஈழநாடு பத்திரிகையின் ஆசிரியர் எஸ்.எஸ். குகநாதன், மகாலிங்கசிவம், டொக்டர் நிக்கலாஸ்பிள்ளை, மங்கையற்கரசி அமிர்தலிங்கம், கோவை நந்தன், உமாகாந்தன், வதனி மஹால் உரிமையாளர் த.ஞானலிங்கம் (ஞானி), கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஊழியர் யோகரட்ணம் ஆகியோருடன் நானும் கூட்டத்தில் உரையாற்றினேன். யாரும் எதிர்பார்க்காத அளவுக்குப் பெருந்திரளான மக்கள் மண்டபத்தில் நிறைந்திருந்திருந்தனர். மக்களை நீண்ட காலத்துக்குப் பயமுறுத்தி வைக்க முடியாது என்பதற்கும், அமிர்தலிங்கத்தின் நினைவுகளைச் சலபத்தில் ஈழமக்களின் இதயத்திலிருந்து நீக்கிவிட முடியாது என்பதற்கும் மண்டபத்தில் பெருந்திரளாக கூடியிருந்த மக்கள் கூட்டம் சாட்சி கூறி நின்றது. “ஈழத்தில் கடைசித் தமிழ்ப் பேசும் ஒருவர் இருக்கும்வரை அமிர்தலிங்கத்தின் பெயரை யாராலும் அழிக்க முடியாது” என கோவை நந்தன் சுட்டிக்காட்டியதே உண்மையான விடயம்.

இக்கூட்டத்தில் பேசியவர்கள் அனைவரும் ஒருவிதத்தில் எமது சமூகத்துடன் ஏதோவொரு வகையில் தொடர்புடையவர்களாகவிருந்தனர்.

லண்டனிலிருந்து வந்து பேசிய டொக்டர் நிக்கலாஸ்பிள்ளை நீண்ட காலமாக எமது போராட்டத்தின் பங்காளியாக இருந்து வருபவர். தனது இளமைக்காலம் தொடக்கம் இன்று வரை தனது பெரும் காலத்தை எம்மக்களுக்காக அர்ப்பணித்து வேலை செய்து வருகிறார். தனது மனதுக்குச் சரியெனப்பட்ட கருத்தை நேர்மையுடன் முகத்துக்கு நேரே சொல்லும் துணிச்சல் மிக்கவர். அடுத்தது மாலி என்று பத்திரிகை உலகில் அழைக்கப்படும் மகாலிங்கசிவம். இவரும் தனக்குச் சரியெனப்பட்ட வேலையைச் செய்வதில் எப்பவும் பின் நின்றவரில்லை. மிக அமைதியான நாகரிகமான மனிதன். “நாளிகை” என்னும் சஞ்சிகையை லண்டனில் வெளியிட்டு தரமான விடயங்களை வெளிக்கொணர்ந்தவர்.

பிரான்ஸைச் சேர்ந்தவர்களில் கோவை நந்தன், உமாகாந்தன் பற்றிய விபரங்கள் இப்புத்தகத்தின் வேறு பக்கங்களில் பார்க்கலாம். “ஈழநாடு” பத்திரிகையின் ஆசிரியர் எஸ். எஸ். குகநாதன் இலங்கையிலேயே பத்திரிகைத் துறையில் தடம்பதித்தவர். ஐரோப்பிய நாடுகளில் முதன் முதலாகத் தமிழ்ப் பத்திரிகை ஒன்றைக் கொண்டு வந்தவர். ஐரோப்பிய நாடுகளில் பல இலக்கிய அரசியல் சஞ்சிகைகள் நீண்டகாலமாக வந்திருந்தாலும் ஒரு செய்திப் பத்திரிகையைத் தொடர்ச்சியாக பல ஆண்டுகளாக கொண்டு வருபவர் எஸ். எஸ். குகநாதனாகும். இவர் ஐரோப்பாவில் இருபத்திநான்கு மணிநேர தமிழ் வானொலி சேவை, தமிழ்த் தொலைக்காட்சி சேவை போன்றவற்றை அறிமுகம் செய்த ஒரு முன்னோடியாகும்.

பாரிசில் “வதனிமஹால்” என்னும் உணவுச் சாலையின் உரிமை யாளரான ஞானி என எம்மால் அன்பாக அழைக்கப்படும் ஞானலிங்கம் இக்கூட்டத்தில் மிக நியாயமான கேள்விகளை முன்வைத்துப் பேசினார். உதாரணமாக “...நீங்கள் துரோகிகளை எப்படித் தீர்மானிக்கிறீர்கள்; தியாகிகளை எந்த அடிப்படையில் தீர்மானிக்கிறீர்கள் என்பதைச் சொன்னால் நாங்கள் அதன்படி நடக்கலாம். ஏனென்றால் ஒருவரைத் தியாகி என்கிறீர்கள். பின்பு துரோகி என்கிறீர்கள்; துரோகி என உங்களால் சுட்டிக்காட்டப்பட்டவர்களுடன் பின்பு உறவாடுகிறீர்கள் ஆகவே எமக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை... நாங்கள் எப்படி நடக்க வேண்டும் என்று சொன்னால் கொஞ்சம் வசதியாகவிருக்கும்...” என இது போன்ற பல கேள்விகளை முன்வைத்துப் பேசினார்.

ஞானலிங்கம் நீண்ட காலமாகவே அராஜகத்துக்கும், வன்முறைக்கும் எதிராகக் குரல் கொடுத்து வருபவர். ஞானலிங்கத்தின் குடும்பம் எமது மக்களின் போராட்டத்தில் பங்கு கொண்டவர்கள்.

இவ்விழாவில் பேசிய யோகரட்ணம் இலங்கையில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முன்னணி செயற்பாட்டாளராக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் இயங்கியவர். பல சமூக சீர்திருத்தப் போராட்டங்களில் பங்கு கொண்டவர். அரசியல் கருத்து ரீதியாக அமிர்தலிங்கத்துடன் வேறு பட்டிருந்தாலும் அவர் தமிழ் மக்களுக்குக் கொடுத்த அரசியல் தலைமையை, அவர் செய்த

பாரிஸ் விமானநிலையத்தில் அமிர்தலிங்கம் தம்பதியுடன் புஸ்பராஜாவும், கராட்டி சிறியின் அம்மாவும் சேவையை நிராகரிக்க முடியாது எனப் பேசியதுடன், அமிர்தலிங்கத்தின் கொலையை வன்மையாகக் கண்டித்தார்.

இக்கூட்டம் முடிந்த அடுத்த நாள் யாரோ தேசபக்தர்கள் எங்களை யெல்லாம் திட்டித் துண்டுப் பிரசுரம் விட்டனர். கூட்டத்தில் தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்திருக்கலாம். அனாமதேய துண்டுப்பிரசுரம் நாங்கள் விட்டதாகக் கூறி தேசபக்தர்களால் வெளியிடப்பட்டது. கூட்டத்தில் தனது கணவர் கொல்லப்பட்ட சம்பவத்தைக் கூறும்போது மங்கையற்கரசி அழுதுவிட்டார். அதை தேசபக்தர்களின் துண்டுப் பிரசுரத்தில் நாடகம் நடாத்தினார் என எழுதினர். துண்டுப்பிரசுரம் வெளியிட்டவரை யாராவது சுட்டுக் கொன்று அவரது மனைவி அழுதால் அதை நாடகம் என தேசபக்தர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்களா? ஒரு கணவன் மிகக் கொடுமையாக கொல்லப்பட்டிருக்கிறார், அவரது மனைவி அதைச் சொல்லி அழுகிறார், இதை நாடகம் என எழுதுபவர்களே இன்று எமக்கெல்லாம் தேசபக்தர்களாக கிடைத்திருக்கின்றனர்; பாருங்கள் கொடுமையையும் எமது தலைவிதியையும்.

பிரான்ஸின் வெளி விவகார அமைச்சின் அலுவலகத்தில் அமிர்தலிங்கத்தின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் புஸ்பராஜாவும் கிருபாகரனும்.

பாரிசில் 2003ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 8ம் திகதி நடைபெற்ற அமிர்தலிங்கத்தின் பவளவிழா மலர் வெளியீட்டு விழாவில் திருமதி மங்கையற்கரசி அமிர்தலிங்கம் உரை நிகழ்த்துகிறார்

பிரான்ஸில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கம்

நான் பிரான்ஸ் வந்து சில மாதங்களில் லண்டனில் இருந்து என்னுடன் சாந்தன் தொடர்பு கொள்ளத் தொடங்கினார். கடிதங்கள் மூலமும் தொலை பேசி மூலமும் அடிக்கடி என்னுடன் தொடர்பு கொண்ட அவர் பிரான்ஸில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்காக வேலை செய்ய என்னால் முடியுமா எனக் கேட்டுத் தொல்லை தந்தார். இவர் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் மத்திய கொமிட்டி உறுப்பினராக விருந்தார். எனது பிரான்ஸ் விவாசமும் தொலைபேசி இலக்கமும் பத்மநாபா மூலம் சாந்தனுக்கும், ஜெர்மனியில் ஜோர்ஜுக்கும் கிடைத்திருக்கிறது. இந்தியாவில் இருந்து பத்மநாபாவும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்காக வேலை செய்யும்படி அடிக்கடி என்னை வேண்டிக் கொண்டார். அந்த நேரத்தில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்காகப் பிரான்ஸில் யாரும் வேலை செய்யவில்லை என்பதுடன் யாருக்கும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-ஐப் பற்றித் தெரியாதிருந்தது. இதேநேரம் சந்திரகுமாரும் நித்தியானந்தனும் நாங்கள் ரெலோவிற்காக வேலை செய்வோம் என என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

எங்களுடன் எப்போதும் குட்டிமணி நெருக்கமாகவும் அன்பாகவும் இருந்தார் என்பதற்காக நாங்கள் எல்லாம் ரெலோவிற்காக வேலை செய்ய வேண்டும் என்பது அவர்கள் வாதம். நித்தியானந்தன் என்னைச் சந்தித்து, "புலிகள் இயக்கம் இப்போது இல்லை. ரெலோ மட்டுமே இருக்கிறது. ஆகவே நாங்கள் ரெலோவுக்கு வேலை செய்வோம்" என ஒரு புதுக்கதையை விட்டார். விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் இயங்காமல் இருந்த நேரத்தில் பிரபாகரன் ரெலோ இயக்கத்துடன் இணைந்து வேலை செய்தார் என்பதை வைத்துக்கொண்டு நித்தியானந்தன் அப்படிக்கதைத்தார். ஆனால், குட்டி மணி, தங்கத்துரை ஆகியவர்கள் அரசபடைகளால் கைது செய்யப்பட்ட பின், பிரபாகரன் மீண்டும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தை உயிர்ப்பித்து இயங்கத் தொடங்கிய விடயம் நித்தியானந்தனுக்குத் தெரியாமல் இருந்தது. இறுதியில் நான் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்துக்கே வேலை செய்வது என முடிவெடுத்துக்கொண்டேன்.

1983ம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் இலங்கையில் இருந்து பிரான்ஸ் வந்த ஜெயராஜா என்ற இளைஞர் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு, தான் யாழ்ப்பாணத்தில் GUESஇல் வேலை செய்ததாகத் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டார். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப். இயக்கத்தின் மாணவர் அமைப்பே GUES ஆகும். (அதாவது ஈழ மாணவர் பொதுமன்றம் - General Union of Eelam Students). எனது வீட்டுக்கு முன்வீட்டில் குடி இருந்த கணேசமூர்த்தி என்ற நண்பரும் சாந்தன் மூலம் எனக்கு அறிமுகமாகி இருந்தார். மென்மையான

போக்கும், மற்றவர்களை மதிக்கும் பண்பும், நிதான புத்தியும் கொண்டவர் கணேசமூர்த்தி. இந்த இருவரின் உதவியுடன் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப். என்ற இயக்கத்தைப் பிரான்ஸ் வாழ் இலங்கைத் தமிழர்கள் மத்தியில் அறிமுகம் செய்து வைத்தேன். அப்போது பிரான்ஸில் வாழ்ந்த இலங்கைத் தமிழர்கள் யாருக்குமே ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் என்றால் என்ன என்று தெரியாது. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் என்றால் என்ன?. அப்படியொரு இயக்கம் இருக்கிறதா என்ற கேள்விக்கு விளக்கம் கொடுத்து, மக்கள் மத்தியில் அவ்வியக்கத்தை அறிமுகம் செய்துவைக்கவே பல மாதங்கள் எடுத்தன. நானும் கணேச மூர்த்தியும், ஜெயராஜாவும் மட்டுமே ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்.க்காக பிரான்ஸில் வேலை செய்தாலும் ஒரு பலமான அத்திவாரத்தைப் போட்டு வைத்தோம். இவ்வேளை தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையைச் சேர்ந்த முத்துக்குமார் என்ற முத்து தன்னை எமக்கு அறிமுகம் செய்து எம்முடன் வேலை செய்ய முன்வந்தார். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கம் வளர்வதற்கு ஜெயராஜாவும் கணேசமூர்த்தியும் ஆரம்பநாட்களில் பட்ட கஷ்டங்கள் மறக்க முடியாதவை.

என்னுடன் இந்தியாவிலிருந்து சுரேஷ் பிரேமசந்திரன் தொடர்ச்சி யாகத் தொலைபேசி மூலம் தகவல்களைப் பரிமாறிக் கொள்வார். புலிகளில் இருந்து வெளியேறிய சுந்தரம் போன்றவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'புதிய பாதை' இயக்கத்துடன் உமாமகேஸ்வரன் இணைந்து புதிதாக தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம் - புளட் என்னும் பெயர் வைத்து இயங்கத் தொடங்கியுள்ளனர் என அவர் மூலமே நான் முதலில் கேள்விப்பட்டேன்.

1983ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் இலங்கையில் தமிழர்களுக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்டக் கொடுரத்தின் பின்புதான் உலக நாடுகளின் கவனம் எமது போராட்டத்தின்மீது திரும்பியது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். 1983ம் ஆண்டுக்கு முன்பு மேலை நாடுகளில் இலங்கைத் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை மிக மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. அதேபோல் பொடியங் களின் இயக்கத்துக்காகவும் யாரும் பெரிதாக வேலை செய்யவில்லை. இருந்தும் இலங்கையில் நடந்த இனக் கலவர கொடுரத்தின் எதிர்வினைகள் வெளி நாடுகளில் உக்கிரமாக இருந்தன. பிரான்ஸில் தமிழர்கள் வகையாக மாட்டுப்பட்ட இடத்தில் சிங்களவர்களாலும், சிங்களவர்கள் வகையாக மாட்டுப்பட்ட இடத்தில் தமிழர்களாலும் கொடுமையாகத் தாக்கப்பட்டனர். இதில் பங்கு கொண்டவர்கள் மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையான நபர்களே, இருந்தும் இரு தமிழர்களும் மூன்று சிங்களவர்களும் கொல்லப் படும் அளவுக்கு நிலைமை இருந்தது. இந்த நடவடிக்கைகளால் பாதிக்கப் படுவது அப்பாவிச் சிங்கள, தமிழ் மக்கள் என்பதை இருதரப்பு வெறியர்களும் கணக்கில் எடுக்கவில்லை. பல இடங்களில் தமிழ் இளைஞர்கள் கைகளில் தடிகள், போத்தல்கள், கம்புகள் எனக் காவிக்கொண்டு பெரும் வீரர்கள் போல் வலம் வந்ததைப் பார்த்து வெட்கப்பட்டேன். இந்த நேரத்தில் இக்கொடுமைகளைக் கண்டித்து, 'அப்பாவி சிங்களவர்களுக்கெதிராக வெறிகொள்ள வேண்டாம்' எனத் தமிழ் இளைஞர்களை வேண்டி மனித

நேயத்துடன் பிரச்சாரம் செய்தவர்கள் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையினரே. 'தமிழர்கள் அப்பாவி சிங்கள மக்களுக்கெதிராக எடுக்கும் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் சிங்களப் பேரினவாத அரசுக்குத் துணை போவதாகவே அமையும்' எனத் துண்டுப் பிரசாரம் மூலம் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையினர் பகிரங்க வேண்டுகோள் விடுத்தனர். பிரான்ஸில் இலங்கைத் தமிழர்கள் சார்பில் இயங்கிய, இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் அமைப்புகளில் (அது இயக்கங்கள் சார்ந்த அமைப்புகளாக இருந்தாலும்கூட) தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை மட்டுமே தீவிர அரசியல், சமுதாயச் சிந்தனைகளுடன் இயங்கிய ஒரு முற்போக்கான அமைப்பு என்பது எனது பலமான கருத்து.

சுரேஷ் பிரேமச்சந்திரன் அறிவுறுத்தலின் பேரில் 1984 ஆண்டுக்கான ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் கலண்டர்களுடன் தியாகநாதன் பிரான்ஸ் வந்தார். 'லங்கா ராணி' என்னும் ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தின் முதல் நாவலை எழுதியவரும், ஈரோஸ் இயக்கத்தின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவரும், 1976ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்திடம் முதன் முதலாகப் பயிற்சி பெற்ற ஈழப்போராளிகள் மூவரில் ஒருவருமான அருளர் (ஏனைய இருவர்கள் சங்கர் ராஜி, கனெக்ஸ்) என அழைக்கப்படும் அருட் பிரகாசத்தின் தம்பியே இந்தத் தியாகநாதன் ஆகும். வவுனியா கண்ணாட்டி பண்ணையில் நடந்த பயிற்சி சம்பந்தமாகக் கைது செய்யப்பட்ட ரவீந்திரன் (அலுமினியம் ரவி), கைலாஸ், ஜெயக்குமார் ஆகிய முக்கியமானவர்களுடன் தியாகநாதனும், கண்ணாட்டிப் பண்ணையின் சொந்தக்காரரான தியாகநாதனின் தந்தை அருளப்பு மாஸ்டரும் பல மாதங்களாகக் கண்டி போகம்பர சிறையில் இருந்தவர்கள். 1979 - 1980 காலப் பகுதிகளில் நான் யாழ்ப்பாணம் சிறையில் இருந்தபொழுது தியாகநாதனும் எம்முடன் பி2 மண்டபத்தில் இருந்தார். பின்பு ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பிரான்ஸ் கிளைக்குத் தியாகநாதன் பெரும் உழைப்பாளியாகினார். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் கிளை பிரான்ஸில் கலைக்கப்படும்வரை தியாகநாதன் எங்களுடன் வேலைகளில் முழுநேரமாக ஈடுபட்டவர்.

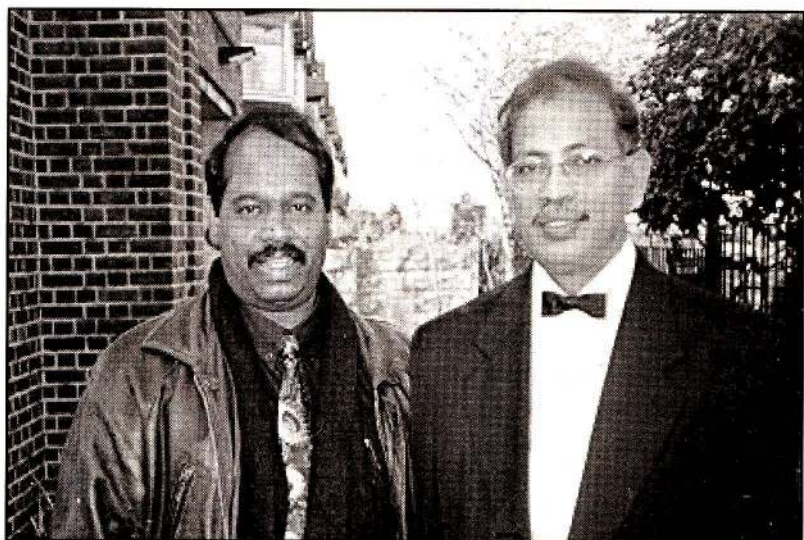
1984ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதமளவில் லண்டனுக்கு அமைப்பு வேலைகள் சம்பந்தமாக வந்திருந்த வரதராஜப்பெருமாள் பிரான்ஸ் வருவதற்கான தனது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார். ஆனால் அந்த நேரத்தில் எனது தனிப்பட்ட வேலை ஒன்றின் பொருட்டு இந்தியாவுக்குப் போக விருந்தேன். எனது இந்தியப் பயணத்துக்கான விமானச் சீட்டுத் திகதியை மாற்ற நான் எடுத்த முயற்சி தோல்வியில் முடிந்ததால் நான் பயணப்பட்டு ஆகவேண்டும் என்று ஆகியது. ஆனாலும் இங்கு வரவிருந்த வரதராஜப் பெருமாளுக்கு உதவியாக இருக்கும்படி கோவை நந்தன், முத்துக்குமார், ஜெயராஜா, கணேசமூர்த்தி ஆகியோர்களிடம் கேட்டுக் கொண்டேன். நான் இந்தியா புறப்பட்ட அதேதினம் காலையில், வரதராஜப்பெருமாள் யோக சங்கரியுடன் பிரான்ஸ் வந்தார். 1989ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பாராளுமன்றத்துக்கான பொதுத் தேர்தலில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் ஈ.பி.ஆர்.

எல்.எஃப்-இன் சார்பில் போட்டியிட்டுப் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவரும் 1990ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 19ஆம் திகதி சென்னையில் வைத்துப் புலிகளால் பத்மநாபாவுடன் கொல்லப்பட்டவர்களில் ஒருவருமே இந்த யோகசங்கரியாகும். வரதராஜப்பெருமானும் யோகசங்கரியும் பிரான்ஸில் பார்க்க வேண்டிய வேலைகள், சந்திக்க வேண்டியவர்கள் போன்ற விடயங்களைக் கலந்துரையாடிவிட்டு நான் இந்தியா போனேன்.

பத்மநாபாவுடன் தொடர்பு கொள்வதற்கான கோடம்பாக்கம், சூளை மேட்டுக் கங்கை அம்மன் கோவில் தெரு முகவரி என்னிடம் இருந்தது. சென்னை விமான நிலையத்தில் இருந்து நேராகக் கங்கை அம்மன் கோவில் தெருவுக்குப் போனேன். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போராளிகள் குடியிருந்த அந்த மாடிக் கட்டடத்தில் எனக்குத் தெரிந்த, தெரியாத பல இளைஞர்கள் நின்றனர். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் முதன்மைப் போராளிகள் யாரும் அங்கு இல்லாதிருப்பதை அவதானித்தேன். எனது ஊரான மயிலிட்டியைச் சேர்ந்த சில படகோட்டிகள் (ஓட்டிகள்) அங்கு இருந்தனர். நான் தேநீர் அருந்தும் நேரத்தில் மித்திரன் என அழைக்கப்பட்டவர் வந்து என்னை டக்ளஸ் தேவானந்தா தங்கி இருந்த இடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் கட்டித் தழுவிக்கொண்டார். இரு நாட்கள் மட்டுமே சென்னையில் தங்கி இருந்த டக்ளஸ் தேவானந்தாவுடன் பல விடயங்கள் பேசிக்கொண்டேன். பின்பு அவர் இலங்கை போவதாகக் கூறி விடைபெற்றார்.

இலங்கையில் இருந்து என்னைப் பார்க்க வந்த எனது தாயாரை பத்மநாபாவின் பணிப்பின் பேரில் ஜெயேந்திரன் (வெற்றி) என்னும் போராளி சென்னையில் தங்க வைத்து அவருக்கான உதவிகள் செய்து கொடுத்தார். எனது தாயாரைத் தமிழ்நாட்டின் முக்கியப் பகுதிகளுக்கு அழைத்துச் சென்று காட்டி விட்டுச் சில நாட்களில் இலங்கை போக ஏற்பாடு செய்தேன். பயண ஒழுங்குகளை இந்தியாவைச் சேர்ந்தத் தேசிகள் என்னும் நண்பர் செய்தார். என்னைக் கண்டபொழுது மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்த எனது தாயார் விடைபெறும்போது மிக நொறுங்கிப் போனார். கண்ணீர் விட்டு அழுதவரைச் சமாதானம் செய்து அனுப்பி வைத்தேன். அதுவே எனது தாயாரைக் கடைசியாக நான் கண்ட நாளாகும்.

தேசிகள் என்பவர் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர். காலம் சென்ற கல்யாண சுந்தரம் அவர்களின் தலைமையில் இயங்கிய இடதுசாரிக் கட்சியின் செயற்பாட்டாளர். பத்மநாபாவுடன் நட்பாகி ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்காக வேலை செய்ய முன்வந்த ஸ்டாலின் அண்ணை, வள்ளிநாயகம், தலித், பாஸ்கரன், சேஷாஸ்திரி, கணேஷ், அரணமுறுவல், துல்ஜாராணி. பால தண்டாயுதம், தாஸ், டொக்டர் குழைக்காதன், அந்தாலன், அட்வகேட் இராஜகோபால், காங்கிரஸ் சுப்பு, சுஜாதா போன்ற தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த முக்கியமானவர்களில் தேசிகனும் ஒருவர். தேசிகனின் அண்ணனே

ஈழப்போராட்டத்தின் முதல் நாவல் 'லங்காராணி'யின் ஆசிரியர் அருட்பிரகாசமும் (அருளர்) புல்பராஜாவும், லண்டன், 1996.

சேஷாஸ்திரியாகும். தேசிகன் தான் பிறந்த பிராமண சமூகத்தில் ஒருவராகத் தன்னை ஒருபோதும் அடையாளம் காண விரும்பாதவர் மட்டுமல்ல, உணவு முறையிலும் கட்டுப்பாடு பார்க்காதவர். பத்மநாபாவுக்கு அடுத்தபடியாகப் பட்டினி கிடந்து இயக்க வேலை செய்தவர்களில் தேசிகன் முக்கியமானவர். எத்தனை நாள் பட்டினி கிடந்தாலும், ஒரு சொட்டுத் தேநீருக்கு வழியில்லா விட்டாலும், மனம் சோராமல் சிரித்த முகத்துடன் தனது வேலைகளை முடிப்பதில் கவனமாக இருப்பார். எல்லா இயக்கங்களினடனும் தொடர்பு கொள்ளக்கூடிய திறமைமிக்கவர். தேசிகன்பற்றி நிறையவே எழுதலாம். அவர் ஒரு நிறைவான தோழர்.

நான் பிரான்ஸ் திரும்பியதும் வரதராஜப் பெருமானும் யோகசங்கரியும் இங்கு நடந்த வேலைகள் சம்பந்தமாக எனக்கு விளக்கினர். முடிவாக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப். க்காக இங்கு ஒரு கிளை அமைப்பது என்றும், அதற்கென ஒரு கொமிட்டி தெரிவு செய்வது எனவும் தீர்மானித்தோம். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்காக வேலை செய்ய முன்வந்தவர்களின் கூட்டம் ஒன்றைப் பாரிஸில் புல்பராஜன் (புஸ்பி) என்பவரின் வீட்டில் நடத்தினோம். கூட்டத்தில் பங்கு கொண்டவர்களில் குலரட்ணம் (குலம்), புல்பராஜன், கணேசமூர்த்தி, நற்குணானந்தன் (நந்தன்) முத்துக்குமார் (முத்து), ஜெயராஜா, திருக்குமரன், SNCF ரவி ஆகியவர்கள் கொமிட்டிக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இக்கொமிட்டி எனது பொறுப்பின்கீழ் இயங்கும் என முடிவு செய்யப்பட்டது. பிரான்ஸில் குறுகிய காலத்தில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் கண்ட வளர்ச்சிக்கும் இங்குள்ள மக்கள் மத்தியில் செய்த அரசியல் வேலை

களுக்கும் கொமிட்டியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களின் தளராத உழைப்பே காரணமாகும். பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் குலத்தின் வீட்டில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் கொமிட்டிக்கூட்டம் பல தடவைகள் நடைபெற்றன. வீட்டின் வசதி இன்மையையும் சிரமத்தையும் பாராது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் கொமிட்டிக் கூட்டம் தனது வீட்டில் நடக்கக் குலரட்ணம் பெரிதும் உதவினார். சில கொமிட்டிக் கூட்டங்கள் Couronnes மெற்றோவில் கூட நடத்தி இருக்கிறோம். இப்படிப் பல பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுத்தே ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-ஐ வளர்க்கவேண்டி இருந்தது. உடனடியாக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்கு அலுவலகம் எடுக்க முடியாத நிலையிலேயே இப்படி எல்லாம் திட்டாட வேண்டி வந்தது.

இந்தியப் பிரதமர் இந்திராகாந்தி அவரது பாதுகாப்புப் பணியில் இருந்த சுவந்த் சிங் (Satwant Singh), பீந்த் சிங் (Beant Singh), கேகார் சிங் (Kehar Singh) ஆகியோரால் 1984ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 31ஆம் திகதி கொல்லப்பட்டார் என்ற செய்தி இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு அதிர்ச்சியையும் வேதனையையும் தந்த செய்தியாகும். உடனடியாக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பிரான்ஸ் கிளையின் கொமிட்டிக் கூட்டம் கூட்டப்பட்டு இந்திரா காந்தியின் மறைவுக்கு ஆழ்ந்த கவலையைத் தெரிவித்துப் பிரேரணை ஒன்று நிறைவேற்றப்பட்டது. அனுதாபத் துண்டுப் பிரசுரம் ஒன்றும் வெளியிடப்பட்டது. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பிரான்சுக் கிளையால் வெளியிடப்பட்ட முதலாவது துண்டுப் பிரசுரம் இதுவாகும்.

பிரான்ஸில் 'சங்கே முழங்கு'

ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியினர் (ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்) பிரான்ஸில் ஒரு கொமிட்டியாக வேலை செய்யத் தொடங்கியதும், அதற்கான தளம் ஒன்று அமையத் தொடங்கியது. அங்கு வாழ்ந்த ஈழத் தமிழர்கள் மத்தியில் அதன் பலம் நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. இயக்கங்கள் எதற்கும் சார்பற்று இயங்கிக் கொண்டிருந்த தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை 1984களில் ஏதாவது ஓர் இயக்கச் சார்பு எடுத்து இயங்க விரும்பியது. பேரவையின் பெரும்பான்மை அங்கத்தவர்கள் இந்தக் கருத்தில் ஆழமானப் பிடிப்புடன் இருந்தனர். பிரான்ஸில் அரசியல் சார்பு இல்லாமல் இயங்கிய தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு(ரி.சி.சி), ஏற்கனவே தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் சார்பில் இயங்க முடிவெடுத்திருந்தனர். தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை போல் தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழுவும் பிரான்ஸில் பலம் வாய்ந்த அமைப்பாகும். தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழுவின் முடிவும் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையினரை ஏதாவது ஓர் இயக்கச் சார்பு எடுக்கத் தூண்டியது. பாலா என்றழைக்கப்படும் பாலசுப்பிரமணியம் இதில் முக்கிய ஆர்வம் காட்டியவர்களில் ஒருவர். ஈழப்புரட்சி அமைப்பு சார்பில் பொறுப்பாக இருந்து அப்போது பிரான்ஸில் வேலை செய்தவர் குகன் ஆவர். குகனுக்கும் பாலாவுக்கும் நெருங்கிய உறவிருந்தது. குகனின் பிரச்சாரத்தை ஏற்றுக்கொண்ட பாலா ஈரோஸ் சார்பாக மாறிக் கொண்டார். இவருடன் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையைச் சேர்ந்த தோழர் சுரேந்திரன், மகேஸ்வரன் ஆகியவர்களும் சேர்ந்து கொண்டனர். தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை ஈரோஸ் சார்பாக இயங்க வேண்டும் என இவர்கள் விரும்பினர். இந்த நேரத்தில் உமாகாந்தன், முத்துக்குமார் போன்ற ஏனைய தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையின் முக்கியமானவர்கள் எம்முடன் தொடர்பாக இருந்தனர். இவர்கள் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் சார்பாக இயங்க விரும்பினர். சபாலிங்கம், வேலணையூர் பொண்ணண்ணா, காசிலிங்கம் போன்றவர்கள் ரெலோ சார்பாக இயங்க விரும்பினர்

ரெலோ இயக்கத்தின் தலைவர் சிறீசபாரட்ணம் 1984ஆம் ஆண்டு ஜேம்மனிக்கு வந்திருந்தார். அவருடன் பேசி ஓர் இணக்கம் ஏற்படுமாயின் ரெலோ இயக்கச் சார்பில் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை இயங்க வேண்டும் என்ற ஆசை சிலரிடம் இருந்தது. இதன் பொருட்டுத் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை சார்பில் சபாலிங்கமும் உமாகாந்தனும் சிறீசபாரட்ணத்தை ஜேம்மனியில் சென்று சந்தித்தனர். தமது எண்ணத்தைத் தெரிவித்தனர். ரெலோ இயக்கச் சார்பில் பிரான்ஸில் இயங்குவதற்கு ஏற்கனவே நித்தியானந்தனுக்கு அனுமதி கொடுத்துவிட்டேன் எனச் சிறீசபாரட்ணம்

கூறி இருக்கிறார். இப்படியாகத் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையை இழுக்க பலர் முயன்றனர்.

சிறீசபாரட்ணத்தை சபாலிங்கமும் உமாகாந்தனும் சந்தித்த விடயத்தை இறுதியில் 'தமிழ் முரசு' சஞ்சிகைக்காக பேட்டி எடுக்கவே சந்தித்தது என வெளியே சொல்லப்பட்டது. ஆனால், அப்படி ஒரு பேட்டி தமிழ் முரசில் வெளிவரவில்லை. அச்சந்திப்பு உண்மையாகவே இணைப்பு சம்பந்தமாகப் பேசவே நடைபெற்றது என்ற உண்மையை நீண்ட வருடங்களுக்குப் பின் சபாலிங்கம் என்னிடம் ஒப்புக் கொண்டார்.

என்னைத் தனிமையாக சந்தித்த முத்துக்குமார், சிவதாஸ், உமாகாந்தன் போன்றவர்கள் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் சார்பாக இயங்க வேண்டும் என்ற தமது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தனர். தேவதாஸ், சுந்தரலிங்கம் போன்றவர்களுக்கும் இதே விருப்பம் இருந்தது. நான் அப்படி ஒரு முடிவை எடுக்க விரும்பவில்லை. போராளிகள் இயக்கச் சார்பில்லாமல் இயங்கியபோது தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை வழக்கறிஞர் சேவியர் மூலமும், மண்டுர் மகேந்திரன் மூலமும் செய்த சேவைகளை நான் அறிவேன். இதுபற்றி வேறு இடத்திலும் எழுதி உள்ளேன். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் உடன் சேரும் பட்சத்தில் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை தனது வேலைகளை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்காக மட்டுமே செய்ய முடியும் என்ற நிலை ஏற்படும். அதனால் அதன் பொது சேவையைப் பலர் இழுக்க வேண்டி ஏற்படும் எனப் பயந்தேன்.

நல்லதொரு பொது அமைப்பு அரசியல் சாயம் பூசிக்கொள்வதை நான் உண்மையாகவே விரும்பாது இருந்தேன். ஆனால் எமது எதிர்பார்ப்புகளை மீறி தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை சிதையும் நிலையை எட்டியது. அந்த நேரத்தில் லண்டனில் இருந்து வந்த யோகசங்கரியும் இந்தச் சிதைவுக்கு ஊக்கம் கொடுத்தார். தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை வேறு இயக்கங்களுக்குப் போகிற அளவுக்கு முடிவெடுக்க விட வேண்டாம் என எனக்கு ஆலோசனை கூறினார். ஆனால் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையின் சுதந்திரமான முடிவில் நான் தலையிடமாட்டேன் எனக் கூறிக் கொண்டேன். என்னைத் தவிர்த்த ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பிரான்ஸ் கொமிட்டியினர் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையினர் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் சார்பாக வேலை செய்ய வேண்டும் என விரும்பினர்.

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையினர் எந்த இயக்கச் சார்பில் இயங்குவது எனக் குழக் குழுவாகப் பிரிந்து தடுமாறிக் கொண்டிருந்தனர். நாம் எமது வேலையில் கவனமாக இருந்தோம். லண்டனில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பிரச்சாரப் பிரிவான ஈழ மக்கள் செய்தித் தொடர்பு நிலையம் (EPIC) சார்பில் 'சங்கே முழங்கு' என்ற பெயரில் கலை நிகழ்ச்சிகள் செய்து பணம் சேகரித்தனர். 'சங்கே முழங்கை', இங்கும் நடத்துவது என முடிவெடுத்தோம். பிரான்ஸ் ஈழத் தமிழர்கள் மத்தியில் இயக்கமொன்றின் சார்பில் வெளிப்படையாகச் செய்யப்பட்ட முதலாவது கலை நிகழ்ச்சி 'சங்கே

சோபனா நடனம்

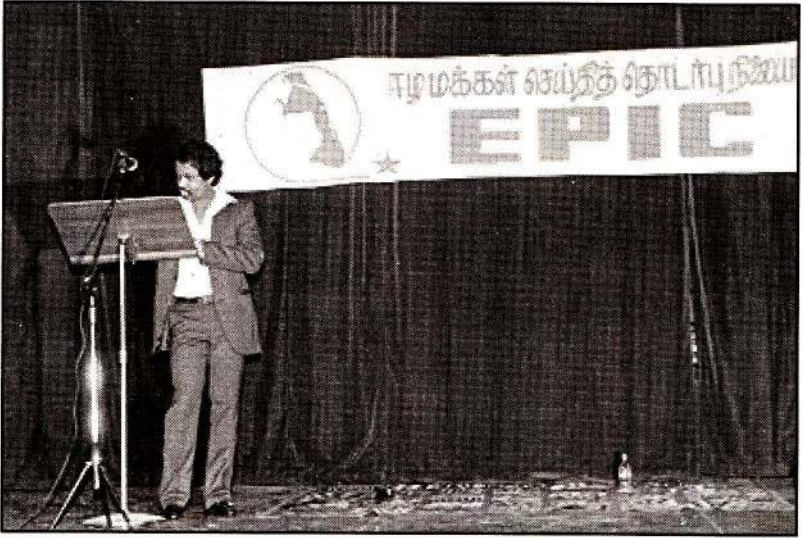
முழங்கு' ஆகும். நாங்களும் 'சங்கே முழங்கு' மூலம் பெரும் தொகையான நிதி சேகரித்தோம். முதலாவது 'சங்கே முழங்கு' 1984 டிசம்பர் மாதம் 29ஆம் திகதி பாரிஸ் பதினாறில் இருக்கும் Le Ranlegh என்னும் மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. முதலாவது நிகழ்ச்சியில் லண்டனில் வசிக்கும் சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்த சதானந்தன் தம்பதிகளின் ஒரே மகள் சோபனாவின் பரதநாட்டிய நிகழ்ச்சியும், அரியாலை நேமிநாதன் குழுவினரின் நாடகமும், திருமதி சிவலிங்கம் தயாரித்த குழந்தைகள் நடனமும், இசையமைப்பாளர் பஞ்சு தலைமையில் ஹை ரோன் இசைக்குழுவினரின் மெல்லிசை நிகழ்ச்சியும் சிறப்பாக அமைந்திருந்தன. 'சங்கே முழங்கு' நிகழ்ச்சியின் அறிவிப்பாளராகக் கிளிநொச்சியைச் சேர்ந்த ஐயாத்துரை துரைராஜா (துரைஸ்) பணியாற்றி அருமையாக நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்து வழங்கினார். கணேசமூர்த்தி 'சங்கே முழங்கு' பொறுப்பாளராக இருந்தார். ஒவ்வொரு முறையும் 'சங்கே முழங்கு' நிகழ்ச்சியின் வெற்றிக்கு இவரின் உழைப்பே முக்கிய காரணமாகும்.

முதலாவது 'சங்கே முழங்கு' நிகழ்ச்சிக்கு லண்டனில் இருந்து சாந்தனும் சார்ள்ஸும் வந்திருந்தனர். சார்ள்ஸ் ரெலோ இயக்கச் சார்பில் லண்டனில் வேலை செய்பவர். இவருடன் விடுதலைப்புலிகளுக்காகத் தான் வேலை செய்வதாகக் கூறிக் கொண்ட சந்திரகுமாரும் வந்திருந்தார். ஏன் வந்தார் எனத் தெரியவில்லை. தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவைக்கு விசேட அழைப்பு விடுத்திருந்தோம். 'சங்கே முழங்கு' நிகழ்ச்சியை ஏழு தடவைகள் பாரிஸில் நடாத்தினோம். இங்கு வாழ்ந்த ஈழத்தின் பல துறைக் கலைஞர்களின் திறமைகளை வெளிக்கொணர்வதற்கு 'சங்கே முழங்கு' பயன்பட்டது.

'சங்கே முழங்கு' நிகழ்ச்சி தரம் வாழ்ந்த கலை நிகழ்ச்சியாகவும் பல செய்திகளை மக்களுக்குக் கூறும் ஊடகமாகவும் இருந்தது. அது மட்டுமல்லாது, 1985களில் இலங்கையின் பல கலைஞர்கள் பிரான்ஸில் வெறும் அகதிகளாக வாழ்வை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தபோது, அவர்களுக்கு மேடை அமைத்துக் கொடுத்து, அவர்களின் திறமைகளை, உணர்வுகளைத் தட்டி எழுப்பி, அவர்கள் சாதனை படைக்கத் தூண்டி விட்டவர்கள் நாங்கள் தான், 'சங்கே முழங்கு' மூலம்தான் என்பதைப் பல கலைஞர்கள் இன்று மறந்து விட்டனர். மறைந்த மாபெரும் கலைஞர் கிறெகரி தங்கராஜா பாரிஸில் முதன் முதலாக மேடை ஏறி நடித்தது, பாட்டுப் படித்தது 'சங்கே முழங்கு' நிகழ்ச்சியில் தான். இரண்டாவது 'சங்கே முழங்கு' நிகழ்ச்சியில் 'பரிணாமம்' என்னும் நாட்டுக் கூத்தில் பிரதான பாத்திரத்தில் நடித்துப் பலரின் பாராட்டையும் பெற்றார். இலங்கையின் நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞர்களான நடிகமணி வி.வி. வைரமுத்து, பூந்தான் ஜோசப், அருமைத்துரை போன்றவர்களுக்கு இணையாக நடிக்கக்கூடிய கிறெகரி தங்கராஜா, பெஞ்சமின் இம்மானுவல் ஆகியவர்களுடன் துரைஸ், சாம்சன் தேவதாஸ், ஓசைமனோ போன்ற நாடகக் கலைஞர்களையும், பஞ்சு, மண்டலேஸ்வரன், நடா ஜெயதேவன், மறைந்த அருள்நாதன் போன்ற இசைக் கலைஞர்களையும் தேடிப் பிடித்து ஒன்றாக மேடையில் ஏற்றி அவர்களுக்கு அந்நிய தேச வாழ்வில் கலையின் மீது நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனர் நடத்திய 'சங்கே முழங்கு'தான் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

'சங்கே முழங்கு' என்றவுடன் நினைவுக்கு வருபவர் அருந்ததியாகும். அருந்ததி அல்லது அருளர் என அழைக்கப்படும் அருளானந்தம் மாபெரும் கலைஞர். கவிதையாகட்டும், நாடகமாகட்டும், கூத்தாகட்டும் எதுவும் அவர் பேனாவுக்குக் கைவந்த கலை. அவரின் படைப்புகள் காலத்தால் அழிக்க முடியாத கருத்துக்களைக் கொண்டவை. 'சங்கே முழங்கு' நிகழ்ச்சிகளில் அவரினால் மேடை ஏற்றப்பட்ட 'பரிணாமம்' என்ற நாட்டுக் கூத்தும், 'வியாபகம்' என்னும் நாடகமும் மிகப் பிரமாண்டமாகப் பலரால் பேசப்பட்டவையாகும்.

1983ஆம் ஆண்டு பாரிஸில் வேல் ஆனந்தன் - பத்மினி குழுவினரின் பெரியதொரு நாட்டிய நிகழ்ச்சி நடந்தது. அந்த நிகழ்ச்சியும், 'சங்கே முழங்கு'

முதலாவது சங்கே முழங்கு நிகழ்ச்சியைத் தொடங்கிவைத்து புல்பராஜா உரையாற்றதல்

போல் நிதி சேகரிப்புக்காகவே நடைபெற்றது. அந்த நிகழ்ச்சியின் பின்னணியில் நின்றவர்கள் ஈரோஸ் இயக்கத்தவர்களாகும். ஆனால் நாட்டிய நிகழ்ச்சியை ஈரோஸ் இயக்கம் தான் நடத்துகிறது என வெளியே அறிவிக்காது நடத்தினர். 'சங்கே முழங்கு' மட்டுமே இயக்கச் சார்பு அறிவிக்கப்பட்டு இயக்கத்துக்காக நிதி சேகரிக்கவே இந்த நிகழ்ச்சி என அறிவித்து நடத்தப்பட்ட நிகழ்ச்சியாகும். 'சங்கே முழங்கு' போல் தரமான நல்ல அரசியல் கருத்துகளைக் கூறிய, முற்போக்கான, மூன்றாம் உலக நாடுகளை ஆதரித்து அறைகூவல் விட்ட ஒரு கலை நிகழ்ச்சி இன்றுவரை பாரிஸில் நடக்கவில்லை என்றே கூறுவேன்.

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையின் சிதைவு

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவை கலைக்கப்பட்டு ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப், ஈரோஸ், ரெலோ என அதன் அங்கத்தவர்கள் பிரிந்து கொண்டது ஒரு வரலாற்றுக் கட்டாயமாகப் போய்விட்டது. 1983ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு இளைஞர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரைத் தம்மை ஏதாவது ஓர் இயக்கத்துடன் அடையாளம் காண விரும்பினர், அதனால் பெருமைப்பட்டனர். இப்படியான பாதிப்பு வெளிநாடுகளிலும் ஏற்பட்டது. அதன் விளைவுதான் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையின் உறுப்பினர்கள் தங்களை ஏதாவதொரு விடுதலைப் போராட்ட இயக்கத்துடன் இணைத்துக் கொள்ள விரும்பியதன் ஆர்வமாகும்.

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையின் பெரும்பான்மை உறுப்பினர் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் உடன் சேர முன் வந்ததால் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையின் பெயரும் சொத்துக்களும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்கு உரிமையானது. தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் உடன் இணைப்பதில் ஆரம்பத்தில் எங்களுக்கெல்லாம் பூரண திருப்தி இருக்கவில்லை. அப்படியான இணைவானது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனதும் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையினதும் தனித்துவத்தைப் பாதிக்கும் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனாலும், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் தலைமை தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையைச் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி வற்புறுத்தியது. சாந்தன் லண்டனில் இருந்து கிட்டத்தட்ட நெருக்குவாரம் செய்தார். பிரான்ஸின் சூழ்நிலையைக் கருத்தில் கொண்டும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையினரை எமது வேலைத்திட்டங்களுக்கு இணையக் கொண்டு செல்லலாம் என்னும் நம்பிக்கையிலும், எனது கடந்த கால இயக்க அனுபவங்கள் இதற்கு கை கொடுக்கும் என்ற நம்பிக்கையிலும் இறுதியில் இணைவை ஏற்றுக் கொண்டேன்.

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையினர் மூன்று பிரிவுகளாகச் சிதைந்து கொண்டனர் என்றே சொல்லலாம். தோழர்சுரேந்திரன், பாலசுப்பிரமணியம், மகேஸ்வரன் போன்றவர்கள் ஈரோஸ் இயக்கத்துடனும் சபாலிங்கம், தங்கராசா, காசிலிங்கம், பெர்னன்டெனா போன்றவர்கள் ரெலோ இயக்கத்துடனும், சிவதாஸ், முத்துக்குமார், தர்மராஜா, பாலகிருஷ்ணன், உமாகாந்தன், தேவதாஸ், சுந்தரலிங்கம் போன்றவர்கள் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்துடனும் சேர்ந்து கொண்டனர்.

நாளடைவில் பேரவையில் இருந்து வந்தவர்களும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-ஐச் சேர்ந்தவர்களும் ஆளுமையுள்ளவர்கள் என்பதால் நடைமுறை வேலைகளில் சிக்கல்கள் ஏற்பட்டன. ஆளுக்காள் நீ பெரிய ஆளா நான் பெரிய ஆளா என்ற

பனிப்போரிலேயே காலம் வீணாகியது. நிர்வாகச் சிக்கல்கள் ஏற்பட்டன. ஆனாலும் இந்த இணைவுக்குப் பின் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்காக வேலை செய்பவர்களின் தொகை கூடி பொது மக்கள் மத்தியிலான வேலைகள் பரவலாக்கப்பட்டன. பேரவையில் இருந்து ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் உடன் இணைந்து கொண்ட தர்மராஜா, தேவதாஸ், பாலகிருஷ்ணன் போன்றவர்களின் கடினமான அயராது உழைப்பு எமக்குப் பயனுள்ளதாகவே அமைந்தது. அலுவலகம் ஒன்று எமக்குக் கிடைத்ததால், நிரந்தர தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும். ஒரு மையத்தில் இருந்து வேலை செய்யவும் உதவியாக இருந்தது. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் செய்திப்பிரிவான ஈழமக்கள் செய்தித் தொடர்பு நிலையம் (EPIC) பிரான்ஸ்வாழ் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் மத்தியில் தொலைபேசி மூலமான செய்திச் சேவையை முதன்முதல் அறிமுகம் செய்து வைத்தது. தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையின் அலுவலகம் கிடைத்ததாலேயே உடனடியாக இப்படிப்பட்ட வேலைகள் செய்யக் கூடியதாக இருந்தது. நாங்கள் எங்களுக்கென ஓர் அலுவலகம் எடுக்க எத்தனை நாட்கள் வீணாகி இருக்கும். அதேபோல் இங்குள்ள தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் மத்தியில் பயனுள்ள பல புத்தகங்களைக் கொண்டதொரு நூல் நிலையத்தையும் அறிமுகம் செய்து வைத்தோம்.

பாலகிருஷ்ணனின் நிர்வாகத் திறமை எமக்குப் பயனுள்ளதாகவே அமைந்தது. அலுவலக நிர்வாகம், நிதி நிர்வாகம், திட்டமிடல், வேலைகளை ஒழுங்கு செய்தல் போன்ற வேலைகளைச் செய்யக்கூடிய ஆற்றல்மிக்க அவரது உழைப்பு அபாரமானது. ஒரு காரியத்தை அல்லது ஒரு வேலையை பாலகிருஷ்ணனிடம் ஒப்படைத்தால், அப்பாடா என நாம் நிம்மதியாகத் தூங்கலாம். அவரிடம் ஒரு விடயத்தை ஒப்படைத்த பின்பு காரியம் முடிந்ததா, தொடங்கி விட்டார்களா என்று தொலைபேசி அடித்து நாங்கள் சிரமப்பட வேண்டியதில்லை. குறித்த நேரத்தில் குறித்த காரியம் அல்லது வேலை முடிக்கப்பட்டு 'டான்' என ஒப்படைப்பார். ஒரு தனிமனிதனாக இவரின் திறமைகளை, அவரது பண்பை, மற்றவர்களைப் பற்றி தனிப்பட்ட ரீதியாக தரம் குறைந்த விமர்சனம் செய்யாத அவருடைய நாகரிகத்தை நான் கண்டு அதிசயித்திருக்கிறேன். இவர் கட்டுப்படுத்த பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கும் காலத்திலேயே தமிழ் மாணவர் பேரவையுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தவர். 1972ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 7ஆம் திகதி கொழும்பில் வைத்து வட்டுக்கோட்டைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஆ. தியாகராசாமிது மேற்கொள்ளப்பட்ட கொலை முயற்சியில் சம்பந்தப்பட்டவர் எனப் பொலிஸாரால் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர். எம்முடன் பல முறை சிறைகளில் இருந்தவர்.

சில வேலைகளும் எமக்குள் ஏற்பட்ட குழப்பங்களும்

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பிரான்சுக் கிளையில் கணேசமூர்த்தி, ஜெயராஜா, கோவை நந்தன், குலரட்ணம்(குலம்), புஸ்பராஜன்(புஸ்பி), ரவி, சிவலிங்கம், திருக்குமரன், பாலகிருஷ்ணன், முத்துக்குமார், தேவதாஸ், சிவதாஸ், தர்மராஜா, தியாகநாதன், வரதலிங்கம், குலசோதி, மோகன், சுந்தரலிங்கம், கைலைநாதன், கலாமோகன், மனோகரன், கண்ணாடிமோகன், லோகராஜா, எஸ்.கே. ராஜன் ஆகியவர்கள் முன்னின்று வேலை செய்தவர்களாகும். இவர்களில் கலாமோகன், எஸ்.கே. ராஜன் போன்றவர்கள் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனரின் துணையுடன் அகதி அந்தஸ்து பெற்றவுடன் இடத்தைக் காலி பண்ணிக் கொண்டனர். தங்களுக்கு அகதி அந்தஸ்துக் கிடைக்கும்வரையும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் முக்கியத் தலைமை உறுப்பினர்களுடன் மிகவும் பாசமாக நடந்து கொண்டனர். மனோகரன் (மனோ) தனக்குத் தங்குவதற்கு வீடில்லை என எம்மிடம் கேட்டு ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் அலுவலகத்தில் தங்கிக் கொண்டார். அலுவலகத்தை சில விஷமிகள் தீக்கிரையாக்க எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி தோல்வியில் முடிந்தது. அன்றில் இருந்து மனோகரன் தனது இருப்பிடத்தை மாற்றிக் கொண்டார். ஓசை மனோ என அழைக்கப்படும் மனோகரன் இருப்பிடத்தை மாற்றிக் கொண்டாலும் அவரின் அயராது உழைப்பு எப்பவும் இருந்து கொண்டேயிருந்தது. அவரின் உழைப்பு தமிழ் முரசு இதழுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாகவிருந்தது. தனது கடமையைச் சல சலப்பில்லாது முடிப்பதில் மனோ வல்லவர். அவர் இன்றும் கூட பொது வாழ்வில் (முக்கியமாக நாடகம், இலக்கியம் போன்ற துறைகளில்) மிக அக்கறையுடன் பங்குபற்றிக் கொண்டுவர இயலாது. இன்று எமக்குப் பக்கத்தில் இல்லாமல் கனடாவுக்குப் போய் விட்ட வரதலிங்கம், குலசோதி, மோகன், கண்ணாடி மோகன் போன்றவர்கள் இங்கு அமைப்புக்காகச் செய்த வேலைகள் மறக்க முடியாதவையாகும்.

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் கிளையாகப் பிரான்ஸில் நாங்கள் வேலை செய்தாலும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் செய்திப் பிரிவான ஈழ மக்கள் செய்தித் தொடர்பு நிலையம் என்னும் பெயரிலேயே அனைத்து வேலைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. பிரச்சார வசதியே இதற்கு முக்கிய காரணமாகும். பிரான்ஸில் முதல் முதலாகத் தமிழில் தொலைபேசி செய்திச் சேவையைத் தொடங்கியது நாங்களே. ஈழ மக்கள் செய்தித் தொடர்பு நிலையம் (EPIC) மூலம் வானொலி சேவையும் செய்யப்பட்டது. 'ஈழ வானொலி' என அறிவிக்கப்பட்டுச் செய்திகள், புரட்சிகரப் பாடல்கள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் போன்றவைகள் ஒலிப்பரப்பப்பட்டன.

1985ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் ஈ.பி.ஐ.சி.யினால் (EPIC) ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட கறுப்பு ஜூலை தினம் மிகவும் வெற்றிகரமாக நடைபெற்றது. 1983ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் இலங்கையில் தமிழர்களுக்கு ஏற்பட்ட அழிவின் நினைவாக இது செய்யப்பட்டது. பெண்கள், ஆண்கள் என அனைவரும் கறுப்புப் பட்டி அணிந்து, பாரிஸ் வீதிகள் எங்கும் துண்டுப் பிரசுரங்கள் வழங்கி, உண்டியல் குலுக்கி பிரான்ஸ் மக்கள் மத்தியில் பெரியதொரு பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது. இதில் ஆர்வமுடன் ஈடுபட்ட பெண்களின் பங்களிப்பு மகத்தானது. நான், கோவை நந்தன், தியாகநாதன் ஆகியோர் பிற நாடுகளிலும் போய் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்காக நிதி சேகரித்தோம். பெருந்தொகையான நிதி சேகரிக்கப்பட்டு மாதாமாதம் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டது. மக்கள் குறை கேட்டல், நிர்வாக உதவிகளைச் செய்தல், மொழி தெரியாதவர்களுக்கு மொழி சம்பந்தமான உதவிகளைச் செய்தல் போன்ற பொதுவேலைகள் செய்யப்பட்டன.

ஈழத்தில் நடத்தப்பட்ட ஈழ வானொலிக்கானப் பிரதான பாகங்கள் பிரான்ஸ் கிளையால் கொடுக்கப்பட்ட பணத்தில் ஜேர்மனியில் வாங்கப் பட்டன. இந்தப் பாகங்களைக் கொண்டு வரும்பொழுது பெல்ஜியம் - பிரான்ஸ் எல்லையில் வைத்துப் பிரான்ஸ் பொலிஸாரிடம் கோவை நந்தன் அகப்பட்டுக் கொண்டார். பொலிஸ் பிடியில் இருக்கும்போதே செய்தியை எனக்குத் தொலைபேசி மூலம் கோவை நந்தன் தெரிவித்தார். நான் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் பிரான்ஸ் கிளையின் பொறுப்பாளர் எனவும் அதற்கான வேலைகளை இங்கு செய்கிறேன் எனவும் ஏற்கனவே பிரான்ஸ் பொலிஸில் தெரிவித்து வைத்திருந்தேன். ஆதலால் அனைத்துக்கும் நானே பொறுப்பு என எனதுத் தலையில் போடும்படியும் கோவை நந்தனுக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று கூறும்படியும் கேட்டுக்கொண்டேன். அதன்படி எல்லைப் பொலிஸாருக்கு அவர் கூறினார். ஜேர்மனியில் இருந்து வானொலி பாகங்களைப் பிரான்ஸுக்குக் கொண்டு வரும்படி நந்தனை நான் பணித்ததன் பேரில்தான் கொண்டு வந்ததாகவும் விபரங்கள் தனக்குத் தெரியாது என்றும் நந்தன் எல்லாவற்றையும் என்னில் பொறுப்பித்துக் கொண்டார். பொலிஸார் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டனர். நான் அனைத்தையும் ஒப்புக் கொண்டேன். உடனடியாக ஒரு வழக்கறிஞரை நியமித்துப் பொருட்களையும் நந்தனையும் மீட்டோம். பொருட்களை இந்தியா கொண்டு போவதை உறுதி செய்தே பொலிஸார் ஒப்படைத்தனர். பொருட்கள் மிகவும் பாதுகாப்பாக நந்தனாலேயே இந்தியா கொண்டு போய் ஒப்படைக்கப் பட்டன.

1985ஆம் ஆண்டு நிக்கரகுவாவில் நடைபெற்ற அந்த நாட்டின் புரட்சிகர விடுதலையின் ஆறாவது ஆண்டுப் பேரணியில் பங்கு கொள்ளப் பிரான்ஸில் இருந்து உமாகாந்தனையும் ஜேர்மனியில் இருந்து வில்சனையும் அனுப்பி வைத்தோம். இந்தியாவில் பிரச்சார வேலைகள் செய்வதற்கு 'ஆஃப்செட்' அச்சு இயந்திரம் ஒன்று ஜேர்மனியில் வாங்குவதற்குப் பெருந்

தொகையான பணம் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பிரான்ஸ் கிளையாலேயே கொடுக்கப்பட்டது. ஈழப்போராட்டத்தில் ஆர்வமும் பற்றும் கொண்ட விஜயபாஸ்கரன் (வாச்சா) என்னும் எனது நெருங்கிய நண்பர் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் நிதிக்கென 25,000 பிரான்ஸ் பிராங்குகளை தந்துதவியது இன்றும் என்னால் மறக்க முடியாத விடயமாகும். இவைகளை விடவும் இன்னும் கூடுதலான வேலைகள் செய்திருக்கலாம். ஆனால் ஞாயிறுதோறும் கொமிட்டி கூட்டப்பட்டுத் தேவையில்லாத விவாதங்கள் நடத்தப்பட்டன. நிர்வாகக் காலமும், நேரமும், உழைப்பும் வீணடிக்கப்பட்டது. அதீத ஐனநாயக நோய் பிடித்து ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பிரான்சு கிளை துன்பப்பட்டது. நிர்வாகக் கெடுபிடி மோசமாகியது. வெளிநாட்டுக் கிளைகளுக்குப் பொறுப்பாக லண்டன் சாந்தன் (தம்மையா) இருந்தார். அவர் கிளைகளை ஊக்கப்படுத்தி, பிரச்சினைகள் ஏதாவது இருக்குமாயின் திடமான முடிவு எடுத்து அவைகளைத் தீர்ப்பதற்குப் பதிலாக ஒவ்வொரு வரையும் எப்படிப் பயன்படுத்தலாம் என்றே சிந்தித்தார். என்னுடன் பேசும்போது ஒரு கதையும் ஏனைய கொமிட்டி உறுப்பினர்களுடன் பேசும் போது வேறு ஒரு கதையும் சொல்லி எங்களிடையே பிரிவை தொடர்ந்து தக்கவைத்துக் கொண்டார்.

இந்தியாவில் இருந்து தொலைபேசியில் பேசிய பத்மநாபா பேர்லினுக்குப் போய் ஜோர்ஜ் என்பரைச் சந்திக்கும்படிக் கூறித் தொலைபேசி இலக்கம், முகவரி தந்தார். நான் பேர்லின் போகும் திகதி நேரம் அறிவித்திருந்ததால் ஜோர்ஜ் புகையிரத நிலையத்தில் எனக்காக காத்திருந்து அழைத்துச் சென்றார். ஜோர்ஜைக் கண்டபொழுது அவர் ஒரு இலங்கைத் தமிழ் இளைஞர் போல் தோற்றம் தரவில்லை. நல்ல உயரமான, ஒரு அராபிய இளைஞனைப் போல் தோற்றமும், விரக்தியடைந்த ஜேர்மனிய இளைஞர்கள் போல் உடையணிந்தும் காணப்பட்டார். ஜோர்ஜ் பேர்லினில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்காக வேலை செய்துகொண்டிருந்தார். நான் அவரைச் சந்தித்தபோது, அவர் நிக்கரகுவா விற்கு இராணுவ பயிற்சிக்காகச் செல்ல இருந்தார். இவருக்கு ஜேர்மனியில் இருந்த பல புரட்சிகர இயக்கங்களுடன் தொடர்பிருந்தது. ஜேர்மன், ஆங்கில மொழிகளில் நல்ல திறமை உள்ளவர். இவரது தந்தை இலங்கை பொலிஸ் இலாகாவில் பொலிஸ் உதவி அத்தியட்சகராக (A.S.P.) இருந்த தவராஜா ஆகும். வடகிழக்கு மாகாண சபை இயங்கிய காலத்தில் சபையின் கொறடாவாக இருந்தவர்.

ஜோர்ஜின் இருப்பிடத்திற்குப் போனபொழுது மேலும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. பெரியதோர் அறையில் கூட்டு வாழ்க்கை நடத்தும் யுவதிகள் இளைஞர்களுடன் இவர் தங்கி இருந்தார். அனைவரும் வெள்ளையர்களாக இருந்தனர். போலந்து நாட்டுப் பெண் ஒருவரைத் தனது நண்பி என்று ஜோர்ஜ் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அங்கு தங்கி இருந்த நாட்களில் ஜேர்மனியர்களின் உணவையே நான் சாப்பிட வேண்டி இருந்தது. அங்கிருந்த இளைஞர்கள் யுவதிகள் அனைவரும் ஏதாவதொரு விடுதலை இயக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள் என்பதை அவர்களுடன் பழகும்

பொழுது தெரிந்து கொண்டேன். நிக்கரகுவாவில் செய்ய உள்ள வேலைகள் பற்றி இருவரும் கதைத்தபின் ஜோர்ஜுக்குத் தேவையான பணம் கொடுத்து விடைபெற்றேன்.

நிக்கரகுவாவில் சில ஆண்டுகள் இருந்து அங்கு பயிற்சிகள் முடித்துக் கொண்டு இந்தியா வந்த ஜோர்ஜ் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பயிற்சி முகாம்களுக்குச் சில காலம் பொறுப்பாக இருந்தார். வடகிழக்கு மாகாண சபை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் அதிகாரத்தில் இருந்த காலத்தில் திருகோணமலை மாவட்ட இராணுவப் பொறுப்பாளராக இருந்தார். எங்களுடன் ஆரம்பக் காலம் தொடக்கம் இயங்கிய தங்க மகேந்திரனின் தங்கையையே ஜோர்ஜ் திருமணம் செய்து கொண்டார். அவரின் அரசியல் வேலைகள், மக்கள் சேவைகள், நல்ல குணங்கள் பற்றி 1993ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 15ஆம் திகதி வெளியிடப்பட்ட மனித உரிமைகளுக்காக யாழ் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் (UTHR) அறிக்கையில் (இல. 12 - பக்.33) விபரமாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

1990ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 9ஆம் திகதி நிலாவெளிக்கு அண்மையில் வைத்து விடுதலைப்புலிகளின் தாக்குதல் ஒன்றில் ஜோர்ஜ் கொல்லப்பட்டார். சமார் பத்தொன்பது வயதான இவரது இளம் மனைவி இலங்கை இராணுவத்தால் கடத்திச் செல்லப்பட்டுக் கொடூரமான முறையில் கொல்லப்பட்டார். (இவைகள் பற்றி விபரமாகத் 'தாய் மண்ணில்' என்ற தலைப்பில் எழுதியுள்ளேன்.)

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேரவையுடன் நாம் இணைந்து வேலை செய்யத் தொடங்கிய பின், எமது வேலைகளைப் பின்னடித்து எங்களிடையே ஒரு குழப்பமான சூழ்நிலை ஏற்படுத்திய நிகழ்வுகளில் உமாகாந்தனை நிக்கரகுவாவுக்கு அனுப்பிய பிரச்சினை ஒன்று. ஈழமணி ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் அலுவலகத்துக்கு வந்தது இன்னொன்று.

நிக்கரகுவா சாண்டனிஸ்ட்டுகளுக்கும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்கும் இடையில் தொடர்பு இருந்தது. இத்தொடர்புகள் சம்பந்தமாகப் புளட்டுக்கும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்கும் இடையில் இழுபறி இருந்து கொண்டே இருந்தது. அதைவிடப் பாதுகாப்பையும் முன்னிட்டு உமாகாந்தனும் வில்சனும் நிக்கரகுவா போகும் விடயத்தை வெளியே தெரிய விடுவதில்லை என நானும் சாந்தனும் முடிவெடுத்தோம். விடயம் யாருக்கும் தெரியாமல் இரகசியமாக வைக்கப்பட்டது. ஆகவே, உமாகாந்தனை அழைத்து அவர் நிக்கரகுவா போகும் விடயத்தையும் அவர் யாருக்கும் தெரியாமல் போக வேண்டிய அவசியத்தையும் கூறி வைத்தேன். திட்டமிட்டபடி உமாகாந்தனும் வில்சனும் நிக்கரகுவா போன சில நாட்களின் பின்பு, உமாகாந்தன் எங்கே என்ற கேள்வி ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பிரான்ஸ் கொமிட்டியில் எழுப்பப்பட்டது. அவர் இயக்க விடயமாக ஓர் இடத்துக்குப் போய்விட்டார் என்று மட்டும் நான் கூறினேன். உடனே தர்மராஜா எழுந்து உமாகாந்தன் நிக்கரகுவாவிற்குப் போய்விட்டார். எந்தத்

திகதியில் போனார், எப்படிப் போனார் என்ற விடயங்களைக் கமிட்டியில் வைத்தார். ஏன் இங்கு வேலை செய்யும் எங்களுக்கு மறைக்கிறீர்கள் என்ற புதியதொரு தலையிடையை எனக்குக் கொடுக்கத் தொடங்கினர். இது எப்படி அவர்களுக்குத் தெரியும் என நான் நீண்ட நேரம் மண்டையுடைக்க வேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை. அதைத் தர்மராஜாவே சொன்னார். தான் நிக்கரகுவா போகும் விடயத்தை உமாகாந்தன் தன் காதலிக்குச் சொல்ல, அவர் ஊர் எல்லாம் சொல்லப் போய் நான் காத்ததாக நினைத்திருந்த இரகசியம் ஈட்டியாக மாறி என்னை நோக்கி வந்து தொலைத்தது.

உமாகாந்தனை நீங்கள் நிக்கரகுவாவுக்கு அனுப்பிய விடயம் அவரது காதலிக்குத் தெரியுமென்றால் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்காக வேலைசெய்யும் எமக்கேன் தெரியக்கூடாது என்ற நியாயமான கேள்வியைக் கொமிட்டி உறுப்பினர்கள் கேட்டு என்னைத் துளைத்தெடுத்தனர். அவர்களது கோபத்தின் நியாயத்தைப் புரிந்துகொண்ட நான், பேச முடியாமல் திண்டாடிப்போனேன். ஆனால் தவறு எனதல்ல. நானும் சாந்தனும் பேசியபடி உமாகாந்தனுக்குக் கூறியபடி தான் நடக்க, வேதாளம் வேறு பக்கத்தால் புறப்பட்டது. இப்படியான ஒரு பிரச்சினையால் பல நாட்கள் விவாதிக்க வேண்டி ஏற்பட்டது.

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் தலைமையில் அல்லது கட்சிக்குள் இருந்த அகீத ஜனநாயகப்போக்கும் கெடுபிடியற்ற ஈய்ந்து கொடுக்கும் தன்மையும் பலவீனத்தையே கொடுத்தன. இப்பலவீனத்தைத் தமக்குச் சாதகமாக்கிய ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இல் ஒரு குழுவினர் கட்சிக்குள் பிளவை ஏற்படுத்தினர். 1986ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் தொடங்கிய பிளவுக்கான முயற்சியானது 1986ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் அவர்களுக்கு வெற்றியைக் கொடுத்தது. டக்ளஸ் தேவானந்தாவுடன் அவரது குழுவினரும் கட்சியில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். இப்படி வெளியேற்றப்பட்டவர்களில் ஈழமணி என்னும் டேவிற்சனும் ஒருவர். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்குள் டக்ளஸ் பிரிவு - பத்மநாபா பிரிவு என பிரியக் காரணமானவர்களில் ஈழமணியும் - ரமேஸும் இராணுவப் பொறுப்பாளர் கமலும், மித்திரன், மகேஸ்வராஜா போன்றவர்களும் முக்கியமானவர்களாகும்.

இதன்பின் இயக்கப் பணத்தின் கணக்கு எதையும், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்கு கொடுக்காது அப்பணத்தில் பிரான்சுக்கு வந்து அகதி அந்தஸ்து கோரினார் ஈழமணி என்னும் டேவிற்சன். அவரது அகதி அந்தஸ்துக் கோரிக்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. பிரான்ஸில் அவர் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்.காரர் ஒருவருடனும் தொடர்பு கொள்ளாமல் சாதாரண அகதியாகத் திரிந்தார். ஆனால் லோகராஜாவும் தேவதாஸும் ஈழமணியைச் சந்தித்து அவருக்குத் துணை நிற்பதாக உறுதியளித்துக் கொண்டனர். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பிரான்ஸ் கொமிட்டியில் ஈழமணியை நாங்கள் அழைத்து நடந்தவைகளை அறிய வேண்டும் என்னும் பிரேரணையையும் கொண்டு வந்தனர். ஈழமணி ஏன் வெளியேற்றப்பட்டார்? வெளியேற்றப்பட்டதற்கான சூழ்நிலை போன்ற

விடயங்கள் அடங்கிய அறிக்கை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் தலைமையால் அனைத்து வெளிநாட்டுக் கிளைகளுக்கும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அப்படி இருக்கக் கட்சியால் வெளியேற்றப்பட்ட ஒருவரைக் கட்சிக்கிளை அழைத்து உபசரிப்பது, அவரிடம் விடயம் அறிய ஆவல் படுவது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்கு எதிரான வேலை, வேண்டுமானால் தேவையான விளக்கத்தைக் கட்சியிடம் கேளுங்கள் அல்லது கட்சியின் தலைமையிடம் ஈழமணியை அழைப்பது சம்பந்தமாக அனுமதியைப் பெறுங்கள் என நான் கேட்டேன். எனது கருத்தில் உமாகாந்தன் உட்படப் பலரும் உடன் பட்டனர். ஆனால் லோகராஜா, தேவதாஸுடன் சந்தர்ப்பம் பார்த்து நந்தனும் பாலகிருஷ்ணனும் ராஜனும் சேர்ந்து கொண்டதால் மேலும் பிரச்சினை தலைதூக்கப் பார்த்தது. இந்த விவாதத்தின்போது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் கொள்கை, அதன் நடைமுறை பற்றிய விவாதமும் சூடு பிடித்தது. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பிரான்ஸ் கிளையில் கண்ணுக்குத் தெரியாத, விளங்கிக் கொள்ள முடியாத இரு குழுக்கள் உலா வந்தன. இதனால் மேலும் இந்த விடயத்தில் நான் கடுமை காட்டாது எனது ஒப்புதலைக் கொடுத்தேன்.

ஈழமணி ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பிரான்சுக் கிளை அலுவலகத்துக்கு வந்து, இங்கு ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்காக வேலை செய்பவர்கள் மத்தியில், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் தலைமைக்கு எதிரான பிரச்சாரத்தை மேற் கொண்டார். தாங்கள் வெளியேற்றப்பட்டதற்கு எதிரான குற்றச்சாட்டுகளைக் கூற முயன்றார். ஆனால், அவரது குழந்தைப் பிள்ளைத்தனமான குற்றச் சாட்டுகள், கொச்சைத்தனமான கருத்துகள், முதிர்ச்சியற்ற பேச்சுகள் இங்குள்ளவர்களை ஏமாற்றத்துக்குள்ளாக்கின. தன்னிடமிருந்த ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப். இயக்கப் பணத்தின் கணக்கு விபரம் ஒன்றும் காட்டாமல் அவர் வெளிநாடு வந்ததால் அந்தப் பணம் பற்றிய விடயத்தை உமாகாந்தன் கேட்டபோது, கணக்குகளை டக்ளஸ் தேவானந்தாவிடம் கொடுத்துத் தன்னிடமிருந்த பணத்தையும் அவரிடம் கொடுத்ததாக ஆதாரமில்லாமல் பதிலளித்தார் ஈழமணி. இதேபோன்று பெரும் பகுதியினர் கேள்விகளால் ஈழமணியைத் துளைத்து எடுத்தனர். பல கேள்விகளுக்குப் பதில் அளிக்க முடியாமல் தடுமாறினர். சில கேள்விகளுக்கு உளறல்களே பதில்களாக வந்தன. "ஒன்றுமில்லாத இவரைப்போய் தேவையில்லாமல் அழைத்தோமே" எனத் தனது அமைதியான பாணியில் பாலகிருஷ்ணன் கூறிக் கவலைப் பட்டார். 'போ வெளியே' என்று சொல்லாத குறையாக அன்று போன ஈழமணியுடன் போன லோகராஜா, மீண்டும் 1990ஆம் ஆண்டுதான் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் உடன் வந்து சேர்ந்து கொண்டார்.

இப்படிப் பல சிக்கல்கள் தலைதூக்கியதால் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பிரான்ஸ் கிளையில் இருந்து சிலரை வெளியேற்ற நான் விரும்பினேன். ஆனால் வெளிநாட்டுக் கிளைகளுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த சாந்தன் எல்லோரையும் அணைத்துப் போங்கள் எனக் கூறினார். அவரது

தந்திரோபாயமெல்லாம் நாம்பன் மாட்டில் பால் கறக்க முயல்வது போலிருந்தது. சிலரை வெளியேற்றுவதை விடக் கிளையையே கலைத்து விட்டால் சிரமமில்லை எனச் சந்தர்ப்பம் பார்த்திருந்தேன். ஆனால் அந்த சந்தர்ப்பம் வர நீண்ட காலம் எடுத்துக் கொண்டது. 1988ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியிலேயே ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பிரான்ஸ் கிளை இல்லாமல் போனது. ஆனாலும், நானும் என்னுடன் சேர்ந்து தேவதாஸ், உமாகாந்தன், ஜெயராஜா, முத்துக்குமார், சுந்தரலிங்கம் போன்றவர்கள் கொமிட்டி இல்லாமல் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்காக வேலை செய்தோம். நான் தொடர்ச்சியாக 1993ஆம் ஆண்டு வரையும் பிரான்ஸ் பிரதிநிதியாக இருந்தேன்.

பின்பு ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-வுக்காக பிரான்ஸில் வேலை செய்தவர்களின் உழைப்பு இயக்கத்துக்கு மிகப்பெரிய பலமாக அமையத்தான் செய்தது. புதிதாக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்காக வேலை செய்தவர்களில் பெரிய குகன், நிர்மலநாதன் (பூச்சி), குகேந்திரன் (சின்னக் குகன்), கிருபாகரன் (கிருபாத் தோழர்), மட்டக்களப்பு மோகன் போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-ன் பிரான்ஸ் கிளையின் சிதைவுக்குக் காரணம் கொள்கை ரீதியான முரண்பாடுகளோ, ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் - டக்ளஸ் தேவானந்தா பிரச்சினையின் விளைவாகவோ இல்லாமல் எமக்குள் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளை நாம் தீர்க்க முடியாமல் அது முரண்பாடுகளாக வெடித்ததுடன், சாந்தன் - யோகசங்கரி போன்றவர்கள் இப்பிரச்சினைகளைத் தமக்குச் சாதகமாக வளர்த்து வேடிக்கை பார்த்ததுமேயாகும். அத்துடன் இயக்கத்தின் தலைமையின் முடிவுகளுக்கு அமைய சில வேளைகளில் நான் எடுத்த முடிவுகள் சர்வாதிகாரமானது, எனது போக்கு மற்றவர்களை மதியாத போக்கு, சிலரை மட்டுமே இயக்கத்துக்குள் வளர்க்க முயற்சித்தேன் என்பன போன்ற எண்ணங்கள் சிலருக்கு ஏற்பட்டு அது முற்றி முரண்பாடுகளை மேலும் வளர்த்துக் கொண்டதும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் பிரான்ஸ் கிளையின் சிதைவுக்குக் காரணமாகும். நான் தவறுகள் விடாத வனல்ல, சாதாரண மனிதனுக்குரிய உணர்வுகள் என்னிடமும் காணப் படத்தான் செய்தன. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப். பிரான்ஸ் கிளை உறுப்பினர்களால் என்மீது வைக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டுக்கள் அனைத்திலுமிருந்து நான் தப்பிக்க முயலக்கூடாது, அவற்றில் சிலதில் நியாயமிருந்தது.

இயக்கங்களுக்கிடையே ஐக்கியம்

மிருகங்களிடையேயும் பறவைகளிடையேயும் இருக்கும், காணப்படும் குறைந்தபட்ச ஒற்றுமைகூட உயிரினங்களில் உயர்ந்தவையாகக் கணிக்கப்படும் மனித இனத்திடையே இல்லாமல் இருப்பது மிகவும் வருத்தத்திற்குரிய விடயமாகும். மனித இனமானது வல்லவன் மூலமாகத் தீர்மானிக்கப்படும் ஓர் அமைப்பினூடாகவே வாழப் பழக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வல்லவன் யார் என்பதைத் தீர்மானிப்பதன் அடிப்படையிலேயே ஒற்றுமை குலைக்கப்பட்டு அதை நிரந்தரத் தந்திரோபாயமாகக் கையாளப்பட்டு வருகிறது. மனித இனம் ஆசை, பொறாமை என்னும் இரு பெரும் கருவிகளுக்குத் தன்மையறியாமலே இரையாகியுள்ளதால், இவற்றை மீறி ஒற்றுமை என்னும் கூம்புத் தானத்திற்கு வரும் என எதிர்பார்க்கமுடியாது. இலங்கைத் தமிழர்களது வாழ்க்கை முறையும், நிலவுடைமையாளர்களின் கெடுபிடியும் ஒற்றுமையாக வாழ்வதற்கான சாத்தியக் கூறுகளைக் குறைத்துள்ளன. எமது மக்களிடையே எந்தவொரு ஸ்தாபனரீதியாக ஒற்றுமையையும் நீண்டதொரு காலத்திற்கு எதிர்பார்க்க முடியாது. அப்படி இருக்கையில் அரசியல் போராட்டம் என்னும் கணிப்பில் காலத்துக்குக் காலம் ஒற்றுமை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டாலும் அவை நிரந்தரமானதாக உருவாவில்லை. எனது அறிவுக்கு எட்டியவரைக்கும் இலங்கைத் தமிழர்கள் மத்தியில் அரசியல்ரீதியாக ஏற்பட்ட முதலாவது ஒற்றுமை முயற்சி தமிழர் கூட்டணியின் உதயம் எனக் கணித்துக் கொள்ளலாம்.

இந்த ஒற்றுமை முயற்சி வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்த ஞானமூர்த்தி, வேற்பிள்ளை, சபாரட்ணம் ஆகியோர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இந்த மூவரது கடும் முயற்சியின் பயனாக இலங்கைத் தமிழ் அரசுக் கட்சி, அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ், ஈழத் தமிழர் ஒற்றுமை முன்னணி, தமிழர் சுயாட்சிக் கழகம் ஆகிய கட்சிகளின் முக்கியத் தலைவர்கள் 1971ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 7ஆம் திகதி வல்வெட்டித்துறையில் தங்கவடிவேல் என்பவரின் வீட்டில் யாழ்ப்பாண மேயர் சி.நாகராசா தலைமையில் ஒன்று கூடினர். கூடிய தலைவர்களில் அ. அமிர்தலிங்கம், சு.நடராசா, க.துரைரத்தினம், ராமகிருஷ்ணாஸ் வேலாயுதம் ஆகியவர்கள் தமிழரசுக்கட்சி சார்பாகவும், மு.சிவசிதம்பரம் அகில இலங்கை தமிழ் காங்கிரஸ் சார்பாகவும், வ.ந.நவரட்ணம் தமிழர் சுயாட்சிக் கழகம் சார்பாகவும், சி.சுந்தரலிங்கம் ஈழத் தமிழர் ஒற்றுமை முன்னணி சார்பாகவும் பங்கு

கொண்டனர். ஒன்றுகூடிய அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களும் புதிதாக அறிமுகம் செய்யப்படவுள்ள குடியரசு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் வரையில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவேண்டும் என்று குறைந்த பட்சம் ஒன்பது கோரிக்கைகளைத் தமிழ் மக்கள் சார்பில் வைப்பதென ஏகமனதாக முடிவு செய்தனர். எல்லோருடைய ஆலோசனையுடனும் அமிர்தலிங்கத்தால் ஒன்பது அம்சக் கோரிக்கை தயார் செய்யப்பட்டது. அன்றைய பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவிற்கு இந்த ஒன்பது கோரிக்கைகளையும் அனுப்பிய மேயர் சி. நாகராசா இந்தக் கோரிக்கைகளின் அடிப்படையில் பிரதமருடன் பேச்சு வார்த்தை நடாத்த நேரமும் கேட்டு எழுதினார். வல்வைத் தீர்மானம் என வர்ணிக்கப்படும் ஒன்பது கோரிக்கைகளும் பின்வருமாறு:

1. சிங்களமும் தமிழும் இந்நாட்டின் ஆட்சி மொழிகளாக இருக்க வேண்டும். அவற்றின் திட்டவட்டமான உபயோகம் பற்றிய விபரங்கள் அரசியலமைப்பில் உள்ளடக்கப்படவேண்டும்.

2. சிங்களமும் தமிழும் இந்நாட்டின் நீதி, நிர்வாக மொழிகளாக இருக்க வேண்டும். பதிவேடுகள் முதலியவற்றில் அவ்விருமொழிகளின் உபயோகம் பற்றிய விதிகள் அரசியலமைப்பில் சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

3. இலங்கையின் எப்பாகத்திலும் சிங்களவரோ தமிழரோ தங்கள் தாய்மொழியில் அரசாங்கத்துடன் கருமமாற்றும் உரிமை இருத்தல் வேண்டும்.

4. ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் சிங்களமோ தமிழோ அவரவர்தாய்மொழியே போதனா மொழியாக இருத்தல் வேண்டும். திறமையின் அடிப்படையில் இலவசமாக அக்கல்விக்கு வசதி செய்ய வேண்டியது அரசின் கடமையாகும்.

5. உயர்தரக்கல்வி நிலையங்களில் சேர்வதற்கோ அரசாங்கச் சேவையில் சேர்வதற்கோ தன் தாய்மொழியில் பரீட்சை எடுத்துத் தன் தகுதிக்கேற்ப சேரும் உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.

6. அடிப்படை உரிமைகளுக்கு முரணான சட்டங்களை ஒட்டியோ நிர்வாக ஒழுங்கீனங்களைப் பற்றியோ நீதிமன்றத்தில் நடவடிக்கை எடுக்கும் உரிமை அரசியலமைப்பில் அமைய வேண்டும். நீதி, நிர்வாகத்தில் அரசியல் தலையீடு இருக்கக்கூடாது.

7. இந்நாட்டு மக்களிடையே நிலவும் சாதி பற்றியும் சமயம் பற்றியும் இந்திய அரசியல் அமைப்பில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட விதிகள் இங்கும் ஏற்கப்பட வேண்டும்.

8. இலங்கைக் குடியரசு சமயச் சார்பற்ற அரசாக இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் பௌத்தம், இந்து, கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய மதங்களைப் பாதுகாத்துப் பேண வேண்டும்.

9. அ. இலங்கையில் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் அவரது தந்தை அல்லது தாய் இலங்கையில் பிறந்தவராய் இருப்பின்,

ஆ. இலங்கைக்கு வெளியில் பிறந்தவராயின் அவரது பெற்றோர் இலங்கைக் குடியுரிமைக்குத் தகுதியுடையவராயின்,

இ. 15.11.1948க்கு முன்னிருந்து தொடர்ந்து இலங்கையில் வசிப்பவராகவும், இலங்கைக் குடியரிமை உடையவராக இருப்பதற்கு விரும்புவவராகவும் இருப்பின் அவர்கள் எல்லோரையும் இலங்கைக் குடியரிமை உடையவர்களாக ஏற்றுக்கொள்ளும் தீர்மானம் அரசியலமைப்பில் ஏற்கப்படவேண்டும். வம்சாவழிக் குடியரிமை உடையவர்க்கும் பதிவுக் குடியரிமை உடையவர்க்கும் எந்தவிதப் பாகுபாடும் இருத்தல் ஆகாது. எக்காரணம் கொண்டும் எவருடைய குடியரிமையும் பறிக்கப்படலாகாது.

சந்திக்கவும், பேசவும் தனக்கு நேரமில்லை எனத் தெரிவித்து 1971 ஏப்ரல் 1ஆம் திகதி மேயர் சி. நாகராசாவிிற்குப் பிரதமர் கடிதம் எழுதினார். மீண்டும் தலைவர்கள் 1972ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 14ஆம் திகதி திருகோணமலை நகர மண்டபத்தில் ஒன்று கூடினர். இக்கூட்டத்தில் எடுக்கப்பட்ட தீர்மானத்தின்படி தமிழர் கூட்டணி உருவாகியது. ஒன்று கூடிய மூன்று முக்கியக் கட்சிகளின் தலைவர்களான எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம், எஸ். தொண்டமான், ஜி. ஜி பொன்னம்பலம் ஆகியவர்கள் தமிழர் கூட்டணியின் தலைவர்கள் ஆனார்கள். "சுமார் 25 வருட கால முரண்பாடுகளின் பின்னர் தமிழ்த் தலைமைத்துவம் ஒன்று சேர்ந்தது" எனச் சச்சி பொன்னம்பலம் எழுதினார். ஆனாலும் நீண்டகாலமாக ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் தமிழர் கூட்டணியின் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடாது ஒதுங்கி இருந்தார். இந்த நடவடிக்கை ஒற்றுமையைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியது. ஆனாலும், அவர் இறுதியில் ட்ரயல் அட் பார் (Trial at Bar) நீதிமன்றத்தில் தோன்றி எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம், மு. திருச்செல்வம், வி. எஸ். ஏ. புள்ளைநாயகம் ஆகிய மூத்த சட்டத்தரணிகளுடன் சேர்ந்து அரசு துரோகக் குற்றம் செய்தனர் எனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு Trial at Bar-இல் நிறுத்தப்பட்டிருந்த அ.அமிர்தலிங்கம், வ.ந.நவரட்ணம், கா.பொ.இரத்தினம், க.துரைரத்தினம் ஆகியவர்களுக்காக வாதாட முன் வந்ததன்மூலம் தனது ஒற்றுமை விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார். இதையடுத்து, 1976 டிசம்பர் 10ஆம் திகதி மேல்சொல்லப்பட்ட நால்வர் மீதும் சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டைச் சட்ட மா அதிபர் மீளப்பெற்றார். (இந்த ட்ரயல் அட் பார் சம்பந்தமான இதே விபரங்களை, சுட்டிக்காட்ட வேண்டிய தேவையின் பொருட்டு 'சிறைக்கு வெளியே' என்ற தலைப்பிலும் எழுதியுள்ளேன்.)

எமது காலத்தில் இலங்கை மக்களின் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்த இளைஞர்களிடையே பல ஒற்றுமை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. பல ஒற்றுமைகள் ஏற்பட்டன. இவைகள் அனைத்தும் ஒரே இயக்கம் என்னும் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அழிக்கப்பட்டுத் தடை செய்யப்பட்டு உள்வாங்கப்பட்டுப் போன சம்பவங்கள் பின்பு நடந்து முடிந்தாலும் முன்னிகழ்வுகள் சிலவற்றைப் பார்க்க வேண்டி உள்ளது. எல்லா இயக்கங்களுக்கிடையேயும் பிளவுகளும் பிரச்சினைகளும் கொத்து வெட்டும் மீண்டும் ஒற்றுமை முயற்சிகளும் என வரலாற்றில் நிகழ்வுகள் நடந்து முடிந்திருந்தாலும் வேறுவேறு இயக்கங்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட ஒற்றுமை

முயற்சிகளையும் ஒற்றுமையையும் இங்கு கவனத்தில் எடுக்கலாம். 1981ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் விடுதலைப் புலிகளின் இயக்கம் கலைக்கப்பட்டு அதன் போராளிகள் 'புதிய பாதை' குழுவாகவும், பிரபாகரன் உட்படச் சிலர் ரெலோ இயக்கத்திலும் வேலை செய்த நேரத்தில், பிரபாகரன், சிறீசபாரட்ணம் போன்றவர்களும், மறுபக்கத்தில் பத்மநாபா குழுவினரும் ஒற்றுமை முயற்சி மேற்கொண்டனர் என நான் அறிந்தேன். இயக்கங்களாகவும், குழுக்களாகவும் பிரிந்திருக்காது ஒற்றுமையாக வேலை செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் இந்த முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டதென நான் நினைக்கிறேன். இம்முயற்சி நடைபெறும்போது நான் இந்தியாவில் இருந்தேன். இம்முயற்சி பற்றிப் பத்மநாபாவும் ராகவனும் என்னுடன் கதைத்தனர். எமது இளைஞர்களிடையே மேற்கொள்ளப்பட்ட முதலாவது ஒற்றுமை முயற்சி இதுவாகும். ஆனாலும், 'On-looker' என்னும் பத்திரிகையில் விடுதலைப் புலிகளின் சிதைவுபற்றி பத்மநாபா பேட்டி கொடுத்ததால் இந்த ஒற்றுமை முயற்சியில் பிரபாகரன் மேற்கொண்டு ஆர்வம் காட்டாது விட்டார்.

1982ம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதமளவில் அருட்பிரகாசம் எனப்படும் அருளரால் ஒரு ஒற்றுமை முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. இந்த ஒற்றுமை முயற்சியைப் பலரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தனர். எல்.ரி.ரி.ஈ, ரெலோ, புளட், ஈரோஸ், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் ஆகிய ஐந்து அமைப்புகளையும் ஐக்கியப்படுத்தி ஈழ விடுதலைக்கான குழு (Committee for Eelam Liberation - CEL) என ஓர் அமைப்பை ஏற்படுத்தித் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியை அரசியல் ரீதியாக எதிர்கொள்வது எனவும் அருளர் திட்டமிட்டு வேலை செய்தார். தொடர்ச்சியாக எல்லா இயக்கங்களுடனும் பேச்சு வார்த்தைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அனைத்து இயக்கங்களின் பிரதிநிதிகளும் ஒன்று கூடிக் கதைத்தனர். பொதுவான வேலைத்திட்டத்தின் அடிப்படையிலும் குறைந்தப் பட்ச புரிந்துணர்வின் அடிப்படையிலும் இயக்கங்களுக்கிடையே ஒற்றுமையை ஏற்படுத்த அருளர் முயன்றார். ஆனால் இந்த ஒற்றுமையானது ஒரு வருடம் கூட நிலைக்கவில்லை. ஈழ விடுதலைக்கான குழு எங்கே என்று தெரியாது மறைந்து போனது.

இவைகளின் பின்பு இயக்கங்களை ஒற்றுமைப்படுத்த பத்மநாபா பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். அவரது அயராத முயற்சியில் தோன்றியதே ஈழத் தேசிய முன்னணி (Eelam National Front - ENF) ஆகும். இதில் ஈரோஸ், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப், ரெலோ ஆகிய மூன்று இயக்கங்கள் இணைந்து கொண்டன. இணைந்தவர்கள் தி.மு.க. தலைவர் கருணாநிதி முன்னிலையில் தமது இணைவை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டுப் போட்டோக் களும் எடுத்துக் கொண்டனர். இந்த ஒற்றுமை வலுவடைந்து இதில் 1985ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 10 திகதியில் விடுதலைப் புலிகளும் இணைந்து கொண்டனர். ஈழத் தேசிய முன்னணியாக இருந்த இந்த அமைப்புப் புலிகள் இணைவுக்குச் சில காலம் முன்பு ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணி (Eelam National Liberation Front - ENLF) எனப் பெயர் மாற்றம் அடைந்தது.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் கொள்கைத் திட்டங்களில் ஒன்று முழுநேர உறுப்பினர்கள் காதல் - திருமணம் போன்ற பெண்கள் சம்பந்தமான தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்வதை மறுக்கிறது. இதனால் உமாமகேஸ்வரன், செல்லக்கிளி, சார்லஸ் அன்ரனி, கட்டை பாலா போன்றவர்கள் எனக்குத் தெரியப் பாதிக்கப்பட்டவர்களாகும். இந்தக் கோட்பாடுகளைத் தனது காதல் திருமண விடயத்தில் பிரபாகரன் கடைப் பிடிக்க முடியாமல் போனதால் பெரியதொரு பாதிப்பைப் புலிகள் இயக்கம் எதிர்கொள்ள வேண்டி இருந்தது. அடுத்து ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணியில் புளட் இணைந்ததால் அதன் மூலம் புலிகள் இயக்கத்துக்குப் பெரும் பாதிப்பு ஏற்படும் என பிரபாகரன் எதிர்பார்த்தார். இந்த இக் விடயங்களையும் சரிப்படுத்திக் கொள்ளவே விடுதலைப் புலிகள் ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணியில் சேர்ந்து சவாரி செய்தனர் என்பது எனது கணிப்பாகும். விடுதலைப் புலிகள் மிகவும் மோசமான வீழ்ச்சி நிலையை அடைந்திருந்த நேரத்தில் அவர்கள் ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணியில் இணைந்து கொண்டனர். இதன் மூலம் தமது நிலையை மீண்டும் சம்பப்படுத்திப் பழைய நிலைக்கு மீண்ட பின்பு அவர்கள் ஐக்கியம் என்னும் குதிரையில் இருந்து தாம் செய்த சவாரியை முடித்துக் கொண்டனர். ஆரம்பகாலம் தொடக்கம் புலிகளின் கட்டமைப்பை உற்று நோக்கினால் ஐக்கியம் சம்பந்தமாக உண்மையாகப் புலிகளின் நிலைப்பாட்டை அறிந்து கொள்ளலாம்.

மேலும் விடுதலைப் புலிகளின் ஒற்றுமை முயற்சி பற்றி ஊன்றிப் பார்ப்போமாகில் ஒரு விடயத்தைக் கவனத்தில் கொள்ளலாம். அவர்கள் என்னதான் ஒற்றுமை பற்றிப் பேசினாலும், ஒற்றுமை என்ற பெயரில் சந்திப்புகளில் கலந்து கொண்டாலும் அவர்கள் தங்கள் இயக்கம் என்னும் விடயத்தில் மிகவும் கவனமாகவேயிருந்தார்கள். ஈழத்தேசிய விடுதலை முன்னணியின் ஓர் அங்கம்தான் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் என்னும் சிறியதொரு மயக்கம் கூட மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதில் மிகவும் தெளிவாகவிருந்தார்கள். சந்தர்ப்பம் வரும்போது தாம் தனித்துவமாக இயங்க வேண்டிவரும் என்னும் திட்டத்தில் நிதானமாகவும் அதற்கான வேலைகளை நகர்த்துவதில் மிகவும் கவனமாகவும் இருந்தார்கள். இதற்கான சமிக்ஞைகள் இயக்கத்துக்குள்ளும் அதன் கிளைகளுக்கும் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்திருக்கின்றன. அதன் அறிகுறியின் வெளிப்பாடாக தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் பிரான்ஸ் கிளையால் 1985ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட துண்டுப்பிரசுரம் விளங்கியது. அந்தத் துண்டுப் பிரசுரம் இங்கே வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

இந்த ஒற்றுமை முயற்சிகள் இதற்கு முதல் அமிர்தலிங்கத்தாலும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதற்கான முயற்சியில் அவர் தோல்வியடைந்தார் என்றே கூற வேண்டும். ராஜீவ்காந்திகூட அனைத்து இயக்கங்களையும் ஒன்றுபடுத்திக் கூட்டணியினர் தலைமையில் வடக்கு - கிழக்குப்

வல்வைத் தீர்மானம் அமிர்தலிங்கத்தால் தயாரிக்கப்பட்டு, மற்றவர்களுக்கு வாசித்துக் காட்டப்படுகிறது.

வல்வெட்டித்துறையில் ஒற்றுமைக்காகக் கூடிய தலைவர்கள் சு.நடராசா, சி.சிந்தரலிங்கம், வி.நவரட்ணம், எஸ்.நாகராசா, வ.ந.நவரட்ணம், க.துரைத்தினம் ஆகியோர்.

திருகோணமலையில் தமிழர் கூட்டணியை ஆரம்பித்து வைத்து தந்தை செல்வநாயகம் உரை நிகழ்த்துகிறார். அமிர்தலிங்கம், சி.சுந்தரலிங்கம், மு.சிவசிதம்பரம், ஞானமூர்த்தி ஆகியோர் உடனிருக்கின்றனர்.

டர்யல் அட் பாரில் வாதாடிய வழக்கறிஞர்களில் ஆர்.பாலசுப்பிரமணியம், மு.திருச்செல்வம், எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம் சாந்தினி ஞானகரன் ஆகியவர்களுடன் அமிர்தலிங்கம்; பின்னால் குமார் பொன்னம்பலம்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் Liberation Tigers of Tamil Eelam

விடுதலைப் புலிகள்

6-8-85

விடுதலைப்போராட்டத்தில் புதிய திருப்பம்
விடுதலை அமைப்புகள் ஒன்றப்பட்டன.

அண்மையில் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளும், சமத்தேசிய விடுதலை முன்னணியும் இணைந்து கொண்டமை யாவரும் அறிந்ததே. நான்கு இயக்கக் கலைவர்களாலும் கையொப்பமிடப்பட்டு, வெளியிடப்பட்ட ஒற்றைக்காண உடன்படிக்கையில் துன்ப அடிப்படையிலான தீர்மானங்களில் ஒற்றைமைப்பட்டு செயல்படுவதாக தெரிவிக்கிறார்கள். அதேவேளை எதிர்கால நடவடிக்கைகளில் துன்பம், கலந்தாலோசித்த கட்டாக முடிவெடுப்பதெனவும் தீர்மானிக்கின்றனர். இத்தகவலில் சில அரசியல் பிரச்சினைகள் ஒற்றை கட்டாக நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு வருகின்றனர்.

எனினும், கட்டாக பிரச்சாரத்தை மேற்கொள்வது பற்றியோ அல்லது கட்டாக நிச்சேகரிப்பது பற்றியோ அவ்வளவு ஒரமித்த இராணுவ நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வது பற்றியோ ஒற்றைமையில் இணைந்துள்ள தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளும், சமத்தேசிய விடுதலை முன்னணியும் இன்றையாள் எந்தவொரு தீர்மானத்திற்கும் வரவில்லை. முக்கியமாக பின்புறம் விடைபடக்கூடும்,

ஒன்று, தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் பிரச்சாரம், நிச்சேகரிப்பு ஆகியவற்றில் தொடர்ந்தும் தனித்தனமாகவே இயங்கி வருவதுடன், தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளுக்கும், சமத்தேசிய விடுதலை முன்னணிக்கும் பொது நிகழ்ச்சிகள் எந்தவொரு வங்கிக் கணக்கும் இல்லை என்பதையும்,

இரண்டு, இவ் ஒற்றைமை அமைப்பில் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் சமத்தேசிய விடுதலை முன்னணியின் ஒர் அங்கம் அல்ல. தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் சமத்தேசிய விடுதலை முன்னணியோடு சேர்ந்தகொண்டதாகவோ, அவ்வளவு சமத்தேசிய விடுதலை முன்னணி தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளுடன் சேர்ந்தகொண்டதாகவோ கருதப்பட முடியாததுடன், இவ் ஒற்றைமை அமைப்பில் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளும் சமத்தேசிய விடுதலை முன்னணியும் இணைந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பதையும்,

மூன்று, தமிழீழவிடுதலைப்புலிகள்மேற்கொண்ட எல்லா இராணுவ நடவடிக்கைகளும் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளால் தனித்தே மேற்கொள்ளப்பட்டதுடன், சமத்தேசிய விடுதலை முன்னணியுடனே அவ்வளவு சமத்தேசிய விடுதலை முன்னணியின் அங்கம் வகிக்கும் எந்தவொரு அமைப்புகளே ஒருங்கிணைக்கப்பட்டோ அவ்வளவு ஒன்று சேர்ந்தோ மேற்கொள்ளவில்லை என்பதையும்,

தமிழீழ மக்களின் கவனத்திற்கு கொண்டு வருகின்றோம்.

புலிகளின் தாகம் தமிழீழக் தாயகம்

சமத்தேசிய விடுதலை முன்னணியுடன் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இணைந்து கொண்டபின் விடுதலைப்புலிகளின் பிரான்ஸ் கிளையால் 1985ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட துண்டுப்பிரசுரம்.

பிரச்சினைக்கு உயர்ந்தபட்சத் தீர்வை ஏற்படுத்த முயன்றார் என்றும், அந்த முயற்சி 1985ஆம் ஆண்டுக் காலகட்டத்தில் எடுக்கப்பட்டது என்றும், என்னுடன் பேசிய சில முக்கிய புள்ளிகள் சொல்லிக் கொண்டனர். இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் மட்டுமல்ல, இந்தியத் தமிழ் மக்கள் கூட ஈழப் போராளிகள் இயக்கங்கள் ஐக்கியப்பட வேண்டும் என்பதில் ஆர்வமாக இருந்தனர். அனைத்து இயக்கங்களும் ஆரம்பத்தில் ஒற்றுமை பற்றிப் பேசியவைதான். ஆனாலும் அதில் எவ்வளவு தூரம் விசுவாசமாக இருந்தனர் என்பது கேள்விக்குரியே. தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம் ஐக்கிய முன்னணிக் குள் வரவேண்டுமானால் தங்களுடன் ரெலா இயக்கத்தையும் அழைத்து வருவோம் என அவர்கள் முன்வைத்த நிபந்தனை ஏனைய இயக்கங்களின் முகச் சழிப்புக்கு இடம் கொடுத்தது. அடுத்துத் தமிழ் ஈழ விடுதலைக் கழகத்தை இந்த ஐக்கிய முன்னணிக் குள் கொண்டு வரும் முயற்சியை ஈரோஸ் இயக்கம் முழு மனதுடன் அங்கீகரிக்காத நிலையும் ஒரு காரணமாகும். ஈரோஸ் தமிழ் ஈழ விடுதலைக் கழகத்தைவிட, புலிகளை எப்படி உள்ளே கொண்டுவரலாம் என்பதில்தான் கவனமாக இருந்தது.

இயக்கங்களிடையே ஐக்கியம் இருந்த வேளையில் தான் திம்பு பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்றன. இதில் சிறீலங்கா அரசாங்கத்தின் சதித்திட்டங்களை எமது இயக்கங்கள் ஐக்கியமாக நின்று எதிர்த்து முறியடித்தன. அனைத்துத் தீர்மானங்களும் ஒற்றுமையாக முன்வைக்கப்பட்டன. இப்பேச்சு வார்த்தைக் காலங்களில் எல்லா இயக்கத்தவர்களும் ஒருவரோடு ஒருவர் மகிழ்ந்து உரையாடிய காட்சியை இன்னும் தன்னால் மறக்க முடியாமல் உள்ளது என்கிறார் ரெலோ இயக்கத்தின் சார்பில் திம்புப் பேச்சுவார்த்தையில் பங்கு கொண்ட லண்டனில் வசிக்கும் சார்ன்ஸ்.

இயக்கங்களுக்கிடையேக் குறைந்தபட்ச ஐக்கியம் இருந்த நேரத்தில் சிறீலங்கா அரசாங்கிய எதிரி மிகவும் பயந்திருந்தது என்பது உண்மையே. இந்த ஐக்கியமானது தொடர்ந்திருக்குமானால் ஏதாவது விடிவு கிடைத்திருக்கும் என அங்கலாய்ப்பவர்களை இன்றும் காணலாம். 1986ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 28ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணம் கோட்டை மீது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-உம் எல்.ரி.ரி.ஈ-உம் இணைந்து தாக்கிய பொழுது எமது மக்கள் கொண்ட ஆனந்தத்தை மீண்டும் காணமுடியாமல் போய்விட்டது. இத்தாக்குதலில் லெப், கேர்னல் விக்கிரமநாயக்காவும் செனிவரட்னாவும் கொல்லப் பட்டு, கேர்னல் கப்பு ஆராய்ச்சியும், கப்டன் ஜெயவர்த்தனாவும் வேறு ஒருவரும் படுகாயம் அடைந்தனர். இவைகளைவிட எவ்வளவோ பட்டியல் போட முடியாத தாக்குதல்களை எமது இயக்கங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து நடாத்தின.

அனைத்து ஐக்கியமும் மக்களின் எதிர்பார்ப்புகளும் விடுதலைப் புலிகளின் வெளியேற்றத்தால் சிதைந்தன என்றே சொல்ல முடியும். ஐக்கியத்துக்குள் இருந்து கொண்டே ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-ஐச் சேர்ந்த அமீன் என்பரை 1986ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 20ஆம் திகதி

யாழ்ப்பாணத்திலும், 1985ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் நீகன் என்பவரை வவுனியாவிலும் விடுதலைப் புலிகள் கொலை செய்ததன் மூலம் மொத்த ஐக்கியத்துக்கும் ஆரம்ப வேட்டு வைத்தனர். நீகன் கொல்லப்பட்ட வேளை நான் இந்தியாவில் நின்றிருந்தேன். இக்கொலைபற்றி பத்மநாபா பிரபாகரனுடன் கதைத்தபோது அவர் அதை ஒரு விடயமாகவே எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. 1985ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 10ஆம் திகதி இயக்கங்களின் ஐக்கியத்தில் புலிகள் சேர்ந்து ஒருவர் கையை ஒருவர் இறுகப் பிடித்துப் போட்டோவும் பிடித்துக் கொண்டனர். ஆனால் சரியாக ஒரு வருடம் முடிந்த நேரத்தில் ரெலோ இயக்கம் புலிகளால் அழிக்கப் பட்டு அதன் தலைவர் சிறீ சபாரட்ணம் 1986ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 6ஆம் திகதி ஈன இரக்கமின்றி உடலெல்லாம் தோட்டாக்களால் துளைக்கப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டார். எவ்வளவு போலியான ஐக்கியம்? எத்தனை போலியான அரவணைப்பு?

திம்புவில் பேச்சுவார்த்தை

இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் அரசியல் தீர்வுக்காக நடத்தப்பட்ட பேச்சுவார்த்தைகள், செய்துகொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தங்கள் பற்றி எழுத வேண்டுமானால் ஒவ்வொன்றும் பெரும் காண்டங்களாக அமையும். ஆனால் அமைதியான சூழலில் பயமின்றி, ஆயுதமின்றி 1977ஆம் ஆண்டு நடந்த தேர்தலில் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் தங்கள் அரசியல் பிரதிநிதிகள் எனத் தெரிவு செய்யப்பட்ட தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினரும், தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதிகள் நாங்களே எனத் தம்மைத் தாமே அழைத்துக்கொண்ட இயக்கங்களும் ஒற்றுமையாக ஒரு மேசையில் தமது எதிரியைச் சந்தித்தது திம்புப் பேச்சு வார்த்தையில் என்பதால் இதனை ஒரு முக்கிய நிகழ்வாக எமது போராட்ட வரலாற்றில் பதிவு செய்து கொள்ளலாம். பூட்டான் நாட்டின் தலைநகரமான திம்புவில் இப்பேச்சுவார்த்தை நடைபெற்றதால் இப்பேச்சுவார்த்தை, 'திம்புப் பேச்சு' ஆகியது. இப்பேச்சுவார்த்தை 1985ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 8ஆம் திகதி ஆரம்பமாகியது. இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் சார்பில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி, தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம், தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம், தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள், ஈழப்புரட்சி அமைப்பு, ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி ஆகியவை பங்கு கொண்டன. சிங்களப் பேரினவாத அரசின் சார்பில் அன்றைய ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவின் சகோதரர் ஹெக்டர் ஜெயவர்த்தனா தலைமையில் ஒரு குழு பங்கு கொண்டது. தமிழ் பேசும் மக்கள் சார்பில் ஒவ்வொரு இயக்கத்தில் இருந்தும் இரண்டு பிரதிநிதிகள் மூலம் பத்து பிரதிநிதிகளும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியில் இருந்து மூன்று பிரதிநிதிகளுமாக மொத்தம் பதின்மூன்று பிரதிநிதிகள் பேச்சு வார்த்தையில் பங்கு கொண்டனர். இப்பேச்சுவார்த்தை தொடங்கியதும் முதலாவதாக அரசாங்கத்துக்கும் தமிழ் இயக்கங்களுக்கிடையேயும் போர் நிறுத்த உடன்பாடு ஏற்பட்டது.

தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் சார்பில் பங்கு கொண்ட பிரதிநிதிகள் ஒத்த கருத்துடன் நான்கு பிரேரணைகளை முன்வைத்தனர். அவையாவன:

1. இலங்கைத் தமிழ் மக்களை ஒரு தேசிய இனம் என அங்கீகரித்தல்
2. தமிழ்த் தேசிய இனத்தில் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்தல்
3. இலங்கையில் தமிழர்களுக்கென அடையாளம் காணக்கூடிய தாயகம் உண்டென்பதை அங்கீகரித்தல்.

4. இலங்கையைத் தம் நாடாகக் கொண்ட எல்லாத் தமிழர்களதும் பிரஜா உரிமையையும் அடிப்படை உரிமையையும் அங்கீகரித்தல்.

ஐலை மாதம் 8ஆம் திகதி தொடக்கம் 13ஆம் திகதி வரை நடந்த பேச்சுவார்த்தையில் தமிழர்கள் பயன்பெறத்தக்க ஆக்கபூர்வமான எந்தத் தீர்மானமும் நிறைவேற்றப்படாமல் அரசாங்கம் தட்டிக் கழித்தது. எப்பவுமே சிங்கள அரசாங்கத்தின் தலைவர்கள் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் அரசியல் பிரச்சினையைத் தீர்க்கும் விடயத்தில் நேர்மையாக நடந்து கொண்ட தில்லை. பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கப்போவது போல் ஒரு மாயையை எப்போதும் காட்டிக்கொண்டே காலத்தைக் கடத்துவது அவர்களது அரசியல் சூத்திரமாகும். இந்த நடவடிக்கையில் டி.எஸ்.செனநாயக்கா முதல் இலங்கையின் அரசியல் அதிகாரத்தில் மிக உச்சத்தில் இடம்பெற்ற சந்திரிகா குமாரதுங்கா வரை யாரும் சோடை போகவில்லை. இனியும் அதே சூத்திரம் கையாளப்படும் என்பதில் இரண்டாம் கருத்துக்கு இடம் இல்லை.

இரண்டாம் கட்டப் பேச்சுவார்த்தை 1985ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 12ஆம் திகதி தொடங்கிப் 17ஆம் திகதி வரை நடைபெற்றது. இறுதிநாளர் தமிழ்க் குழுக்கள் வவுனியா சம்பவத்தைக் கண்டித்து வெளிநடப்பு செய்ததுடன் முடிவுற்றது. 1985ம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 16ஆம் திகதி வவுனியா இராணுவ முகாமுக்கு மிக அருகில் இருந்த வீதியொன்றின் மதகின்கீழ் குண்டு ஒன்று வெடித்தது. இதைத் தொடர்ந்து வவுனியா முகாமைச் சேர்ந்த இராணுவத்தினர் வவுனியா நூல் நிலையத்தை எரித்து 200க்கும் மேற்பட்ட பெண்கள், ஆண்கள் உள்ளிட்ட தமிழர்களைக் கொன்று குவித்தனர். நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் காயப்பட்டனர். வீடுகள், கட்டடங்கள் தீ வைத்து நாசமாக்கப்பட்டன. இராணுவத்தினரின் இந்தத் தாக்குதலில் 2000க்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் அகதிகளானர்.

“நாம் இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் பொழுது தமிழ் மக்கள் தங்கள் தாயகத்தில் தொடர்ந்து கொல்லப்பட்டு வருவதனால், எமது இனத்தைக் கூண்டோடு அழிக்கும் இலங்கை அரசின் நோக்கம் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் கடந்த சிலநாட்களாக இலங்கை இராணுவத்தினர் வவுனியாவிலும் இதர பகுதிகளிலும் வெறி பிடித்து நடந்து கொண்டதனால் தாம் தமிழர் என்பதைத் தவிர, வேறொரு குற்றமும் புரியாதவர்கள், குழந்தைகள் உட்பட இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட அப்பாவி மக்கள் கொலை செய்யப்பட்டுள்ளனர். தம் தாயகத்திலேயே தமிழ் மக்கள் சமாதானமாகவும், பாதுகாப்பாகவும் வாழ முடியாத நிலை இருக்கும் வேளையில் நாம் திம்புவில் சமாதானத்துக்குரிய பேச்சுகள் நடத்துவதென்பது வெறும் கேலிக்கூத்தாகவே இருக்கின்றது. திம்புவில் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதை நாம் நிறுத்திக்கொள்ள முயலவில்லை. ஆனால், திம்புப் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்கு அடிப்படை நிபந்தனை யாகவுள்ள போர்நிறுத்த ஒப்பந்தத்தை இலங்கை அரசு மீறி விட்டதால் பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற முடியாதிருக்கிறது”. என வெளிநடப்புச் செய்த தமிழ்க் குழுக்கள் தெரிவித்தன.

பூட்டான் மன்னருடன் வரதராஜப்பெருமாள், சிவசிதம்பரம், அயிர்தலிங்கம்.

திம்புப் பேச்சு வார்த்தை மேசையில் இடதுபக்கம் தமிழ்பேசும், மக்களின் பிரதிநிதிகளும் வலதுபக்கம் இலங்கை அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளும்.

1985 ஓகஸ்ட்டில் இந்தியாவிலிருந்து நாடு கடத்தப்படும் அன்ரன் பாலசிங்கம்.

இதன் தொடர்ச்சியாக ஏற்பட பிரச்சினைகளில் இந்திய உயர் அதிகாரிகளுக்கும் தமிழ்க் குழுக்களில் சிலருக்கும் இடையே காரசாரமான வாக்குவாதம் நடைபெற்றது. எமது பிரச்சினையில் இந்திய அரசாங்கமும் இந்திய உயர் அதிகாரிகளும் எப்பவும் சட்டாம்பிள்ளையாகவே நடந்து கொள்வார்கள். தங்கள் கருத்தை அல்லது விருப்பத்தை எங்கள்மீது திணிப்பதிலேயே கவனமாக இருப்பர். மீறினால்... அன்ரன் பாலசிங்கம், சத்தியேந்திரா, சந்திரகாசன் போன்ற இயக்கப் பிரமுகர்கள் இந்திய நாட்டை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டனர். இருந்தும் இந்தியத் தமிழ் மக்களதும், ஈழத் தமிழ் மக்களதும் சீற்றத்தாலும் கொந்தளிப்பாலும் தமிழ் இயக்கங்களின் எதிர்ப்பாலும் இவர்கள் திரும்பவும் இந்தியாவுக்குள் அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

இந்தியாவை விட்டு வெளியேற்றப்பட்ட மூவருள் இருவராகிய சத்தியேந்திராவும் சந்திரகாசனும் ரெலோ இயக்கப் பிரமுகர்களாகும். இவர்களின் வெளியேற்றத்துக்குத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர்கள்தான் காரணம் என ரெலோ இயக்கத்தினர் சந்தேகப்பட்டனர். சத்தியேந்திரா, சந்திரகாசன் ஆகிய இருவருக்கும் அமிர்தலிங்கத்துடன் எப்போதும் ஒத்துப் போவதில்லை. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர்தான் இந்தியாவுக்கு ஏதோ சொல்லி வைத்து அதனால் இவர்கள் இருவரும் வெளியேற்றப்பட்டனர் என்ற சந்தேகத்தை ரெலோ இயக்கத் தலைவர் சிறீசபாரட்ணமும் நன்றாக நம்பினார். இந்தக் காலகட்டத்தில் வடபகுதியில் தங்கி இருந்த முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களான பருத்தித் துறைத் தொகுதி துரைரத்தினம், உடுப்பிட்டித் தொகுதி இராஜலிங்கம், கோப்பாய்த் தொகுதி ஆலாலசுந்தரம், மானிப்பாய்த் தொகுதி தர்மலிங்கம் ஆகியவர்களைக் கொல்லும்படி சிறீசபாரட்ணம் நேரிடையாகத் தொடர்பு சாதனம் மூலம் தனது தளபதிகளுக்கு உத்தரவிட்டார். வடமராட்சிக்குப்

பொறுப்பானவர் துரைரத்தினத்தையும் இராஜலிங்கத்தையும் கொல்ல மறுத்துவிட்டார். ஆனால் வி.தர்மலிங்கமும் மு.ஆலாலசுந்தரமும் வகையாக மாட்டிக் கொண்டனர். இச்சம்பவம் 1985ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 2ஆம் திகதி இரவு நடைபெற்றது. ரெலோ இயக்கத்தவர்களால் கடத்திச்செல்லப்பட்டுக் கொல்லப்பட்ட ஆலால சுந்தரத்தின் உடல் கல்வியங்காட்டிலும் தர்மலிங்கத்தின் உடல் தாவடி மயானத்துக்குப் பக்கத்தில் இருந்த வெளியிலும் வீசப்பட்டிருந்தன. இந்த உடல்கள் 3ஆம் திகதி காலை கண்டெடுக்கப்பட்டன. 'இலக்குகளை மறந்தவர்களின் ஈனச்செயல்' என இக்கொலைகள் பற்றி 1985ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த செப்டெம்பர்-ஒக்டோபர் மாதத்துக்கான 'ஈழச்செய்தி' என்ற ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பத்திரிகை எழுதியது.

பொதுமக்கள் மீதான தாக்குதல்

கொழும்புத் தெருக்களில்
வெட்டியும் எரித்தும்
கொடுஞ்செயல் புரிந்த
உம்மவர் போலவே
அனுராதபுரத்து வீதிகளெங்கும்
எம்மவர் தீர்த்த வேட்டுகள் கேட்டுப்
பெருந்துயர் கொண்டோம்

- சபேசன்

காலத்துக்குக் காலம் இலங்கையில் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் மீது நிகழ்த்தப்பட்டு வரும் வன்முறையும், இன அழிப்பும் சிங்கள மேலாதிக்க மனப்பான்மையின் மிகக் கொடுமையான வெளிப்பாடாகும். 1915, 1956, 1958, 1961, 1974, 1977, 1979, 1981, 1983 ஆகிய ஆண்டுகளில் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் மீதுக்கட்டவிழ்க்கப்பட்ட இனப்படுகொலைகள், இனஒடுக்குமுறைகள், கலாச்சார அழிப்புகள் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

1883ஆம் ஆண்டு, கொழும்பு கொச்சிக்கடைப் பகுதியில் கிறிஸ்தவர் களுக்கெதிராக ஆரம்பமான வன்முறையும், 1915ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம் மக்களுக்கு எதிராக ஆரம்பமான வன்முறையும், 1930ஆம் ஆண்டு மலையாளிகளுக்கு எதிரான வன்முறையும் குறிப்பிடும்படியானவையாகும். அதேவேளை 1956ஆம் ஆண்டு தமிழ் மக்களுக்கெதிராக ஆரம்பிக்கப்பட்ட வன்முறை வளர்ந்து இன்று சாம்பல் பூத்த நெருப்பாக உள்ளது. இதைவிட 1948ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் மூலம் மலையகத் தமிழர்களின் பிரஜா உரிமை பறிக்கப்பட்டதானது மனிதத்தன்மையில்லா காட்டுமிராண்டித் தனம். நான் இங்கு பௌத்த சிங்களவர்கள் என்று குறிப்பிட்டாலும் கிறிஸ்தவ சிங்களவர்களும் கூடத் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள், ஏனைய சிறுபான்மை இனமக்கள் பிரச்சினை என்றவுடன் பௌத்த சிங்களவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு சிங்கள இன அடையாளத்தைக் காட்டத் தவறமாட்டார்கள்.

ஓர் இனத்தின் கலாச்சாரத்தை, வாழ்வு முறையை அழிப்பதன் மூலம் மட்டுமல்ல, வன்முறை மூலமும், கொலைகள் மூலமும் அந்த இனத்தின் இருப்பை அழித்துவிடலாம் என்பதற்கு அமெரிக்கக் கண்டம், அவுஸ்திரேலியாக் கண்டம் போன்றவற்றை மனதில் கொண்டு, இலங்கையின் சிங்கள இனம் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் சம்பந்தமாகக் கனவு காண்கிறதோ தெரியவில்லை. தமிழ்ப் பேசும் மக்களுக்கெதிரான வன்முறைகள் அரசு இயந்திரத்தாலும் சிங்களப் பேரினவாதிகளாலும் நன்றாகத் திட்டமிட்டு

நடத்தப்பட்டன. ஆனால் ஓர் இனத்தின் நாட்டுக்காகப் போராடப் புறப்பட்ட இயக்கங்கள் (இயக்கம்) அப்பாவி சிங்கள மக்கள் மீது மேற்கொண்ட வன்முறைகள் காலத்தால் மன்னிக்க முடியாதவை. அரசாங்கமும் அதன் படைகளும் பயங்கரவாதிகளாக இருக்கலாம்; இருப்பதுதான் வரலாறு. ஆனால் மக்களின் விடுதலைக்காகப் போராடும் போராளிகள் பயங்கர வாதிகளாகவோ வன்முறையாளர்களாகவோ இருக்க முடியாது; இருக்கக் கூடாது. எமது போராளிகளைப் பயங்கரவாதிகள் என உலகம் சொல்லும் அளவுக்கு நாம் வந்தது வேதனையான விடயம். அப்பாவிச் சிங்கள மக்கள் எமது போராட்டத்துக்கு எதிரானவர்கள் அல்ல என்பதைவிட, அவர்களுக்கு நாட்டின் அரசியல் நடப்பு சம்பந்தமாக ஒன்றும் தெரியாது. அவர்கள் வறுமைக்கோட்டுக்குக்கீழ் எத்தனை கோடுகள் உண்டோ அத்தனை கோடுகளுக்கும் கீழ் வாழ்பவர்கள். அவர்களின் கல்வி அறிவின்மையைப் பயன்படுத்தியே சிங்களப் பேரினவாதக் கட்சிகள் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுகின்றன. சிங்களவர்கள் அனைவரும் இனவாதிகள் என்றால் சிங்களப்பகுதிகளில் தமிழர்கள் எப்படி வாழ்கின்றனர். உண்மையைச் சொல்லப்போனால் தமிழ்ப் பிரதேசங்களைவிட சிங்களப் பிரதேசங்களிலேயே இன்று தமிழர்கள் சுதந்திரமாகவும் உயிருக்கு ஆபத்தில்லாமலும் வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்றால் அது மிகைப்படுத்தல் ஆகாது.

ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா அரசில் கப்பல், வர்த்தகத்துறை அமைச்சராக இருந்த லலித் அதுலத் முதலி 1984ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் தேசிய பந்தோபஸ்து அமைச்சராக வந்த பின்புதான் தமிழ் மக்கள் மீதான யுத்தம் உக்கிரமடைந்தது. ஆட்களாலும், ஆயுதத்தாலும் இராணுவ பலத்தைக் கூட்டித் தமிழ் மக்களின் நியாயபூர்வமான தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை அவர் முறியடிக்க முற்பட்டார். இதன் விளைவாக அப்பாவித் தமிழ் மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் அழிக்கப்பட்டனர். இக்காலகட்டத்தில்தான் இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த தனியார் பாதுகாப்பு நிறுவனமான கே.எம்.எஸ். (Keny Meeny Service), இஸ்ரேலிய விசேடக் கொலைப் பிரிவுப் படையின் படைகளும் (இதே போல் சந்திரிகாவின் ஆட்சியிலும் அமெரிக்க இராணுவம் இலங்கைக் கொமாண்டோ படைப்பிரிவினருக்குப் பயிற்சி அளித்தது. இன்றும் அமெரிக்க இராணுவத்தின் ஆலோசனைகள் இலங்கை இராணுவத்துக்கு வழங்கப்பட்டுவருவதை நாம் அவதானிக்கலாம்.) இலங்கைப் படையினருக்கு பயிற்சி அளிக்க முன்வந்தன. இதன் பலனாகவே வடபகுதியில் கறுப்பு உடையணிந்த இனம் தெரியாதவர்கள் அரிவாள், கத்தி கொண்டு வீதிகளில் வந்து தமிழர்களைக் கொன்று வீசினர். லலித் அதுலத் முதலி காலத்தில் தமிழர்கள் மீதான வன்முறைக் கொடூரங்கள் தலை விரித்தாடியது. தமிழர்கள் மீது மேற்கொள்ளப்படும் கொலைவெறி பற்றி லண்டன் 'ரைம்ஸ்' நிருபர் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவிடம் கேட்டபோது "தமிழர்கள் சுதந்திரத் தமிழ் ஈழத்தைத் தவிர மற்ற எதையும் ஏற்றுக் கொள்ள தயாராக இல்லாத நிலையில், இராணுவத்தீர்வொன்றை நோக்கியே

தேசிய பந்தோபஸ்து அமைச்சர் லலித் அதுலத் முதலி செயற்பட்டு வருகின்றார்." என்றார். இப்பேட்டி 1984ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 7ஆம் திகதி வெளியிடப்பட்டது.

அனைத்து இராணுவ வன்முறைகளையும் தமிழ்மக்கள்மீது லலித் அதுலத் முதலி கட்டவிழ்த்து விட்டதன் பலனாக அப்பாவித் தமிழ் மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் கொல்லப்பட்டனர். இதன் விளைவாகக் கோபம் கொண்ட அல்லது வெறிகொண்ட தமிழ்த்தேசியம் பல அப்பாவிச் சிங்கள மக்களைக் கொன்றொழிக்க முன்வந்தது. அரசு படைகளும் இயக்கங்களும் மாறிமாறி பழிக்குப்பழி என இரு சமூகங்கள் மீதும் மேற்கொண்ட கொலை வெறி நடவடிக்கைகள் இலங்கையில் மனிதத்தைக் குழி தோண்டிப் புதைக்க உதவின. 1980களில் இரு இன அப்பாவி மக்கள்மீதும் மேற்கொள்ளப்பட்ட வன்முறைகளில் சிலவற்றை இங்கே குறிப்பிடுகிறேன். பல்லாயிரக்கணக்கில் நடந்த கொடுமைகளுக்குள் இங்கே குறிப்பிட்டவை ஒரு சில உதாரணங்கள் மட்டுமே. அரசு படைகள் செய்த கொலைகளுக்குப் பதிலாக விடுதலைப் புலிகள் அப்பாவிச் சிங்கள மக்கள்மீது தொடுத்த இனக் கொலைச் சம்பவங்கள்தான் இங்கு முக்கிய கவனத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டும்.

● பருத்தித்துறையில் உள்ள திக்கம் என்னும் இடத்தில் போராளிகளால் வைக்கப்பட்ட கண்ணி வெடியில் ஆறு பொலிஸ் கொமாண்டோக்கள் கொல்லப்பட்டனர். இச்சம்பவம் 1984ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 1ஆம் திகதி நடைபெற்றது. யுத்தப் பிரதேசங்களில் கண்ணி வெடிகள் வெடிப்பதும் படைகள் கொல்லப்படுவதும் நடக்கக்கூடிய சம்பவங்களே. ஆனால் இனவெறி கொண்ட படையினர் வீதிக்கு வந்து தமது வன்முறைகளைத் தமிழ் மக்கள் மீது பிரயோகித்தனர். அதுவுமல்லாது வடமராட்சியின் கல்விச் செல்வமான பருத்தித்துறை ஹாட்லி கல்லூரியின் ஆய்வுக்கூடம், 7500 புத்தகங்களைக் கொண்ட நூல்நிலையம் ஆகியவற்றுடன் மூன்று பெரிய கட்டடங்களையும் தீ வைத்து அழித்தனர். பதினெட்டு அப்பாவி மக்களும் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டனர்.

● சுமார் நாற்பத்தேழு பயணிகளுடன் கொழும்பில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் நோக்கி வந்த வி.ஐ.பி. எக்ஸ்பிரஸ் என்னும் பஸ் 1984ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 11ஆம் திகதி அதிகாலை இரண்டு மணிக்கு வவுனியாவை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கையில் றம்பேவ என்னும் இடத்தில் ஆயுதம் தாங்கிய ஆறு இராணுவத்தினரால் மறிக்கப்பட்டது. பஸ்ஸுக்குள் ஏறிய இராணுவத்தினர், பயணிகள் தமிழர்கள்தான் என உறுதிப்படுத்திய பின்னர், பஸ்ஸை வவுனியாமன்னார் வீதியில் உள்ள ஆறாவது மைல் போஸ்ட்டுக்குக் கொண்டு சென்றனர். அங்கு அனைத்துப் பயணிகளையும் கீழே இறக்கி வரிசையாக நிற்க வைத்துச் சுட்டதில் பதினைந்து பேர் அந்த இடத்திலேயே கொல்லப்பட்டனர். இரு இளம் பெண்கள் பாலியல் வன்முறைக்குப் பலியானர்.

● 1977ம் ஆண்டு நடைபெற்ற இனக்கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டுத் தமிழ்ப் பிரதேசங்களைத் தஞ்சமாகக் கொண்டு வந்த மலையகத் தமிழ் மக்களின் புனர்வாழ்வுக்காக டொக்டர் இராஜசுந்தரம், டேவிட் ஐயா போன்றவர்களால் பாலமோட்டையில் அமைக்கப்பட்டதே காந்திய அமைப்பின் முகாம். அதேபோல் கே.சி. நித்தியானந்தா, கந்தசாமி, ரவீந்திரன் போன்றவர்களால் கென்ட், டொலர் பண்ணையில் அமைக்கப்பட்டதே தமிழ் அகதிகள் புனர் வாழ்வுக் கழகம் (Tamil Refugees Rehabilitation Organization - TRRO). ரி.ஆர்.ஆர்.ஓவின் ஆரம்பத் தலைவராகக் கே.சி.நித்தியானந்தன் இருந்தார். இந்த அமைப்பில் உமா மகேஸ்வரன், தயாபரசிங்கம், பரராஜசேகரன் (பேபி) ஆகியவர்கள் முன்னின்று உழைத்தவர்களாகும். இங்கு ஏராளமான மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் குடியேற்றப் பட்டிருந்தனர். விவசாயத்திட்டம் இங்கு பெரும் வெற்றியைக் கொடுத்தது. இந்தப் பண்ணைகள் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் இருந்தன.

1984ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 22ஆம் திகதி அவசரகாலச் சட்டத்தின் கீழ் அரசாங்கத்தால் இந்தப் பண்ணைகள் பறிக்கப்பட்டு இங்கே பழைய சிங்கள குற்றவாளிகளும், மறியல் கைதிகளும் ஆயுதபாணிகளாகக் குடியேற்றப்பட்டனர். இது இலங்கை அரசினால் திட்டமிடப்பட்ட ஒரு செயலாகும். ஆயுதபாணிகளாகக் குடியேற்றப்பட்ட கிரிமினல்களைத் தமிழ் மக்களுக்கெதிரான வன்முறைகளுக்குப் பயன்படுத்தவே இலங்கை அரசு திட்டமிட்டிருந்தது. நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட இந்தச் சிங்களக் குற்றவாளிகள் 1984ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 30ஆம் திகதி கொண்டு அழிக்கப்பட்டனர். இதேபோல் தமிழ் மீனவர்களுக்கெதிராகக் கொக்கிளாய், நாயாறு பகுதிகளில் ஆயுதபாணிகளாக இலங்கை அரசாங்கத்தால் குடியேற்றப்பட்ட சிங்களக் காதையர்கள் பதினொரு பேர் கொல்லப்பட்டனர். மேற்குறிப்பிட்ட இரு நிகழ்ச்சிகளும் ஒரே தினத்தில் விடுதலைப் புலிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இந்த இரு சம்பவங்களுக்கும் பழிக்கும் பழி வாங்க 1984ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 30ஆம் திகதி ஒதியமலையில் (வவுனியா) இருபத்தேழு தமிழர்கள் இராணுவத்தால் கொல்லப்பட்டனர். டிசம்பர் 1ஆம் திகதி வவுனியாவில் எழுபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் இராணுவத்தால் கொல்லப்பட்டனர். வவுனியா இராணுவ முகாமில் தடுத்து வைக்கப் பட்டிருந்த நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட தமிழ் அரசியல் கைதிகள் (இளைஞர்கள்) தப்பியோட முயன்றனர் எனச் சொல்லி அதே தினத்தில் (Encounter மூலம்) கொல்லப்பட்டனர்.

● 1985ம் ஆண்டு மே மாதம் 9ஆம் திகதி படைகளால் வல்வெட்டித்துறை சுற்றி வளைக்கப்பட்டுச் சோதனையிடப்பட்ட போது விடுதலைப் புலிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதலில் பத்து இராணுவத்தினருடன் ஒரு இராணுவ மேஜரும் கொல்லப்பட்டதுடன் சிலர் காயமடைந்தனர். இதைத் தொடர்ந்து 10ஆம் திகதி வடமராட்சிப்பகுதிகளில் இராணுவத்தின் அராஜகம்

தலைவிரித்தாடியது. சுமார் ஏழு தமிழர்கள் கரவெட்டிப் பகுதியில் கொல்லப்பட்டனர். பருத்தித்துறைப் பகுதியில் இருவர் கொல்லப்பட்டனர். கந்தராஜா, கணேசமூர்த்தி ஆகிய இருவர் இராணுவம் சுட்டதில் உயிராபத்தான நிலையை அடைந்தனர். வல்வெட்டித்துறை, பொலிகண்டி, உடுப்பிட்டிப் பகுதிகளில் நாற்பத்திரண்டுக்கும் மேற்பட்ட பொதுமக்களை இராணுவம்கொன்றொழித்தது. 14 வயதுக்கும் 17 வயதுக்கும் இடைப்பட்ட இருபத்தைந்து இளைஞர்களைப் படையினர் கைது செய்து அனைவரது கைகளும் கட்டப்பட்டு ஜனசமூக நிலையம் ஒன்றுக்குள் விட்டுப்பூட்டிய நிலையில் உள்ளே கைக்குண்டு வீசிக் கொலை செய்தனர். மேலும் பன்னிரண்டு இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டு அவர்களது கைகளும் பின்னே கட்டப்பட்ட நிலையில் வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டு இராணுவத்தால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். பதினேழுக்கும் மேற்பட்ட வீடுகள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. பல பெண்கள் பாலியல் வன்முறைக்குட்படுத்தப்பட்டனர்.

● 1991ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 12ஆம் திகதி இரண்டு இராணுவத்தினர் விடுதலைப் புலிகளால் வைக்கப்பட்ட நிலக்கண்ணி வெடியில் கொல்லப்பட்டனர். இந்தச் சம்பவம் கொக்கட்டிச் சோலையில் மதியம் 12.45க்கு இடம்பெற்றது. இதைத் தொடர்ந்து முகாமை விட்டு வெறியுடன் வெளியேறிய இராணுவம் மக்களை வயது, பால் வித்தியாசம் இன்றி துரத்தித் துரத்திச் சுட்டுக் கொன்றது. ஒழுங்கைகள் ஊடாகவும், வயல்கள் ஊடாகவும், வீதிகள் ஊடாகவும் ஓடிய மக்களும், வீடுகள் பாடசாலைகள் எனத் தஞ்சம் கொண்ட மக்களும் இரக்கமின்றிக் கொல்லப்பட்டனர். ஆண்கள் பெண்கள் குழந்தைகள் என அறுபத்தேழுக்கு மேற்பட்டோர் கொல்லப்பட்டனர். ஆறு இளம் பெண்கள் மிகக் கொடுமான பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளானர். இதில் இருவர் பாடசாலை செல்லும் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சகோதரிகள். மகிழத்தீவு குருகுலசிங்கத்தின் மில்லுக்குள் புகுந்து பலரைக் கொன்று குவித்தது இராணுவம்.

● 1985ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 14ஆம் திகதி அனுராதபுரம் பஸ்நிலையம், நகரப் பகுதிகளுக்குள் விக்டர் தலைமையில் புகுந்த விடுதலைப் புலிகள் இனவெறியுடன் கணமூடித்தனமாகச் சுட்டனர். இச்சம்பவத்தில் ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள், புத்த பிக்குகள் உட்பட 138க்கும் மேற்பட்டவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். இந்த நடவடிக்கை மனித நேயமுள்ள அனைத்துத் தமிழர்களையும் தலைகுனிய வைத்தது. ஆரம்பத்தில் விடுதலைப்புலிகள் உட்பட அனைத்து இயக்கங்களும் இந்தக் கொலைகளுக்கும் தமக்கும் சம்பந்தம் இல்லை எனப் பகிரங்கமாக மறுப்புத் தெரிவித்தன. இச்சம்பவம் நடந்த காலத்தில் ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணியுடன் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் இணைந்திருந்தது. இந்தத் தேசிய விடுதலை முன்னணிக்கு கூட்டத்திலும் அனைத்து இயக்கங்களும் இக்கொலைகளில் தாம் சம்பந்தப்படவில்லை என மறுத்துவிட்டன. ஆனால் நாளடைவில்

இச்சம்பவத்தை விடுதலைப் புலிகளே செய்தனர் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிய வந்தது. 1985ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 9ஆம் திகதி வல்வெட்டித் துறையில் இளைஞர்கள் இராணுவத்தால் கைது செய்யப்பட்டுக் கைகள் பின்னே கட்டிய நிலையில் கொல்லப்பட்ட சம்பவத்துக்குப் பழிக்குப் பழி வாங்கவே இந்த அநுராதபுரப் படுகொலை நடந்தது.

● 1987ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 21ஆம் திகதி கொழும்பு புறக் கோட்டைப் பஸ் நிலையத்தில் வைக்கப்பட்ட குண்டு வெடிப்பில் 110க்கும் மேற்பட்ட எதுவுமறியாத சிங்கள மக்கள் கொல்லப்பட்டனர், 300க்கும் மேற்பட்டவர்கள் படுகாயமடைந்தனர். இந்த நடவடிக்கை ஈரோஸ் இயக்கத்தால் செய்யப்பட்டது. 1987ஆம் அண்டு பெப்ரவரி மாதம் அறந்தலாவ கிராமத்தில் இருபத்தெட்டு சிங்கள மக்கள் கொல்லப்பட்டனர். இருபத்தேழு புத்த பிக்குகள் கொல்லப்பட்டனர். இந்த நிகழ்ச்சியால் பாதிக்கப்பட்ட இளம் புத்த பிக்கு ஒருவர் இராணுவத்தில் சேர்ந்து 1991ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் நடந்த ஆணையிறவு யுத்தத்தில் உயிரிழந்தார். அவருக்குப் 'பரம வீர விபுசனய' என்ற பட்டம் கொடுத்துக் கௌரவிக்கப் பட்டதுடன் கசலக என்னும் இடத்தில் சிலை ஒன்றும் நிறுவப்பட்டது. நாமல்வத்த என்ற இடத்தில் சிங்கள மக்கள் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட கொலை வன்முறையில் குழந்தைகள் உட்பட பல சிங்களவர்கள் கொல்லப் பட்டனர். இப்படி ஹபறண உட்பட பல கொலைச் சம்பவங்களை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

அநுராதபுரப்படுகொலையைத் தொடர்ந்து அரசபடைகளின் வேட்டையில் எழுபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் வடபகுதியில் கொல்லப்பட்டதை 1985ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 18ஆம் திகதி வெளிவந்த 'Saturday Review' என்னும் ஆங்கில இதழ் உறுதிப்படுத்தியது. இக்கொலைகளில் மிகக் கொடூரமானது குமுதினிப் படகுப் படுகொலைதான். குறிகாட்டுவான் கடற்பகுதியில் பயணிகளுடன் வந்த குமுதினிப் படகு 1985ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 15ஆம் திகதி கடற்படையினரால் மறிக்கப்பட்டு, அதிலிருந்த பயணிகளைச் சுட்டும், வெட்டியும் ஈன இரக்கமில்லாது மேற்கொண்ட கொலையில் குழந்தைகள் உட்பட முப்பத்து நான்கு பேர் கொல்லப் பட்டனர். முப்பது பேர் படுகாயமடைந்தனர்.

● 1985ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 30ஆம் திகதி மகிந்தபுர, தெஹிவத்த ஆகிய கிராமங்களில் ஆயுதம் தாங்கிய இளைஞர்களால் (எந்த இயக்கத்தவர்கள் என இதுவரை தெரிந்து கொள்ளப்படவில்லை) ஐந்து சிங்களப் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர். திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள அல்லை குடியேற்றப்பகுதியில் இந்த இரண்டு கிராமங்களும் அடங்கும். இதைத் தொடர்ந்து பாதுகாப்புப் படையும் சிங்கள வெறியர்களும் சேர்ந்து ஐம்பது தமிழ்ப் பொதுமக்களை 1985ஆம் ஆண்டு மேமாதம் 31ஆம் திகதி கொலை செய்தனர். 1986ஆம் ஆண்டு ஜூன்மாதம் 10ஆம் திகதி மண்டைத்தீவு கடற்பிரதேசத்தில் மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த மீனவர்

களைக் கடற்படை வெட்டியும் கொத்தியும் சுட்டும் கொன்றதில் முப்பத்தேழு மீனவர்கள் பலியானர். ஒரு சிலர் மட்டுமே காயத்துடன் தப்பினர்.

புனித மடுமாதா தேவாலயத்தில் அகதிகளாகத் தங்கியிருந்த தமிழ் மக்கள் மீது சிங்கள இராணுவம் திட்டமிட்டு மேற்கொண்ட குண்டு வீச்சுத் தாக்குதலில் நாற்பத்தி நான்குக்கும் மேற்பட்ட பெண்கள், குழந்தைகள், ஆண்கள் பலியானார்கள் அறுபதுக்கும் மேற்பட்டவர்களைப் படுகாயமடைந்தார்கள். இச்சம்பவம் 1999ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் இருபதாம் திகதி இரவு நடைபெற்றது.

இப்படி அரசு படைகளும் இயக்கங்களும் மாறி மாறிப் பழிக்குப் பழி வாங்கியதிலேயே எத்தனையோ ஆயிரம் பொதுமக்கள் ஏன் எதற்கு என்றில்லாமல் கொல்லப்பட்டனர்.

பேரினவாத வெறி பிடித்தச் சிங்கள அரசியல் தலைவர்களும் பௌத்த பீடங்களும் தமது வசதிக்காகவும், உல்லாச வாழ்வுக்காகவும் அப்பாவிச் சிங்கள மக்களைத் தினவெறித் தீயில் வேக வைப்பதற்கு நாமும் உடந்தையாக இருக்கக் கூடாது. சிங்கள மக்கள் அனைவரும் தமிழர்களுக்கு

பலாலி இராணுவத் தலைமையகத்தில் நடைபெற்ற (2004.06.18ஆம் திகதி) முக்கிய பாதுகாப்பு கூட்டத்தில் முப்படைகளினது மூத்த தளபதிகளுக்கும், மூத்த பொறுப்பதிகாரிகளுக்கும் இராணுவ ஆலோசனை வழங்கிய அமெரிக்க இராணுவத்தின் ஆசிய - பசுபிக் பிராந்திய கட்டளைத் தளபதி லெப்டினர் ஜேம்ஸ் எல் கம்பல்.

இலங்கை இராணுவத்திற்குப் பயிற்சி கொடுத்தது அமெரிக்க இராணுவம். இலங்கையின் காட்டுப்பகுதி ஒன்றில் இந்தப் பயிற்சிகள் நடைபெற்றுள்ளன.

நாமல்வத்தையில் தமிழ் வெறிக்குப்பலியான சிங்களக் குழந்தைகள்.

இலங்கை அரசபடைகளுக்குப் பலியான பெண்கள், குழந்தைகள், ஆண்கள் கொண்ட ஒரே குடும்ப அங்கத்தவர்கள்.

தந்தை (எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்கா) தாய் (சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா) வழியில் இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களின் இருப்பைக் கேள்விக்குள்ளாக்கிய இலங்கை ஜனாதிபதி சந்திரிகா குமாரதுங்கா.

மடுத்தேவாலயப் படுகொலையில் கொல்லப்பட்ட சிறுவர்களின் உடல்கள்.

மடுத்தேவாலயப் படுகொலையில் தனது நான்கு குழந்தைகளைப் பறிகொடுத்த தாய் கதறி அழும் காட்சி

அப்பாவித்தமிழர் ஒருவரின் தலையை வெட்டிக் கையிலெடுத்து பெருமையுடன் காட்சி தரும் வெறிபிடித்த சிங்கள இராணுவ வீரன்.

குமுதினிப் படகு

குமுதினிப் படகுக் கொலை வெறியில் வயிற்றில் மூன்று துப்பாக்கிக் குண்டுகளால் துளைக்கப்பட்டுக் கொல்லப்பட்ட குழந்தை.

எதிரானவர்கள் என்றால், நான் முன்பு கூறியது போல், தமிழ் மக்கள் பரவலாகச் சிங்களப் பிரதேசங்களில் ஏன் வாழ வேண்டும்? எப்படி வாழ முடிகிறது? இன்று யாழ்ப்பாணத்திலும் ஏனைய தமிழ்ப்பகுதிகளிலும் சுதந்திரமாக வாழ முடியவில்லையே என்று எத்தனை ஆயிரம் தமிழர்கள் சிங்களப் பகுதிகளில் குடியேறியுள்ளனர். இதைக் கருத்தில் கொண்டே திசநாயக்கா என்ற சிங்களவர் தனது புத்தகமான 'Dilemma of Sri Lanka'வில் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதியுள்ளார்.

"In 1983 some Sinhalese disgraced their entire race by inflicting death and destruction on innocent Tamils living in their midst. It resulted in so many terrified Tamils fleeing to the safety of the Jaffna Peninsula. In 1993 terrified Tamils in the Jaffna Peninsula flee from the LITE and seek refuge amongst the Sinhalese".

இதன்மூலம் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் வாழும் தமிழர்கள் இன்னோர் இனக் கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட மாட்டார்கள் என்று நான் சொல்ல வரவில்லை. ஆனால் மொத்தச் சிங்கள மக்களும் தமிழர்களுக்கு எதிரானவர்கள் அல்ல என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

பிரான்ஸிலிருந்து தமிழர் மனித உரிமைகள் மையம் என்னும் அமைப்பினால் மார்ச் மாதம் 2005இல் வெளியிடப்பட்ட "வட-கிழக்கு, கொழும்பு மற்றும் ஏனைய பகுதிகளில் கைது, கொலை, காணாமல் போனார், பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளாக்கப்பட்டு பதிவாகிய தமிழ்

மக்களுடைய புள்ளி விபரங்கள் (1956-2004)'' என்னும் அறிக்கையில் ஆண்டு வாரியாகப் போடப்பட்டிருந்த புள்ளிவிபரத்தின் மொத்தத் தொகை இங்கு தரப்பட்டுள்ளது. இதில் இனக்கலவர காலங்கள், இந்திய சமாதானப்படை காலங்கள் ஆகியவைகளில் ஏற்பட்ட நிகழ்வுகளும் அடக்கம்.

கைது, சித்திரவதைச் சம்பவங்கள் : 112246

கொலைச் சம்பவங்கள் : 54053

காணாமல் போனோர் : 25266

பாலியல் வன்முறைச் சம்பவங்கள் : 12437

இடப் பெயர்வு : 2390809

காயப்பட்டோர் : 61132

நன்றி: எரிமலை, மே 2005

சகோதர இயக்கங்களை அழித்தல்

சகோதர இயக்கத்தவர்களைக் கொல்லவோ தமது இயக்கத்தவர்களைக் கொல்லவோ எமது இயக்கத்தவர்கள் என்றுமே தயங்கியதில்லை. மற்றைய இயக்கங்களை அழிப்பதில் முன்னின்றவர்கள் விடுதலைப்புலிகள் என்பது மாற்றுக் கருத்தில்லாத உண்மையாகும். இதன் மூலம் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் வேகத்தைப் பின் தள்ளினர் என்பதும் உண்மையே. விடுதலைப் புலிகளின் வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் சிலருடன் 1993ஆம் ஆண்டு பேசும்போது இதைக் குறிப்பிட்டேன். அவர்கள் அதை மறுத்துத் தங்களால் மற்ற இயக்கங்கள் அழிக்கப்பட்டதால்தான் இன்று எமது போராட்டம் உயிருடன் இருக்கிறது என வாதிட்டனர். இதேவேளையில், விடுதலைப் புலிகளுக்குப் பதிலாக வேறு இயக்கம் பலம் பொருந்தியதாக இருந்திருக்குமாயின் அந்த இயக்கமும் விடுதலைப் புலிகளைப் போலவே மற்றைய இயக்கங்களை அழிக்கும் கைங்கரியத்தைச் செய்திருக்கும் என்பது நடந்து முடிந்த அனுபவங்கள் மூலம் அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகத்தின் அரசியல் வகுப்புகளில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் அழிக்கப்பட வேண்டும் எனப் பகிரங்கமாக கூறப்பட்டது. இதே கொள்கை ரெலோவிடமும் இருந்திருக்கிறது. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-ஐப் பொறுத்த வரையில் மற்றைய இயக்கங்களை அழிக்கும் திட்டம் எப்போதும் இருந்திருக்கவில்லை. ஆயினும், இந்திய இராணுவத்தின் வருகைக்குப்பின் அவர்கள் நடந்துகொண்ட விதம், "எல்லாம் ஒரே குட்டையில் ஊறிய மட்டைகள் என்பதை உறுதி செய்தது" என லண்டனில் இருந்து வெளிவந்த 'ஈழ பூமி' என்னும் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்த சண் எனப்படும் சண்முகலிங்கம் கூறினார். வவுனியா வைச் சேர்ந்த சண் தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகத்தின் ஆதரவாளராக இருந்துச் சிறை சென்றவர். "இந்திய இராணுவம் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்பு இயக்கத்துக்குள் சுதந்திரமாகக் கருத்துச் சொல்லக்கூடிய ஜனநாயக அமைப்பாக ஏனைய இயக்கங்களை விட ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் மட்டுமே இருந்தது. போராளிகளைக் கொல்லாது ஏனைய இயக்கங்களையும் மதித்துத் தம்முடன் அழைத்துச் செல்ல விரும்பிய இயக்கம் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் மட்டுமே" என சண் மேலும் கூறினார். லண்டனில் வசிக்கும் சார்ள்ஸ் ரெலோ இயக்கத்துக்கு எல்.ரி.ரியை அழிக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணம் எப்பவுமே இருந்ததில்லை என்று உறுதியாகக் கூறினார். சிறீசபாரட்ணம் புலிகளால் இலங்கையில் வைத்துக் கொல்லப்படுவதற்கு முதல் இந்தியாவில் இருந்து புறப்பட்டபொழுது பிரபாகரனைச் சந்தித்துக் கதைத்துவிட்டுத்தான்

போனதாகவும் அச்சந்திப்பின் போது தானும் கூட இருந்ததாகவும் சிறீயும் பிரபாகரனும் மனம்விட்டுப் பேசினர் என்றும் சார்ன்ஸ் மேலும் சொன்னார்.

அவரவர் பார்வைகள், அபிப்பிராயங்கள் வேறுபடத்தான் செய்யும். ஆனால் ஓர் உண்மையை 'ஈழ பூமி' சண்முகலிங்கம் கூறுவதுபோல் நாம் ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும். அதாவது "அனைத்து இயக்கங்களும் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் மக்கள் நம்பிக்கை வைக்க முடியாத அளவுக்குப் பாரிய தவறுகளை இழைத்து விட்டன" என்று கூறினார் சண். இப்படியான ஒரு நிலையை எப்படி எய்தினோம் என்பதைப் பார்க்க வேண்டியது மிக முக்கியமாகும். எமது தவறுகளை, நாம் விட்ட பிழைகளை நாங்களே மீளாய்வு செய்யவில்லையாயின் நாம் என்றும் தவறு செய்தவர்களாகவே வரலாறு குறித்து வைக்கும்.

அனைத்தையும் துறந்து போராட வந்த போராளிகள் எதிரிகளால் அல்லாது நம்மவர்களாலேயே கொல்லப்பட்ட துயரமான சம்பவம் எவ்வளவு கொடுமையானது. "ஒரு தாய் என்ற தோரணையில் கூறுகின்றேன், போராட்டத்தின் பெயரிலோ அல்லது வேறு எந்தவித நியாயம் கற்பித்தோ ஒருவரை இன்னொருவர் கொல்வதற்கு உரிமை கிடையாது. அதை நாம் அனுமதிக்கக்கூடாது" என சபாலிங்கத்தின் மரணச் சடங்கில் பேசிய மல்லிகா பரராஜசிங்கம் என்ற சிங்களச் சகோதரி கூறினார். இந்தக் கொலைப் பாரம்பரியம் யாரில் இருந்து ஆரம்பித்து எனப் பார்ப்போமாயின் அது நம்ப முடியாத வேதனை தரும் உண்மையாகும். எமது போராளிகளை முதலில் எதிரி கொல்லவில்லை. நாமே கொன்று எதிரியைவிட நாம் கொடுமை யானவர்கள் என்பதை நிரூபித்தோம். ஆரம்பத்தில் எம் இயக்கத்தவர் களின் கொடுமையை மக்கள் அறியாதிருந்தனர். அறிந்தபோது அவர்கள் போராட்டத்தை விட்டு அந்நியப்பட்டிருந்தனர். மக்கள் என்ன நினைக்கின்றனர் என்பதை இயக்கங்கள் எப்பொழுதும் கணக்கில் கொண்ட தில்லை.

இயக்கங்கள் தமது கொள்கைகளை வகுக்கும்போதும் சரி அதை நடைமுறைப்படுத்தும்போதும் சரி எந்த மக்களின் விடுதலைக்காகப் புறப்பட்டார்களோ அந்த மக்களைக் கருத்தில் எடுக்கவில்லை. ஆயுதங்களை முன்னிலைப்படுத்தியும், தலைமையை வழிபட்டும் இயக்கத்தை வளர்க்கும் போக்குத் தலைதூக்கியதும் போராளிகள் கதாநாயகர்கள் ஆனார்கள். தமது சக போராளியையும், மக்களையும் எதிரியைவிட மிக மோசமாக அடக்கி ஒடுக்க, கொன்று வீச அவர்கள் தயங்கவில்லை. மக்கள், இயக்கங்களைக் கண்டு பயம் கொள்ளும் நிலையை ஏற்படுத்தினார்கள். தாங்கள் இழைக்கும் தவறுகள் எவ்வளவு தூரம் போராட்டத்தைப் பாதிக்கும் என்பதனை அவர்கள் உணர மறுத்தனர். முடிவு போராட்டத்தில் இருந்து மக்கள் அந்நியப்பட்டார்கள், போராட்டத்தை வெறுத்தார்கள்.

எமது போராட்டத்தில் இணைந்து கொண்ட ஒரு போராளி சக போராளியால் கொல்லப்பட்ட முதலாவது சம்பவம் செட்டி என்னும்

தனபாலசிங்கம் கண்ணாடிப் பத்மநாதனை பூநகரிக் காட்டில் வைத்துக் கொன்றதன் மூலம் நிகழ்ந்தது. இயக்கப் போராளி ஒருவர் சகோதர இயக்கத்தால் கொல்லப்பட்ட முதலாவது சம்பவம், யாழ் சித்திரா அச்சகத்துக்குப் பக்கத்தில் வைத்து விடுதலைப் புலிகளால் கொல்லப்பட்ட சுந்தரத்தின் கொலைதான். தான் சார்ந்த சொந்த இயக்கத்தாலேயே ஒரு போராளி கொல்லப்பட்ட முதலாவது சம்பவம் மைக்கேல் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்துக்குள் கொல்லப்பட்ட சம்பவமாகும். இப்படித்தான் எமது இயக்கத்தவரின் வெட்கக்கேடான பாரம்பரியம் தொடங்கியது.

ஓர் உண்மையை நாங்கள் மறந்துவிடக் கூடாது. எமது இயக்கங்கள் மாற்று இயக்கத்துக்குப் பலியாகிப் போன சம்பவத்தில் இந்திய உளவுப்படைபின் (ஹோ) பங்கு கணிசமான அளவு இருந்திருக்கிறது. இதைப் பல இயக்கத்தவர்கள் புரிந்து கொண்டிருந்தும் மீண்டும் மீண்டும் அவர்கள் அதற்குப் பலியாகிப் போனதன் மூலம் தமது மக்களுக்குத் துரோகம் செய்தவர்கள் ஆயினர்.

ரெலோ இயக்கத்தவர்களும் அதன் தலைவர் சிறீசபாரட்ணமும் விடுதலைப் புலிகளால் அழிக்கப்பட்டபோது நல்ல இதயம் கொண்ட மனித நேயம் உள்ள அனைவரும் அந்தச் செயலை வெறுத்தனர். மிகவும் கோபம் கொண்டனர். இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களின் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின்மீது எம் போன்றவர்களுக்கு இருந்த நம்பிக்கை சிதறி நாசமாகப் போனது. இந்த அழிப்பில் ராவின் பங்கும் உண்டு என லண்டன் சார்ள்ஸ் சொன்னாலும் இதுபற்றி உறுதியான தகவல் எடுக்க இயலவில்லை. தன் தலையில் தானே மண்ணைப் போடுவது போல் ரெலோ இயக்கத்திற்குள் ஏற்பட்ட குழு மோதல் புலிகளுக்குச் சாதகமாக அமைந்தது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த உண்மை.

ரெலோ இயக்கத்துக்குள் தாஸுக்கும், பொபிக்குமிடையே ஏற்பட்ட பிரச்சினை பூதாகாரமாகியதால் இயக்கத்தை ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர சிறீசபாரட்ணம் விரும்பினாலும் அவரின் பரிவு பொபி மீதே இருந்தது. இப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கவும் இயக்கத்தைச் சீரமைக்கவும் இலங்கை போவது அவசியம் எனச் சிறீசபாரட்ணத்துக்கு மிக நெருங்கிய ரெலோ முன்னணி உறுப்பினர்கள் ஆலோசனை கூறினர். சிறீசபாரட்ணத்துக்கும் தாஸுக்கும் கூட சில முரண்பாடுகள் இருந்தன. ஆகவே, சென்னையில் இருந்து இலங்கை போகச் சிறீசபாரட்ணம் முடிவெடுத்தார்.

இலங்கைக் கரையில் வந்து இறங்கிய சிறீசபாரட்ணத்தைத் தானியங்கித் துப்பாக்கிகள், ஆர்.பி.ஜி போன்ற ஆயுதங்கள் தாங்கிய பொடியன் பாதுகாத்து அழைத்துச் சென்றனர். ரெலோவினரின் முகாம்களுக்குச் சென்று பார்வையிட்ட சிறீசபாரட்ணம் கல்வியங்காட்டில் தங்கினார். அங்குள்ள நிலைமைகளை ஆராய்ந்த சிறீசபாரட்ணம் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் தாஸ் இல்லை என்பதை அறிந்தார். தாஸை முடிக்கத் தீர்மானித்துக் கொண்ட

சிறீசபாரட்ணம் பொபியை அனுப்பித் தாலைப் பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்தார். பேச்சுவார்த்தைக்கென யாழ்ப்பாணம் வைத்தியசாலை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. 1986ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 11ஆம் திகதி யாழ் வைத்தியசாலைக்கு மோகன் (முல்லைத்தீவு), காளி (பருத்தித்துறை), கிசான் (திருகோணமலை) பீற்றர் (வதிரி) ஆகிய மெய்ப்பாதுகாவலர்களுடன் வந்த தாஸ் மெய்ப்பாதுகாவலர்களுடன் சேர்த்து பொபி தலைமையில் காத்திருந்த சிறீசபாரட்ணம் குழுவினரால் கொல்லப்பட்டார். இந்தத் துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சம்பவத்தில் வேலணையைச் சேர்ந்த ஓய்வு பெற்ற நீதிபதி கிருபாகரன் என்பவர் இடையில் அகப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இச்செயலைக் கண்டித்துப் பொதுமக்களும் மாணவர்களும் 1986ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 12ஆம் திகதி நடாத்திய ஊர்வலத்தில் ரெலோ இயக்கத்தினர் சுட்டதில் ஒரு சிறுமியும் ஒரு வயோதிபரும் கொல்லப்பட்டனர். பொதுமக்கள் பலர் காயப்பட்டனர்.

இந்த நிகழ்ச்சியால் வடமராட்சி மக்கள் ரெலோ இயக்கத்தின்மீது வெறுப்பும் விரக்தியும் அடைந்தனர். தாஸ் வடமராட்சியைச் சேர்ந்தவர். அதைவிட வடமராட்சியைச் சேர்ந்த பல போராளிகள் இயக்கத்தில் இருந்தனர். இவர்களும் தாளின் கொலையால் ஆத்திரமடைந்திருந்தனர். இந்த நிகழ்ச்சியால் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட கோபம் பற்றியோ போராளிகளுக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி பற்றியோ சிறீ கவலைப்படவில்லை. ஆனால் ரெலோ இயக்கத்தையும் அதன் தலைவரையும் அழிப்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் பார்த்திருந்த புலிகளுக்கு ரெலோவின் நடவடிக்கைகள் மிகச் சாதகமாக அமைந்தன. பொறுமையாக இருந்த புலிகள் 1986ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 20ஆம் திகதி ரெலோ இயக்கத்தின் மீதான தாக்குதலைத் தொடங்கிப் பல முகாம்களை அழித்தனர். குறிப்பாக அளவெட்டி, அரியாலை, கட்டுவன், வட்டுக்கோட்டை, மானிப்பாய், கோப்பாய், மயிலிட்டி, நாவாந்துறை, மிருகவில் முகாம்கள் அழிக்கப்பட்டன.

இந்த நேரத்தில் கல்வியங்காடு, நீர்வேலி, கோப்பாய் போன்ற இடங்களில் மறைந்திருந்த சிறீசபாரட்ணம் இறுதியில் தனது மறைவிடத்தைக் கோண்டாவிலுக்கு மாற்றினார். ஆனால் அவரின் வருகையை வேவு மூலம் அறிந்து கொண்ட புலிகள் அவருக்குத் தங்க இடம் கொடுக்க வேண்டாம் என ஒலிபெருக்கி மூலம் பொதுமக்களை எச்சரிக்கை செய்தனர். கோண்டாவிலைப் புலிகள் சுற்றி வளைத்துள்ளனர் என்பதை உணர்ந்த சிறீசபாரட்ணம் புகையிலைத் தோட்டம் ஒன்றிற்குள் மறைந்திருந்தார். இந்த நேரத்தில் அவர் மிகவும் களைப்படைந்து பயந்து போய் இருந்தார் என்று சொல்லப்படுகிறது. மிகச் சலபமாகப் புகையிலைத் தோட்ட இருப்பிடத்தை அறிந்து கொண்ட புலிகள் சிறீசபாரட்ணத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். ஒரு புலிப்போராளி சிறீயின் காலில் சுட்டார். அந்த நேரத்தில் புலிகளின் தலைமையுடன் தான் பேச விரும்புவதாகவும் தன்னை ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம் எனவும் சிறீசபாரட்ணம் கேட்டிருக்கிறார். ஆனால்

கொலை செய்வதென்ற முடிவுடன் உறுதியாக வந்தப் புலிகள் கொஞ்சமும் இரக்கம் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. கிட்டுவின் கையில் இருந்த ஏ.கே.47 துப்பாக்கியில் இருந்து சரமாரியாக வெளியேறிய சன்னங்கள் சிறீசபாரட்ணத்தைத் துளைத்தெடுத்தன. அவரது உடலை இருபது சன்னங்கள் சல்லடை போட்டன. சிறு வயதில் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் ஆதரவாளராகப் புறப்பட்டுத் தமிழ் மாணவர் பேரவை, தமிழ் இளைஞர் பேரவை, தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம் என்பவை மூலம் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் போராட்டத்துக்கு இணையில்லாப் பங்களிப்பைச் செலுத்திய சிறீசபாரட்ணத்தின் உயிர் எதிரிகளால் அல்ல நம்மவர்களால் பறிக்கப் பட்டது. ஒரு சன்னத்தின் மூலம் அல்ல, இருபது துப்பாக்கிச் சன்னங்கள் மூலம் ஈன இரக்கம் இல்லாமல் அவர் 1986ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 6ஆம் திகதி புலிகளால் கொல்லப்பட்டார்.

புலிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்த ரெலோ இயக்க அழிப்புச் சம்பவத்தில் 250க்கும் மேற்பட்ட ரெலோ இயக்கப் போராளிகள் கொல்லப்பட்டனர். புலிகள் தரப்பில் சுமார் முப்பதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். ரெலோ தரப்பில் கொல்லப்பட்ட போராளிகளில் பெரும்பகுதியினர் கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதே மிகவும் துயரமான செய்தி. இந்த நேரத்தில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்தின் தலைவர் பத்மநாபா ஈழத்தில் நின்றார். அவர் மிகவும் துணிச்சலுடன் மிஞ்சிய ரெலோ இயக்கப் போராளிகளைக் காப்பாற்ற முன்வந்தார். அவரும் அவரது போராளிகளும் இயன்றளவு ரெலோ போராளிகளைக் காப்பாற்றி இந்தியாவுக்கு அழைத்து வந்தனர்.

ரெலோ இயக்கத்தை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வந்த புலிகள் தம்மை மிகவும் வலுப்படுத்திக் கொண்டு மிஞ்சி இருந்த ஏனைய இயக்கங்களில் கை வைக்கத் தொடங்கினர். ஈரோஸ் இயக்கம் தனது எல்லா நடவடிக்கைகளையும், கொள்கைகளையும் மண் தோண்டிப் புதைத்து விட்டுப் புலிகளுடன் இணைந்து கொண்டது. 1986ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் புளட் இயக்கத்தையும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்தையும் விடுதலைப் புலிகள் தடை செய்தனர். விடுதலைப் புலிகளின் இந்தத் தடை அறிவித்தலை எதிர்க்கும் வல்லமை இல்லாத புளட் இயக்கம் தாங்களே தங்கள் வேலைகளை நிறுத்திக் கொள்வதாகத் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு அறிவித்துக் கொண்டது. புலிகளை எதிர்த்து நின்ற ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கப் போராளிகள் புலிகளால் தேடித்தேடி அழிக்கப்பட்டனர். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பல ஆதரவாளர்கள் கைது செய்யப்பட்டுப் புலிகளின் சிறையில் அடைக்கப் பட்டனர்.

யாழ்ப்பாணம் இரண்டாம் குறுக்குத் தெருவில் இருந்த தனது காதலி சிந்தியாவின் வீட்டுக்குப் போய் விட்டுத் திரும்பும் வழியில் (1987ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 30ஆம் திகதி) கிட்டுவின் கார்மீது குண்டு வீசப் பட்டது. இக்குண்டு வெடிப்பில் கிட்டு தனது ஒரு காலை இழந்தார்.

விடுதலைப் புலிகளுக்குள் ஏற்பட்ட முரண்பாட்டில் மாத்தையாவின் ஆட்களே கிட்டுவின் கார்மீது குண்டு வீசினர் என்பது பின்பே தெரிய வந்தது. இதேபோல் 1993ஆம் ஆண்டில் பொட்டம்மாண் வழமையாகப் பாவிக்கும் வாகனத்தின்மீதும் குண்டு வீசப்பட்டது. இக்குண்டு வெடிப்பில் பொட்டம்மானின் உதவியாளர் பொஸ்கோ மட்டுமே காயமடைந்தார். இதுவும் மாத்தையாவின் வேலைதான் என அறியப்படுகிறது. கிட்டுமீது குண்டு வீசியவர்கள் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் போராளிகள்தான் எனப் புலிகளால் சந்தேகிக்கப்பட்டது. இந்தச் சந்தேகம்பற்றி எதுவித விசாரணை களும் செய்யாமல் அல்லது பொறுமையாகச் சந்தேகத்தை உறுதி செய்யாமல் வெறி கொண்டு அருணாதலைமையில் புறப்பட்ட புலிகள் நல்லூரில் தமது சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த ஐம்பத்து மூன்று ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போராளிகளையும், ஆதரவாளர்களையும் கொன்று குவித்தனர். வெலிக் கடைச் சிறையில் சிங்களக் குற்றவாளிகளாலும், சிங்களக் காதையர் களாலும், சிங்களச் சிறை அதிகாரிகளாலும் எம்மவர் கொல்லப்பட்டபோது காலின் பெருவிரலில் நின்று குதித்தவர்களும், மனிதாபிமானம் பற்றிக் கதைத்தவர்களும், சர்வதேச மனித உரிமைகள் பற்றிப் பேசியவர்களும் எம்மவர்களால் எம்மவர் கொல்லப்பட்டபோது எங்கே ஓடி ஒழிந்தனர். இந்த ஐம்பத்து மூன்று பேரின் கொலைக்கும் இன்றுவரை சரியான காரணம் புலிகளால் சொல்லப்படவில்லை; காரணம் சொல்ல முடியாமல் இருக்கின்றனர்.

இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம்

வரையறுத்துக் கூறக்கூடிய சரித்திர ஆதாரங்களுக்கு உட்பட்ட காலம் தொடக்கம் இலங்கைமீது இந்தியாவின் ஆதிக்கம் (வல்லமை, செல்வாக்கு) இருந்துகொண்டுதான் வந்திருக்கின்றது. இன்று இலங்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் முக்கிய இனப்பிரிவான தமிழர்களுடைய, சிங்களவர்களுடைய மொழி, கலை, கலாச்சாரம், மதம் என்பன இந்தியாவின் தாக்கத்தின் சாட்சியங்களாகும். தென்னிந்தியாவில் வல்லமையோடு ஆட்சிசெய்த பேரரசர்களின் ஆட்சிக் காலத்தின் தாக்கங்களை இன்றும் இலங்கையின் பழைய தலைநகரங்களாக விளங்கிய அனுராதபுரம், பொலநறுவை போன்ற இடங்களில் காணலாம். 1815ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியர்களால் கைதுசெய்யப்பட்ட கண்டி இராஜதானியின் கடைசி மன்னன் விக்கிரமராஜசிங்கன் தென்னிந்தியாவைச் சேர்ந்தவர். இவரது சமாத்ரி இன்றும் வேலூரில் இருப்பதைப் பார்க்கலாம். விக்கிரமராஜசிங்கனின் பேரன் வெள்ளை நீளக் காற்சட்டையுடனும் வெள்ளை மேல் சட்டையுடனும் எக்மோர் வீதிகளில் உலாவித் திரிவதை 1991ஆம் ஆண்டுவுரை பல தடவைகள் நான் பார்த்திருக்கிறேன். இப்போது அவர் என்ன ஆனார் என்பது தெரியாது. இலங்கையில் சிங்கள மன்னர்களது ஆட்சிக் காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் இருந்து தமிழ்ப்படைகளும் அவர்களது குடும்பங்களும் பல தடவைகள் வரவழைக்கப்பட்டதாக வரலாற்றுக் குறிப்புகளில் காணலாம். சிங்கள மன்னரது ஆட்சிக் காலத்தில் தென்னிந்தியாவின் ஆதிக்கம் மட்டுமல்ல, தமிழ் மொழியின் ஆதிக்கமும் இருந்ததற்கான ஆதாரங்கள் உண்டு. 1815ஆம் ஆண்டு செய்யப்பட்ட கண்டி உடன்படிக்கையில் கண்டியின் தலைமைப் பிரதானி அதிகார ரத்வத்த (Adigar Ratwatte - இவர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் மூதாதையராகும்) மற்றும் அதிகாரிகள் தமிழிலேயே கையொப்பம் இட்டனர். அதேபோல் பொலநறுவை ராஜதானி காலத்தில் (கி.பி. 10-12ம் நூற்றாண்டுகளில்) சிங்கள மன்னர்களாகிய விஜயபாகு, முதலாம் பராக்கிரமபாகு, இரண்டாம் கஜபாகு ஆகியவர்களின் திறைச்சேரியின் ஆவணங்களும் ஏனைய முக்கிய ஆவணங்களும் தமிழ்மொழியிலேயே கையாளப்பட்டன.

ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் இலங்கைத் தீவினமீது இந்தியா ஆதிக்கம் செலுத்தியது அல்லது செலுத்த முற்பட்டது. இச்செயலானது இந்தியாவின் புவிசார் அரசியல், பிராந்தியப் பாதுகாப்புத் தேவைகட்கு ஏற்பாடான விடயமாகும். 1983ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் இலங்கைத் தமிழர்களுடைய பிரச்சினையில் இந்தியா தலையிட்டது. அதன் அர்த்தம் தமிழ் மக்களுக்கு

ஒரு நாட்டைப் பெற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஆவலில் அல்ல. அப்படி ஓர் ஆர்வம் இந்தியாவுக்கு இருந்ததும் இல்லை, இருக்கப் போவதும் இல்லை. இதுபற்றிய விபரத்தை வேறு ஒரு பகுதியில் விபரமாக எழுதியுள்ளேன். ஈழத்துக்கானப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த இயக்கங்களை ஊக்குவிப்பதன் மூலம் இலங்கை அரசைத் தனது பிடிக்குள் கொண்டு வருவது, அதன்மூலம் தென்னாசியாவில் தனது இருப்பைப் பலப்படுத்திக் கொள்வது என்ற நோக்கத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த தந்திரோபாயம் இந்தியாவுக்கு இருக்கவில்லை என்று யாரும் கூறிவிட முடியாது. 1983ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் இலங்கையில் தமிழர்களுக்கு எதிராக ஏற்பட்ட இனக் கலவரத்தால் இலங்கை அரசானது சர்வதேச ரீதியில் மிகவும் பாதிப்புக்குள்ளாகி இருந்தது. இந்த அரிய சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட இந்தியா இலங்கை அரசுடன் தமிழர்களுக்காகப் பேச முன்வந்தது.

இந்திராகாந்தியின் அமைச்சரவையில் வெளியுறவுத்துறை அமைச்சராக இருந்த பி.வி. நரசிம்மராவ் இந்தியாவின் முதல் பேச்சாளராக 1983ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 28ஆம் திகதி இலங்கை வந்தார். இவரைத் தொடர்ந்து இந்தியாவின் தலைசிறந்த இராஜதந்திரிகளான பார்த்தசாரதியும், ரொமேஷ் பண்டாரியும் இந்தியாவின் பேச்சாளர்களாக வந்து இலங்கை அரசுடன் பேசினர். 1986ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 30ஆம் திகதி தொடக்கம் மே மாதம் 4ஆம் திகதி வரை இந்தியாவின் அமைச்சர்களான நட்வர் சிங், ப. சிதம்பரம் போன்றவர்களும் இலங்கை அரசுடன் தமிழர்களுக்காகப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினர். அனைத்துப் பேச்சுவார்த்தைகளும் வெற்றியளிப்பதுபோல் தோற்றமளித்து இறுதியில் தோல்வியிலேயே முடிந்தன. இலங்கையின் அனைத்துச் சிங்களப் பேரினவாத அரசுகளும் பேச்சுவார்த்தை, ஒப்பந்தம் எனத் தமிழ் பேசும் மக்களை ஏமாற்றியதே வரலாறு. 1957இல் செய்யப்பட்ட பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம், 1965இல் செய்யப்பட்ட டட்லி-செல்வா ஒப்பந்தம் என்பன சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒப்பந்தங்களாகும். இந்த ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொண்ட சிங்களத் தலைவர்களே இதில் இருந்து பின்வாங்கி இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களை ஏமாற்றினர். இலங்கையின் அனைத்து அரசாங்கங்களும் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதாகக் கூறிக்கொண்டு அனைத்துப் பேச்சுவார்த்தைகள் ஒப்பந்தங்களில் மிகத் தந்திரமாக நடந்து இறுதியில் ஏமாற்றத்தையே தமிழ்ப் பேசும் மக்களுக்கு வழங்கி இருக்கிறது.

ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன அரசினால் யாழ்குடா நாட்டின் மீது 1987ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் முதல் பொருளாதாரத் தடை விதிக்கப்பட்டது. இக்காலத்தில் விடுதலைப்புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் தனது இந்திய வாழ்வை முடித்துக்கொண்டு இலங்கை வந்திருந்தார். இயக்கத்துக்குள் மட்டுமல்ல தமிழ் சிங்கள மக்களிடையேயும் இலங்கை இராணுவ அதிகாரிகளின் மட்டத்திலும் கிட்டுவின் செல்வாக்கு ஓங்கி இருந்த

நிலையில், அதை மேலும் வளர விடாது தனது ஆளுமையை நிலைநாட்டும் நோக்கமும் பிரபாகரன் இலங்கைக்கு வருவதற்கான நோக்கங்களில் ஒன்றாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணப் பகுதிகளைத் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர அரசு திட்டமிட்டது. 1987ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 26ஆம் திகதி ஊரடங்குச் சட்டத்தைப் பிரகடனப்படுத்தி 'ஒப்பரேசன் லிபரேசன்' (Operation Liberation) என்கிற பெயரில் வடமராட்சிமீது தாக்குதல் தொடங்கின அரசபடைகள். இத்தாக்குதல் மூலம் அரச படைகள் வெற்றி பெற்று முன்னேறின. கிட்டத்தட்ட வரமராட்சிப் பகுதிகள் அரச படைகளின் கையில் வந்தன. முழு யாழ்குடா நாட்டையும் அரச படைகள் பிடித்து விடுவர் என்னும் நிலையில் பயம் கொண்ட இந்திய அரசாங்கம் உடன் நடவடிக்கையில் இறங்கியது. வடபகுதியில் பொருளாதாரத் தடையால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு நிவாரண உதவி வழங்குகிறோம் என்னும் அடிப்படையில், இராமேஸ்வரம் துறைமுகத்தில் இருந்து உணவுப் பொருட்கள், எரிபொருட்கள் ஏற்றிய பத்தொன்பது படகுகள் 1987ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 3ஆம் திகதி இலங்கையின் வடபகுதியை நோக்கிப் போயின. ஆனால் இப்படகுகள் இலங்கையின் கடற்பிராந்திய எல்லையில் வைத்து இலங்கை அரசின் உத்தரவுக்கிணங்க இலங்கைக் கடற்படையால் திருப்பி அனுப்பப்பட்டன. இதை எதிர்பாராத இந்திய அரசு சினம் கொண்டு அடுத்த நடவடிக்கைக்குத் திட்டமிட்டது. இதைத் தொடர்ந்து பெங்களூர் விமானப்படைத் தளத்தில் இருந்து புறப்பட்ட ஐந்து இந்திய விமானங்கள் மிராஜ் 2000 என்ற நான்கு யுத்த விமானங்களின் பாதுகாப்புடன் இலங்கையின் ஆகாயப் பிராந்தியத்துக்குள் அத்துமீறிப் பிரவேசித்து வடபகுதிக்குள் சுமார் 24 தொன் நிவாரணப் பொருட்களைப் பாராகூட் மூலம் போட்டது. 1987ஆம் ஆண்டு ஜூன்மாதம் 4ஆம் திகதி மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்த ஆகாய நடவடிக்கை 'ஒப்பரேசன் பூமாலை' என அழைக்கப்பட்டது.

'ஒப்பரேசன் லிபரேசன்' மூலம் உற்சாகமடைந்திருந்த இலங்கை அரசாங்கம் 'ஒப்பரேசன் பூமாலை' மூலம் மிகவும் அதிர்ச்சியடைந்தது. இதைத் சாதகமாகக் கொண்டு இந்திய ராஜதந்திரிகள் இலங்கையைத் தமது பிடிக்குள் கொண்டு வந்தனர். சிங்கள இளைஞர்களது ஜே.வி.பி (J.V.P) பிரச்சினை ஒருபுறம், தமிழ்ப்போராளிகளின் பிரச்சினை மறுபுறம், தனது அரசுக்குள்ளேயே பலரது குழப்பங்கள் எனப் பல பக்கத்தாலும் இறுகிப்போன நிலையில் இருந்த ஜே.ஆர் ஜெயவர்த்தனாவின் அரசு, இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையேயான ஒப்பந்தத்தை உருவாக்கு வதற்கு இணங்கியது என்பதே எனது எண்ணம். 'ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவை அரசியல் கிழட்டு நரி' என்பர். தமிழ்ப் போராளிகளின் பிரச்சினை களை, அவர்களை வளர்த்துவிட்ட இந்தியாவின் மூலம் தீர்ப்பது அல்லது இந்தியாவுக்கும் போராளிகள் அமைப்புகளுக்கும் இடையே மோசமான பகை முரண்பாட்டை ஏற்படுத்துவது எனக் கிழட்டுநரி போட்ட திட்டம் முற்றுமுழுதாகத் தோல்வியில் முடிவடைந்தது என்று சொல்ல முடியாது.

இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் பற்றிய எந்த விபரமும் ஈழத் தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதிகளுக்குத் தெரியாதிருந்தது. 1987ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 28ஆம் திகதி வரையும் தமிழர் கூட்டணி உட்பட்ட எந்த ஒரு தமிழ் இயக்கத்திற்கும் இதுபற்றித் தெரிவிக்கப்படவில்லை. இதையே ரோஹான் குணவர்த்தனா தனது Indian Intervention in Sri Lanka என்ற புத்தகத்தில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார். "முதலாவதாக இந்திய இலங்கை அதிகாரிகள் இந்த ஒப்பந்தத்தைப் பொறுத்த வரையில் தமிழ் அமைப்புகளை ஒரு மூன்றாவது தரப்பினராகவே அங்கீகரித்துள்ளனர். இந்த உடன்படிக்கை அடிப்படையில் இலங்கைத் தமிழ் மக்களுடன் தொடர்பானதாக இருந்த போதிலும் இது தொடர்பான நடவடிக்கைகளில் தமிழர் பிரதிநிதிகள் எவரும் சம்பந்தப்படவில்லை. தமிழ் அமைப்புகளின் கருத்துகள் எதுவும் இந்த ஒப்பந்தத்தில் இணைக்கப்படவில்லை. இந்த உடன்படிக்கை, தமிழர்களின் அபிலாஷையாக இருந்தபோதிலும் ஒப்பந்தம் வரையப்பட முன்னர் இந்தியா தமிழ் அமைப்புகளின் ஆலோசனையைக் கேட்க வில்லை..." ரோஹான் கூறிய இக்கருத்துடன் என்னால் இணையக் கூடியதாக உள்ளது. இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தை இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினையைத் தீர்க்கக்கூடிய குறைந்த பட்சத் தீர்வாக நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆனால் அதை நடைமுறைப்படுத்திய விதம் இந்தியாவின் திமிரையும் ஆளுமை வெறியையுமே காட்டியது. திடீரென டெல்லிக்கு அழைக்கப்பட்டத் தமிழர் பிரதிநிதிகள்முன் (தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி உட்பட) ஒப்பந்தத்தின் நகல் வைக்கப்பட்டு அவர்களின் ஒப்புதல் கேட்கப்பட்டது. ஒப்புதல் கேட்கப்பட்டது என்பதைவிட, ஒப்பந்தத்தை ஏற்கும்படி வற்புறுத்தப்பட்டனர். ஒப்பந்தம் தமிழர் பிரதிநிதிகளுக்குத் திணிக்கப்பட்டது. ஒப்பந்தத்தை ஏற்க தமிழர் பிரதிநிதிகள் காட்டிய தயக்கம் அசட்டை செய்யப்பட்டது. புதுடெல்லியில் ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டல் அசோக்கில் 518ஆம் இலக்க அறையில் இந்த நேரத்தில் தங்கி இருந்த பிரபாகரன் எதுவிதத் தொடர்புகளும் இன்றி தனிமைப்படுத்தப் பட்டு ஒரு கைதியைப்போல் இந்திய அதிகாரிகளால் நடத்தப்பட்டார். தனது முதுகில் இந்தியா குத்திவிட்டது எனக் குற்றம் சாட்டிய பிரபாகரன் இந்திய அதிகாரிகளின் கட்டுப்பாட்டையும் மீறி வை. கோபாலசாமியிடம் (வை.கோ.) தொலைபேசியில் தனது கோபத்தைக் காட்டிக் கொண்டார்.

பலவிதமான மறுப்புகளுக்கும் முரண்பாடுகளுக்கும் மத்தியில் ஒருவராக பிரபாகரனைச் சமாதானப்படுத்திய இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி, அவரின் சம்மதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார். ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட பின் வடகிழக்கில் அமைய இருக்கும் இடைக்கால நிர்வாக சபையில் (Interim Administrative Council) பெரும்பான்மை இடம் புலிகளுக்குத் தருவதற்கும், புலிகளின் செலவினங்களுக்கு மாதா மாதம் ஐந்து மில்லியன் இந்திய ரூபாய் கொடுப்பதற்கும் இந்தியப் பிரதமர் ஒப்புக்கொண்டார். புலிகளும் இந்தியப் பிரதமரும் செய்துகொண்ட இந்த உடன்பாடு மிகவும் இரகசியமான

விடயமாகும். ஆரம்பத்தில் ஒரு மாதத்திற்கான ஐந்து மில்லியன் ரூபாயும் புலிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. இந்த விடயம் 1989ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 30ஆம் திகதி வெளிவந்த 'லண்டன் ஒப்ஸேவர்' பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கும்வரை யாருக்கும் தெரியாமல் மறைக்கப்பட்டது. இச்செய்தி வெளிவந்ததும் இந்திய மக்கள் மட்டுமல்ல. இலங்கை மக்களும் அதிர்ச்சிக்குள்ளானார்.

இலங்கையில், குறிப்பாகத் தலைநகரில், ஒப்பந்தத்துக்கு எதிரான கொந்தளிப்பு காணப்பட்டது. அநுரா பண்டாரநாயக்கா தலைமையில் நூற்றுக்கணக்கான பௌத்த பிக்குகளும் சிங்கள மக்களும் ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். கொழும்பு வீதிகள் எங்கும் பதட்டமான சூழ்நிலை தென்பட்டது. இவைகளுக்கு மத்தியில் இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ்காந்தி கொழும்பு வந்தார். 1987ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 29ஆம் திகதி கொழும்பு வந்த இந்தியப் பிரதமர் அன்றே இலங்கை ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனாவுடன் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தில் கைச் சாத்திட்டார். ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனாவின் அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகித்த பிரதம மந்திரி ஆர். பிரேமதாசா, தேசியப் பாதுகாப்பு அமைச்சர் லலித் அதுலத் முதலி, விவசாய அமைச்சர் காமினி ஜெயசூரிய, கூட்டுறவுத்துறை அமைச்சர் விமலா கன்னங்கர ஆகியவர்களின் வெளிப்படையான எதிர்ப்புக்கு மத்தியிலேயே இந்த ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது.

ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திட்ட பின்பு 1987ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 30ஆம் திகதி நாடு திரும்ப இருந்த இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ்காந்திக்கு அளிக்கப்பட்ட படைகளின் அணிவகுப்பு மரியாதையில், இலங்கைக் கடற்படையைச் சேர்ந்த விஜயமுனி விஜிதா ரோகண டீ சில்வா தனது துப்பாக்கியின் அடிப்பாகத்தால் ராஜீவ் காந்தியின் பிடரியில் தாக்கினார். ஆனால் ராஜீவ்காந்தி சிறிது விலகிக் கொண்டதில் அடி பின்புறத் தோள் பட்டையில் விழுந்தது. இலங்கைப் படைகளின் ஒழுக்கக்கேட்டுக்கு இந்த நிகழ்ச்சி பெரும் உதாரணமாகியது. மயிரிழையில் உயிர் தப்பிக்கொண்ட இந்தியப் பிரதமர் இந்த விடயத்தைப் பெரிதுபடுத்திக்கொள்ளாது விட்டது அவரது பண்பைக் காட்டியது. அணிவகுப்பில் ராஜீவ்காந்தி தாக்கப்பட்டதை நினைக்கும்பொழுது, எகிப்திய ஜனாதிபதி அன்வர் சதாத் அவர்களும் இதே போன்றதொரு படை அணிவகுப்பில் சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட நிகழ்ச்சி ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

அன்வர் சதாத்தும் இஸ்ரேலியப் பிரதம மந்திரி பெனகம் பெகினும் 1978ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 17ஆம் திகதி அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஜிம்மி கார்ட்டர் முன்னிலையில் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தம் 'காம் டேவிட் ஒப்பந்தம்' என அழைக்கப்படுகிறது. இஸ்ரேலியப் பிரதமர் ஒருவருடன் சதாத் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டதால் அரேபிய நாடுகளின் கோபத்துக்கு அவர் ஆளானார். முக்கியமாக சிரியாவின் கோபத்துக்கு ஆளானார். இந்த ஒப்பந்தத்தின் காரணமாக 1981ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 6ஆம் திகதி

இராணுவ அணிவகுப்பொன்றில் தனது சொந்தப்படை வீரனாலேயே அன்வர் சதாத் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இந்தச் சம்பவத்தின் பின்புதான் படையினரின் மரியாதை அணிவகுப்பில் ரவைகள் இல்லாத துப்பாக்கிகள் வைத்திருக்கும் முறை உலகம் பூராவும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. 'காம் டேவிட் ஒப்பந்தம்' எந்த மேசையில் கைச்சாத்திடப்பட்டதோ அதே மேசையில்தான் 1993ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 13ஆம் திகதி அமெரிக்க ஜனாதிபதி பில்கிளின்டன், இஸ்ரேலியப் பிரதமர் இட்சாக் ரொபின், பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத் தலைவர் யாசீர் அரபாத் ஆகியவர்கள் முன்னிலையில் பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்துக்கும் இஸ்ரேலுக்கும் இடையிலான ஒப்பந்தம் அமெரிக்க வெள்ளை மாளிகை முன்றலில் கைச்சாத்திடப்பட்டது.

இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தில் திருத்தங்களை மேற்கொண்டு தமிழ் மக்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தக்கூடிய பிரிவுகளை நோக்கின் அங்கு பயனுள்ள அம்சங்கள் இருப்பதை மறுக்க முடியாது. இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தத்தில் கூறப்பட்ட விடயங்களைக் கீழே கவனிக்கலாம்:

1. வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்கள் தற்காலிகமாக இணைக்கப் பட்டிருக்கும்.

2. இந்த இணைப்புத் தொடர்வதா இல்லையா என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்காகக் கிழக்கு மாகாணத்தில் சர்வசன வாக்கெடுப்பு ஒரு வருட காலத்தில் நடாத்தப்படும்.

3. தேர்தல் நடைபெற்று மாநில அரசாங்கம் தெரிவு செய்யப்படும் வரையில் அதாவது 1987ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 31ஆம் திகதி வரை இடைக்கால அரசாங்கம் பதவியில் இருக்கும்.

4. பாதுகாப்புப் படையினருக்கும் தமிழ்ப் போராளிகளுக்கும் இடையே ஜூலை 31ஆம் திகதியுடன் யுத்தநிறுத்தம் ஏற்படுத்தப்படும்.

5. யுத்த நிறுத்தம் ஏற்பட்ட இரு நாட்களுக்குள் போராளிகள் தங்கள் ஆயுதங்களை ஒப்படைக்க வேண்டும்.

6. ஓகஸ்ட் 15ஆம் திகதி முதல் அவசரகாலச் சட்டம் வடக்கில் இருந்து நீக்கப்படும்.

7. இராணுவ உதவி கோரப்பட்டால் இந்தியா அதனை வழங்கும்.

8. மே 29ஆம் திகதிக்கு முன்னர் இருந்த நிலைக்குப் பாதுகாப்புப் படைகள் திரும்ப வேண்டும்.

9. தடுத்து வைக்கப்பட்ட தமிழ்ப் போராளிகள், சந்தேக நபர்கள் அனைவரும் விடுவிக்கப்பட வேண்டும்.

இந்த ஒப்பந்தத்தின் ஒரு பகுதியில் இந்தியாவுக்கு சாதகமாக இருக்கும் பகுதிகளைக் கீழே காணலாம்:

1. வெளிநாட்டு இராணுவப் புலனாய்வு சேவையினரை வேலைக்கு அமர்த்தி இருப்பது இலங்கை - இந்திய உறவுகளைப் பாதிக்கக்கூடாது என்பதை உறுதிப்படுத்த வேண்டும்.

2. திருகோணமலையையோ அல்லது இலங்கையின் வேறு எந்தப் பகுதியையோ இந்தியாவின் நலன்களைப் பாதிக்கக்கூடிய எந்தவொரு நாட்டினதும் இராணுவப் பாவனைக்கு வழங்கக்கூடாது.

3. திருகோணமலை எண்ணெய்க் குதங்களைப் புனரமைத்து நடத்தும் பொறுப்பு இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையே கூட்டு முயற்சி மூலம் மேற்கொள்ளப்படும்.

4. வெளிநாட்டு ஒலிபரப்பு நிலையங்களுடன் இலங்கை செய்துள்ள ஒப்பந்தம் அவை பொது ஒலிபரப்புக்கு மட்டுமே பாவிக்கப்பட வேண்டும் என்பதுடன் இராணுவத் தேவைகளுக்குப் பாவிக்கப்பட மாட்டாது என்பதை உறுதிப்படுத்தும் விதமாகப் பரிசீலனை செய்யப்படவேண்டும்.

இவைகளுடன் இலங்கைக்குச் சாதகமான,

1. பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட அல்லது பிரிவினைக்காக விவாதித்த சகல இலங்கைப் பிரஜைகளும் இந்தியாவில் இருந்து நாடு கடத்தப்படுவர்

2. இலங்கைக்கு இராணுவப் பயிற்சிகளும் இராணுவ உதவியும் இந்தியாவால் வழங்கப்படும் என்னும் இரு பிரிவுகளும் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தன.

இங்கே முதலாவதாகக் குறிப்பிட்ட, ஒன்பது அம்சங்களைக் கொண்ட பிரிவே இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின் பிரதான பிரிவாகும். ஏனைய நான்கு அம்சங்களையும் அதை அடுத்து உள்ள இரு அம்சங்களையும் கொண்ட பிரிவுகள் ஒப்பந்தத்தின் இணைப்பிரிவென்றே கூற முடியும்.

இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் தமிழர்களமீது திணிக்கப்பட்டாலும் இறுதியில் அனைவரும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலைக்கே தள்ளப்பட்டனர். மனரீதியாக ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் நடைமுறை ரீதியில் ஏற்றுக்கொள்ளும் நிர்ப்பந்தம் தமிழர் பிரதிநிதிகளுக்கு ஏற்பட்டது. இதனாலேயே தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் சுதுமலையில் 1987ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 4ஆம் திகதி தமிழ் மக்கள் முன் தோன்றி 'நான் இந்தியாவை நேசிக்கிறேன்' எனும் தலைப்பின்கீழ் பேச வேண்டி ஏற்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொண்ட தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் அந்த ஒப்பந்தத்தில் செய்யக்கூடிய திருத்தங்கள் சம்பந்தமான தமது ஆலோசனைகளை (அபிப்பிராயத்தை) இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ்காந்திக்குக் கடிதமூலம் தெரிவித்தனர். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினரால் வைக்கப்பட்ட ஆலோசனைகள் பின்வருமாறு அமைந்தன:

1. கிழக்கு மாகாணத்தில் சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடத்தப்படுவதை நாம் முற்றாக எதிர்க்கிறோம்.

2. 1987ஆம் ஆண்டு மே மாதத்திற்குப் பின்னர் நிறுவப்பட்ட இராணுவ முகாம்கள் மட்டுமின்றி 1983ஆம் ஆண்டின் பின்னர் நிறுவப்பட்ட இராணுவமுகாம்களும் அகற்றப்பட வேண்டும்.

3. மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்படும் பாதுகாப்பிற்கு நேரடி அந்நியத் தலையீடு அவசியம். சிங்களப் பொலிஸையோ, இராணுவத்தையோ அங்கு சட்டம், ஒழுங்கு நிலைநிறுத்தும் பணிகளில் ஈடுபடுத்தக் கூடாது.

4. மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்படும் அதிகாரங்கள் மட்டுமின்றி மத்திய ஆட்சியில் தமிழர்களின் உரிமைகள் பற்றியும் பேசித் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

5. பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம், அவசரக்காலச் சட்டம் ஆகியவற்றின் கீழ் கைதானவர்கள் மட்டுமன்றி நீதிமன்றத்தில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள், தண்டனை விதிக்கப்பட்டவர்கள் அனைவரும் விடுவிக்கப்பட வேண்டும். பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் நீக்கப்பட வேண்டும்.

6. பொலிஸ், இராணுவ வன்முறைகளால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமின்றி, இனக்கலவரங்களால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கும் போதிய நஷ்ட ஈடு வழங்க வேண்டும்.

7. திருமலைத் துறைமுக நிர்வாகம், துறைமுகத் தேவைகளுக்கு உபயோகிக்கப்படும் நில விஸ்தீரணம் போன்றவை விவாதிக்கப்பட்டு முடிவு செய்யப்பட வேண்டும்.

இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் சம்பந்தமாக இலங்கைத் தமிழர்கள் மத்தியில் மகிழ்ச்சியும் எதிர்பார்ப்புகளும் இருந்தது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்த இலங்கைத் தமிழர்கள் பிரச்சினை தீர்ப்போகின்றது என மகிழ்ந்தாலும் தாங்கள் வாழும் நாடுகளில் இருந்து திருப்பி அனுப்பப்படுவோமா என்ற பயத்தில் இருந்தனர்.

இலங்கைத் தமிழர்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதென ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஒப்பந்தங்கள், பேச்சுவார்த்தைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டாலும் அவையனைத்தும் ஏமாற்றப்பட்டுத் தோல்வியில் முடிந்ததையே, முடிந்து கொண்டிருப்பதையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இந்த இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம்பற்றி பிரபாகரன்:

“நான் புதுடில்லியைச் சென்றடையும் வரை இந்த ஒப்பந்தம் பற்றி எனக்கு எதுவுமே தெரியாது. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து நாம் புறப்பட்ட பொழுது பிரதமர் ராஜீவ்காந்தி எம்மைச் சந்திக்க விரும்புகிறார் என்று மட்டுமே எனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. நாம் டில்லிக்குச் சென்றபோது உடன்படிக்கை பற்றியப் பத்திரம் ஒன்று எமக்குக் காட்டப்பட்டது. நாம் எமது சந்தேகங்களைத் தெரிவித்ததுடன் இதனை எம்மால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது எனவும் தெரிவித்தோம். ஆனால் எமது கருத்துகள் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்படாமல்தனது திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு இந்தியா தீர்மானித்திருந்தது... ஆனால் நாம் கைச்சாத்திடாத இந்த ஒப்பந்தம் எம்மை எவ்விதத்திலும் கட்டுப்படுத்தாது.”

பிரித்தானிய ஆய்வாளர் எட்கார் ஓ பலான்ஸ்:

“இந்த அமைதி உடன்படிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ள ஜெயவர்த்தனாவைத் தூண்டிய பிரதான காரணி தமிழ்க் கிளர்ச்சியாளர்களைச் சரணடையச்

ராஜீவ் காந்தி, பண்டிட் இராமச்சந்திரன், அன்ரன் பாலசிங்கம், பிரபாகரன்

செய்ய முடியாத அளவிற்கு அவருடைய பாதுகாப்புப் படைகள் பலவீனமாக இருந்தமையாகும். இதற்கு வேண்டியளவுக்கு இராணுவத்தைப் பலப்படுத்தக் குறைந்தது மூன்று வருடங்களாவது செல்லும் என உயர் அதிகாரிகள் மதிப்பிட்டனர். அதே வேளையில் தமிழ்க் கிளர்ச்சியாளர்களுடைய பலம் வேகமாக அதிகரித்தது. நாடும் மிக மோசமான பொருளாதாரப் பிரச்சினையில் சிக்குண்டிருந்தது மற்றொரு காரணமாகும்...”

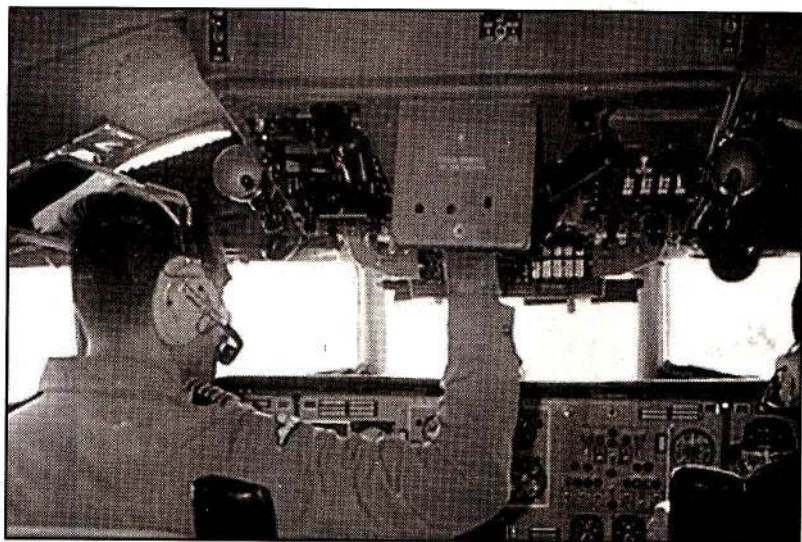
இந்த இருவரது கருத்துக்களும் 1993ஆம் அண்டு ஜூலை மாதம் 29ஆம் திகதி வெளிவந்த வீரசேகரியில் இடம்பெற்ற 'இனவாத அரசியல் அன்று முதல் இன்று வரை' என்ற பாரதி இராஜநாயகத்தின் கட்டுரையில் வெளியிடப்பட்டிருந்தது.

1957ஆம் ஆண்டு பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடல். இடமிருந்து: எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா, எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம், கு.வன்னியசிங்கம், வி.நவரட்ணம், டொக்டர் நாகநாதன், வி.ஏ.கந்தையா.

நிவாரணப் பொருட்களுடன் இலங்கையை நோக்கிப் புறப்பட்ட இந்தியப் படகுகள்

உணவுப் பொருட்களுடன் இலங்கையின் வடபகுதிக்குள் பிரவேசிக்கும் இந்திய விமானம்

இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடல்

புலிகளுடன் இந்திய இராணுவம் மோத ஆசி வழங்கிய இந்திய இராணுவத்தளபதி கிருஷ்ணசாமி சுந்தர்ஜி

இலங்கையில் இந்திய இராணுவம்

இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திட்ட மறுநாளே காத்திருந்ததுபோல் இந்திய இராணுவம் இலங்கையின் தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் எங்கும் வந்து சேர்ந்தது. 1987ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 30ஆம் திகதி இந்திய அமைதி காக்கும் படை என்ற பெயரில் இந்தியப் பேரரசின் இராணுவம் எமது மண்ணில் கால் வைத்தது. லெப்டினன்ட் ஜெனரல் திபேந்திர சிங் தலைமையில் வந்த இந்திய ராணுவத்தைத் தமிழ் மக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றனர். 1987ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 4ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளிவந்த 'ஈழநாடு' பத்திரிகை "யாழ் நகரில் இந்திய அமைதிப்படையினர்" என்னும் தலைப்பில் எழுதிய செய்திகளில் "... நீண்ட கால இடைவெளிக்குப் பின்னர் யாழ் நகரின் சகல பிரதான வீதிகளிலும் மக்கள் முகம் மலர ஆங்காங்கே பெருமளவில் உற்சாகத்துடன் காணப்பட்டனர்..." என எழுதி மகிழ்ந்தது.

இந்திய இராணுவம் வந்த பின், இயக்கங்களால் ஆயுத ஒப்படைப்புகள் என்ற நடவடிக்கை பெயருக்கு நடத்தப்பட்டுச் சிறிது காலம் அமைதி நிலவுவதுபோல் ஒரு மாயை ஏற்பட்டது. ஆரம்பத்தில் இந்திய இராணுவத்துடன் மக்களும் மக்களுடன் இந்திய இராணுவமும் நட்பாகப் பழகிக்கொண்டாலும் இயக்கங்களுக்கு இந்திய இராணுவம் சம்பந்தமாக சந்தேகக் கண்ணே இருந்தது. இலங்கையில் இந்தியாவின் தலையீடு சம்பந்தமாகவும், இந்திய இராணுவம் இலங்கை வந்தால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகள் சம்பந்தமாகவும், ஒரு முன்னெச்சரிக்கையாக வெளியிடப்பட்டதே "வங்கம் தந்த பாடம்" என்னும் கைநூலாகும். இந்த நூலை புளட் இயக்கத்தினர் வெளியிட்டனர். இந்திய இராணுவம் இலங்கையில் தன்னைச் சமாதானப் படையாக எண்ணாமல் ஒரு கைப்பற்றப்பட்ட பிரதேசத்தில் இருக்கும் இராணுவம் போல் வலம் வரத் தொடங்கியது. இதற்கு இந்திய இராணுவ அதிகாரிகளின் கற்பனையும் இந்திய ராஜதந்திரிகளின் தவறான கணிப்பீடும் காரணங்கள் எனச் சொல்லலாம். நாட்போக்கில் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் நலனில் இந்தியா அக்கறை காட்டுவதை விடுத்துத் தனது மேலாதிக்கத்தை அவர்களமீது செலுத்துவதில் கவனமாக இருந்தது. மக்களின், போராளிகளின் எண்ணங்கள் அசட்டை செய்யப்பட்டது. நாங்கள் சொல்வதற்கு மட்டுமே கட்டுப்பாடுங்கள் என்ற வாத்தியார்த்தனம் இந்தியாவிடம் இருந்தது. இந்திய இராஜதந்திரிகள் தவறான தகவல்களினால் பிழையான கண்ணோட்டத்தில் இருந்தனர். முக்கியமாக இந்திய உளவுப் பிரிவான ரோ இலங்கைப் பிரச்சினையில் தவறான கணிப்பீடுகளைக் கொண்டிருந்தது மட்டுமல்லாது, அவர்கள் இந்திய ராஜ தந்திரிகளையும் தவறான கணிப்பீடு கொள்ள வைத்தனர். இலங்கை ஒரு சுண்டங்காய் நாடு,

இலங்கைத் தமிழ்ப் போராளிகள் (முக்கியமாக விடுதலைப் புலிகள்) தங்களால் அடக்கப்படக் கூடிய பொடியள் (இராணுவ பலத்தாலும்கூட) எனத் தவறாக எடை போட்டிருந்தனர். விடுதலைப் புலிகளின் ஆயுதபலம், ஆட்பலம், முக்கியமாக ஆத்மபலம் போன்றவைகளை மிக விளையாட்டாகக் கணக்கிட்டனர்.

இவைகளைவிட அந்த நேரத்தில் இலங்கையின் இந்தியத் தூதுவராக இருந்த ஜே.என்.தீக்ஷித் இலங்கையை இந்தியப் பேரரசின் ஆட்சிக்குட்பட்ட ஒரு பிரதேசமாகவும், தன்னைச் சிற்றரசனாகவும் எண்ணி மிகவும் இறுமாப்பாக நடந்துகொண்டார் (இலங்கையின் வைஸ்ராய் என இவரை 30 ஜூன், 2004இல் வெளிவந்த இந்தியா டுடே எழுதுகிறது). அவர் இலங்கையின் ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவுடன் பேசும்போது கால் மேல் கால் போட்டுப் பேசும் அளவுக்கு அவரிடம் திமிர் இருந்திருக்கிறது. இலங்கையின் அதிஉயர் இராஜதந்திரிகளுடன் கதைக்கும்போது பைப் புகைத்தபடி மிகவும் அவட்சியமாகக் கதைக்கும் பேர்வழியாகவும் அவர் இருந்தார். தீக்ஷித்தின் மேற்கூறிய நடவடிக்கைகள் பற்றி இலங்கையின் இராஜதந்திரி ஒருவர் மூலம் அறியக் கிடைத்தபொழுது நான் மிகவும் ஆச்சரியத்துக்குள்ளானேன். இலங்கையைச் சுண்டங்காய் நாடாகவும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தை வெறும் பொடியள் இயக்கமுமாகக் குறைத்து மதிப்பிட்டதில் தீக்ஷித்தின் பங்கு முக்கியமானதாகும். இந்த எண்ணமே இறுதியில் இந்திய இராணுவத்துக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையேயான மிக மோசமான, மிக வருத்தத்திற்குரிய யுத்தத்துக்கு வழிவகுத்தது. இந்த யுத்தம் இந்தியாவின் அரசியல்வாதிகள், இராஜதந்திரிகள், இராணுவத்தின் உயர் அதிகாரிகள் ஆகியோருக்கு நல்லதொரு பாடத்தைக் கற்பித்தது.

இந்தியா விடுதலைப் புலிகள் உட்பட அனைத்து இயக்கங்களையும் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள், தான் விரும்பியதைச் செய்யும் குழுக்களாக வைத்திருக்க விரும்பியது மட்டுமல்லாமல் அது சாத்தியம் எனவும் கனவு கண்டது. இலங்கை அரசுக்குத் தலையும் தமிழ் மக்களுக்கு வாலும் காட்டித் தனது நலனிலேயே இந்தியா கவனமாக இருந்தது. இதனால் முரண்பாடுகள் வளரத் தொடங்கின. எப்போதும் தன்னை முதன்மைத் தளத்தில் வைத்துத் தன்னிடம் கேட்டே எதையும் செய்ய வேண்டும், தானே தமிழ்மக்களின் ஏகப்பிரதிநிதி என்ற போக்கு விடுதலைப் புலிகளிடம் இருந்தது. இது மற்றைய பக்கத்துக்கான முரண்பாட்டின் ஒரு காரணமாகும். அனைத்துப் புகைச்சல்களும் திலீபனின் மரணத்துடன் வெடித்து வெளிவரத் தொடங்கின.

விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் பிரிவுப் பொறுப்பாளராக இருந்த திலீபன் ஐந்து கோரிக்கைகளை இந்திய அரசின் முன் வைத்து 1987ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 15ஆம் திகதி தொடக்கம் சாகும்வரை உண்ணா விரதம் என்றும் சாத்வீகப் போரைத் தொடங்கினார். இந்த உண்ணாவிரதப்

போருக்கு இந்திய அரசினதும் இந்திய மக்களினதும் ஆதரவு கோரி விடுதலைப் புலிகளால் முன்வைக்கப்பட்ட ஐந்து கோரிக்கைகளும் பின்வருமாறு:

1. பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் இன்னும் தடுப்புக் காவலில் அல்லது சிறைகளில் உள்ளோர் விடுவிக்கப்பட வேண்டும்.
2. புனர்வாழ்வு என்ற பெயரில் தமிழர் தாயகத்தில் நடாத்தப்படும் சிங்களக் குடியேற்றம் உடனடியாக நிறுத்தப்படல் வேண்டும்.
3. இடைக்கால அரசு நிறுவப்படும்வரைப் 'புனர்வாழ்வு' என அழைக்கப்படும் சகல வேலைகளும் நிறுத்தப்பட வேண்டும்.
4. வடகிழக்கு மாகாணங்களில் பொலிஸ் நிலையங்கள் திறக்கப்படுவது உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும்.
5. இந்திய அமைதிப்படையின் மேற்பார்வையில் ஊர்காவல் படை என அழைக்கப்படுவோருக்கு வழங்கப்பெற்ற ஆயுதங்கள் திரும்பப் பெறப் பெற்றுத் தமிழ்க் கிராமங்கள், பள்ளிக்கூடங்கள் ஆகியவற்றில் குடிகொண்டுள்ள இராணுவ, பொலிஸ் நிலையங்கள் மூடப்பட வேண்டும்.

இந்தக் கோரிக்கைகளையும் திலீபனின் (இராசையா பார்த்திபன்) உண்ணாவிரதத்தையும் இந்திய அதிகாரிகளும் அரசும் அலட்சியப்படுத்தினர். 1987ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 23ஆம் திகதி பிரபாகரனையும் அவரது குழுவையும் சந்தித்த இந்தியத் தூதுவர் தீக்ஷித் வெறும் உறுதி மொழிகளைக் கொடுத்தார். ஐந்து கோரிக்கைகள் சம்பந்தமாக எந்தவிதமான இறுக்கமான பதில்களும் தராமல் தம்மை ஏமாற்றியதாக விடுதலைப் புலிகளின் சார்பில் தெரிவிக்கப்பட்டது. கோரிக்கைகள் எதுவும் ஏற்கப்படாத நிலையில் உண்ணாவிரதம் தொடர்ந்து நடைபெற்றுப் பன்னிரெண்டாம் நாள் அதாவது 1987ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 26ஆம் திகதி திலீபன் மரணத்தை தழுவிக்கொண்டார். கருத்து வேறுபாடுகளுக்கும் முரண்பாடுகளுக்கும் அப்பால் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் திலீபனின் மரணம் யாராலும் மறக்க முடியாத வேதனை மிகுந்த ஒரு நிகழ்வாகும். ஒரு துளி நீர் கூட அருந்தாது தனது உடலை வருத்தி உயிரை நீத்திருக்கிறார். எமது போராட்ட வரலாற்றில் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தின் மூலம் உயிர் நீத்த முதல் போராளி திலீபனாகும். இவரின் பின்புதான் அன்னை பூபதியுத்தநிறுத்தம் கோரி 1988 மார்ச் 19ஆம் திகதி உண்ணாவிரதம் தொடங்கி 1988 ஏப்ரல் 19ஆம் திகதி மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்டார்.

அரசியல் போராட்டப் பின்னணியில் உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டு இறந்தவர்கள் என்றதும் எல்லோருக்கும் உடன் நினைவில் வருவது அயர்லாந்து விடுதலைப் போராளி பொபி சாண்ட்ஸ் (Bobby Sands) என்பவரின் பெயர்தான். இவர் 1954ஆம் ஆண்டு Rathcool என்னும் இடத்தில் பிறந்தவர். குண்டுவெடிப்பு ஒன்றில் சம்பந்தப்பட்டவர் எனப் பிரித்தானிய அதிகாரத்தால் சாட்டப்பட்ட குற்றம் நீதிமன்றத்தில் நிரூபிக்க முடியாத நிலையில், வேறு ஒரு குற்றச்சாட்டான கைத்துப்பாக்கி வைத்திருந்தார்

என்பதை ஏற்றுக்கொண்ட நீதிபதி 1977ஆம் ஆண்டு பொபி சாண்ட்சுக்கு 14 வருட சிறைத்தண்டனை விதித்தார்.

பொபி சாண்ட்ஸ் சிறையிலிருந்த காலங்களில் தன்னுடன் சிறையிலிருந்த ஏனைய அயர்லாந்து விடுதலைப் போராளிகளுடன் சேர்ந்து பல நலன்களைக் கோரிக்கையாக வைத்துப் போராட்டங்கள் நடாத்தினார். இறுதியில் இரும்பு மனுசி (Iron Lady) மார்கரட் தட்சர் தலைமையிலான பிரித்தானிய அரசால் குற்றக் கைதிகளாக தாம் சிறையில் நடாத்தப்படுவதை எதிர்த்துத் தம்மை அரசியல் கைதிகளாக அங்கீகரிக்கும்படி கோரி சாகும் வரை உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை 1981ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 01ஆம் திகதி ஆரம்பித்தார் பொபி சாண்ட்ஸ். உண்ணாவிரதம் இருந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் அதாவது மார்ச் 30ஆம் திகதி Fermanagh and South Tyrone என்னும் தொகுதியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்காக நடந்த இடைத் தேர்தலில் அபேட்சகராக நியமிக்கப்பட்ட பொபி சாண்ட்ஸ் வெற்றி பெற்றார்.

பொபி சாண்ட்ஸ் உண்ணாவிரதம் தொடங்கி 66ஆம் நாள் (1981.05.05) மரணமானார். அவரைத் தொடர்ந்து அவருடன் உண்ணாவிதமிருந்த ஏனைய ஒன்பது போராளிகளும் தொடர்ச்சியாக மரணமானார்கள். 1981ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 20ஆம் திகதி Michael Devine என்ற போராளி இறுதியாக மரணமானார். உண்ணாவிரதமிருந்து மரணமானவர்களில் அதிக நாள் (73 நாட்கள்) உண்ணாவிரதமிருந்து மரணமானவர் Kieran Doherty என்னும் போராளியாகும்.

இதேபோல் மறக்க முடியாத உண்ணாவிரதப் போராட்டம் துருக்கி சிறையிலும் நடைபெற்றது. இங்கு சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த பல்வேறு புரட்சிகர அமைப்புகளைச் சேர்ந்த போராளிகள் 1996ஆம் ஆண்டு உண்ணாவிரதப் போராட்டம் நடாத்தினார்கள். அவர்களில் இறந்த பன்னிரண்டு போராளிகளின் பெயர்களும் வரலாற்றில் பதியப்பட்டுள்ளது.

திலீபனின் மரணத்தினால் விடுதலைப்புலிகளின் தலைமை இந்தியா மீது கடும் சிற்றம் கொண்டது. இனியும் இந்தியாவை நம்பலாமா என்ற சந்தேகம் அவர்கள் மத்தியில் தோன்றியது. இப்படியான இக்கட்டான நிலையில் இந்தியாவும் விடுதலைப் புலிகளும் இருந்த நேரத்தில் குமரப்பா, புலேந்திரன், உட்பட பதினேழு விடுதலைப் புலிகள் பருத்தித்துறை கடற்பிரதேசத்தில் வைத்து இலங்கைப் படையினரால் கைது செய்யப் பட்டுப் பலாலி இராணுவ முகாமில் சிறை வைக்கப்பட்டனர்.

பலாலி இராணுவ முகாமின் பாதுகாப்புப் பிரதேசம் அப்பொழுது இலங்கை இந்திய இராணுவத்தின் கண்காணிப்பில் இருந்தது. இக்கைது நிகழ்வும் சிறை வைக்கப்பட்டதும் எரியும் நெருப்பில் எண்ணெய் ஊற்றிய கதையாகியது. பதினேழு விடுதலைப் புலிகளின் விடுதலைக்காக உதவும்படி புலிகளின் தலைமை இந்தியாவைக் கேட்டது. இலங்கையின் பாதுகாப்பு அமைச்சர் லலித் அதுலத் முதலி கைதான விடுதலைப் புலிகளைக்

கொழும்புக்கு அனுப்பி வைக்குமாறு பிடிவாதமாக இருந்தார். இந்திய அமைதிப்படை லெப்டினன்ட் ஜெனரல் திபேந்திரசிங் கொழும்பு சென்று ஜனாதிபதி ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனாவைச் சந்தித்து விடுதலைப் புலிகளை விடுதலை செய்யும்படி கேட்டார். ஆனால் அவரது வேண்டுகோள் மறுக்கப் பட்டது. இந்தியாவிலிருந்து உடனடியாக வந்த டிச்சிற் அதே வேண்டு கோளை ஜனாதிபதியிடம் வைத்தார். அதுவும் நிராகரிக்கப்பட்டது. இந்தியா கையறு நிலையில் நின்றது. செய்வதறியாது நின்ற இந்தியாவைப் பார்த்துப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் கோபம் கொண்டார். தமிழ்ப்பகுதிகளில் அமைதியைக் கொண்டுவர வேண்டியது மட்டுமல்ல, ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் மன்னிக்கப்பட்ட போராளிகளை விடுவித்துத் தருவதும் இந்திய அமைதிப் படையின் (இந்தியாவின்) கடமை என அவர் வாதிட்டார். இந்தியாவின் இயலாமையை இந்த நிகழ்ச்சி உணர்த்தியது. ஒப்பந்தத்தையே நடைமுறைப்படுத்த வக்கற்று இந்திய இராணுவ அதிகாரிகள் கை பிசைந்தனர்.

கைது செய்யப்பட்ட விடுதலைப் புலிகளில் குமரப்பாவும் புலேந்திரனும் மிக முக்கியமானவர்கள். இலங்கை அரசுக்கு அவர்களின் முக்கியத்துவம் தெரிந்திருந்தது. பல இடங்களில் சிங்கள மக்கள் நூற்றுக் கணக்கில் கொல்லப்பட்டதற்கு முக்கிய காரணகர்த்தா புலேந்திரனே என்பதால் அவர்மீது இலங்கை அரசு மட்டுமல்ல இலங்கையின் புலனாய்வுப் பிரிவும் கோபமாக இருந்தது. விடுதலைப் புலிகளின் தலைமைக்கு அடுத்தபடியான மிக முக்கியமானவர்கள் இப்படித் தமது பிடியில் இருக்கும்போது அவர்களை இழக்க இலங்கை அரசு விரும்பவில்லை. அனைவரையும் கொழும்பு கொண்டு செல்லல் என்ற முடிவில் லலித் அதுலத் முதலி மிகவும் இறுக்கமாக இருந்தார். விடுதலைப் புலிகள் கொழும்பு கொண்டு செல்லப் படப் போகின்றனர் என்ற நிலையில் அவர்களைச் சிறையில் சந்தித்த மாத்தையாவும், அன்ரன் பாலசிங்கமும் தமது கழுத்தில் அணிந்திருந்த சயனைட் குப்பிகளை குமரப்பா, புலேந்திரன் உட்பட அனைத்துப் போராளிகளுக்கும் விநியோகித்தனர். 1987ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 5ஆம் திகதி சயனைட் அருந்தி குமரப்பா, புலேந்திரன் உட்படப் பன்னிரண்டு போராளிகள் இறந்தனர். ஐந்து போராளிகள் வைத்தியமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டு உயிர் தப்பினர். இத்தற்கொலைகளைத் தொடர்ந்து பழிக்குப்பழி நடவடிக்கையாக, தமது பாதுகாப்பில் இருந்த எட்டுச் சிங்களப் பொலிலாரைக் கொன்று யாழ் பஸ் நிலையத்தில் காட்சிக்கு வைத்தனர் புலிகள்.

இந்திய அமைதிப்படைக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையேயான உறவு நாளுக்கு நாள் பாதிப்படையத் தொடங்கியது. விடுதலைப் புலிகள் இந்தியாவையும், இந்தியா விடுதலைப் புலிகளையும் சந்தேகக் கண் கொண்டு பார்க்கத் தொடங்கினர். 1987ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 7ஆம் திகதி திருகோணமலையில் இந்திய இராணுவம் மீது புலிகள் துப்பாக்கிப்

ஈழ மண்ணில் கால் பதிக்கும் இந்திய இராணுவம்

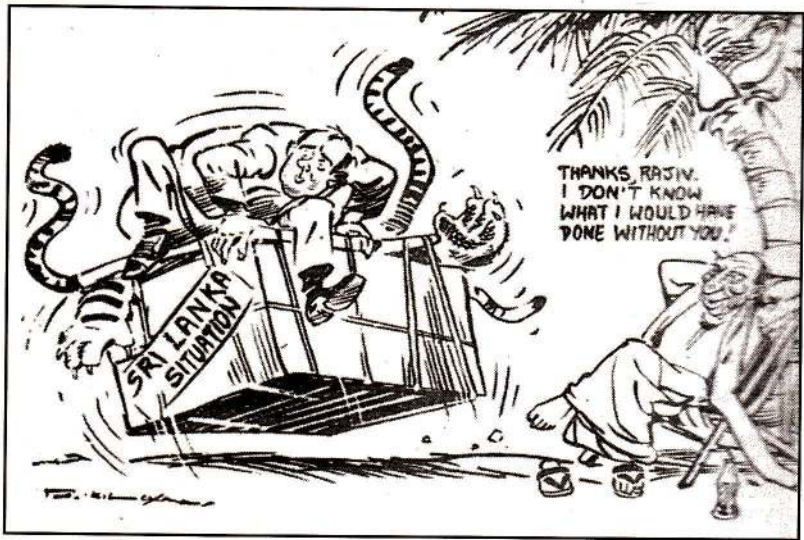

உண்ணாவிரதமிருந்து மரணமான அயர்லாந்து விடுதலைப்போராளி பொபி சாண்டல்

பிரயோகம் செய்தனர். சிறிது காலமாக இந்திய இராணுவத்திற்கும் புலிகளுக்குமிடையே பகை மூளத் தொடங்கியது. ஒக்டோபர் மாதத்தின் ஆரம்பத்திலேயே புலிகளை அடக்குவதற்கான, அழிப்பதற்கான நிலைப்பாடை இந்திய அரசும் இந்திய இராணுவத் தலைமையும் எடுத்தது. 1987ஆம் ஆண்டின் ஒக்டோபர் மாதத்தின் ஆரம்பத்தில் இலங்கை வந்த இந்திய இராணுவ ஜெனரல் கிருஷ்ணசாமி சுந்தர்ஜி லெப்டினன்ட் ஜெனரல் திபேந்திரசிங்கிடம் புலிகளை அடக்குவதற்கான யுத்த ஆயத்தங்களைச் செய்யும்படிக் கேட்டிருந்தார். ஆனால் இயன்றவரை புலிகளுடன் மோதலைத் தவிர்க்கவே திபேந்திரசிங் விரும்பினார். உண்மையாகவே நான்கு நாட்களில் புலிகளை அடக்கியாழும்பாணத்தை தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வரும் திட்டம் இந்திய இராணுவத்திடம் இருந்தது என்பதே வேடிக்கையான விடயம். இதிலிருந்தே நான் முன்பு எழுதியதுபோல இவர்களிடம் எவ்வளவு தவறான கணிப்பீடு இருந்தது என்பது புலனாகிறது. 1987ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் பத்தாம் திகதி இந்திய இராணுவம் புலிகளுக்கெதிரான இராணுவ நடவடிக்கைகள் சிலவற்றை எடுத்தாலும் அவர்களுக்கு எதிரான யுத்தப் பிரகடனத்தை 1987ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 11ஆம் திகதியே பிரகடனப்படுத்தினர். இலங்கைச் சிங்கள பேரினவாத இராணுவத்தால் பலவிதமான பிரச்சினைகளையும், கொடுமைகளையும் அனுபவித்தத் தமிழர்கள் மீண்டும் புதியதொரு இராணுவத்தின் கொடுமைகளுக்கும் நடவடிக்கைகளுக்கும் பலியாக வேண்டி ஏற்பட்டது.

வியட்நாமில் அமெரிக்கப்படைகள் செய்த கொடுமைகளை நேர்மையான உலகம் எப்போதும் மறக்காது. எண்ணூக் கணக்கில்லாமல் பெண்கள் பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளாக்கப்பட்டுக் குதறியும் கொன்றும் வீசப்பட்டனர். தினமும் அமெரிக்க இராணுவம் பெண்களை வேட்டையாடியது. மிகச் சாதாரணமாக மரத்தில் இலை பிடுங்குவதுபோல் அமெரிக்க இராணுவம் வட வியட்நாம் பெண்களை அள்ளிச் சென்று பாலியல் வன்முறை மேற்கொண்டது. இதேபோல் எந்த இராணுவத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் அவர்களது முதல் நடவடிக்கையில் பாதிக்கப்படுவது பெண்களே. பெண்கள் மீதான பாலியல் வன்முறை எல்லா இராணுவத்திற்கும் பொதுவான மொழிதான். கண்டனத்துக்குரிய இந்தச் செயலை எந்த நாடும் கண்டுகொள்வதில்லை என்பதே வேதனைக்குரிய விடயம்.

புத்தர் பிறந்த பூமி, காந்தி பிறந்த பூமி எனப்பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும் நாட்டின் இராணுவமும் தனது கொடுமைகளை, வன்முறைகளை, பெண்களுக்கெதிரான தனது வக்கிரத்தைக் காட்டிக்கொள்ளக் கொஞ்சமும் தயங்கவில்லை. புலிகளைப் பிடிக்கிறோம் என்கிற பெயரில் அப்பாவி இளைஞர்கள் கொல்லப்பட்டும் சிறையிலடைக்கப்பட்டும் காணாமல்போயும் இந்திய இராணுவத்தின் கொடுமைக்கு இரையாகினர். நூற்றுக்கணக்கான பெண்கள் பாலியல் வன்முறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர். பல இளம் பெண்கள் புலிகள் எனப் பெயர் சூட்டி பாலியல் வன்முறைக்குப்

விடுதலைப் புலிகளையும் இந்தியாவையும் மோதவிட்டு, நிம்மதியாக தென்னமர நிழலிலிருந்து வேடிக்கைப் பார்க்கும் ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா.

இலங்கையிலிருந்து விடைபெறும் இந்திய இராணுவம்

உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் திலீபன்.

பின் கொல்லப்பட்டனர். ஆயுதப் பரிசோதனை என்கிற பெயரில் இளம் பெண்களின் உடைகளுக்குள் கைவிட்டு அவர்களின் உடலைத் தீண்டி தனது செக்ஸ் வக்கிரத்தை ஈன இரக்கமின்றி காட்டியது இந்திய இராணுவம். எல்லா இராணுவங்களுக்கும் உரிய எல்லாவிதக் கொடுமைகளையும் சமாதானத்தின் பெயரில் இலங்கைத் தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கு வந்த இந்திய இராணுவம் செய்தது.

1971ஆம் ஆண்டு, பாகிஸ்தானுடன் யுத்தம் செய்து பங்களாதேஷ் என்ற நாடு உருவான காலம் தொடக்கம் இந்திய இராணுவம் இலங்கைக்கு வரவேண்டும் என நாம் ஏங்கிய ஏக்கங்கள் எத்தனை. ஆனால் இந்திய இராணுவம் இலங்கை வந்து சுமார் மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு இலங்கைத் தமிழ் மக்களால் மட்டுமல்லாது, தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த நான்கு கோடிக்கு மேற்பட்ட தமிழ் மக்களாலும் இந்திய இராணுவம் வெளியேற வேண்டும் என எத்தனை போராட்டங்கள் நடாத்தப்பட்டன. இறுதியில் மனம் வெறுத்த நிலையில் இந்திய ராணுவம் வெளியேற வேண்டும் என்ற நிலையில், பலரின் பழிக்கும் ஆளாகி இலங்கை மண்ணை விட்டு 1990ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 24ஆம் திகதியுடன் அனைத்து இந்திய இராணுவமும் வெளியேறியது. இந்திய இராணுவத்தின் வெளியேற்றத்துக்கு முக்கிய காரணமாக திகழ்ந்தவைகளில் ஒன்று, இந்தியாவில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றம். அந்த நேரத்தில் ராஜீவ்காந்தியின் காங்கிரஸ் கட்சி

தோற்கடிக்கப்பட்டு வி.பி.சிங். பிரதமராகினார். வி.பி.சிங்கின் அரசியல் கூட்டணியில் இருந்த தி.மு.க.வின் தலைவர் கருணாநிதி இலங்கையில் இந்திய இராணுவம் மேலும் இருப்பதை விரும்பவில்லை. இதனால் கருணாநிதியின் விருப்பத்துக்கிணங்க இந்திய இராணுவம் திருப்பி அழைக்கப்பட்டது. இந்திய இராணுவம் இலங்கையை விட்டு வெளியேறும் வரை மேற்கொண்ட யுத்தத்தில் 1115 இந்திய இராணுவ வீரர்கள் (உயர் அதிகாரிகள் உட்பட) உயிரிழந்தனர். இந்திய இராணுவம் இலங்கையில் கால் வைத்தபோது லெப் ஜெனரல் திபேந்திரசிங் தலைமையில் வந்தது. இலங்கையை விட்டு வெளியேறும்போது அதன் பிரதம தளபதி லெப். ஜெனரல் அமிர்ஜித் சிங் கல்கட் தலைமையில் வெளியேறியது.

இந்திய இராணுவம் இன்னோர் நாடான பாகிஸ்தானுடன் மோதிக் கிழக்குப் பாகிஸ்தானாக இருந்தப் பிரதேசத்தைப் பங்களாதேஷாக உருவாக்கியபோது அதாவது 1971ஆம் ஆண்டு நடந்த இந்த யுத்தத்தில் இறந்த இந்திய இராணுவத்தின் தொகை 1047 தான். அதாவது ஒரு நாட்டுடன் மோதி இருக்கிறது. இன்னோர் நாட்டை உருவாக்கி இருக்கிறது. ஆனால் இலங்கையில் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் என்ற இயக்கத்துடன் மோதி இறந்த இந்திய இராணுவத்தினரின் தொகை 1115.

எனது தாய் மண்ணில்

இலங்கையின் வடகிழக்கு மாகாணசபை முதலமைச்சர் வரதராஜப் பெருமாளின் ஆட்சியில் இருந்தது. அந்த நேரத்தில் இந்திய அமைதி காப்பு இராணுவம் அங்கு நிலை கொண்டிருந்தது. இந்த நேரத்தில் இலங்கை சென்று வரவேண்டும் என்ற ஆசை என் மனதில் எழுந்தது. அப்பொழுது (1989) நான் எனது நாட்டை விட்டு வெளியேறி ஏழு வருடங்கள் ஆகி இருந்தன. இந்த ஏழு வருடங்களில் நான் ஒரு முறையேனும் எனது நாட்டுக்குப் போனதில்லை. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைத் தவறவிட்டால் உயிர்ப் பாதுகாப்புடன் இலங்கை சென்று வர இன்னொரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது என எண்ணினேன். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் உதவியுடன் எப்படியாவது இலங்கைக்கு இரகசியமாகப் போய் வருவது எனத் தீர்மானித்துக்கொண்டேன். என்னுடன் உமாகாந்தனையும், ஜெயராஜாவையும் அழைத்துச் செல்வது என முடிவெடுத்துக் கொண்டேன். இந்தியா போகிறேன் என்பது மட்டும் எனது மனைவிக்குத் தெரியும். இலங்கை போகும் விடயம் யாருக்கும் சொல்லவில்லை.

இந்தியா போவதற்கு முன்பே பத்மநாபாவுடன் தொடர்பு கொண்டு விவரத்தைத் தெரிவித்தேன். சென்னை போன இரண்டொரு நாட்களுக்குள் நாம் மூவரும் இலங்கை போக ஏற்பாடு செய்யும்படி தான் பொறுப்பான ஆளிடம் பணிப்பதாக அவர் கூறினார். நாங்கள் சென்னை சென்ற பொழுது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் தலைவர்களில் முக்கியமானவர்கள் யாரும் தமிழ் நாட்டில் இருக்கவில்லை. அனைவரும் இலங்கை சென்றிருந்தனர். எமது இலங்கைப் பயணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யும் பொறுப்பு சுகி என்பரிடம் பத்மநாபாவால் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. சர்வேஸ்வரன் என்னும் சுகி, சுரேஷ் பிரேமச்சந்திரனின் தம்பி என்பதுடன், அந்த நேரத்தில் அவர் டெல்லி பல்கலைக்கழகமொன்றில் பட்டப்படிப்பு மேற்கொண்டிருந்தார். இந்திய உளவுப்படை (ஹோ) அதிகாரிகளுடன் தொடர்பு கொண்ட சுகி, நாம் இலங்கை போவதற்கான அனுமதியைக் கேட்டு எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தார். வாசுதேவன், இராமச்சந்திரன் என்னும் இரு (ஹோ) அதிகாரிகள் எங்களை வந்துச் சந்தித்து விபரங்களை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டனர்.

சென்னைக் கடற்கரைத் திசையில் முன்பக்கம் அமைய 1639ஆம் ஆண்டில் பிரித்தானியரால் கட்டப்பட்ட சிறியதொரு கோட்டையே இன்றும் கம்பீரமாகக் காட்சி தரும் சென்.ஜோர்ஜ் கோட்டையாகும். இக்கோட்டையில் இருந்தே றொபேட் கிளைவ் என்பவனால் தென்னிந்தியா விலேயே பெரிய சமஸ்தானமாக விளங்கிய 'ஆற்காடு சமஸ்தானம்' 1750ஆம் ஆண்டு கைப்பற்றப்பட்டது. இக்கோட்டையின் ஒரு பகுதியிலேயே

இப்பொழுது தமிழ்நாடு அரசின் சட்ட சபை நடைபெறுகிறது. இக்கோட்டையின் எல்லைக்குள்ளேயே இந்திய அமைதிகாப்புப் படையின் (I.P.K.F - ஐ.பி.கே.எஃப்) தலைமைக் காரியாலயம் இருந்தது. நாங்கள் இலங்கைக்குப் போவதற்கான அனுமதி இங்கிருந்தே வழங்கப்பட்டது. இதை இலங்கைக்குப் போவதற்கான அனுமதி என்பதைவிட இந்திய அமைதி காப்புப் படையின் போக்குவரத்து சாதனங்களைப் பயன்படுத்தி அவர்கள் துணையுடன் (பாதுகாப்புடன்) இலங்கை சென்று இந்தியா திரும்புவதற்கான அனுமதி என்று சொல்லலாம். அனுமதி அட்டையில் எனது முழுப் பெயரையும் நான் குறிப்பிட விரும்பவில்லை. ஆகவே புல்பன் என்ற பெயரில் அனுமதி அட்டையைப் பெற்றுக் கொண்டேன். 1989ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 7ஆம் திகதி மாலை நான்கு மணிக்குச் சென்னைத் துறைமுகத்தில் இருந்து காங்கேசன்துறைத் துறைமுகத்துக்குப் புறப்படும் 'பாரத் பீமா' (Barath Beema) என்னும் கப்பலில் நாம் இலங்கை செல்வதற்கான ஏற்பாடு (அனுமதி) செய்யப்பட்டது.

நாங்கள் இலங்கைக்குப் போகும் செய்தி எங்கள் பாதுகாப்பை முன்னிட்டு யாருக்கும் தெரியாது பாதுகாத்துக் கொண்டோம். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இலும் ஒரு சிலருக்கே தெரியும். இது மிகவும் ஆபத்தான பயணம் என்பது எனக்குத் தெரியும். தவறுதலாக இலங்கை அரசு படைகளின் கைகளில் அகப்பட்டால் எனது உயிருக்கே ஆபத்து என்பது கண்டிப்பாகத் தெரியும். நான் யார் என்று தெரியாமல் மாற்று இயக்கத்தவர்களின் கைகளில் அகப்பட்டால் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்காரன் என்று நினைத்து உயிருக்கு ஆபத்தை ஏற்படுத்தலாம். எந்தவித உத்தரவாதமும் இல்லை. உயிரைப் பணயம் வைத்து எனது மண்ணைப் பார்ப்பது என்று முடிவெடுத்துக் கொண்டேன். என்னுடன் வந்த மற்றைய இருவருக்கும் என்னைப் போல் இலங்கை மண்ணில் ஆபத்து இல்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனாலும் அவர்களுக்கும் ஏதாவது நடந்துவிடக்கூடாது என எண்ணிக் கொண்டேன். உமாகாந்தன் இலங்கையில் இருந்த காலத்தில் எந்தவித அரசியல் தொடர்புகளும் அற்றவர். இவருக்கு எந்த இயக்கங்களுடனும் தொடர்பு இருக்கவில்லை. ஜெயராஜா இலங்கையில் இருக்கும்பொழுது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் மாணவ அமைப்பான ஈழ மாணவர் பொது மன்றத்தில் சிறிது காலம் வேலை செய்தவர். ஆனாலும் அவரது பெயரை எல்லோரும் அறிந்திருக்கவில்லை. எது எப்படியாயினும் இவர்கள் இருவரையும் உற்சாகப்படுத்திப் புறப்பட வைத்தவன் என்பதால் இவர்களுக்கு எதுவித ஆபத்தும் ஏற்படக்கூடாது என்பதில் கருத்தாக இருந்தேன்.

எமக்கு வழங்கப்பட்ட அனுமதிச் சீட்டைப் பத்துத் தரமும், எம் முகத்தை இன்னுமொரு பத்துத் தரமும் பார்த்தும் திருப்தி இல்லாது தமது முகத்தை உம் என்று வைத்துக்கொண்டு அந்தப் பிரமாண்டமான கடற்படைக் கப்பலுக்குள் போக அனுமதித்தனர் இராணுவ உயர்

அதிகாரிகள். 'பாரத் பீமா' என்ற அந்தக் கப்பலுக்குள் இந்திய அமைதி காப்புப் படையின் இராணுவ வீரர்கள், இராணுவ அதிகாரிகள் எனச் சுமார் ஐந்நூறு பேர்கள் பயணப்பட்டனர். அத்துடன் இராணுவத் தேவைக்கான தளபாடங்கள், மூட்டை மூட்டையாக உணவுப் பொருட்கள் அந்தக் கப்பலுக்குள் நிறைந்திருந்தன. அது ஒரு கடற்படைக் கப்பலாக இருந்தாலும் யுத்தக் கப்பல் அல்ல. படைவீரர்களையும் யுத்தத்திற்கான பொருட்களையும் உணவு வகைகளையும் ஏற்றி இறக்கும் ஒரு கப்பல் என்பதை உள்ளே பார்த்ததும் புரிந்து கொண்டேன். இப்படியான ஒரு பயணம் மேற்கொள்ளும்போது எம்முடன் எடுத்துச் செல்ல வேண்டிய அத்தியாவசியப் பொருட்கள் பற்றி எமக்குத் தெரிந்திருக்க வில்லை என்பது சாதாரண விடயம்; ஆனால் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனர் இதுபற்றி எமக்குச் சொல்லாமல் விட்டது மிகப் பாரதூரமான விடயம். வழமையான அசட்டைத்தனத்தை எமது விடயத்திலும் அவர்கள் காட்டியதால் நாம் மிகவும் சிரமப்பட வேண்டி ஏற்பட்டது. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனர் பலர் பல தடவைகள் இப்படியான கப்பல் பயணம் செய்துள்ளனர். ஆனால் ஒருவர்கூட எமது பயணத்திற்கான அறிவுரைகள் எதுவும் எமக்குச் சொல்லவில்லை. நாங்கள் உணவருந்துவதற்காகப் பாத்திரங்களையோ தேநீர் குடிப்பதற்கான பாத்திரங்களையோ எம்முடன் எடுத்துச் செல்ல வில்லை என்பதுடன், தூங்குவதற்கான படுக்கை விரிப்பையோ தலையணையையோ எடுத்துச் செல்லவில்லை. இதனால் நாம் மிகவும் துன்பப்பட நேர்ந்தது.

மாலை சென்னைத் துறைமுகத்தில் இருந்து புறப்பட்ட கப்பல் அடுத்த நாள் காலை 11.00 மணிக்கே காங்கேசன்துறைத் துறைமுகத்தைச் சென்றடைந்தது. சாப்பிட்டு முடித்த இராணுவ வீரர்களிடம் பெற்றுக் கொண்ட சாப்பாட்டுப் பாத்திரங்களுடன் நீண்ட பெரியதொரு வரிசையில் சாப்பாட்டுக்கு நிற்க வேண்டி ஏற்பட்டது. வரிசையில் நின்ற எம்மைப் பார்த்து இந்திய இராணுவ வீரர்கள் இந்தி மொழியில் ஏதோ சொன்னார்கள். ஒன்றும் புரியவில்லை. ஆங்கிலத்தில் பேச அவர்களால் முடியவில்லை. ஒன்றும் புரியாமல் நாம் வரிசையில் நகர்ந்து கொண்டிருந்தோம். சாப்பாடு வழங்கும் இடத்துக்குக் கிட்டே போனபோது இராணுவ அதிகாரி ஒருவர் எம்மிடம் சாரத்துடன் (லுங்கி) வரக்கூடாது, காற் சட்டையுடன் (trouser) வரவேண்டும், அதுவே இராணுவக் கட்டுப்பாடு என்று ஆங்கிலத்தில் கூறினார். பசி தலையைச் சுற்றியது. மீண்டும் வரிசையில் நிற்க வேண்டி ஏற்பட்டது.

கப்பலுக்குள் கடற்குளிர் வாட்டியது. படுக்கை விரிப்பு இல்லாமல் படுக்க நேர்ந்ததால் நித்திரை வர மறுத்தது. எமக்குப் பயண ஏற்பாடு செய்து எம்மைக் கப்பல்வரை வந்துப் பயணம் அனுப்பிவைத்த சுகி மீதும், சோமு (நடராஜா ஜெயக்கொடி) மீதும் கடும் கோபம் ஏற்பட்டது. நித்திரை வராததால் எம்மைப் போல் நித்திரை இல்லாதிருந்த இராணுவ அதிகாரிகளுடனும் ஆங்கிலம், தமிழ் தெரிந்த இராணுவ வீரர்களுடனும்

உரையாடினோம். இந்தியாவின் பல மாநிலங்களைச் சேர்ந்த இராணுவ வீரர்கள் பயணம் செய்தனர். கூடுதலாக, பஞ்சாப் மாநிலத்தைச் சேர்ந்த இராணுவ வீரர்கள் அங்கு இருந்தனர். நாம் கப்பலுக்குள் போட்டோ எடுக்க முயற்சித்தபொழுது உயர் இராணுவ அதிகாரிகள் எம்மைத் தடுத்தனர். இப்படிப் படம் எடுப்பதற்கு முதலே அனுமதி பெற்றிருக்க வேண்டும்.

இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையிலான பாக்கு நீரிணைக் கடற் பிரதேசத்தில் நான் பல தடவைகள் படகுகளில் பயணம் செய்திருந்தேன். ஆனால் இப்பொழுது கப்பலில் பயணம் செய்தது புது அனுபவமாகும். நடுக்கடலில் இருந்தே காங்கேசன்துறைச் சீமெந்துத் தொழிற்சாலையின் புகை போக்கியை அடையாளம் கண்டு கொண்டேன். மனதில் ஏதோ இனம் புரியாத மகிழ்ச்சி, கலக்கம் தோன்றியது. கண்கள் கலங்கின. எனது மண்ணைத் தரிசிக்கப் போகும் மகிழ்ச்சியில் செய்வதறியாது நின்றேன். கப்பலின் கப்டன் பக்கத்தில் நீண்ட நேரமாக நின்று காங்கேசன்துறைத் துறைமுகத்தைக் கப்பல் அணுகுவதைக் கண்ணிமைக்காமல் பார்த்திருந்தேன். இப்பொழுது எம்மைத் தாங்கி வந்த 'பாரத் பீமா' என்ற அந்தப் பிரமாண்டமான கப்பல் காங்கேசன்துறைத் துறைமுகத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

காங்கேசன்துறைத் துறைமுகத்தைப் பார்த்ததும் எனக்குப் பல நினைவுகள் நிழலாடின. இந்தத் துறைமுகம் அமைந்திருக்கும் இடத்தில் தான் காங்கேசன்துறை அரசினர் வைத்தியசாலையின் தாதுகள் விடுதி இருந்தது. அதைத் தொடர்ந்து வைத்தியசாலையின் நோயாளிகள் தங்கும் இடம் இருந்தது. என்னுடன் மூத்த சகோதரி போல் பழகிய ஏழாலையைச் சேர்ந்த அன்னலக்ஷ்மி என்ற தாதியைத் தேடி அவரைச் சந்திப்பதற்காக எத்தனை தடவைகள் அந்தத் தாதுகள் விடுதிக்குப் போய் இருக்கிறேன். இத்துறைமுகத்துடன் இணைந்திருந்த காங்கேசன்துறைப் பட்டின சபை விளையாட்டு மைதானத்தில் நடக்கும் கால் பந்தாட்டப் போட்டிகளைத் தவறாமல் பார்த்திருக்கிறேன். இதே மைதானத்தில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் பல கூட்டங்கள் நடந்திருக்கின்றன.

பிரதானமாகக் காங்கேசன்துறைத் துறைமுகத்திற்கான அடிக்கல் நாட்டு விழா நினைவில் வந்தது. 1968ம் ஆண்டு, அப்பொழுது இலங்கையின் பிரதமராக இருந்த டட்லி செனநாயக்கா இந்த அடிக்கல்லை நாட்ட வந்திருந்தார். இந்த அடிக்கல் நாட்டு விழாவிற்குத் தந்தை செல்வநாயகம். அமிர்தலிங்கம், ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம், கே.சி.நித்தியானந்தன் போன்ற வர்கள் வந்திருந்தார்கள். நான் எனது பாடசாலையின் சாரணர் குழுவின் தலைவனாகச் சென்றிருந்தேன். டட்லி செனநாயக்காவிடம் எனது கையெழுத்துச் சேர்க்கும் புத்தகத்தில் (autograph) கையெழுத்து வாங்கி விட்டு முடுக்குடன் அவருக்குச் சல்யூட் அடித்தபொழுது அவர் எனது கையைக் குலுக்கி முதுகில் தட்டி விட்ட அந்தப் பசுமையான நிகழ்ச்சி நினைவில் வந்தது. இன்னும் எவ்வளவோ நினைவுகள்.

கப்பல் துறைமுகத்துடன் இணைக்கப்பட்டு வெளியே இறங்குவதற்கான அனுமதி தரப்பட்டவுடன் முட்டி மோதிக் கொண்டு வெளியே வந்தேன். எனது கால் மண்ணில் பட்டதும் உடலெல்லாம் புல்லரித்தது. கண்களில் இருந்து கண்ணீர் ஓடியது. எத்தனை ஆண்டுக்குப் பின் எனது தாய்மண்ணில் கால் வைக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தது. குளிந்து மண்ணைத் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டேன். தனது மண்ணை நேசித்த ஒரு மனிதனின் வேதனை எப்படி இருக்குமோ, அதே போல் ஒரு வேதனை என்னை வாட்டியது. இராணுவக் கூட்டங்களுக்கிடையே இருந்து நாம் மூவரும் வெளியே வந்தோம்.

அங்கு பெரியதொரு இந்திய இராணுவ முகாம் இருப்பதை அவதானித்தேன். முகாம் வாசலில் ஏன் கூட்டமாகப் பெண்கள், ஆண்கள் என நிற்கின்றனர் என விசாரித்தேன். முகாமுக்குள்ளேச் சிறை வைக்கப் பட்டிருக்கும் இளைஞிகள் இளைஞர்களின் (அநேகமாய் புலிகளின்) உறவினர்கள் எனத் தெரிவித்தனர். மனம் நெருடியது. அங்கு வந்த இந்திய இராணுவ அதிகாரி ஒருவர் எம்மை பலாலி ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் முகாமில் கவனமாக ஒப்படைக்கும்படி வேறு இராணுவ அதிகாரிக்குக் கட்டளையிட்டார். நாம் மூவரும் இராணுவ வாகனம் ஒன்றில் ஏறினோம். முன்னும் பின்னும் எமது வாகனத்தைப் பாதுகாத்து இந்திய இராணுவம் பெரிய ஜீப்புகளில் வந்தது. பிரதான வீதிக்கு வந்து பலாலியை நோக்கி நாம் சென்று கொண்டிருந்தபோது எனது கண்கள் நான் திரிந்த இடங்களை ஆவலுடன் பார்த்து வந்தது. காங்கேசன்துறைப் பட்டினசபை, அதன் பக்கத்தில் இருந்த நூல் நிலையம், போராளிகளால் இடித்துத் தரை மட்டமாக்கப்பட்டக் காங்கேசன்துறைப் பொலிஸ் நிலையம், காங்கேசன்துறை பஸ் நிலையத்தில் இருந்த சிவராசாவின் தேநீர்க்கடை என அனைத்தையும் திருவிழாப் பார்த்த குழந்தை போல் பார்த்து வந்தேன். எம்மை ஏற்றிய இராணுவ வண்டி நான் பிறந்து வளர்ந்து தவழ்ந்து விழுந்து எழுந்து ஓடி விளையாடிய எனது ஊரான மயிலிட்டி ஊடாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வீதி ஓரமாக இருந்த எனது வீட்டை நாம் தாண்டிப் போய்க் கொண்டிருந்தபோதுக் கதறி அழ வேண்டும் போல் இருந்தது. எனது அப்பனுடனும் ஆத்தாவுடனும், எனது எண்ணிலடங்காச் சகோதரங்களுடனும், நான் உண்டு உறங்கி மகிழ்ந்து வாழ்ந்த அந்தக் கோவில் பாலைவனத்தில் புழுதி படிந்த வீடுபோல் சோபையற்று, பராமரிப்பற்று தன் வேதனையைக் கூற யாராவது வரமாட்டார்களா என ஏங்குவது போல் காட்சி தந்தது.

பலாலியில் அந்த நாட்களில் பஞ்சாட்சரம் என்னும் ஆயுர்வேத வைத்தியர் ஒருவர் இருந்தார். ஐயர் எனத்தான் அவரை எல்லோரும் அழைப்பதால் அவரது பெயர் யாருக்கும் தெரியாது. பெண்கள் கர்ப்பமாக இருப்பதையும், கர்ப்பத்தில் இரண்டு குழந்தைகள் இருந்தால் அதையும் கை நாடி பிடித்துச் சொல்லும் திறமையுள்ளவர். அவரது வைத்திய

சாலையிலேயே ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் முகாம் இருந்தது. ஐயர் இறந்துவிட்டதாகவும் அவரது குடும்பம் கிளிநொச்சியில் இருப்பதாகவும் கூறினர். முகாமில் எனக்குத் தெரிந்த பலர் இருந்தனர். இராச மரியாதை செய்தனர். பல ஆண்டுகளுக்குப்பின் துலாக் கிணற்றைக் கண்டவுடன் குளிக்க வேண்டும் போல் ஆசையாக இருந்தது. வாளியால் அள்ளி அள்ளிக் குளிக்க, மிதமான குளிர் தண்ணீர் உடம்பில் பட படு ஆனந்தமான சுகமாக இருந்தது. நான் வந்திருப்பதை அறிந்த ஊரவர்கள், சொந்தக்காரர்கள், நண்பர்கள் எனப் பலர் வந்து பார்த்தனர்.

பலாலி வந்து மூன்று மணித்தியாலங்கள்கூட ஆகி இருக்காது. நாம் மூவரும் சுண்ணாகம் போகவேண்டும் என்று பத்மநாபா தொடர்பு சாதனம் மூலமாக என்னுடன் கதைத்தார். நாங்கள் மூவரும் மினி பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டோம். அதற்குள் எமக்குப் பாதுகாப்பாகச் சில ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போராளிகள் ஏறிக் கொண்டனர். அத்துடன் எமது மினி பஸ்ஸுக்கு முன்னும் பின்னும் ஆயுதம் தாங்கிய போராளிகளுடன் இரு ஜீப்புகள் வந்தன. நாம் சுண்ணாகம் சென்றபோது பத்மநாபாவின் பணிப்பின் பேரில் எம்மை யாழ்ப்பாணம் அழைத்துச் செல்ல வாகனங்களுடன் வேறு ஒரு போராளிகள் அணி காத்திருந்தது. நாம் யாழ்ப்பாணம் நோக்கிப் புறப்பட்டோம். வீதிகள் எங்கும் தடுப்பு நிலையங்களும் சோதனைக் கூடங்களும் காவல் அரண் களுமாக யாழ் வீதிகளைப் பார்த்தபோது ஒரு யுத்த பூமியை நினைவு படுத்தியது. எங்கு பார்த்தாலும் இந்திய இராணுவம் அள்ளி வீசப் பட்டிருந்தது. அந்நிய இராணுவம் (சிறீலங்கா இராணுவம்) முகாம்களுக்குள் அடங்க, இன்னொரு அந்நிய இராணுவம் (இந்திய இராணுவம்) தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் பிரதேசங்களில் இராஜ நடை வந்தது.

யாழ்ப்பாணம் மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்துக்குப் பக்கத்தில் அமைந்திருக்கிறது அசோகா ஹோட்டல். இது ஒரு நான்கு நட்சத்திர ஹோட்டல். இந்த அசோகா ஹோட்டலுக்கு முன் உள்ளப் பெரியதொரு பங்களா போன்ற வீட்டில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பிரதான முகாம் அமைந்திருந்தது. இரவு சுமார் ஏழு மணியளவில் அங்கு நாம் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட போது பத்மநாபா, தம்பையா சாந்தன், யோகசங்கரி, சிறீதரன் (சுகு) ஆகிய ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் தலைமையைச் சேர்ந்தவர்கள் எங்களை வரவேற்று உரையாடினர். களைப்பாக இருந்ததால் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு ஓய்வெடுக்கச் சென்றோம். எங்கள் மூவருக்கும் அசோகா ஹோட்டலில் தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. ஹோட்டலின் முதலாவது மாடியில் 104ம் இலக்க அறையில் நாம் தங்கினோம். நாங்கள் அங்கு தங்குவதற்கான வாடகைச் செலவினை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனர் பொறுப் பேற்றுக் கொண்டார்கள். உணவு, குளிப்பானங்கள் போன்றவற்றுக்கான செலவுகளை நாங்களே செலுத்திக் கொண்டோம்.

உமாகாந்தனைச் சின்னம்மை (smallpox) வருத்தம் கடுமையாகத் தாக்கியது. சென்னையின் காலநிலை உமாகாந்தனுக்கும் ஜெயராஜாவுக்கும்

புதியது. அடிக்கடி இந்தியாவுக்கு நான் போய் வருவதால் சென்னையின் அதிக பட்ச வெய்யிலின் வெப்பமும் கூட எனக்குப் பழக்கப்பட்டது. வெய்யிலுக்குத் தகுந்தாற்போல் இளநீர் குடித்துக் கொள்வேன். நான் எவ்வளவோ சொல்லியும் உமாகாந்தன் இளநீர் குடிக்கவோ தயிர் சாப்பிடவோ மறுத்துவிட்டார். அத்துடன் கடலில் பயணம் செய்ததால் கடல் குடு வேறு. சின்னம்மையால் அவர் பெரும் சிரமப்பட்டார். ஆதலால், இரண்டாம் குறுக்குத் தெருவில் இருந்த அவரது வீட்டுக்குப் போய்த் தனது பெற்றோருடன் தங்கிக் கொண்டார். ஜெயராஜாவும் புங்குடுதீவில் வசித்த தனது தாயிடம் போய் விட்டார். நான் மட்டுமே அசோகா ஹோட்டலில் தங்கி இருந்தேன். இந்த நேரத்தில் இலங்கைப் பாராளு மன்றத்துக்கான பொதுத் தேர்தல் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

தேர்தல் நடக்க இருந்ததால் வழமையைவிட மக்கள் மத்தியில் சிறிது களை கட்டி இருந்ததை அவதானித்தேன். நான் தங்கி இருந்த அந்த ஹோட்டலில் தேர்தல் வேலைகளுக்காகத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியைச் சேர்ந்தவர்களும் தங்கி இருந்தனர். சிவசிதம்பரம், யோகேஸ்வரன், சேனாதிராஜா, நீலன் திருச்செல்வம் போன்றவர்கள் முதலாவது மாடியில் நான் தங்கி இருந்த அறைக்குப் பக்கத்து அறைகளில் தங்கி இருந்தனர். அநேகமாக அவர்களுடன் கதைப்பதே எனது பொழுதுபோக்காக இருந்தது. காரணம் நான் வெளியே போவதற்குத் தயங்கினேன். பாதுகாப்பு சம்பந்தமாக எனக்குத் திருப்தி இருக்கவில்லை. நான் எங்கேயும் போவதை விரும்பிக் கொள்ளவில்லை. அசட்டுத்தனமாக எங்காவது தனியே வெளியே போவது உயிருக்கு ஆபத்தைத் தரலாம் என எண்ணினேன். யாழ்ப்பாணம் புதிய சந்தையில் எனது நெருங்கிய முஸ்லிம் நண்பன் ராஸீன் என்பரின் 'New Selection' என்னும் கடை இருந்தது. அதே போல் இன்னோர் முஸ்லிம் நண்பரான அனஸ் என்பவரின் 'Fancy House' என்னும் கடை பெரிய கடை வீதியில் இருந்தது. இந்த இரு நண்பர்களையும் பார்க்க வேண்டும் போல் தோன்றியது. அத்துடன் யாழ் வைத்தியசாலைக்கு முன்னால் உள்ள குட்லக், யாழ் பல நிலையத்தில் உள்ள சுந்தரம் கடை எனப் பல நண்பர்களைப் பார்க்க வேண்டும் போல் தோன்றியதால் சாதாரண ஒருவர் போல் புறப்பட்டு இந்த இடங்களுக்குப் போனேன், சுந்தரம் என்னைக் கண்டவுடன் திகைத்துப் போனான்.

நான் எப்படி வந்தது, எங்கே தங்கி நிற்பது போன்ற விபரங்களை யாருக்கும் சொல்லவில்லை. சுந்தரத்தைப் பின்பு சந்திப்பதாகப் பொய் கூறி விடை பெற்றேன். அனஸ்ஸைச் சந்திக்க முடியவில்லை. ராஸீனைக் கண்டேன். நான் நாட்டை விட்டுப் புறப்பட முதல் 1982ஆம் ஆண்டு றம்ழான் பண்டிகைக்கு எனது மனைவியுடன் ராஸீன் வீட்டுக்குப் போய் விருந்து சாப்பிட்டு மகிழ்ந்ததை நினைவு கூர்ந்து கொண்டோம். பலதை நினைத்து நண்பர்களுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் எனது மனதில் நிம்மதி இருக்கவில்லை. மாற்று இயக்கத்தைச் சேர்ந்த யாராவது என்னை

அடையாளம் கண்டு கொண்டால் என்ற பயம் மனதை அரித்துக் கொண்டே இருந்ததால் ஓடி விடும்படி என் மனம் கூறியது. ஏதாவது நடந்து விட்டால்? அனைவரிடமும் பின்பு சந்திப்பதாகப் பொய் கூறி விடை பெற்றேன். மீண்டும் அசோகாவினுள் நுழைந்து நிம்மதி அடைந்தேன்.

சுமார் பன்னிரண்டு நாட்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கி இருந்தேன். எனது சொந்தப் பாதுகாப்பை முன்னிட்டு இந்த நாட்களில் எனது சொந்த ஊரான மயிலிட்டிக்குக் கூடப் போகவில்லை. எனது வீட்டுக்குப் போகவேண்டும், பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தாலும் நான் போகவில்லை. வெளியே எங்கும் போகாவிட்டாலும் இந்த நாட்கள் மகிழ்ச்சியாகவே போயின. எனது சக உத்தியோகத்தரும் அருமை நண்பனுமான குணாளன் என்னை வந்து பார்த்தார். இப்படிப் பல நண்பர்கள் வந்து பார்த்துப் போயினர், ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் நான் அசோகா ஹோட்டலுக்கு முன் இருந்த ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் முகாமுக்குப் போய் அங்கு நடக்கும் நடவடிக்கைகளை அவதானித்துக் கொள்வேன். பொது மக்களின் விசாரணைகள், பொது நிர்வாக அலுவல்கள் என அங்கு பல விதமான அலுவல்கள் நடந்து கொண்டிருக்கும். இம்முகாம் அமைந்திருந்தது பெரியதொரு வீட்டிலாகும். இலங்கையின் அரசியல் நிர்வாகம் அரச சபையாக (state council) இருந்த காலத்தில் ஊர்க் காவற்றுறையைச் சேர்ந்த சேர் வைத்திலிங்கம் துரைசுவாமி அதில் அங்கத்தவராக இருந்தார். டொன் ஸ்ரீபன் செனநாயக்கா காலத்தில் இவர் சபாநாயகராக இருந்தார். அவரது வீடுதான் இது. இவரது மகனே யோகேந்திரா துரைசுவாமி. இலங்கையின் முன்னாள் ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் நெருங்கிய சகாவான யோகேந்திரா துரைசாமி யாழ்ப்பாணத்தின் அரசாங்க அதிபராக இருந்தவர்.

இந்த வீட்டின் பிற்பகுதியில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனரின் சிறியதொரு சிறை இருந்தது. இச்சிறைக்குள் பல கைதிகள் இருப்பதைக் கவனித்தேன். இக்கைதிகளில் பல தரப்பட்டவர்கள் இருந்தனர். அரசியல் கைதிகள், திருடர்கள், ஏமாற்றுப் பேர்வழிகள், மோசடி செய்தவர்கள் எனப் பலர் இருப்பதாக அறிந்து கொண்டேன். இச்சிறைக்குள் போவதற்கு அனுமதி பெறவேண்டும். திருகோணமலையைச் சேர்ந்த பரமு என்ற போராளி சிறைகளுக்குப் பொறுப்பானவராக இருந்தார். அவரிடம் அனுமதி பெற்று மனிதாபிமான ரீதியில் அரசியல் கைதிகளுடன் உரையாடினேன். விடுதலைப் புலிகள் என்ற சந்தேகத்தில் தம்மைக் கைது செய்து வைத்திருப்பதாகவும், தாங்கள் ஒன்றும் தெரியாதவர்கள் என்றும் பல இளைஞர்கள் வேதனையுடன் சொன்னார்கள். “இதில் சிலரை விடுதலை செய்ய முடியுமா? அவர்களை நான் சிபாரிசு செய்கிறேன்” என்று சுரேஷ் பிரேமச்சந்திரனிடம் கேட்டேன். என்மீது கொண்ட மரியாதையின் நிமித்தம் அவர் மறுப்புத் தெரிவிக்காமல் எனது வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டார். அது மட்டுமல்ல. அவர் பல சந்தர்ப்பங்களில் எனது வேண்டுகோள்களுக்குச் செவி சாய்ந்து நடந்து கொண்டார். பத்மநாபாவுக்கு

அடுத்த நிலையில் இருந்த ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் மத்திய கமிட்டி உறுப்பினர் சுரேஷ் பிரேமச்சந்திரன் என்பதால், அவர் மிகவும் அதிகாரம் படைத்தவராக இருந்தார்.

நான் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் முகாமில் இருப்பதை அறிந்து என்னைத் தெரிந்த பலர் வந்து சந்தித்தனர். இந்திய இராணுவ முகாமில் அல்லது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் முகாமில் விசாரணைக்குத் தடுத்து வைக்கப் பட்டிருக்கும் தமது உறவினர்களை, பிள்ளைகளை, சகோதரங்களை விடுதலை செய்ய உதவுமாறு வந்தவர்களில் பலர் என்னிடம் மன்றாடினர். என்னால் மனம் விட்டு நட்புடன் பழகக்கூடிய பத்மநாபாவிடமும், சுரேஷ் பிரேமச்சந்திரனிடமும் மேற்கூறியவர்களின் குறைகளைச் சொல்லித் தீர்த்து வைத்தேன்; சில சம்பவங்களைத் தீர்த்து வைக்க முயற்சித்தேன். பலருக்கு இந்திய இராணுவ முகாம்களுக்குக் கடித மூலம் சிபாரிசு செய்யப் பட்டது.

யாழ்ப்பாணம் குருநகர் மக்கள் மத்தியில் நான் நீண்ட காலமாக அரசியல் வேலை செய்திருக்கிறேன். ஒரு காலத்தில் அல்பிரட் துரையப்பாவின் கோட்டையாக விளங்கிய குருநகரின் பல பகுதிகள் எங்கள் அரசியல் வேலைகளால் எமது கோட்டையாக மாறின. நான் வந்திருந்ததை அறிந்த பலர் வந்து அன்புடன் உரையாடிச் சென்றனர். தினமும் குருநகரில் இருந்து உணவு வகைகள் வரத் தொடங்கின. எனக்குப் பிடித்தமான மீன் குழம்பு, மீன் சொதி நான் சாப்பிட்டு அலுக்கும் அளவுக்குப் பல குடும்பங்கள் கொண்டு வந்தன. குருநகர் கிராம சேவகராக இருந்த இதயன் அடிக்கடி என்னிடம் வந்து போனார். இவர் ஏற்கனவே தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் குருநகர்க் கிளையில் எட்வின், ரஞ்சித், சேகர், சவரியான், இராசா போன்றவர்களுடன் இயங்கியவர். இதயனின் நட்பும் அவரது சுறுசுறுப்பான வேலையும் என்னால் மறக்க முடியாது. இதயன் மார்பு நோயால் பின்பு இறந்து விட்டாலும் அவரது நினைவுகள் மறக்க முடியாதவை.

குருநகரை நினைத்தாலே எம்மீது பாரிய அன்பு கொண்ட அனைத்துக் குடும்பத்தவர்களும் கண்ணில் தோன்றி ஈரமாக்குகின்றனர். முக்கியமாக வேதநாயகம் குலமக்கா குடும்பம், வெல்லத்தார் குடும்பம், வெத்திலை இராசா குடும்பம், டொக்டர் ஆபிரகாம். வின்சன்ட் குடும்பம், எட்வின், செல்வின் குடும்பம் எனப் பலர் கண்களில் எப்பவும் நிழலாடிக் கொண்டே இருக்கின்றனர். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து குருநகர் ஊடாகக் கொழும்புத் துறை போகும் பஸ்ஸில் ஏறினால் எமக்குத் தெரியாதவர்களே (ஓட்டுநர், நடத்துநர் முதற்கொண்டு) இல்லை என்று சொல்லலாம்.

இந்திய இராணுவம் தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரதேசங்களில் நிலை கொண்டிருந்த வேளையில், அந்த நேரத்தில் வடகிழக்கு மாகாணத்தின் அதிகாரத்தைத் தமது கையில் வைத்திருந்த ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்தினர் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள்மீது பிரயோகித்த வன்முறைகளை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. மக்களைத் துப்பாக்கி முனையில் ஆளலாம்

எனச் சில ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் தலைகள் நினைத்தன. தாங்களும் புலிகள் போல் நடந்து கொண்டால் மக்கள் பயப்படுவர்; தங்களுக்கு ஆதரவு தருவர் எனப் பெரியதொரு தப்புக் கணக்குப் போட்டனர். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவர் இந்தக் கணக்கை எனக்கே போட்டுக் காட்டினார். இவர்கள் யாரும் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் கட்டமைப்பு பற்றிப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்றே எண்ணுகிறேன். அங்கு அராஜகம் என்பது கட்டி வளர்க்கப்பட்ட ஒன்று. விடுதலைப் புலிகள் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் மத்தியில் தீவிரமான பொடியளாக அல்லது தேவைப்படும் பட்சத்தில் எவரையும் எந்த நேரத்திலும் கொல்லக் கூடியவர்களாக, பிழை விட்டால் மன்னிக்க மாட்டார்கள் என்றே அறிமுகமானவர்கள். ஆனால் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் மக்கள் மத்தியில் ஈழ மாணவர் பொது மன்றத்தினுடாக வெளிப்பட்டவர்கள். அதைத் தீவிரவாத இயக்கம் என்பதைவிட இடது சாரிக் கருத்துக்கள் கொண்ட விளிம்பு நிலை மக்களின் இயக்கமாகவும், அனைத்தியக்கங்களையும் அணைத்துப் போகும் தன்மை கொண்ட இயக்கமாகவும், சர்வதேச அளவில் தமது போராட்டத்தை எடுத்துச் செல்லக்கூடிய இயக்கமாகவுமே தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் பார்த்தனர். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இப்படித்தான் இருக்கும் என நம்பிய மக்கள் அது எப்படி எல்லாமோ மாறத் தொடங்க அதைச் சீரணிக்க மறுத்தனர். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் கட்டமைப்பு, புதிதாக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனர் மேற்கொண்ட வேஷத்துக்கு நெளிவு சுளிவாக அசைந்து கொடுக்க மறுத்தது. இதனால் இயக்கத்துக்குள் இருந்த போராளிகள் தாங்கள் நினைத்ததைச் செய்யப் புறப்பட்டனர். புலிகளால் நேரடியாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், புலிகளால் தனது சகோதரத் தோழனை இழந்தவர்கள், புலிகளால் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் மீது பிரயோகிக்கப்பட்ட அராஜகங்களையும் கொலைகளையும் மறக்க முடியாதவர்கள் பழிக்குப் பழி எனப் புலிகளைத் தேடி அழித்தனர். புலிகள் செய்வது தவறு எனக் கண்டித்தவர்கள் தமக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோது கொள்கைகளை மறந்தனர். பாவம் வெறி கொண்டலைந்தனர்.

புலிகளின் மறைவிடமாக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இருக்கிறது எனத் தகவல் கிடைத்ததும் அதை முதலமைச்சரின் காதுில் போட்டனர். அப்பொழுது யாழ் பல்கலைக்கழகத்துக்கு மாகாண சபையின் உதவி ஏதோ தேவையாக இருந்தது. அது பற்றிப் பேச அங்கு சென்ற முதலமைச்சர் வரதராஜப்பெருமாள் துணைவேந்தரை அழைத்து யாழ் பல்கலைக் கழகத்தைப் பொற்கோவில் (Golden Temple) ஆக்கவேண்டாம் என்று எச்சரிக்கை செய்தார்.

இந்தியாவின் பஞ்சாப் மாநிலத்தில் சீக்கியர்கள் பிரிவினை கோரி காலிஸ்தான் தேசத்துக்காக போராடினர். பிரிவினைக் கோரிக்கை உச்ச நிலையடைந்து 1980களில் தீவிரவாதம் தலை தூக்கியது. காலிஸ்தான் தேசத்தின் பெயரில் கொலைகள் மலிந்து போயின. பிந்திரன்வாலே

தலைமையிலான தீவிரவாதிகள் சீக்கியர்களின் புனிதக் கோவிலான பொற்கோவிலுக்குள் இருந்துகொண்டு தமது தீவிரவாத நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர். கிறிஸ்தவர்களுக்கு வத்திக்கான் போல், இஸ்லாமியர்களுக்கு மெக்கா போல், சீக்கியர்களுக்கு அம்ரிட்சாரில் (Amritsar) அமைந்துள்ள பொற்கோவிலாகும். அரச படைகளால் நெருங்க முடியாத பொற்கோவிலுக்குள் பிரிவினைவாதிகள் சுலபமாகக் குடி கொண்டனர், உலா வந்தனர். பொற்கோவிலுக்குள் இராணுவ நடவடிக்கை எடுக்க இராணுவ அதிகாரிகள் பலமுறை முயன்றும் இந்தியப் பிரதமர் இந்திராகாந்தி எந்தவிதமான சாதகமான பதிலும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கவில்லை. பிரிவினைவாதிகளின் வன்முறை நடவடிக்கைகள் நாளுக்கு நாள் மோசமாகிக் கொண்டு போனது. 1984ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்துக்கும் மேலாக மாத்தத்துக்கும் இடையில் மட்டும் 150 பேர்கள் காலிஸ்தான் பெயரில் கொல்லப்பட்டனர். இறுதியில் பொற்கோவில்மீது இராணுவ நடவடிக்கை எடுப்பதைவிட வேறு வழியில்லாது இந்திராகாந்தி இராணுவ நடவடிக்கைக்கு அனுமதி கொடுத்தார்.

1984ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 4ஆம் திகதி இரவு 'ஒப்பரேசன் ப்ளூ ஸ்டார்' (Operation Blue Star) என்னும் பெயரில் பொற்கோவிலின்மீது இராணுவ நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. 6ஆம் திகதி வரை நடைபெற்ற இந்த நடவடிக்கையில் பொற்கோவில் மிக மோசமாகத் தாக்கப்பட்டது. பொற்கோவிலுக்குள் புகுந்த டாங்கிகள் பளிங்கினால் செய்யப்பட்ட தரைகளை நொறுக்கி நாசமாக்கின. பழம் பெரும் அரும் பொருட்கள், கையெழுத்துப் பத்திரங்கள் எரிந்து நாசமாகின. இறுதியில் பிந்திரன் வாலேயும் அவரது சகாக்களுமான முப்பத்தொரு பிரிவினைவாதிகள் கொல்லப்பட்டனர்; மிஞ்சியவர்கள் சரணடைந்தனர். சரணடைந்தவர்களில் பிந்திரன் வாலேயின் தளபதி போன்று விளங்கிய ஹர்மிந்த சிங் சாது முக்கியமானவர்.

இதுதான் வரதராஜப்பெருமாள் துணைவேந்தரை மறைமுகமாக எச்சரிக்கை செய்ய உதாரணமாகச் சுட்டிக்காட்டிய பொற்கோவில் மீதான தாக்குதலின் கதை. தேவை ஏற்படின் பொற்கோவில் போல் யாழ் பல்கலைக் கழகம் தாக்கப்படும் என்பது போன்ற தோரணைபடக் கதைப்பதன் மூலம் மக்களையும் கல்விமான்களையும் வெல்ல முடியாது என்பது அரசியல் அனுபவம் மிக்க வரதராஜப்பெருமாளுக்கே தெரியாமற் போனதுதான் வேதனை.

பத்திரிகைச் சுதந்திரம், எழுத்துச் சுதந்திரம் பற்றி எல்லாம் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் கொண்டிருந்த கருத்து நன்றாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் இவர்கள் தமது அதிகார காலத்தில் பத்திரிகைகள்மீதும், பத்திரிகையாளர்கள் மீதும் நடந்து கொண்ட விதம் மனதுக்குத் திருப்தியைக் கொடுக்கவில்லை. நான் திருகோணமலையில் நின்றபொழுது ஒரு நாள் வெளிவந்த 'வீரசேகரி' பத்திரிகையின் அனைத்துப் பிரதிகளையும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனர்

பறிமுதல் செய்து தீயிலிட்டதை நேரில் பார்த்தேன். கதைத்தும் பயன்றும் போனது. இதற்காக இந்தப் பத்திரிகையாளர்களும் பத்திரிகைகளும் மிகுந்த பத்திரிகா தர்மத்துடன் தான் நடக்கின்றனரா என்றால், இல்லை என்னும் வெட்கக்கேடான பதிலே கிடைக்கின்றது. பிறவுண் வீதியில் அமைந்திருந்த புலிகளின் முகாமில் இருந்த ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பதினெட்டுப் போராளிகள் அருணாவினால் மிருகத்தனமாகக் கொல்லப்பட்ட செய்தியை 1987ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 6ஆம் திகதி வெளிவந்த 'ஈழமுரசு' பத்திரிகை, '18 சமூக விரோதிகள் மரணம்' என வக்கிரமாக எழுதியது. வெளிநாடுகளில் பாருங்கள், எம்மவரால் வெளியிடப்படும் எந்தப் பொதுப் பத்திரிகையாவது சார்பற்ற தகவல்களைத் தருகிறதா? விடுதலைப் புலிகளைப் புகழ்வதிலும் அவர்களைத் திருப்திப்படுத்தும் செய்திகளை வெளியிடுவதிலும் போட்டி போட்டுக் கொள்கின்றன. முக்கியமாகப் பாரிஸில் வெளிவரும் பத்திரிகைகளின் பக்கங்களைப் புரட்டும்போது கோபம் ஏற்படவில்லை, பரிதாபம் ஏற்படுகிறது. ஷேக்ஸ்பியர் வார்த்தையில் சொன்னால் அரசனை மிஞ்சிய அரச விசுவாசிகள் ஆகத் தம்மைத் காட்டிக் கொள்கின்றனர். ஆனால் எனது அனுபவத்தின்படி தமது அரசியல் எதிரிகளைவிட, இது போன்ற ஆட்கள் அல்லது வியாபாரிகளே ஆபத்தானவர்கள் என்பது விடுதலைப் புலிகளுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

தமக்குக் கிடைத்த அதிகாரத்தையும் பண பலத்தையும் வைத்து மக்களை அரசியல்படுத்துவதற்குப் பதிலாக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனர் தம்மை ஆயுதமயப்படுத்தினர். நடக்கக் கூடாததையெல்லாம் நடத்தி முடித்தனர். முடிவு புலிகளுக்கும் இவர்களுக்கும் வித்தியாசமில்லாமல் போனது. தடி எடுத்தவர்களில் வல்லவன் பக்கம் கூட்டம் திரண்டது. கூட்டத்தைத் திரட்டிக் கொடுத்த பெருமையை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனர் தட்டிக் கொண்டனர். அவர்களது போக்குத் தவறானது என்பதை நான் சுட்டிக் காட்டியபோது யாரும் அதைக் கணக்கில் எடுக்கவில்லை. ஆனால் எனக்கு ஒன்று மட்டும் உறுதியாகத் தெரியும். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் அதிகாரம் வடகிழக்கில் நிலவிய காலத்தில் நடந்த வன்முறைகள், அராஜகங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு சிலரின் தவறான போக்கே காரணம். ஆனால் இந்த ஒரு சிலரின் ஆதிக்கம் இயக்கத்துக்குள் தலை தூக்க விட்டதுதான் தவறு. பத்மநாபா என்ற ஒருவர் மனித நேயமுள்ளவராக இருந்தால் மட்டும் எல்லாம் நல்லபடியாக நடந்துவிடும் என எதிர்பார்க்க முடியாது. தவறுகளுக்கு மக்கள் முன் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும். நடந்த தவறுகளுக்காக இயக்கத்தின் தலைமை பகிரங்கமாக வருத்தம் தெரிவிக்க வேண்டும் என்ற என் போன்றவர்களின் கோரிக்கை உதாசீனம் செய்யப்பட்டது.

சாந்தன் என்னும் யோகசங்கரியின் நண்பர் ஒருவர் யாழ் இந்துக் கல்லூரிக்கு அண்மையில் வசித்தார். அவர் அடிக்கடி ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் முகாமுக்கு வந்து தனது நண்பருடன் பேசிவிட்டுப் போவார். அவர் எந்த அரசியல் இயக்கத்தையும் சாராதவர். அவர் அங்கு அடிக்கடி வந்து

போனதால் என்னுடனும் நட்பானார். பேசும்பொழுது மென்மையாக சத்தம் இன்றிப் பேசுவார். வார்த்தைகளை அளந்து மிக நாகரிகமாகப் பேசுவார். இளம் குடும்பஸ்தர். குழந்தைகள் உண்டு. எத்தனை என்பதை மறந்து விட்டேன். அநேகமாக மாலை நேரங்களிலேயே முகாமுக்கு வருவார். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போராளிகள் வெளியே மக்களுடன் விடும் தவறுகள் பற்றியும் மக்களின் பிரச்சினைகள் பற்றியும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் கவனத்தில் கொண்டு வருவார், ஒருநாள் மொக்கன் கடைச் சாப்பாட்டின் சுவைபற்றி நாம் கதைத்தோம். எமது விருப்பத்தைத் தெரிந்து கொண்டவர் தனது மனைவி மூலம் அப்படிச் சுவையான சாப்பாடு, முக்கியமாகப் புட்டு சமைத்துக் கொண்டுவந்து தந்தார். இறுதியாக அவரைக் கண்டபோது வெள்ளை முழுக் காற்சட்டையுடனும் நீலக் கோடுகள் போட்ட வெள்ளை சட்டையுடனும் வந்திருந்தார். அன்று எம்முடன் கதைத்து விட்டுப் போனவரை நிடுநிசியில் அவரது வீட்டுக்குப் போய்ப் புலிகள் கொலை செய்தனர் என்கிற செய்தி என்னைநிலைகுலைய வைத்தது. யோகசங்கரியின் நண்பன், எம்முடன் வந்து கதைப்பவர் என்பதைத் தவிர, வேறு இயக்கங்களுக்கோ அல்லது மக்களுக்கோ எந்தத் தவறும் செய்யாதவர் இப்படி அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்டது மிகவும் கொடுமையானது. அவரைக் கொன்றதன் மூலம் விடுதலைப் புலிகளுக்கு என்னதான் லாபம் கிடைத்ததோ தெரியவில்லை. ஒரு பெண் விதவையானதுதான் மிச்சம்.

இலங்கைப் பாராளுமன்றத்துக்கான பொதுத் தேர்தல் 1989ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 15ஆம் திகதி நடைபெற்றது. இந்த நேரத்தில் நான் யாழ்ப்பாணத்தில் நின்றேன். இத்தேர்தலில் வடகிழக்கு மாகாணங்களில் நல்லதொரு சுதந்திரமான நிலையில், மக்கள் தங்கள் விருப்பப்படி சுதந்திரமாக வாக்களித்தனர் என்று சொல்ல முடியாது. இத்தேர்தலில் பல வாக்களிப்பு மோசடிகள் நடந்ததை உணரக் கூடியதாக இருந்தது. ஈழப்புரட்சி அமைப்பினர் வெளிப்படையாகவே தேர்தல் மோசடிகளில் ஈடுபட்டதாக அறிந்தேன். உடல்நிலை நன்றாக உள்ளவர்களே ஈரோஸ் அமைப்பினரால் வாகனங்களில் ஏற்றி வாக்கு நிலையங்களுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டதை நானே நேரில் கண்டேன். வாக்களிப்புத் தினத்தன்று பலத்த பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்து வாக்களிப்பு நிலையங்களுக்குச் சென்று பார்த்துவர பத்மநாபா ஏற்பாடு செய்தார். எனக்குப் பாதுகாப்பாக இரண்டு வாகனங்களில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் போராளிகள் ஆயுதங்களுடன் வந்தனர். குருநகர் சவக்காலைச் சந்தியில் அமைந்திருந்த வாக்களிப்பு நிலையத்துக்குச் சென்ற போது ஈரோஸ் இயக்கத்தலைவர்களில் ஒருவரான பாலகுமாரைக் கண்டேன். நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு சந்தித்தால் கதைப்பதற்கு நிறைய இருந்தது. ஆனாலும் சிறிது நேரமே கதைக்கக் கூடியதாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணம் சென்பற்றிக்ஸ் கல்லூரியில் அமைந்திருந்த வாக்களிப்பு நிலையத்தில் மட்டுமே மக்கள் கூட்டம் காணக் கூடியதாக இருந்தது. மற்றைய இடங்களில் மிகவும் மந்த நிலையே காணப்பட்டது.

தேர்தல் முடிவுகள் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினரரை வெகுவாகப் பாதித்தன. அசோகா ஹோட்டலில் தங்கி இருந்த அவர்களைப் பார்க்க வேதனையாக இருந்தது. யோகேஸ்வரன், நீலன் திருச்செல்வம், மாவை சேனாதிராஜா போன்றவர்களின் அறைகளுக்குச் சென்று அவர்களின் துயரில் பங்கு கொண்டேன். அரசியல்வாதிகளுக்குத் தேர்தல் தோல்வி என்பது பெரும் துயரான, வெட்கக்கேடான விடயம், தேர்தலில் நின்ற தமது மூன்று வேட்பாளர்களும் வெற்றி பெற்றதால் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனர் மிகவும் உற்சாகமாகக் காணப்பட்டனர். வேடிக்கை என்னவென்றால் தேர்தலில் வென்ற யோகசங்கரியின் வீட்டில் ஆடு அடித்து விருந்து படைக்கப்பட்டதே. ஒரு காலத்தில் பாராளுமன்றப் பாதையை நிராகரித்தது மட்டுமல்லாது பாராளுமன்றத் தலைவர்களை மிகவும் கடுமையாக விமர்சித்துப் பாராளுமன்றப் பதவிகளைத் துறந்து போராட்டத்துக்கு வருமாறும், போராட்டத்தின் மூலம் மட்டுமே தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாம் என மிகத் திடமாகக் கூறிப் புறப்பட்ட பொடியள் இயக்கங்களுக்குள் ஈரோஸ் இயக்கமும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கமும் மிகத் தீவிரமாகப் பேசியவர்கள். அவர்களே பாராளுமன்றக் கதிரைகளைக் கட்டி அழப் புறப்பட்டது பச்சைப் போலித்தனத்தை உரித்துக் காட்டியது. அப்போதெல்லாம் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் பத்திரிகைகளைப் பார்த்தால் நளிமான சிரிப்புத்தான் வரும். அங்கே புரட்சி, இங்கே புரட்சி என எழுதியவர்கள் பாராளுமன்றத்தில் தமது உறுப்பினர்கள் அதைப் பேசினர். இதைப் பேசினர் எனப் பெரியபெரிய தலைப்புக்களுடன் பக்கத்துக்குப் பக்கம் மகிழ்ச்சியுடன் எழுதிப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டனர். வரலாற்றுச் சக்கரம் பின் நோக்கி நகர்வதில்லை என்பர். தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் போராட்டத்தில் எத்தனை வரலாற்றுச் சக்கரங்கள், எத்தனைப் பித்தலாட்டங்கள், காலத்துக்குக் காலம் உருமாறும் போராட்டங்கள், கடந்த காலங்களும் இனி வரப்போகும் காலங்களும் பெரிய வித்தியாசம் இல்லாத காலங்களே. ஆக மொத்தம் ஈழத் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள், அனைவராலும் ஏமாற்றப்பட்டு நெற்றியில் நாமம் போடப்பட்ட அப்பாவினாகவே வரலாற்றில் இடம் பெறப் போகின்றனர்.

ஹோட்டல் அறையில் நல்ல தூக்கமாக இருந்தேன். காலை ஏழு மணி இருக்கும். பத்மநாபா எனது அறைக்குள் வந்து என்னை எழுந்திருக்கச் சொன்னார். குளித்துவிட்டு வந்த என்னிடம் யாழ்ப்பாணம் நகரைச் சுற்றி வருவோம் என அழைத்தார். பத்மநாபாவிடம் இருந்த நல்ல பழக்கங்களில் ஒன்று அதிகாலை எழுந்து படித்தல், குளித்தல். நாங்கள் சென்னை சூளைமேட்டில் இருந்த நாட்களில் காலைத் தேநீர் குடிக்கக்கூட வழி இருக்காது. ஆனால் பத்மநாபா எழுந்து குளிக்கும் சத்தம் கேட்கும்.

ஆயுதம் தாங்கிய சுமார் இருபத்தைந்து பேராளிகள் முன் பின் தொடர நாங்கள் யாழ் பஸ் நிலையம், கஸ்தூரியார் வீதி, வின்சர் தியேட்டரடி, வெலிங்டன் தியேட்டரடி என வலம் வந்தோம். ஒரு காலத்தில் சுமமா அலைந்த யாழ் நகர வீதிகளில் இன்று ஆயுதம் தாங்கிய பாதுகாப்புடன்

அலைய வேண்டிய வெட்கக்கோடான நிலையை எண்ணினேன். எனக்குப் பாதுகாப்பு யாரிடம் இருந்து வேண்டும்? காலம்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

எமது ஊர் உலா இப்போது முனியப்பர் கோவிலடியைச் சென்றடைந்தது. பத்மநாபா தெய்வம், தெய்வ வழிபாடு, கோவில் போன்ற தெய்வ நம்பிக்கைகள் சார்ந்த விடயத்தில் என்னைப் போன்ற அணுகுமுறை கொண்டவர். மேற்கூறிய எதிலும் நம்பிக்கை அற்றவர். ஆனால் என்னைப் போலவே நம்பிக்கை உள்ளவர்களின் செயற்பாட்டுக்கு குறுக்கே நிற்க மாட்டார்; வேண்டிய உதவியும் செய்வார். முனியப்பர் கோவிலில் புற்களும் புதர்களும் வளர்ந்து நிறைந்து மக்கள் வழிபாடு அற்று இருப்பதை அவதானித்த பத்மநாபா உடனடியாக அவை அனைத்தும் துப்பரவு செய்யப்பட்டு, மக்கள் வழிபாட்டுக்கு ஒழுங்கு செய்யும்படித் தன்னுடன் வந்த யாழ் நகரப் பொறுப்பாளருக்குப் பணித்தார். முனியப்பர் கோவிலடியில் இருந்து மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்தை நோக்கி வரும்பொழுது ஒரு பக்கத்தில் இருந்த வீரசிங்கம் மண்டபம், நீகல் தியேட்டர் இரண்டும் அழிந்த நிலையில் இருப்பதை அவதானித்தேன். வீரசிங்கம் மண்டபம் என்றதும் பல நினைவுகள் மின்னல் போல் தோன்றின. தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதிநாள் நிகழ்வு கொடுமையானது. இங்கேதான் வண்ணை ஆனந்தனின் சாதி மறுப்புத் திருமணம் நடைபெற்றது. இங்கு நடந்த எத்தனையோ அரசியற் கூட்டங்கள், கௌரி முதற்கொண்டு எத்தனையோ பேரின் நடன அரங்கேற்றங்கள் நினைவுக்கு வந்தன. இங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த தந்தை செல்வநாயகத்தின் உடலுக்கு ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா முதற்கொண்டு சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா வரை அனைத்துச் சிங்கள, தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் தமது இறுதி அஞ்சலியைச் செலுத்தியது போன்ற நினைவுகள் தோன்றி மறைந்தன.

நீகல் தியேட்டர் என்றால் ஆங்கிலப் படங்களின் நினைவு வரும். யாழ்ப்பாணத்தில் அதிகமான ஆங்கிலப்படங்கள் ஓடும் தியேட்டர் நீகல் தியேட்டர். படத்தின் இடைவேளையில் தியேட்டரின் சிற்றுண்டிச் சாலையில் விற்கப்படும் அவுஸ்திரேலிய வெண்ணெய்க் கட்டிகள் (Chees) எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். ஒரு சிறிய கட்டியின் விலை 10 சதமாகும். அத்துடன் அங்கு விற்கப்பட்ட பியர் (Beer) கொஞ்சம் அருந்தினால் சுகமாகத்தான் இருக்கும்.

புல்லுக்குளம் வழியாக வரும்பொழுது யாழ் நூல் நிலையம் கவனிப்பாரற்றுப் புற்களும் புதர்களும் மரங்களும் வளர்ந்து ஒரு காடுபோல் காட்சி தந்தது. இந்திய இராணுவத்தின் பாதுகாப்பு அரணாக நூல் நிலையம் பாவிக்கப்பட்டிருந்தது. இதயத்தில் இரத்தம் வடிவது போன்ற வேதனை ஏற்பட்டது. அதைப்போலவே யாழ் திறந்த வெளி அரங்கமும் இருந்த இடம் தெரியாது பெரிய பெரிய மரங்களும் புதர்களும் வளர்ந்து கட்டடத்தை மறைத்து நின்றன. சில இடைவெளிகளில் சிறிய பனை வடலிகள் கூட

வளர்ந்திருந்தன. இந்தத் திறந்தவெளி அரங்கில் எத்தனைக் கலை நிகழ்ச்சிகளை நாங்கள் பார்த்து ரசித்திருக்கிறோம். சீன சர்க்கஸ் குழுவினர் இதில் நடத்திய பயங்கரமான சாகச நிகழ்ச்சியை திறந்த வாழ் மூடாது பார்த்திருக்கிறோம். பாலச்சந்திரனின் ஓரங்க, தனிமனித நாடகமான 'அண்ணை ரைட்'ஐப் பார்த்து வயிறு நோகச் சிரித்திருக்கிறோம். யாழ்ப்பாணம் வரவிருந்த அன்றைய எதிர்கட்சித் தலைவி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படலாம் என எண்ணிய நேரத்தில் சிறையில் இருந்து வெளியேறிய இளைஞர்கள் ஒன்றுகூடி அவருக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுப்பதென முடிவெடுத்து இதே திறந்தவெளி அரங்கில் பல்லாயிரக்கணக்கில் திரண்டிருந்த மக்கள் மத்தியில் அவர் உரையாற்ற வழி வகுத்தோம். அன்றைய பாதுகாப்புப் பணியில் முன் நின்றவர்களில் நான், முத்துக்குமாரசாமி, சூரியகுமாரன், பகீரதன் (அமிர்தலிங்கத்தின் இரண்டாவது மகன்) ஜெயம், சந்திரகுமார் ஆகியவர்கள் இப்போதும் நினைவில் நிற்கின்றனர். "உங்கள் அரசாலேயே (சிறிமாவோ அரசு) கைது செய்யப்பட்டுப் பல ஆண்டுகள் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட இளைஞர்களே இன்று உங்களுக்குப் பாதுகாப்பு அரணாக இங்கே நிற்கின்றனர்" என அமிர்தலிங்கம் தனது உரையில் சுட்டிக் காட்டினார். கூட்டம் முடிந்தபின் எங்களின் கைகளைப் பிடித்து நீண்ட நேரம் உரையாடிய முன்னாள் பிரதமர் தனது வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

அப்படியே யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரியின் வளாகத்துக்குள் போனோம். பத்மநாபா யாழ் மத்திய கல்லூரியின் பழைய மாணவர். அவர் தான் படித்த வகுப்பறையைக் காட்டித் தனக்குப் பிடித்த ஆசிரியர்கள், தாங்கள் ஓடி விளையாடிய இடங்கள் போன்றவைகளை நினைவு கூர்ந்தார். அப்படியே வேம்படி மகளிர் கல்லூரி வழியால் வந்தோம். வெள்ளைச் சட்டையில் கறுப்பு - மஞ்சள் 'ரை' கட்டி அந்தக் கல்லூரி மாணவிகள் வரும்பொழுது ஒரு கம்பீரமாகத்தான் இருக்கும்.

இந்த நினைவுகளுடன் நடந்து வந்த பொழுது தீக்கிரையாகி இடிந்து போயிருந்த யோகேஸ்வரனின் வீடு கண்ணில் பட்டது. அவரது வீடே ஒரு வரலாறு சொல்லும். இயக்கங்களின் தலைவர்களான பொடியன்களில் யார்தான் அந்த வீட்டுக்கு வந்து போகாதவர்கள். வரலாறு எவ்வளவு கொடுமையானது. வேதனையுடன் தலையைத் திருப்பியபொழுது வெள்ளை வெளேரெனக் காட்சி தந்தது யாழ் வைத்தியசாலைத் தாதிகள் விடுதி. வெள்ளைப் புறாக்களைப் போல் அங்கும் இங்கும் என அலையும் தாதிகளின் நினைவு வந்தது. முக்கியமாக எனது இதயத்தின் சந்தோஷ நரம்பை அறுத்த அந்தத் தாதியின் நினைவு மின்னல் போல் வந்து போனது. இப்படியே பல நினைவுகளுடன் ஆஸ்பத்திரி வீதியால் வந்து மணிக்கூட்டு வீதியில் திரும்பி மீண்டும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் முகாமுக்கு வந்தோம். இப்படி யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமல்ல, ஈழத்தின் ஒவ்வொரு அங்குலத்திலும் எனது கால அடையாளம் இருக்கும். இப்பொழுதும்

என்னைக் கண்டால் சொல்வதற்கென எத்தனையோ கதைகளுடன் அந்த மண் காத்திருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரிந்த வேதனையான உண்மை.

வடகிழக்கு மாகாணத்தின் தலைநகரமாகத் திருகோணமலை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் தலைமையால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. மாகாண சபையின் கூட்டத்தொடர் 1989ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 21ஆம் திகதி நடக்க இருந்ததால் நான் திருகோணமலை போக விரும்பினேன். அத்துடன் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் முக்கியப் போராளிகள் திருகோணமலையில் அந்த நேரத்தில் நின்றதால் அவர்களையும் பார்த்து வரலாம் எனத் தோன்றியது. நான் திருகோணமலைக்குப் போவதற்கான ஏற்பாடுகளைப் பத்மநாபாவும் சுரேஷ் பிரேமச்சந்திரனும் செய்தனர்.

மண்டைதீவில் அமைந்திருந்த இந்திய ஆகாயப்படையின் ஹெலிகாப்டர் தளத்துக்கு 1989ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 20ஆம் திகதி பலத்தப் பாதுகாப்புடன் நாம் இந்தியப் படையால் அழைத்துச் செல்லப் பட்டோம். என்னுடன் சுரேஷ் பிரேமச்சந்திரன் வந்தார். 'சொப்பர்' என அழைக்கப்படும் இராட்சத ஹெலிகாப்டரில் நாம் பயணப்பட்டோம். ஹெலிகாப்டரில் அப்போதுதான் நான் முதல் முதலாகப் பயணம் செய்தேன். ஹெலிகாப்டர் மேலே எழும்போது படபட என்ற சத்தத்துடன் எழுந்தது. மேலே இருந்துப் பார்த்தபொழுது யாழ் நகரம் மிக அழகாக இருந்தது. ஹெலிகாப்டர் கிளிநொச்சியில் இறங்கிச் சில இந்திய இராணுவ அதிகாரிகளை ஏற்றிக்கொண்டு திருகோணமலை நோக்கிப் பயணப் பட்டது. விமானம் போல் அல்லாது ஹெலிகாப்டர் மிகத் தாழ்வாகப் பறந்ததால் இலங்கைத் தீவின் அழகான சில பகுதிகளைப் பார்க்கக் கிடைத்தது. வானில் இருந்து (Ariel View) பார்த்தபோது காடுகளும் ஊர்களும் அழகாக இருந்தன.

திருகோணமலையில் சீனக் குடா (China Bay) விமான தளத்தில் நாங்கள் இறங்கியபொழுது எங்களை அழைத்துச் செல்ல ஜோர்ஜ் வந்திருந்தார். நீண்ட காலத்திற்குப் பின் ஜோர்ஜும் நானும் சந்தித்துக் கொண்டதால் இருவரும் கட்டித் தழுவிக்கொண்டோம். நேராகத் தனது வீட்டுக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றார். ஜோர்ஜ் வீட்டில்தான் பத்மநாபா தங்குவார் எனப் பின்பு தெரிந்துகொண்டேன். திருகோணமலை அரசினர் வைத்திய சாலைக்குப் பக்கத்திலேயே ஜோர்ஜ் வீடு இருந்தது. இந்த வீட்டின் பின்பக்கம் கடல் இருந்தது. இந்த வீட்டின் சொந்தக்காரரான ராஜன் என்பவர் தனது குடும்பத்துடன் சென்னையில் வசித்து வந்தார். சென்னையில் அவர் பாண்டியன் என்னும் பெயரில் அழைக்கப்பட்டார். அவர் எனக்கு மிகவும் பழக்கமானவர். திருகோணமலையில் கொஞ்சம் பிரபல்யமாக வாழ்ந்த இவர் சிங்களக் கடையர்களுக்குத் தண்ணி காட்டியவர் என்றால் மிகையல்ல. மிக வசதிகள் கொண்ட, எந்த நேரமும் ஆயுதம் தாங்கிய போராளிகளின் பாதுகாப்புடன் கூடிய அந்த வீட்டில் நான் தங்குவது மிகப்பொருத்தம் என்று கருதினேன். ஆனால், அன்று மாலையே என்னை அழைத்து

வரும்படி வரதராஜப் பெருமாள் கூறியதாகச் சொல்லி வாகனத்துடன் போராளிகள் வந்து நின்றனர்.

முதலமைச்சருக்கென ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அந்தப் பங்களா மிகவும் உயரமான இடத்தில் இருந்தது. எங்குப் பார்த்தாலும் பயங்கர ஆயுதங்கள் தாங்கிய போராளிகள் காவலுக்கு நின்றனர். அங்கு ஒரு சுதந்திரமற்ற நிலையை உணர்ந்தேன். எத்தனை நாட்கள்தான் ஆயுதபாணிகளின் சுற்றி வளைப்பில் இருக்க முடியும். நானும் வெளியே போய் வருவதானால் பாதுகாப்புப் படையுடன்தான் போய் வர வேண்டும் என்ற நிலை மிக வேதனையாக இருந்தது. அத்துடன் இலங்கை அடையாள அட்டை என்னிடம் இல்லாதது வேறு பயமாக இருந்தது. இதை வரதராஜப்பெருமாளிடம் சொல்லி எனக்கு ஓர் அடையாள அட்டை வேறு பெயரில் செய்ய முடியுமா எனக் கேட்டேன். எனது போட்டோ ஒட்டிய தற்காலிக அடையாளப் பத்திரம் ஒன்று வேறு பெயரில் அதிகாரிகளால் தயாரிக்கப்பட்டு எனக்குத் தரப்பட்டது.

பொய்யானதாக இருந்தாலும், அந்த அடையாளப் பத்திரத்துடன் கொஞ்சம் பயமின்றி உலாவக் கூடியதாக இருந்தது. திருகோணமலையில் இலங்கைப் பொலிஸாரின் நடமாட்டம் இருந்ததால் என்னைத் தெரிந்த யாராவது பொலிஸ் என்னை அடையாளம் கண்டு கொள்வார்களோ என்ற பயம் எனக்கு இருக்கத்தான் செய்தது. எனது பிரச்சினையை விளங்கிக் கொண்ட முதலமைச்சர், வடகிழக்கு மாகாணசபை வாகனத்தில் ஒன்றை எனக்கு ஒதுக்கித் தந்தார். அதில் பயணம் செய்யத் தொடங்கிய பின்பு பயம் இருக்கவில்லை. அது சிறந்த பாதுகாப்பாக எனக்குப்பட்டது.

இரு நாட்களுக்குப் பிற்பாடு பத்மநாபாவும் திருகோணமலை வந்து சேர்ந்தார். பத்மநாபா வந்த பின்பு நான் ஜோர்ஜ் வீட்டிலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கிக் கொண்டேன். பத்மநாபா வந்த பின் கலகலப்பாக இருக்க முடிந்தது. ஜோர்ஜ் மனதால் நல்லவரானாலும் எந்த நேரமும் கடுகடுப்பாகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டுக்கொண்டும் இருப்பார். ஆனால் தலை போகிற விடயமானாலும் பத்மநாபாவிடம் இருந்து சிரிப்பையே எதிர்பார்க்கலாம். என்ன பிரச்சினை என்றாலும் 'No problem' என்ற வார்த்தையே அவர் வாயில் இருந்து வரும். இதை அடிக்கடிச் சொல்லி மற்றவர்களை ஊக்குவிப்பார். தினமும் நாங்கள் கடலில் குளித்தோம். குளிக்கப் போனாலும் எங்கும் ஆயுதம் தாங்கிய போராளிகளின் காவல் இருந்தது. சுதந்திரமற்ற அந்தரங்கமற்ற வாழ்வை இயக்கத் தலைவர்கள் வாழ்வதற்குக் காரணம் எதிரிகள் அல்ல. நம்மவர்களுக்குப் பயந்தே என்பது ஜீரணிக்க முடியாத உண்மை. கவலை என்னவென்றால் இந்த அவல நிலை, பாதுகாப்பற்ற சூழ்நிலை, சுதந்திரமற்ற சூழ்நிலை இன்று ஈழ மக்கள் அனைவருக்கும் ஏற்பட்டிருப்பது தான்.

ஜோர்ஜ் காதல் பிரச்சினையில் சிக்கி இருந்தார் என்பது நான் திருகோண மலை போன பின்பே தெரியவந்தது. இதுபற்றிப் பத்மநாபாவே என்னிடம் கூறி என்னையும் உதவிக்கு அழைத்தார். எங்களுடன் தமிழ் இளைஞர்

பேரவையில் இருந்துப் பின் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தில் சேர்ந்து போராடிய திருகோணமலைத் தங்கமகேந்திரனின் தங்கைக்கும் ஜோர்ஜுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட காதல் இரு பக்கப் பெற்றோர்களின் எதிர்ப்புக்கிடையே தள்ளாடுவதாகப் பத்மநாபா கூறினார். நாங்கள் களத்தில் இறங்கினோம். நீண்டதொரு பேச்சுவார்த்தையின் மூலம் ஜோர்ஜின் தாயாரை இக்காதலுக்கு சம்மதிக்க வைத்தோம். தங்க மகேந்திரனின் தாயைச் சம்மதிக்க வைக்க வேண்டியது முக்கியப் பிரச்சினை. நீண்டகாலமாக எமக்கு (பத்மநாபா - நான்) தங்கமகேந்திரன் குடும்பத்துடன் உறவினர் போன்ற பழக்கம் இருந்ததால் தங்க மகேந்திரனின் அம்மாவைச் சம்மதிக்க வைப்பது பெரிய பிரச்சினை யாக இருக்கும் என்று நான் கருதவில்லை. இரண்டு பக்கத்துக்கும் தகப்பன் இறந்துவிட்டதால் தாயார்களடன் மட்டுமே பேச வேண்டி இருந்தது.

தங்க மகேந்திரனின் அம்மாவுடன் கெஞ்சி மன்றாடி அவரையும் உடன்பட வைத்தோம். இருந்தும் அவர் நீண்ட தர்க்கத்தின் பிறகே ஜோர்ஜ் உடன் தனது மகள் திருமணம் செய்ய ஒப்புக் கொண்டார். அனைவரின் சம்மதத்தையும் பெற்றுக் கொண்ட பத்மநாபா ஜோர்ஜின் திருமணத்தை மிக அடக்கமாகத் திருகோணமலை விருந்தினர் விடுதியில் நடத்தி வைத்தார். பொது மக்களும் அதிகாரிகளும் திருமணத்தன்று நேரே வந்த தமது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்து விருந்திலும் பங்கு கொண்டனர். இந்தத் திருமண வாழ்வு ஒரு வருடம் கூட நீடிக்கவில்லை. 1990ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 9ஆம் திகதி நிலாவெளிக்குப் போய்விட்டுத் திருகோணமலை திரும்பும் வழியில் புலிகளின் ஸ்னைப்பர் தாக்குதலுக்கு ஜோர்ஜ் பலியானார். அவர் கொல்லப்பட்டபோது அவருக்குப் பாதுகாப்பாகச் சென்ற இந்திய இராணுவம் அவரைப் பாதுகாக்க எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை என 1993ஆம் அண்டு நவம்பர் மாதம் 15ஆம் திகதி வெளியிடப்பட்ட UTHR (University Teacher's of Human Rights, Jaffna) இன் 12வது அறிக்கையின் 33ஆம் பக்கத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

நான் இலங்கையில் நின்ற நேரத்தில் இந்திய அமைதி காப்புப் படையின் உயர் அதிகாரிகள் முதல் சாதாரணமான இராணுவ வீரன் வரை பலருடன் உரையாடினேன். இவர்களுடனான உரையாடலின் மூலம் இவர்களால் விடுதலைப்புலிகளுடன் போராட முடியவில்லை என்பதை உணர்ந்தேன். சில தமிழ் இராணுவ வீரர்கள் எங்களுக்கேன் தேவையில்லாத வேலை என்கிற ஆதங்கத்துடன் கதைத்தனர். ஆனால் திருகோணமலைக்குத் தளபதியாக இருந்த சிவாஜிபட்டேல் புலிகள் விடயத்தில் தயவு-தாட்சண்யம் அற்றவராகவிருந்தார். இவர் போன்ற அதிகாரிகளும் இருந்தனர்; ஆனால் லெப்.ஜெனரல் எஸ்.சி.சுந்தேஷ் பாண்டே முற்று முழுதாகப் புலிகளுடனான யுத்தத்தைத் தவிர்க்க விரும்பினார் என்பது பின்பு உலகறிந்த விடயம். இதற்கிடையில் 21ஆம் திகதி நடைபெற்ற வடகிழக்கு மாகாண சபையின் அமர்வையும் பார்த்தேன். சபாநாயகர் ராம் இராஜகாரியர் சபையை நெறிப்படுத்தினார். எல்லாம் நல்லாகத்தான் இருந்தது. ஆனால்...?

வரதராஜப்பெருமாள் கொழும்பு சென்று ஜனாதிபதியையும் ஏனைய அமைச்சர்களையும் சந்திக்க வேண்டி இருந்தது. தன்னுடன் என்னையும் வரும்படி அழைத்தார். கொழும்பு செல்வது என்றவுடன் நான் தயங்கினேன். கருணாரத்தினா, பத்திரானா, சில்வா போன்ற கொலைவெறி பிடித்த பொலிஸ் அதிகாரிகளின் கண்ணில் பட்டேன் என்றால், அன்று நாடு இருந்த நிலையில் யாருக்கும் தெரியாமல் கொலை செய்து புதைத்து விடுவர் என்பது நிச்சயம். பொய்யான பெயருடன் கையில் வைத்திருக்கும் அடையாளப் பத்திரம் வேறு ஆபத்தையும் ஏற்படுத்தலாம். மேற்கூறிய பொலிஸ் அதிகாரிகள் இந்த அடையாளப் பத்திரத்தைப் பார்த்தால் நான் கொழும்பு சுற்றிப் பார்க்க வந்தவன் என்று சொன்னால் நம்புவார்களா? பொய்யான அடையாளப் பத்திரத்துடன் ஏதோ நாச காரியத்தில் ஈடுபட வந்திருக்கிறேன் என்றுதான் எண்ணுவார். கருணாரத்தினா என்மீது கடும் கோபமாக இருக்கும் பொலிஸ் அதிகாரிகளில் முக்கியமானவர். இவைகளை மனதில் கொண்டு நான் கொழும்பு வர விரும்பவில்லை என மறுத்துவிட்டேன். ஆனால் ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம் என்று வரதராஜப் பெருமாள் தட்டிக்கொடுத்தார். கொழும்பில் எங்கும் போக வேண்டாம் தன்னுடன் வந்துவிட்டுத் திரும்பவும் தன்னுடன் திருகோணமலைக்குத் திரும்பலாம் எனக் கூறினார். அத்துடன் தன்னுடன் வரும்பொழுது எந்த அதிகாரிகளும் அடையாளம் கேட்டு நிற்கமாட்டனர் என்று கூறினார்.

முதலமைச்சரும் அவரது குழுவினரும் என்ற அனுமதியுடன் இலங்கை விமானப்படை விமானத்தில் திருகோணமலையில் இருந்து கொழும்பு நோக்கிப் புறப்பட ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. வரதராஜப்பெருமாள், அவரது மனைவி கௌரி, மாகாணசபைச் செயலர் உட்பட அதிகாரிகள் சிலருடன் சீனக்குடா விமானத்தளத்தில் இருந்து நானும் கொழும்பு போனேன். இரத்மலானை விமானத் தளத்தில் எங்களை மிகுந்த மரியாதையுடன் விமானப்படை அதிகாரிகள் வரவேற்றுத் தங்கள் வாகனங்களில் ஏற்றினர்.

அரசியல் என்பது எவ்வளவு பெரிய சதி வேலையையும் ஏமாற்று வேலையும் கொண்டது. ஈரான் யுத்தத்தில் சதாம் ஹுசைனைத் தட்டிக் கொடுத்த அமெரிக்காவுக்கு இன்று அவர் பெரும் எதிரி. ஆப்கானிஸ்தான் நாட்டில் ரஷ்யப்படைகள் நிலை கொண்டிருந்த காலத்தில் ஓசாமா பின்லேடனைத் தட்டிக் கொடுத்த அமெரிக்காவுக்கு இன்று பின்லேடன் ஒரு பெரிய பயங்கரவாதி. சீக்கிய அகாலிதளக் கட்சியை ஒழிப்பதற்காக இந்திரா காந்தி பிந்திரன்வாலேயைத் தட்டிக் கொடுத்தார். முடிவு இந்திராகாந்தியே கொல்லப்படும் கதையாகியது. ஒரு காலத்தில் வரதராஜப்பெருமாள் இலங்கை அரசாங்கத்தின் சிறைக்கைதி. பின்பு மதிப்புமிக்க முதலமைச்சர். மீண்டும் எதிரி. இந்த அரசியல் சூத்திரத்தில் சிக்கிப் பலியாவது சாதாரண மக்கள்தான். போராளிகளாக இருந்தவர்கள் அரசு விமானங்களில் பறக்கின்றனர். ஹெலிகாப்டர்களில் உலா வருகின்றனர். மீண்டும்

போராளிகள் ஆகின்றனர். ஓர் அமைப்பு அரசுடன் சேர்ந்து மற்ற அமைப்பின் போராளிகளை அழிக்கிறது. பின் கதை மாறி மற்றைய அமைப்பு அரசுடன் சேர்ந்துகொள்கிறது. அப்போ யார் துரோகிகள்? யார் தியாகிகள்? எனக்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. இலங்கை அரசுடன் கூடிக் குலவாத, விருந்துண்ணாத, இலங்கை அரசிடம் பணம் வாங்காத, இலங்கை அரசின் விமானங்களிலும் ஹெலிகாப்டரிலும் அரச வாகனங்களிலும் உலா வராத இலங்கை அரசின் உதவியுடன் மற்ற இயக்கத்தவர்களை அழிக்காத இயக்கம் எம்மிடையே எது என்று எம்மால் அடையாளம் காட்ட முடியுமா? வேதனை தரும் இந்த உண்மையை நாம் ஒப்புக்கொண்டே ஆக வேண்டும்.

இன்றைய திகதியில் (செப்டம்பர் 2004) இலங்கையில் விடுதலைப் புலிகள் மிகவும் பலம் வாய்ந்த, இராணுவ ரீதியாக இலங்கை அரசுக்கு சவாலாகவுள்ள, பிரிவினை கோரும் அமைப்பு ஆகும். விடுதலைப் புலிகளை சிங்கள மக்கள் மத்தியில் ஒரு பயங்கரவாத இயக்கமாக காட்டுவதற்கு இலங்கை அரசும், மக்கள் விடுதலை முன்னணியும் (JVP) பெரும் பாடுபடுகின்றன. இலங்கை இராணுவம் புலிகளை ஒழித்துக் கட்டுவதென கங்கணம் கட்டி நிற்கிறது. ஆனால் சுப.தமிழ்ச்செல்வன், இளம்பருதி, கருணா, பலகுமாரன் போன்ற விடுதலைப் புலிகளின் முக்கிய தலைவர்கள் இலங்கை விமான நிலையத்தின் ஊடாக வெளிநாடுகள் போனார்கள், போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். விமானப்படைக்குச் சொந்தமான இலங்கை ஹெலிகாப்டர்களில் வன்னிக்கும் கொழும்புக்கும், வன்னிக்கும் கிழக்கு மாகாணத்துக்கும் என பறந்து திரிகிறார்கள். இதே நேரத்தில் வெலிக்கடைச் சிறையிலும், கழுக்குத்துறைச் சிறையிலும், பதுளை நன்னடத்தைச் சிறையிலும் நூற்றுக்கணக்கான விடுதலைப் புலிகளின் போராளிகள் வருடக்கணக்கில் சிறையிருக்கிறார்கள். கொழும்பு, தென்னி லங்கையில் பல தமிழ் இளைஞர்கள் நடமாட முடியாத புலிகள் என கைது செய்யப்பட்டு சித்திரவதைக்குள்ளாகிறார்கள். சமாதான சூழ்நிலையிலும் ஆங்காங்கே விடுதலைப் புலிகளும் இலங்கை இராணுவமும் மோதிக் கொள்கிறது. இது விளங்கிக்கொள்ள முடியாத அரசியலாகவிருந்தாலும் இந்த விடயத்தில் புலிகள் சாணக்கியத்துடன் நடந்துகொள்கிறார்கள் என்பது உண்மையே.

கொழும்பு காலிமுசுத்திடலுக்கு முன் அமைந்திருக்கும் பிரமாண்டமான தாஜ் சமுத்திரா ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலில் நாங்கள் தங்கினோம். நான் 328வது இலக்க அறையில் தங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. பின்பு என்னுடன் வடகிழக்கு மாகாண சபைப் போக்குவரத்து அமைச்சர் அபயசுப், கடற்கொழில் அமைச்சர் கிருபாகரன் ஆகியவர்களும் சேர்ந்து கொண்டனர். 1989ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 1ஆம் திகதி தொடக்கம் மூன்று நாட்கள் கொழும்பில் தங்கி இருந்தாலும் இயன்றளவு வெளியே போவதைத் தவிர்த்து விட்டேன். இருந்தும் புறக்கோட்டை வாப்பா கடை, கொள்ளுப் பிட்டி மஜெஸ்ட்ரிக் ஹோட்டல், கொம்பனித் தெரு இருந்த எனக்குத்

தெரிந்த ஒரு புங்குடுதீவுக் கடை போன்ற இடங்களுக்குச் சென்று சாப்பிட மறக்கவில்லை. அதேபோல் புறக்கோட்டை எம்.டி. குணசேனா புத்தகக் கடை, லேக் ஹவுஸ் புத்தகக் கடை ஆகியவற்றுக்குச் சென்று புத்தகங்கள் சிலவும் வாங்கிக்கொண்டேன். கொழும்பில் சுதந்திரமாக நடமாடப் பயமாகத்தான் இருந்தது. எங்காவது ஓர் இடத்துக்குப் போனால் எங்களுக்குத் தெரிந்தவர்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா என்று ஆவலாக தேடுவோம். ஆனால் எனக்குத் தெரிந்த யாரும் கண்ணில் படக்கூடாது என்பதே எனது நிலையாக இருந்தது. திருகோணமலை வந்த பிறகே மனதுக்குக் கொஞ்சம் நிறைவாக இருந்தது.

திருகோணமலையில் இருந்து மட்டக்களப்புக்கும் போய் வந்தேன். இப்போது மலையகம் தவிர நான் பார்க்க விரும்பிய இடங்கள் எல்லாம் பார்த்தாகிவிட்ட நிலையில் சென்னை திரும்பலாம் என்ற எனது விருப்பத்தை வரதராஜப்பெருமாளுக்குத் தெரிவித்தேன். நான் நினைத்தது போல் சென்னை திரும்புவது ஒன்றும் சுலபமாக இருக்கவில்லை. இந்திய உயர் அதிகாரிகளுக்கு ஒதுக்கி மீதி இடம் இருந்தால் மட்டுமே விமானத்தில் இடம் தருவர் என்ற நிலையில் தினமும் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. கப்பலில் போகவேண்டுமானால் திருகோணமலையில் இருந்து ஆறு நாட்கள் பயணம் செய்ய வேண்டும். எனவே, விமானத்தில் போக ஏற்பாடு செய்யும்படி வரதராஜப்பெருமானிடம் கேட்டேன்.

நான் யார், எங்கிருந்து வந்திருக்கிறேன், நான் உடன் சென்னை திரும்ப வேண்டியதன் அவசியம் என்பதையெல்லாம் விபரமாக வரதராஜப்பெருமாள் லெப். ஜெனரல் ஏ.எஸ்.கல்கத்திடம் கூறினார். கல்கத், தான் சென்னை போவதால் என்னைத் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்லச் சம்மதித்தார்.

விமானப்படையின் அந்த விமானம் அதி உயர் இராணுவ அதிகாரிகள் பயணம் செய்யும் விமானம் என்பதால் விமானத்திற்குள் வரவேற்பு அறைபோல் ஆசனங்கள் சிறிய மேசைகள் போடப்பட்டிருந்தன. நான் அடிக்கடிப் பல நாடுகளுக்கு விமானத்தில் பயணம் செய்தாலும் இப்படி ஒரு விமானத்தில் அப்போதுதான் பயணம் செய்தேன். சென்னை தாம்பரம் இந்திய விமானப்படைத் தளத்தில் என்னை அழைத்துப் போக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் அலுவலகத்தில் இருந்து வந்திருந்தனர். நான் கல்கத்துக்கு நன்றி சொல்லி விடைபெற்றேன்.

திருகோணமலையில் இருந்து புறப்படும்பொழுது எனது மண்ணை விட்டுப் புறப்படுகிறேனே என்ற வேதனையைத் தாங்கமுடியாமல் தான் இருந்தது. மீண்டும் திரும்பும் சந்தர்ப்பம் கண்டிப்பாக எனக்குக் கிடைக்காது என எண்ணினேன். நடைமுறைகளையும் சூழ்நிலைகளையும் பார்க்கும் பொழுது நான் நினைத்தது சரி போலவே படுகின்றது.

நான் அங்கு நின்ற நாட்களில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் தலைமையுடன் உயர்மட்டத் தோழர்களுடனும் முரண்பட்டிருக்கிறேன். சுதந்திரமாக

விமர்சனங்களை முன் வைத்திருக்கிறேன். இவைகள் சாத்தியப்படக்கூடிய அகன்ற கதவுகளைக் கொண்ட இயக்கமாக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இருந்தது. எவ்வளவு விமர்சனம் வைத்தாலும் முரண்பட்டுக் கொண்டாலும் பக்கத்தில் படுத்துத் தூங்கக்கூடிய தலைமையையும் தொண்டர்களையும் கொண்டதாக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இருந்தது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் போக்கு சம்பந்தமாக ஒரு குழப்பம் என்னிடம் உருவாகிக் கொண்டிருக்கும் நேரத்திலேயே நான் இலங்கைக்குச் சென்றிருந்தேன். வடகிழக்கு மாகாண சபையின் அதிகார பீடத்தில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனர் இருந்தனர். நல்லதொரு சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்துவர் என எதிர்பார்த்தேன். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் தலைவர்கள் முதற்கொண்டு அதன் போராளிகள் வரை அனைவருடனும் பல இடங்களுக்குச் சென்றேன். பழகினேன். அனைவரிடமும் ஒருவித அதிகார வெறி இருந்ததை அவதானித்தேன். இந்திய இராணுவத்தின் துணையுடன் இவர்கள் ஆயுதம் ஏந்தித் திரிந்தனர். இரவல் புடவையில் அழகான கொய்யகம் விட்டுத் திரிந்தனர். அனைவரும் ஒருவித இறுமாப்புடன் கைகளில் ஆயுதம் ஏந்தி மக்களை ஏளனப்பார்வை பார்த்துத் திரிந்தனர். ஆரம்பத்தில் இப்போக்குகளை நான் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளா விட்டாலும் நாளடைவில் பல விடயங்கள் தெரிய வர நான் கொஞ்சம் ஈடாடித்தான் போய்விட்டேன்.

பல அப்பாவி இளைஞர்கள் புலிகள் என்று அழைத்து வரப்பட்டு முகாம்களில் உள்ள சிறைகளில் அடைத்து வைத்திருக்கப்பட்டதைப் பார்த்தேன். சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த இளைஞர்கள் மோசமாகக் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டனர். அவர்களின் வேதனையில் பங்கு கொள்ளலாம் என்ற நல்லெண்ணத்தில் பலருடன் பழகிப் பேச முயன்றேன். ஆனால் நான் ஓர் உளவாளியாக இருக்குமோ கதை விட்டுக் கதை வாங்குகிறேனோ என்ற பயத்திலாக இருக்கலாம் அல்லது நானும் ஒரு ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்.காரன் தானே என்ற வெறுப்பாக இருக்கலாம் நான் எதிர்பார்த்தது போல் யாரும் என்னை நெருங்கவில்லை. இரவு நேரங்களிலும் சரி பகல் நேரங்களிலும் சரி, கைது செய்யப்பட்டவர்கள் விசாரணையின் பொருட்டுச் சித்திரவதைக்குள்ளாகி மரண ஓலம் எழுப்புவதை என்னால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல் இருந்தது. இரவு நேரங்களில் மனித வேட்டைக்குப் புறப்படுவர். முடிந்து வந்தபின் தங்களால் கொல்லப்பட்டவர் பட்ட துன்பத்தையும் உயிருக்காக அவர் மன்றாடிய விதத்தையும் சந்தோஷத்துடன் ஏதோ சினிமாக் கதை சொல்வதுபோல் சொல்லும் போதெல்லாம் நான் மனதால் பாதிக்கப் பட்டேன்.

முகாம் வாசல்களில் தங்கள் பிள்ளைகள் பற்றிய செய்திக்காகக் கண்ணீருடனும் கூப்பிய கைகளுடனும் தாய்மார், தகப்பன்மார், சகோதரர்கள் நிற்பதைப் பார்த்தால் இதயமே வெடித்து விடும்போல் இருக்கும். ஆனால் தளபதிகளும் முக்கியப் போராளிகளும் அவர்களை அலட்சியத்துடன்

பார்த்துக்கொண்டு ஜீப்புக்களிலும், பஜீரோக்களிலும் ஏறிப்போகும்போது ராசா, ஐயா என உறவினர்கள் அவர்கள் பின்னே ஓடிக்களைத்து, திரும்பவும் வந்து முகாம் வாசலில் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையில் மீண்டும் கூப்பிய கரங்களுடன்கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டு, அடுத்தவர்கள் வெளியே வரக் காத்திருப்பார். என்ன கொடுமையடா?

புலிகளுக்கு எதிராக போராட பிரசைகள் தொண்டர்படை (Citizen Volunteer Force-CVF - சி.வி.எஃப்) என்னும் படை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனால் உருவாக்கப்பட்டது. சி.வி.எஃப்-இல் பல மாணவர்கள், சிறுவயது இளைஞர்கள் கடத்தி வரப்பட்டு இராணுவப் பயிற்சி கொடுக்கப்பட்டது. இதைக் கடத்தப்பட்டவர்களின் பெற்றோர் மட்டுமல்ல, பொதுமக்களும் கண்டித்தனர். இதற்கெதிராகப் போராடினர். ஆனால் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இவைகளைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. போதுமான பயிற்சி கொடுக்காமல் சி.வி.எஃப் போராளிகள் களத்துக்கு அனுப்பப்பட்டனர். பலர் களப் பலியாயினர். 1990ஆம் ஆண்டு ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனர் அதிகாரம் இழந்த பின்பு மனம் மாறியிருப்பார் என எதிர்பார்த்தேன். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் தலைமையுடன்கூடி சுயவிமர்சனம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் தாங்கள் விட்ட தவறுகளை மீள்பார்வை செய்து தோல்விக்கான காரணங்களை ஆராய வேண்டும் என்றும் பொதுமக்களிடம் பகிரங்க மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும் என்றும் இந்தியாவில் வைத்து ஒரு பிரேரணையைக் கொண்டு வந்தேன். ஆனால் யாரும் திருந்தியதாகத் தெரியவில்லை. இந்த நேரத்தில் சென்னையில் பத்மநாபாவும் ஏனையவர்களும் புலிகளால் கொல்லப்பட்டனர். தலைமை சுரேஷ் பிரேமச்சந்திரனின் கைக்கு மாறியது. நான் எனது வேண்டுகோளை மீண்டும் வைத்தேன். முக்கியமாக இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களிடம் தாங்கள் விட்ட தவறுக்காகப் பகிரங்க மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும் எனப் பிரச்சாரம் செய்தேன்.

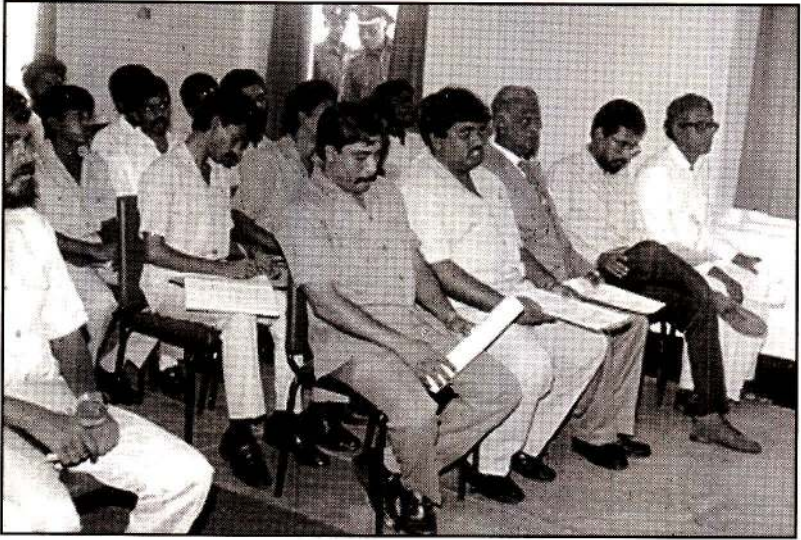
ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் தலைமைக்கு வந்த சுரேஷ் பிரேமச்சந்திரன் வெளிநாடுகள் வந்தபொழுது பிரான்சுக்கும் வந்தார். பிரான்ஸில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்கு வேலை செய்தவர்களைச் சந்தித்தார். அந்தச் சந்திப்பில் நான் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்கு எதிராகப் பிரச்சாரம் செய்வது சம்பந்தமாகப் பிரச்சினை எழுப்பப்பட்டது. சுரேஷ் பிரேமச்சந்திரன் என்னிடம் விளக்கம் கேட்டார். எனக்குக் கோபமே வந்துவிட்டது. "நான் விளக்கம் அளிக்கும் அளவுக்கு இங்கு யாரும் என்னை விடப் பெரிய ஆள் இல்லை" எனக்கூறி அந்தச் சந்திப்பில் இருந்து வெளியேறினேன்.

நான், சாந்தன், கேதீஸ்வரன், வரதராஜப்பெருமாள் போன்ற ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் மூத்த ஆட்கள் எப்பவும் கேள்வி கேட்பார். எப்பவும் தனது தலைமை வேட்டு வைப்பார். தனது கையாடல்களுக்கு ஒத்து வரமாட்டனர் என்ற பயம் சுரேஷ் பிரேமச்சந்திரனுக்கு இருந்துகொண்டே இருந்தது. நான் பிரான்ஸில் கட்சி வேலைகளிலும் வேறு ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்

தொடர்புகளில் இருந்தும் இயன்றளவு விலகியே இருந்தேன். நான் ஒதுங்கி இருந்தது உமாகாந்தனுக்கு அவர் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பிரான்ஸ் பிரதிநிதியாக வரவேண்டும் என்ற ஆசையை வளர்த்தது. இதனால் என்மீது இவர் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்கு எதிரானவர் என்னும் பிரச்சாரத்தைக் கட்டவிழ்த்து விட்டார். ஆனால் அவரது ஆசை என்றும் நிறைவேறாமல் போனது. 1993ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 5ஆம் திகதி தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்ற ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் இரண்டாவது காங்கிரஸ் என்னைப் பிரான்ஸ் பிரதிநிதி என்னும் பொறுப்பில் இருந்து நீக்கியதுடன் கட்சியில் இருந்தும் நீக்கியது. இதைப் பிரேமச்சந்திரன் பின்புக் கடிதமூலம் எனக்கு அறிவித்திருந்தார். இதைப்பற்றி நான் கவலை கொள்ளவேயில்லை.

எனது பாதுகாப்புப்பணியில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போராளிகள்

வடகிழக்கு மாகாண சபையின் முதலாவது கூட்டம்; முதலமைச்சர் வரதராஜப்பெருமாளுடன், கிருபாகரன், கணேசலிங்கம், தயாள்ஜெயத்திலகா, அபியூசுவ ஆகிய அமைச்சர்கள் முன்வரிசையில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள்.

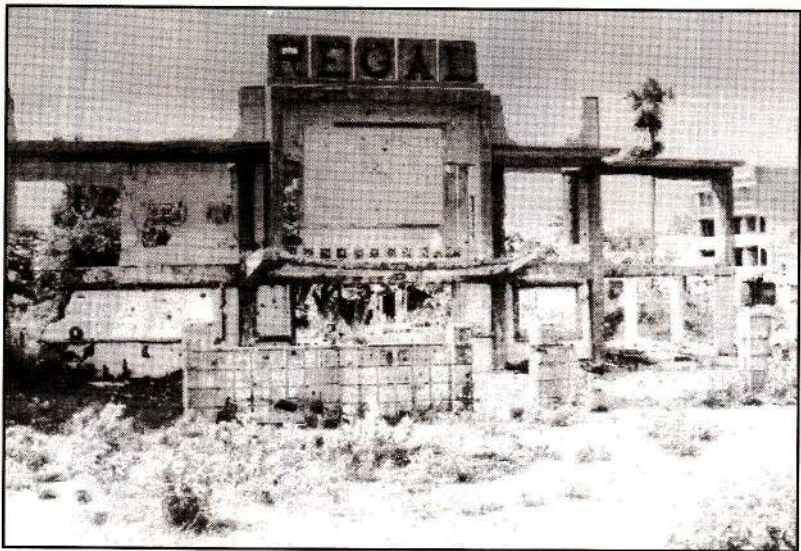
கொழும்பிலிருந்து இலங்கை விமானப்படையின் ஹெலிகாப்டரில் வன்னி வந்த விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் பிரிவுத் தலைவர் சு.ப.தமிழ்ச்செல்வன் புலிகளின் காவல் பிரிவால் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார். (ஓகஸ்ட் மாதம் 2005)

நிக்ரூகுவாவில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பிரதிநிதியாக சான்டினிஸ்ட்டுகளுடன் வேலை செய்த ஜோர்ஜ்

பொற்கோவில் நடைபாதையில் ஆயுதங்களுடன் பிந்திரன் வாலேயும்(நடுவில் வெள்ளை உடையுடன்), காலிஸ்தான் போராளிகளும்.

சிதைந்துபோன நிலையில் யாழ்ப்பாணம் நீகல் தியேட்டர்.

No. **851** ENTRY PERMIT-SRI LANKA

1. Certified that..... PUSHPANof
Unit/Dept is proceeding ~~on~~
~~to~~ Sri Lanka as per details given below :-

2. (a) Date of departure..... 07 FEB 89

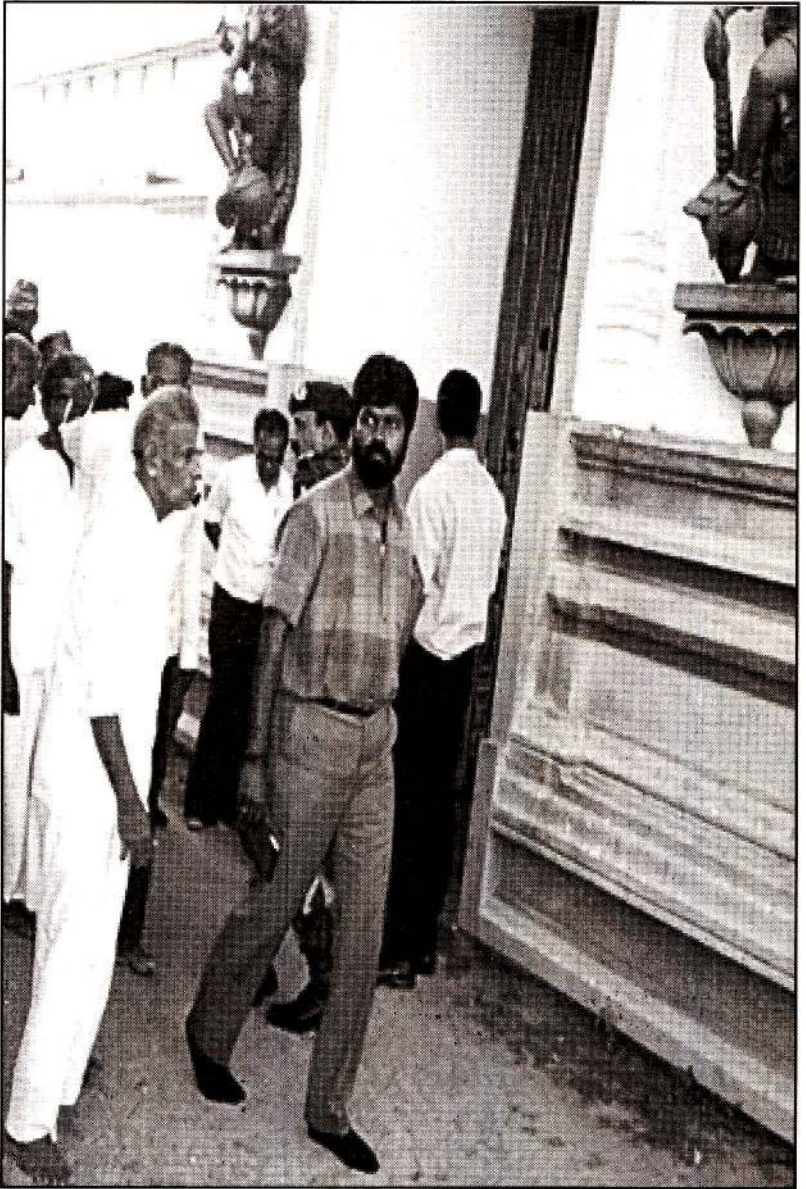
(b) Places permitted to visit..... KKS

(c) Permit valid upto..... 12 FEB 89

Ma. Ramesh
 SL Entry Control (SP 26501)
 HQ OFC IPKF

SRI LANKA
 (c)
 HQ OFC,
 IPKF
 ENTRY CONTROL

இலங்கை போவதற்கு இந்திய அமைதிப்படை அதிகாரிகளால் எனக்குத் தரப்பட்ட அனுமதி அட்டை.

திருகோணமலை கோணேசர் ஆலய புனருத்தாரண வேலையைப் பார்வையிடும் பத்மநாபாவுடன் ஊர்ப்பிரமுகர்கள்.

பிரேமதாசாவும் விடுதலைப் புலிகளும்

இலங்கையின் சிங்கள அரசியல் தலைவர்களுக்குள் பிரேமதாசா மிகவும் வித்தியாசமானவர். அவரது நடவடிக்கைகளுக்கும் அணுகுமுறைகளுக்கும் அவரது வாழ்வுக்கும் சம்பந்தமில்லாதிருக்கும். அவர் ஒரு முதலாளித்துவக் கட்சியின் தலைவராக இருந்துகொண்டு ஏழைகள் பற்றிச் சிந்தித்தார். அவர்களின் உயர்வுக்குப் பாடுபட்டார். அவர் அடிமட்ட மக்களுடன்கூட மிகச் சாதாரணமாகப் பழகுவார். திடீரெனக் காரை விட்டு இறங்கிச் சந்து பொந்துகளுக்குள் போய் ஏழை மக்களைச் சுகம் விசாரிப்பார். அவர்களின் குறைகளைக் கேட்டறிவார். அவர் ஒரு Born Communicator எனப் பிரடமன் வீரக்கோன் குறிப்பிடுகிறார். தெய்வ நம்பிக்கை கொண்டவராகவும் மரக்கறி உணவு வகைகளையே உண்பவராகவும் இருந்தார். ஆனால் அவர் தனது அரசியல் எதிரிகளை, தனது அரசை விமர்சித்தவர்களை கொடுமரமாகக் கொன்று வீசியவர், அவரது ஆட்சிக்காலத்தில் கொல்லப்பட்ட மக்கள் விடுதலை முன்னணியினர் (ஜே.வி.பி) எண்ணில் அடங்காதவர்கள்.

அவர் ஒரு சாதாரண மத்தியதர சலவைத் தொழிலாளர் குடும்பத்தில் 1924ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 23ஆம் திகதி கொழும்பு டயஸ் பிளேசில் உள்ள சன் செபஸ்தியன் வட்டாரத்தில் பிறந்தார். அவர் 1949ஆம் ஆண்டு தொழிலாளர் கட்சியில் சேர்ந்துத் தனது பிறந்த இடமான சன் செபஸ்தியன் வட்டாரத்தில் கொழும்பு மாநகர சபை அங்கத்தவருக்கான தேர்தலில் போட்டியிட்டு வென்றதன் மூலம் அரசியல் பிரவேசம் செய்தார். 1955ஆம் ஆண்டில் கொழும்பு மாநகர சபையின் உதவி மேயரானார். 1956ஆம் ஆண்டில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியில் சேர்ந்து ருவான்வெலியத் தொகுதியில் டொக்டர் என்.எம்.பெரேராவை எதிர்த்துப் பாராளுமன்றத்துக்கான தேர்தலில் போட்டியிட்டு தோல்வியடைந்தார். பின்பு 1960ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் கொழும்பு மத்திய தொகுதியில் போட்டியிட்டு வெற்றியீட்டிப் பாராளுமன்ற அரசியலில் கால் வைத்தார். 1964ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 23ஆம் திகதி தனது பிறந்தநாள் அன்று சாதாரணக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஹேமா விக்கிரமதுங்கா என்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டார். அதாவது தனது நாற்பதாவது வயதில் அவர் திருமணம் செய்துகொண்டார். 1965இல் டட்லி செனநாயக்கா தலைமையில் அரசாங்கம் அமைந்தபோது உதவி உள்ளூராட்சி அமைச்சராகப் பிரேமதாசா நியமிக்கப்பட்டார். உள்ளூராட்சி அமைச்சராக இருந்த மு. திருச்செல்வம் தனது அமைச்சர் பதவியைத் துறந்தபோது பிரேமதாசா அந்த இடத்துக்கு நியமிக்கப்பட்டார். இப்படிப் படிப்படியாக அரசியலில் முன்னேறி பதிலொரு வருடங்கள்

இலங்கையின் பிரதமராகவும், 1989ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 2ஆம் திகதியில் இருந்து அவர் 1993ம் ஆண்டு மே மாதம் 1ஆம் திகதி கொல்லப் படும்வரை இலங்கையின் ஜனாதிபதியாகவும் இருந்தார்.

அவர் நாட்டின் ஜனாதிபதியாக சத்தியப்பிரமாணம் எடுத்த ஜனவரி மாதம் 2ஆம் திகதியேக் கண்டி தலதா மாளிகையில் இருந்து மக்கள் விடுதலை முன்னணியினரையும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளையும் பேச்சின் மூலம் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ள அழைப்பு விடுத்தார். முக்கியமாக 1989ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 13ஆம் திகதி சிறீலங்கா அரசு உத்தியோக பூர்வமாக விடுதலைப் புலிகளைப் பேச்சுக்கு அழைத்தது. இதனடிப்படையில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் லண்டன் தலைமைக் காரியாலயம் 1989ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 15ஆம் திகதி தொலைநகல் (fax) மூலம் ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவின் அழைப்பை விடுதலைப் புலிகள் ஏற்றுக் கொள்வதாகப் பதில் அனுப்பினர். இதன் பின்பு ஏற்பட்ட இலங்கை அரசுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும்மான பேச்சுகள் அனைத்தும் இரகசியமாக வைக்கப்பட்டன.

பேச்சுவார்த்தைக்கு இலங்கை அரசின் ஹெலிகாப்டரில் வன்னியில் இருந்துக் கொழும்புக்கு அழைத்து வரப்பட்ட விடுதலைப் புலிகள் நட்சத்திர ஹோட்டலான ஹில்ல்டனில் தங்க வைக்கப்பட்டனர். விடுதலைப் புலிகளின் பேச்சுவார்த்தைக் குழுவினர் 1989ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 26ஆம் திகதி கொழும்பு வந்தனர். அவர்கள் தங்கி இருந்த ஹில்ல்டன் ஹோட்டல் இலங்கை இராணுவத்தின் அதிரடிப் பிரிவினரால் பாதுகாக்கப்பட்டது. விடுதலைப் புலிகளை மரியாதையின் நிமித்தம் 1989ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 4ஆம் திகதி தனது தனிப்பட்ட வதிவிடமான சுசரித்தாவில் பிரேமதாசா சந்தித்தார்.

முதலாவது பேச்சுவார்த்தை 1989ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 5ஆம் திகதி விடுதலைப் புலிகள் தங்கி இருந்த ஹில்ல்டன் ஹோட்டலில் நடைபெற்றது. இப்பேச்சுவார்த்தையில் அரசு உயர் அதிகாரிகள் மட்டத்தில் உள்ளவர்கள் பங்கு கொண்டனர். பாதுகாப்புச் செயலாளர் சேப்பால ஆட்டிக்கல, தேர்தல் ஆணையாளர் பீலிக்ஸ் டி.அபேசிங்க, அமைச்சரவைச் செயலாளர் டபிள்யூ.ரி.ஜயசிங்க, ஜனாதிபதியின் ஆலோசகர் பிரட்மன்வீரக்கோன், ஜனாதிபதியின் செயலாளர் கே.எச்.ஜே.விஜயதாசு, பாதுகாப்பு அமைச்சைச் சேர்ந்த தளபதி சிறில் ரணதுங்கா, வெளியுறவுத்துறைச் செயலாளர் பேணாட் திலகரத்தினா போன்றவர்களே இச்சந்திப்பில் பங்கு கொண்ட அரசு தரப்பினர்களாகும். விடுதலைப் புலிகளின் குழுவில் அன்றன் பாலசிங்கம், யோகி, அடேல் பாலசிங்கம், லோறன்ஸ் திலகர், பரமமூர்த்தி போன்றவர்கள் பங்கு கொண்டனர்.

இரண்டாவது சந்திப்பு மே 11ஆம் திகதி நடைபெற்றது. இதில் அரசு சார்பில் அமைச்சர்கள் பங்கு கொண்டனர். உயர் கல்வி அமைச்சர் ஏ.சி.எஸ். ஹமீட், வெளியுறவு அமைச்சர் ரஞ்சன் விஜேரத்தினா, கைத்தொழில்

அமைச்சர் ரணில் விக்கிரமசிங்கா, வீடமைப்பு நிர்மாண அமைச்சர் சிறிசேன குரே ஆகிய அமைச்சர்களே இரண்டாவது சுற்றுப் பேச்சு வார்த்தையில் கலந்து கொண்டவர்களாகும். புலிகளின் சார்பில் அன்ரன் பாலசிங்கம், அடேல் பாலசிங்கம், மாத்தையா, யோகி, பரமமூர்த்தி லோறன்ஸ் திலகர், பஞ்சாட்சரம் போன்றவர்கள் பங்கு கொண்டனர். இப்பேச்சு வார்த்தையில் பெண் புலிகளும் பங்கு கொண்டதாக அறியப்படுகிறது. இதில் யார் பங்கு கொண்டார்கள் என்ற விபரம் எடுக்க முடியாதுள்ளதுடன், இதை உறுதி செய்யவும் முடியவில்லை. 1989ஆம் ஆண்டு மேமாதம் 5ஆம் திகதி தொடக்கம் 1990ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 10ஆம் திகதி வரை நடைபெற்ற அரசு குழுக்களுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்குமான பேச்சு வார்த்தையின் மூலம் இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களுக்குச் சொல்லும்படியாக எந்தவிதப் பயனும் கிடைக்கவில்லையாயினும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் பல பயன்களைப் பெற்றனர். இப்பேச்சுவார்த்தையை இந்திய இராணுவத்தை இலங்கையை விட்டு வெளியேற்ற ஒரு தந்திரமாக விடுதலைப் புலிகள் பயன்படுத்தினர். பேச்சுவார்த்தை என்ற பேரில் நாட்களைக் கடத்தி விடுதலைப் புலிகளை ஒரு வழிக்குக் கொண்டுவர அல்லது தான் சொன்னதைக் கேட்கும் இயக்கமாக அதை மாற்றுவது போன்ற சிந்தனைகள் பிரேமதாசாவிடம் இருந்தன. இரு தரப்பினரும் ஒருவரை மற்றவர் எப்படி பயன்படுத்தலாம் என்பதில் தான் கருத்தாக இருந்தனர். பிரேமதாசா சிரித்துச் சிரித்துத் தான் நினைத்ததைச் சாதிக்க முயன்றார். விடுதலைப் புலிகள் இந்திய இராணுவத்தைக் காட்டிக் காட்டி பயமுறுத்தித் தங்கள் காரியத்தைச் சாதிக்க முயன்றனர். இருவரும் மேற்கொண்ட சாணக்கியத்தில் விடுதலைப் புலிகளே வென்றனர்.

இலங்கை அரசுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையிலான பேச்சு வார்த்தை முறிவதற்கு முன்பே அரசாங்கத்தைப் பயன்படுத்திப் பல காரியங்களை விடுதலைப் புலிகள் சாதித்துக் கொண்டனர். இப்பேச்சு வார்த்தையை ஒரு தந்திரமாகப் பயன்படுத்திப் புலிகள் தமக்குச் சாதகமாகப் பெற்றுக் கொண்ட நன்மைகள்:

○ விடுதலைப் புலிகளுக்குப் பெரும் தலையிட்யாக இருந்த இந்திய இராணுவத்தை இலங்கையை விட்டு வெளியேற்றியது.

○ தங்களுக்கு வேண்டிய ஆயுதங்களையும், ஆயுத உபகரணங்களையும் இலங்கை அரசிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டது.

○ இந்தியாவாலும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனாலும் உருவாக்கப்பட்டத் தமிழ்த் தேசிய இராணுவத்தையும் (Tamil National Army - TNA - ரி.என்.ஏ) பிரசைசர் தொண்டர் படையையும் (Citizen Volunteer Force) இந்திய இராணுவம் நாட்டை விட்டு வெளியேறிய ஒரு மாதத்துக்குள் இலங்கை அரசின் ஆசீர்வாதத்துடன் விடுதலைப் புலிகள் அழித்தனர்.

○ தவணை முறையாக மில்லியன் கணக்கில் (சுமார் பத்து மில்லியன் இலங்கை ரூபா) பணம் பெற்றுக் கொண்டது.

○ இரண்டு பெண் புலிகள் உட்பட இலங்கை அரசின் சிறைச்சாலையில் இருந்த பன்னிரண்டு விடுதலைப் புலிகளை அரசாங்கம் விடுதலை செய்தது.

○ பல எண்ணிக்கையிலான வாகனங்களை அரசிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டனர். (மிக விலை உயர்ந்த ஜப்பானியத் தயாரிப்பான மிட்சுபிஷி பஜிரோ ஜீப் போன்றவை இதில் அதிகம் அடங்கும்)

○ பல வருடங்களாக வெளிநாட்டில் வசித்த பிரபாகரனின் மனைவி மதிவதனி, மகன் சார்ள்ஸ் அன்ரனி, மகள் துவாரகா ஆகியவர்கள் சுவீடனில் எடுக்கப்பட்ட இலங்கை பாஸ்போட்டுடன் சிங்கப்பூர் வழியாக இலங்கை வந்து பின்பு இலங்கை விமானப்படை ஹெலிகாப்டரில் வவுனியாவுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். 1990ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 20ஆம் திகதி மதிவதனியும் குழந்தைகளும் இலங்கை வந்தனர். விடுதலைப் புலிகளின் (அன்ரன் பாலசிங்கத்தின்) வேண்டுகோளுக்கிணங்கப் பாதுகாப்பு அமைச்சின் செயலாளர் சேப்பால ஆட்டிக்கல இவர்கள் வருவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தார். இதேவேளை இலங்கை அரசுக்கும் புலிகளுக்குமிடையே ஏற்பட்ட உறவு இந்திய உளவுப் பிரிவு அதிகாரிகளிடையே பெரும் சீற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. புலிகளுக்கு ஆயுதம் கொடுத்து ஊக்குவிப்பதாக இலங்கை அரசை இந்திய அரசு குற்றம் சாட்டியது. பயிற்சியும் கொடுத்து ஆயுதமும் புலிகளுக்கு கொடுத்தது இந்திய அரசு என இலங்கை சார்பில் குற்றம் சாட்டப்பட்டது.

விடுதலைப் புலிகளின் விருப்பத்துடன் இந்திய இராணுவத்தை வெளியேற்றியதில் பிரேமதாசாவுக்கும் வெற்றி என்றே சொல்லலாம். இந்திய இராணுவத்தை வெளியேற்றியதில் விடுதலைப் புலிகளின் பங்கும் பிரேம தாசாவின் பங்கும் முக்கியமானதாகக் கருதும் அதேவேளை இந்தியாவில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றத்தையும் நாம் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்த நேரத்தில் இந்தியாவின் பிரதமராகவிருந்த வி.பி.சிங் இலங்கைத் தமிழர்கள் பிரச்சினையில் தமிழக முதல்வர் மு.கருணாநிதி சொல்லும் அறிவுரைக்கே முதலிடம் கொடுத்தார். அப்பொழுது விடுதலைப் புலிகளுக்கும் கருணாநிதிக்கும் இடையே நல்ல உறவு நிலவிய நேரம், விடுதலைப் புலிகளின் விருப்பம், கருணாநிதியின் விருப்பமாக இருந்தது. அதே நேரத்தில் இந்திய இராணுவம் இலங்கையில் நிலை கொண்டிருப்பதைப் பிரத்தியேகமாக வி.பி.சிங் விரும்பவில்லை. இப்படிப் பல காரணங்களும் ஒன்றுசேர இந்திய இராணுவம் நாடு திரும்ப வேண்டியதாயிற்று. மீண்டும் பிரதமராக ராஜீவ் காந்தி வந்திருந்தால் நிச்சயமாக இந்திய இராணுவத்தைத் திரும்ப அழைத்திருக்கமாட்டார் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த உண்மை.

இலங்கை அரசுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்குமிடையே பேச்சுவார்த்தை நடந்துகொண்ட காலத்திலேயே கொழும்பு ஹில்டன் ஹோட்டலில் கிட்டுவிற்கும் அவரது காதலி சிந்தியாவுக்கும் திருமணம் நடந்தது. இத்திருமணத்தை அன்ரன் பாலசிங்கமும் அவரது மனைவியார் அடேல் பாலசிங்கமும் முன்னின்று நடத்தி வைத்தனர். 1989ஆம் அண்டு ஒக்டோபர்

லோறன்ஸ் திலகர், அடேல் பாலசிங்கம், அன்ரன் பாலசிங்கம், யோகரட்ணம் (யோகி), பரமமூர்த்தி ஆகிய விடுதலைப் புலிகளின் பிரதிநிதிகள் ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவுடன் காணப்படுகின்றனர்.

கொழும்பு ஹில்டன் ஹோட்டலில் கிட்டு - சிந்தியா பதிவுத் திருமணத்தை அடேல் பாலசிங்கமும், அன்ரன் பாலசிங்கமும் நடத்தி வைத்தனர்.

இந்தியாவால் (இந்திய அமைதி காப்புப் படையினரால் உருவாக்கப்பட்ட தமிழ் தேசிய இராணுவத்தின் - Tamil National Army- TNA) ஒரு பிரிவினர்.

கொல்லப்படுவதற்கு சில நிமிடங்களுக்கு முன் மேதின ஊர்வல ஒழுங்குகளை மேற்பார்வையிடும் ஜனாதிபதி ரணசிங்க பிரேமதாசா.

மாதம் 25ஆம் திகதி இத்திருமணம் நடைபெற்றது. திருமணம் நடந்து சுமார் நான்கு வருடங்களின் பின்பு (1993ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 16ஆம் திகதி) கிட்டு சிந்தியாவைத் தவிக்க விட்டு மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்டார்.

இறுதியில் பிரேமதாசாவுக்கும் ரஞ்சன் விஜேரட்ணாவுக்கும் விடுதலைப் புலிகளின்மீது தீராத பகை ஏற்பட்டது. விடுதலைப் புலிகளுக்கும் அப்படியே. விடுதலைப் புலிகள் மக்களிடம் பணம் சேகரிப்பது பற்றிப் பாராளுமன்றத்தில் கேட்கப்பட்ட போது, “அவர்கள் என்ன புல்லையா சாப்பிடுவர்” எனப் புலிகளுக்காகப் பரிந்து பேசிய ரஞ்சன் விஜேரட்ணா இறுதியில் “புலிகளை அழிக்காமல் விட மாட்டேன்” எனச் சூளுரைக்கும் நிலைக்கு வந்தார். ஒரு கட்டத்தில் ரஞ்சன் விஜேரட்ணா ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத் தவர்களை அழைத்துப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தியதால் விடுதலைப் புலிகள் பெரும் கோபம் அடைந்தனர். முடிவு மிகவும் கொடுமையாக முடிந்தது. 1991ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 21ஆம் திகதி ரஞ்சன் விஜேரட்ணா கொழும்பில் வைத்துப் புலிகளால் கொல்லப்பட்டார். இதனால் ஜனாதிபதி பிரேமதாசா கரும் கோபம் கொண்டார். இப்படியே புலிகளுக்கும் பிரேமதாசாவுக்கு மாண வஞ்சம் உக்கிரமாகியது. 1993ஆம் ஆண்டு மேதின ஊர்வலத்துக் கான ஒழுங்குகளை பிரேமதாசா தானே முன்னின்று பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்த போது புலிகளின் தற்கொலைக் குண்டுத் தாக்குதல் மூலம் கொல்லப்பட்டார். இச்சம்பவம் கொழும்பிலுள்ள ஆமர் வீதியில் நடைபெற்றது. இத்தற்கொலைக் குண்டுத் தாக்குதலைச் செய்தவர் விடுதலைப் புலிகளைச் சேர்ந்த பாபு எனப்பட்ட குலவீரசிங்கம் வீரகுமார் என இலங்கைப் பொலிஸார் தகவல் வெளியிட்டார்கள். நெல்லியடி என்னும் ஊரைச் சேர்ந்த பாபு பிரேமதாசாவின் மிக நெருங்கிய சகாவும், பிரேமதாசா வீட்டில் தங்குபவருமான மொஹைதீன் என்பவருடன் பழக்கமாகி, அதன் மூலம் பிரேமதாசா வீட்டுக்கு போய்வரத் தொடங்கிய பாபு சுமார் இரண்டு வருடங்களாகப் பிரேமதாசாவைக் கால்வதற்கான உத்தரவுக் காக காத்திருந்ததாகப் பொலிஸார் தெரிவித்தனர். சம்பவத் தினத்தன்று பிரேமதாசாவுக்குப் பக்கத்தில் நின்று மொஹைதீனும் கொல்லப்பட்டார்.

இலங்கையில் முஸ்லிம் மக்களுக்கெதிரான வன்முறைகள்

இலங்கையில் வாழும் முஸ்லிம் மக்கள் பெரியதொரு நீண்டகாலப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட தனியானதொரு இனம் என்பதை மறுக்க முடியாது. அந்த வகையில் அவர்களும் தமிழ் மக்கள் போல் பல இன்னல்களுக்கும், கொடுமைகளுக்கும் முகம் கொடுத்தனர்; கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் தமிழ் மொழியைத் தமது தாய்மொழியாகக் கொண்டு வாழ்பவர்கள் முஸ்லிம்கள். இஸ்லாமியர் என்னும் இந்தத் தனி இனத் தொகுதி மக்களை இலங்கையில் உள்ள தமிழர்கள் 'சோனகர்' என்றும் சிங்கள மக்கள் 'மரக்கல மினிசு' என்றும் இந்தியாவில் 'துலுக்கர்' எனவும் பலவேறாக அழைத்துக் கொள்வர். தமிழ்வேறி கொண்ட தேசியவாதிகளால் இம்மக்கள் தமிழர்களே எனக் கோரப்பட்டாலும், இவர்கள் தமிழ் மொழி பேசும் ஓர் இனம் என்பதை இன்று அனைத்து முற்போக்கு அரசியல் சிந்தனாவாதிகளும், ஈழ விடுதலைக் காகப் போராடிய சில இயக்கத்தினரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

இலங்கையில் உள்ள முஸ்லிம் இனம் கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முதலே இலங்கையில் குடியேறிய அராபியக் குடியேற்றத்தின் வாரிசுகள் என அறியப்படுகிறது. சேர் அலெக்ஸாண்டர் ஜோன்ஸ்ரன் என்பவர் கூற்றுப்படி கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே முஸ்லிம்களின் குடியேற்றம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். வேறு ஆய்வாளர்களின் கூற்றுப்படி கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் இந்தியாவின் மலையாளக் கரையோரங்களிலும் மாலத்தீவுப் பகுதிகளிலும் முஸ்லிம்களின் குடியேற்றம் நடைபெற்ற அதே காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணம் தொடக்கம் காலிமுனை வரையிலும் முஸ்லிம்கள் குடியேறி இருக்கவேண்டும் எனக் கருதப்படுகிறது.

இலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் வரலாறானது தெளிவில்லாத அதேவேளை நீண்டதொரு காலத்தைக் கொண்டதாகவும் இருக்கிறது. இவர்களது முதலாவது குடியேற்றம் வடபகுதியில்தான் நடந்திருக்கவேண்டும் என்பதை அவர்கள் தங்கள் தாய்மொழியாகத் தமிழைப் பேசுவதில் இருந்தும் அவர்களது கலாச்சாரத்தில் இலங்கைத் தமிழர்களது, குறிப்பாக வடபகுதித் தமிழர்களது பாதிப்பு இருப்பதில் இருந்தும் அறிந்துகொள்ளலாம். ஆரம்ப காலத்தில் வடபகுதியில் முஸ்லிம்கள் குடியேறிய அல்லது வாழ்ந்த இடங்களென எம்மால் அடையாளம் காணக்கூடிய இடங்கள் அலுப்பாந்

தீவு, பறங்கித்தெரு, சின்னக்கடை, கோட்டை, நயினா(ர்)தீவு, மண்கும்பான், மண்டை தீவு, காரைதீவு, மீசாலை, சாவகச்சேரி, கொடிகாமம், நாவாந்துறை, நல்லூர், பள்ளிக்குடா, நாச்சிக்குடா எனக் கொள்ளலாம். இந்த இடங்களில் சில சோனகன் வடலி, சோனக வெளி, சோனகரடைப்பு என இன்றும் அழைக்கப்படுவதுடன் மீசாலையில் 'உசன்' என்றழைக்கப்படும் இடம் இருப்பதுவும் இதற்கு ஆதாரமாகும்.

இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் சின்னக்கடையில் உள்ள புதுமை மாதா (Our Lady of Miracles) தேவாலயம் அமைந்திருக்கும் இடத்தில் முன்பு பெரியதொரு ஜும்மா பள்ளிவாசல் இருந்ததாகவும் அதுவே முஸ்லிம் மக்களது முதலாவது மிகப் பெரிய ஜும்மா பள்ளி வாசல் என்றும் அறியப்படுகிறது. இந்தப் பள்ளி வாசலில் ஒரே நேரத்தில் ஆயிரம் பேர் தொழக் கூடியதான பெரிய மண்டப வசதிகள் நிறைந்திருந்தன. இந்தப் பள்ளிவாசல் போத்துக்கேயரால் இடிக்கப்பட்டது மட்டுமல்லாது இங்கு வாழ்ந்த முஸ்லிம் மக்கள் அடித்துத் துன்புறுத்தப்பட்டுத் துரத்தப் பட்டனர். இதனால் இம்மக்கள் வடபகுதியின் பல இடங்களுக்குப் பரவலாகச் சென்று குடியேறினர். 1614ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 4ஆம் திகதி இடிக்கப்பட்ட பள்ளிவாசலின் இடத்தில் பின்பு பிறே பெட்ரோடி பெண்டாக் என்பவரால் கட்டப்பட்ட தேவாலயம் வெற்றித் திருமகள் (Our Lady of Victory) தேவாலயம் என அக்காலத்தில் அழைக்கப்பட்டது. பிற்காலத்தில் புதுமை மாதா தேவாலயமாகப் பெயர் மாற்றம் பெற்றது.

இலங்கை முஸ்லிம் இனத்தின் வரலாற்றை உற்று நோக்கும்போது அவர்கள் ஒவ்வொரு வரலாற்றுக் காலத்திலும் பலத்துடன் கூடியவர்களாலும் பலமான அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களாலும் அடித்துத் துரத்தப்பட்டும், துன்புறுத்தப்பட்டும் உள்ளனர். போத்துக்கேயர் காலத்தில் மட்டுமல்ல, யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட கனகசூரிய சிங்கையாரியன் காலத்தில் 1564ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம் மக்கள் யாவுகர் சேரி என்னுமிடத்தில் இருந்து அடித்துத் துரத்தப்பட்டுள்ளனர். இந்தக் குறிப்பின்படி யாவுகர் சேரி என ஓர் இடம் இருந்திருக்கிறது என நாம் அறிந்து கொண்டாலும் அந்த இடம் எந்தப் பகுதியில் இருந்தது என ஆய்வு செய்யப் போதிய சான்றுகள் இல்லை. எனினும் முஸ்லிம் மக்கள் செறிந்து வாழ்ந்த பகுதிகளில் ஒன்றான சாவகச்சேரிதான் யாவுகர் சேரியோ எனச் சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. யாழ்ப்பாணம் நாவாந்துறையை அண்டிய பகுதிகளிலும் நல்லூர் பகுதிகளிலும் முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் தமிழர்களால் துன்புறுத்தப்பட்டதற்கான ஆதாரம் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. நல்லூர் கந்தசாமி கோவில் அமைந்துள்ள பகுதியில் முஸ்லிம்களின் பள்ளிவாசல் இருந்ததற்கான ஆதாரங்களை இன்றும் நாம் காணலாம். போத்துக்கேயரால் அழிக்கப்பட்ட பல இந்து ஆலயங்களை ஒல்லாந்தரின் வருகைக்குப்பின் புனருத்தாரணம் செய்ய இந்துக்கள் முயன்றனர். நல்லூர் கந்தசாமி கோவிலைப் புனருத்தாரணம் செய்வதுடன் விஸ்தரிக்கவும்

திட்டமிட்ட இந்துகள் அதற்குத் தடையாக நல்லூரில் இருந்த முஸ்லிம் களைத் துரத்தவும் பள்ளிவாசலை இடிக்கவும் திட்டமிட்டனர். முதலில் அந்த இடங்களை விடும்படியும் அதற்கான பணம் தருவதாகவும் கூறியும் முஸ்லிம்கள் இணங்காததால் இந்துகள் முஸ்லிம்கள் பாவிக்கும் குடிநீர் கிணறுகளில் பன்றிகளை வெட்டி அதன் மாமிசங்களைப் போட்டனர். மதத்தால் ஒதுக்கப்பட்ட பன்றி இறைச்சியை இப்படிக்கிணறுகளில் இந்துகள் போட்டதால் முஸ்லிம்கள் நல்லூரில் இருந்து நாவாந்துறைப் பகுதிகளுக்கு ஓடிக் குடியேறினர். தமக்கு இந்துக்களால் செய்யப்பட்டக் கொடுமைகளை முஸ்லிம்கள் உணர்ந்து கொண்டாலும் பெரும்பான்மையினரை எதிர்க்க வலுவில்லாது அவர்கள் ஒதுங்கிக் கொண்டதாக முஸ்லிம்களின் வரலாறு கூறுகின்றது. இப்பொழுதும் நல்லூர் கந்தசாமி கோவிலின் மூலஸ்தானத்தின் பின் பகுதியில் முகம்மது இப்ராகிம் என்பவரது சமாதி (சியாறம்) உள்ளது.

இலங்கையில் முஸ்லிம் மக்கள் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் துன்புறுத்தப்பட்டதற்கானப் பலவரலாற்று ஆதாரங்கள் உண்டு. 1915ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் தென்பகுதிகளில் முஸ்லிம் மக்களுக்கும் சிங்கள மக்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்தில் முஸ்லிம் மக்கள் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். தான் பேசும் மொழியைப் பேசும் ஓர் இனம் தாக்கப்படும்போது, தன்னுடன் பல நூற்றாண்டுகளாகச் சேர்ந்து வாழும் ஓர் இனம் துன்புறுத்தப்படும்போது அந்த இனத்துக்குக் கை கொடுக்காமல் அன்றைய தமிழ்த் தேசியம் தனது இந்து மத வெறியை இனம் காட்டியது. தமிழ் மக்களின் தலைவர் என அன்று சொல்லப்பட்ட வேளாள ஆணாதிக்கப் பிரதிநிதியான சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் சிங்களப் பௌத்த வெறியர்களுக்காக வரிந்து கட்டிக்கொண்டு லண்டன் போய் பிரித்தானிய எஜமானர்களிடம் முஸ்லிம் மக்களைக் குற்றவாளிகளாக இனம் காட்டிய துரோகத்தனத்தை (போக்கிலித்தனம்) மனித நேயப் பண்புள்ள தமிழர்கள் யாரும் சுலபமாக மன்னித்துவிடக் கூடாது. இத்தலைமைகளே முஸ்லிம் மக்களுக்கெதிரான போக்கையும் அவர்கள் சம்பந்தமான தப்பிப்பிராயங்களையும் தமிழர்கள் மத்தியில் வளர்த்தனர் என்பது வரலாறு எமக்குக் கூறும் உண்மையாகும்.

முஸ்லிம் மக்களை எப்போதும் சந்தேகக் கண்ணுடன் பார்க்கும் போக்கைப் பௌத்த சிங்கள வெறியர்களும், சைவத் தமிழ் வெறியர்களும் தமது மக்கள் மத்தியில் விதைத்து வந்ததன் பலனை முஸ்லிம் மக்கள் காலத்துக்குக் காலம் சந்திக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. ஒரு சில உதாரணங்களைப் பார்க்கலாம். 1918ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 10ஆம் திகதி முஸ்லிம் மக்களுக்கெதிராக ஏற்பட்ட பதற்ற நிலைகளில் முஸ்லிம்கள் தாக்கப் பட்டுப் பருத்தித்துறை, சுண்ணாகம் போன்ற இடங்களில் அவர்களது வியாபார நிலையங்கள் களவாடப்பட்டு அழிக்கப்பட்டன. 1976ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 2ஆம் திகதிப் புத்தளத்தில் தலை விரித்தாடிய சிங்களப்

பேரினவாதக் கலவரம் முஸ்லிம் மக்களைப் பெரிதும் பாதித்தது. புத்தளத்தில் முஸ்லிம்களின் அனைத்துப் பகுதிகளும் சிங்களக் காதையர்களின் தாக்குதலுக்கு உள்ளாயின. புத்தளம் பள்ளிவாசலில் தொழுகையில் இருந்த முஸ்லிம் மக்கள்மீது பொலிஸார் சுட்டதில் ஆறு முஸ்லிம்கள் கொல்லப் பட்டனர். 1977ஆம் ஆண்டின் பொதுத் தேர்தல் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் முஸ்லிம் மக்களுக்கும் சில தமிழர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட கலவரத்தில் ஏழை முஸ்லிம் மக்கள் வாழ்ந்த பொம்மை வெளி குடிசைகள் தமிழ் வெறியர்களால் எரிக்கப்பட்டன. நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட குடிசைகள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. 1982ஆம் ஆண்டு காலி நகரில் முஸ்லிம் வட்டாரங்கள் இராணுவப் பொலிஸ் ஒத்துழைப்புடன் சிங்களக் காதையர்களால் தாக்கப்பட்டன. பன்னிரண்டுக்கும் அதிகமான கிராமங்கள் தீவைத்துக் கொளுத்தப்பட்டன. ஒருவர் கொல்லப்பட்டார். நூற்றுக்கும் அதிகமானோர் காயமுற்றனர். 1999இல் வட மத்திய மாகாணத்தில் நொச்சிகம என்னும் நகரில் ஏற்பட்ட கலவரத்தில் பத்துக்கும் மேற்பட்ட முஸ்லிம்களின் கடைகளுக்குத் தீ வைக்கப்பட்டது. 2001ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 30ஆம் திகதி மாவனல்லையில் முஸ்லிம் மக்களுக்கெதிராக நடந்த கலவரத்தில் பல கடைகளும் வீடுகளும் சிங்களக் காதையர்களால் கொள்ளையிடப்பட்டுத் தீ வைக்கப்பட்டன. இச்சம்பவத்துக்குப் பொலிஸாரினதும் இராணுவத்தினதும் நேரிடை ஒத்துழைப்புச் சிங்களக் காதையர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது என்பது கேவலமான உண்மை.

இப்படிச் சிங்கள இன வெறியர்களாலும் தமிழ் இன வெறியர்களாலும் மாறிமாறி முஸ்லிம் மக்கள் இலங்கைத் தீவில் தாக்கப்பட்ட ஏராளமான சம்பவங்கள் உண்டு. முஸ்லிம் மக்களுக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்படும் கொடுமைகள் சம்பந்தமாகத் தெற்கில் வாழும் முஸ்லிம் அரசியல் தலைவர்கள் அடிக்கடி மௌனம் சாதித்துச் சிங்கள அரசியல்வாதிகளுடன் ஒத்தோட முயற்சித்தனர்; முயற்சிக்கின்றனர். 1982ஆம் ஆண்டு காலியில் முஸ்லிம் மக்கள் தாக்கப்பட்டபோது அதற்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்தது அமிர்தலிங்கம் மட்டுமே.

“வேகந்த சம்பவத்தின்போது பொலிஸ் பகுதியினரால் முஸ்லிம்கள் தாக்கப்பட்டதுடன் பள்ளிவாசலும் சேதப்படுத்தப்பட்டது. ஆளும் கட்சியின் ஓரிரு முஸ்லிம் அரசியல் பிரமுகர்களினால் இவ்வண்மை இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டு, இதுபற்றிய விசாரணைகூடப் புதைக்கப் பட்டு விட்டது. சமீபத்தில் (1982இல்) காலியில் ஏற்பட்ட (சிங்கள - முஸ்லிம்) இனக்கலவரத்தின் போதும் வாய் திறக்க அஞ்சியிருந்த ஆளும் கட்சியின் ஓரிரு முஸ்லிம் பிரதிநிதிகளுக்கு, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் (திரு. அமிர்தலிங்கம்) குரல் எழுப்பிய பின்புதான் இதுபற்றிக் கேட்கத் துணிவு பிறந்தது.” என யாழ் பல்கலைக் கழக மாணவர் யூ.எல்.எம். ஜெயினுதீன் என்பவர் தனது கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். (நன்றி: தேசிய இனப் பிரச்சினையும் முஸ்லிம் மக்களும் - வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன்.)

வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் முஸ்லிம் மக்களுக்கெதிரான வன்முறைகளில் ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டப் பல இயக்கங்களுக்குப் பங்குண்டு. மன்னாரில் முஸ்லிம் மக்கள் மீது ஈரோஸ் இயக்கம் மேற்கொண்ட கொலையுடன் ஆரம்பித்து விடுதலைப் புலிகளால் வடக்கில் இருந்து முஸ்லிம்கள் துரத்தப்படும்வரை மட்டுமல்ல, இப்போதும் முஸ்லிம்கள் மீதான தாக்குதல் சம்பவங்கள் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன. 2003ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 18ஆம் திகதி திருகோணமலை மாவட்டத்தில் மூதூர் பகுதியில் தமிழ் - முஸ்லிம் சமூகங்களுக்கிடையில் பெரும் மோதல் ஏற்பட்டதைக் கவனத்தில் எடுக்கலாம். இந்திய இராணுவம் இலங்கையில் இருந்த காலத்தில் அவர்களுடன் சேர்ந்திருந்த இயக்கங்களும் (முக்கியமாக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்) முஸ்லிம் மக்கள்மீதான தாக்குதலைச் செய்தனர். 1987ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் கல்முனையிலும் 1989ஆம் ஆண்டு மே மாதம் சம்மாந்துறையிலும் முஸ்லிம் சமூகத்துக்கு இவர்களால் செய்யப்பட்டக் கொடுமையை வரலாறு அறியும். முஸ்லிம் ஊர்க்காவற் படையினரும் சில காதையரும் தமிழ் மக்களுக்குப் பல கொடுமைகள் செய்தனர்தான். நூற்றுக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் கிழக்கு மாகாணத்தில் கொல்லப்பட்டனர். இதற்குப் பதில் என்று சொல்லி விடுதலை இயக்கங்கள் அப்பாவி முஸ்லிம் பொதுமக்களுக்கெதிரான தாக்குதலை மேற்கொள்ளப் புறப்பட்டதுதான் அநியாயமாகும். விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஆதிக்கம் மிக்க இயக்கமாகவிருந்த விடுதலைப் புலிகள் எந்தவித அரசியல் பார்வையும் இல்லாமல் ஒரு சமூகத்தின் உணர்வுகளைக் குத்திப் பார்ப்பதுபோல் மேற்கொண்ட கொலை வெறித் தாக்குதலின் விளைவுகள் மிக மோசமானதாகும். ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் செய்யப்பட்ட மாபெரும் தவறுதான் முஸ்லிம் மக்கள் மீதான தாக்குதல். இனி விடுதலைப் புலிகளின் கொலைப் பட்டியலில் மிக முக்கியமான சில உதாரணங்களைப் பார்ப்போம்:

- 1990ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 12ஆம் திகதி குருக்கள் மடத்தில் 68 முஸ்லிம் மக்கள் கொல்லப்பட்டனர்.
- 1990ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 3ஆம் திகதி காத்தான்குடி பள்ளிவாசலில் தொழுகையில் இருந்த 103 முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டனர்.
- 1990ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 12ஆம் திகதி ஏறாவுரில் 130 முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டனர்
- 1992ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 29ஆம் திகதி அழிஞ்சிப்பொத்தானை கிராமத்தில் 69 முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டனர்.
- 1992ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 15ஆம் திகதி கிரான்குளத்தில் மறிக்கப்பட்ட பஸ்ஸில் இருந்து இறக்கப்பட்ட 22 முஸ்லிம் மக்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

இப்படியாக ஆண்கள் பெண்கள் என்று வித்தியாசமில்லாமல் விடுதலைப்புலிகளினால் கொல்லப்பட்ட முஸ்லிம் பொதுமக்கள் ஏராளம்.

தனது சகோதர இனத்தின்மீது இப்படிப் பாசிசத்தனமான வன்முறைகளை மேற்கொள்ளும் ஓர் இயக்கம் தனது சொந்த இனத்துக்காகப் போராட தார்மீகத்தின் அடிப்படையில் தகுதியற்றது என்பது உறுதி.

1955ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 7ஆம் திகதி யாழ் மாநகர சபைக்கு நகரப் பிதாவாக ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட காதி எம்.எம். சுல்தான் “நான் மதத்தில் முஸ்லிமாக இருப்பினும் இனத்தில் தமிழன்” என 1955ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 9ஆம் திகதி வெளிவந்த ஈழகேசரியில் அறிக்கை விட்டிருந்தார்.

1950களில் முஸ்லிம் மக்கள் எதிர்காலத்தில் தமது மொழியாக சிங்களத்தையும் ஆங்கிலத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற சர்ச்சையைத் தலைநகரில் வாழ்ந்த மேல்வர்க்க முஸ்லிம் தலைவர்கள் கிளப்பினர். இந்த யோசனையை 99%த்துக்கும் மேலான முஸ்லிம்கள் நிராகரித்தனர். அப்படியொரு நிலைமை வரக்கூடாது எனப் பாடுபட்டனர். 1956ஆம் ஆண்டில் செனட் சபை உறுப்பினராக இருந்த யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த அறிஞர். ஏ.எம்.ஏ.அலீஸ் அவர்கள் செனட் சபையில் உரை யாற்றும்போது “எமது சமுதாயம் இரண்டாகப் பிரிக்கப்படுவதை எந்தவொரு

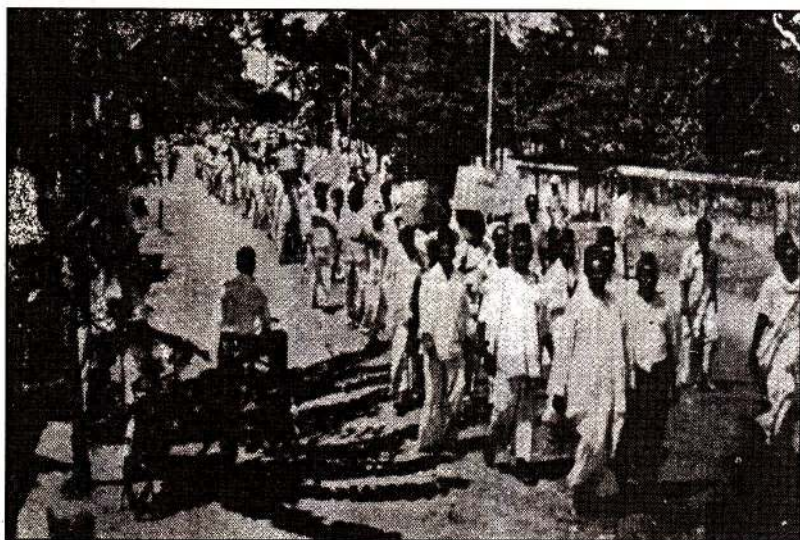
முஸ்லிம் இளைஞர்களில் ஈழப்போராட்டத்தில் முதல் பங்கு கொண்ட அக்கரப்பற்று மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த பாருக் எனப்பட்ட ஹனீபா. இவர் யாழ்/தொலைத் தொடர்பு நிலையத்தை 1987ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 7ஆம் திகதி விடுதலைப் புலிகள் தாக்கியபோது மரணமானார். இவரின் பின்னர்தான் ஹசன், அனம், மிஹிவார் போன்ற பிரபலமானவர்கள் உட்பட பல முஸ்லிம் இளைஞர்கள் ஈழப்போராட்டத்தில் பங்கு கொண்டார்கள்.

முதூர் கலவரத்தில் முஸ்லிம் மக்களைத் தாக்க அரிவாள், கோடாலி, கத்தி போன்ற ஆயுதங்களுடன் விரையும் தமிழ் வெறியர்களில் ஒரு பகுதி.

மாவனல்லையில் சிங்களவர்களால் எரிக்கப்பட்ட முஸ்லிம் மக்களின் வீடுகள்

சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தில் அணிதிரண்ட முஸ்லிம் போராளிகள்

அகதி முகாம் ஒன்றில் யாழ் முஸ்லிம் சகோதரிகளும், குழந்தைகளும்

வடக்கு முஸ்லிம் மக்களின் உரிமை கோரும் ஊர்வலம்

முஸ்லிமும் சிந்திக்க முடியாது. ஒரு பிரிவினர் தொடர்ந்து தமிழைத் தாய்மொழியாகவும் பிறிதொரு பிரிவினர் வேற்றுமொழி ஒன்றைத் தாய்மொழியாகவும் கொள்ள முடியாது. ஆகையால் இலங்கை முஸ்லிம் களின் தாய்மொழியாகத் தமிழே தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும்.” என வலியுறுத்தினார். இங்கு அவதானிக்க வேண்டியது என்னவென்றால் தமிழைத் தாய்மொழி எனக்கொள்ளும் இவர் சிங்கள மொழியை வேற்றுமொழி எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இப்படி இருந்த முஸ்லிம் மக்களுக்கு விடுதலைப் புலிகள் கொடுத்த பரிசு என்ன? சுமார் பன்னிரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக எம்முடன் வாழ்ந்த இனத்தை, எமது தாய்மொழியும் அவர்களது தாய்மொழியும் ஒன்றாக இருக்கும் இனத்தை, எமது வாழ்க்கை நடைமுறையில் பல அம்சங்களைத் தமது வாழ்க்கை முறையாகக் கொண்ட இனத்தைத் தமது பாரம்பரியப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து வந்த அம்மக்களை இரவோடு இரவாகத் துரத்தும் மனித இதயமில்லாச் செயலைச் செய்ய விடுதலைப் புலிகள் எப்படித்தான் கற்றுக் கொண்டார்களோ. வடபகுதியை விட்டு 1990ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 30ஆம் திகதி இரண்டு மணித்தியால அவகாசத்தில் முஸ்லிம் மக்கள் துரத்தப்பட்ட சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்டுத் தமிழ் இனத்தில் நான் பிறந்ததற்காக மிகவும் வெட்கப்பட்டுத் தலை குனிந்து நின்றேன்.

இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், 'தமிழீழம் சிவக்கிறது' என்னும் புத்தகத்தில் அதன் ஆசிரியர் பழ.நெடுமாறன் முழுப் பூசணிக்காயைச்

சோற்றில் மறைப்பதுபோல் அப்புத்தகத்தின் 348ஆம் பக்கத்தில் கீழ்க் கண்டவாறு எழுதியதுதான்: "சிங்கள அரசின் கைப்பாவையான அஷ்ரப் கூடப் புலிகள் மீது குற்றம் சுமத்த முடியவில்லை. இக்கொலைகளைச் செய்தவர்கள் சிங்கள இராணுவத்தினரே என்னும் உண்மை முஸ்லிம் மக்களிடையே அம்பலமாகி விட்டதே இதற்குக் காரணமாகும்." எனச் சொல்கிறார். எப்படி இருக்கிறது பழ. நெடுமாறனின் அரசியல் நேர்மை?

எமது போராட்டத்தில் முஸ்லிம் மக்களின் பங்கு பிரித்துப் பார்க்க முடியாததாகும். தமிழ் மக்கள் எப்படிச் சிங்களப் பேரினவாதத்தின் கொடுமைகளுக்கு ஆளாகிறார்களோ, அதைப்போலவே முஸ்லிம் மக்களும் இந்தச் சிங்களப் பேரினவாதத்தின் நடவடிக்கைகளுக்கு முகம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் பங்காளிகளாக முஸ்லிம் மக்களை ஆக்கிக் கொள்ளத் தவறியதுதான் இயக்கங்கள் விட்ட மாபெரும் தவறு. நாங்கள் இதுபற்றி நன்றாகச் சிந்திக்கலாம், செயல்படலாம், ஒன்றும் தாமதமாகி விடவில்லை.

அமிர்தலிங்கத்தையும் கொன்றனர்

TULF leader Murugesu Sivasithamparam, miraculously survived the 13th July 1989 shooting spoke about the killing at the third Commemoration Meeting in Colombo.

He said : "They came as our guests. They called as friends. They ate the biscuits; Mrs. Yogeswaran served them. They drank the tea she poured. They discussed Tamil Unity. They get up to place their cups on the table. They put their hands into their pockets, and pulled out their revolver and shot at us.

It is because of the courage of the two guards and the police men that the others who lived in that house are living today

"Why did they kill Amirthalingam and Yogeswaran? Is it because they worked for the Tamils? Is it because they helped to work out a solution to the Tamil problem? Is it because they wanted all Lankans to live in this country with dignity and honour?"

Amirthalingam had worked hard to eliminate discrimination against the Tamils. He has also taken up the cause of the Tamils of Indian Origin. He had defended the rights of the Muslims and the oppressed sections of the Sinhalese.

Why did they kill him? They have not told the world why they killed him?

நன்றி: T. Sabaratnam, *The Murder of a Moderate*

இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களுக்கு ஒப்பற்ற அரசியல் தலைமை கொடுத்த அமிர்தலிங்கம் பற்றி நான் ஒன்றும் பெரிதாக எழுத வேண்டியதில்லை. அமிர்தலிங்கம்பற்றி நான் எழுதித்தான் இந்த உலகம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் இல்லை. அமிர்தலிங்கம் தனது வாழ்வில் கறைபடியாத அரசியல்வாதியாக வாழ்ந்தார். இந்திய அரசியல் தலைவர்களுடன் முக்கியமாக தமிழ்நாட்டு அரசியல் தலைவர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போமாயின் அவர் சிறந்த பாராளுமன்றவாதியாக, சிறந்த ஒழுக்கவாதியாக மட்டும் அல்லாமல் தான் கொண்ட கருத்தை வலியுறுத்துவதில் யாருக்கும் பயப்படாத தீரமுள்ள மனிதராக வாழ்ந்தார். அவர் 1989ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 13ஆம் திகதி கொழும்பில் அவரது இல்லத்தில் வைத்து அநியாயமாக விசு என்ற இராசையா அரவிந்தராம் (விடுதலைப் புலிகளின் வவுனியா அரசியல் பொறுப்பாளராக முன்பு இருந்தவர்). அலோசியஸ் ஆகியோரால் கொல்லப்பட்டார்.

நான் அந்த சந்தர்ப்பத்தில் சென்னையில் இருந்தேன். காலையில் தினமணி பத்திரிகை பார்த்தபோதுதான் அமிர்தலிங்கத்தின் கொலை பற்றி அறிந்தேன். சில நிமிடங்கள் என்ன செய்வது என்று தெரியாது

அதிர்ந்தபோய் விட்டேன். அவரைக் கொல்ல வேண்டிய அவசியமோ அவசரமோ இல்லாதபோது ஏன் இப்படி ஒரு கொடுமையைச் செய்தனர் என யோசித்தேன். தமிழ்ப் பேசும் மக்களுக்கிருந்த ஓர் ஆளுமை மிக்க தலைவரைக் கொல்ல வேண்டும் என்பதைத் தவிர வேறு என்ன காரணத்துக்காகக் கொன்றனர்? அமிர்தலிங்கத்தைக் கொன்றது தாங்கள்தான் என விடுதலைப் புலிகள் உடனடியாக எதுவும் தெரிவிக்கவில்லை. நீண்டகாலமாக மௌனமாக இருந்துவிட்டனர். ஆனாலும் கொலையாளிகளுக்கு விடுதலைப் புலிகள் தமது அஞ்சலியைச் செலுத்த முன்வந்தபோது விடயம் பகிரங்கமானது. நீண்டகாலத்தின் பின் அமிர்தலிங்கத்தைக் கொலை செய்ததை விடுதலைப் புலிகள் உத்தியோகபூர்வமாக ஒப்புக் கொண்டனர்.

சட்டக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது தந்தை செல்வாவுடன் இணைந்து கொண்டார் அமிர்தலிங்கம். தமிழ் அரசுக் கட்சியின் வளர்ச்சியில் பெரும் பங்காற்றிய அவர் 1952ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பாராளுமன்றத்துக்கான பொதுத் தேர்தலில் வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியில் போட்டியிட்டுத் தோல்வி கண்டார். பின்பு 1956ஆம் ஆண்டு மீண்டும் வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியில் போட்டியிட்டு வென்றவர், 1970ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் ஆ.தியாகராசாவால் தோற்கடிக்கப்படும்வரை வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியின் பாராளுமன்ற உறுப்பிராக இருந்தார். 1958இல் நடந்த சிங்கள சிறீ எதிர்ப்புப் போராட்டத்திலும் 1961ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்திலும் சிறை சென்றவர் அமிர்தலிங்கம்.

அமிர்தலிங்கத்துக்கும் பிரபாகரனுக்கும் இருந்த தொடர்பானது சாதாரணத் தொடர்பாக இல்லை. அமிர்தலிங்கத்தைத் தனது நம்பிக்கை மிக்க தலைவராக மதித்தார் பிரபாகரன். ஆரம்ப காலம் தொடக்கம் அமிர்தலிங்கத்தின் நெறிப்படுத்தலின் கீழ் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டார். வவுனியாவில் ஈரோஸ் அமைப்புடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த காலத்தில் கூட அமிர்தலிங்கத்தின் ஆலோசனைப்படியே அவர் செயல்பட்டார் என ஈரோஸ் அமைப்பில் வேலை செய்த அழகிரி எனப்படும் அந்தோனிப்பிள்ளை சொன்னார். தனக்குப் பிரச்சினை வரும் போதெல்லாம் அமிர்தலிங்கத்துடன் கலந்தாலோசிக்க பிரபாகரன் தவறுவதில்லை. அமிர்தலிங்கம் இலங்கைப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக முதன்முதலாக அன்றைய தமிழக முதலமைச்சர் எம்.ஜி. இராமச்சந்திரனைச் சந்தித்தபோது தன்னுடன் புலிகளின் முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவரான பேபி சுப்பிரமணியத்தையும் அழைத்துச் சென்றார். 1983ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 13ஆம் திகதி இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா காந்தியைச் சந்தித்து இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை பற்றிப் பேசிய அமிர்தலிங்கம் விடுதலைப் புலிகள் பற்றி அவரிடம் மிகவும் சிறப்பாகச் சிபாரிசு செய்தார். ஒருமுறை அடையாறில் இருந்த புலிகளின் அலுவலகம் போய்ப் பிரபாகரனுடன் பேசி விட்டுப் புறப்பட்டு வந்து தனது காரில் அமிர்தலிங்கம் ஏறும்போது கார்க் கதவைச் சாத்திவிட்ட பிரபாகரன்,

“அண்ணை நீங்கள் கவனம். உங்களைக் கொல்ல மற்ற இயக்கத்தவர்கள் முனையலாம்” என்று எச்சரிக்கை செய்தார் என 1993ஆம் ஆண்டு என்னுடன் பேசியபோது மங்கையற்கரசி அமிர்தலிங்கம் சொன்னார்.

அமிர்தலிங்கத்தின் மகன் டொக்டர் பகீரதனுடன் நான் பேசியபோது அவர் கூறிய தகவல்கள் சில எனக்கு அதிர்ச்சியையும் ஆச்சரியத்தையும் தருகின்றனவாக இருந்தன. இங்கிலாந்தில் இருந்து கொழும்பு சென்றிருந்த பகீரதன், அமிர்தலிங்கம் கொல்லப்பட்ட நாளன்று காலைதான் லண்டன் புறப்பட்டார். இவர் கொழும்பில் நின்ற காலத்தில் அமிர்தலிங்கத்துடன் பல இடங்களுக்குப் போய் வந்திருக்கிறார். கொலைச் சம்பவம் நடப்பதற்கு முதல் நாள் இந்தியாவில் இருந்து வந்திருந்த விசேட இராஜ தந்திரிகளை இந்தியத் தூதரகத்தில் சந்தித்திருக்கிறார் அமிர்தலிங்கம். இந்த இராஜ தந்திரிகள் இந்திய அரசால் அமிர்தலிங்கத்துடன் மட்டும் பேசுவென விசேடமாக அனுப்பப்பட்டனர். இவர்களுடன் கதைத்துவிட்டுக் காரில் வந்து அமிர்தலிங்கம் ஏறியபோது என்ன நடந்தது எனப் பகீரதன் கேட்டிருக்கிறார். “எங்கடை சனங்களின் பிரச்சினை தீர்ப் போகிறது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியை முதன் நிலைப்படுத்தி இந்திய அரசாங்கம் தமிழ் மக்களுக்குத் தீர்வை ஏற்படுத்தப் போகிறது. நடக்கப்போறதைப் பார் மோனை” என மிகவும் சந்தோஷமாகக் கூறியதாகப் பகீரதன் கூறினார். இதற்குமேல் விபரத்தை பின்பு கேட்கலாம் என விட்டு விட்டார் பகீரதன்.

இதேபோல் மாலை சேனாதிராஜாவின் குறிப்பு ஒன்றில் கீழ்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

1989 ஜூலை 12இல் இந்தியாவின் சிறப்புத் தூதுவர் முகத்துபே கொழும்பில் ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவுடன் பேசுகிறார்; அமிர் அண்ணருடன் பேசினார். அன்று மாலையில் அமிர் அண்ணரும் நானும் பெளத்தலோகமாவத்தை வீட்டிலிருக்கிறோம். மீண்டும் அவர் முகத்தில் நம்பிக்கை ஒளி தெரிந்தது. “முகத்துபே - பிரேமதாசா பேச்சுவார்த்தை முறிந்து போய்விட்டது - இனி என்ன நடக்கப்போகிறது என்று சொல்ல முடியாது - ஆனால் தமிழ் மக்கள் வாழ்வில் ஒரு விடிவு ஏற்படும் என்ற அறிகுறி தெரிகிறது” என்று புதிய தென்புடன் பேசினார் அமிர் அண்ணர்.

அமிர் அண்ணர் பூதவுடல் திருமலைக்கு எடுத்துச் செல்வதற்கு முதல்நாள் இரவு அல்லது அதற்கு முன்னிரவு (1989 யூலை 14) தம்பி (ரவி) பகீரதனுடன் இந்தியத் தூதரகத்தின் அரசியல் துறைச்செயலர் ஜெய்சங்கருடன், அவர் இல்லத்தில் ஒரு சந்திப்பு. அக்கால கட்டங்களில் “ஒருதலைப்பட்டசமான தமிழீழப் பிரகடன அறிவிப்பு” (Unilateral Declaration of Tamil Elam) என்கிற பேச்சு அடிபட்டுக்கொண்டிருந்தது. பத்திரிகைகளிலும் கூட அது வெளிவந்தது. அத்துடன் அமிர் அண்ணரின் பெயர் சம்பந்தப்படுத்தப்பட்டுக் கருமங்கள் போட்டுடைக்கப் பட்டிருந்ததாக ஒரு கருத்தும் நிலவியது. இவை பற்றி ஜெய்சங்கரிடம் கேட்போம் என்கிற ஆதங்கமும் துக்கமும் ஒன்றுசேர்ந்திருந்தது.

“அவ்வாறான ஓர் எண்ணம் இருந்தது” என்றுதான் அவரிடமிருந்தும் பதில் வந்தது. “அப்படியானால் அத்தகைய பிரகடனத்தை யார் அங்கீகரிப்பார்கள்?” என்ற கேள்வியை விடுத்தேன் - “ஏன், இந்தியா இருக்கிறது” என்ற பதில் வந்தது. 1989 ஜூலை 12இல் அமிர் அண்ணா பேச்சிலும் இந்த அர்த்தம் இருந்ததை நினைவுபடுத்திக்கொண்டேன்.

நன்றி: வரலாற்றின் மனிதன்.

பகீரதன் கூறியதுபோல், மாவை சேனாதிராஜா குறிப்பிடுவதுபோல் இந்திய இராஜ தந்திரிகளுக்கும் அமிர்தலிங்கத்துக்கும் இடையே உடன் பாடு இருந்திருக்குமானால் அன்றைய ஜனாதிபதி ஆர். பிரேமதாசாவும் அமிர்தலிங்கத்தின் கொலையில் கை நனைத்தவர் என்று நான் சந்தேகப் படுகிறேன். பிரேமதாசா கொலைகள் செய்வதில் அப்படியொன்றும் பின் நிற்கிற நபர் இல்லை. தனக்குப் பிரச்சினை எனக் கருதினால் எவரையும் எங்கேயும் வைத்துக் கொலை செய்யத் தயங்கமாட்டார்.

இலங்கைப் பிரச்சினையில் இந்தியாவின் தலையீட்டைப் பிரேமதாசா என்றும் விரும்பியதில்லை. அதுவும் இந்தியா தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியை முன்னிலைப்படுத்தி ஒரு தீர்வை ஏற்படுத்த முன்வந்ததை விளக்கிப் பிரேமதாசாவைத் தீர்வுக்கு நிர்ப்பந்தித்திருக்கலாம். தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணியை முன்வைத்து ஒரு தீர்வுக்கு வருவதனால் அது பின்பு ஏமாற்ற முடியாத அரசியல் தீர்வாகிவிடும் எனப் பலவாறு பிரேமதாசாவின் மூளை வேலை செய்திருக்கும். அந்த நேரத்தில் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் பிரேமதாசாவுக்கும் நல்ல நெருக்கம் இருந்தது. பணத்தையும் ஆயுதத்தையும் கொடுத்துப் புலிகளைக் கொஞ்ச காலத்துக்குச் சமாளிக்கும் திட்டமும் பிரேமதாசாவிடம் இருந்திருக்கும். இலங்கைத் தமிழர்களின் பிரச்சினைக்கான இந்திய அரசின் சிபாரிசைத் (தீர்வை) அவர் குழப்ப விரும்பியிருக்கலாம். நேரிடையாக இந்தியாவை பகைக்க விரும்பாமல், அமிர்தலிங்கத்தைக் கொல்வதன் மூலம் பிரச்சினையைத் தீர்க்க அவர் நினைத்திருப்பார். விடுதலைப் புலிகள் (விசுவம், அலோசியசும்) அமிர்தலிங்கத்தையும் யோகேஸ்வரனையும் கொல்லுவதற்குச் சில நிமிடங்களுக்கு முதல் அவர்களுடன் இயக்கங்களின் ஒற்றுமைபற்றிக் கதைத்ததில் இருந்து ஏதோ அரசியல் தீர்வு பற்றித்தான் கதைத்திருக்கலாம் என நம்ப இடமிருக்கிறது. இந்தியாவின் ஏஜண்டுகளாகவும் அவர்களுடன் சேர்ந்து வேலை செய்பவர்களாகவும் இருந்தாலேயே அவர்களைக் கொலை செய்தோம் என 1990ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 15ஆம் திகதி வெளிவந்த ‘லங்கா காாடியன்’ பத்திரிகையில் மாத்தையா பேட்டி கொடுத்ததில் இருந்து ஏதோ ஒரு தீர்வு சம்பந்தமாக அமிர்தலிங்கம் பேசி இருக்கலாம் என்பது தெளிவாகிறது.

விடுதலைப் புலிகளைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா வுடன் பேசுவார்கள். பிரேமதாசாவுடன் பேசுவார்கள், ரணில் விக்கிரமசிங்கா வுடன் பேசுவார்கள். இந்தியாவுடன் பேசுவார்கள்; ஆனால் மற்றவர்கள்

பேசக்கூடாது. பேசினால் தேசத்துரோகிகள். விடுதலைப் புலிகளை முன்னிறுத்தாது தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியை முன்னிறுத்தியது புலிகளுக்குக் கோபத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கலாம். ஆகவே பிரேமதாசாவுக்கும் புலிகளுக்கும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் ஆளுமைமிக்க தலைவரைப் போட வேண்டிய தேவை இருந்திருக்கலாம். ஆகவே பிரேமதாசாவின் ஆசீர்வாதத்துடன் இந்தக் கொலைகளை ஏன் விடுதலைப் புலிகள் செய்திருக்க முடியாது? நடந்தவைகளைச் சேர்த்துப் பார்க்கும் போது எனக்கேற்பட்ட சந்தேகத்தை மேலே எழுதி இருக்கிறேன். அமிர்தலிங்கத்தைக் கொலை செய்தது ஏன் எனத் தெளிவாக உத்தியோக பூர்வமாக விடுதலைப் புலிகள் அறிவிக்காதவரை இப்படி ஆளுக்காள் சந்தேகம் கொள்வது இயற்கையே. அமிர்தலிங்கம் கொல்லப்பட்ட செய்தியறிந்த தேசியப் பாதுகாப்பு அமைச்சர் ரஞ்சன் விஜேரட்ணா, 'போக வேண்டியவர்கள் வரிசையில் ஒருவர் போய்விட்டார்' எனக் கூறியதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

1989ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 13ஆம் திகதி மாலை தாஜ் சமுத்திரா ஹோட்டலில் இலங்கை வந்திருந்த இந்திய இராஜ தந்திரி பி.ஜி.தேஷ்முக் அவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட விருந்துபசாரத்தில் கலந்து கொள்வதாக அமிர்தலிங்கம் தீர்மானித்திருந்தார். தமது மகன் பகீரதனையும் மருமகன் மதியையும் விமான நிலையத்தில் லண்டனுக்கு அனுப்பி வைத்த அமிர்தலிங்கம் தம்பதியினர் அவர்கள் சுகமாய்ப் போய்ச் சேர்ந்த செய்தியை அறியத் தொலைபேசி அழைப்பை எதிர்பார்த்திருந்தனர். அமிர்தலிங்கம் தம்பதியர், மாலை சேனாதிராஜா ஆகியவர்கள் கீழ் வீட்டிலும் யோகேஸ்வரன் தம்பதியினரும் சிவசிதம்பரமும் மேல் வீட்டிலும் என ஒரே கட்டடத்தில் குடியிருந்தனர். யோகேஸ்வரனிடம் இருந்து அன்று பின்னேரம் அமிர்தலிங்கத்துக்கு வேலைசெய்யும் பையன் மூலம் ஒரு துண்டு வந்தது. துண்டைப் பார்த்த அமிர்தலிங்கம் பகீரதன் தொலைபேசி எடுத்தால் தன்னைக் கூப்பிடும்படிக் கூறிவிட்டு யோகேஸ்வரன் தங்கியிருந்த மேல்மாடி வீட்டுக்குப் போனார். தான் புலிகளுடன் பேசப் போவதாக அவர் தனது மனைவியிடமோ அல்லது மாலை சேனாதிராஜாவிடமோ கூறவில்லை. இதற்கு முதலே யோகேஸ்வரன் மூலம் அமிர்தலிங்கத்துடன் பேசுவதற்குப் புலிகள் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். புலிகள் வந்தால் எந்தவித சோதனைகளும் இன்றி மேலே விடும்படி ஏற்கனவே யோகேஸ்வரன் பொலிஸ் பாதுகாவலர்களிடம் கேட்டிருந்தார். யோகேஸ்வரனின் பணிப்பின் பேரில் புலிகள் எதுவித ஆயுத சோதனைகளும் இன்றி மேலே வந்திருந்தனர்.

இப்போது திருமதி மங்கையற்கரசி சொல்கிறார்: "அவர் (அமிர்தலிங்கம்) மேலே போய்ச் சிறிது நேரத்தில் வெடிச் சத்தங்கள் கேட்டன. வீட்டுக்கு வெளியே யாரோ சுடுகின்றனர் என நினைத்து வாசற் பக்கம் ஓடினேன். அப்போது வாசலில் நிற்க வேண்டிய இவர்களது மெய்ப்பாதுகாவலர்கள் மேலே நின்று யன்னல் வழியாகச் சுடுவதைப் பார்த்தேன்.

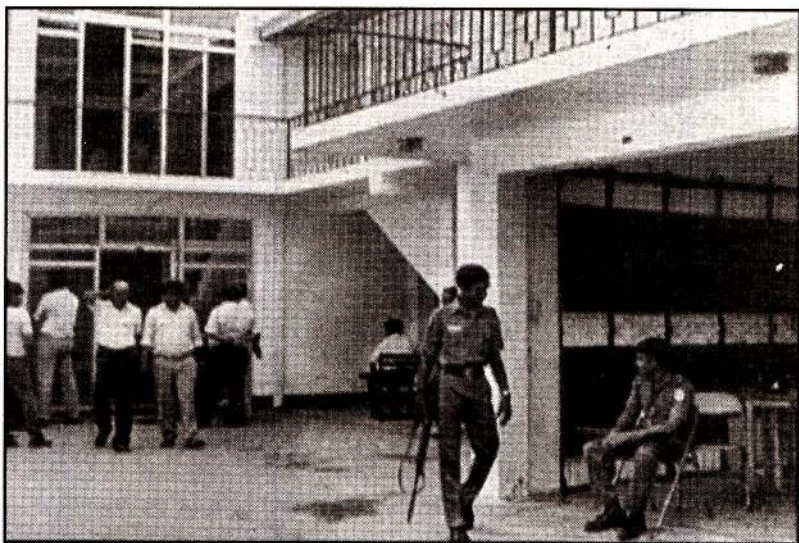
ஏதோ ஆபத்து நடந்துவிட்டது என்பதை உணர்ந்தேன். ஆனால் என்ன நடக்கிறது என்று தெரியாமல் மேலே ஓடினேன். உள்ளே சென்று பார்த்தபொழுது யோகேஸ்வரன் இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தார். அவரது நெஞ்சு துப்பாக்கிக் குண்டுகளால் சல்லடை போடப்பட்டிருந்தது. பட்டத்தில் என்ன செய்வது எனத் தெரியாது கீழே ஓடிப்போய்த் தலையணையை எடுத்து வந்து யோகேஸ்வரனின் தலையை அதில் வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவர் (அமிர்தலிங்கம்) இருந்த இடத்தில் இருந்து தலையைத் தொங்க விட்டபடியே ஆடாமல் அசையாமல் இருந்தார். பாய்ந்து போய் அவரது தலையைத் தூக்கினேன். வாய்க் குள்ளிருந்து இரத்தம் கொட்டியது. சுவர் மூலையில் சிவா அண்ணா (சிவசிதம்பரம்) குட்டுக்காயங்களுடன் கிடந்தார். “இந்த யோகேஸ்வரனிடம் எத்தனை தடவை சொல்கிறது இவங்களை நம்பாதே என்று. எல்லாம் போய்விட்டது” எனக் குழறியபடி சிவா அண்ணை சொன்னார். வாசற்படியில் பாதுகாப்பாளர்களால் கொல்லப்பட்ட புலிகளின் உடல்கள் கிடப்பதைக் கண்டேன். அந்த நேரத்தில் அங்கையும் இங்கையும் என ஓடிக் கதறுவதை விட என்னால் என்ன செய்திருக்க முடியும்?”

அமிர்தலிங்கம் தன்னைச் சுட்டதுகூடத் தெரியாமல் இறந்திருக்க வேண்டும். காரணம் வந்தவர்கள் அவருக்குத்தான் முதலில் சுட்டனர். அதுவும் பின்னால் இருந்து உச்சந்தலையில் சுட்டதால் மூளையில் தாக்கி நடப்பது தெரியாமல் இறந்திருப்பார். புலிகளுக்கும் அமிர்தலிங்கத்தின் மெய்ப்பாதுகாவலர்களுக்கும் இடையே நடைபெற்ற துப்பாக்கிச் சண்டை ஒரு சில விநாடிகளில் முடிந்தாலும் அது ஒரு பயங்கர அனுபவம் என பொலிஸ் அதிகாரி கந்தசாமி கூறினார். விசு, அலோசியஸ், சிவகுமார் (அறிவு) ஆகிய மூவரும் அன்று வந்திருந்தனர். வந்த புலிகளில் விசுவும் அலோசியசுமே மேலே கூட்டணித் தலைவர்களுடன் கதைக்கச் சென்றவர்களாகும். சிவகுமார் மாடிக்குப் போகும் படிகளில் நின்றிருந்தார். சம்பவம் நடந்து விசுவும் அலோசியசும் மெய்ப்பாதுகாவலர்களால் கொல்லப்பட்ட போது சிவகுமார் ஓட முயற்சித்திருக்கிறார். சத்தியமூர்த்தி என்னும் பாதுகாப்பு (பொலிஸ்) உத்தியோகத்தர் அவரை மடக்கிப் பிடித்தார். ஆனாலும் சிவகுமார் அவரைச் சுழித்துவிட்டு ஓட வெளிக்கதவு வாசலில் வைத்துச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

தனது கணவனின் கொலையால் மிகவும் அதிர்ந்த நிலையிலேயே இன்றும் மங்கையற்கரசி இருக்கிறார். நடந்த சம்பவம் பற்றிக் கேட்டால் உடனே கண்கள் கலங்கத் தொடங்குகிறது. பேச முடியாமல் அவரின் தொண்டை அடைத்துக் கொள்கிறது. நீண்ட காலம் அவர்களுடன் நெருக்கமாகவும், அன்பாகவும் பழகிய என்னைக் கண்டால் தளர்ந்துபோய் அழுதுவிடுவார். அவர் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டு இருக்கிறார். முன்புபோல் கடும் சொற்களையும் விமர்சனங்களையும் தாங்கும் மனோநிலையில் அவர் இல்லை. அவருக்கிருந்த திடமெல்லாம் அமிர்தலிங்கத்தின் மறைவுடன்

தமிழீழத் தேசிய இராணுவத்தின் ஆரம்பகர்த்தாவும் அமிர்தலிங்கத்தின் மகனுமாயிய பகீரதனும் புல்பராஜாவும்.

கொழும்பில் அமிர்தலிங்கம் கொலை செய்யப்பட்ட வீடு

போய்விட்டது. அவரை மீண்டும் மங்கையர்களின் அரசியாக நாம் பார்க்க முடியாது என்றே எண்ணுகிறேன்.

பிரபாகரனுக்குப் பிரச்சினை வந்த நேரங்களில் எல்லாம் அமிர்தலிங்கம் பல வழிகளில் உதவி இருக்கிறார். விடுதலைப் புலிகள் உமா மகேஸ்வரனை வெளியேற்றிய பின்னர் பல நெருக்கடிகளைச் சந்தித்தனர். உமாமகேஸ்வரன் தானே விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர், தனது தலைமையின் கீழேயே விடுதலைப் புலிகளின் அமைப்பு இருக்கிறது என உலகமெங்கும் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களிடையே பிரச்சாரங்களை மேற்கொண்டார். இப்படியான இக்கட்டான நேரத்தில் பிரபாகரன் சார்பாக லண்டனில் இயங்கிய ஈழவிடுதலை இயக்கத்துக்கு உதவுமாறு லண்டன் மக்களை வேண்டும் கடிதம் ஒன்றை பிரபாகரனுக்குக் கொடுத்து ஊக்கப்படுத்தினார் அமிர்தலிங்கம். அதேபோல் விடுதலைப் புலிகளின் உண்மையான தலைவர் பிரபாகரனே என அமிர்தலிங்கத்திடம் கடிதம் வாங்கி அதைப் பிரதிகள் பண்ணி உலகம் எங்கும் அனுப்பப்பட்டதாக ராகவன் என்னுடன் பேசும்போது குறிப்பிட்டார். ஆனால் அதற்கான சான்றுகளைப் பெற முடியாமல் உள்ளது.

அமிர்தலிங்கத்தின் உயிருக்கு எப்போதும் ஆபத்து இருந்து கொண்டதான் இருந்தது. சிங்களப் பொலிஸ், சிங்கள இராணுவத்திடம் இருந்து அவருக்கு ஆபத்து எப்போதும் இருந்து கொண்டே இருந்தது. சிங்களப் பேரினவாத அரசின் இரகசிய ஏஜண்டுகளால் ஆபத்து வரலாம் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அவருக்கு முரணான சில தீவிரவாதிகளால் அவரின் உயிருக்கு ஆபத்து வரலாம் எனவும் பயம் பலருக்கு இருந்தது. 1982ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பப் பகுதிகளில் யாழ்ப்பாணம் கொட்டடிச் சந்தியில் என்னைக் கண்ட பகீரதன், "அப்பாவுக்குப் பாதுகாப்பாக நான் ஒரு றிவேல்வர் வைத்திருக்க விரும்புகிறேன். தருகிறீர்களா?" எனக் கேட்டார். உடனடியாக நான் எனது பாதுகாப்புக்கென வைத்திருந்த .38 கலிபர் றிவேல்வரைக் கொடுத்தேன். இது ஒரு சில்வர் பிளேட்டட் றிவேல்வராகும். இப்படிப் பலரும் அவரது பாதுகாப்புச் சம்பந்தமாக கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்க ஆபத்து உள் வீட்டில் இருந்தே வந்து தொலைந்தது. அமிர்தலிங்கத்தைக் சுலபமாக அழித்து விட்டனர். ஆனால் அந்த மனிதனை ஈடு செய்ய யாராலும் முடியாது போய்விட்டது.

அமிர்தலிங்கம் நீண்டகாலமாகச் சென்னையில் உள்ள சேப்பாக்கம் அரசு விருந்தினர் விடுதியில் தங்கி இருந்தார். ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்கு கொண்ட முக்கியமானவர்களில் அமிர்தலிங்கத்தை இந்த விடுதியில் போய்ச் சந்திக்காதவர்கள் யாருமே கிடையாது என்றே சொல்லலாம். அமிர்தலிங்கம் 1989ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் உறுப்பினரானதும் இந்த அரசு விருந்தினர் விடுதியைக் காலி செய்து கொழும்பு புறப்பட்டார். அவர் புறப்பட்ட நேரத்தில் அவரை வழியனுப்ப நானும் சூரியகுமாரனும் சென்றிருந்தோம். அரசு விருந்தினர் விடுதியின் உயர்

A. AMIRTHALINGUM, M.P.

NATIONAL STATE ASSEMBLY
COLOMBO 1

Telephone:
Secretary: 31296
General Office: 21906

LEADER OF THE OPPOSITION

தீரு.

அவர்கட்கு,

அன்புடையீர்,

எமது விடுதலை இயக்கம் வெவ்வேறு துறைகளில் இயங்கவேண்டிய நிலை வந்த கொண்டிருக்கிறது. இயக்கத்திற்காகத் தம்மை அர்ப்படுத்தியுள்ள பலர் சொல்லொடாத சூழ்ச்சிகளை அடையாளம் காணியிருக்கிறார்கள். மாத்திரமன்றி, நாட்டையும் குறந்த இயக்கவிரும் அவர்களுக்குத் தடைகள் போன்றே நினை உதவி அத்தியாவசியம். தாங்கள் அளிக்கும் உதவியை வட்டியில் இயக்கவிரும் "ஈழ விடுதலை இயக்கம்" ஸலம் வழங்குமாறு வேண்டுகிறேன். அதன் நிர்வாகிகள் தங்களோடு தொடர்பு கொள்வார்கள்.

இப்படிக்கு

தங்கள் உண்மையான

அ. அமிர்தலிங்கம்

(அ. அமிர்தலிங்கம்)

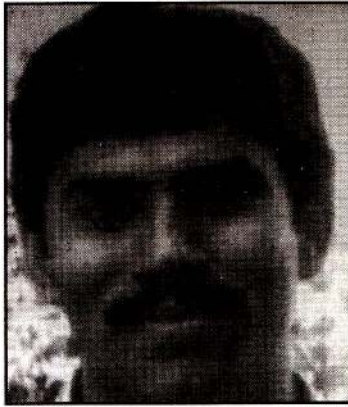
(லண்டனில் விடுதலைப்புலிகளுக்காக இயங்கிய ஈழவிடுதலை இயக்கத்துக்கு உதவுமாறு அமிர்தலிங்கம் கொடுத்த கடிதம்.)

கொல்லப்பட்ட அமிர்தலிங்கத்தின் உடலுக்கு, இலங்கையின் முன்னாள் பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவும், முன்னாள் அமைச்சர் மைத்திரிபால செனநாயக்காவும் இறுதி அஞ்சலி செய்கிறார்கள்.

அமிர்தலிங்கத்தின் உடல் யாழ்ப்பாணம் கொண்டுவரப்படுதல். பத்மநாபா, சாம் தம்பி முத்து, இராமலிங்கம், யோக சங்கரி, வ.ந.நவரட்ணம், எஸ்.தியாகராஜா, ஆனந்தசங்கரி, சித்தார்த்தன் ஆகியோர் முன்வரிசையில் வருகிறார்கள்.

அமிர்தலிங்கத்தைக் கொன்ற விடுதலைப் புலிகளில் முக்கியமானவரான விசு என அழைக்கப்பட்ட இராசையா அரவிந்தராம்.

அமிர்தலிங்கத்துடன் கொல்லப்பட்ட தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர்களில் ஒருவரான வெற்றிவேல் யோகேஸ்வரன்.

அதிகாரிகள், ஊழியர்கள் அனைவருக்கும் அமிர்தலிங்கம் கை கூப்பி நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டார். பல ஊழியர்கள் கண் கலங்கி நின்றனர். அவர் அப்படிப் போவது ஆபத்தை நோக்கிப் போவது போல் என் மனதில் பட்டது. “அண்ணை கவனம்” என அவருக்கு மிக அருகில் சென்று கூறினேன். எனது கையைப் பிடித்துக்கொண்ட அவரிடம் இருந்து எப்பவும்போல் அந்த அடக்கமான சிரிப்பே பதிலாகக் கிடைத்தது.

அந்தப்பெருமகன் தனது 41 வருட அரசியல் வாழ்வில் 21 வருடங்கள் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தின் உறுப்பினராகவும், ஆறு வருடங்கள் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சித் தலைவராகவும் இருந்தவர். அவரிடம் இருந்ததெல்லாம் மூன்று அறைகளைக் கொண்ட மூளாயி லிருந்த ஒரு சிறிய வீடுதான். அவர் சொத்துச் சேர்க்க விரும்பியிருந்தால் கோடீஸ்வரனாக இருந்திருக்கலாம். அவர் கொல்லப்படும்போது கொழும்பில் வாடகை வீட்டில் சாதாரண வாழ்வு வாழ்ந்த கை சுத்தமானவர். அதே நேரத்தில் அரசியலில் வன்மையும், வாழ்வில் வாய்மையும், கருத்தில் உறுதியும், எவருக்கும் பயப்படாத துணிச்சலும் கொண்ட நம்பியவர்களின் நல்ல நண்பனாக அவர் வாழ்ந்தார்.

தளபதியே கொல்லப்பட்டார்

மாத்தையா வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்தவர். படித்துவிட்டு வெளிநாடு போகவிருந்த வேளையில் பிரபாகரனின் தொடர்பேற்பட்டு விடுதலைப் புலிகளில் சேர்ந்து கொண்டார். தனது திறமையால், செயல்பாட்டால் நாளடைவில் புலிகள் இயக்கத்தில் பிரபாகரனுக்கு அடுத்தவராக உயர்ந்தார். விடுதலைப் புலிகளுக்கும் பிரேமதாசாவுக்கும் ஏற்பட்ட பேச்சுவார்த்தைகளின்போது புலிகளின் உயர் தலைவராக மாத்தையா பங்கு கொண்டார். வவுனியா பிரதேசத்தின் ஆதிக்கம் மிக்க நபராக மாத்தையாக விளங்கினார். விடுதலைப் புலிகள் ஈழத் தேசிய முன்னணியுடன் இணைந்து ஈரோஸ், ரெலோ, ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் ஆகிய இயக்கங்களுடன் ஒரு புரிந்துணர்வு இருந்த காலத்திலேயே ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் நீண்ட கால உறுப்பினரும் வவுனியா பிரதேசத்தின் பொறுப்பாளருமாகிய நேகன் என்பவரைத் தயக்கம் இல்லாது பகிரங்க இடத்தில் வைத்து மாத்தையா கொலை செய்தார். விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் பிரிவான விடுதலைப் புலிகள் மக்கள் முன்னணியின் (PFLT - பி.எஃப்.எல்.ரி) தலைவராக மாத்தையா செயற்பட்டார். அவர் தனக்கென ஒரு குழுவை வைத்து இயங்கினார். விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்துக்குள் பிரபாகரன் குழு, மாத்தையா குழு என இரு குழுக்கள் நாளடைவில் உருவாகின.

காலப் போக்கில் மாத்தையாவுக்கும் பிரபாகரனுக்கும் இடையேயான முரண்பாடுகள் பூதாகரமாகியன. பிரபாகரனுக்கும் மாத்தையாவுக்கும் இடையேயான முரண்பாடு இன்று நேற்றுத் தோன்றியதல்ல. ஆரம்ப காலத்தில் விடுதலைப் புலிகள் பிளவுபட்டிருந்த வேளையில் பிரபாகரன் மீது காரசாரமான குற்றச் சாட்டுகளை மாத்தையா வைத்தது மட்டுமல்ல, அவர் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் எனத் தீவிரமாக நின்றதாக ராகவன் கூறினார்.

மக்கள் முன்னணியின் தலைவர் பொறுப்பில் இருந்தும் புலிகள் இயக்கத்தின் உப தலைவர் பதவியில் இருந்தும் திடீரென மாத்தையாவை பிரபாகரன் நீக்கினார். தன்னை நோக்கிப் பிரபாகரன் குறி வைப்பதை உணர்ந்து கொண்ட மாத்தையா பயம் கொண்டு பாலசிங்கத்தின் வீட்டுக்குச் சென்று தன்னைக் காப்பாற்றும்படிப் பாலசிங்கத்திடம் கேட்டதாகவும், ஆனால் பாலசிங்கம் தனது வீட்டில் இருக்க வேண்டாம் எனக் கூறி அனுப்பி விட்டதாகவும் அறியப்பட்டது. ஆனால் 1993ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் உண்ணாவிரதம் இருக்கத் தங்கள் வீட்டுக்கு மாத்தையா வந்ததாகவும் புலிகள் இயக்கத்தின் பதில் தலைவர் பதவியில் இருந்தும் அரசியற் கட்சியின் தலைவர் பொறுப்பில் இருந்தும் தான் நீக்கப்பட்டதற்குத்

இந்திய இராணுவ பிரிகேடியர் ஜே.எஸ்.திலான் மற்றும் இராணுவ உயர் அதிகாரிகளுடன் மாத்தையா.

யோகி, கவிஞர் காசி ஆனந்தன் மற்றும் படை சூழ விடுதலைப் புலிகளின் தளபதி மாத்தையா

தனது எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கவே அவர் உண்ணாவிரதம் இருக்க வந்ததாகவும், அதை விடுத்துத் தலைமையுடன் பேசி விடயத்தைத் தீர்க்குமாறு கேட்டு மாத்தையாவைப் பாலசிங்கம் அனுப்பி வைத்ததாகவும் அடேல் பாலசிங்கம் தான் எழுதிய 'சுதந்திர வேட்கை' என்னும் புத்தகத்தில் எழுதியுள்ளார். உண்ணாவிரதம் இருக்க மாத்தையா விரும்பி இருந்தால் பகிரங்கமாக மக்கள் மத்தியிலேயே செய்திருக்கலாமே, ஏன் பாலசிங்கம் வீட்டுக்குப் போகவேண்டும்?

1993ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 1ஆம் திகதி மானிப்பாயில் இருந்த மாத்தையாவின் முகாம் பிரபாகரனால் அனுப்பி வைக்கப்பட்டப் புலிகளால் சுற்றி வளைக்கப்பட்டு மாத்தையாவும் அவருடன் இருந்த முக்கிய நபர்களும் கைது செய்யப்பட்டனர். மாத்தையாவின் மெய்ப்பாதுகாவலர்களும் அங்கிருந்த ஏனைய மாத்தையா சார்பான புலி உறுப்பினர்களும் முன்னறிவித்தல் இன்றிக் கொல்லப்பட்டனர். இந்த மிசனுக்குத் தளபதிகள் சொர்ணம், பால்ராஜ், சூசை ஆகியவர்கள் தலைமை தாங்கினர்.

கைது செய்யப்பட்ட மாத்தையா விடுதலைப் புலிகளின் புலனாய்வுப் பிரிவால் கடுமையாக விசாரிக்கப்பட்டார். இந்தியாவின் கைக்கூலி, இந்திய உளவுப் பிரிவான RAW உடன் சேர்ந்து பிரபாகரனைக் கொலை செய்யவும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைக் கைப்பற்றவும் திட்டமிட்டார் எனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டார். நீண்ட கால விசாரணைக்குப்பின் மாத்தையாவும் மாத்தையாவைச் சேர்ந்தவர்களும் குற்றச்சாட்டை ஒப்புக் கொண்டதாக விடுதலைப் புலிகள் உத்தியோகபூர்வமாக அறிவித்தனர்.

மாத்தையாவின் மனைவி கல்பனா விடுதலைப் புலிகளின் முன்னாள் போராளி. மாத்தையா - கல்பனா தம்பதியருக்கு இரு பெண் குழந்தைகளும் ஒரு ஆண் குழந்தையும் உண்டு. பிரபாகரனைச் சந்தித்துத் தனது கணவனை விடுதலை செய்யும்படி மன்றாடினார். "அண்ணன்" தனது கணவர் மாத்தையாவை விடுதலை செய்வார் எனக் கல்பனா நம்பினார். இதேவேளை சிறையில் தன்னைப் பார்க்க வந்த பிரபாகரனிடம் தன்னைப் போர்க்களத்தில் இறக்க விடும்படியும் துரோகியாகத் தான் சாக விரும்பவில்லை என மாத்தையா கேட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது.

பெரியதொரு படை சூழ தளபதியாக வலம் வந்த ஒருவர் துரோகி என்ற பட்டத்துடன் சிறையில் இருந்தார். அதை அவர் எப்படித் தாங்கிக் கொள்வார். தனது கழுத்தில் சுருக்கிட்டுத் தற்கொலை செய்ய முயன்றார் மாத்தையா. அன்றில் இருந்து காற்சட்டையுடனேயே அவர் சிறை இருக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார். மாத்தையாவின் விடயத்தில் பிரபாகரன் எந்த விதமானக் கருணையும் காட்ட மறுத்துவிட்டார். மாத்தையா சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த காலத்தில் ஒரு முறை மட்டுமே பிரபாகரன் அவரைச் சந்தித்தார். அதுவும் மாத்தையாவின் பல நாள் வேண்டுகலின் பொருட்டே பிரபாகரன் சந்தித்தார். அதன் பிறகு மாத்தையாவைச் சந்திக்க பிரபாகரன் விரும்பவே இல்லை.

அனைத்துக் குற்றச்சாட்டுகளும் நிரூபிக்கப்பட்டு 1994ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 28ஆம் திகதி மிக இரகசியமாக மாத்தையாவுக்கும் அவரது சகாக்களுக்கும் மரண மண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டது.

In late 1995 Anton Balasingam told an Indian journalist that Mahattaya was no more. But Mahattaya's wife was informed by LTTE cadres in August that her husband was executed recently. - *The Sunday Leader*, 13th (Sept. 1998).

மாத்தையாவின் பிரச்சினையால் கலைக்கப்பட்டிருந்த விடுதலைப் புலிகளின் மக்கள் முன்னணிக்குப்பதிலாக அரசியல் பிரிவு ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதன் தலைவராகத் தமிழ்ச்செல்வன் நியமிக்கப்பட்டார். மிக மென்மையானப் போக்கைக் கொண்ட தமிழ்ச்செல்வன் உயர் மட்டத் துடனான பேச்சுவார்த்தையிலும் சரி, பொது மக்களுடனான உறவிலும் சரி பலராலும் போற்றும்படி நடந்து கொள்கிறார். மற்றைய விடுதலைப் புலிகளின் உயர் மட்டத் தலைவர்களைப்போல் அல்லாது அவர் சாதாரணமாக இருப்பதென்பதுடன் அவரை எந்த நேரத்திலும் சந்தித்துப் பேசக் கூடிய அளவுக்குச் சாதாரணமாகப் பொது மக்களுடன் பழகிக் கொள்கிறார் எனவும் சொல்லப்படுகிறது.

கொன்று வீசப்பட்ட போராளிகள்

பெட்டியில் அடங்கும்
வாய்ப்பே அற்று
மயான மூலையில்
முகமறியா இருளில்
முகமிழந்து புதைந்த உடல்களைப்
பாதி எரிந்து
மீதிஅழிந்து
சிதைந்த உடல்களைச்
சுதந்திரத்திற்காய்க்
களத்திலிறங்கிச்
சுதந்திரம் இழந்தவர்களை
நாம் நினையாதிருந்தால்
மிகவும் கொடியது
இது எமது எதிரியின் வேலையல்ல
எம்மவர் கொலைக் கரம்
பதித்த சுவடுகள்

- சேரன்

வறுமையான குடும்பத்தை விட்டு, திருமணமாகாத அக்கா தங்கைகளை விட்டு, வயோதிபப் பெற்றோரை விட்டு, காதலை விட்டுப் பல இழப்புகளுடன் போராட வந்த இளைஞர்கள் தமது சக போராளிகளாலேயே கொல்லப்பட்டு வீசியும் புதைத்தும் நடந்த கொடுமைகளை எமது வரலாறு அறியும். நினைத்தால் வேதனையல்ல கோபமே வருகிறது. எவன் கொடுத்த அதிகாரத்தால் எவன் கொன்றான்? சும்மா கொன்றார்களா? எதிரியை விடக் கொடுமையானச் சித்திரவதைகள் செய்து கொன்றனர். நாசிகளின் முகாம்களில் நடந்த சித்திரவதைகளை விட நம்மவர் முகாம்களில் நடந்த சித்திரவதைகள் அதிகமானவை. போர்க்களத்தில் எதிரியைச் சந்திப்பேன் எனப் புறப்பட்டவன் தன்னவர்களாலேயே இருட்டில் வைத்து, படுக்கையில் வைத்து, கப்பியில் ஏற்றப்பட்டுக் கொல்லப்படுவேன் எனக் கனவு கண்டிருப்பானா?

ரெலோ இயக்கம் புலிகளால் அழிக்கப்பட்டதை முன்பு எழுதினேன். ஆனாலும் அதில் கிழக்கு மாகாணக் கொலைகள் பற்றி எழுதவில்லை.

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலும் திருகோணமலை மாவட்டத்திலும் புலிகள் ரெலோவைவத்தாக்கி அழித்தனர். மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் ரெலோவை அழிப்பதற்கு ஒருசில நாட்களுக்கு முன்புதான் புலிகளும் ரெலோவும் புளட்டும் சேர்ந்து இராணுவ அதிரடிப்படைகள்மீது தாக்குதல் ஒன்றை நடாத்திப் படையினரை அழித்தனர். மட்டக்களப்பைப் பொறுத்தவரை அப்போது புலிகள் மற்ற இயக்கங்களுடன் ஓரளவுக்கு மென்மையாக நடந்து கொண்டனர். காரணம் அங்குப் பொறுப்பாக இருந்த கனிவான குணம் கொண்ட 'கடவுள்' எனச் சொல்லப்படுகிறது. கடவுள் உயர்கல்வி கற்றுக் கொண்டிருக்கும்போதே புலிகளில் சேர்ந்திருந்தார்.

புலிகளின் தலைமையில் இருந்து ரெலோ இயக்கத்தை அழித்து விடும்படி வந்த உத்தரவில் கடவுளுக்கு உடன்பாடிருக்கவில்லை. மட்டக்களப்பில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்ததுபோல் கொடூரங்கள் நடக்கக்கூடாது எனக் கடவுள் விரும்பினார். இதன்பொருட்டு ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப், ரெலோ, புளட், ஈரோஸ் ஆகிய இயக்கங்களின் பிரமுகர்களை அழைத்து மட்டக்களப்பில் எந்தப் பிரச்சினையும் வராமல் இருக்கத் தன்னுடன் ஒத்துழைக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். கடவுளின் நடவடிக்கையால் கோபம் கொண்ட புலிகளின் தலைமை உடனடியாகக் கடவுளுக்குப் பதிலாகக் குமரப்பாவை மட்டக்களப்புக்கு அனுப்பியது மட்டுமல்லாமல் ரெலோவை அழிக்கும்படியும் உத்தரவிட்டது. தலைமையின் உத்தரவை ஈன இரக்கம் இன்றி குமரப்பா நடைமுறைப்படுத்தினார். இதனால் வேதனை கொண்ட கடவுள் இயக்கத்தை விட்டு வெளியேறிச் சிறிது காலத்தில் நாட்டை விட்டு வெளியேறினார்.

அழிக்கப்பட்ட ரெலோ இயக்கத்தின் முகாம்களில் கொக்கட்டிச் சோலை முகாமும் அம்பாறை முகாமும் பாரிய தாக்குதலுக்குள்ளாகி பலர் அழிக்கப்பட்டனர். இதற்குக் காரணம் செய்தி பரிமாறல் விடயத்தில் ரெலோ இயக்கம் பலவீனமாக இருந்ததால் கிழக்கு மாகாணத்துக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் புலிகளால் ரெலோ இயக்கத்தவர்கள் அழிக்கப்பட்டச் செய்திகள் ஒழுங்காக வரவில்லை. ரெலோ உறுப்பினர்கள் கிழக்கு மாகாணத்தில் குழுக்களாகவும் தனித் தனியாகவும் புலிகளால் கொன்று வீசப்பட்டனர். சில இடங்களில் ஆயுதங்களுடன் புலிகளிடம் சரணடையச் சென்ற ரெலோ உறுப்பினர்களும் கொல்லப்பட்டனர். யாழ்ப்பாணத்தில் இந்தக் கொடுமையான சம்பவம் பற்றி பலர் வாய் திறக்கவில்லை. குருநகர், வல்வெட்டித்துறை போன்ற இடங்களில் சிலர் கேள்வி கேட்டபோது கிட்டு உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கோபமடைந்து கொலைகளை நியாயப்படுத்தினார். புலிகள் எப்போதும் யார் மீதும் சுலபமாக வைக்கும் குற்றச்சாட்டு இந்தியாவின் கைக்கூலி என்பதே. ரெலோ இயக்கம் மீதும் இக்குற்றச் சாட்டை வல்வெட்டித்துறைக் கூட்டமொன்றில் கிட்டு சுமத்தினார்.

இயக்கத்துக்குள் நடைபெற்ற கொலைகளில் ரெலோ முகாம்களில் நடந்த கொலைகள் ஒன்றும் குறைந்தது இல்லை. ரெலோ இயக்கத்துக்குள்

முரண்பாடுகளும், குழப்பங்களும் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஏற்பட்டன. பிரச்சினைகள் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வராத சந்தர்ப்பங்களில் கொலையையும் வன்முறையையும் தீர்வாக சிறீசபாரட்ணம் மேற்கொண்டார். 1984ஆம் ஆண்டில் ரெலோ இயக்கத்துக்குள் ஏற்பட்ட பிரச்சினை பெரிய தொரு பிளவை அந்த இயக்கத்துக்குள் ஏற்படுத்தியது. ரெலோ இயக்கத்தின் அரசியல் பொறுப்பாளர் சுதாவும் இராணுவப் பொறுப்பாளர் ரமேஷும் இயக்கத்துக்குள் ஜனநாயகம் வேண்டும் எனவும், இயக்கத்துக்கு ஒரு கொமிட்டி அமைக்கப்பட வேண்டும் எனவும், தனிநபர் அதிகாரம் அழிக்கப்பட வேண்டும், தகுதி அற்றவர்கள் நிர்வாகத்தில் இருந்து நீக்கப்படவேண்டும் எனவும் குரல் எழுப்பினர். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் குட்டிமணியின் தம்பி குலத்தைப் பயன்படுத்தி ரெலோ இயக்கத்துக்குள் ஏற்பட்ட பிரச்சினையைப் பிரபாகரன் பெரிதாக்கினார் என்றும் சுதாவுக்கும் ரமேஷுக்கும் ஆயுதம் கொடுத்தார் என்றும் தெரியவந்ததும் சிறீசபாரட்ணம் பொறுமையை இழந்தார். சுதாவையும் ரமேஷையும் உடனடியாகக் கைது செய்து மறைவான இடத்தில் சிறை வைத்தார். ஆனால் அவர் நினைத்தது போல் பிரச்சினை அடங்குவதற்குப் பதிலாக மேலும் பிரச்சினைகள் உருவாயின. சுதாவையும் ரமேஷையும் விடுதலை செய்யும்படி ரெலோ இயக்கத்துக்குள் உட்கட்சிப்போராட்டம் நடைபெற்றது. உண்ணாவிரதம் போன்ற போராட்டங்களின் மூலம் ரெலோவில் ஆண் போராளிகளும் பெண் போராளிகளும் தமது எதிர்ப்பைத் தலைமைக்குத் தெரிவித்தனர். தலைமை மீதான எதிர்ப்பில் மட்டுமல்ல இயக்கத்துக்குள் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளை வளர்ப்பதிலும் வடமராட்சிப் போராளிகளின் பங்கு அதிகமானது என அறியப்படுகிறது.

இக்காலகட்டத்தில் ரெலோ இயக்கத்துக்குள் ஏராளமான உட்கொலைகள் நடைபெற்றன. இதை ரெலோவின் தலைமை மறைக்க முயன்றாலும் உள்ளே நடந்த அராஜகங்களும் அநியாயங்களும் வெளியே தெரியவரத்தான் செய்தன. ரெலோ இயக்கப் போராளிகளின் போராட்டத்தின் பலனாகவும், தமிழ்நாடு பொலிஸாரின் தலையீட்டாலும் சுதாவும் ரமேஷும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். இதன் பிறகு சுதா போராட்டத்தில் இருந்து ஒதுங்கிக் கொண்டார். ஆனால் ரமேஷ் விடுதலைப் புலிகளுடன் சேர்ந்து கொண்டு ரெலோ இயக்கத்துக்கு எதிராக வெளிப்படையாகவே வேலை செய்ய முன் வந்தார். ரெலோ இயக்கப் போராளிகள் சிலரிடையே தனக்கிருந்த செல்வாக்கைப் பயன்படுத்திய இவர் ரெலோவின் பல முகாம்களுக்குச் சென்று இயக்கத்துக்குள் பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்தினார். இயக்கத்துக்கு எதிராகப் போராளிகளைத் தூண்டிவிட்டார். ரெலோ இயக்கத்தின் பல போராளிகளைப் புலிகள் இயக்கத்தில் இணைய வைத்தார். முகாம்களில் இருந்த சிறீசபாரட்ணத்துக்கு ஆதரவான போராளிகளைத் தாக்கித் துன்புறுத்தினார். சந்தர்ப்பம் பார்த்திருந்த சிறீசபாரட்ணத்தின் ஆட்கள் பட்டப் பகலில் சென்னையில் வைத்து ரமேஷைக் கடத்தினார். இந்த முறை

சந்தர்ப்பத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்திய ரெலோ இயக்கத்தவர்கள் மிக இரகசியமாக ரமேஷைக் கொன்று போட்டனர். ரெலோ இயக்கத்துக்குள் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளை அரசியல் ரீதியாகத் தீர்க்க முனையாது வன்முறையால் பிரச்சினையைத் தீர்க்கத் தலைமைப்பீடம் முயன்ற தாலேயே இந்த இயக்கத்துக்குள் இவ்வளவு பிரச்சினைகள் வந்தது மட்டுமல்ல, புலிகள் சுலபமாக இவர்களை அழிக்கவும் முடிந்தது.

ரெலோ இயக்கத்தில் இருந்து வெளியேறிப் புலிகளுடன் சேர்ந்து கொண்ட போராளிகளில் பலர் பின்நாட்களில் மிக முக்கியமான நபர்களாகின்றனர். ராஜீவ்காந்தி கொலை வழக்கில் சந்தேகப்பட்டுத் தேடப்பட்டவர்களில் சிலரைப் பெங்களூரில் வைத்து இந்தியப் பொலிஸார் கைதுசெய்ய முயன்றபோது அவர்கள் தற்கொலை செய்து கொண்டனர். அவர்களில் ஒருவரான ஒற்றைக்கண் சிவராஜன் ரெலோ இயக்கத்தில் இருந்து வெளியேறிப் புலிகளுடன் சேர்ந்து கொண்டவர்களில் ஒருவராகும். அதேபோல் ரெலோவில் இருந்து வெளியேறிப் புலிகளுடன் சேர்ந்து கொண்ட பெண் போராளிகளில் சோதியா, சுகி, தீபா, இமெல்லா, வசந்தி போன்றவர்கள் புலிகளின் வரலாற்றில் இடம் பிடித்துக் கொண்டனர். அதுவும் சோதியா புலிகளால் அமைக்கப்பட்ட பெண்கள் இராணுவ அணியின் முதலாவது தலைவியாகும். இப்பெண்கள் பற்றிய விபரத்தை இன்னொரு பகுதியில் காணலாம்.

இயக்கத்துக்குள் நடந்த கொலைகளில் தமிழ் ஈழ விடுதலைக் கழகமும் முக்கிய இடத்தை வகித்தது. புளட் இயக்கத்துக்குள் நடந்த கொலைகளில் சித்திரவதை மூலம் நடந்த கொலைகளே அதிகமாகும். சித்திரவதைக்கென எல்.ரி.ரி.ஈ, ரெலோ, புளட் ஆகிய இயக்கங்கள் விசேஷ முகாம்களை அமைந்திருந்தன. இந்த முகாம்களில் காட்டுமிராண்டித்தனமான சித்திரவதைகள் நடைபெற்றன. தன்னைப்போல் போராட வந்த போராளியை இந்த முகாம்களில் வைத்துச் சித்திரவதை செய்தனர், கொன்றனர். இந்தச் சித்திரவதை முகாம்களில் புளட்-இன் முகாம் மிக விசேடமானதாகும். இங்கு மன்னர் காலத்தில் நடந்ததுபோல் சித்திரவதைகள் போராளிகள் மீது பிரயோகிக்கப்பட்டன. இயக்கத்துக்குள் ஒருவரை ஒருவர் கொன்று தீர்த்ததில் புளட் சாதனை படைத்தது. சந்ததியார் முதற்கொண்டு சின்ன ரமேஸ் வரை, உமாமகேஸ்வரன் முதல் சிவனேசன் வரை அனைவரும் தமது ஆட்களாலேயே கொல்லப்பட்டனர். அதுவும் புளட் இயக்கத்தின் தலைவரே அவரது மெய்ப்பாதுகாவலர்களால் கொல்லப்பட்டார். உமாமகேஸ்வரனைச் சுட்டுக் கொன்ற நிகழ்ச்சியை நினைக்கும்போதெல்லாம் சிவசேகரம் எழுதிய கவிதை ஒன்றே எனக்கு ஞாபகம் வரும்:

துரோகி எனத்தீர்த்து

முன்னொரு நாட் சுட்ட வெடி

சுட்டவனைச் சுட்டது

சுடுமாறு ஆணை

இட்டவனைச் சுட்டது
 குற்றஞ் சாட்டியவனை
 வழக்குரைத்தவனைச்
 சாட்சி சொன்னவனைத்
 தீர்ப்பு வழங்கியவனைச் சுட்டது
 தீர்ப்பை ஏற்றவனைச் சுட்டது
 சும்மா இருந்தவனையுஞ்
 சுட்டது.

மற்ற இயக்கப் போராளிகளை அழிப்பதில் புளட் இயக்கம் என்றும் பின் நின்றதில்லை. இறைகுமாரன், உமைகுமாரன் கொலையைப் போல் புளட் இயக்கத்தால் செய்யப்பட்ட சுழிபுரம் படுகொலையும் மிகவும் கொடூரமானது. விடுதலைப்புலிகளைச் சேர்ந்த ஆறு இளம் வயது இளைஞர்கள் 1984ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 25ஆம் திகதி புளட் இயக்கத்தவர்களால் கடத்தப்பட்டு 1984ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 9ஆம் திகதி புதைகுழியில் இருந்து சடலமாக மீட்கப்பட்டனர். புளட் இயக்கத்திலிருந்து வெளியேறித் தப்பி வந்த ரஜீன்குமார் மூலம் இதுபற்றிய தகவல்கள் பெறக் கூடியதாகவிருந்தது.

1981 ஆண்டு ஜேர்மனிக்கு வந்த சுதுமலையைச் சேர்ந்த ரஜீன்குமார் புளட் இயக்கத்தில் சேருவதற்காக 1983ஆம் ஆண்டு இந்தியாவுக்குப் போனார். தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் கரம்பகுடி என்னும் இடத்தில் இருந்த புளட் முகாமில் கிட்டத்தட்ட ஒரு வருடம் இருந்த இவர் உத்தரப் பிரதேசத்தில் இராணுவப் பயிற்சியும் பெற்றவர். சிறிது காலம் ஈழம் சென்று அங்கு புளட் வேலைகள் செய்தவர். இவரின் கூற்றுப்படி வன்முறையும் அராஜகமும் ஆரம்பம் தொடக்கம் இருந்தாலும் 1983ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 23ஆம் திகதி இடம் பெற்ற மட்டக்களப்புச் சிறையுடைப்பின் மூலம் வெளியே வந்த வாசுதேவா, வாமதேவன், மாணிக்கம்தாசன் ஆகியவர்களின் கை இயக்கத்துக்குள் ஓங்கிய பின்பே அவை தலைவிரித்தாடின. இவர்களுடன் கந்தசாமி என்னும் சங்கிலியும் அராஜகத்துக்குப் பேர் போனவர். ஆங்காங்கு விடுதலைப் புலிகளுக்காக வேலை செய்யும் இளைஞர்களைக் கொல்லுவதற்கான திட்டம் புளட் இயக்கத்தில் இருந்தது.

இயக்க வேலைகளின் பொருட்டு வடக்கம்பரை அம்மன் கோவிலுக்கு அண்மையில் இருந்த வீடொன்றில் இந்தியாவிலிருந்து வந்திருந்த உமாமகேஸ்வரன் தங்கி இருந்தார். அவரது பாதுகாப்பை முன்னிட்டு மூளாய் தொடக்கம் சித்தங்கேணி வரையும் சென்றி போடப்பட்டுப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் பலப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. உமாமகேஸ்வரனுடன் கந்தசாமி (சங்கிலி), பாலமோட்டை சிவம், பெரிய மெண்டிஸ், யோஜீஸ்வரன், வெங்கட் ஆகியோர் வந்திருந்தனர். இவர்களது பாதுகாப்புக்குட்பட்ட பிரதேசத்தில் நோட்டீஸ் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த விடுதலைப் புலிகளைச்

சேர்ந்த ஆறு இளைஞர்கள் புளட் இயக்கத்தவர்களால் கைது செய்யப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டனர். அவர்களைப் பாலமோட்டை சிவம், கந்தசாமி, வெங்கட் ஆகியவர்களே கொடுரமாகக் கொலை செய்து புதைத்தனர். சந்ததியாரின் கொலையிலும் சம்பந்தப்பட்டவர் இந்த வெங்கட் எனச் சொல்லப்படுகிறது.

வவுனியாவில் கண்ணாட்டி என்னும் இடத்தைச் சேர்ந்தவர் வேத நாயகம் பத்திநாயகம் என்பவர். இவர் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்தின் ஆரம்பகாலம் தொடக்கம் அதில் இயங்கியவரும், அதன் மத்திய குழு உறுப்பினருமாகும். இவரை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்தவர்கள் ஐயாத் தோழர் என்று அழைப்பார்கள். விவசாயத் தொழிலாளியான இவர் 1988ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் வவுனியாவில் மாணிக்கம் தாசன் தலைமையில் புளட் இயக்கத்தால் கடத்தப்பட்டுக் கொண்டு வீசப்பட்டார். இவருடன் முருங்காணைச் சேர்ந்த சாருங்கன், சிவா, ரவி மற்றும் நானாட்டாணைச் சேர்ந்த சில்வா, தங்கவேல், கண்ணாட்டி பாபு ஆகிய ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போராளிகளும் கொண்டு வீசப்பட்டனர்.

ஓபரோய் தேவனால் தொடங்கப்பட்ட இயக்கம் தமிழ் ஈழ விடுதலை இராணுவம் (Tamil Eelam Liberation Army - TELA - ரெலா) ஆகும். இவ்வியக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டுச் சிறிது காலம் ஆகியிருக்காது 1983ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 14ஆம் திகதி ஓபரோய் தேவன் விடுதலைப் புலிகளால் (பிரபாகரனால்) கொல்லப்பட்டார். ஓபரோய் தேவனின் கொலைக்குப்பின் ரெலா கூச் என்பவர் தலைமையில் இயங்கியது. இந்த இயக்கத்தால் சில சமூக விரோதிகள் கொல்லப்பட்டனர். கோண்டாவிலில் யாழ் தேவி புகையிரதம் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டது. இதைவிடப் பெரிதாக ஒரு போராட்டமும் ரெலா செய்யவில்லை. ஒரு காலகட்டத்தில் ரெலா இயக்கம் புளட் இயக்கத்தின் உதவியுடன் அதன் ஓர் அங்கம் போல் இயங்கியது. நாளடைவில் ரெலாவுக்கும் புளட்டுக்கும் உறவு கசந்து பகைமை ஏற்பட்டது.

ரெலா ஒரு சிறிய இயக்கம். இந்த இயக்கத்துக்குள்ளேயே கொலைகள் நடந்திருக்கிறது என்றால் நம்பமுடியாமல் இருக்கிறது. ரெலாவைச் சேர்ந்த மா. சிற்சபேசன் (கூச்) 1984ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 6ஆம் திகதியிலும், சுதானந்தா (சேகர்) 1984ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 14ஆம் திகதியிலும், அதே இயக்கத்தைச் சேர்ந்த செந்தில் (பேரின்பரட்ணம்), காந்தன் ஆகியோரால் கொல்லப்பட்டனர் என்னும் ஒரு குற்றச்சாட்டுப் பகிரங்கமாக வைக்கப்பட்டது. இக்குற்றச்சாட்டை வைத்தவர் வேறு யாரும் இல்லை. ரெலா இயக்கத்தைச் சேர்ந்த பதில் தலைவர் ராஜன் என்பவராலேயே வைக்கப் பட்டது (இவர் இப்போது இங்கிலாந்தில் வாழ்கிறார்). இக்கொலைகள் பற்றி ராஜன் அனைத்து இயக்கங்களுக்கும் அறிவித்திருந்தார். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்துக்கு அனுப்பப்பட்ட கடிதத்தைப் பிற்சேர்க்கையில் காணலாம். இதில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட பேரின்பரட்ணம் இப்போது பிரான்ஸில்

வசிக்கிறார். அவருடன் நான் பேசியபொழுது இந்தக் கொலைகளுக்கும் தனக்கும் சம்பந்தம் இல்லை எனவும் தன்மீது வீணாகப் பழி சுமத்துகின்றனர் என்றும் சொன்னார்.

இராகவன் முதல் ஓபரோய் தேவன் வரை உயிருக்கு ஆபத்தாகத் தமது இயக்கங்களில் இருந்து வெளிவந்த அனைவரும் தஞ்சம் அடையக்கூடிய இடமாக இருந்தது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் முகாம். புலிகளால் ரெலா இயக்கம் அழிக்கப்பட்ட போது தனது பாதுகாப்புப் பற்றிக் கொஞ்சமும் யோசிக்காது பல போராளிகளைக் காப்பாற்றியது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கம். காப்பாற்றிய போராளிகளைப் புலிகளின் எச்சரிக்கைக்கும் பயமுறுத்தல் களுக்கும் மத்தியில் இந்நியாவுக்கு அனுப்பி வைத்தனர். இயக்கங்களின் தலைவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் மத்தியில் ஒரு கனிவான மனிதநேயமுள்ள மனிதராகத் திகழ்ந்தவர் பத்மநாபா. எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் துன்பங்களுக்கிடையே போராட்டத்தை நோக்கிப் பயணித்தவர். பத்மநாபா பட்ட கஷ்டங்கள், அவர் சந்தித்த துன்பங்கள் இத்தனைக்கும் மத்தியில் அவரது பண்பான குணாம்சம் பற்றி எம்.ஆர்.நாராயணசாமி தனது புத்தகமான Tigers of Lankaவின் 102ஆம் பக்கத்தில் இருந்து 104ஆம் பக்கம் வரை மிகச் சிறப்பாக எழுதி இருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கம் ஒரே நாளிலோ ஒரு சில மாதங்களிலோ புலிகளால் அழிக்கப்படவில்லை. வெட்ட வெட்டத் தளிர்க்கும் மரமாக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கம் இருந்தது. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்கும் புலிகளுக்கும் இடையில் எவ்வித முரண்பாடுகளும் இல்லாது இயக்கங்களுக்கிடையேயும் நட்பான தொடர்புகள் இருந்த நேரத்தில்தான் யாழ்ப்பாணத்தில் அமீனும் வவுனியாவில் நேகனும் புலிகளின் திமிர்த்தனத்துக்குப் பலியாயினர். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த எத்தனையோ நூறு அப்பாவி இளைஞர்கள் புலிகளால் குதறி எறியப்பட்டனர். விசேடமாக மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் புலிகளுக்குப் பலியாகிப்போன ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இளைஞர்களின் தொகை கணக்கிட முடியாதது. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்தை விட்டு வெளியேறி பொது நீரோட்டத்துக்கு வந்து தமது குடும்பத்துடன் வாழ முற்பட்டவர்கள் கூடத் தேடி அழிக்கப்பட்டனர். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கப் போராளிகள் அழிக்கப் பட்ட வரலாற்றை எழுதினால் அது ஒரு தனிப் புத்தகமாகி விடும். நான் மேலே குறிப்பிட்டதுபோல் மேசையில் இருந்து கொண்டு ஒன்றாக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் உடன் கதைத்துக் கொண்டே ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் போராளிகளைக் கொன்று குவித்தது எல்.ரி.ரி.ஈ.

கோடம்பாக்கம் குளைமேட்டில் சக்காரியா கொலனியில் ஒரு அடுக்குமாடிக் கட்டடத்தில் இருந்த வீட்டில் முன்பு ஜெர்மனியில் இருந்து இயக்க வேலைகளில் தன்னை இணைத்துக்கொள்ளவேன வந்த வில்சன் குடும்பம் இருந்தது. வில்சன் தனது குடும்பத்துடன் இயக்க வேலைகளுக்காகக் கொழும்பு சென்ற பின்பு பத்மநாபாவும் அவர் மனைவி ஆனந்தியும்

பத்மநாபாவின் மெய்ப்பாதுகாவலர்களும் அந்த வீட்டுக்குக் குடி வந்தனர். பத்மநாபாவின் வீட்டுக்கு அருகில் இருந்த வீடொன்றிற்கு இலங்கைத் தமிழ் மாணவர் ஒருவர் புதிதாகக் குடிவந்தார். சாந்தன் எனத் தன்னை அறிமுகம் செய்துகொண்டு பத்மநாபாவுடன் நட்புகொண்டார். நாபா அந்த மாணவனுடன் மிக அன்பாக நடந்துகொண்டது மட்டுமல்ல, வெளியூர் எங்காவது போய்விட்டு வந்தால் உடனடியாக அந்த மாணவன் பற்றி விசாரித்துக் கொள்வார். பத்மநாபாவிடம் தனது கஷ்டமான குடும்ப நிலைமைகளையும் படிப்பில் உள்ள சிக்கல்களையும் சொல்லி அந்த மாணவர் வேதனைப்படுவார். அந்த மாணவரின் மனவேதனையைப் புரிந்துகொண்ட பத்மநாபா அவருக்கு அறிவுரைகள் சொல்லி நன்றாகப் படிக்கும்படி ஊக்குவித்ததுடன் பல சந்தர்ப்பங்களில் பண உதவியும் செய்தார். நாளடைவில் பத்மநாபாவின் மிக அன்புக்குரிய தம்பியாக அந்த மாணவர் மாறினார். ஆனால் பாவம் பத்மநாபா. அவருக்கு இந்த மாணவரால்தான் உயிராபத்து வரப்போகிறது எனத் தெரியாது. விடுதலைப் புலிகளின் உளவுப் பிரிவைச் சேர்ந்த, அந்த மாணவராக நடித்த நபர் பத்மநாபா மற்றும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போராளிகளின் நடமாட்டங்களை மிக அவதானமாக நீண்டகாலமாகக் கவனித்து வந்தார். டெல்லியில் இருந்து வந்த பத்மநாபா தனது மனைவி, குடும்பத்துடன் திருப்பதி போனார். நான்கு நாட்களின் பின் அவர் திருப்பதியால் வந்து விட்டார். அன்று மாலை பத்மநாபாவின் வீட்டில் நடக்கவிருந்த முக்கியக் கூட்டம் ஒன்றுக்கு ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் முக்கிய உறுப்பினர்கள் வந்திருந்தனர்.

சாந்தன் மூலம் தகவல்கள் சரியாகப் பரிமாறப்பட்டன. பத்மநாபா முதற்கொண்டு ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் பெரும் தலைகள் ஒன்றுகூடி இருக்கும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள புலிகள் தவறவில்லை. சாந்தன் (மாணவனாக நடித்த நபர்) பச்சைக் கொடி காட்டினார். ஒரு மனித நேயமிக்க கனிவான மனிதன் தனது பன்னிரண்டு போராளிகளுடன் சேர்ந்து அழிக்கப்பட்டார். அந்த நேரத்தில் தனது தந்தையின் வீட்டுக்குப் போயிருந்ததால் பத்மநாபாவின் மனைவி ஆனந்தி இந்தக் கொடூரமான கொலைகளில் இருந்து தப்பினார். மிகவும் சாதாரணமாகச் சன நெருக்கடி மிக்க, மிகக் குறுகலான வீதிகளைக் கொண்ட சக்காரியா கொலையியில் உள்ள வீடொன்றில் புகுந்து 1990ஆம் ஆண்டு ஜூன்மாதம் 6ஆம் திகதி மாலை இப்படியான ஒரு கொடூரமானக் கொலைகளைப் புலிகள் வெறியுடன் செய்து முடித்தனர்.

அரசபடைகளால் கொன்றழிக்கப்பட்ட போராளிகளின் தொகையைவிட இயக்கங்களால் கொல்லப்பட்ட போராளிகளின் எண்ணிக்கை கணக்கில் அடங்காதது. விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் சிதைந்துபோன நேரத்தில் பிரபாகரனுடன் சேர்ந்து ரெலோ இயக்கத்தில் சேர்ந்தவர்களில் பஞ்சலிங்கம் எனப்படும் மனோமாஸ்டரும் ஒருவர். ரெலோ இயக்கத்திலிருந்து வெளியேறி மீண்டும் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தைப் பிரபாகரன்

ஆயுதங்களுடன் வீதிகளில் வலம் வந்த போராளிகளை மக்கள் கூடிநின்று பார்த்துப் பிரமிக்க, போராளிகள் கதாநாயகர்கள் ஆனார்கள்.

புளட் இயக்கத்தால் கொன்று வீசப்பட்ட ஈ.பி.ஆர்.எஸ்.எஃப் மத்திய கொமிட்டி உறுப்பினர் தோழர் ஐயா (வேதநாயகம் பத்திமநாயகம்).

விடுதலைப்புலிகளால் கொல்லப்பட்ட
மனோ மாஸ்டர் எனப்பட்ட பஞ்சலிங்கம்

புலிகளால் கொல்லப்பட்ட ரெலா (Tamil
Ealam Liberation Army) இயக்கத்தின் தலைவர்
ஓபரோய் தேவன் என்று அழைக்கப்பட்ட
குலசேகரம் தேவசேகரம்.

தொடங்கியபோது மனோமாஸ்டர் ரெலோ இயக்கத்திலேயே இருந்து விட்டார். ரெலோ இயக்கத்துக்குள் ஜனநாயக மறுப்பும் அராஜகமும் தலைதூக்கியபோது அதைவிட்டு வெளியேறிய மனோமாஸ்டர், உள்ளமைப்பில் ஜனநாயகத்தையும், கருத்துச் சுதந்திரத்தையும் கொண்ட விடுதலை இயக்கம் ஒன்றின் தேவைபற்றிப் பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருந்த வேளையில் விடுதலைப்புலிகளால் (கிட்டுவினால்) 1984ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 22ஆம் திகதி நடுவீதியில் வைத்துச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். உரும்பிராயைச் சேர்ந்த குலசிங்கம் உரும்பிராய் ஆனந்தனால் கொல்லப்பட்டார். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-ஐச் சேர்ந்த முகுந்தன் புலிகளின் முகாமில் வைத்துக் கொல்லப்பட்டார். புளட்-ஐச் சேர்ந்த சிவனேசன் புளட் இயக்கத்தாலேயே கொல்லப்பட்டார். புளட் யோதீஸ் வரணையும் வாசுதேவாவையும் பேச்சுவார்த்தைக்கென அழைத்த புலிகள் அவர்களைக் கொன்றனர். மேலே சொல்லப்பட்டவர்கள் அனைவரும் ஈழப் போராட்டத்தின் முக்கிய நபர்களாக விளங்கியவர்கள். இவர்கள் பற்றிய விபரம் வேறு பக்கங்களில் பெரிதாக இல்லாதபடியால் இங்குக் குறிப்பிட்டுள்ளேன். இப்படிக் கொல்லப்பட்ட இயக்கப் போராளிகளின் நினைவு இதயத்தில் என்றும் பாரமான வேதனையைத் தந்து கொண்டிருக்கிறது.

இந்தியாவில் பிரச்சினை ஏற்படுத்திய கொலைகள்

இந்தியாவுக்குள் எம்மவர்களால் பல கொலைகள் செய்யப்பட்டன. சூளைமேட்டில் டக்ளஸ் தேவானந்தாவுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட மோதலில் பாதுகாப்பின் நிமித்தம் சுட்டதில் நடந்த கொலையைத் தவிர ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் வேறு உட்கொலையோ வெளிக்கொலையோ எதையும் இந்தியாவுக்குள் செய்யவில்லை எனலாம். இயக்கத்தவர்கள், மாற்று இயக்கத்தவர்கள், இந்தியப் பொதுமக்கள் எனப் பலரும் பல இயக்கங்களால் கொன்று வீசப்பட்டார்கள். இக்கொலைகளில் ராஜீவ்காந்தி கொலையும், பத்மநாபா குழுவினரது கொலையும் ஈழப்போராட்டத்தில் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதென்பது மறுக்க முடியாதது. முக்கியமாக ராஜீவ்காந்தியின் கொலையால் ஈழப்போராட்டம் மட்டுமல்ல ஈழ மக்கள் அனைவரும் பாதிக்கப்பட்டனர். எமது போராட்டத்தை ஆதரித்த, எம்மை நேசித்த, பலனை எதிர்பாராது எமக்குதவிய கோடிக்கணக்கான தென்னிந்தியத் தமிழர்கள் எங்களை அடியோடு வெறுத்தனர். தமது மண்ணின் மூத்த ஒரு குடும்பத்தின் மகனைக் கொன்ற செயலை இன, மொழி, மத வேறுபாடின்றி இந்திய மக்கள் மன்னிக்க மறுத்தனர். தென்னிந்தியாவில் வைத்து வட இந்தியத் தலைவரைக் கொன்றால் பெரியதொரு பிரச்சினை வராது என்று யாராவது நினைத்திருந்தால் அது வெறும் தப்புக்கணக்கு என்பதை ராஜீவ் காந்தி கொலைச் சம்பவம் நிரூபித்தது. வெறும் கோபமும் உணர்ச்சியும்தான் இக்கொலையில் முக்கிய இடம் வகித்ததே தவிர அதனால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகள் பற்றி யாருமே சிந்திக்கவில்லை.

விடுதலைப்புலிகளால் கொலை செய்யப்பட்ட ராஜீவ்காந்தி, பத்மநாபா குழுவினர் கொலைகள் பலரது மனங்களை இன்றும் குடைந்து கொண்டிருக்கும் கொலைகளாகும். ராஜீவ்காந்தி கொலையும் பத்மநாபா குழுவினர் கொலையும் நடந்த நேரங்களில் நான் இந்தியாவில் நின்றுருந்தேன். இதனால் பல அனுபவங்களைக் கண்டிருக்கிறேன். ஒரு காலத்தில் எனது சொந்தக் காரணத்துக்காகவும் இயக்க வேலைகளுக்காகவும் நான் அடிக்கடி இந்தியா சென்று வருவேன். இப்படிப் போய்வந்த இரண்டு காலகட்டங்களிலேயே இக்கொலைகள் நடைபெற்றன.

என்னதான் சொன்னாலும் இந்தியாவை எமது நேச சக்தியாக நாம் கொள்ளவில்லையானால் நாம் எப்பவும் தோற்றுக் கொண்டேயிருப்போம். இதற்கான காரணத்தைப் புவிசார் அரசியல் நிலைமைகளில் இருந்தே நாம் அணுகவேண்டும், அல்லது புரிய வேண்டும். ஒன்றை நாம் ஒப்புக்கொள்ள

வேண்டும். தென்னாசியப் பிராந்தியத்துக்குள் அமெரிக்காவின் தலையீடு ஏற்படுமாயின் எமது பொருளாதாரம் முதற்கொண்டு எமது வாழ்க்கை முறைவரை எவ்வளவு பாதிப்புக்குள்ளாகும் என்பதை நாம் உணர வேண்டும். மற்றைய நாடுகளைக் கொள்ளையடித்து இன்று உலகப் பொலிஸாக அமெரிக்கா திகழ்வதை எமது கண்ணால் கண்டுகொண்டு தானே இருக்கிறோம். இன்று எமது பிராந்தியத்தில் அமெரிக்காவுக்குத் தலையிடி கொடுக்கும் நாடாக இந்தியா இருப்பது பிராந்தியக் கொள்கை சார்ந்த விடயமாகும். அதே நேரத்தில் விரும்பியோ விரும்பாமலோ ஈழத்தமிழர்களின் பிரச்சினை சம்பந்தமான விடயத்தில் இந்தியாவின் விருப்பத்திற்கு மாறாக அமெரிக்கா முதற்கொண்டு எந்த நாடும் வராது என்பது இப்போதைய புவிசார் அரசியலாகும்.

இந்தியாவின் பிராந்தியக் கொள்கை, தனது நாட்டின் வலிமையைப் பேணுதல் ஒருமைப்பாட்டைப் பாதுகாத்தல் என்ற சுயநல தளத்தில் இருந்தே அமைகிறது. இது எல்லா நாடுகளுக்கும் பொருத்தமானதுதான். தனது பிராந்தியத்தில் ஏற்கனவே பாகிஸ்தான் பிரச்சினை, சீனப்பிரச்சினை, பங்களாதேஷ் பிரச்சினை, நேபாளின் உள்நாட்டுப் பிரச்சினை என இந்தியா தலையைப் பிய்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது தனது மற்றொரு பிராந்தியத்தில் மிகப் பலம் பொருந்திய போராளிகள் அமைப்பு ஒன்று தனது விருப்பத்துக்கு மாறாக அல்லது தனது கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்படாது இயங்குகிறது என்றால், அதை நிச்சயமாக இந்தியா சீரணித்துக் கொள்ளாது என்பதை நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு நாடு தனது தேவையைப் பொறுத்தே இன்னொரு நாட்டின் அரசியல் பிரச்சினையில் தலையிடுவதும், இன்னொரு நாட்டுப் போராளிகளின் அமைப்புக்கு ஆதரவளிப்பதும் அல்லது போராளிகள் அமைப்புக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதும், ஒரு நாட்டைப் பிரித்துக் கொள்ள உதவுவதும் அமையும் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அப்படித்தான் உலக வரலாற்றில் நடந்திருக்கிறது. சும்மா வந்து எங்களுக்குத் தனிநாடு பெற்றுத் தரவேண்டும் என்கிற ஆசையும் பாசமும் அப்படியொன்றும் இந்தியாவுக்கு இல்லை. இருக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை என்பதை நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். இவைகளுடன் ஏற்கனவே தனிநாட்டுக் கோரிக்கை தமிழ்நாட்டில் தலைதூக்கி இருப்பதால் இலங்கையில் தமிழர்களுக்கு ஒரு நாடு அமைவது தனது நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டுக்கு ஆபத்து என்பது இந்தியாவுக்குத் தெரியும். இந்தச் சூழ்நிலையில் இலங்கை என்ற தேசத்துக்குள் பலம் பொருந்திய அரசியல் தீர்வையே (தனது நாட்டில் இருக்கும் மாநில சபை போன்ற) இந்தியா ஈழத் தமிழர்களுக்குச் சிபாரிசு செய்யும் அல்லது பெற்றுத்தர உதவும். இவை களைப் பற்றிச் சிந்தியுங்கள் என்றுச் சொன்னவுடன் மூக்கு நுளியில் கோபம் வந்து இந்தியக் கைக்கூலி என்று சொல்வதை விடுத்துச் சுருக்கமாக மேலே சொல்லப்பட்ட விடயங்களைக் கருத்தில் கொண்டே நாம் எம்மீதான இந்திய

உறவைப் பார்க்க வேண்டுமே தவிர ஏதோ பொண்டாட்டியுடன் கோவிப்பது போல் கோவித்துப் பயனில்லை.

நானும் பத்மநாபாவும் ஒரே வகுப்பில் படித்தவர்கள், நண்பர்கள். பத்மநாபா அரசியல் ஈடுபாடு கொள்வதற்குக் காரணமாக இருந்தவர்களில் நான் முக்கியமானவன் என்பது தெரிந்த விடயம். தமிழ் இளைஞர் பேரவை, தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம் பின்பு ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் ஆகிய அமைப்புகளில் ஒன்றாக வேலை செய்தவர்கள், நான் இந்தியா போகும் பொழுதெல்லாம் பத்மநாபாவைப் பார்க்காமல் வரமாட்டேன். அநேகமாக மாலை நேரங்களிலேயே இருவருக்கும் ஓய்வு இருப்பதால் அந்த நேரமே எமது சந்திப்புக்கான நேரமாகும். அண்ணாசாலையில் ஹிக்கின் போத்தம்ஸ் என்னும் பெரியதொரு புத்தக நிலையம் உண்டு. அங்கு இருவரும் செல்வது வழக்கம். அப்படிச் சென்றால் புத்தக நிலையத்துக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் ஒழுங்கையில் உள்ள ஆந்திரா சாப்பாட்டுக் கடையில் சாப்பிட்டே வருவோம்.

தனது மனைவி, குடும்பத்துடன் வெளியூர் போயிருந்த பத்மநாபா 1990ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 19ஆம் திகதி சென்னை திரும்பி இருந்தார். அவரைப் பார்க்கப் போயிருந்தேன். அங்குப் பல தோழர்கள் இருந்தனர். முக்கியமாக எனக்குத் தெரிந்த யோகசங்கரி, கிருபாகரன், லிங்கன், பாட்டு ரவி போன்றவர்கள் இருந்ததால் அவர்களுடன் பேசியதிலேயே நேரம் போனது. பத்மநாபாவுடன் நீண்ட நேரம் பேசமுடியாமற் போய்விட்டது. அன்று மாலை வேறு ஒரு சந்திப்பு இருந்ததால் வழமைபோல் பத்மநாபாவுடன் நீண்ட நேரம் தங்கவோ பேசிக்கொள்ளவோ எனக்கு நேரம் இடம் தரவில்லை.

விஜே நாயுடு என்னும் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளரைப் பலர் அறிவர். எனது நீண்ட கால நண்பர். இவர் ராஜ்முந்திரி என்னும் இடத்தைச் சேர்ந்தவர். பல முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளுடன் தொடர்புடையவர். இவர் மூலம் எனக்குப் பழக்கமான பெண் எழுத்தாளர் ரவணா ராவ், இவரும் ஆந்திராவைச் சேர்ந்தவர்.. விஜயவாடாவை சொந்த இடமாகக் கொண்ட ரவணா ராவ் தனது தொழில் நிமித்தம் ஆந்திராவின் எல்லைப் பிரதேசமான விஜயநகரத்தில் வாழ்பவர். அவர் சென்னையில் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்ட நான் அவரைச் சந்திக்க நேரம் கேட்டிருந்தேன். அன்று மாலை சந்திப்பதாகச் சொல்லி இருந்ததால் பத்மநாபாவிடமும் ஏனைய தோழர்களிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டேன். (அதாவது பத்மநாபா குழுவினர் கொல்லப்படுவதற்கு அரை மணி நேரம் முன்பு) பத்மநாபாவின் கோடம்பாக்கம் வீட்டில் இருந்து நேராக ரவணா தங்கியிருந்த அசோக் நகருக்குப் போனேன். இரவு ஒன்பது மணிவரை ரவணாவுடன் பல விடயங்களைப் பற்றிப் பேசிவிட்டுச் சாந்தோமில் நான் தங்கும் விடுதிக்கு வந்து விட்டேன்.

எனது அறையில் நான் தூங்குவதற்குத் தயாரானபோது கதவு தட்டப் பட்டது. எழுந்து போய் கதவைத் திறந்தேன். சூரியகுமாரன் நின்றிருந்தார்.

மிகவும் பயந்த நிலையில் காணப்பட்டார். அவர் கூறியே பத்மநாபாவும் மற்றவர்களும் கொல்லப்பட்டத் துயரமான செய்தியின் விபரம் அறிந்தேன். வழமையாக பத்மநாபாவுடன் இரவில் நீண்ட நேரம் நான் நிற்பது சூரியகுமாரனுக்குத் தெரிந்திருந்ததால் கொல்லப்பட்டவர்களில் நானும் ஒருவனாக இருக்குமோ எனப் பயந்திருந்தார். பிரான்ஸில் கூட எனது குடும்பத்தாரும் மற்றவர்களும் அப்படித்தான் எண்ணிப் பயந்திருந்தனர். சூரியகுமாரன் அன்றிவு என்னுடனேயே தங்கிக் கொண்டார். நான் மிகவும் அதிர்ந்து போனது மட்டுமல்லாது தாங்க முடியாத வேதனையும் அடைந்தேன்.

○

எனக்கு இந்தியா போக வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அப்போது பிரான்ஸில் எனது வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் சூரியகுமாரன் வசித்தார். அவருக்கும் இந்தியா போகவேண்டி இருந்தால் இருவரும் ஒன்றாகப் புறப்பட்டோம். இருவரும் 1991ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 20ஆம் திகதி அதிகாலை இந்தியா போய்ச் சேர்ந்தோம். சென்னையில் நுங்கம்பாக்கம் என்னும் இடத்தில் கன்பத் (Kanpatt) என்னும் நட்சத்திர ஹோட்டல் ஒன்றில் இடம் எடுத்துக் கொண்டோம். வழமையாக நான் தங்கிக் கொள்ளும் சாந்தோம் விடுதியில் 21ஆம் திகதி இரவு இடம் தருவதாகக் கூறிக் கொண்டனர். அன்றன் பால சிங்கமும் அடேல் பாலசிங்கமும் இந்தியாவுக்கு வந்த ஆரம்ப நாட்களில் இந்த சாந்தோம் விடுதியின் ஒரு பகுதியிலேயே தங்கிக் கொண்டனர். சாந்தோம் விடுதியின் சில பிரிவுகள் விடுதலைப் புலிகளின் ஆரம்ப காலத்தில் அவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டன. இந்தியா வந்த அன்று நாள் முழுக்கச் சிறிய சிறிய வேலைகள் பார்த்துவிட்டுப் பயணக் களைப்புத் தீர இரவு தூங்கிவிட்டோம். 21ஆம் திகதி காலை நண்பர் ஒருவரின் மாருதிக் காரை எமது தேவைக்காக அமர்த்திக் கொண்டோம். எக்மோரில் உள்ள அருமை நண்பர் வி.கே.ரி.பாலனின் அலுவலகம் சென்றபொழுது என்னைத் தேடி போரூரில் இருந்து அடிக்கடி நண்பர் ஒருவர் வந்து விசாரித்துவிட்டுப் போவதாகவும் நான் வந்தால் கொடுக்கும்படி முகவரியும் கொடுத்திருப்பதாகவும் கூறினர். குறிப்பிட்ட நபர் வேறு ஊரைச் சேர்ந்தவர். அவர் ஏன் போரூருக்கு வந்தார். சிலவேளை ஊர் மாறி இங்குக் குடியேறி விட்டாரா என யோசித்தேன். அன்று மாலை அவரைத் தேடி போரூர் போவது எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

நான் மேலே கூறிய நண்பர் வி.கே.ரி.பாலனின் அடி தமிழ்நாடு திருச்செந்தூரைச் சேர்ந்ததாகும். அவரது தந்தையார் தொழில் நிமித்தம் இலங்கையில் வாழ்ந்தவர். வி.கே.ரி. பாலன் கொழும்பிலேயே பிறந்து வளர்ந்தார். தனது தந்தையின் இறப்புக்குப் பின் தனது தாய்க்குமான இந்தியாவுக்குத் திரும்ப வந்தார். எனக்கு அவரைக் கொழும்பிலேயே தெரியும். ஆனாலும் நெருங்கிய நண்பர்களானது சென்னையில்தான். சென்னையில் ஆரம்பத்தில் அவர் அன்றாட வருமானத்துக்காகவே

போராடி வேண்டி ஏற்பட்டது. சிறிது சிறிதாகப் போராடி முன்வந்தவர் முதன் முதலாக நண்பர்களின் உதவியுடன் சென்னையில் மண்ணடி என்னும் இடத்தில் மதுரா ட்ராவல்ஸ் சேர்விஸ் என்ற பெயரில் பயண முகவர் அலுவலகம் திறந்தார். அவரது கடின உழைப்பின் மூலம் இன்று சென்னையின் இதயப் பகுதியான எக்மோரில் அவரது அலுவலகம் தினமும் 24 மணி நேரமும் இயங்கி வருகிறது. சட்ட திட்டங்களுக்குப்பட்டு எவ்வளவு உதவி செய்யலாமோ அதை அவர் ஈழத் தமிழர்களுக்குச் செய்து வருகிறார். அவரைத் தெரியாத ஈழத் தமிழர்கள் இல்லை என்றே சொல்லலாம். அவரை நேரே பார்க்காவிட்டாலும் ஈழத்தமிழர்கள் நிறையவே கேள்விப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

1991ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 21ஆம் திகதி சுமார் மூன்று மணியளவில் நானும் சூரியகுமாரும் நண்பரின் மாருதியில் போரூர் புறப்பட்டோம். நண்பரே காரை ஓட்டி வந்தார். என்னைத் தேடி வந்த நண்பர் கொடுத்த முகவரி போரூர் சந்திக்கு அண்மையிலேயே இருந்தது. ஆனால் முகவரியில் யாரும் இருக்கவில்லை. கொஞ்ச நேரம் காத்திருப்பது என முடிவெடுத்தோம். போரூர் எங்கும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. போரூர் சந்தியில் பெரியதொரு மேடை போடப்பட்டிருந்தது. விசாரித்தபோது ராஜீவ் காந்தி சென்னை வரவுள்ளதாகவும் கொஞ்ச நேரத்தில் அந்த மேடையில் பேசவுள்ளதாகவும் கூறினர். வந்ததுதான் வந்தோம் ராஜீவ் காந்தியின் பேச்சைப் கேட்டுவிட்டுப் போவோம் என முடிவெடுத்தோம். மாருதி காரை ஓரத்தில் நிறுத்திவிட்டு அதற்குள்ளிருந்து வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். நேரம் போய்க் கொண்டிருந்ததே தவிர நாங்கள் தேடிச்சென்ற நபரும் வரவில்லை, ராஜீவ் காந்தியும் வரவில்லை. சாந்தோம் விடுதியில் எமக்கு இடம் ஒதுக்கியாகிவிட்டது. நாங்கள் தங்கி இருந்த ஹோட்டலைக் காலி செய்து சாந்தோம் போகவேண்டும். இல்லையானால் இரண்டு இடத்துக்கும் பணம் கட்டவேண்டி வரும்.

பொழுது கருகிக் கொண்டுபோனது. ராஜீவ் காந்தி வரவில்லை. ராஜீவ் காந்தியைப் பார்ப்பதற்குப் பெருந்தொகையான மக்கள் திரண்டிருந்தனர். நேரம் செல்லச் செல்ல நிற்பதற்கே இடமில்லை என்னும் நிலை தோன்றியது. காருடன் அதற்குமேல் நிற்கமுடியாது என எண்ணிய நாம் அங்கிருந்து புறப்பட்டோம். நாம் தேடி வந்த நபரின் வீட்டு வாசலில் என்னை வந்து சந்திக்கும்படி விவாசமும் குறிப்பும் எழுதிச் செருகி விட்டு வந்தோம். ஹோட்டலைக் காலி பண்ணி சாந்தோம் விடுதியில் வந்து தங்கினோம். காலையில் விடுதிப் பையனைத் தேநீர் வாங்க அழைத்தபோதுதான் அவன் விடயத்தைக் கூறி அதிர வைத்தான். ராஜீவ் காந்தியை ஏதோ கூட்டத்தில் வைத்துக் கொண்டு விட்டனர். வெளியே ஒரே குழப்பம் எனச் சுருக்கமாக அவன் தனக்குத் தெரிந்த விடயத்தைக் கூறினான். அவன் கண்களை விரித்தும் மூடியும், கைகளை அகல விரித்து அங்கும் இங்கும் காட்டியும் ஒரு சிறுமி கதை சொல்வதுபோல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது போல் இருந்தது. முதலில் நாங்கள் நின்ற கூட்டத்தில்தான் சம்பவம் நடந்தது என்று எண்ணினேன். தொலைக்காட்சிச் செய்திகள், வானொலிச் செய்திகள் மூலம் விபரத்தைத் தெரிந்து கொண்டேன். சிலோன்காரர்கள்தான் ராஜீவைக் கொன்றனர் என்ற செய்தி மக்கள் வாயில் இருந்து காய்ச்சி ஊற்றிய ஈயமாகக் காதில் புகுந்தது. வெளியே போகப் பயமாக இருந்தது. வெளியே போனால் எம்மையும் சிலோன்காரர் எனத் தாக்கினால் உடம்பு தாங்காது என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். வெளியே போக முடியாததால் சாப்பாட்டில் மண் விழுத் தொடங்கியது. பசி உயிரை வாங்கியது. நிலைமையைச் சொல்லி விடுதி முதலாளி மூலம் சாப்பாட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்தோம்.

1991ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 21ஆம் திகதி தமிழ் நாடு சிற்பெரும்புதூர் என்னும் இடத்தில் நடந்த கூட்டத்தில் பேசுவந்த ராஜீவ் காந்தி, தனு என்னும் பெண்ணின் மனிதக் குண்டுக்குப் பலியாகியது முதற்கொண்டு இந்தச் சதியில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் எனக் கருதப்பட்ட ஒற்றைக்கண் சிவராஜன், சுபா மற்றும் சிலர் பெங்களூரில் தங்கி இருந்த வீட்டை பொலிஸார் முற்றுகை இட்டபோது அவர்கள் தற்கொலை செய்துகொண்டது வரையிலான வரலாற்றை அனைவரும் அறிவர்.

பாரிஸில் திடீரென ஒருநாள் தொலைபேசி எடுத்த விடுதலைப் புலிகளின் செயற்பாட்டாளர்களில் ஒருவரான முருகதாஸ் (முருகன்) ராஜீவ் காந்தி கொலை சம்பந்தமாக உங்களை இந்திய பொலிஸ் தேடுவதாக 'விடுதலை' பத்திரிகையில் செய்தி வந்திருக்கிறது எனக் கூறினார். முதலில் எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. பின்பு இதன் பின்விளைவுகள் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன். பத்மநாபா குழுவினரின் கொலை நடந்த போதும் ராஜீவ் காந்தி கொலை நடந்தபோதும் நான் இந்தியாவில் நின்றேன். இக்கொலைகள் சம்பந்தமாக, முக்கியமாக ராஜீவ் காந்தி கொலை சம்பந்தமாக புல்பராஜா என்னும் பொய்ப் பெயருடன் பிரான்ஸில் இருந்து வந்த ஒருவருக்குச் சம்பந்தமிருப்பதாகச் சந்தேகித்த இந்தியப் புலனாய்வுத்துறை அது சம்பந்தமான விபரங்களைத் தேடும் பொழுதே எனது பெயர் அடிபட்டிருக்கலாம். இதனால் பொலிஸார் தேடும் புல்பராஜா நீங்கள்தான் என ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனர் முற்கொண்டு பலரும் என்னைப் பயமுறுத்தினர். புல்பராஜா என்றவுடன் என்னைத் தெரிந்தவர்களில் பலரும் பிரான்சுக்கு தொலைபேசி எடுத்து என்னைச் சிரமப்பட வைத்தனர்.

இக்கொலைகளெல்லாம் நடக்கும்போது நான் சென்னையில் நின்றேன் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விடயம், நான் சென்னையில் பகிரங்கமாகவே திரிந்தேன். பத்மநாபா குழுவினரது மரண ஊர்வலத்தில் பகிரங்கமாகப் பங்கு கொண்டேன். நான் பிரான்சுக்கு வந்த காலம் தொடக்கம் யாரும் தொடர்பு கொள்ளக்கூடிய விலாசத்திலேயே வாழ்ந்தேன். 1986ஆம் ஆண்டு முதற் கொண்டு இன்றுவரை மாறாத முகவரி, மாறாத தொலைபேசி இலக்கத்துடன் வாழ்கிறேன். நான் இந்தியா போனால் எங்கே

தங்குவேன். இந்தியாவில் யாருடன் தொடர்புகொண்டால் என்னுடன் தொடர்பு கொள்ளலாம் என்பது அனைவருக்கும் தெரிந்த வியடம். அப்படி இருக்க இந்தியப் பொலிஸாரோ, பிரான்சுப் பொலிஸாரோ இதுபற்றி என்னுடன் தொடர்புகொள்ளாததையும் கவனத்தில் எடுத்தேன். இந்தியப் புலனாய்வுத் துறையினர் ஒன்றும் காதில் பூ வைத்திருக்கவில்லை. ஆகவே இது சம்பந்தமான விடயத்தில் எனக்குப் பயமற்றுப் போனது. ஆனாலும் சில காலம் இந்தியா போவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன். மீண்டும் 1999ஆம் ஆண்டே நான் இந்தியா போனேன். சிறிது யோசனையாக இருந்தாலும் பயணம் நல்லபடியாகவே அமைந்தது. பிரான்ஸில் இருந்து போன அந்தப் புஸ்பராஜா யார் என்பது எனது பிரச்சினையல்ல. அது இந்தியப் புலனாய்வுத் துறையின் பிரச்சினை. நான் இல்லை என்பது எனக்கு நிம்மதி. ஏனெனில் ராஜீவ் காந்தியின் கொலையை நான் கண்டிப்பவன். கொள்கைரீதியாகவோ மனிதாபிமான அடிப்படையிலோ நான் அந்தக் கொலையை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டேன்.

இந்தியாவின் முன்னைய பிரதமர் கொல்லப்பட்டபோது அவருடன் சேர்ந்து ஒன்பது பொதுமக்களும் பொலிஸ் உத்தியோகத்தார்களும் கொல்லப்பட்டனர். இக்கொலைக்கு முக்கிய காரணியானப் பெண் இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களுடன் போராட்டத்தில் ஆர்வமுடன் ஈடுபட்டு மரணமான இராஜரட்ணத்தின் மகள் கலைவாணி என்னும் அன்பு என நம்பப்படுகிறது. காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த லதா கண்ணன் அவரது மகள் கோகிலாவாணி ஆகியவர்களுடன் சம்பவம் நடப்பதற்கு முதல் தனு காணப்பட்டார். இவர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டனர்.

தனுவின் தந்தை எனச் சொல்லப்படும் இராஜரட்ணத்தை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவருடன் நீண்ட காலம் பழகி இருக்கிறேன். இவர் யாழ் தென் மராட்சியைத் சேர்ந்தவராகும். கொழும்பில் உத்தியோகம் பார்த்தவர். அரசாங்க அலுவலர்கள் சிங்களம் படிக்க வேண்டும் என்ற நிலையில் அதற்கெதிராகத் தனது பதவியைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு வந்தவர். தமிழ் அரசுக் கட்சியில் முக்கியமான இடம் வகித்தவர். தந்தை செல்வநாயகத்துடன் மிக நெருக்கமானவர். யாழ்ப்பாணம் இரண்டாம் குறுக்குத் தெருவில் இருந்த தமிழர் கூட்டணிக் காரியாலயத்தில் 1972-1973 காலப்பகுதியில் தலைமைப் பொறுப்பாளராக இருந்தவர். வெள்ளை வெளீர் என மிகச் சுந்தமான வெள்ளைச் சட்டை, நீண்ட வெள்ளை காற்சட்டையுடன் காணப்படுவார். சிரித்த முகத்துடன் அனைவரின் உணர்ச்சியையும் புரிந்து கொண்டு அனைவருக்கும் மரியாதை கொடுத்து நடப்பவர். எமக்கு மிக உதவியாக இருந்தவர். ஈழப் பிரச்சாரத்தை மேற்கொள்ள தமிழர் கூட்டணியினால் தமிழ் நாட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டவர். இவர் எழுதிய புத்தகமே The History of Thamiraparani என்னும் இலங்கைத் தமிழர்கள் வரலாற்றைச் சுருக்கமாகக் கூறும் சொத்தாகும்.

இராஜரட்ணம் தமது தேசத்தின் விடுதலைக்காக இன்னொரு தேசத்தில் தலைமறைவு வாழ்வு மேற்கொண்டு விடாப்பிடியாகத் தேசத்தின் விடுதலைக்காக உழைத்துக் கொண்டதால் அவரை நேதாஜி என்று அன்புடன் அழைத்தோம். அவர் தனக்கு வைத்துக்கொண்ட புனைபெயர் எல்லாள் என்பதாகும். இராஜரட்ணம் பல காலமாக ஆஸ்த்மா வியாதியால் துன்பப் பட்டுக் கொண்டிருந்தவர். இறுதியில் சென்னை பொது மருத்துவ மனையில் அனுமதிக்கப்பட்டு வைத்தியம் பலன் இன்றிப் போய் (பணமின்மையும் ஒரு காரணம்), 1975ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 19ஆம் திகதி எம்மை விட்டுப் பிரிந்தார். இவரது உடலை இலங்கை அனுப்புவதில் இரா.ஜனார்த்தனன், மணவைத் தம்பி ஆகியோர் முன்னின்று உழைத்தனர்.

ஈழத்தமிழர்களின் போராட்டத்தில் ஜனார்த்தனனினதும் மணவைத் தம்பியினதும் ஆரம்பகாலப் பங்களிப்பு மிகவும் மகத்தானதாகும். ஈழப் போராட்டத்தை இந்தியாவில் அவர்கள் சுமந்து திரிந்தனர். தற்பொழுது மிகவும் நொந்துபோன நிலையில் வயோதிபமாகி மாம்பலத்தில் வசிக்கும் மணவைத்தம்பியை இந்தியா போகும்போதெல்லாம் சந்திக்கத் தவற மாட்டேன். அதேபோல் இறுதியாக 2003 ஓகஸ்ட் மாதம் ஜனார்த்தனனை எதிராஜ் பெண்கள் கல்லூரிக்குப் பின்னால் உள்ள அவரது அலுவலகத்தில் சந்தித்தேன்.

ராஜீவ் காந்தியின் கொலைச் சம்பவத்தில் விடுதலைப் புலிகளின் புலனாய்வுத் தலைவர் பொட்டம்மான் (சண்முகநாதன் சிவசங்கரன்) அகிலா, சிவராஜன் அல்லது ரகுவரன் (பாக்கியச்சந்திரன்), முருகன் (சிறீதரன்), தனு அல்லது அன்பு (கலைவாணி), சுபா உட்படப் பலரை இந்தியப் பொலிஸார் குற்றம் சாட்டினர். இவர்கள் அனைவரும் விடுதலைப் புலிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று இவர்களது நடவடிக்கை இனம் காட்டியது. ராஜீவ் காந்தியின் கொலையில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் எனச் சொல்லப் பட்டவர்கள் பெங்களூரில் தங்கி இருந்த வீட்டை 1991ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 19ஆம் திகதி இந்தியப்பொலிஸ் சுற்றிவளைத்து முற்றுகை இட்டது. அப்போது அங்கே இருந்த சிவராஜன், சுபா உட்பட ஆறு பேர் சயனைட் அருந்தி தற்கொலை செய்து கொண்டனர். சிவராஜன் தனது தலையில் துப்பாக்கியால் சுட்டுத் தற்கொலை செய்து கொண்டார். சிவராஜன் இடுப்பில் கட்டப்பட்டிருந்த சால்வை ஏன் கட்டப்பட்டது என யோசித்து இன்னும் ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாமல் இருக்கிறேன்.

ராஜீவ் காந்தியின் கொலையைத் தாங்கள் செய்யவில்லையென விடுதலைப் புலிகள் எப்பொழுதும் சொல்கின்றனர். டெல்லியில் இருந்து வெளிவரும் 'அவுட்லுக்' என்னும் ஆங்கிலப்பத்திரிகையின் சென்னை அலுவலகத் தலைமை நிருபர் ஏ.எஸ்.பன்னீர்செல்வம் பாலசிங்கத்துடன் மேற்கொண்ட பேட்டி 1995ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 8ஆம் திகதி 'அவுட்லுக்' இதழில் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. அதில் Why did you kill Rajiv Gandhi? என்ற கேள்விக்கு, I have the same answer for this oft-repeated question.

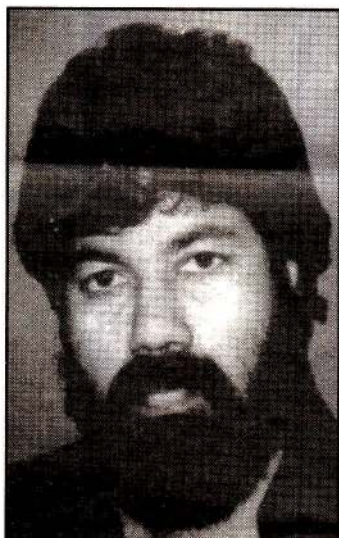

பெங்களூரில் தற்கொலை செய்துகொண்ட சிவராஜன் உடல்

பெங்களூரில் சிவராஜனுடன் தற்கொலை செய்துகொண்ட புலிகளில் ஒருவரான சுபா

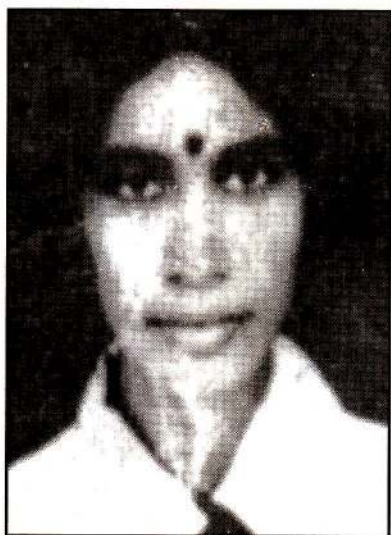
சென்னையில் பலிகளால் பத்மநாபாவுடன் கொல்லப்பட்ட
ஏனைய ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போராளிகள்

பத்மநாபா

ஐசிந்தா

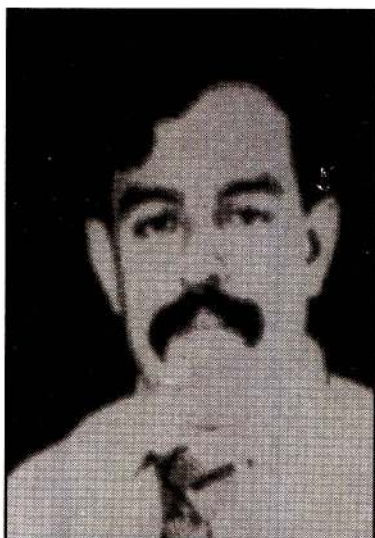

கவிதா

கிருபாகரன்

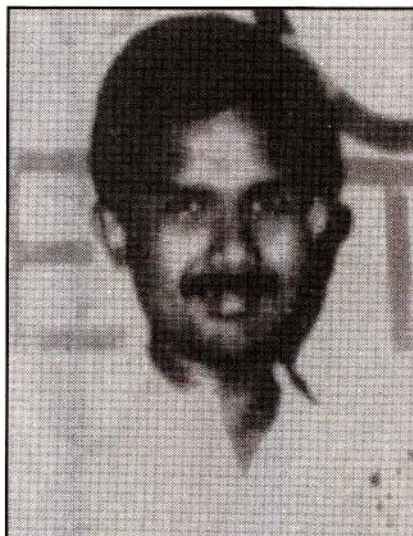
சென்னையில் புலிகளால் பத்மநாபாவுடன் கொல்லப்பட்ட
ஏனைய ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போராளிகள்

கோமளராஜா

லிங்கன்

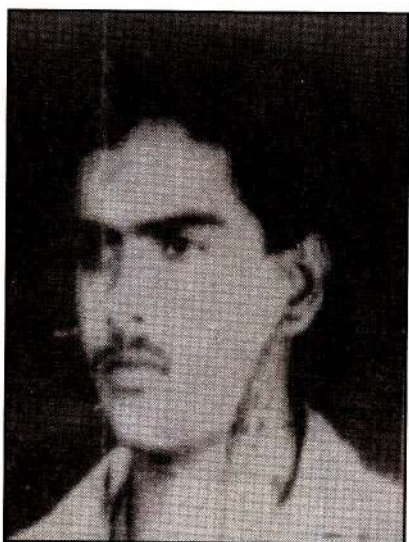

மிஹிலார்

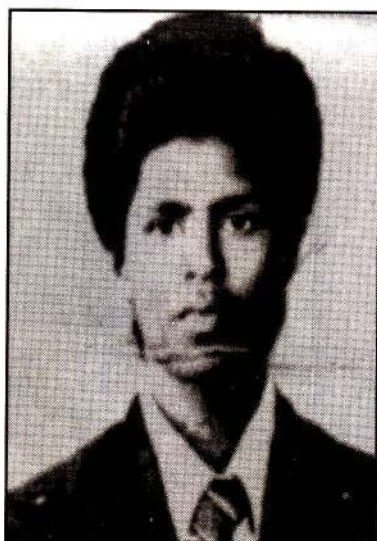

அன்பு முருந்தன்

சென்னையில் பலிகளால் பத்மநாபாவுடன் கொல்லப்பட்ட
ஏனைய ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போராளிகள்

புவிநாதன்

ரவி

பாட்டு ரவி

யோகசங்கரி

புலிகளால் பத்மநாபாவுடன் கொல்லப்பட்ட ஈ.பி.ஆர்.எஸ்.எஃப். போராளி தருமன்

சென்னை மருத்துவமனையில் ஆ.இராஜரட்ணத்தின் உடலுடன் ஜனார்த்தனமும் (கண்ணாடியுடன்), மணவைத்தம்பியும் (தோளில் கறுப்புத்துண்டுடன்) மற்றும் ஈழ ஆதரவாளர்களும்.

ராஜீவ் காந்தி கொல்லப்படுவதற்கு சில மணித்துளிகள் முன் அவரை வாழ்த்திக் கவிதை படிக்கும் மாணவி கோகுலவாணி தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கட்சி மாதரணியைச் சேர்ந்த லதா கண்ணனின் மகளாகும். இவர்கள் அனைவரும் ராஜீவ் காந்தியுடன் கொல்லப்பட்டார்கள்.

We did not kill Rajiv Gandhi என அன்ரன் பாலசிங்கம் பதில் சொல்லியுள்ளார். இப்பேட்டி கொடுக்கப்பட்டு சுமார் ஏழு ஆண்டுகளுக்குப்பின் அதாவது 2002ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 10ஆம் திகதி கிளிநொச்சியில் நடந்த பத்திரிகையாளர் மாநாட்டில் இதுபற்றிப் பத்திரிகையாளர் ஒருவரால் கேட்கப்பட்டபோது அதை ஒரு "துன்பியல் நிகழ்வு" என்று பிரபாகரன் பதில் சொல்லி முடித்துக் கொண்டார்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் செயற்பாடுகள்

விடுதலைப் புலிகள்பற்றியும் அவர்களின் தலைவர் பிரபாகரன்பற்றியும் இன்று உலகம் விசாலமாகப் பேசிக்கொள்ளும் அளவுக்கு அந்த இயக்கம் எல்லாவிதமான காய்களையும் தனது வசதிக்கேற்ப நகர்த்திக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த இயக்கத்தின் பாறை போன்ற கட்டமைப்பும், மன்னிப்புக்கே இடமில்லாத அதன் கொள்கையும், ஈன இரக்கமற்ற அதன் நடவடிக்கைகளும், தாங்களும் தங்களுடன் சேர்ந்தவர்களுமே தியாகிகள் என்கிற அதன் போக்கும் வரலாற்றில் ஓர் அதிசயமிக்கப் பக்கம்தான், என்றாலும் அதுதான் அந்த இயக்கத்தின் இருப்புக்கான காரணமும் கூட. அனைத்து ஈழப்போராளிகள் இயக்கங்களையும் அழித்துவிட்டு ஈழ விடுதலைக்காக இன்று போராடும் ஒரே இயக்கம் நாங்கள்தான் என மக்களிடம் ஆதரவு கோரும் விடுதலைப் புலிகளின் தந்திரமே ஒரு மாயையை ஏற்படுத்தும் நடவடிக்கைதான். அவர்கள் யாருடனும் பேசுவர். சந்திரிகாவுடன் பேசுவர், பிரேமதாசாவுடன் பேசுவர், ராஜீவ்காந்தியுடன் பேசுவர், ரணில் விக்கிரமசிங்கவுடன் பேசுவர், இந்தியப் புலனாய்வுத் துறை அதிகாரிகளுடன் பேசுவர், இந்திய இராணுவத்துடன் கை கொடுப்பர், இலங்கை இராணுவத்துடன் உறவாடுவர், ஆனால் மற்ற இயக்கங்கள் இப்படி ஏதாவது ஒரு நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டால் துரோகிகள் என்பர். தங்களைத் தவிர வேறு யாரும் இருக்கக்கூடாது என்னும் போக்கும், தங்களைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லோரையும் சந்தேகிக்கும் சுயபயமுள்ள மனோநிலையுமே இதற்குக் காரணம். பயத்தின் அடிப்படையில் இருந்தே அராஜகம் பிறக்கிறது. அல்லாவிட்டால் இயக்கங்களை விட்டு விலகிச் சமூக நீரோட்டத்திற்குள் வந்தவர்களையெல்லாம் ஏன் தேடித்தேடிக்கொலை செய்ய வேண்டும்.

விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் எந்தவொரு இராணுவக் கல்லூரியிலும் பயிலாதவர். மேற்கு கிழக்கு இராணுவக் கல்லூரிகளில் பயிற்சி பெற்ற பெரும் பெரும் இராணுவத் தளபதிகளால் வெல்ல முடியாத அளவுக்கு அவரது யுத்த தந்திரம் திறமையானதாகும். அவர் சாதாரண இராணுவப் பயிற்சிகூட மற்றவர்களிடம் இருந்தோ மற்றைய நாடுகளிடம் இருந்தோ பெற்றவர் அல்ல என்பதே அதிசயம். தனக்குத்தானே குருவாக இருந்து தானே பயிற்சி பெற்றவர். போரைத் திட்டமிடல், அதை வழிநடத்துதல் போன்ற இராணுவ வியூகம் அமைப்பதில் அவர் மிக வல்லவர். அவர் பல போர் முனைகளில் தானே முன்னின்றுப் போராளிகளை வழிநடத்தியவர். இந்திய - இலங்கை இராணுவத்தின் பெரிய முதிர்ச்சியான

தளபதிகளே பிரபாகரனின் திறமையை ஒப்புக் கொண்டதுடன் விடுதலைப் புலிகளுடன் போர் செய்வதை முடியாத காரியமாக ஒத்துக் கொண்டவர்கள். பிரபாகரனைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாததால் இந்தியா, இலங்கை மட்டுமல்லாது ஈழப்போராட்டத்தில் பங்கு கொண்ட ஏனைய இயக்கங்களும் கொடுத்த விலைகள் மதிப்பற்றவையாகும்.

ஆரம்பத்தில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்துக்குள் தனக்கு ஏற்பட்ட கசப்பான அனுபவங்களைப் பாடமாகக் கொண்ட பிரபாகரன் மீண்டும் அப்படியான சம்பவங்களுக்கு இடமளிக்கக்கூடாது எனத் திடமாக இருந்தாலும் இடையிடையே இயக்கம் பலமான அடிகளை வாங்கத்தான் வேண்டி இருந்தது. பிரபாகரனின் மிக நெருக்கமான நம்பிக்கைக்குரிய தளபதியாக இருந்த ராகவனின் வெளியேற்றம், தயாநிதி போன்றவர்கள் ஆயுதங்களுடன் வெளியேற்றம் போன்ற சம்பவங்களைப் பிரபாகரனால் தடுக்க முடியாமல் போனது. 1993ஆம் ஆண்டில் மாத்தையா, யோகி போன்ற பெரும் தளபதிகள் கைது செய்யப்படும் அளவுக்கு இயக்கம் தள்ளப்பட்டது. இதுபோன்ற பிரச்சினைகளை எல்லாம் சமாளித்து விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தை உலகம் பேசும் அளவுக்கு வளர்த்தது மறுபக்கத்தில் பிரபாகரனின் மாபெரும் திறமைதான். சிலர் இந்த அமைப்பின் உண்மையான கட்டமைப்பைப் புரிந்துகொள்ளாமல் இதற்குள் மாற்றத்தையும் ஜனநாயகப் போக்கையும் கொண்டு வரவேண்டும் எனவும் கனவு கண்டு தோற்றனர். அதை ஓர் அசைக்க முடியாதக் கட்டமைப்பாக பிரபாகரன் திட்டமிட்டே அமைத்திருக்கிறார். அதையும்மீறி அந்தக் கட்டமைப்பைக் குலைக்க முயல்பவர்களுக்கான தண்டனை உயர்ந்தபட்சமானதாகும். இராகவன் வெளியேறிய கால எல்லையிலேயே தயாநிதி போன்ற இளைஞர்கள் ஆயுதங்களுடன் வெளியேறினர். பிரபாகரனுக்கு வேண்டிய ஒருவர் இவர்களுடன் வெளியேறுவது போல் வெளியேறி பிரபாகரனுக்குத் தகவல்களை அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார். வெளியேறியவர்களை அழிக்கும் பொறுப்பு பொன்னம்மானிடம் கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் பொன்னம்மான் அதை நிறைவேற்ற விரும்பவில்லை என்பதுடன் தனது முயற்சியால் அப்படி ஒரு நடவடிக்கை எடுக்கப்படாமல் தடுத்தார்.

இவைகளுக்குப் பின் இயக்கத்தை எப்பொழுதும் தனது நேரடிக்கண்காணிப்பின் கீழ் வைத்திருப்பதில் பிரபாகரன் மிகவும் கவனமாக இருந்தார். இவருக்கு அடுத்தபடியாகக் கணிக்கப்பட்ட மாத்தையாவும் சரி, கிட்டிவும் சரி ஒரு எல்லைக்கு மேல் தலையெடுக்க முடியாமல் தடுக்கப்பட்டனர். தன்னுடன் மிக நெருங்கிப் பழகியவர்களையும், தான் மிக நம்பிக்கையுடன் பழகியவர்களையும் தன்னை வளர்த்துவிட்டவர்களையும் தேவை ஏற்படின் கொலை செய்ய அவர் தயங்கியதில்லை. மற்றவர்கள் மூலமும், தானே நேரில் சென்றும் தேவைப்படும் கொலைகளை அவர் செய்தார். இதற்கு தனபாலசிங்கம் (செட்டி), சிறீசபாரட்ணம், ஓபரோய் தேவன், அமிர்தலிங்கம், யோகேஸ்வரன், பற்றிக், மைக்கேல், மாத்தையா

போன்றவர்களின் கொலைகள் மிகச் சிறந்த உதாரணங்களாகும். இவை போன்ற செயல்கள் அல்லது நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் இயக்கத்துக் காகவும் தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலைக்காகவும் தான் செய்யும் கடமை என அவர் உண்மையாகவே நினைப்பதுதான் மிக ஆபத்தான விடயமாகும். இந்த நினைப்பில் இருந்துதான் அனைத்துத் தண்டனைகளும் பிறக்கின்றன.

1983ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் இலங்கையில் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு எதிராக நடந்த வன்முறைகளைத் தொடர்ந்து இந்திய அரசு தமிழ் இயக்கங்களுக்கு இராணுவப் பயிற்சி வழங்க முன் வந்தது. இதற்கான ஏற்பாடுகளை இந்திய உளவுப் பிரிவைச் சேர்ந்த சாமி, ரவிமேனன் ஆகியவர்கள் செய்தனர். இவ்விடயம் முதலில் சந்திரகாசனுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. சந்திரகாசன் சிறீசபாரட்ணம் மூலம் இளைஞர்களைப் பயிற்சிக்கு அனுப்புவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். சந்திரகாசன் மூலம் பயிற்சி ஏற்பாடுகளைச் செய்ய விரும்பாத பிரபாகரன் இந்திய உளவுப் பிரிவு உயர் அதிகாரிகளுடனும், அரசின் உயர் அதிகாரிகளுடனும் நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டு பயிற்சிக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய விரும்பினார். இதற்கு பழ.நெடுமாறனின் உதவியும் இருந்தது. பழ.நெடுமாறனுக்கும் இந்திரா காந்திக்கும் அரசியலுக்கு அப்பால் நல்லதொரு புரிந்துணர்வு இருந்ததை நாம் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். பிரபாகரன் தமிழ்நாடு அல்லாத ஒரு மாநிலத்தில் இந்திய உயர் அதிகாரிகளைச் சந்தித்து தனது திட்டத்தில் வெற்றி கண்டார். பிரபாகரன் தன்னையும், முடிந்தளவு தனது இயக்கத்தவர்களையும் தவிர வேறு எந்த இயக்கத் தலைவரையோ வேறு இயக்கத்தவர்களையோ நம்பியதும் கிடையாது, மதித்து நடந்ததும் கிடையாது. பெங்களூர், உத்தரப்பிரதேசம் ஆகிய இடங்களில் விடுதலைப் புலிகள் இந்திய அரசின் உதவியுடன் இராணுவப் பயிற்சி எடுத்துக் கொண்டனர். வேறு இயக்கத்தவர்களுடன் விடுதலைப் புலிகள் இயக்க இளைஞர்கள் சேர்ந்து பயிற்சி எடுப்பதையோ ஒரே இடத்தில் எல்லோருக்கும் சேர்ந்து பயிற்சி கொடுப்பதையோ பிரபாகரன் விரும்பாமல் உயர் அதிகாரிகளிடம் கேட்டிருந்தார் என்றும் அதன்படியேதான் பயிற்சிகள் கொடுக்கப்பட்டன என்றும் இந்திய உளவுப்பிரிவு (ரோ) அதிகாரி வாசுதேவன் சென்னையில் என்னுடன் பேசும்போது கூறினார்.

நான் இங்கு முதலில் எழுதியதுபோல் எங்கும் எந்தப் பயிற்சியும் பெறாது தனக்குத் தானே பயிற்சி கொடுத்து, பெரியதொரு இயக்கத்தைக் கட்டி அமைத்து இன்று உலகமே அந்த இயக்கத்தைப் பார்த்துப் பிரமிக்கும் அளவுக்கு அதை வளர்த்தெடுத்தது பிரபாகரனின் அபார உழைப்பு மூலமும் அபாரத் திறமையின் மூலமும் என்றுதான் சொல்லலாம். பழைய தரவுகளின்படி இலங்கையின் பாதுகாப்புச் செலவீனம் 1980ஆம் ஆண்டு 550 மில்லியன் இலங்கை ரூபாவாக இருந்து 1992ஆம் ஆண்டு 2000 மில்லியனாக உயர்ந்தது என ரோஹான் குண ரத்தினாவின் குறிப்பொன்று கூறுகிறது. ஆனால் வேறொரு குறிப்பு 1981ஆம் ஆண்டு 661 மில்லியனாக இருந்த

செலவீனம் 1992ஆம் ஆண்டு 18058 மில்லியனாக உயர்ந்தது எனக் கூறுகிறது. இறுதியாகக் கிடைக்கப்பெற்ற தகவல் ஒன்றில் இலங்கையின் பாதுகாப்புச் செலவீனம் எப்படியெல்லாம் ஏறியுள்ளது என்பதைக் கீழே பார்க்கலாம்:

Defence Expenditure 2006 Estimates

Department	2004 Actual Rs '000	2004 Estimate Rs '000	2004 Estimate Rs '000
Recurrent Expenditure	46,314,527	46,343,500	61,000,000
Ministry of Defence	569,236	605,500	380,000
Sri Lanka Army	31,056,599	30,088,000	39,400,000
Sri Lanka Navy	7,924,174	8,050,000	12,350,000
Sri Lanka Air Force	6,764,518	7,600,000	8,370,000
Capital Expenditure	7,316,331	9,956,500	8,470,000
Ministry of Defence	45,919	56,500	170,000
Sri Lanka Army	2,424,216	2,000,000	2,500,000
Sri Lanka Navy	3,055,325	4,600,000	1,800,000
Sri Lanka Air Force	1,790,872	3,300,000	4,000,000
Total Expenditure	56,447,422	56,300,000	69,470,000

Source: Sri Lanka Budget Estimates Vol-1 Page 549

நன்றி: <http://www.tamilnet.com>, 09 November, 2005

இவ்வளவு செலவுகள் செய்தும் எவ்வளவு பெரிய வெளிநாட்டு உதவிகள் பெற்றும் விடுதலைப் புலிகளை இலங்கை அரசினால் வெல்ல முடியாமல் இருப்பது விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் ஆத்ம பலத்தையும் ஓர்மத்தையும் காட்டுவதாகும்.

1992ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 8ஆம் திகதி அராலித்துறையில் விடுதலைப் புலிகளின் கண்ணிவெடித் தாக்குதலில் ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ முதற்கொண்டு வட பிராந்தியக் கடற்படைத் தளபதி மொஹான் ஜயகம, யாழ் பிராந்தியத் தளபதி பிரிகேடியர் விஜே விமலரத்தினா, லெப. கேர்னல் ஆரியரட்ணா, லெப் கேர்னல் பல்லேப்பன, லெப் கேர்னல் ஸ்டீபன் ஆகியவர்களுடன் மேலும் நான்கு இராணுவ அதிகாரிகள் கொல்லப்பட்டனர். கொழும்பு காலிமுக வீதியில் 1992 நவம்பர் மாதம் 16ஆம் திகதி மோட்டார் சைக்கிளில் வந்தத் தற்கொலைப் போராளியின் தாக்குதலுக்கு இலக்காகி கடற்படைக் கொமாண்டர் உதவி அட்மிரல் கிளான்சி பெர்னாண்டோ கொல்லப்பட்டார். ஒரு குறிப்பின்படி 1990ஆம் ஆண்டு ஜூன்மாதம் தொடக்கம் 1993ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம்வரை மட்டும் மூன்று இராணுவ ஜெனரல்கள், இரு கடற்படை அட்மிரல்கள் உட்பட, ஐந்து ஆயிரத்துக்கும் அதிகமான இராணுவ வீரர்களை இலங்கை அரசு இழந்தது என்றால் ஆயுதப் போராட்டம் கூர்மையடைந்து இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியுள்ள இன்றைய நிலையில் அரசின் இழப்பு எப்படி இருக்கும். இந்திய இராணுவம் புலிகளுடனான மோதலில் பல அதிகாரிகள் உட்பட 1155 இராணுவ வீரர்களை இழந்ததைப்பற்றி நாம் வேறு இடத்தில் பார்த்தோம். இன்றும் விடுதலைப் புலிகள் யாராலும் வெல்ல முடியாதவர்களாக இருப்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தை இராணுவ பலத்துடன் கட்டியமைத்து இன்று அரசாங்கம் போல் அந்த இயக்கம் செயற்பட முக்கிய காரணமாகப் பிரபாகரன் உழைப்பதற்குப் பின்நின்று உதவிய பலரை நாம் அடையாளம் கண்டே ஆகவேண்டும். விடுதலைப் புலிகளைப் பொறுத்தமட்டில் கிட்டுவின் எழுச்சிக்காலம் அவர்களுக்கு ஒரு பொற் காலமாகும். போராட்டத்தை மிகவும் திறமையுடன் தனித்துவத்துடன் நடத்தியதில் கிட்டுவின் பங்கு மெச்சக் கூடியதாகும். இரு நாடுகளுக்கிடையே நடைபெறுவது போன்ற பாணியில் யுத்தக் கைதிகளைப் பரிமாறும் முறையை அறிமுகப்படுத்தி, யாழ் கோட்டை வாசலில் சிங்கள இராணுவத் தளபதிகளுடன் கை கொடுத்து இராணுவத்துக்கும் போராளிகளுக்கும் இடையே இராணுவ மரியாதையை ஏற்படுத்தி, சிங்கள நாட்டில் இருந்து வந்த விஜே குமாரதுங்கா குழுவினர் போன்ற விருந்தினர்களை வரவேற்று, இராஜதந்திர முறையை அறிமுகப்படுத்தி, தனது இயக்கப் போராளிகள் அனைவருடனும் நண்பன் போல் பழகிக் கிட்டு பண்ணிய அட்டகாசமே ஒரு தனி ஸ்டைல்தான். யாழ்ப்பாணத்தை சிறீலங்கா படைகளிடமிருந்து மீட்டது கிட்டுவின் திறமையைப் பறைசாற்றும் விடயமாகும். கிட்டு தலைமை தாங்கி வழிநடாத்திய தாக்குதலில் தான் 1985ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 10ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணம் பொலிஸ் நிலையம் தகர்த்து அழிக்கப்பட்டது. கிட்டுவின் காலத்தில் வடபகுதியின் அனைத்து வெற்றிகளுக்கும் படை யணியை அவர் வழி நடத்தும் தனித்துவமே காரணமாகும். கிட்டு செய்த

அநியாயங்கள், கொடுமைகள், கொலைகள் பற்றி வேறு இடங்களில் நான் எழுதி உள்ளதால் இங்கு அதைத் தவிர்த்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்துத் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் சர்வதேச நடவடிக்கைகளின் பொறுப்பாளர் பத்மநாதன் மிக முக்கியமானவராகும். கண்ணாடிப் பத்தன், குமரன், பத்தன், கே.பி. என்றெல்லாம் அழைக்கப்படும் பத்மநாதன் யாழ்ப்பல்கலைக் கழகத்தின் முன்னைய பட்டதாரி மாணவனாகும். போராட்ட நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதால் தனது பட்டப்படிப்பை அவர் முடித்துக் கொள்ளவில்லை. அவர் எனது ஊரான மயிலிட்டியைச் சேர்ந்தவர். சிறந்த நுண்ணறிவு கொண்ட பத்மநாதன் தெற்காசியாவில் உள்ள ஒரு நாட்டின் தீவில் நிலைகொண்டு இயங்குகிறார். இவரது சர்வதேச உழைப்பு விடுதலைப் புலிகளுக்குப் பெரியதொரு பலமாகும்.

சண்முகநாதன் சிவசங்கரன் எனப்படும் பொட்டம்மான் விடுதலைப் புலிகளின் அடுத்த பலமாகும். சர்வதேசப் புலனாய்வு நிறுவனங்களின் உயர் அதிகாரிகளுக்கு நிகரான புலனாய்வு அறிவு கொண்ட இவர் விடுதலைப்புலிகளின் உளவுப் பிரிவுப் பொறுப்பாளராகும். பொட்டம்மான் வைத்த குறி தப்பாது. மிகவும் அடக்கமாகவும் அமைதியாகவும் பொறுமை யாகவும் செயற்படும் மற்றொரு நபர் காங்கேசன்துறையைச் சேர்ந்த இளம் குமரன் அல்லது பேபி சுப்பிரமணியம் அல்லது பேபி என்று அழைக்கப்படும் கிருபாகரனாகும். பிரபாகரனின் மிக நம்பிக்கைக்குரிய மூத்த உறுப்பினர். பிரபாகரன் துரையப்பாவைச் சுட்டுக்கொன்றபின் காங்கேசன்துறையில் தலைமறைவாக இருந்த காலம் தொடக்கம் அவருடன் பழக்கமானவர் பேபி சுப்பிரமணியமாகும். துரோகி எனக் கொல்லப்பட்ட மாத்தையாவும் ஒரு காலத்தில் விடுதலைப் புலிகளின் பெரியதொரு பலமாகவே விளங்கினார்.

ஆரம்பகாலத்தில் விடுதலைப் புலிகள் ஒரு குழு போலவே இயங்கினர். துரோகிகள் எனத் தங்களால் அடையாளம் காணப்பட்டவர்களைக் கொலை செய்துகொண்டு திரிந்தனர். அரசியல் ரீதியாகத் தங்களை வளர்த்துக் கொள்வதற்கான முயற்சி அவர்களால் எடுக்கப்படவில்லை. மக்களும் பொடியுள்மீது கௌரவமாக, அன்பாக, பயமாக இருந்தனர். விடுதலைப் புலிகள் தங்களை ஒரு விடுதலை இயக்கமாகத் தங்கள் செயற்பாடுகளுக்கு உரிமை கோரிப் பத்திரிகைகளுக்கு கொடுத்த அறிக்கை மூலம் தங்களை வெளியே முதன்முதலாக அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டனர். 1978ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 25ஆம் திகதி தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் என்ற கடிதத் தலைப்பில் பலதரப்பட்ட கொலைகளுக்கு உரிமை கோரி மத்திய கமிட்டியின் சார்பில் செயலாளரால் வெளியிடப்பட்ட இந்த அறிக்கை வீரகேசரியில் வெளி வந்தது. இந்த அறிக்கை வெளியிடப்பட்டபோது இதில் செயலாளர் என்னுமிடத்தில் உமாமகேஸ்வரன் கையொப்பமிட்டிருந்தார். யாழ் மேயர் அல்பிரட் துரையப்பா, உரும்பிராய் பெற்றோல் நிலைய உரிமையாளர் என். நடராஜா, இரகசியப் பொலிஸ் ஏ.கருணாநிதி,

இரகசியப் பொலிஸ் சண்முகநாதன், இரகசியப் பொலிஸ் சண்முகநாதன் (இன்னொருவர்), தங்கராஜா, பொத்துவில் தொகுதி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் சி.கனகரத்தினம், இரகசியப் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பஸ்தியாம்பிள்ளை, இரகசியப் பொலிஸ் உதவி இன்ஸ்பெக்டர் பேரம்பலம், இரகசியப் பொலிஸ் சார்ஜன்ட் பாலசிங்கம், இரகசியப் பொலிஸ் ட்ரைவர் சிறிவர்த்தனா ஆகிய பதினொரு பேரின் கொலைகளுக்கு உரிமை கோரியதுடன், வேறு இயக்கங்களோ குழுக்களோ அல்லது தனிப்பட்டவர்களோ இதற்கு உரிமைகோரக் கூடாது என்றும், அப்படி உரிமைகோரினால் கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்றும் அந்த அறிக்கையில் எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டிருந்தது. ஊர்மிளாவாலேயே ஆங்கிலத்தில் இந்த உரிமை கோரும் கடிதம் தயாரிக்கப்பட்டது. இதில் நல்லூர் தாடி தங்கராஜாவின் கொலைக்கும் விடுதலைப் புலிகள் உரிமை கோரியுள்ளனர். ஆனால் இக்கொலை குட்டிமணி, தங்கதுரையால் செய்யப்பட்டது. இப்படியானதொரு தகவல் தவறு ஏன் ஏற்பட்டது என்பது தெரியவில்லை.

ஆரம்பத்தில் பெண்களை விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பில் சேர்ப்பதில் விருப்பமில்லாதிருந்த பிரபாகரன் நாட்போக்கில் அவர்களின் பலமும் தேவை எனக் கருதிப் பெண்கள் அமைப்பு உருவாக வழி சமைத்தார். விடுதலைப் புலிகளின் பெண்கள் அமைப்பான சுதந்திரப் பறவைகள் ஆரம்பத்தில் பிரச்சாரம், அரசியல், மருத்துவம் போன்ற துறைகளிலேயே வேலை செய்தனர். சுதந்திரப் பறவைகள் அமைப்பின் முதல் தலைவியாக வசந்தி என்பவர் இருந்தார். அதன்பின்பு அதன் தலைவியாக யாழ்பல்கலைக்கழக அரசியல் விஞ்ஞானப் பட்டதாரி மாணவியான ஜெயா 1993இல் நியமிக்கப்பட்டார். (இவர் யாழ்ப்பாணத்தில் உண்ணா விரதமிருந்து மதிவதனி உட்பட மற்ற மாணவிகளுடன் விடுதலைப் புலிகளால் இந்தியாவுக்குக் கடத்திவரப்பட்டவர்)

1986ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் பெண்களும் ஆயுதப் பயிற்சி எடுத்துக் கொண்டனர். இப்படி ஆயுதப் பயிற்சி எடுத்துக்கொண்ட பெண்கள் 1986 ஓக்டோபரில் மன்னாரில் அரச படைகளுடன் நடந்த மோதல் ஒன்றில் முதன்முதலாகக் களம் கண்டனர். விடுதலைப் புலிகளின் பெண் போராளிகளில் முதல் களப்பலியானவர் மாலதியாகும். அவர் மன்னாரில் ஆள்காட்டி வெளி என்னும் இடத்தைச் சேர்ந்தவர். பேதுறு என்பவரின் மகளாகிய மாலதியின் சொந்தப் பெயர் சகாயசீலி ஆகும். 1967ஆம் ஆண்டு பிறந்த மாலதி 1987ஆம் ஆண்டு ஓக்டோபர் மாதம் 10ஆம் திகதி கோப்பாயில் இந்திய இராணுவத்துடன் நடந்த மோதலில் படுகாயமடைந்து இறந்தார். இவர் களப்பலியான முதல் பெண் புலிப் போராளி என்பதுடன் இந்திய இராணுவத்துடன் ஏற்பட்ட மோதலில் பலியான முதல் புலியும் இவராகும். வெறும் போராளிகளாக இருந்த பெண் போராளிகளுக்காக இராணுவ அணியொன்று 1989ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 26ஆம் திகதி சோதியா என்பவர் தலைமையில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1989ஆம் ஆண்டு ஓக்டோபர்

மாதம் 6ஆம் திகதி பெண்கள் இராணுவ அணியின் முதலாவது குழு ஆயுதப் பயிற்சி பெற்று வெளிவந்தது. கடுமையான சகவீனமுற்ற சோதியா 1990ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 11ஆம் திகதி இருபத்தாறாவது வயதில் மரணமானார். அவரின் மறைவுக்குப் பின் பெண்கள் இராணுவ அணியின் தலைவியாக ஜெயந்தி பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார்.

விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் பெண்கள் இராணுவ அணி, கடற் கரும்புலிகள் அணி, கடற்புலிகள் அணி எனப் பெண்கள் போராட்டத்தின் எல்லா வடிவங்களிலும் இணைந்துள்ளனர். ஆண் போராடிகளுக்கு இணையாக அவர்கள் போராடி வருகின்றனர். 2004ஆம் ஆண்டு புலிகளால் வெளியிடப்பட்ட புள்ளி விபரத்தின்படி பெண் மாவீரர்கள் 3785 பேர் எனவும், பெண் புலிகளாகவும், பெண் கரும்புலிகளாகவும் யுத்தத்திலும் தற்கொலை மூலமும் மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்ட பெண் போராடிகளின் விபரங்களை இங்கே உள்ள தரவுகளில் காணலாம். முதற் களப்பலியான பெண் கரும்புலி அங்கயற் கண்ணியாகும். காங்கேசன்துறைத் துறைமுகக் கடற்பரப்பில் நிலை கொண்டிருந்த வடபகுதிக்கான தலைமைக் கட்டுப்பாட்டுக் கப்பல் 326 அடி நீளமும் 51 அடி அகலமும் கொண்ட அதிசக்தி வாய்ந்த ராடர்கள் பொருத்தப்பட்ட ஒன்றாகும். இக்கப்பலை 1994ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 16ஆம் திகதி அதிகாலை 12.35 மணியளவில் தன்னுடன் எடுத்துச் சென்ற வெடிகுண்டின் மூலம் தகர்த்துத் தானும் கடலுடன் கலந்துகொண்டார் அங்கயற்கண்ணி. அவரைத் தொடர்ந்து நளாயினி, மங்கை, சாந்தா, தமிழினி, சிவகாமி, இளையவள், விக்கி, மதனி எனப் பல பெண்கள் கடற்கரும்புலிகளாக மரணத்தைத் தழுவினர். முதற்பலியான கடற்கரும்புலி அங்கயற்கண்ணியின் குடும்பம் மிக மோசமான வறுமைப்பட்ட குடும்பமாகும். அவரது தாயார் கச்சான் விற்றுக் கொண்டுவரும் பணத்தில்தான் குடும்பமே தங்கியிருந்தது. மண்கும்பான் என்னும் இடத்தைச் சேர்ந்த அங்கயற்கண்ணியின் இயற்பெயர் புல்பகலா துரைசிங்கம்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் மிகப்பெரிய பலம் அதன் தற்கொலைப் படையான கரும்புலிகள்தான். “விடுதலைப் புலிகள் தேவைப்படின் யாரையும், எங்கு வைத்தும், எந்த நேரத்திலும் அழிக்கக் கூடியவர்கள்” என அரசியல் ஆய்வாளர் ரோஹான் குணரத்தினா குறிப்பிட்டார். இந்தக் கரும்புலிகள் அமைப்பை உருவாக்கியபோது அதைச் செயல் வடிவத்தில் காட்டியவர் வடமராட்சியைச் சேர்ந்த மில்லர் (வல்லிபுரம் வசந்தன்) என்ற போராடியாகும். நெல்லியடி மத்திய மகாவித்தியாலயத்தை இராணுவ முகாமாக மாற்றி அங்கு ஏராளமான இலங்கை இராணுவத்தினர் இருந்தனர். வடமராட்சியின் முக்கியமான இடத்தில் இந்த முகாம் அமைந்திருந்தது விடுதலைப் புலிகளுக்குப் பெரும் பின்னடைவாக இருந்தது. வெடிமருந்து நிரப்பப்பட்ட வாகனத்துடன் 1987ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 5ஆம் திகதி இராணுவ முகாமுக்குள் மில்லர்

புகுந்து சென்ற சில விநாடிகளில் வாகனம் வெடித்து நிலத்தை அதிர வைத்துச் சிதறியது. மில்லர் முதலாவது கரும்புலித் தாக்குதல் செய்து வரலாற்றில் இடம் பிடித்துக் கொண்டார். இத்தாக்குதலில் பருகித்துறைத் தொகுதியின் முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் கே. துரைத்தினத்தின் மகன் கமலும் மரணமானார். இப்போது கரும்புலிகள் என்றாலே இலங்கை அரசும் அதன் முப்படைகளும் நடுங்கத் தொடங்கும் அளவுக்கு அதன் செயற்பாடுகள் அமைந்துள்ளன.

இப்பொழுது மாவீரர்கள் நாள் என ஒவ்வொரு வருடமும் நவம்பர் மாதம் 27ஆம் திகதி விடுதலைப் புலிகளால் அனுஷ்டிக்கப்படும் தினம் கம்பர் மலையைச் சேர்ந்த சத்தியநாதன் என்னும் சங்கர் இறந்த நாளாகும். சத்தியநாதன் அவரது நண்பனும் ஊரவரும் பள்ளித்தோழனுமான ரவீந்திரன் எனப்பட்ட பண்டிதருடன் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் சேர்ந்து கொண்டவர். யாழ்ப்பாணம் நாவலர் வீதியில் உள்ள வீடொன்றை இராணுவம் முற்றுகையிட்டபோது ஏற்பட்ட துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தில் வயிற்றில் குண்டு பாய்ந்த நிலையில் சத்தியநாதன் உடனடியாகப் படகில் தமிழ்நாடு கொண்டு செல்லப்பட்டு அங்கு அவரைக் காப்பாற்ற எடுத்த முயற்சிகள் தோல்வியைத் தந்ததால் 1982ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 27ஆம் திகதி மரணமானார். 1982ஆம் ஆண்டு சத்தியநாதன் இறந்தாலும் 1989ஆம் ஆண்டுதான் பிரபாகரன் சத்தியநாதன் இறந்த தினத்தை மாவீரர் தினமாகப் பிரகடனப்படுத்தினார்.

இதில் ஒரு விடயம் என்னவென்றால் அங்கையற்கண்ணிக்கு முதல் தற்கொலைத் தாக்குதல் மூலம் இந்தியாவின் முன்னாள் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியைக் கொன்றவர் தனுவாகும். இச்சம்பவம் 1991ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 21ஆம் திகதி நடைபெற்றது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இன்றுவரை ராஜீவ் காந்தியின் கொலைக்கு உரிமை கோராததால் தனுவின் மரணமும் ஓர் உரிமை கோரப்படாத மரணமாகிறது.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் முதன்முதலாகச் சயனாட் அருந்தித் தனது 25வது வயதில் தற்கொலை செய்துகொண்ட போராளி பகீனாகும். பகீன் ஜெர்மனியில் இருந்து பின்பு இங்கிலாந்து போய் அங்கு வசித்தவர். 1983ஆம் ஆண்டு ஜூலைக் கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பகீன் போராட்டத்தில் பங்கு கொள்ளவென ஈழம் வந்தார். அவரது சொந்த ஊர் மண்டைத்தீவாகும். அன்னலிங்கம் பகீரதன் என்பது அவரது உண்மைப் பெயர். இவர் விடுதலைப் புலிகளின் இயக்க வேலைகள் காரணமாக வல்வெட்டித்துறையில் தங்கியிருந்தபோது இராணுவத்தின் சுற்றி வளைப்புக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டார். தப்ப முடியாது என்கிற நிலையில் சைனட் அருந்தி தனது இருபத்தைந்து வயதில் தற்கொலை செய்து கொண்டார். இச்சம்பவம் 1984ஆம் ஆண்டு மே மாதம் பதினெட்டாம் திகதியன்று நடைபெற்றது. சத்தியநாதனை(சங்கர்)போல், மில்லரைப் போல், அங்கையற்கண்ணியைப் போல், மாலதியைப் போல் இவரின் பெயர் பெரிதாக வெளியே

தெரியாது. விடுதலைப் புலிகளின் ஊடகங்களிலும் காண்பது அரிதாக உள்ளது. அடேல் பாலசிங்கம் எழுதிய 'சுதந்திர வேட்கை'யின் 86ஆம் பக்கத்தில் மிகவும் சுருக்கமாகப் பகின் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நெல்லியடி மத்திய மகாவித்தியாலயத்தின் இராணுவ முகாமைத் தாக்கி யழித்துத் தானும் காற்றுடன் கலந்து கொண்ட மில்லர் இறந்த தினமான ஜூலை மாதம் 5ஆம் திகதியை பிரபாகரன் கரும்புலிகள் தினமாக அறிவித்தார். இப்போது வருடந்தோறும் இத்தினம் கரும்புலிகள் தினமாக விடுதலைப் புலிகளாலும் அவர்களது ஆதரவாளர்களாலும் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது.

இங்கு நான்கிட்டுவின் நடவடிக்கைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். இறுதியில் அவர் சந்தித்த முடிவையும் நாம் பார்க்கலாம். 1987ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 30ஆம் திகதி கிட்டு வந்துகொண்டிருந்த வாகனத்தினமீது குண்டு வீசப்பட்டதைத் தொடர்ந்து அவர் தனது ஒரு காலை இழந்தார். வட பகுதியின் தளபதியாக இருந்த அவர் இந்த விபத்துக்குப் பின்பு காட்டுக்குள் இருந்து புலிகளுக்குப் பயிற்சி அளிக்கும் கடமையை மேற்கொண்டார். பின்பு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு வந்து விடுதலைப் புலிகளின் சர்வதேச வேலைகளில் ஈடுபட்டார். அவருக்கு வதிவிட அனுமதி கொடுக்கப் பிரான்ஸ் உட்பட ஐரோப்பிய நாடுகள் மறுத்ததைத் தொடர்ந்து அவர் ஐரோப்பிய நாடுகளில் தலைமறைவாக வாழ வேண்டி ஏற்பட்டது. இறுதியில் அவர் பிரபாகரனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க ஈழம் போகத் தீர்மானித்தார். இதன்படி ஈழத்தை நோக்கி வங்கக்கடல் வழியாகக் கிட்டுவும் அவருடன் சேர்ந்த ஒன்பது போராளிகளும் கப்பலில் சென்று கொண்டிருந்தபோது இந்தியக் கடற்படையின் இரண்டு கப்பல்களால் 1993ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 13ஆம் திகதி வழிமறிக்கப்பட்டார். கடற்படையினர் கிட்டுவையும் மற்றவர்களையும் சரணடையும்படிக் கேட்டனர். சர்வதேசக் கடல் எல்லையில் அவர்கள் நின்றதால் சரணடைய மறுத்துவிட்டனர். அவர்களைச் சரணடையுமாறு தொடர்ச்சியாக இந்தியக் கடற்படையினர் வலியுறுத்தியதைத் தொடர்ந்துத் தாம் வந்த கப்பலை வெடிகுண்டின் மூலம் தாமே மூழ்கடித்து அனைவரும் மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்டனர். 1993ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 16ஆம் திகதி கிட்டுவுடன் சேர்ந்து மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்ட மற்றவர்கள் குட்டி, சிறீ, வேலவன், ஜீவா, றோசான், குணசீலன், நாயகன், அமுதன், நல்லவன், தூயவன் ஆகிய விடுதலைப் புலிகளாகும்.

1982ஆம் ஆண்டில் இருந்து 2002ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 31ஆம் திகதி வரை மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்ட புலிகளின் விபரம்

போராளிகள்	: ஆண்கள் - 13612	பெண்கள் - 3767
தரைக்கரும்புலிகள்	: ஆண்கள் - 59	பெண்கள் - 18
கடற்கரும்புலிகள்	: ஆண்கள் - 117	பெண்கள் - 46

நன்றி: எரிமலை - ஏப்ரல் 2003

2004ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் விடுதலைப் புலிகளின் அனைத்துலகத் தொடர்பகத்தால் வெளியிடப்பட்ட 'சூரியப் புதல்வர்கள்' என்னும் புத்தகத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ள மரணமான விடுதலைப் புலிகளின் புள்ளி விபரம்:

மாவீரர்கள்: ஆண்கள் - 13995

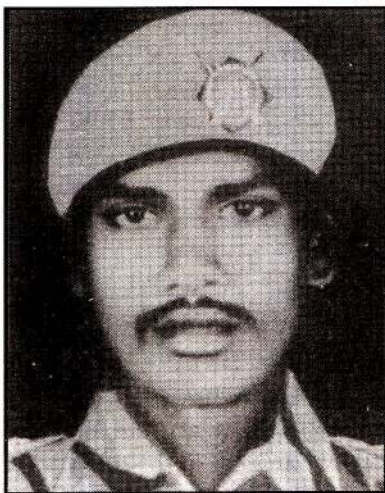
பெண்கள் - 3785

கரும்புலிகள் : ஆண்கள் - 192

பெண்கள் - 69

எல்லைப் படை வீரர்கள் : ஆண்கள் - 275

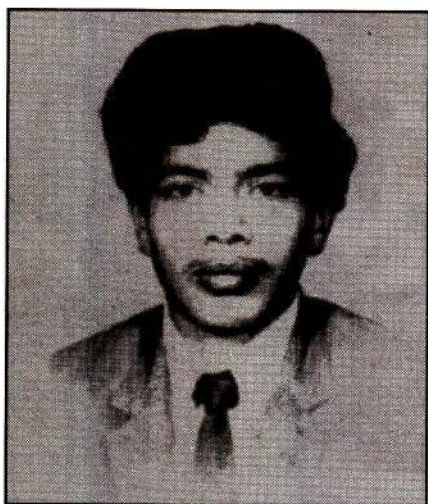
பெண்கள் - 5

தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளில் முதல் களப்பலியான சங்கர் எனப்படும் செல்வச்சந்திரன் சத்தியநாதன்

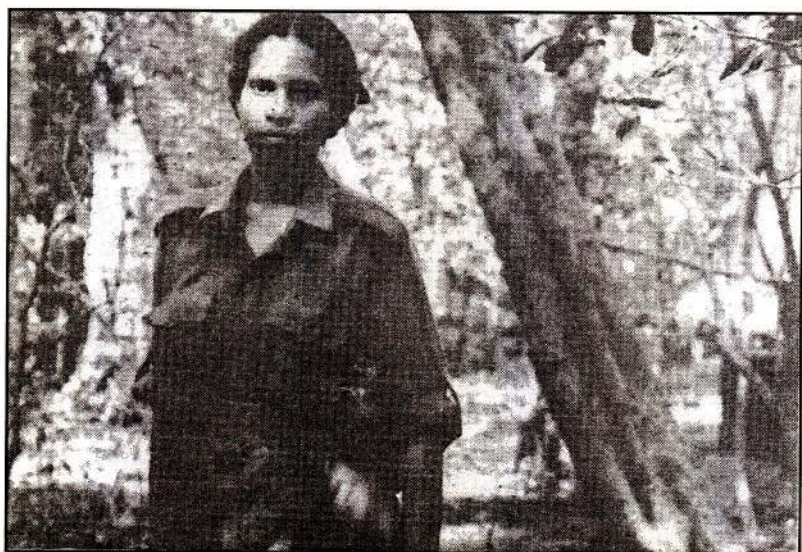
விடுதலைப்புலிகளின் தற்கொலைப் போராளியால் கொழும்பு காலி வீதியில் கொல்லப்பட்ட கடற்படை கொமாண்டர் உதவி அட்மிரல் கிளான்சி பெர்னாண்டோ

சைனட் அருந்தித் தற்கொலை செய்து கொண்ட பகீன்

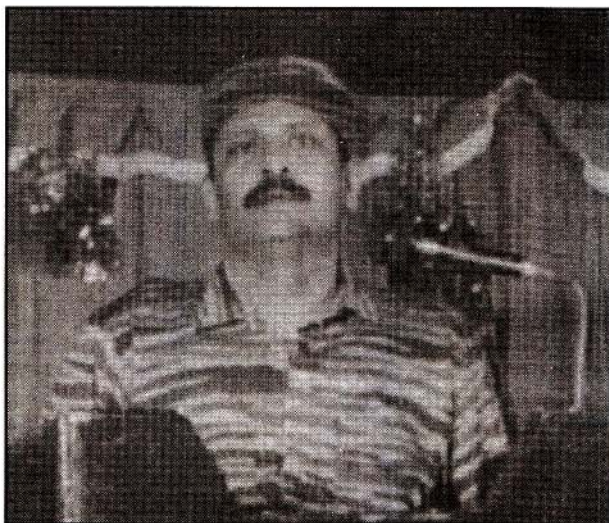
அராலித்துறை கண்ணிவெடியில் கொல்லப்பட்ட ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ

விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தின் பெண்கள் இராணுவ அணிப்பிரிவின் முதலாவது தலைவி சோதியா.

1985ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் எட்டாம் திகதி திண்டுக்கல்லில் உள்ள சிறுமலைக் காட்டில் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் மகளிர் படையணி பயிற்சி முகாம் தொடங்கப்பட்டது. அங்கு பயிற்சி முடித்துக்கொண்ட முதலாவது பெண்கள் படையணி.

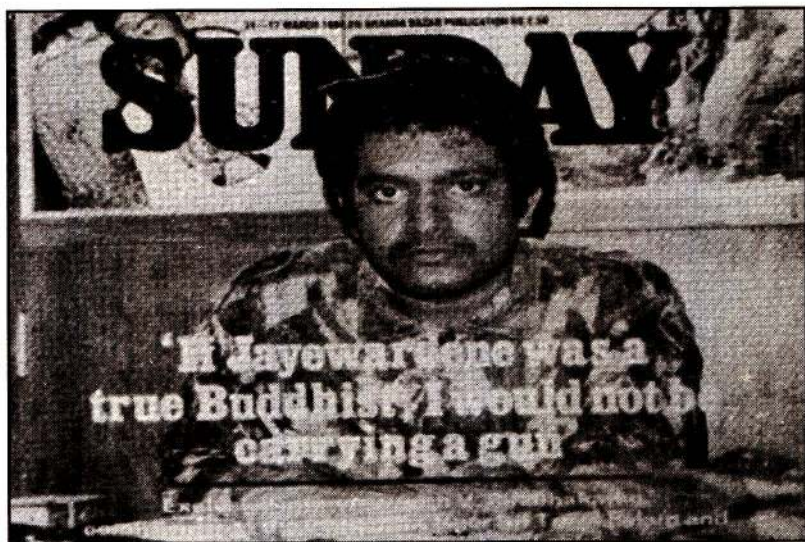
தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் புலனாய்வுத் துறைத் தலைவர் பொட்டம்மான்.

பெண் கரும்புலிகளுடன் பிரபாகரன்

யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரி வீதியில் உயர் இராணுவ அதிகாரிகளுடன் கிட்டு.

அனிதா பிரதாப்புக்கு பிரபாகரன் அளித்த பிரபல்யமிக்க பேட்டி வெளிவந்த (1984 மார்ச் 11-17) சண்டே சஞ்சிகையின் முன்பக்கம்.

புலிகளை வெல்ல முடியாத இலங்கை இராணுவம்

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் LIBERATION TIGERS OF TAMIL EELAM

25th April 1978

TO WHOM IT MAY CONCERN

The former name of the organisation Tamil NEW TIGERS (T.N.T) was changed on 5-5-76 and the new name is LIBERATION TIGERS OF TAMIL EELAM. We claim responsibility for the following deaths.

1. Mr. Alfred Duraisappah (Mayor for Jaffna, S.L.F.P. Organiser Northern region. Shot Dead.
2. Mr. N. Madarajah (Proprietor Petrol Garage, Urumpirai, and S.L.F.P. Organiser Kopay (Bombed)
3. Mr. A. Karunanithi (C.I.D. Police K.K.S.) Shot dead.
4. Mr. Shanmuganathan (C.I.D. Police. K.K.S.) Same day shot dead.
5. Mr. Shanmuganathan (C.I.D. Police V.V.T.)
6. Mr. Thangarajah (Sec. of the former S.L.F.P. M.P. "allur Mr. Arulampalam)
7. Mr. C. Kanagaratnam (MP for Pottuvil former T.U.L.F. and present U.N.P.)
8. Mr. Bastiampillai (C.I.D. Inspector of Police)
9. Mr. Perampalam (C.I.D. Sub-Inspector of Police)
10. Mr. Balasingam (C.I.D. Sergeant of Police)
11. Mr. Sirivardene (C.I.D. Police Driver).

The Bastiampillai Party came in search of LIBERATION TIGERS of TAMIL EELAM about 6 a.m. on 7th April, 1978 with S.M.G., shot gun, Revolvers and Pistol, and attacked Tigers but the Tigers destroyed them without any death or body injury to Tigers and the car was also destroyed.

No other groups, Organisation or Individuals can claim this death. Serious action will be taken against those who claim the above other than Tigers in Ceylon or Abroad.

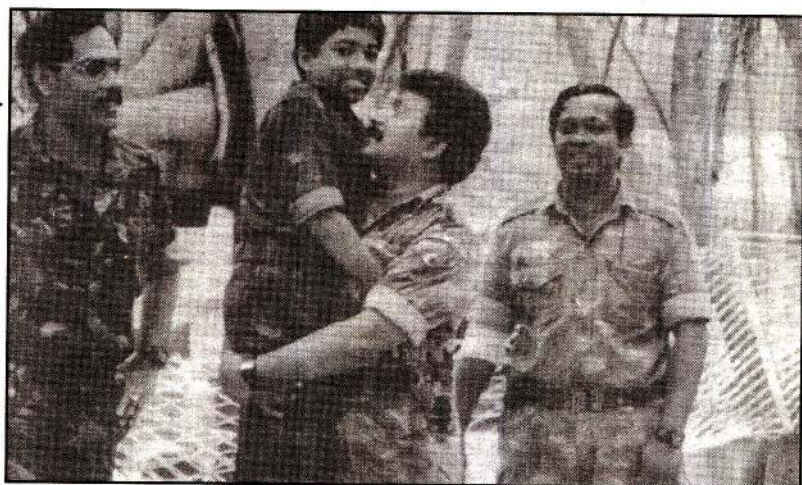
We are not responsible for Past robberies of any kind.

Secretary
CENTRAL COMMITTEE

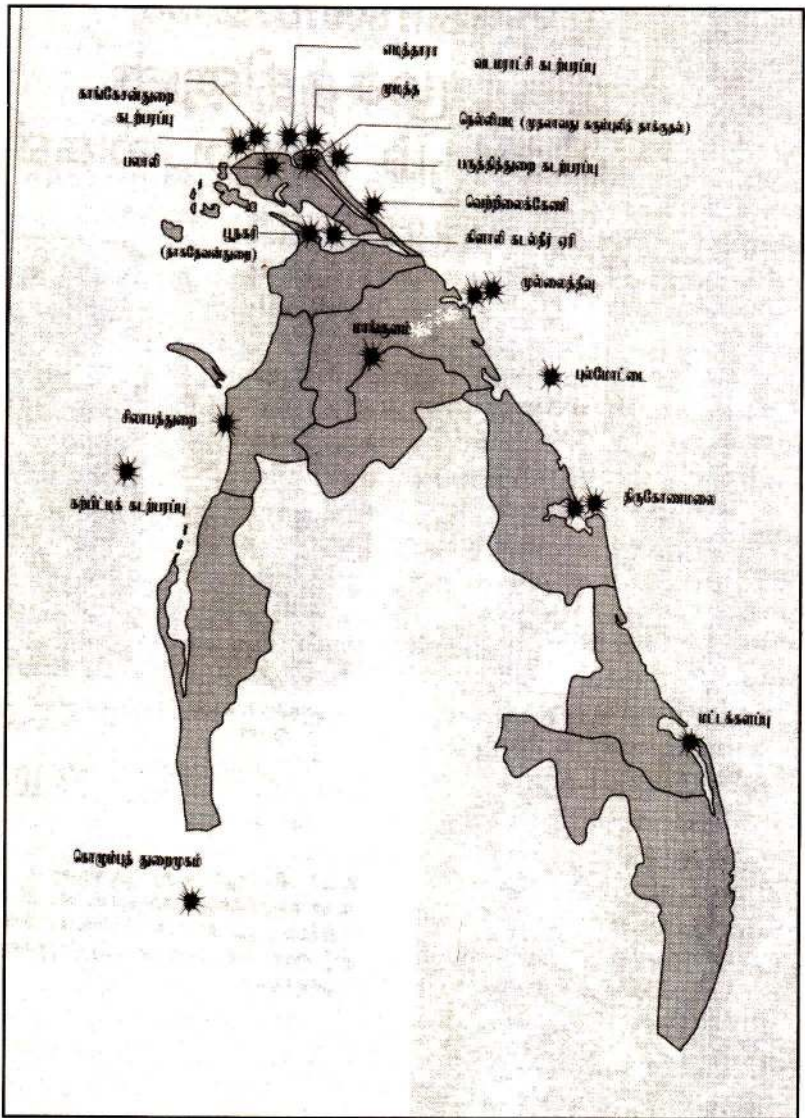
- T.U.L.F. - Tamil United Liberation Front.
- N.L.F. - "United National" Party.
- S.L.F.P. - Sri Lanka Freedom Party.
- K.K.S. - Kankasanturai.
- V.V.T. - Velvetiturai.
- C.I.D. - Criminal Investigation Department.
- M.P. - Member of Parliament.

The first official claim of the LTTE appeared in Virakesari

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் தங்கள் செயற்பாடுகளுக்கு உரிமை கோரி முதலாவதாக விட்ட பத்திரிகை அறிக்கை - இது தமிழில் துண்டுப் பிரசுரமாக அடிக்கப்பட்டு மக்களுக்கு விநியோகிக்கப்பட்டது - 1978ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 25ஆம் திகதி வெளியிடப்பட்ட இந்த அறிக்கையின் இறுதியில் நடந்து முடிந்த எந்தக் கொள்ளைகளுக்கும் தாம் பொறுப்பில்லை எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் 1976ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 5ஆம் திகதி புத்தூர் மக்கள் வங்கி இலார்களாலேயே கொள்ளையடிக்கப்பட்டது.

கண்ணாடிப் பத்மநாதன், பிரபாகரன், சங்கரண்ணா ஆகியோர் வனப்பகுதி ஒன்றில். பிரபாகரன் தூக்கி வைத்திருப்பது சங்கரண்ணாவின் மகனாக இருக்கலாம்.

இலங்கையில் கரும்புலித் தாக்குதல்கள் நடாத்தப்பட்ட முக்கிய இடங்கள். நன்றி: கரும்புலிகள் உயிராயுதம் (05.07.1997)

எம்முடன் பெண்கள்

இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்துக்கான கதவு 1948ஆம் ஆண்டு திறக்கப்பட்டாலும் 1975ஆம் ஆண்டு வரை அது கூர்மையடையாது வெறும் உரிமைப் போராட்டமாகவே நகர்ந்தது. அதை நகர்த்தியதில் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் பங்கை நாம் மறைக்கக்கூடாது. 1975ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்பே அனைவரும் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் போராட்டத்தைத் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் என ஏற்றுக் கொண்டனர். தந்தை எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம்கூடக் காங்கேசன்துறை இடைத் தேர்தலின் போதுதான் பிரிவினை பற்றி வாய் திறந்தார். அவர் இதற்கு முதல் பிரிவினை பற்றி எச்சரித்தாரே தவிர அதுதான் தீர்வு என்று பிரகடனப்படுத்தவில்லை. முழுமையாகத் தமிழ் ஈழத்தின் பிரகடனத்தை அவர் 1976ஆம் ஆண்டு வட்டுக்கோடையில் பிரகடனப்படுத்தினார். உண்மையாகவே எமது போராட்டமானது சாத்வீகத்தின் பல வடிவங்களில் நீண்ட நடைபோட்டது. 1969ஆம் ஆண்டு இளைஞர்களிடையே ஆரம்பமான ஆயுதப் போராட்டம் பற்றிய சிந்தனை திடீரென வேகம் கொண்டது. இக்காலத்தில் தேசிய இலங்கை மன்னன் தலைமையில் தோன்றிய இலங்கைத் தமிழர் இளைஞர் இயக்கமும், அதன் பின் தோன்றிய தமிழ் மாணவர் பேரவையும் தமிழ் பேசும் மக்களின் போராட்டத்தில் திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தின.

தமிழ்மாணவர் பேரவையின் காலமானது தமிழ் இளைஞர்களைச் சிலிர்த்தெழ வைத்தது. அவ்வியக்கம் தொடங்கும் முன்னரே ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் அரசுக்கெதிரான முதல் வன்முறையாக உப அமைச்சர் சோமவீர சந்திரசிரீயின் காருக்கு 1970ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 13ஆம் திகதி சிவகுமாரனால் குண்டு வைக்கப்பட்டது. தமிழ் மாணவர் பேரவையின் சிதைவுக்குப் பின் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் போராட்டத்தை முன்னெடுத்து செல்லத் தோன்றிய அமைப்புத்தான் தமிழ் இளைஞர் பேரவையாகும். இப்பேரவையின் தோற்றமானது எமது போராட்டத்தில் பெண்களின் பங்கை வலியுறுத்தி அவர்கள் மத்தியில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது என்று சொல்லலாம். இதற்கு முதல் தோன்றிய அமைப்புகளோ கட்சிகளோ பெண்களைத் தங்களுடன் சமமாக இணைத்துக் கொண்டு அவர்களையும் போராட்டத்தின் முன்னணிப் பங்காளிகளாக்கவில்லை. தமிழ் அரசுக் கட்சியின் சக்தியாக்கிரக எழுச்சியில் வெறும் மக்களாகவே பெண்கள் பங்கு கொண்டனர். அதன் பின்பு அவர்கள் அமைப்புரீதியாக ஒழுங்குபடுத்தப் படவில்லை. தேர்தல் காலங்களில் கட்சியின் மேடைகளில் பேசுவதற்கும் பாட்டுப் பாடுவதற்கும் மட்டுமே மகளிர் அமைப்பு என்று ஒன்றிருந்தது.

தமிழ் இளைஞர் பேரவை ஆரம்பித்த காலத்திலேயே அதில் எல்லாப் பெண்களையும் இணைக்கவேண்டும். எமக்குச் சமமாக அவர்களையும் களத்தில் இறக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் எம்மிடம் இருந்தது. எமது இந்த ஆர்வத்துக்கு முன்வந்து உயிர் கொடுத்தவர்கள் புஸ்பராணி, கல்யாணி, கனகராணி, பத்மினி போன்றவர்களாகும். எமது கருத்தின் அடிப்படையில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் ஏராளமான பெண்கள் இணைந்தனர். இப்படி முன்னோடிகளாக வந்தப் பெண்களின் வழியில் ஏராளமான பெண்கள் போராட வந்தனர். இவர்கள் இப்போது படிப்படியாகக் கருத்தியல் ரீதியாகவும் உளவியல்ரீதியாகவும் வளர்ச்சியடைந்துத் தம்மைச் சுற்றிப் போடப்பட்ட வேலிகளைப் பிய்த்தெறிந்து கொண்டு வெளியே வந்து எமது போராட்டத்தில் ஆண்போராளிகளுக்கு நிகராகக் களமாடுகின்றனர். தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தில் இன்று கணிசமானளவு பெண் போராளிகள் உள்ளனர். எமது போராட்டத்தின் தலைவிதியை நிர்ணயிப்பதில் அவர்களின் பங்கை நாம் நிராகரித்துவிடமுடியாது. ஆரம்பகாலத்தில் பெண்களைப் போராட்டத்தில் இணைத்துக் கொள்வது சம்பந்தமாகத் தெளிவான முடிவு விடுதலைப் புலிகளுக்கு இருக்கவில்லை. பெண்கள் போராட்டத்துக்குத் தேவையற்றவர்கள் என்ற கருத்துடையவர்களாகப் புலிகள் இயக்கம் இருந்தது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளால் ஈ.பி.ஆர்.எல். எஃப் போராளிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் தாக்கி அழிக்க முற்பட்ட பொழுது விடுதலைப் புலிகளின் முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவர் ஈ.பி.ஆர்.எல். எஃப்-இன் பெண் போராளிகளை அடிக்கும்பொழுது கீழ்க்கண்டவாறு கூறி இருக்கிறார். “உங்களுக்கெல்லாம் என்ன விடுதலை? நீங்கள் எல்லாம் போய் அடுப்படியில் இருங்கள். அதுதான் உங்களுக்குச் சரியான இடம்” (What liberation for you all? Go and wait in the kitchen. That is the correct place for you - The Broken Palmyrah, page 327)

உலகில் எத்தனையோ இனங்களால் நடத்தப்படும் விடுதலைப் போராட்டங்களில் பெண்களும் இணைந்து தமது வரலாற்றுக் கடமையைச் செய்கின்றனர். பெண்கள் தமது தலையைத் துண்டால் மறைக்கும் நாடுகளிலேயே அவர்கள் ஆயுதம் ஏந்தி ஆண்களுக்கு நிகராகப் போராடி வந்துள்ளதை நாம் காண்கிறோம். ஆனால் இன்றும் எம்மில் பலர் போராட்டத்தில் பெண்களின் பங்கைக் கலாச்சாரம் என்ற முட்டாள்தனத்தின் அடிப்படையில் நிராகரிப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். ஆனால் இவைகளையெல்லாம் மீறி எமது பெண்கள் வரலாற்றில் தமது கால்களைப் பதித்துக் கொண்டுதான் வருகின்றனர். விடுதலைப் புலிகளில் குறிப் பொன்றில் 2002ம் ஆண்டு டிசம்பர் வரை அவர்களது இயக்கத்தில் களமாடி இறந்த பெண்புலிகளின் தொகை (கரும்புலிகள் உட்பட) 3831 பேர் எனத் தெரிவிக்கிறது. இதைவிட வேறு இயக்கங்களில் இறந்த பெண்களையும் நாம் கணக்கில் எடுப்போமாயின் எமது போராட்டத்தில் பெண்களின் பங்களிப்பைக் கண்டு நாம் பெருமை கொள்ளலாம். இந்த வகையில் இதற்கு

வழிகாட்டியாக முதலில் துணிந்து முன்வந்த பெண்களை நாம் எப்போதும் மறந்துவிடக் கூடாது.

எமது பேராட்டமானது ஆயுதப் போராட்டமாக மாறத் தொடங்கிய காலத்தில் அரசுக்கெதிரான வன்முறையில் தம்மை இணைத்துக்கொண்டவள்ளி, அற்புதத்தையோ, இயக்கத்தின் நடவடிக்கைக்காக முதன் முதல் சிறைசென்ற புஸ்பராணி, கல்யாணியையோ, எதிரிக்கெதிராகக் களமாடி முதல் களப்பலியான சோபா என்றழைக்கப்படும் மதிவதனியையோ, எம்முடன் சேர்ந்து ஆரம்பத்தில் போராட வந்த பெண்களையோ நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

அன்று வீடுகளுக்குள் இருந்த பெண்களைப் போராடுவதற்காக முதன்முதல் வீதிக்கு அழைத்தவர்கள் தமிழ் இளைஞர் பேரவையினரே என்பதால் போராட்டத்தில் பெண்களின் பங்களிப்பிற்கு வழிகாட்டிய முதல் பெண்களை என்னால் அடையாளம் காட்ட முடியும். எமது போராட்டத்தில் புஸ்பராணி எப்படிப் பெண்களுக்கு முன்னோடியாக இருந்தார் என்பதை 1981ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதத்துக்கான BLITZ என்னும் இந்திய சஞ்சிகைக்குப் பேட்டி கொடுத்த ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் தலைவர் பத்மநாபா விளக்கமாகக் கூறி இருந்தார். குலமக்காவினதும் அவரது கணவரதும் ஒத்துழைப்பு அவர்களது மகளான கல்யாணிக்கு நிறையவே இருந்தது. எமக்கு அவர்கள் ஆற்றிய ஒத்துழைப்பு அவர்களது சக்திக்கு அப்பாற்பட்டதாகும். மேலும் என்னால் சுட்டிக் காட்டப்படக் கூடிய பெண்கள் வள்ளி, அற்புதம், திலகமணி, பத்மினி, திலகவதி, டொறத்தி, கனகராணி, ஊர்மிளா, கருணாதேவி, சங்கானை அம்மா, அங்கயற்கண்ணி, டொக்டர் தேவா போன்ற பெண்களாகும். கொழும்பு ஆனந்தராணியும் மலையகத்தின் சில பெண்களும் எம்முடன் இணைந்து வேலை செய்தாலும் ஒரு நீண்ட காலத் தொடர்பை அவர்கள் வளர்த்துக் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் செய்த வேலைகள் சம்பந்தமாக வேறு இடங்களில் எழுதியுள்ளேன். எமது போராட்டத்தின் பெண் முன்னாடிகளான சில பெண்கள் பற்றிக் கீழே பார்க்கலாம்.

வள்ளி - இவர் சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்தவர். கொட்டடி மீனாட்சி கல்வி நிலையத்தில் படித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது சிவகுமாரனுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பின்மூலம் தீவிர அரசியலுக்கு வந்தார். யாழ்ப்பாணம் ஸ்டான்லி வீதியில் இருந்த மக்கள் வங்கியில் கடமையாற்றிய இவர் எம்முடன் சிறையிலிருந்த மந்துவில் திசைவீரசிங்கம் என்பவரைத் திருமணம் செய்து சுவீடன் நாட்டில் வாழ்கிறார்.

அற்புதம் - மருதனா மடத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரும் வள்ளிபோல் கொட்டடி மீனாட்சி கல்வி நிலையத்தில் படித்துச் சிவகுமாரனின் தொடர்பினால் தீவிர அரசியலுக்கு வந்தவர். வள்ளியும் அற்புதமும் மிக நெருங்கிய நண்பர்கள். இவரும் வள்ளி போலவே தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் சேர்ந்து இயங்கியவர். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் மூத்த

உறுப்பினரும் பிரபாகரனுடன் சேர்ந்து பல வன்முறைச் சம்பவங்களில் ஈடுபட்டவருமான உரும்பிராயைச் சேர்ந்த சோர்ட் பாலா எனப்பட்ட பாலசிங்கத்தைத் திருமணம் செய்து கனடாவில் வாழ்கிறார்.

பத்மினி - மாவிட்டபுரம் வீமன்காமம் என்னுமிடத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரது தம்பி சிறீகாந்தலிங்கமும் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் உறுப்பினராகும். சிறீகாந்தலிங்கம் சட்டத்தரணியாகக் லண்டனில் இருக்கிறார். இயக்கத்தில் பத்மினி கடுமையான உழைப்பாளி. ஏன் ஏதற்கு என்று கேட்காமல் தனக்கு ஒதுக்கிய வேலையை முடிப்பதில் கெட்டிக்காரர்.

திலகமணி - காங்கேசன்துறையைச் சேர்ந்தவர். குடும்பமே விடுதலை ஆர்வம் கொண்டது. எவ்வளவு கஷ்டத்துக்கு மத்தியிலும் இயக்கத்தவர் களுக்கு உதவியும் ஊக்கமும் கொடுத்த குடும்பம். தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் சிறந்த மேடைப் பேச்சாளரும் கவிஞருமான பொன். கணேசமூர்த்தியைத் திருமணம் செய்து கொண்டவர். இவரது முதல் மகன் மதனமௌனி தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளில் இரண்டாவது லெப்ரினன்டாக இருந்து களப்பலியானவர்.

டொறத்தி - இளவாலை பெண்கள் கல்லூரியில் அப்போது படித்தவர். நிறையப் படித்தவர்களைக் கொண்ட குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். தமிழ் இளைஞர் பேரவைத் தமிழர் கூட்டணியின் இளைஞர் அமைப்பாக மாறக்கூடாது என்பதில் கடுமையாக இருந்தவர். தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்திலும் எங்களுடன் இணைந்து வேலை செய்தவர். புலோலி வங்கிக் கொள்ளை சம்பந்தமாகப் பொலிஸாரால் கடுமையாக விசாரிக்கப்பட்டவர்.

கனகராணி - காரைநகரைச் சேர்ந்தவர். தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் மூத்த போராளி. பேரவை தொடங்கப்பட்ட காலத்தில் பாடசாலை மாணவியாக எம்முடன் இணைந்து கொண்டவர். எல்லாப் போராட்டங்களிலும் வெள்ளைச் சேலை உடுத்தி முன்னுக்கு நிற்பார். நாங்கள் தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் இருந்து வெளியேறியபோது எவ்வளவோ சொல்லியும் இவர் தமிழர் கூட்டணியினருடன் நின்று கொண்டது எமக்கெல்லாம் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. பின் சந்ததியாருடன் இணைந்து நீண்ட காலமாகக் காந்தியத்தில் வேலை செய்தார். நான் அவரை நீண்ட காலத்துக்குப் பின் பார்த்தபோது அவர் புளட் இயக்கத்தில் இயங்குவதாகக் கூறினார். புளட் இயக்கத்தின் சிதைவுக்குப் பிறகு சக போராளி ஒருவரையேத் திருமணம் செய்து பம்பாய் சென்றார். அங்கு ஏதோ குற்றச்சாட்டில் அவரது கணவன் சிறைக்குப் போக கனகராணி தனது வாழ்வையே தொலைத்து நின்றார். இறுதியாக 1987ஆம் ஆண்டு இவரைச் சென்னையில் கண்டேன். மிகவும் துன்பநிலையில் இருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன். புளட் இயக்கத்தில் இருந்த சிலர் இன்று இயக்கப் பணத்தில் வெளிநாடுகளில் குபேரர்களாக வாழுகின்றனர். இவர்களுக்குக் கனகராணி போன்றவர்களின் துயர் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லையா?

திலகவதி - வேலணையைச் சேர்ந்தவர், 1974ஆம் ஆண்டு வேலை காரணமாகக் கொழும்பு வந்த பின்பே அரசியல் ஈடுபாடு இவருக்கு ஏற்பட்டது. தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் கொழும்புக் கிளையில் ஊர்மிளா, ரகுபதி பாலசிந்திரன், சந்திரமோகன், உமாமகேஸ்வரன், தயாபரசிங்கம், சிங்காரநாதன், மண்டுர் மகேந்திரன், ராஜமனோகரன், முருகையா, வேல்ராஜ், மாலினி, சரோஜினி ஆகியவர்களுடன் இணைந்து உழைத்தவர். இறைகுமாரன், யோகநாதன், சேயோன் போன்றவர்களுடன் சேர்ந்து குடியேற்றத்திட்ட வேலைகள், கிராமியக் கைத்தொழில் வேலைகள் போன்றவற்றில் ஆர்வமுடன் வேலை செய்தவர். இரண்டாவது தடவையாக தமிழ் இளைஞர் பேரவை சிதைந்தபோது சந்ததியார், இறைகுமாரன், யோகநாதன் ஆகியவர்களுடன் திலகவதி சேர்ந்து கொண்டார். புளட் இயக்கத்துக்காக வேலைசெய்த பேபி என்றழைக்கப்படும் பரராஜசேகரன் என்பரைத் திருமணம் செய்துகொண்டு இப்போது பிரான்ஸில் வாழ்கிறார். மிகவும் நேர்மையான பெண். தனக்குச் சரியெனப்பட்டதை முகத்துக்கு நேரிலேயே சொல்லக்கூடிய துணிச்சல் மிக்கவர்.

ஊர்மிளா - தனது அயராத உழைப்பின் மூலம் ஆரம்ப காலத்தில் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்துக்கு உரமாக விளங்கியவர். தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் வேலைகளின் பொருட்டு நான் கொழும்பு போகும் பொழுதெல்லாம் ஊர்மிளாவின் ஆர்வத்தையும் வேகத்தையும் கண்டு பிரமித்திருக்கிறேன். வேலையைத் தாமதமின்றி நிறைவேற்றுவார். அவரது ஆங்கில அறிவு அவரின் வேலைகளுக்குப் பலமாகக் கைகொடுத்தது. பிரபாகரன் இவரை அக்கா என்றே அழைப்பார். உமாமகேஸ்வரனுக்கும் ஊர்மிளாவுக்கும் இடையில் இருந்த உறவைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்ளாததால் விடுதலைப்புலிகளுக்குள் ஏற்பட்ட பிளவுகள் பற்றி வேறு இடத்தில் எழுதியுள்ளேன். ஊர்மிளாவின் இறுதிக் காலத்தில் அவருடன் துணையாக இருந்தவர் மண்டுர் மகேந்திரனாகும். ஊர்மிளா இறந்தபோது மண்டுர் மகேந்திரன் தனது மூத்த சகோதரியை இழந்ததுபோல் குமுறி அழுதார். எமது போராட்டத்தில் ஊர்மிளாவின் அர்ப்பணிப்பு அபாரமானது.

கருணாதேவி - அளவெட்டியைச் சேர்ந்தவர். கனகராணியின் மிக நெருங்கிய தோழி. கனகராணியும் கருணாதேவியும் சந்ததியார்மீது மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். டேவிட் என்பராலும் டொக்டர் ராஜசுந்தரம் என்பராலும் நடத்தப்பட்ட காந்தியத்தில் சந்ததியாரால் கனகராணியைப் போல் கருணாதேவியும் இணைக்கப்பட்டவர். பாலமோட்டையில் நீண்ட காலமாகத் தங்கி இருந்து காந்திய அமைப்பின் வேலைகளில் கருணாதேவி ஈடுபட்டார். கருணாதேவி தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் மிகத் தீவிரமாக வேலை செய்தவர். எங்களுடன் மிக அன்பாக இருந்தார். நாம் நடாத்திய போராட்டங்களில் கருணாதேவியை முக்கியமான ஆளாகப் பார்க்கலாம். இவரும் தமிழர் கூட்டணியின் விசுவாசியாக இருந்து நாம் தமிழ் இளைஞர் பேரவையை விட்டு வெளியேறியபோது எம்முடன் வர மறுத்தார்.

பாலமோட்டையில் மயில்வாகனம் என்பவரின் மகன் ரவியைத் திருமணம் செய்துகொண்டு ஜேர்மனியில் வாழ்கிறார்.

சங்கானை அம்மா - சங்கானை அம்மா என்றே எல்லோராலும் அழைக்கப் பட்டதால் அவர் எங்களுடன் நீண்டகாலம் வேலைசெய்தும் அவரது பெயர் எமக்குத் தெரியாது. அவர் எம்முடன் இணைந்து இயக்க வேலை செய்த பொழுது அவருக்கு நாற்பத்தைந்து வயதிருக்கும் என நம்புகிறேன். ஆனால் சின்னப் பெண்களிடம் இல்லாத துடிப்பும் சுறுசுறுப்பும் அவரிடம் இருந்தது. எத்தனை மைல் தூரம் என்றாலும் களைப்பு இல்லாமல் நடப்பார். பயம் என்ற வார்த்தையை அவர் வாழ்வில் கேள்விப்பட்டிருக்க மாட்டார். இளைஞர்களின் தலைமறைவு வாழ்க்கைக்கு உதவுவது அவரது முக்கிய இயக்க வேலையாகும். நாங்கள் தமிழ் இளைஞர் பேரவையை விட்டு வெளியேறியபோது எம்முடன் வர இளம்பெண்கள் தயங்கியபோது துணிவுடன் தமிழர் கூட்டணியினருக்குக் கை காட்டிவிட்டு எம்முடன் இணைந்து கொண்டவர். இவரது பெரிய சகோதரியின் பேரனே எம்முடன் வெலிக்கடை சிறையில் இருந்த இரட்டண்பாலா என்பவர்.

அங்கயற்கண்ணி - எனது சொந்த ஊரான மயிலிட்டியைச் சேர்ந்தவர். தமிழ் அரசுக் கட்சியின், பின் தமிழர் கூட்டணியின் பழம் பெரும் தொண்டர் (பிரமுகர்) சிவனடியாரின் தங்கை பெண்ணே அங்கயற்கண்ணி, தமிழ் மாணவர் பேரவை முதற் கொண்டு அனைத்து இளைஞர் இயக்கங்களுக்கும் தயங்காது உதவியவர் சிவனடியார். அவருக்குத் தலைவர்கள் முதற்கொண்டு இளைஞர்கள் வரை அனைவரையும் தெரியும். அனைவரும் அவர்மீது மரியாதை வைத்திருந்தனர். எனது தந்தை இறந்தபோது நான் சிறையில் இருந்தேன். அந்த நேரத்தில் எனது வீட்டுக்கு எனது தந்தையின் மரணத்துக்கத்தில் கலந்து கொள்ள வந்து போன தலைவர்கள் முதற்கொண்டு இளைஞர்கள் வரை அனைவருக்கும் இரவு பகலாக உணவு போட்டு உதவியவர் சிவனடியார். பொது அரசியல் வேலைகளால் பொருளாதார நிலையில் தான் பாதிக்கப்படுவதை ஒரு பொருட்டாகச் சிவனடியார் எடுத்துக் கொண்டதில்லை. சிவனடியாரின் மருமகளான அங்கயற்கண்ணிக்கு என்று அரசியல் தளம் கிடையாது. தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் இருந்தார். பின் எங்களுடன் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தில் இருந்தார். எல்லா இயக்கங்களுடனும் தொடர்பாக இருந்தார். ஈரோஸ் இயக்கத்தவர்களுடன் இருந்தார். டக்ளஸ் தேவானந்தாவுடன் அரசியல் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டார். பின்பு தான் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் ஆதரவாளர் என்று சொன்னார்.

இவருக்கும் ஈரோஸ் இயக்கத்துக்கும் தொடர்பு எனச் சந்தேகித்த இராணுவம் 1979ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 22ஆம் திகதி இவரைத் தேடிவந்து இவர் இல்லாததால் இவரது தாய்மாமன் சிவனடியாரைக் கைதுசெய்து கொண்டு போனது. இந்தக் கைது மனித உரிமை மீறல் எனச் சுட்டிக் காட்டி 1979ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 20ஆம் திகதி

லண்டனில் ரவீந்திரன் (அல்மினியம் ரவி), அங்கையற்கண்ணி ஆகியோருடன் புஸ்பராஜா.

மயிலிட்டி புஸ்பராணி

திலகவதி

நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் உயிரிழந்தவர்களின் நினைவாக யாழ் முற்றவெளியில் கட்டப்பட்ட தூபிக்கு மலர் தூவி தந்தை செல்வநாயகம் மரியாதை செலுத்துகிறார். வெள்ளைச் சேலையுடன் சங்காணை அம்மா, அவர் பக்கத்தில் கறுப்புச் சேலையுடன் குலமக்கா, சிவசிதம்பரம் மற்றும் சிலர்

கல்யாணி

விடுதலைப் புலிகளின் மருத்துவப்பிரிவு பொறுப்பாளராகவிருக்கும் டொக்டர் தேவா (தேவநாயகி தில்லையம்பலம் - வலது பக்கம்)

அமிர்தலிங்கம் ஜனாதிபதிக்கு ஆட்சேபணைக் கடிதம் அனுப்பினார். இதைத் தொடர்ந்து சிவனடியார் விடுதலை செய்யப்பட்டார். அங்கயற்கண்ணி அடிக்கடி இயக்கங்களை மாற்றிக் கொண்டாலும் அவரிடம் உள்ள போராட்டத்தின் மீதான பற்றை யாரும் சந்தேகிக்க முடியாது. நான் விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளனில்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி அடிக்கடி என்னைத் துரோகி என்று அவர் சொன்னாலும் போராட்டத்தின் விளைவாகத் தனது திருமண வாழ்வையே தொலைத்து நிற்கும் அங்கயற்கண்ணிமீது எனக்கு எப்பொழுதும் மரியாதையுண்டு. நாங்களெல்லாம் அங்கயற்கண்ணியைப் பார்த்துத் திட்டினாலும் அவர் சிரித்த முகத்துடன் நிற்பதே எனக்கு ஆச்சரியம். இப்பொழுது அங்கயற்கண்ணி லண்டனில் வாழ்கிறார்.

மேற்குறிப்பிட்டவர்கள் எனக்குத் தெரிய எமது போராட்டத்தில் பங்குகொண்ட முன்னோடியாக இருந்தாலும் இவர்களைவிட மேலும் பெண்கள் எமக்குத் தெரியாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆயிரமாயிரம் பெண்கள் எமது விடுதலைப் போராட்டத்துக்காகத் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டனர். அர்ப்பணித்துக்கொண்டு இருக்கின்றனர். இவர்கள் எல்லோரையும் நான் அறிந்தவனில்லை. வரலாற்றுச்சக்கரம் போல் இவர்கள் உருண்டுகொண்டுதான் இருப்பர். இவர்களின் வருகையை யாராலும் தடுக்க முடியாது. எமது மண்ணின் மணிகளாக அழிந்தவர்கள். அழிந்து கொண்டிருப்பவர்கள். தேசத்தின் விடுதலைக்காக தங்களை எரித்துக் கொண்டிருக்கும் அனைத்துப் பெண்களையும் நாம் மறவாதிருப்போமாக.

நண்பன் எதிரியாகவும் எதிரி நண்பனாகவும்

ஈழப்போராட்டம் தொடங்கி அது ஆயுதப் போராட்டமாக மாறி இளைஞர்கள் இயக்கங்களாக உருவெடுத்த பின்னர்தான் நாம் ஆபத்துக் களைச்சந்திக்க நேர்ந்தது. எனது இயக்கம், உனது இயக்கம். எனது தலைவர், உனது தலைவர் என்ற நிலை இளைஞர்களிடம் தோன்றுவதற்கு முன்பு அனைவரும் ஒற்றுமையாக இருந்தோம். முரண்பாடுகள் இருந்ததே தவிர சந்தேகமும் கொலைவெறியும் இருக்கவில்லை. ஒரே இலட்சியத்துக் காகப் புறப்பட்டவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே அடிபட்டுக் கொண்டனர். கேள்வி கேட்டவன் துரோகியாக்கப்பட்டான். துரோகியாக்கப்பட்ட வர்கள் கொல்லப்பட்டனர் அல்லது சித்திரவதைக்குட் பட்டனர். சிலர் தப்பியோடினர்.

ஈழத்துக்கான போராட்டத்தை ஆரம்பித்துவைத்த இளைஞர்களில் நானும் முக்கியமானவன். நான் இன்று பயப்படுவதெல்லாம் எதிரியைவிட எம்மவர்கள் எம்மவர்களை அழித்துக் கொண்டிருக்கும் கொடூரம் இன்னும் எத்தனை நாளைக்குத் தொடரப் போகின்றது என்பது பற்றித்தான். இயக்கங்களுக்குள் இருப்பவன் தனது இயக்கக்காரனைச் சந்தேகிக்கவும், அதே வேளை பயப்படவும் தொடங்கியதில் இருந்து எமது போராட்டம் சரிவை நோக்கியே சென்றது. ஓர் இயக்கக்காரனுக்குப் பக்கத்தில் நிம்மதியாகப் படுத்துறங்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டது என்பது எவ்வளவு வெட்கக் கேடான உண்மை. எதிரிகளைவிட எம்மவர்களால் கொல்லப்பட்ட இளைஞர்களின் தொகையே அதிகம் என்னும் உண்மை எப்பேர்ப்பட்ட வேதனையான உண்மை. எதிரிக்காக வெட்டப்பட்ட குழிகளில் எமது சகோதரங்களையே போட்டு மூடிய இயக்கங்களை நாம் மறக்கலாமா? மன்னிக்கலாமா?

எதிரிகளை நண்பர்களாகவும் நண்பர்களை எதிரிகளாகவும் சந்தர்ப்பத்துக்குத் தகுந்தாற்போல் மாற்றிக்கொள்ளும் தந்திரோபாயமும் நமது இயக்கத்தவர்களால் கடைபிடிக்கப்பட்டது. முக்கியமாக, இந்தத் தந்திரோபாயத்தில் கை தேர்ந்தவர்கள் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளே. உதாரணமாக ஒரு காலத்தில் இந்தியாவின் மிக நெருங்கிய நண்பனாக இருந்த விடுதலைப்புலிகள் சொல்வதையே இந்தியா செய்தது. முக்கியமாக, எம்.ஜி. ராமச்சந்திரன் செய்தார். இப்போது இந்தியா விடுதலைப் புலிகளின் பெரியதொரு எதிரி. எதிரியாகவிருந்த பிரேமதாசாவுடன் நண்பர்கள் ஆனார்கள். பின்பு எதிரிகள் ஆனார்கள். சந்திரிகாவுடன் பேசினர். பின்பு எதிரிகள் ஆனார்கள். இயக்கங்களுடன் நண்பர்களாக இருந்தனர். பிறகு எதிரிகள் ஆனார்கள். இப்படி நண்பர்கள் - எதிரிகள் குழப்பத்தில் நானும்

பல தடவைகள் சிக்கி இருக்கிறேன். என்னைக் கண்டு பயந்தவர்களும் நான் கண்டு பயந்தவர்களும் ஏராளம். அப்படி நடந்த சில நிகழ்வுகள் விநோதமானவை.

கவிஞர் வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன் எனது நீண்டகால நண்பர். சிறுவயது தொடக்கமே எனக்குத் தெரியும். யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் அவர் படித்த காலத்தில் அவருடன் நெருங்கிப் பழகும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. ஜெயபாலனின் தந்தையின் சகோதரி எனது ஊரிலேயே திருமணம் செய்து கொண்டவர். நான் பிரான்சுக்கு வந்த பின்பு ஜெயபாலனுக்கும் எனக்கும் தொடர்பு இருக்கவில்லை. ஜெயபாலன் என்ன செய்கிறார் என்று எனக்கு நீண்ட காலமாகத் தெரியாது. பல காலத்தின் பின்பு அவர் புளட் இயக்கத்துக் காக வேலை செய்வதாக அறிந்தேன். புளட் இயக்கத்துக்குள் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளில் அவர் இயக்கத்தைவிட்டு வெளியேறி சென்னையிலும் கோயம்புத்தூரிலும் என அலைந்து வாழ்வதாகக் கேள்விப்பட்டேன். ஒருமுறை சென்னை சென்று வந்த சபாலிங்கம் அங்கு ஜெயபாலனைக் கண்டதாக கூறினார்.

1986ஆம் ஆண்டு நான் சென்னை சென்றிருந்தபோது கோடம்பாக்கம் மேம்பாலத்துக்குக் கீழே தோளில் சிறு துணிப்பையுடன் சென்று கொண்டிருந்த ஜெயபாலனை அடையாளம் கண்டு ஓடிச் சென்று கையில் பிடித்துக்கொண்டேன். தேநீர் குடிக்கக் கேட்டேன்; மறுத்தார். சாப்பிடலாம் எனக் கேட்டேன் அதற்கும் மறுத்து விட்டார். தனக்குத் தலைக்கு மேல் வேலை இருப்பதாகக் கூறி அடுத்த நாள் மத்தியானம் இரண்டு மணிக்குச் சந்திக்க வருவதாகக் கூறிப் போய்விட்டார். அவரிடம் ஏதோ பதட்டம் காணப்பட்டாலும் நான் அப்போது அதைப் பெரிதாக எடுக்கவில்லை. அடுத்தநாள் மட்டுமல்ல அவர் எப்போதும் என்னிடம் வரவில்லை.

பல ஆண்டுகளின் பின்னர் ஐரோப்பிய நாடொன்றில் நடந்த மனித உரிமைகள் மாநாடு ஒன்றில் அவரைச் சந்தித்தேன். அவர் ஏன் என்னை வந்து அன்று சந்திக்கவில்லை என்று கேட்டேன். “கோவிக்காதை மச்சான். அப்போது நீ வேறே இயக்கத்திலை இருந்தனி. நான் உயிருக்கு ஆபத்தான நிலையில் இருந்ததால், உன்னையும் என்னால் நம்ப முடியாத அளவுக்குப் பயமாக இருந்தேன்” என்று அவர் கூறியதும் என்னை யாரோ தூக்கி வாரி எறிந்ததுபோல் திகைத்தேன்.

★★★

1990ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் சென்னை நகரம் வெப்பத்தால் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. எக்மோர் புகையிரத நிலையத்துக்கு முன்னால் உள்ள இம்பாலா ஹோட்டலில் (இப்போது அதன் பெயர் ஹோட்டல் வசந்தபவன்) ஏதாவது குளிர்பானம் குடிப்போம் என ஒரு நண்பருடன் போனேன். குளிர்பானம் குடித்து வெளியே வந்தபோது அங்கே நின்றிருந்த இளைஞர் களில் ஒருவரைக் கண்டுத் திகைத்துப் போய் விட்டேன். அட! எங்களுடைய

கொட்டடி சிவகுமார். சிவகுமாரும் என்னை அடையாளம் கண்டுகொண்டு “எப்படி மச்சான்” என நெருங்கி வந்தார். பழைய நினைவுகளுடன் பேசிக் கொண்டோம். சிவகுமாரையும் அவரது நண்பரையும் அழைத்துச் சென்று குளிப்பானம் வேண்டிக் கொடுத்தேன். ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் தனது மாணவப் பருவம் முதற்கொண்டே எங்களுடன் இணைந்து வேலை செய்தவர். தமிழ் இளைஞர் பேரவை, தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம் அனைத்திலும் முன்னின்று உழைத்தவர். பின்பு தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுடன் சேர்ந்து கொண்டார். கிட்டுவின் காலத்தில் மிக முக்கியமான நபராகத் திகழ்ந்தவர் மட்டுமல்லாது விடுதலைப் புலிகளின் யாழ்ப்பாண அரசியல் பிரிவின் பொறுப்பாளராகவும் இருந்தவர். இவை எல்லா வற்றையும் விட அமிர்தலிங்கம், யோகேஸ்வரன் கொலையில் இவரின் பங்கு பற்றியும் பிறர் பேசக் கேள்விப்பட்டேன். அமிர்தலிங்கமும், யோகேஸ்வரனும் கொல்லப்படுவதற்கு முதல் சிவகுமார் அடிக்கடி அவர்கள் வீட்டுக்குச் சென்று வந்ததாகவும் சிவகுமார்தான் அமிர்தலிங்கம் யோகேஸ்வரன் கொலைக்கு உளவு பார்த்ததாகவும் சொல்லப்பட்டது.

இதுபற்றி நேரிலேயே சிவகுமாரிம் கேட்டேன். தான் மிக நீண்ட காலத்துக்கு முன்பே இயக்கத்தை விட்டு வெளியேறிவிட்டதாகவும் அமிர்தலிங்கம் வீட்டுக்கு அடிக்கடி போனது உண்மைதான் எனவும் அவரிடம் தனக்கிருந்த தனிப்பட்ட அன்பினாலேயே அப்படிப்போய் வந்ததாகவும் தான் எந்தவித உளவுவேலைகளும் விடுதலைப் புலிகளுக்காகச் செய்யவில்லை என்றும் கூறினார். எனது முகத்தைப் பார்த்த சிவகுமார் நான் நம்பவில்லையோ என யோசித்தாரோ என்னவோ திடீரெனச் சத்தியம் பண்ணித் தனக்கும் அந்தக் கொலைக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்று கூறினார். தாங்கள் இருவரும் வெளிநாடு போவதற்குப் பணம் கட்டிவிட்டு நிற்பதாகக் கூறினார். விடைபெறுவதற்காக அவர் எழுந்தபோது அவரது மேற்சட்டை விலகி இருப்பில் இருந்த ஏதோ ஒரு பொருள் கைத்துப்பாக்கிபோல் தெரிந்தது. அது கைத்துப்பாக்கிதானா அல்லது வேறு ஏதாவது பொருளா என்பது எனக்கு இன்று வரை தெரியாது. சிவகுமார் ஒரு முகவரி தந்து அங்கு வந்து தன்னைச் சந்திக்கலாம் எனக் கூறினார்.

இதுபற்றி முன்பு இயக்கம் ஒன்றில் இருந்த ஒரு நண்பரிடம் சொன்னேன். “சிவகுமார் இப்பவும் புலிகள் இயக்கத்தில் இருக்கிறார். அவருடன் மிகவும் கவனம். அமிர்தலிங்கத்தின் கொலையில் நிச்சயமாக அவருக்குப் பங்குண்டு. நீங்கள் சிவகுமாரைப் போய்ச் சந்திக்க வேண்டாம்” என்றார். நான் உண்மை யாகவே குழம்பிப் போய்விட்டேன். எம்முடன் சுமார் ஆறு வருடங்களுக்கும் மேல் ஒன்றாக இயங்கிய ஒருவர், மிகவும் நட்பாகப் பழகிய ஒருவர் சிவகுமார். அவரைக்கண்டு நான் சந்தேகிக்கும் நிலை ஏற்பட்டது என்பது துயரமான உண்மை.

★★★

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் இராணுவப் பிரிவான மக்கள் விடுதலைப்

படையின் (PLA - பி.எல்.ஏ) தளபதியாக இருந்தவர் டக்ளஸ் தேவானந்தா. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்குள் 1986ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட பிளவில் டக்ளஸ் தேவானந்தா ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-ஐ விட்டு வெளியேறியது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விடயம். இப்பிரச்சினையில் நான் டக்ளஸ் தேவானந்தா குழு வினரின் கருத்துக்களுடன் உடன்படாது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத் துடனேயே தொடர்ந்து இருந்தேன். இது விடயமாகக் கதைப்பதற்கு டக்ளஸ் தேவானந்தா பலமுறை முயன்றும் நான் அதைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன். ஒரு நாள் நான் சூளைமேட்டில் நின்றபோது டக்ளஸ் தேவானந்தா ஒரு பத்மினி பிரிமியர் காரில் வந்து என்னுடன் பேச வேண்டும் எனக் கேட்டு காரில் ஏறச் சொன்னார்; நான் அன்பாக மறுத்துவிட்டேன். அவர் என்னில் கோபமாக இருந்தாரோ எனக்குத் தெரியவில்லை.

1988ஆம் ஆண்டு நான் சென்னையில் நின்றேன். கே.கே.நகரில் அப்பொழுது ஓர் அச்சகம் மணவைத்தம்பிக்கு இருந்தது. ஒரு தேவையின் நிமித்தம் நண்பர் ஒருவருடன் மணவைத்தம்பியின் அச்சகத்துக்குப் போய் அங்கு நின்ற மணவைத்தம்பியின் மகன் அசோகனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். என்னுடன் வந்த நண்பர் முன்பு என்னுடன் சிறையில் இருந்தவர். அவர் எப்பவும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் மிகத் தீவிர ஆதரவாளர். மற்றவர்களால் பிரச்சினை வராத பட்சத்தில் நான் எந்த இயக்கத்தவர்களுடனும் நட்பாக இருக்கத் தயாரானவன். அவர்களின் கருத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேனோ இல்லையோ அதற்கு மதிப்பளிக்கிறேன். அதேபோல் எனது சுதந்திரத்தை அவர்கள் மதிக்க வேண்டும் என்பது எனது நிபந்தனை. நான் அடிக்கடி கூறுவதுபோல நாங்கள் எப்பொழுதும் யாருடனும் துப்பாக்கி இல்லாமல் பேசத் தயார். நானும் ஈழத்தை நேசிப்பவன். நீயும் ஈழத்தை நேசிப்பவன். எம்மிடையே கருத்து முரண்பாடுகள் இருக்கலாம். அதை நாங்கள் பேசித் தீர்க்கலாம் இடையிலே துப்பாக்கிக்கு என்ன வேலை? என்ன தேவை?

நாங்கள் அச்சகத்துக்குள் இருந்து பேசிக் கொண்டிருந்தபோது அவ்வழியால் போன முன்னாள் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போராளி ஒருவர் என்னை அடையாளம் கண்டுத் தோழமையுடன் கதைத்துவிட்டுப் போனார். அவர் டக்ளஸ் தேவானந்தாவுடன் இணைந்திருக்கிறார் என்பது எனக்குத் தெரியும். இவர்கள் அச்சகம் இருக்கும் அதே வீதியில் வாடகைக்கு வீடு எடுத்திருப்பதாகக் கூறினார். நாங்கள் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு வெளியே வந்தபோது என்னுடன் கதைத்து விட்டுப்போன அந்தப் போராளி எனக்காக வெளியே காத்திருந்தார். "தோழர், உங்களைத் தேவா தோழர் பார்க்க வேண்டுமாம். கூட்டி வரட்டாம்" என்றார். உடனே என்னுடன் வந்தவரை "இங்கே நில், நான் கொஞ்ச நேரத்தில் வருகிறேன்" எனக் கூறி நான் புறப்பட, அவர் பதற்றமான நிலையில் "நீ அங்கு போக வேண்டாம். இதில் ஏதாவது சதி இருக்கலாம்" என இரகசியமாகச் சொன்னார். எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. "தோழர் நீங்கள் போங்கோ நான் வருகிறேன்" எனக்

கூறி முதலில் வந்தவரை அனுப்பி வைத்தேன். என்னுடன் வந்த நண்பர் “செத்தாலும் உன்னை விடமாட்டேன். உனக்கு ஒன்று நடந்தால் என் செய்வது? எனப் பிடிவாதமாக எனது கையைப் பிடித்து அந்த வழியால் வந்த ஓட்டோவில் ஏற்றினார். நான் செய்வதறியாதிருந்தேன். ஓட்டோ டிரைவர், “சார் எங்கே போகனும்?” எனக் கேட்டார். என்னுடன் வந்த நண்பர் பதட்டத்துடன் (பயத்துடன்) “எங்கையாவது போய்த்தொலை” எனச் சொல்லியதைக் கேட்டு ஓட்டோ டிரைவர் குழப்பத்துடன் எங்களைப் பார்த்தார். ஓட்டோ இலக்கின்றி வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது.

எமது தங்குமிடத்துக்கு வந்தபின் ஏதோ ஓர் ஆபத்தில் இருந்து தப்பியதுபோல் அந்த நண்பர் கட்டிலில் விழுந்து பெருமூச்சு விட்டார். நிச்சயமாக எனக்குத் தெரியும் நண்பர் நினைத்ததுபோல் டக்ளஸ் தேவானந்தா இல்லை. தன்னுடன் சேர்ந்தவர்களுக்கு அவர் எப்பொழுதும் அன்பையே காட்டுவார். அவர் எனது மிக நெருங்கிய தோழர். அவரிடம் இருந்து ஆபத்து வரும் என நான் கனவிலும் நினைக்க மாட்டேன். ஆனால் அன்றைய சூழலில் என்னுடன் வந்த நண்பரின் பதற்றத்துக்கும் என்மீது அவருக்கிருந்த அக்கறைக்கும் நடுவிலே சிக்கி நான் தடுமாறிப் போனேன். டக்ளஸ் தேவானந்தாவும் ஈழப்போராளி, நானும் ஈழப்போராளி, என்னுடன் வந்த நண்பரும் ஈழப்போராளி. ஆனால் நாம் ஒருவரையொருவர் சந்தேகிக்கும் கொடுமை எப்படி எம்மிடையே ஏற்பட்டது?

★★★

1989ஆம் ஆண்டு நான் இலங்கைக்குப் போய்விட்டுச் சென்னை திரும்பி இருந்தேன். எனது ஊர் ஆட்களின் ஒரு திருமணத்துக்கு அண்ணா நகர் போயிருந்தேன். அங்கு பாரிஸில் இருந்து வந்திருந்த எனது ஊரைச் சேர்ந்த ஒருவரும் வந்திருந்ததைப் பார்த்தேன். அவர் பாரிஸில் விடுதலைப் புலிகளின் மிகத் தீவிரமான ஆதரவாளர். ஒரே ஊரைச் சேர்ந்தவர் என்றாலும் நான் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்.க்காரன் என்ற ஒரே காரணத்துக்காக பிரான்ஸில் அவர் என்னுடன் பேச மாட்டார். ஆனால் அண்ணாநகர் திருமணத்தில் இருவரும் கொஞ்சம் பேசிக்கொண்டோம். குளிப்பானம், சிற்றுண்டி வகைகள் பரிமாறி முடித்தவுடன் நான் வெளியே சென்று ஊர் நண்பர்களுடன் பேசிவிட்டு உள்ளே வந்தால் பாரிஸில் இருந்து வந்தவரைக் காணவில்லை. சாப்பிடும்போதும் அவரைக் காணவில்லை. விசாரித்தேன். அவர் தொலைபேசி பண்ணப் போவதாகச் சொல்லி வீட்டின் பின்பக்கத்தால் போய்விட்டார் எனக் கூறினர். நான் அப்போது அதைப் பெரியதொரு விடயமாக எடுக்கவில்லை.

நீண்ட மாதங்களின்பின் பாரிஸ் வீதியொன்றில் அவரைக் கண்டு “அன்று எங்கே போனீர்கள் சாப்பாட்டு நேரத்தில் கூடக் காணவில்லை” என்று கேட்டேன். “பாத்தியனே நீங்கள் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறீர்கள். எனக்குத்தெரியும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்.க்காரரை நம்பக்கூடாது. அதுவும் இந்தியாவில் உங்களுக்குச் செல்வாக்கு அதிகம். நான் ஒரு புலி.

நீங்கள் ஏதாவது செய்தாலும் என்றுதான் நான் ஓடி வந்திட்டன்” என்றார். நான் வெட்கித்துப் போனேன். அந்தப் பைத்தியக்காரனை நினைத்து நான் கோபப்படவில்லை. எமது போராட்டம் எப்படியெல்லாம் பைத்தியக் காரத்தனமாகப் போய்விட்டதென நினைத்து மனம் வருந்தினேன்.

★★★

இலங்கையில் 1982ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில், அதாவது நான் பிரான்ஸ் வருவதற்கான ஆயத்தங்களைக் கொழும்பில் செய்து கொண்டிருந்த வேளையில் இந்தச் சம்பவம் நடைபெற்றது. காலையில் கோட்டை ராஜேஸ்வரி பவனில் சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியே வந்தபோது அங்கே நின்று கொண்டிருந்த நபரைப் பார்த்து எனக்கு இரத்தமே உறைந்து போய்விட்டது. அவர் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார். கிட்டே வந்து “எப்படி?” என்று கேட்டார். மனதில் பயம். ஆனால் வெளியே காட்டிக்கொள்ளாது “நல்லாயிருக்கிறேன்” எனப் பல்லைக் காட்டினேன். “என்ன செய்கிறாய்?” எனக் கேட்டார். “நான் இப்போ கலியாணம் செய்து விட்டேன். வெளிநாட்டுக்குப் போகலாம் என இருக்கிறேன்” என அவரிடம் கூறினேன். ‘கொஞ்ச நேரம் யோசித்தவர், “வா போகலாம்; உன்னுடன் கொஞ்சம் கதைக்க வேண்டும்” என சொல்லி மோட்டார் சைக்கிளை ஸ்டார்ட் செய்தார். எனக்கு அடிவயிறு கலங்கியது. இரத்தம் உறைந்தது. நாக்கு வறண்டது. நிச்சயம் கொல்லத்தான் கூப்பிடுகிறார். ஓட முடியாது. ஓடினால் துப்பாக்கியால் சுட்டால் என்ன செய்வது? இப்போது நான் ஐயா போட்டேன். எனக்கு அவசர அலுவல் பின்பு சந்திக்கிறேன் என்றேன். “நோ நோ; ஒரு பத்து நிமிஷம்தான் வா” என்றார். மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறினேன். கொல்லக் கொண்டு போறானே என மனம் பயந்து, உடல் நடுங்கியது.

இந்த நபர் யார்? நான் 1978ஆம் ஆண்டு சிறையால் வந்த பின்பு காங்கேசன் துறைச் சந்தியில் பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருந்தேன். அப்போது இன்ஸ்பெக்டர் கருணாரத்தினா வேறு ஓர் இன்ஸ்பெக்டருடன் என்னை நோக்கி வந்தார். “இவன்தான் புல்பராஜா. மிகவும் ஆபத்தானவன். புலிகள் எல்லோரையும் இவனுக்குத் தெரியும். இவன் என் கையில் மாட்டும் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்க்கிறேன்” எனக் கூறி அந்த இன்ஸ்பெக்டருக்கு என்னைக் காட்டினார். மிகவும் கம்பீரமான அந்த இன்ஸ்பெக்டர் அன்புடன் சிரித்தபடி எனது முதுகில் தட்டிவிட்டுப் பிறகு பார்ப்போம் எனக் கூறினார்.

இதன்பிறகு இந்த இன்ஸ்பெக்டர் என்னைக் கண்டால் அன்புடன் சிரித்தபடி செல்வார். ஆனால் அவர் பற்றி என்னால் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாமல் இருந்தது. சில வேளைகளில் “தேவையில்லாத வேலைகள் பார்த்தீர்களானால் தேவையில்லாத பிரச்சினைகள்” வரும் என எச்சரிக்கை செய்வார். அந்த இன்ஸ்பெக்டர் சுமதிபாலாவின் மோட்டார் சைக்கிளிலேயே போய்க் கொண்டிருந்தேன். பழைய இலங்கைப் பாராளுமன்றத்துக்குப் பக்கத்தால் போகும் வீதியும் கொழும்புக் கோட்டைக்குப் போகும் வீதியும்

சந்திக்கும் இடத்தில் வீதியோரமாக ஒரு மரநிழலில் தனது மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்தினார் சுமதிபாலா. எனக்கு உயிர் வந்ததுபோல் இருந்தது.

சிகரெட் பெட்டியை எடுத்து எனக்கு நீட்டினார். ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டேன். எனது கல்வித்தரம் பற்றிக் கேட்டார். சொன்னேன். நீங்கள் எனது நண்பர்போல. நீங்கள் ஏன் உங்கள் வாழ்க்கையை அநியாய மாக்குகிறீர்கள் என்பது போன்ற பல விடயங்களைப் பேசியவர். நீங்கள் பொய் சொல்கிறீர்களா தெரியவில்லை. உண்மையாக வெளிநாடு போவதென்றால் உங்கள் முடிவு சரியானதே. இங்கிருந்தால் மீண்டும் மீண்டும் பொலிஸாரின் தொல்லை உங்களுக்கிருக்கும். அது மட்டுமல்ல இயக்கத்தில் சேரவேண்டி வரும் என அவர்பேசிக்கொண்டிருக்க எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒரு பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டருடன் பேசிக் கொண்டிருந்த உணர்வு போய், உண்மையான பௌத்த சிங்களவருடன் பேசிக் கொண்டிருப்பதுபோல் சந்தோஷப்பட்டேன். உங்களுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பதை எனது துறை அதிகாரிகள் கண்டால் ஒரு புலியுடன் கதைத்ததாக என்னைச் சந்தேகப்படுவர் என மேலும் பல விடயங்களைக் கதைத்து விட்டு வாழ்வதற்கான வழியைப் பார் என என்னை வாழ்த்தி விடை பெற்றார். நான் எதிரி என நினைத்தவர் பெரியதொரு மனிதாபிமானமுள்ள நண்பராகப் பேசினார். இதேபோல் என்னை விரும்பாத இயக்கங்களின் கையில் அன்று அகப்பட்டிருந்தால் இப்படி அன்பாகவா பேசி இருப்பார். எத்தனையோ இயக்கங்களால் அழித்துக் கொல்லப்பட்ட போராளிகளின் ஆயிரத்துக்கும் அதிகமான புதைகுழிகளுடன் எனது புதைகுழியும் ஒன்றாக சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் என நான் நினைத்தால் அதில் தவறிருக்காது என நம்புகிறேன்.

★★★

இலங்கைத் தமிழர் போராட்டத்துக்கு ஆரம்பகாலம் முதலே தென்னிந்தியத் தமிழர்கள் முழு ஆதரவு தந்து வந்தனர். 1958, 1977, 1983 ஆகிய வருடங்களில் இலங்கையில் தமிழ் மக்களுக்கெதிராக நடந்த கலவரங்களைக் கேள்விப்பட்டதே தமிழகமே பொங்கி எழுந்தது. வீதிக்கு வந்து பல போராட்டங்களை இந்தியத் தமிழர்கள் செய்தனர். அவர்களுக்கு எந்தவித எதிர்பார்ப்பும் இருக்கவில்லை. அப்படி எதிர்பார்ப்பின்றி தம்மை அர்ப்பணித்து ஈழ மக்களுக்காக வேலை செய்தவர்களில் 'தமிழக - ஈழ நட்புறவுக் கழகம்' முக்கியமானதான அமைப்பாகும். 1977ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் இந்த அமைப்பு சென்னையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதன் தலைவராக பேராசிரியர் இரா.இளவரசு, செயலாளராக ந.அருணமுறுவல், துணைச் செயலாளராக சேலம் பாவரசு போன்றவர்கள் இருந்து வேலை செய்தனர். அருணமுறுவல், பாவரசு போன்றவர்கள் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப். இயக்கத்துக்காக வேலை செய்ய முன்வந்தனர். இவர்கள் இருவரையும் தோழர் எனக் குறித்தே நான் அழைப்பேன். எனது மிக

நெருங்கிய நண்பர்கள். நாட்போக்கில் அருணமுறுவலும் பாவரசும் ஈழப்போராட்டத்துக்காக முழு நேரமாக வேலை செய்ய முன் வந்தனர். இதில் பாவரசு ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் அலுவலகத்திலேயே தங்கி இருந்தார்.

1982ஆம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் விடுதலைப் புலிகளில் இருந்து விலகிய நாகராஜா சென்னையில் தலைமறைவாகத் தங்கி இருந்து பிரபாகரனுக்கு எதிரானப் பிரசுரங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தார். நாகராஜாவின் வேலைகளுக்குப் பத்மநாபா பின்னின்று உதவுகிறாரோ என்ற சந்தேகம் பிரபாகரனுக்கு இருந்தது. பிரபாகரனும் சிறீசபாரட்ணமும் பத்மநாபா தங்கும் இடத்துக்குக் காரில் வந்து சேர்ந்தனர். கோடம்பாக்கம் அலுவலகத்துக்குள் பிரபாகரனும் சிறீசபாரட்ணமும் துப்பாக்கி சகிதம் பாய்ந்தபோது அங்கு பத்மநாபா இருக்கவில்லை. அங்கு தூங்கிக் கொண்டிருந்த மற்றவர்களைத் துப்பாக்கி முனையில் பயமுறுத்தி எச்சரிக்கை செய்துவிட்டுப் போனார்கள். அகப்பட்டவர்களில் சேலம் பாவரசுவும் ஒருவர்.

தன்னை எல்லாவிதத்திலும் ஈழப்போராட்டத்தில் இணைத்துக்கொண்ட ஒருவர் பொலிஸ்காரர்களின் கைகளில் தவிர வேறு எங்கும் துப்பாக்கியைக் கண்டு பழக்கமில்லாதவர் அன்று துப்பாக்கி ஏந்தி வெறிமுகத்துடன் நின்றவர்களைக் கண்டார். யார் இவர்கள்? இவர்களும் ஈழப்போராளிகள் தானே? ஏன் இந்த நிலை? துப்பாக்கி, வெறிமுகம், ஈழப்போராளிகள், இவைகளைக் கண்டு பயந்து பேதலித்துப் போன பாவரசு மூளையால் பாதிக்கப்பட்டார். நாளடைவில் அவரின் மனோநிலை மிக மோசமாகி பிசான் பிடித்த தலைமயிருடனும் கிழிந்த உடைகளுடனும் சென்னை வீதிகளில் அலைந்தார். பாவரசவை எங்காவது கண்டால் குண்டுப்பிடியாகக் கட்டிக் காரில் ஏற்றிவந்து நன்றாகக் குளிப்பாட்டி நல்ல உடைகள் போட்டுவிடுவார் பத்மநாபா. மீண்டும், அழுக்குடைகளுடன் அலையும் பாவரசவைப் பத்மநாபா அழைத்து வருவார். குளிப்பாட்டுவார். உடை மாற்றுவார். இது ஒரு தவறாத நிகழ்ச்சியாகப் போய்விட்டது. நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவரின் நிலைமை மோசமாகிக் கொண்டே போனது. சென்னையில் ஆற்காடு வீதியில் வடபழனிக்கு அண்மையில் ஒரு சுத்தமான உணவு விடுதியில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது சங்கர் ராஜியுடன் பாவரசு வந்தார். இருவரும் என்னுடன் பேசிவிட்டுத் தமது இருக்கைக்கு சாப்பிடப் போனார்கள். அப்போது பாவரசுவின் நிலை கொஞ்சம் நன்றாக இருந்தது.

ஒரு வருடத்தின் பின் மீண்டும் பாவரசவைக் கண்டபோது எனக்கு வேதனையாக இருந்தது. மனோநிலை மிகவும் பாதிக்கப்பட்டுக் கந்தல் உடைகளுடன், முதுகில் கூனல் ஏற்பட்டுக் காணப்பட்டார். பத்மநாபாவைப் போல் அவரை அழைத்து வந்து நானே குளிப்பாட்டி உடைகளை மாற்றி உணவும் வாங்கிக் கொடுத்து நான் பாரிஸ் போகும்வரை என்னுடன்தான் தங்க வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டேன். இருவரும் மதியம் தூங்கி

விட்டோம். எழுந்து பார்த்தால் பாவரசுவைக் காணவில்லை. சென்னை வீதிகளில் பாவரசு அகப்படமாட்டாரா என நான் இந்தியா போகும் நேரமெல்லாம் ஏங்குவேன். ஈழப் போராட்டத்துக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்து அதன் கொடுமைக்குத் தன்னைப் பலிகொடுத்த பாவரசுவை மீண்டும் பார்க்க வேண்டும். குளிப்பாட்ட வேண்டும். உடை மாற்றிவிட வேண்டும். நடக்குமா?

★★★

விடுதலைப் புலிகளின் முதுகெலும்பான பத்தன் என்று அழைக்கப் படும் பத்மநாதன் பற்றியும் விடுதலைப் புலிகளின் மூத்த உறுப்பினர் பேபி சுப்பிரமணியம் என்றழைக்கப்படும் கிருபாகரன் பற்றியும் இங்கே வேறு வேறு இடங்களில் விபரமாக எழுதியுள்ளேன். நான் சென்னை அண்ணாசாலை வழியாக நடந்துவரும்பொழுது பேபியையும் பத்மநாதனையும் பெரிய தபால் நிலையத்தடியில் கண்டேன். மூவரும் முகம் மலர்ந்து கதைத்துக் கொண்டோம். அப்போது நான் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்துக்காக வேலை செய்கிறேன் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். வீதிக்கரையோரத்தில் உள்ள தேநீர்க்கடையில் தேநீர் அருந்தினோம். நாங்கள் நீண்ட காலம் ஒருவரை ஒருவர் தெரிந்தவர்கள். கதைப்பதற்கு நிறையவே விடயம் இருக்கும். சிறுவயது தொடங்கி நாங்கள் ஒரே திசை நோக்கி நடந்தவர்கள். இடையில் இயக்கங்கள் என்ற சாபக்கேட்டினால் பிரிந்தோம். ஆனாலும் பாதையில் என்னைப் பொறுத்தவரை மாற்றம் இருக்கவில்லை. அப்படியானால் ஏன் எம்மால் மனம் விட்டுப் பேச முடியவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் சுகம் விசாரித்துக் கொண்டோம். ஏதோ எம்மைக் கட்டிப் போட்டது போன்ற உணர்வு. காங்கேசன்துறைக் கருணானந்த சிவத்தின் வீட்டில் மாலை நேரங்களில் நாங்கள் கூடிக் கதைத்தது, சும்மாளம் அடித்தது ஆளையாள் திட்டியது, வாதங்களில் உணர்ச்சிவசப்பட்டது, பின்பு ஒற்றுமை யாகப் பக்கத்தில் உள்ள பரமேஸ்வரனின் குளிப்பானக் கடையில் தேநீர் அருந்துவது போன்ற நினைவுகளை மீட்டுப் பார்த்தேன். அந்த நாள் போனது. ஆனந்தம் போனது. நாங்கள் துப்பாக்கிகள் ஏந்திய விடுதலை வீரர்கள். எமக்கு மனிதம் தேவையில்லை. நாங்கள் மகிழ்வுடன் சிரித்து விடைபெற்றோம். யாரும் பெரிதாக ஒன்றும் பேசவில்லை. ஆளை ஆள் பார்த்துத் தேனீர் அருந்தி முடித்துக்கொண்டோம், பத்மநாதனே தேனீருக்கான பணத்தைக் கொடுத்தார். நாங்கள் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டோம். “நிறையப் பேசவேண்டும் இப்போ அவசரமாகப் போகிறோம்; முடிந்தால் பிறகு சந்திக்கலாம்” என பத்மநாதன் கூறினார். வழமைபோல் மௌனத்துடன் நின்றிருந்த பேபி சுப்பிரமணியம் விடைபெறும் அறிகுறியாக சிரித்துத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டார். நெஞ்சில் பாரமாக ஏதோ அழுத்துவதுபோல் இருந்தது. அவர்கள் போகும் திசையைப் பார்த்து நின்றேன். இப்படி ஒரு போராட்டம் எமக்குத் தேவைதானா?

குழப்பத்தில் மூழ்கிய விடுதலைப்புலிகள்

அரசுக்கெதிரான பல செயற்பாடுகளின் மூலம் விடுதலைப்புலிகளின் பெயர் பகிரங்கமாகியது. வெளிநாடுகளில் பிரச்சாரம், தமிழ்ப் பேசும் மக்களிடையே ஆதரவு திரட்டுதல் போன்ற வேலைகளில் கவனம் எடுக்க வேண்டிய கட்டத்தில் இவ்வேலைகளைச் செய்யத் தகுதியும் பொருத்தமும் கருதிப் பிரபாகரனால் உமாமகேஸ்வரன் விடுதலைப் புலிகளின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். உமாமகேஸ்வரன் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டாலும் இயக்கத்தின் அனைத்து நடவடிக்கைகளும் பிரபாகரனின் கைக்குள்ளேயே இருந்தன. வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள், விடுதலைப் புலிகளின் அறிக்கை விடுதல் போன்ற வேலைகளில் உமாமகேஸ்வரனுக்கு உதவியாக ஊர்மிளா நியமிக்கப்பட்டார். பிரபாகரனுக்கு அடுத்தபடியில் யார் என்னும் பிரச்சினை உமாமகேஸ்வரனுக்கும் விக்னேஸ்வரனுக்கும் இடையே நாளுக்கு நாள் வளரத் தொடங்கியது. விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தின் மூத்த உறுப்பினர் விக்னேஸ்வரன். நாகராசாவால் இடையில் கொண்டு வந்து புலிகளில் சேர்க்கப்பட்ட உமாமகேஸ்வரன் தலைவராகவும் பல தொடர்புகளையும் அதிகாரங்களையும் கொண்டவராகவும் இருந்தது விக்னேஸ்வரனால் ஜீரணிக்க முடியாத விடயமாகியது. இப்பிரச்சினை முற்றியதும் ஐயர், பிரபாகரன், நாகராஜா, உமாமகேஸ்வரன் போன்றவர்கள் ஒரு பக்கமாக நின்று விக்னேஸ்வரனை இயக்கத்தை விட்டு வெளியேற்றினார்.

விக்னேஸ்வரன் பிற்காலத்தில் புளட்-இல் சேர்ந்து இயங்கினார். பின் இவருக்குக் குட்டிமணியும் தங்கத்துரையும் மரண தண்டனை விதித்துக் கொல்வதற்காகத் தேடிய நேரம் (1979) பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் கச்சேரி முகாமில் தடுத்து வைக்கப்பட்டார். நானும் விக்னேஸ்வரனும் ஒரே மண்டபத்திலேயே அடைத்து வைக்கப்பட்டோம். இந்த மரண தண்டனை பற்றி அவரிடம் கேட்டபொழுது குட்டிமணி தங்கத்துரையுடன் சேர்ந்து தான் வேலை செய்ய மறுத்ததாலேயே அவர்கள் தன்னைக் கொலை செய்ய முயன்றதாகக் கூறினார். இவர் புளட் இயக்கத்தினரால் விசாரணைக்காக அவர்களின் வதைமுகாமில் வைக்கப் பட்டிருந்த வேளை அங்கிருந்து தப்பியோடி தஞ்சாவூரில் ஒரு பண்ணையாரிடம் தஞ்சம் புகுந்தார். இதையறிந்த புளட் இயக்க உளவாளிகள் பண்ணையார் வீட்டிற்கு வந்தபோது பண்ணையார் விக்னேஸ்வரனை ஒப்படைக்க மறுத்ததைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட தகராறில் புளட் இயக்கத் தவர்களால் பண்ணையார் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டபோதும் அங்கிருந்து தப்பியோடிய விக்னேஸ்வரனை அவர்களால் பிடிக்க முடியாமற்போனது.

உமாமகேஸ்வரன் - ஊர்மிளா உறவு பற்றியும் அதனால் ஏற்பட்ட குழப்பங்கள் பற்றியும் வேறு இடத்தில் விளக்கமாக எழுதியுள்ளேன். உமாமகேஸ்வரன் மேல்மட்டத் தலைவர்களால் வெளியேற்றப்பட்டன, வேறுவேறு பிரச்சினைகள் கையாளப்பட்டது போன்ற விடயங்கள் விடுதலைப் புலிகளின் இரண்டாம், மூன்றாம் மட்டப் போராளிகளுக்குத் தெரிய வந்தபோது இயக்கத்துக்குள் சலசலப்புத் தோன்றியது. நீண்ட காலமாக இயக்கத்தின் நடவடிக்கைகள்பற்றி இவர்கள் கொஞ்சம் தெரிந்திருந்தாலும் உமாமகேஸ்வரனின் வெளியேற்றத்துடன் பிரச்சினையைத் தாங்களேத் தலையிட்டுத் தீர்க்க வேண்டும் என்கிற ஆவல் இவர்கள் மத்தியில் தோன்றியது. மனோ மாஸ்டர் என்றழைக்கப்பட்ட பஞ்சலிங்கம் போன்ற முற்போக்குக் கருத்துக் கொண்டவர்கள் மிகக் கடுமையாகக் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கினர். உமாமகேஸ்வரன் ஏன் வெளியேற்றப்பட்டார். இயக்கத்துக்குள் கொலைகள் (உட்கொலைகள்) ஏன் செய்யப்படுகின்றன எனக் கேள்வி கேட்டுப் புறப்பட்டு, புலிகள் இயக்கத்துக்குள் ஜனநாயகம் வரவேண்டும், இயக்கம் ஒரு ஜனநாயக அமைப்பாக மாற்றப்பட வேண்டும், நியமிக்கப்பட்டதாக இருக்கும் மத்திய கொமிட்டி தெரிவு செய்யப்பட்டதாக வரவேண்டும், பொதுக்குழு அமைக்கப்பட்டு அதிகாரப்பரவலாக்கம் வேண்டும் எனத் தங்களுக்குள் விவாதிக்கத் தொடங்கினர். மத்திய கொமிட்டியில் இருந்த பிரபாகரன் சர்வாதிகாரியாக இருப்பதையும் அதிகாரப் பரவல் மத்திய கொமிட்டிக்கு இல்லை என்பதையும் புரிந்துகொண்ட சிலரும் இதனுடன் ஒத்துப் போனார்கள். தாங்கள் வெறும் பொம்மைகளாக இருப்பதையும் அவர்கள் உணர்ந்தனர். இக்கருத்தில் தீவிரம் கொண்டு வெளிப்படையாகப் பேச முதல் வந்த நபர் நாகராசாவாகும். இவரைத் தொடர்ந்து பிரபாகரனின் விசுவாசியான ஐயரும் இக்கருத்துடன் உடன்பட்டு முன்வந்தார். இப்பிரச்சினைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் பொருட்டு அனைவரும் இலங்கையில் கூடினர். பிரச்சினை உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது.

இச்சந்திப்பின்போது இயக்கத்தை மக்கள் மத்தியில் பகிரங்க இயக்கமாகக் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற திட்டமும் சிலரால் கொண்டு வரப்பட்டது. மைக்கேல், பற்குணம் ஆகியவர்களின் கொலைகள் பற்றியும் இயக்கத்தை ஜனநாயக அமைப்பாக கொண்டு வரவேண்டும் என்பது பற்றியும் விவாதிக்கப்பட்டது. முடிவில் பிரபாகரனின் ஆதரவாளர்களையும், பிரபாகரனின்மீது அதிருப்தியாளர்களையும் கொண்டதொரு கொமிட்டி அமைவதைப் பிரபாகரன் ஒப்புக்கொண்டார். இக்கூட்டத்தில் பெரும்பாலானவர்களின் கருத்துக்குப் பிரபாகரன் இணைவாக நடந்து கொண்டார் என்றும் அப்படி அவர் நடந்துகொள்ளாது விட்டிருப்பாரேயாகில் அவர் தனிமைப்பட்டிருக்க வேண்டி வந்திருக்கும் எனவும் ராகவன் கூறினார். இப்பிரச்சினைகளுக்குப் பிறகு பிரபாகரன் தங்களைக் கொல்லலாம் என்ற பயம் ஐயர் போன்றவர்களின் மத்தியில் எழுந்தது. ஆகவே, பிரச்சினை தீரும்வரை பிரபாகரன், ராகவன் ஆகியவர்கள் தம்மிடம் இருந்த

ஆயுதத்தை ஒப்படைக்கும்படி கேட்கப்பட்டனர். இலங்கைப் பொலிஸாரால் அதிமுக்கியமாகத் தேடப்படும் நபர்களாகத் தாங்கள் இருப்பதால் தங்கள் பாதுகாப்புக்கென வைத்திருக்கும் ஆயுதத்தை ஒப்படைக்க முடியாது என அவர்கள் மறுத்துவிட்டனர். பொலிஸாரால் தேடப்படுபவர்களுக்கு ஆயுதம் என்றால் தானும் ஆயுதம் கொண்டு திரிய அனுமதிக்கவேண்டும் எனச் சுந்தரம் கேட்டார். கேட்டது மட்டுமல்லாது பின்பு தானும் ஆயுதம் கொண்டு திரிந்தார்.

எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கொமிட்டியில் நாளுக்கு நாள் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டன. மிகவும் இழுபறியாகப் போய்விட்ட இந்தக் கொமிட்டியும் நாட்போக்கில் இல்லாமல் போனது. விடுதலைப் புலிகளுக்கிடையே தோன்றிய பிரச்சினைகளையும் குழப்பத்தையும் முரண்பாடுகளையும் தீர்த்து வைக்கவெனப் பலவிதமாக எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளும் தோல்வியில் முடிந்தன. சுந்தரம், தமிழ்மாறன், மனோ மாஸ்டர் போன்றவர்கள் இயக்கத்துக்குள் ஜனநாயகத்தன்மை ஏற்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தி நின்றனர். விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைக் கலைக்க வேண்டும் என வேறு சிலர் நின்றனர். இவைகளுக்கிடையே விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் இரண்டாக உடைந்தது. நாகராஜா, ஐயர், சுந்தரம், மதிவாத்தி, குமாரசாமி, குணரட்ணம் போன்றவர்களுடன் சுமார் 15 பேர் ஒரு குழுவாகவும் பிரபாகரன், ராகவன், பேபி சுப்பிரமணியம் போன்றவர்களுடன் சுமார் 18 பேர் ஒரு குழுவாகவும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் சிதைந்தது. பிரிந்து சென்றவர்கள் ஆயுதத்திலும் பணத்திலும் பங்கு கேட்டனர். இயக்கத்தைவிட்டு வெளியேறியவர்களுக்கு அப்படிக்கேட்கும் அதிகாரம் இல்லை என பிரபாகரன் மறுத்துவிட்டார்.

பிரிந்து சென்றவர்களில் நாகராஜா, ஐயர், சுந்தரம் போன்றவர்கள் 'புதியபாதை' என்கிற குழுவாக இயங்கத் தொடங்கினர். நாட்போக்கில் உமாமகேஸ்வரனைத் தம்முடன் இணைத்துக் கொண்டனர். சுந்தரத்தின் முயற்சியால் 'புதியபாதை' குழுவின் தலைவராக உமாமகேஸ்வரன் ஆக்கப்பட்டார். உமாமகேஸ்வரனுக்குத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் குறிப்பிடும் படியான செல்வாக்கு இருந்தது. அவரிடம் அரசியல் அறிவிருந்தது என்பதால் மட்டுமல்ல, பிரபாகரனுக்கு எதிரானவர்களை ஒரு குடையின்கீழ் கொண்டு வரும் திறமையும் இருந்ததால் அவர் மிகச் சலபமாக 'புதியபாதை'யின் தலைவரானார். 'புதியபாதை' என்ற பத்திரிகையைக் கொண்டு வந்தனர். அக்குழுவினருக்குள் நாகராசாவா உமாமகேஸ்வரனா என்ற பிரச்சினை நாளடைவில் தலைதூக்கியது.

மறுபக்கத்தில் இனிமேல் கொமிட்டி எதுவும் கிடையாது, தானே தலைவன் என்பதுபோல் பிரபாகரன் நடந்து கொண்டதைப் பலரும் எதிர்த்தனர். நாளடைவில் இங்கும் அதிகமான குழப்பம் ஏற்பட்டது. தனது விருப்பப்படி இயக்கம் அமைக்கப்படாததாலும் முழு அதிகாரம் கொண்ட ஒரு தலைவனாகத் தன்னால் இருக்க முடியாமற் போனதாலும் ஏற்பட்ட

குழப்பத்தில் மனம் உடைந்து போன பிரபாகரன் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் இருந்து வெளியேறினார். விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்துக்கும் தனக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லையென விலகிய பிரபாகரன் கோண்டாலில் தனது உறவினர் ஒருவரின் வீட்டில் தங்கிக் கொண்டார். இக்காலத்தில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் அழிந்துபோன நிலையிலேயே இருந்தது. 'தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்' இயக்கம் கலைக்கப்பட்டதாகப் பத்திரிகைகளுக்கு அறிக்கை கொடுக்கப் பிரபாகரன் விரும்பினார். அந்த முயற்சியைத் தடுத்து அப்படியொரு அவசரம் இப்போது இல்லை எனப் பாலசிங்கம் கூறிய அறிவுரையைப் பிரபாகரன் ஏற்றுக் கொண்டார்.

விடுதலைப் புலிகளுக்குள் பலமான சிதைவு ஏற்பட்டதால் புலிகளின் ஆயுதங்கள் கலாபதி, பேபி சுப்பிரமணியம் போன்றவர்களிடம் பொதுவாக ஒப்படைக்கப்பட்டன. பிரபாகரன் கூடத் தன்னிடம் இருந்த ஆயுதத்தை ஒப்படைத்துவிட்டே வெளியேறினார். பிரபாகரன் போன்ற சக்தி மிக்க ஒருவர் ஒதுங்கி இருப்பதை விரும்பாத குட்டிமணியும் தங்கத்துரையும் கோண்டாலில் பிரபாகரனைச் சந்தித்துத் தம்முடன் இணையும்படிக் கேட்டுக்கொண்டனர். இப்படி இரு முறைகள் இவர்களுக்கிடையே நடந்த பேச்சின் அடிப்படையில் பிரபாகரன் தனது சொந்த விருப்பத்துடன் குட்டிமணி, தங்கத்துரையுடன் அதாவது ரெலோவில் இணைந்து கொண்டார்.

நாங்கள் ஆரம்பித்த, 'தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம்' 1977ஆம் ஆண்டு தேர்தலுக்குப் பின் இயங்காமல் போய்விட்டது. தங்கத்துரையும் குட்டிமணியும் மிகத் தீவிரமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில் தாங்கள் ஓர் அமைப்பாக இயங்க விரும்பினார். ஆகவே இருவரும் என்னையும் முத்துக் குமாரசாமியையும் திருநெல்வேலியில் சந்தித்துத் 'தமிழீழ விடுதலை இயக்கம்' என்ற பெயரைத் தாங்கள் பாவிக்க அனுமதி கேட்டனர். எங்களுக்கு அது சம்பந்தமாக ஆட்சேபனை இருக்கவில்லை. அவர்கள் அந்தப் பெயரைப் பாவிக்க அனுமதி கொடுத்தோம். இதுதான் 'தமிழீழ விடுதலை இயக்க'த்தின் மறுபிறவிக்கதை. இது பற்றி வேறு இடத்திலும் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

பிரபாகரன் ரெலோவில் இணைந்தபின் தங்கத்துரை, குட்டிமணியின் ஆலோசனையைக் கேட்டு கலாபதியிடமும் பேபி சுப்பிரமணியத்திடமும் இருந்த ஆயுதங்களைக் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டார். கலாபதிக்கு தொடர்ந்து இயங்க வேண்டும் என்கிற விருப்பம் இல்லாததால் ஆயுதங்களைப் பிரபாகரனிடம் ஒப்படைத்தார். ஆயுதங்களுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த மற்றொருவரான பேபி சுப்பிரமணியம் பிரபாகரனின் விசுவாசியாக எப்பொழுதும் இருந்ததால் அவருக்கும் பிரபாகரனிடம் ஆயுதங்கள் கொடுப்பதில் எந்தத் தயக்கமும் இருக்கவில்லை. இந்தியாவில் ஒரு முறை கலாபதியைக் கண்டபோது இந்த ஆயுத விடயம்பற்றிக் கேட்டேன். தமது

பாதுகாப்பில் இருந்த ஆயுதங்களைத்தனது அனுமதியில்லாமல் மட்டுமல்ல, தனக்குத் தெரியாமல் பேபி சுப்பிரமணியத்தின் உதவியுடன் பிரபாகரன் எடுத்துக் கொண்டதால் தனக்கேற்பட்ட மனக் கசப்பினாலேயே தான் இயக்கத்தைவிட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டதாகக் கூறினார். பிரபாகரனும் கலாபதியும் வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்தவர்கள். மிகவும் நெருக்கமானவர்கள். ஆகவே கலாபதியின்துணையுடனேயே ஆயுதங்கள் பிரபாகரனின் கைக்குப் போயிருக்க வேண்டும் என்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகளே அதிகம் உண்டு.

பிரபாகரன் வெளியேறியபின் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தை மற்றவர்கள் கொண்டு செல்வது என்பது வெறும் வாய்ச் சவடால் கதையாகவே போனது. விடுதலைப் புலிகளின் அதிகாரம் மிக்கவராக அல்லது தலைமை தாங்குபவராக ராகவன் இருந்தாலும் அவராலும் இயக்கத்தைக் கொண்டு செல்ல முடியாமல் போகவே அவர் இந்தியா சென்று அங்கு வாழ்ந்து கொண்டார். செல்லக்கூடியும் மேலும் சிலரும் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். மிஞ்சியவர்கள் பிரபாகரனை ஏற்றுக்கொண்டு ரெலோ இயக்கத்தில் சேர்ந்தனர். பிரபாகரன் முதற் கொண்டு இயங்கத் தயாராக இருந்த போராளிகள் அனைவரும் ரெலோ இயக்கத்தில் சேர்ந்து கொண்டதால் 'தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்' இயக்கம் அழிந்துபோய் இருந்தது. பிரபாகரன் ரெலோவில் சேர்ந்தபின் குரும்பசிட்டியில் வன்னியசிங்கம் அடைவுக் கடைக் கொள்ளை, நீர்வேலை வங்கிப் பணப்பறிப்பு போன்ற பலராலும் பேசப்பட்ட நடவடிக்கைகள் நடந்தன. நீர்வேலை வங்கிப் பணப் பறிப்பு பிரபாகரன், குட்டிமணி, சிறீசபாரட்ணம், ஒபரோய் தேவன் போன்றவர்களால் நடாத்தப்பட்டது.

நீர்வேலை நிகழ்ச்சி நடந்து சிறிது காலத்தில் குட்டிமணியும் தங்கதுரையும் கைது செய்யப்பட்டனர். தங்கத்துரையின் விருப்பப்படி ரெலோ இயக்கம் பிரபாகரன், சிறீசபாரட்ணம், இராசுப்பிள்ளை ஆகியவர்களின் கூட்டுத் தலைமையில் இயங்கியது. இக்கூட்டுத் தலைமையின் கீழ் ரெலோ இயக்கம் நீண்டகாலம் இயங்கியது என்று சொல்ல முடியாது. குட்டிமணிக்கும் தங்கதுரைக்கும் மிக வேண்டியவர் ஒபரோய் தேவன். இவருக்கும் பிரபாகரனுக்கும் பெரிதாக ஒத்து வரமாட்டாது. இருவருக்கும் இடையில் சிறிது சிறிதாகத் தோன்றிய முரண்பாடுகள் முற்றி இயக்கத்துக்குள் பெரியதொரு சிக்கல் ஏற்பட்டது. ஒபரோய் தேவன் இயக்கத்தின் சாதாரணப் போராளிகள் மட்டத்தில்கூட பிரபாகரனைப் பற்றித் தாழ்வாகப் பேசத் தொடங்கினார். சிறீசபாரட்ணமும் இராசுப்பிள்ளையும் தலையிடும் இப்பிரச்சினைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க முடியாமல் போனது. இறுதியில் ஒபரோய் தேவன் ரெலோவில் இருந்து வெளியேறினார். ஏனைய இயக்கங்களில் இருந்து விலகிய மற்ற இளைஞர்கள் செய்ததுபோல் பாதுகாப்புக் கருதி பத்மநாபாவிடம் சென்றடைந்தார். அப்போது பத்மநாபாவும் அவரது ஆட்களும் சூளைமேட்டில் வஹாப் தெருவில்

இருந்த காரியாலயத்தில் மேல்மாடியில் தங்கி இருந்தனர். ஒபரோய் தேவனும் அங்கேயே தங்கியிருந்தார். அந்த நேரத்தில் நானும் அந்த அலுவலகத்தில் தங்கியிருந்தேன். ஒபரோய் தேவன், தான் மிகவும் மனதால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதாக என்னிடம் கூறி வேதனைப்படுவார். அவர் துப்பாக்கி கையாள்வதில் மட்டும் திறமைசாலி இல்லை, அவரிடம் நல்ல அறிவிருந்தது. கல்வி கற்றவராக இருந்தார். அத்துடன் நல்ல சிகை அலங்காரம் செய்யத் தெரிந்தவர். நான் கூடச் சென்னையில் இருந்தபோது அவரிடம் தலைமுடி வெட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஒபரோய் தேவன் பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்துப் பிரபாகரனாலேயே சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

ஒபரோய் தேவன் ரெலோ இயக்கத்தைவிட்டு வெளியேறிய சில காலத்தின் பின் சிறீசபாராட்டணத்துக்கும் பிரபாகரனுக்கும் இடையில் முரண்பாடுகள் தோன்றத் தொடங்கின. இவர்களிடம் தோன்றிய பிரச்சினையால் சந்தர்ப்பம் பார்த்திருந்த பிரபாகரன் ரெலோ இயக்கத்தை விட்டு வெளியேறினார். பிரபாகரன் ரெலோ இயக்கத்தில் இருந்தாலும் அவருக்குத் 'தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்' என்கிற இயக்கத்தின் மீதே எப்போதும் விருப்பம் இருந்தது. அந்தப் பெயரை அவர் தனது உயிராகக் கருதி இருந்தார். ஆகவே ரெலோவில் இருந்து வெளியேறிய பிரபாகரன் இராகவன் போன்றவர்களை இணைத்துத், 'தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்' இயக்கத்துக்கு மீண்டும் உயிர் கொடுத்தார்.

விடுதலைப்புலிகளும் அவர்களின் தலைவரும்

1975ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற துரையப்பாவின் கொலையைத் தொடர்ந்தே இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் மத்தியில் பிரபாகரன் தெரிய வந்தார். ஆனால் அதற்கு இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்னே அவர் தமிழ் மாணவர் பேரவையின் அரசுக்கெதிரான வன்முறைச் சம்பவங்களில் பங்கு கொண்டதால் பொலிஸாரால் தேடப்பட்டு 1973ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதமளவில் தலைமறைவாக இந்தியா போய்விட்டார். துரையப்பாவின் கொலையைத் தொடர்ந்தே 'மக்கள் புலிப்படையைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார். அதாவது பொடியள்கள் பற்றி மக்கள் மத்தியில் பிரபல்யம் ஏற்பட்டது. இக்கொலையைத்தொடர்ந்து பிரபாகரனின் தலைமறைவு வாழ்வு மீண்டும் தொடங்கியது. இம்முறை அவரின் தலைமறைவு வாழ்வில் அவருடன் நட்பாகிப் புலிகள் இயக்கத்தில் சேர்ந்துகொண்டுப் பின்னாளில் பிரபாகரனின் மிக நம்பிக்கைக்குரிய தளபதியாக விளங்கியவர் வடக்குப் புன்னாலைக்கட்டுவனைச் சேர்ந்த சிவகுமார் என்னும் ராகவனாகும். ராகவனின் தந்தை சின்னையா ஓர் ஆசிரியர். ராகவன் யாழ் மத்தியக் கல்லூரியில் படித்தவர். புலிகள் இயக்க அங்கத்தவர்கள் புகை பிடிக்கக் கூடாது என்னும் விதிமுறையில் மிகவும் கெடுபிடியாக இயக்கம் இருந்த காலத்தில் இயக்கத்தில் சேர்ந்த பின்பும் புகை பிடிப்பதை நிறுத்தாமல் இருந்த ஒரே நபர் என்றால் அது ராகவன்தான். அந்தளவுக்கு ராகவன் விடயத்தில் பிரபாகரன் மிக மென்மையான போக்கையே கொண்டிருந்தார். 1984ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் விடுதலைப் புலிகளுடன் ராகவனுக்கு ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளைத் தொடர்ந்து இயக்கத்தை விட்டு வெளியேறிய ராகவன் இங்கிலாந்து வந்து சேர்ந்தார். அவரைச் சென்னையில் 1981ஆம் ஆண்டு பார்த்தேன். அதன் பின்பு 1993ஆம் ஆண்டு நவம்பரில் லண்டனில் சந்தித்தேன். நீண்ட காலத்திற்குப் பின் சந்தித்ததால் பல விடயங்கள் பேச வேண்டி இருந்தது. இருவரும் நீண்ட நேரமாகப் பேசினோம். பழைய காலங்களை, நிகழ்வுகளை நினைவு கூர்ந்தோம். நடந்தவைகளை இரை மீட்டோம்.

தமிழ் மாணவர் பேரவையின் அரசுக்கெதிரான வன்முறைப் போராட்டங்களில் ஆரம்பகாலம் முதலே பிரபாகரன் பங்கு கொண்டார். அதன் பிற்பாடு தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் சில நடவடிக்கை

களிலும் அவர் பங்கு கொண்டார். தனது சிறிய வயதிலேயே எமது மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தால் அவர் ஈர்க்கப்பட்டதால் படிப்பை இடையிலேயே நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு நெருக்குவாரத்தில் அகப்பட்டார். வன்முறை ஈடுபாடுகள் காரணமாக 1973ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் தொடக்கம் பொலிஸார் பிரபாகரனைத் தேடத் தொடங்கினர். அவர் தனது இளம் வயதிலேயே பொலிஸாரின் கையில் அகப்படாமல் இருக்க பாக்கு நீரிணையைக் கடந்தார். இந்தியத் தலைமறைவு வாழ்வில் பிரபாகரன் பசி, பட்டினி உட்பட பல துன்பங்களை அனுபவித்தார். அவர் இந்தியாவுக்குப் பெரியசோதியுடன் வந்திருந்தார். இவர்கள் இருவரும் இரா.ஜனார்தனன் உதவியுடன் கோடம்பாக்கத்தில் ஒரு வீடெடுத்துத் தங்கி இருந்தனர். இந்த நேரத்தில் அனூராதபுரம் சிறையிலிருந்து தப்பிய செட்டியும் இரட்ணகுமாரும் அளவெட்டி கூட்டுறவுசங்கத்தில் கொள்ளையடித்த பணத்துடன் சென்னை வந்து மைலாப்பூரில் வீடெடுத்திருந்தனர். இலங்கை திரும்பி ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்ற ஆர்வத்துடன் இருந்த பிரபாகரன் தனது எண்ணத்தைச் செட்டிக்குத் தெரிவித்தார். ஈழப்போராட்டத்தில் விசுவாசமில்லாமல் பித்தலாட்ட குணங்களைக் கொண்ட விசேடமாகத் திருட்டில் ஆர்வமுள்ள செட்டியுடன் பிரபாகரன் சேர்வதைப் பெரியசோதி விரும்பவில்லை. பிரபாகரனுக்கும் செட்டிபற்றி நன்றாகத் தெரியும். இருந்தும் செட்டியைப் பயன்படுத்தித் தனது எண்ணத்தை நிறைவேற்றும் நம்பிக்கை அவரிடம் இருந்தது. இந்தியாவில் தலைமறைவு வாழ்வில் இருந்த அனைத்துத் தமிழ் இளைஞர்களும் இந்தியாவில் தினமும் திண்டாட்ட வாழ்வு வாழ்வதை விட இலங்கை திரும்புவதே மேல் என்கிற எண்ணத்தில் இருந்தனர். 1975ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் அளவில் அளவெட்டி ஆனந்தன், பிரபாகரன், கிருபாகரன், காண்டபன் ஆகியோர் செட்டியுடன் இலங்கை போனார்கள்.

செட்டியின் முக்கிய மறைவிடங்களாக வடக்குப் புன்னாலைக் கட்டுவன், குப்பிளான் போன்ற இடங்கள் இருந்தன. ஏற்கனவே செட்டிக்கு இன்பம், பற்குணம் போன்றவர்களின் தொடர்பு இருந்தது. தனது சொந்த ஊரான வல்வெட்டித்துறையில் இருந்த கலாபதி, லோகநாதன், ஆயக்கிளி போன்றவர்களுடன் பிரபாகரன் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். தமிழ் மக்களுடைய போராட்டத்தில் செட்டிக்கு எப்பவும் விசுவாசம் இருக்கவில்லை. கொள்ளையடிப்பதிலும் ஆடம்பரமான வாழ்விலுமே இவருக்கு நாட்டம் இருந்தது. ஆனால் பிரபாகரன் இவைகளுக்கெல்லாம் எதிர்மாறானவர். அவரிடம் தேநீர் அருந்தும் பழக்கம்கூடக் கிடையாது. பால் மட்டுமே குடிப்பார். தேனீர், கோப்பியில் சிறியளவு போதைத்தனம் இருப்பதால் அதை அவர் தீண்டுவதில்லை. பிரபாகரன் செயல்மீது குறியாக இருக்கச் செட்டி கொள்ளையடிப்பதில் குறியாக இருந்தார். இவர்கள் 'தமிழ்ப் புதிய புலிகள்' என்ற பெயருடன் இயங்க முடிவு செய்தனர். மயிலாப்பூரில் உள்ள வீட்டில் செட்டி, பிரபாகரன் உட்பட கூடிய இளைஞர்கள் சுபாஸ் சந்திரபோஸின் படத்துக்கு மாலை போட்டு "தமிழ்ப் புதிய புலிகள்" இயக்கத்தை ஆரம்பித்தனர் என ஜனார்த்தனன்

என்னுடன் பேசும்போது கூறினார்.

'தமிழ்ப் புதிய புலிகள்' என்னும் பெயர் முன்பு இராஜரட்ணம் அவர்களால் சிபாரிசு செய்யப்பட்டது என ராகவன் கூறுகிறார். நீர்கொழும்பு சிறையில் இருக்கும்போது செட்டியும் நாராயணதாசும் தாங்கள் விடுதலையான பின்பு புதிய இளைஞர் இயக்கம் தொடங்கி அதற்கு வைக்கவென ஆலோசித்த பெயர்தான் புலிகள் இயக்கப் பெயர் எனக் கனகசுந்தரி கூறினார். வெலிக்கடைச் சிறையில் இருந்த காலத்தில் செட்டி என்னுடன் கதைக்கும்பொழுது 'தமிழ்ப் புதிய புலிகள்' என்பது தன் சிந்தனையில் இருந்து உதித்த பெயர் எனக் கூறினார். எது எப்படி இருப்பினும் இந்தப் பெயருக்கு மூலகாரணமானவர் இராஜரட்ணமாக இருக்குமோவென நான் கருதக் காரணம் இருக்கிறது.

தமிழ் அரசுக் கட்சியில் மிகத் தீவிரப் போக்குடைய அ.அமிர்தலிங்கம், வி.நவரத்தினம், ஆ.இராஜரட்ணம், வல்வெட்டித்துறை கே.சிவானந்த சுந்தரம் ஆகியவர்கள் தாங்கள் தீவிரமாக இயங்கும் பொருட்டுத் திருகோணமலையில் புலிப்படை எனத் தனியானதொரு இயக்கத்தைத் தொடக்கி கோணேசர் ஆலயத்தில் தமிழ் மக்களுடைய தேசத்துக்காகப் போராடுவோம் என 1961ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் சத்தியம் செய்து கொண்ட சம்பவமே என்னை அப்படி சிந்திக்கத் தூண்டியது. 1965ஆம் ஆண்டு தமிழ் அரசுக் கட்சி, ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியமைக்க உதவும் பொருட்டு அரசாங்கத்துடன் சேர்ந்து கொண்டதால் புலிப்படையின் முன்னணித் தலைவர்களிடையே முரண்பாடு தோன்றியது. அமிர்தலிங்கம், வி. நவரத்தினம் போன்றவர்கள் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் முடிவை ஆதரிக்க ஆ. இராஜரட்ணம், கே. சிவானந்தசுந்தரம் போன்றவர்கள் முடிவை எதிர்த்தனர். இப்பிரச்சினை முற்றிப்போக ஆ. இராஜரட்ணமும் கே. சிவானந்தசுந்தரமும் புலிப்படையை விட்டு வெளியேறினர். இவர்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட குழப்பத்தின் விளைவு புலிப்படை செயலற்றுப் போனது.

பின்னாளில் இந்திய இராணுவம் வடகிழக்கில் நிலை கொண்டிருந்த காலத்தில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-ஐச் சேர்ந்த யோகா என அழைக்கப்பட்ட யோகராஜா என்பரால் வல்வெட்டித்துறை சந்தியில் வைத்துச் சிவானந்த சுந்தரம் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். விடுதலைப் புலிகளுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவர் என இவருடைய கொலைக்கு நியாயம் கற்பிக்கப் பட்டது.

பிரபாகரன், இன்பம், பற்குணம் போன்றவர்களில் செட்டியை முதலில் இனம் கண்டு அவருடனான உறவை அறுக்க வேண்டும் என இன்பம் கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் அப்போது பிரபாகரனுக்கும் செட்டிக்கும் இடையே மிக நெருக்கமான உறவு இருந்ததால் இன்பத்தின் கோபம் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. இன்பம் செட்டி சம்பந்தமான கடுமையான விமர்சனத்தை வைத்து இவர்களிடம் இருந்து பிரிந்து சென்றார். செட்டி இருக்கும்வரை பிரபாகரனால் எதுவும் சாதிக்கமுடியாது என்பது

யாரும் புரிந்து கொள்ளாத உண்மை. 1975ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் செட்டியும் இரட்ணகுமாரும் இலங்கைப் பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். இதன் பிறகு பிரபாகரன் தனது இலக்கை நோக்கிக் காய் நகர்த்த வசதி ஏற்பட்டது. இதற்கிடையில் பிரபாகரன், கிருபாகரன் ஆகியவர்களுடன் காண்டிபன் முரண்பட்டுக் கொண்டதால் அவரும் இவர்களிடம் இருந்துப் பிரியவேண்டி ஏற்பட்டது. காண்டிபனின் அப்போதைய ஆதரவாளர்களான சந்ததியார், மூளாய் மதுரை, காரைநகர் சிறீதரன் போன்றவர்கள் இருந்தும் அவர்கள் செயல்பட முடியாமல் போயினர். துரையப்பாவைக் கொல்வதற்குப் பல பேரைச் சேர்த்து, பலருடன் முரண்பட்டு இறுதியில் பிரபாகரன் தனக்குத் துணையாகக் கலாபதி, கிருபாகரன், பற்குணம் ஆகியோரைச் சேர்த்து அல்பிரட் தங்கராஜா துரையப்பாவைக் கொலை செய்தார். பிரபாகரனும் கலாபதியுமே துரையப்பாவைக் கொன்றனர்.

அல்பிரட் துரையப்பாவின் கொலையின் மூலம் பிரபாகரனும் தமிழ்ப் புதிய புலிகளும் இலங்கை எங்கும் பிரபலம் ஆகும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. இக்கொலைக்குப் பின் பிரபாகரன், கிருபாகரன் போன்றவர்களின் மறைவிடமாகக் காங்கேசன்துறை திகழ்ந்தது. பின்னர் அங்கிருந்து மாறிப் பலமான தளமாக வடக்குப் புன்னாலைக்கட்டுவனில் பிரபாகரன் தங்கத் தொடங்கினார். ராகவனின் சொந்தக்கார வயோதியப் பெண் ஒருவரின் வீட்டில் பிரபாகரன் தங்க வைக்கப்பட்டார். அங்கு எம்.எஸ்.ஆர் போன்றவர்களும் பிரபாகரனுக்கு உதவ முன்வந்தனர். துரையப்பா கொலையில் சம்பந்தப்பட்ட கிருபாகரன், கலாபதி, லோகநாதன் ஆகியவர்கள் கைது செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து பிரபாகரனும் பற்குணமும் பொலிஸாரால் கடுமையாகத் தேடப்பட்டனர். எங்கும் வெளியே போகமுடியாத நிலையில் பணமும் கையில் இல்லாது பெரும் கஷ்டப்பட்டனர். இவர்களின் தொடர்பில் இருந்த வல்வெட்டித் துறை ஞானமூர்த்தி அப்பாவின் மகன் பட்டண்ணாதான் அஞ்ச ரூபா, பத்து ரூபா எனக் கொண்டு வந்து கொடுத்து இவர்களுக்கு உதவினார். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பணத் தேவை அதிகரித்ததனால் பிரபாகரன் தனது தாயாரின் காப்பை வாங்கி அதை விற்கும் நிலைக்கு வந்தார். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பற்குணத்தின் அக்காவும் தனது சங்கிலியை விற்று இவர்களுக்குப் பணம் கொடுத்தார். பொலிஸாரால் கடுமையாகத் தேடப்பட்டுக் கொண்டிருந்த இருவரும் ஒரே இடத்தில் இருப்பதன் ஆபத்தை பிரபாகரன் உணர்ந்து கொண்டு பற்குணத்தைச் சிறிது காலம் இந்தியாவுக்கு அனுப்பி வைத்தார். தொடர்ந்து இயங்க வேண்டும், ஆயுதங்கள் சேர்க்க வேண்டும், இளைஞர்களைச் சேர்க்க வேண்டும் என்னும் நோக்கம் கூர்மையடைய இவற்றுக்குத் தீர்வு காணும் பொருட்டு 1975ஆம் ஆண்டு பிரபாகரன் ராகவனையும் வேறு சிலரையும் சேர்த்துப் புத்தூர் வங்கிப் பணத்தைப் பறித்துக் கொண்டார். இதன் பிறகு அமைப்பைக் கட்டியமைக்கவும் புதிய இளைஞர்களைச் சேர்க்கவும் பிரபாகரன் எடுத்த முயற்சி வெற்றியை

அளித்தது.

1976ஆம் ஆண்டு புலிகளின் எண்ணம் செயல் வேகம் எடுத்ததும் புலிகள் அமைப்புரீதியாக ஒழுங்கு முறையில் கட்டியமைக்கப்பட்டனர். காங்கேசன் துறை கணேஸ் மாஸ்டர் உதவியுடன் புளியங்குளத்தில் பண்ணை ஒன்றை எடுத்து அங்கு விவசாய முயற்சிகளை மேற்கொண்ட அதேநேரம் பயிற்சிகளும் எடுத்தனர். 1976ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 5ஆம் திகதி 'தமிழ்ப் புதிய புலிகள்' என்ற பெயர் 'தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்' என மாற்றப் பட்டது. ஒரு மத்திய கொமிட்டியும் உருவாக்கப்பட்டது. இந்த முதலாவது மத்திய கொமிட்டியில் பிரபாகரன், ஐயர், உதயகுமாருடன் வேறும் இருவர் இருந்தனர். இயக்கம் ஓர் அமைப்புரீதியாகக் கட்டி வளர்க்கப்பட வேண்டும் அதற்கு ஒரு கொமிட்டி வேண்டும் என்ற திட்டங்களைப் பிரபாகரனே கொண்டு வந்தார். இந்த மத்திய கொமிட்டி காலத்துக்குக் காலம் மாற்றப்பட்டாலும் இதில் எப்பொழுதும் பிரபாகரனின் ஆதிக்கமே இருந்தது. அதுமட்டுமல்ல இந்த மத்திய கொமிட்டி பிரபாகரனால் நியமிக்கப்பட்ட ஓர் அமைப்பு (appointed body) என்றே கருதும் அளவுக்கு இருந்தது.

நாளுக்கு நாள் விடுதலைப் புலிகளின் உறுப்பினர்களும் வேலைகளும் கூடிக்கொண்டு போனதால் வவுனியாவில் இரண்டாவது பண்ணையும் எடுக்கப்பட்டது. இந்த நேரத்தில் ஐந்து பேர் கொண்ட மத்திய கொமிட்டி ஏழு பேர் கொண்டதாக மாற்றப்பட்டது. இந்தியாவில் இருந்து திரும்பி வந்து விடுதலைப் புலிகளுடன் சேர்ந்து கொண்ட பற்குணம், பிரபாகரன், கிருபாகரன் (பேபி சுப்பிரமணியம்), கணேஸ் மாஸ்டர், ஐயர், தங்கராசா (மாவை சேனாதிராஜாவின் தம்பி) ஆகியவர்கள் கொண்டதே இந்த மத்திய கொமிட்டி. நான் முதலே எழுதியது போல் காலத்துக்குக் காலம் மாற்றப்பட்ட இந்த மத்திய கொமிட்டியில் விக்னேஸ்வரன் (விச்சு அண்ணா), உமாமகேஸ்வரன், ராகவன், பண்டிதர் போன்றவர்களும் இருந்திருக்கின்றனர். தமிழ் ஈழப் போராட்டத்திற்கு எதிரானவர்கள் கொலை செய்யப்பட வேண்டும் என்ற வெறி பிரபாகரனிடம் இருந்தது. இதற்குத் தலையாட்டுபவர்களாக மத்திய கொமிட்டியினர் இருந்தனரே தவிர பிரபாகரனிடமிருந்த குறைந்தபட்ச நேர்மை இவர்களிடத்தில் இருந்திருக்குமோ என்பது கேள்விக்குரியதே.

மட்டக்களப்பில் அரசுக்கெதிரான வன்முறையில் ஈடுபட்டனர் என பொலிஸாரால் பரமதேவாவும் மைக்கேலும் தேடப்பட்டனர். மட்டக்களப்பில் இருக்க முடியாத மைக்கேல் யாழ்ப்பாணம் வந்துத் தமிழர் கூட்டணிக் காரியாலத்தில் தங்கி இருந்த வேளை வடக்குப் புன்னாலைக் கட்டுவன் குலத்துடன் நட்பாகி அவர் மைக்கலைப் பிரபாகரனுடன் இணைத்து விட்டார். மைக்கல் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் சேர்க்கப்பட்டு மட்டக்களப்பின் இரண்டாவது பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த இராஜன் செல்வநாயகத்தைக் கொலை செய்யுமாறு பிரபாகரனால்

பணிக்கப்பட்டு அனுப்பப்பட்டார். ஆனால் இராஜன் செல்வநாயகம் மீதான கொலை முயற்சி தோல்வியில் முடிந்தது. மட்டக்களப்பில் மைக்கல் நின்ற வேளையில் ஒரு பஸ்ஸைத் தீ வைத்துக் கொளுத்தும்போது தனது காலைச் சுட்டுக் கொண்டார். எரிந்த காலுடன் பிரபாகரனிடம் பண்ணைக்கு வந்து சேர்ந்தார். இதற்கு மேலும் மைக்கல் வெளியே போவதைப் பிரபாகரன் விரும்பவில்லை. அவர் வெளியே போய் பொலிஸாரிடம் அகப்படுவாரானால் வளர்ச்சி நிலையில் இருக்கும் இயக்கமும் அதற்குதவியாக இருக்கும் பண்ணையும் பாதிக்கப்படும் என்பது அவருக்குத் தெரியும். அந்த நேரத்தில் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த யாரென்றாலும் பொலிஸிடம் பிடிபடாமல் இருப்பதில் பிரபாகரன் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார்.

இயக்க இளைஞர்கள் தலைமறைவாக இருக்கவும் தேவையான பயிற்சி எடுக்கவும் அவர்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்யவும் பேருதவியாக இருக்கும் பண்ணையின் இடத்தைப் பொலிஸார்கள் அறிந்தார்களானால் அனைத்தும் நாசம் என மைக்கலிடம் பிரபாகரன் சொன்னார். மைக்கல் எங்கும் வெளியே போகக்கூடாது என்று பிரபாகரன் கடும் உத்தரவு போட்டார். மைக்கல் கேட்பதாக இல்லை. தான் ஏதாவது நடவடிக்கையில் ஈடுபட வேண்டும், இல்லையாயின் பண்ணையைவிட்டு வெளியேறவேண்டும் என்பதில் பிடிவாதமாக இருந்தார். இதனால் கோப மடைந்த பிரபாகரன் மத்திய கொமிட்டியின் அனுமதியுடன் மைக்கலுக்கு மரணதண்டனையை வழங்கினார். பிரபாகரன் சொன்னால் மத்திய கொமிட்டி மறுக்கவா போகிறது. ஒரு கொட்டிலுக்குள் கதைக்கவென அழைத்துச் செல்லப்பட்ட மைக்கல் பிரபாகரனால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். மைக்கேலின் உடல் காட்டுக்குள் கொண்டுபோய் எரிக்கப்பட்டது. இக்கொலைச் சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்ட பட்டண்ணா ஆறுமாதங்களுக்கு மேல் மைக்கல் கொல்லப்பட்ட தினத்தில் உண்ணாவிருந்த நோன்பிருந்தார். ஈழ விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் இதுவே இயக்கத்துக்குள் நடந்த முதலாவது கொலையாகும்.

வவுனியாவில் விடுதலைப் புலிகள் வளர்ந்து கொண்டிருந்த வேளையில் லண்டனில் ஈழப் புரட்சி அமைப்பாளர்கள் என இருந்தவர்கள் விடுதலைப் புலிகளுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். ஈழப் புரட்சி அமைப்பின் தந்தை இரட்ணசபாபதி (ரட்ணா)யின் லண்டன் வீட்டில் இந்த அமைப்பு 1975ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 3ஆம் திகதி தொடங்கப்பட்டது. இடதுசாரிக் கருத்தைக் கொண்ட இவ்வமைப்பினருக்குப் பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் லண்டன் பிரதிநிதிகளுடன் மிக நெருக்கமான தொடர்புகள் இருந்தன. ஈழப் புரட்சி அமைப்பைச் சேர்ந்த அருளர் எனப்படும் அருட்பிரகாசம், அழகிரி எனப்படும் அந்தோனிப்பிள்ளை, சங்கர் ராஜி எனப்படும் திருநேசன் போன்றவர்கள் வெளிநாடுகளில், முக்கியமாகப் பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்திடம் தமிழ் இளைஞர்களுக்கு ஆயுதப் பயிற்சி பெறும் திட்டத்துடன் வவுனியா வந்திருந்தனர். இவர்கள்

பிரபாகரனைச் சந்தித்துத் தங்கள் திட்டம் சம்பந்தமாகப் பேசினர்.

ஈழப்புரட்சி அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பற்குணத்திற்கும் இடையே நெருக்கமான நட்பு ஏற்பட்டது. பிரபாகரனுக்கு இந்த நெருக்கம் சம்மதமாக இருக்கவில்லை. துரையப்பா கொலை தொடக்கம் பிரபாகரனுடன் சமமாகப் பழகிப் பழக்கப்பட்ட பற்குணத்துக்குப் பிரபாகரனின் வளர்ச்சியில் அவரை அறியாத பொறாமையும் பிரபாகரன் தனது நடவடிக்கைகளில் தலையிடுவதை விரும்பாத போக்கும் இருந்தது. பற்குணத்துக்கு இடதுசாரிக் கருத்துகளில் நாட்டம் இருந்தது என்றும் அதனாலேயே அவர் தங்களுடன் நெருங்கிப் பழகினார் என்றும் அழகிரி கூறினார். பற்குணத்துக்குப் பிரபாகரன் அமிர்தலிங்கத்தின்மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கையும் அவருடனான தொடர்பும் திருப்தியைக் கொடுக்கவில்லை. ஈழப்புரட்சி அமைப்பினருடனான தொடர்பு, பயிற்சிக்கு இளைஞர்களை அனுப்புவதல் போன்ற எல்லா விடயங்களிலும் பிரபாகரன் அமிர்தலிங்கத்தின் ஆலோசனையையே கேட்டு நடக்கிறார் என்பதனால் “நீ அமிர்தலிங்கத்தின் ஆள்” எனப் பற்குணம் அடிக்கடி பிரபாகரனுக்குச் சொல்லுவார். இதே நேரத்தில் ஈழப்புரட்சி அமைப்பின் தாக்கம் பற்குணத்தில் ஏற்படத் தொடங்கியது.

நாட்போக்கில் பற்குணம் ஈழப்புரட்சி அமைப்பினருடன் நெருக்கமாகப் பழகத் தொடங்கினார். பற்குணத்துக்கு வேறு வேறு பொறுப்புகள் கொடுத்து அவரைத் திருப்திப்படுத்தப் படாதபாடுபட்டார் பிரபாகரன். ஆனால் பற்குணத்துக்குப் பிரபாகரன்மீது நாளுக்கு நாள் பொறாமை வளர்ந்தது. ஒரு கட்டத்தில் கொழும்பில் நடக்கும் வேலைகளுக்குப் பொறுப்பாகப் பெரும் பணத்துடன் பற்குணத்தைப் பிரபாகரன் அனுப்பி வைத்தார். அங்கு இயக்க வேலைகளைவிட வீண் செலவுகளிலும் ஆடம்பர நடவடிக்கைகளிலும் பற்குணம் ஈடுபட்டார் என ராகவன் கூறினார். இந்த முயற்சியும் பலனளிக்காமல் போகவே பற்குணத்தைப் பண்ணைக்குப் பிரபாகரன் அழைத்தார். பிரபாகரனுடன் அடிக்கடி குழம்பத் தொடங்கிய பற்குணம், தான் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தில் இருந்து விலகப் போவதாகவும் ஆயுதத்திலும் பணத்திலும் தனக்குப் பங்கு தரும்படியும், தான் புதிய இயக்கம் தொடங்கப் போவதாகவும் கேட்டார். விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் இருந்து வெளியேறி வேறு இயக்கம் தொடங்க முனைபவர்களுக்கு அதிக பட்சத் தண்டனை கொடுக்கப்படும் என்பது பிரபாகரனின் இறுக்கமான கோட்பாடாகும். பிரபாகரன் அதில் எப்பவும் தெளிவாக இருந்தார்.

பற்குணம் தனது முடிவில் மாற்றம் இல்லையென்று பிரபாகரனிடம் கூறினார். அவர் மத்திய கொமிட்டி உறுப்பினர். பிரபாகரன் மத்திய கொமிட்டியைக் கூட்டி பற்குணத்துடன் பேச முயன்றார். மத்திய கொமிட்டியில் தனது முடிவில் மாற்றம் இல்லையெனத் தெளிவாக பற்குணம் கூறினார். தான் அன்றே இயக்கத்தைவிட்டு வெளியேறுவதாகக் கூறிய பற்குணம் உடனேயே புறப்பட்டுப் புகையிரத நிலையம் நோக்கி வந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து சென்ற நாகராசா பற்குணத்தைச் சமாதானப்படுத்தித் தந்திரத்துடன் அழைத்து

வந்தார். இதற்கிடையில் மத்திய கொமிட்டியைக் கூட்டிய பிரபாகரன் பற்குணத்துக்கு மரண தண்டனை கொடுப்பதற்கான ஒப்புதலை மத்திய கொமிட்டியில் பெற்றுக் கொண்டார். பண்ணைக்கு அழைத்து வரப்பட்ட பற்குணத்தை வழமைபோல் கொட்டிலுக்குள் அழைத்துச் சென்ற பிரபாகரன் அங்கு வைத்து அவரைச் சுட்டுக் கொன்றார்.

பற்குணத்தின் கொலைபற்றி நீண்ட காலமாக ஈழப்புரட்சி அமைப்பினருக்குத் தெரியாது. அவர்கள் விடுதலைப் புலிகளுடன் சேர்ந்து வெளி நாட்டுக்குப் பயிற்சிக்காக இளைஞர்களை அனுப்புவதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பில் இருந்து உமாமகேஸ்வரனும் விக்னேஸ்வரனும் (விச்ச அண்ணா) ஆயுதப்பயிற்சிக்கு அனுப்பப்பட்டனர். இளைஞர்களின் பயிற்சிக்கான போக்குவரத்துச் செலவுகள் அனைத்தும் ஒரு தொகையாக விடுதலைப் புலிகளால் ஈரோஸ் இயக்கத் தலைமைக்கு லண்டனில் கொடுக்கப்பட்டது. விடுதலைப் புலிகளுக்கும் ஈரோஸ் இயக்கத்துக்குமான தொடர்புகளை லண்டனில் இருந்த ரட்ணசபாபதி தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பிரச்சாரம் பண்ணினார்; ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈரோஸ் ஓர் அரசியல் அமைப்பு என்றும் அதன் இராணுவ அணியே (Military Wing) விடுதலைப் புலிகள் என்றும் பிரச்சாரம் செய்து கொண்டனர் எனப் பின்பு விடுதலைப் புலிகள் ஈரோஸ் இயக்கத்தின்மீது குற்றம் சாட்டினர். அத்துடன் விடுதலைப் புலிகளால் லண்டனில் கொடுக்கப்பட்ட பணத்துக்கு ஈரோஸ் இயக்கத்தினால் சரியான கணக்குக் காட்டப்படவில்லை எனவும் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. பற்குணத்தை விடுதலைப் புலிகளுக்கெதிராகக் குழப்பியவர்கள் ஈரோஸ்தான் என்ற சந்தேகம் பிரபாகரனுக்கு எப்பவும் இருந்தது. இந்நிலையில் ஈரோஸ் இயக்கத்துக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்குமான உறவில் பாதிப்பு ஏற்பட்டது.

இக்குற்றச்சாட்டுகள் சம்பந்தமாக ஈரோஸ் தரப்பு விளக்கம் என்னவென அறியலாம் என்பதற்காக லண்டனில் இருந்த ரட்ணசபாபதியுடன் தொலை பேசியில் தொடர்பு கொண்ட பொழுது அவர் என்னைச் சந்திப்பதாகக் கூறி நாளும் நேரமும் குறிப்பிட்டார். ஆனால் அவர் குறிப்பிட்டபடி என்னைச் சந்திக்கவில்லை. பின்பு லண்டன் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றில் (University of London Union, Malet Street, London WC1) நடைபெற்ற இலங்கையில் மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றிய கூட்டத்தில் ரட்ணசபாபதியைக் கண்டு சந்திக்க வேண்டுமெனக் கேட்டேன். என்னுடன் கதைக்கத் தானும் விரும்பியதாகக் கூறிய அவர் தனது வீட்டுக்கு அழைத்துப்போனார். இச்சம்பவம் 1993ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 20ஆம் திகதி நடைபெற்றது. என்னுடன் கனக சுந்தரியும் வந்திருந்தார். நீண்ட நேரம் அன்பாகப் பேசிய ரட்ணசபாபதி, குறிப்பிடப்பட்ட குற்றச் சாட்டுகள் பற்றிப் பேச மறுத்துவிட்டார். தான் அரசியல் சம்பந்தமாகப் பேசும் நிலையில் இப்போது இல்லை எனக் கூறினார்.

இக்குற்றச்சாட்டு பற்றி ஈரோஸ் இயக்கத் தலைமையுடன் மிக நெருங்கிய

உறவுடைய அழகிரி எனப்படும் அந்தோனிப்பிள்ளையிடம் கேட்டேன். “வெளிநாடுகளில் ஆயுதப்பயிற்சி எடுப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஈரோஸ் செய்து கொடுப்பது எனவும் பயிற்சி எடுக்கப்போகும் ஒருவருக்கான பயணச் செலவாக விடுதலைப் புலிகள் குறிப்பிட்ட ஒரு தொகைப் பணம் தர வேண்டும் எனவும் பேசி ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. அதன் பின்பு பேசியபடிக் கொடுக்கப்பட்ட பணத்துக்கு ஈரோஸ் ஏன் கணக்குக் காட்ட வேண்டும். விடுதலைப் புலிகள் அப்படிப் பேசுவது தவறு” என அழகிரி குறிப்பிட்டார். “எவ்வளவு தொகையான பணம் கையாளப் பட்டது என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஒரு நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் நடந்த விடயத்தை அர்த்தமில்லாது புலிகள் குழப்பக்கூடாது” என அவர் மேலும் சொன்னார்.

வவுனியா பூந்தோட்டம் முகாமில் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் ஈரோஸ் இயக்கத்தவர்களுக்கும் ஏற்பட்ட உறவும் நடவடிக்கைகளும் முறிந்து கொண்டன. அதேநேரம் விடுதலைப் புலிகள் விடுதலைப்போராட்டத்தில் வேகம் காட்டிப் பல வகையான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டனர். இயக்கம் பெரியதொரு வளர்ச்சியையும் மக்கள் மத்தியில் இவர்கள் சம்பந்தமான புகழும் அதேவேளை இவர்கள் சம்பந்தமான பயமும் வளரத்தொடங்கின. இந்த வளர்ச்சியினால் ஒரு காலத்தில் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்புக்குள் இருந்த அற்பஜனநாயகமும் அற்றுப் போனது என ராகவன் ஆதங்கப்பட்டார். விடுதலைப் புலிகளின் அதிதீவிர போராட்டமும் அதனால் கிடைத்த நம்ப முடியாத வெற்றிகளும் பிரபாகரனை ஒரு மாமனிதனாக, மனிதசக்திக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு மனிதனாக (Super Human) உருவாக்கியது. அவர் எப்பொழுதும் Man Born with a Mission என்னும் தோரணையில் அனைவராலும் பார்க்கப்பட்டார். அவரும் அதை நம்பினார். தமிழ் மக்களின் விடுதலையைத் தன்னால் மட்டுமே பெற்றுத்தர முடியும் அதற்கான தியாக பலமும் தன்னிடமே உள்ளது என அவர் உண்மையாகவே நம்புகிறார். இப்படி நம்பும் அவர் மற்றவர்களை எல்லாம் சந்தேகக் கண்ணுடன் பார்க்கிறார். தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டுபவர்கள் தேசத்துரோகிகள் என எண்ணுகிறார். இடைஞ்சலாக இருப்பவர்களைக் கொல்லுதல் அல்லது அழித்தல் தனது வரலாற்றுக் கடமையெனக் கருதுகிறார். இந்த எண்ணங்கள் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து அவர் தன்னை சமூ மக்களின் விடுதலைக்கான அவதாரமாக நினைத்தே அனைத்துக் காரியங்களையும் பிடிவாதத்துடன் நடத்துகிறார்.

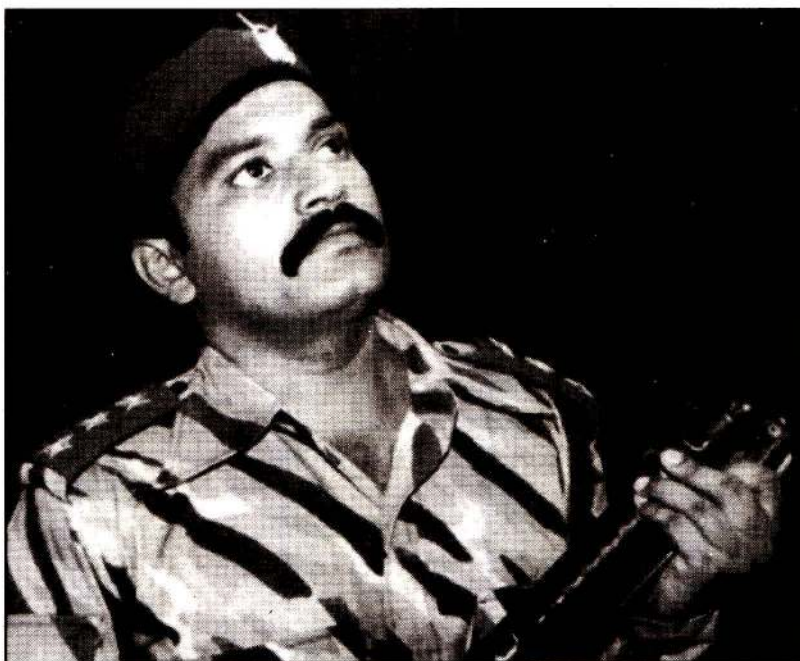
பிரபாகரன் இல்லாமல் அதே இடத்தில் வேறு எந்த தலைவன் இருந்திருந்தாலும் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பை இப்படி மாபெரும் இராணுவ அமைப்பாகக் கட்டி வளர்த்திருக்க முடியாது. விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு எத்தனை சிதைவுகளைக் கண்டது. எவ்வளவு எதிர்ப்பு களுக்கு முகம் கொடுத்தது என்பதை வேறுவேறு இடங்களில் எழுதியுள்ளேன். இவ்வளவு பிரச்சினைகளைப் பிரபாகரனைப்போல் வேறு யார்

சந்தித்திருந்தாலும் வேறு எங்கேயாவது ஓடி இருப்பார். அவருக்கு ஆரம்பத்தில் இருந்து தமிழ் மக்களின் விடுதலைப்போராட்டத்தின் மீதிருந்த நம்பிக்கையும் அதற்காக அவரிடம் இருந்த ஓர்மமும் தான் அவர் இவ்வளவு தூரத்துக்குத் தன்னையும் தான் கட்டிய அமைப்பையும் வளர்த்துக்கொள்ள முடிந்தது. அவருடன் பழகியவர்களுக்குத் தெரியும் அவர் போராட்டத்தைத் தவிர வேறு எதைப்பற்றியும் சிந்திக்கமாட்டார். உணவு, உறக்கம் இன்றி ஆயுதங்கள் பற்றிய அறிவைத் தனக்கு ஊட்டிக் கொண்டிருப்பார். அவர்தனது நம்பிக்கையில் எப்போதும் சமரசம் செய்துகொள்ள மாட்டார்.

இன்று பார்ப்போமானால் ஓர் அரசுக்கு நிகரான அந்த அமைப்பின் சகல துறைகளையும் தனது விரல் நுனியிலேயே வைத்திருக்கிறார். அவரின் மாபெரும் பலம் விடுதலைப்புலிகளின் உளவுப் பிரிவாகும். இயக்கத்துக்குள்ளும் சரி, வெளியிலும் சரி, ஓர் அணு அசைந்தாலும் அது உடனே பிரபாகரனின் காதுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டுவிடும். எத்தனைப் பெரிய பெரிய தளபதிகள் பெரிய பெரிய அரசியல் பிரிவுகள் அத்தனையும் அவரின் கண்பார்வையிலேயே இயங்குகின்றன. இயக்கத்தின் முடிமுதல் அடிவரை அவர் சகலதையும் அறிந்து வைத்திருக்கிறார். ஒருவரது முகத்தைப் பார்த்தே அவரது மனதில் உள்ளதை அறிந்து கொள்ளும் திறமையே அவரது வெற்றியின் இரகசியமாகும். பலவகையான நம்பிக்கைத் துரோகங்கள், ஏமாற்றங்கள், கொலைப் பயமுறுத்தல்கள் போன்றவைகளைக் கண்டு அவை மீண்டும் ஏற்படக் கூடிய ஓட்டைகளை அடைத்து அமைப்பில் இப்போது தனது அறிவுக்குத் தெரியாமல் அணுவும் அசைய முடியாத நிலையைக் கட்டி வளர்த்துள்ளார். ஆனால் இதுபோன்ற அமைப்பு எத்தனை காலத்துக்கு ஓட்டை விழாத ஓர் அமைப்பாகக் கட்டிக் காக்கப்படும் என்பது ஒரு கேள்வியாக இருந்தாலும் அந்த அமைப்பு இப்படி ஒரு பலமான அமைப்பாக உள்ளது என்ற இப்போதைய உண்மையை நாம் புரிந்து கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

இது மட்டுமல்ல, அவரிடமுள்ள போர் சம்பந்தமான அறிவும் போர்க் களத்தில் நின்று போராடும் திறனும் நம்பமுடியாத ஒன்றாகும். அவர் தேவைப்படும் போதெல்லாம் தானே போர்க்களத்தில் நின்றிருக்கிறார். போராளிகளுடன் போராளியாக நின்று போராடி இருக்கிறார். பிரபாகரனின் போர் அறிவுக்கும் களமாடும் திறமைக்கும் சான்றாக ஓர் உதாரணத்தை இங்கு எழுத விரும்புகிறேன்.

இந்திய அமைதி காப்புப் படைக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் யுத்தம் தொடங்கி இரண்டாம் நாள் 'ஓப்பரேசன் பவான்' என்னும் யுத்த எடுப்பு ஒன்றை நடாத்த இந்திய இராணுவ உயர் அதிகாரிகள் திட்டமிட்டனர். கொக்குவில் பிரம்படி ஒழுங்கையில் பிரபாகரன் நிலை கொண்டிருப்பதாக இந்திய உளவுப் பகுதியினர் தங்கள் அதிகாரிகளுக்குத் தகவல் கொடுத்தனர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் மருத்துவ பீடத்துக்கு மிக அண்மையில் பிரம்படி ஒழுங்கை இருந்ததால் மருத்துவ

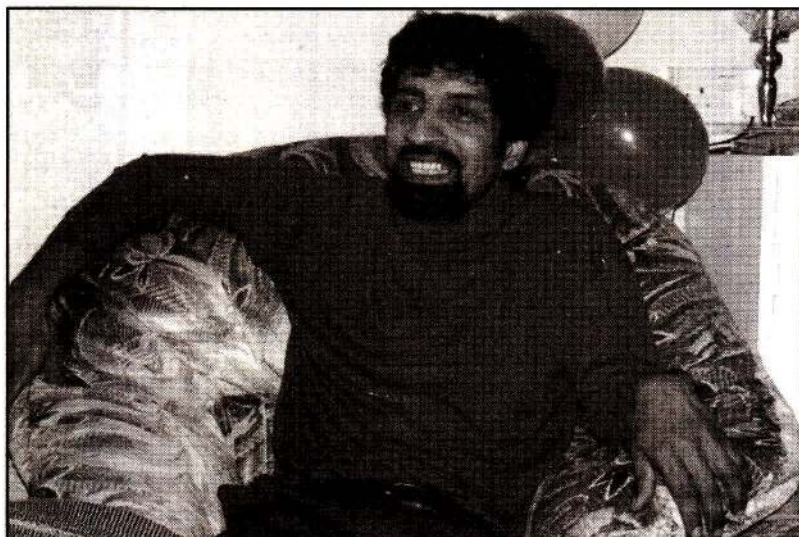
விடுதலைப்புலிகளின் வளர்ச்சி நிலையில் அவர்களின் தலைவர் பிரபாகரன்

பீடத்துக்குப் பக்கத்தில் அமைந்திருந்த வளாகத்தை இந்திய இராணுவம் தேர்ந்தெடுத்தது. அங்கு ஹெலிகாப்டர்கள் மூலம் படையிறக்கத் திட்டமிட்டது. அதே நேரம் இந்திய இராணுவம் எப்படியும் தன்னைக் கைது செய்ய முயற்சிக்கும் என்று பிரபாகரனுக்குத் தெரியும். அப்படிக்கைது செய்ய முயற்சிக்கும்பட்சத்தில் மருத்துவ பீடத்தின் வளாகம் அவர்களது தேர்வில் இருக்கும் என்றும் பிரபாகரனின் திறமையான போர்த்தந்திர அறிவு சொல்லியது. ஓரளவுக்கு இந்த நாளில்தான் இந்திய இராணுவத்தின் நடவடிக்கை அமையும் எனவும் அவர் சிந்தித்திருந்தார். ஆகவே பல்கலைக்கழகக் கட்டடத்துக்குள்ளும் அதையும் சுற்றிய மறைவான இடங்களிலும் விடுதலைப் புலிகளின் போராளிகள் நிறுத்தப்பட்டனர். பிரபாகரனும் தனது தளபதிகளுடன் இந்திய இராணுவத்தின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தார்.

1987ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 12ஆம் திகதி இருள் போகாத அதிகாலையில் தரை வழியே எழுபத்திரண்டு பேரைக்கொண்ட காலாட்படை ஒரு வழியாகவும் தொண்ணூற்று ஒன்று பேரைக் கொண்ட காலாட்படை இன்னொரு வழியாகவும் பிரபாகரனின் தளத்தை நெருங்க, ஹெலிகாப்டர் மூலம் நூற்று மூன்று அதிரடிப் படையினரும் முப்பது பேர் கொண்ட பதின்மூன்றாவது சீக்கியப்படைக் கொமாண்டோக்களும் இறக்கப்பட்டனர்.

நேதாஜி இராஜரட்ணம்

தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் முன்னாள் தளபதி சின்னையா சிவகுமார் (இராகவன்)

காத்திருந்த புலிகளிடமிருந்து மிக மோசமான பதிலை இந்திய இராணுவம் எதிர்கொண்டது. இதை அடேல் பாலசிங்கம் கீழ்வருமாறு எழுதுகிறார்... " they were met with ferocious and pitiless fire from waiting LTTE Machine guns" – The Will to Freedom, page 144 (காத்திருந்த விடுதலைப் புலிகளின் இயந்திரத்துப்பாக்கிகளிடமிருந்து ஆக்ரோஷமானதும், ஈன இரக்கம் அற்றதுமான தாக்குதலை அவர்கள் சந்தித்தனர்.) இந்த மோதலில் மிகப் பரிதாபகரமாக இந்திய இராணுவத்தினர் கரிசனையின்றிக் கொல்லப் பட்டனர். ஹெலிகாப்டரில் இருந்து இந்திய இராணுவம் தரையை நோக்கி இறங்கும்போது இடையில் வைத்தே குருவிகளைச் சுடுவதுபோல் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். பிரபாகரனைப் பிடிக்கவென தரைவழியாலும் வான் வழியாலும் வந்த 296 இந்திய இராணுவத்தினரில் இருவரைத்தவிர ஏனைய அனைவரும் புலிகளால் அழிக்கப்பட்டனர். இத்தாக்குதலில் பிரபாகரன், மாத்தையா, ஜோனி, பொட்டம்மான், யோகி, நடேசன் ஆகியோர் தலைமையில் விடுதலைப் புலிகள் பங்கு கொண்டனர்.

பிரபாகரனின் போர்த்தந்திரோபாயத்திற்கும் களமாடி வெல்லும் திறமைக்கும் இதுபோல் எத்தனையோ உதாரணங்களை எழுதலாம். அவரது திறமை அபாரமானதுதான். ஆனால் இன்றைய சூழ்நிலையில் அவர் விமர்சனத்துக்கு அப்பாற்பட்டவர் என விடுதலைப் புலிகள் விதிக்கும் நிபந்தனையே இங்கு இடிக்கும் விடயமாகும். விடுதலைப் புலிகளின் மிகப்பெரிய பலவீனமே விமர்சனங்களைக் கண்டு கோபம் கொள்ளுதல் தான் என நான் நினைக்கிறேன். அடுத்தது, அடுத்த இயக்கத்தவர்களைக் கொல்லும் கொள்கையை அவர்கள் கண்டிப்பாக நிறுத்த வேண்டும். அது அவர்களின் வளர்ச்சிக்கும் மக்களிடையே செல்வாக்கு உயரவும் சர்வதேசத்தில் நல்ல அபிப்பிராயம் எடுக்கவும் உதவும்.

பிரான்ஸில் ஈழப்போராட்டத்தைச் சுமந்தவர்கள்

உலகநாடுகளில் ஈழப்போராட்டத்தைச் சுமந்தவர்கள் என்று இந்தத் தலையங்கம் வந்து அதற்கான விபரங்களும் சேர்க்கப்பட்டிருந்தால் நான் மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பேன். ஆனால் எனது விரல்நுனிகளில் அப்படியொரு தகவல்களும் இல்லாததால் நான் வாழும் நாடான பிரான்ஸில் ஈழப் போராட்டத்துக்கு உயிர் கொடுக்க முயன்ற அமைப்புகள், இயக்கங்கள், தனிமனிதர்கள் பற்றி ஓரளவு முயன்று சிறிய தகவல்களைத் தருகிறேன்.

பிரான்ஸில் ஆரம்பத்தில் ஈழப்போராட்டத்துக்கான வேலை செய்தவர்களும் சரி, அதை ஆதரித்தவர்களும் சரி, மனசுத்தியுடனேயே இருந்தனர். அவர்களிடையே வேகமும் ஆர்வமும் இருந்தன. இயக்கங்களுக்காகத் தம்மை அர்ப்பணித்து வேலைகளிலும் பங்கெடுத்து உழைத்தவர்களில் பலர் தமது கையில் இருந்து பணம் கொடுத்தனர். ஈழத்துக்காக அவர்கள் செய்த வேலைகளைக் கொண்டு தாம் மற்றவர்களைவிடக் கொம்பு முளைத்தவர்கள்போல் வலம் வரவில்லை. மற்ற உறுப்பினர்களை மதித்தனர். மக்களிடம் ஆதரவு கேட்டபோது மரியாதை கொடுத்து நடந்தனர். மக்களும் மதித்தனர். இயக்கத்தவர்களை நண்பர்கள் போல் உபசரித்தனர். தமது நிலைமைக்கேற்ப இயக்கத்தவர்களுக்கு ஆதரவளித்தனர். தமது சூழ்நிலையை இயக்கத்தவர்களிடம் சொல்லிச் சமரசம் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. வெளிநாடுகளில் அப்போது வேலை செய்த இயக்கத்தவர்கள் கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தொண்டர்கள் போல் கையில் பத்திரிகைகளுடன் வீடுவீடாக அலைந்தனர். மக்களைத் தமது அஜமான்ர்கள் போல் மதித்தனர்.

ஆனால் ஈழத்தில் ரெலோ இயக்கத்தலைவர் சிறீசபாரட்ணம் விடுதலைப் புலிகளால் கொல்லப்பட்டவுடன் இங்கு பெரியதொரு சந்தேகம் எழுத்தான் செய்தது. ஓர் இயக்கத்தவனைப் பார்த்து மற்ற இயக்கத்தவன் சிறிது சிறிதாக விலகத் தொடங்கினான். நாட்போக்கில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்துக்கு வேலை செய்தவர்கள் தனியாகவும் மற்ற இயக்கத்தவர்கள் தனியாகவும் பிரிக்கும் போக்கு ஆரம்பிக்கத் தொடங்கியது. நாட்டிலும் சரி, இந்தியா விலும் சரி, விடுதலைப் புலிகளின் நாட்டாண்மை கையெடுக்கத் தொடங்கியதும் வெளிநாடுகளில் விடுதலைப்புலிகளுக்கு வேலை செய்தவர்கள் தாமும் நாட்டாண்மையாளர்களாக வளர முற்பட்டனர். விடுதலைப் புலிகளுக்காகப் பிரான்ஸில் நீண்ட காலமாக வேலை செய்து வரும் வேலும் மயிலும் மனோகரன் எல்லோருடனும் அனுசரித்துப் போகக்கூடியவராகவும் பிரச்சினைகளை இயன்ற அளவுக்குத் தீர்க்க விரும்புவவராகவும் இருந்தாலும் அந்த நாட்களில் விடுதலைப்புலிகளுக்காக வேலை செய்தவர்களில் ஒருவரான உதயன் என்பவர் பெரியதொரு நாட்டாண்மை போலவே

நடந்துகொண்டார். மற்ற இயக்கத்தவர்களுடன் அவர் பொறுமையாகக் கதைக்கவே மாட்டார். தான் பெரியதொரு அரசியல் சாணக்கியன் என்ற நினைப்புடனும் உலக அறிவில் தன்னை மிஞ்சிய ஆட்கள் இல்லை என்ற கனவுடனுமே கதைப்பார்.

இந்தியாவில் ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணிக்கும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் ஏற்பட்ட இணக்கப்பாட்டைத் தொடர்ந்து இங்கும் ஒற்றுமையாக வேலை செய்வது என்று முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. பிரான்ஸில் நடக்கும் ஒற்றுமை நடவடிக்கைக் கூட்டங்களுக்கு ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணி சார்பில் ஈரோஸ் இயக்கப் பிரதிநிதிகள், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் பிரதிநிதிகள், ரெலோ இயக்கப் பிரதிநிதிகள் கலந்து கொள்வர். ஏதோ சண்டைக்கு ஆள் அனுப்புவதுபோல் விடுதலைப் புலிகளில் இருந்து முக்கியமான ஒரு சிலர் அனுப்பப்படுவர். இக்கூட்டங்களில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப், ஈரோஸ், ரெலோ போன்ற இயக்கங்களை எப்படி மட்டம் தட்டுவது என்ற நோக்கிலேயே விடுதலைப் புலிகளின் பிரதிநிதிகள் கலந்து கொள்வர். ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணியின் செயலாளராக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-ஐச் சேர்ந்த மு.சிவதாஸ் செயற்பட்டார். இவரது பொறுமையான போக்கு ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணியை இழுத்துச் செல்லப் பெரிதும் உதவியது எனலாம்.

கிட்டத்தட்ட 1986ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் இயக்கக்காரர்கள் மக்களிடம் இருந்து அர்ப்பணிப்பைக் கோரினர். பணம் கொடுக்க முடியாதவர்கள் வற்புறுத்தப்பட்டனர், பயமுறுத்தப்பட்டனர், ஊரில் இருக்கும் இரத்த உறவினர்கள் தண்டிக்கப்படுவர் எனச் சவால் விட்டனர். முக்கியமாக விடுதலைப் புலிகள் மேற்கூறிய நடவடிக்கைகளில் முன்நின்றனர். பிரான்ஸில் வாழ்ந்தவர்களிடம் போர் நிதியாக ஒரு மாதச் சம்பளம் கேட்டனர். பலரும் பயத்தினாலோ அல்லது விருப்பத்தினாலோ கொடுக்க நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டனர். இயக்கத்தவர்கள் மக்களின் எஜமானர்கள் ஆயினர். இங்கும் விசாரணைகள் நடத்தப்பட்டன; கட்டளைகள் பிறப்பிக்கப்பட்டன. மாற்று இயக்கத்தவர்கள் துண்டுப் பிரசுரம் கொடுத்தாலோ அல்லது பொது இடங்களில் கூட்டம் வைத்தாலோ தமது இயக்க வேலைகளில் ஈடுபட்டாலோ விடுதலைப் புலிகளால் தாக்கப்பட்டனர். மாற்று இயக்கத்தவர்களின் வீடுகளுக்குள் புகுந்து பயமுறுத்தினர். பொதுக் கூட்டங்களில் கூட்டமாக வந்து தேவையில்லாத கேள்விகள் எழுப்பிக் கூட்டத்தைக் குழப்பினர். இப்போக்கு மிக உச்சநிலையை அடைந்து 1998க்குப் பிறகு சாதாரண நிலையை நோக்கி இறங்கியது. முக்கியமாகத் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் பிரான்ஸ் கிளைப் பொறுப்பாளராக இளங்கோ நியமிக்கப்பட்டபின் சிறிய மாற்றம் நிகழ்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லலாம். மிக அமைதியாகப் பழகுகின்றனர். மாற்றுக் கருத்தாளர்களின் கூட்டங்களுக்கு வருகிறார்கள். அங்கு பேசப்படும் கருத்துக்களை அமைதியாகக் கேட்கிறார்கள். முக்கியமாக எம் போன்றவர்களுடனும் பொதுமக்களுடனும் திரு என அழைக்கப்படும்

திருஞானகரன் போன்றவர்கள் இப்போதெல்லாம் ஆரோக்கியமாக விவாதிக்கிறார்கள். இப்போக்குத் தொடருமானால் நல்லதே.

இங்கு வேலை செய்த முக்கிய அமைப்புகளில் தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழுவினர் விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஆதரவாக இங்கு இயங்குவது எனத் தீர்மானித்தது பற்றியும் தமிழ் ஈழவிடுதலைப் பேரவை மூன்றாகப் பிரிந்து ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-க்காகவும், ஈரோஸுக்காகவும், ரெலோவுக்காகவும் வேலைசெய்ய முன்வந்ததுபற்றியும் முன்பு எழுதி இருக்கிறேன். இந்த நான்கு இயக்கங்களுக்காகவும் வேலை செய்யப் பலர் முன்வந்தனர். விடுதலைப் புலிகளுக்காக வல்வெட்டித்துறை சாந்தகுமார், வே.மனோகரன், முருகானந்தம், எமில்டன், சந்திரகுமார், திருஞானகரன் (திரு), த.நாதன், கஜன், லோறன்ஸ் திலகர் போன்றவர்கள் வேலை செய்தனர். ஈழப்புரட்சி அமைப்புக்காகக் குகன், ரஞ்சனி அந்தோனிப்பிள்ளை, தோழர் சுரேந்திரன், அழகிரி அந்தோனிப்பிள்ளை, மகேஸ்வரன், பால சுப்பிரமணியம் போன்றவர்கள் வேலை செய்தனர். முக்கியமாக 1983,84,85 ஆண்டுகளின் காலப் பகுதியில் ரஞ்சனி அந்தோனிப்பிள்ளை செய்த வேலைகள் கவனத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டும். அந்த நேரத்தில் அவரின் கணவர் அழகிரி அந்தோனிப்பிள்ளை இலங்கைச் சிறையிலும், பின் இந்தியாவிலும் என வாழ்ந்தார். பிரான்ஸில் நடக்கும் ஈழப்போராட்டம் சம்பந்தமான எந்த நிகழ்வுகளிலும் முன்னின்று உழைக்கும் பெண்ணாக ரஞ்சனி அந்தோனிப்பிள்ளையைக் காணலாம். ரெலோ இயக்கம் சார்பில் அ.நித்தியானந்தன், ச.சபாலிங்கம், காசிலிங்கம், வேலணையூர் பொன்னண்ணா போன்றவர்கள் வேலை செய்தனர். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கம் சார்பில் பாலகிருஷ்ணன், நற்குணானந்தன், மனோ என அழைக்கப்படும் மனோகரன், உமாகாந்தன், முத்துக்குமார், ஜெயராஜா, கணேசமூர்த்தி, தேவதாஸ், கண்ணாடி மோகன், சிவலிங்கம், மோகன், தர்மராஜா, தியாகநாதன் போன்றவர்கள் முன்னின்று வேலை செய்தனர். புளட் இயக்கச் சார்பில் இணுவில் கந்தசாமி, கிருஷ்ணமூர்த்தி, பரராஜசேகரன் போன்றவர்கள் வேலை செய்தனர்.

இயக்கத்துக்காக வேலை செய்தவர்கள் மட்டுமல்ல இங்கு வாழ்ந்த தமிழ் மக்களும் அழைக்கப்பட்டபோது கூட்டங்களுக்கும் ஊர்வலங்களுக்கும் வந்து தமது பங்களிப்பைச் செய்தனர். அதைவிட தமது உழைப்பில் ஒரு பகுதியை இயக்கங்களுக்குக் கொடுத்தனர். இன்றுவரை விடுதலைப் புலிகளுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஈழப் போராட்டம் சம்பந்தமாக வெளிநாடுகள் எங்கும் வாழ்கின்ற ஈழ மக்கள் இயக்கங்களுக்குக் கொடுத்த ஒத்துழைப்பு அபாரமானது. அவர்கள் வீதிகளில் இறங்கி ஈழத்துக் காகப் போராடவும் தயங்கவில்லை. இப்படி மக்கள் முன் வந்தது அவர்களின் இயல்பான உணர்வாக இருந்தாலும் காலப்போக்கில் அவர்கள் தலைமை வழிபாட்டுக்குத் தயார்ப்படுத்தப்பட்டனர். கேள்விகள், சந்தேகங்கள் எழுப்புவார்கள் மக்களுக்குத் துரோகிகளாகக் காட்டப்பட்டனர். முடிவு சபாலிங்கம் துரோகியாக்கப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

சபாலிங்கம் தமிழ் மாணவர் பேரவையை ஆரம்பித்து நடத்தியவர் களில் ஒருவர். தேசத்துக்கான தனது பங்களிப்பை அவர் எப்போதும் எங்கும் கொடுக்கத் தயங்கியதில்லை. எமது போராட்டம் சம்பந்தமாக அவரிடம் தெளிவான பார்வை இருந்தது. அவரிடம் சமரசப் போக்கு என்றுமே இருந்ததில்லை. அவர் பிரான்ஸ் வந்த பின்பும் எமது போராட்டத்தில் தனது பங்களிப்பைச் செய்தார். நேர்மையான விமர்சனங்களை வைத்ததாலும் கேள்விகளை எழுப்பியதாலும் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். சுட்டுக்கொல்லப்பட்டவரை வழமைபோல் சமூகவிரோதியாகவும், துரோகியாகவும் காட்ட முயற்சித்தனர். ஆனால் சபாலிங்கம் விடயத்தில் அந்த முயற்சி பலனளிக்கவில்லை. சபாலிங்கத்தைக் கொலை செய்ததன் மூலம் வெளிநாடுகளில் முற்போக்காகவும், ஈழப்போராட்டம் சம்பந்தமாக நிதானப் போக்குடனும் தலைமை வழிபாட்டை நிராகரிக்கும் போக்குடனும் மனிதநேயத்தைக் கடைபிடிப்பதாகவும் வாழ்ந்த புத்திஜீவிகளை எச்சரித்தனர். ஓரளவுக்கு இந்த எச்சரிக்கையைக் கண்டு பலர் பயந்துதான் போனார்கள். சபாலிங்கத்தின் கொலையால் எமது போராட்டத்துக்கும் தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கும் ஏற்பட்ட இழப்பு நிவர்த்தி செய்ய முடியாததாகும்.

நான் முதல் எழுதியதுபோல் ஆரம்பகாலத்தில் வெளிநாடுகளில் குறிப்பாக பிரான்சில் விடுதலைப் போராட்டத்துக்காக வேலை செய்ய வந்தவர்கள் இதயசுத்தியுடன் இருந்தனர். ஆனால் இன்று வெளிநாடுகளில் வியாபாரிகளின் கையில் சிக்கி இருக்கிறது விடுதலைப் போராட்டம். விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஆதரவளிப்பது போன்ற நடப்பில் இந்த வியாபாரிகள் ஆளையாள் விஞ்சி நிற்கின்றனர். விடுதலைப் புலிகளுக்குப் பணம் கொடுத்து அவர்களைத் திருப்திபடுத்திவிட்டுச் சமைகளை எல்லாம் சாதாரண மக்கள் தலையில் போடுகின்றனர் இந்த வியாபாரிகள். இவர்கள் நுகர்வு பொருட்களை விற்கும் விலைபற்றி யாரும் கண்டு கொள்வதில்லை. எனக்கு அதிசயம் என்னவென்றால் வெளிநாடுகளில் உள்ள வியாபாரிகள் அனைவரும் விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்களாக இருப்பதுதான். அதெப்படி ஒருவிதக் கருத்து வேறுபாடும் இல்லாமல் நூறு சதவீதம் அவர்கள் விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்களாக இருக்கின்றனர்?

எங்களுக்கெல்லாம் இயக்க வேலையுடன் கூடிய மற்றதொரு முக்கிய வேலை இங்கு வரும் ஈழ ஆதரவாளர்கள் எனச் சொல்லப்படும் இந்தியர்களைக் கொண்டு திரிவது. ஈழப்போராட்டம் தொடங்கியதன் விளைவாகப் பயனடைந்தவர்களில் இந்தியர்கள் அதிகம். குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டவர்கள். இலங்கைத் தமிழர்கள் வெளிநாடுகளில் அகதியானதால் இன்று உலகம் எமக்கு மட்டுமல்ல அவர்களுக்கும் கைக்குள் என்பதுபோல் ஆகிவிட்டது. ஈழத் தமிழர்களின் வெளிநாட்டு வாழ்வால் எத்தனை சினிமா நடிகைகள், நடிகர்கள், புத்திஜீவிகள், எத்தனை வியாபாரிகள் இன்று உலகம் பார்க்கின்றனர்? ஜனார்த்தனன், வைகோ, பழ.நெடுமாறன்,

ஸ்டாலின், பொதியவெற்பன் போன்றவர்கள் உண்மையாகவே விசுவாசமாக ஈழப் போராட்டத்தை நேசிப்பவர்கள். இவர்கள் போன்றவர்களை நான் இங்கு குறிப்பிடவில்லை. எத்தனை இலக்கியவாதிகள் உலக வலம் வந்துவிட்டனர். இதைவிடப் பகிடி எத்தனை வகை ஏமாற்றுத்தனமான சமய சுவாமிகளும் சாஸ்திரம் பார்ப்பவர்களும் வந்து போய் விட்டனர்.

தென்னிலங்கையில் இருந்து (சிங்களவர்களிடம் இருந்து) இறக்குமதி செய்யப்படும் பொருட்களை வாங்கமாட்டோம் எனப் பிடிவாதம் பிடித்த எம்மவர்கள் இந்தியாவிலும் பாகிஸ்தானிலும் கென்யாவிலும் பங்களா தேஷிலும் இருந்து இறக்குமதியாகும் உணவுப் பொருட்களையும் மரக்கறி வகைகளையும் பழ வகைகளையும் போட்டி போட்டு வாங்குகின்றனர். இந்தியத் தமிழ் சினிமாக்களுக்கு ஈழத்தில் விடுதலைப் புலிகளால் தடை, ஆனால் வெளிநாடுகளில் அதைப் பார்ப்பதற்கு நம்மவர்கள் முட்டி மோதுகின்றனர். இந்திய சினிமாப் பாடல்களுக்கு ஈழத்தில் தடை, ஆனால் வெளிநாடுகளில் பெரிய பெரிய கடைகள் போட்டு விடுதலைப்புலிகளே அதை விற்கின்றனர்.

பிரான்ஸில் மட்டுமல்ல, முன்பு இயக்கங்களுக்காக வேலை செய்தவர்களும் இங்கு வந்து வாழும் நாட்டில் ஈழத்துக்காகப் போராடியவர்களும் சிறையில் இருந்தவர்களும் ஈழப்போராட்டத்தின் போக்கால் அதிர்ச்சியடைந்தும், பயமுறுத்தப்பட்டும், துரோகிகள் ஆக்கப்பட்டும் இருப்பதால் அவர்கள் ஒதுங்கி ஒரு சிலர் சமய நடவடிக்கைகளிலும் ஒரு சிலர் இலக்கிய உலகிலும் பலர் எதிலும் பங்குகொள்ளாது குடும்பம் வீடு என்பதிலும் மூழ்கிப் போயுள்ளனர். ஈழத்தில் மட்டுமல்ல வெளிநாடுகளிலும் மக்கள் மௌனமாக்கப்பட்டுள்ளனர்.

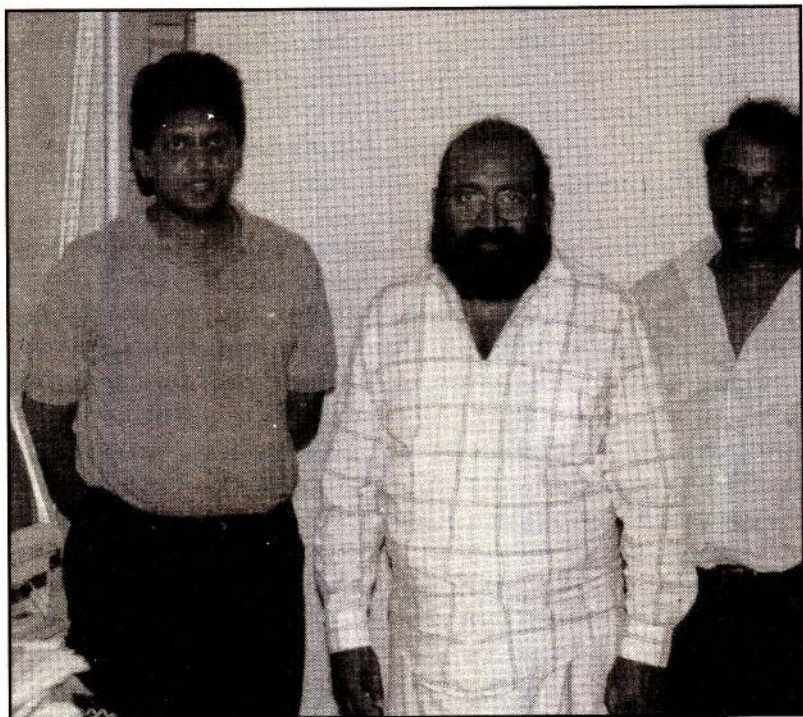
ஈழத்தின் பெயரால் சபாலிங்கம் மட்டுமல்ல, பாரிஸ் வீதியில் நாதன் எனப்படும் பேரின்பநாதன், கஜன் எனப்படும் கஜேந்திரன் கொன்று வீசப்பட்டனர். சுவிற்சர்லாந்து நாட்டில் ஓர் இளம் குடும்பம் கொல்லப்பட்டது. இவை போன்ற கொடுமையான செயல்கள் ஈழ விரும்பிகளுக்கு எப்படிப்பட்ட துயரமான செய்தி என்பதை யாராவது கணக்கில் எடுக்கிறார்களா?

ஈரோஸ் இயக்கத்தின் தந்தை; ரட்ணா எனப்படும் இரத்தின சபாபதியும் புல்பராஜாவும் 1998 நவம்பர், லண்டன்.

அந்நியத் தெருவில் தமது தாயகத்துக்காக அணிதிரளும் ஈழ மக்கள்.

உமாகாந்தன் இரா. ஜனார்த்தனன் ஆகியவர்களுடன் புஸ்பராஜா. 1993, பாரிஸ்

சிறுசிறு சாட்சியங்கள்

கருணாநிதி தி.மு.க.விலிருந்து எம்.ஜி.இராமச்சந்திரனை வெளியேற்றும் போது பிள்ளையார் பிடிக்கப்போகிறோம், இது குரங்கில் போய் முடியப்போகிறது என்று கனவிலும் நினைத்திருக்க மாட்டார். என்னடா ஒரு சினிமா நடிகன் தானே என அவர் போட்ட கணக்குத் தப்புக்கணக்காகி, வரலாறு எப்படியெல்லாம் புயலாக மாறி கருணாநிதியைத் தூக்கி மூலையில் போட்டது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விடயம். திண்டுக்கல்லில் தொடங்கிய எம்.ஜி.ஆரின் வெற்றி அவர் இறக்கும்வரை தோல்வியைக் கொடுக்கவில்லை. இந்த எம்.ஜி.ஆர் - கருணாநிதி வடாயில் இலங்கைத் தமிழர்களும் சிக்கிக் கொள்ளத் தவறவில்லை. அப்போது இளைஞர்களாக இருந்த நாங்களே எம்.ஜி.ஆர் - கருணாநிதி எனக் கட்சி பிரித்துக் கொண்டோம். எமது போராட்டம் குடு பிடித்திருந்த நேரத்தில் எம்.ஜி.ஆர் - கருணாநிதி பிரச்சினையும் எம்மிடையே குடு பிடித்தது. என்னைப் பொறுத்த வரை எமது வட்டத்திற்குள் ஏற்பட்ட பிரச்சினையைச் சொல்ல முடியும். கருணானந்தசிவம், பேபி சுப்பிரமணியம், கீரிமலை மகேந்திரன், காங்கேசன் துறை மகேந்திரன், பாப்பா மாஸ்டர் போன்றவர்கள் எம்.ஜி.ஆர் பக்கமாகவும், நான், கணேசமூர்த்தி, வண்ணை ஆனந்தன், கொக்குவில் சிவதாஸ், குணாளன், நந்தன், தையிட்டி தேவராசா போன்றவர்கள் கருணாநிதி பக்கமாகவும் கயிறு இழுத்தோம். இப்படி நாங்கள் குழம்பிக் கொண்டதை நினைத்தால் இப்போது வேடிக்கையாகவுள்ளது.

எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன் முதலமைச்சரான பின்பு ஒருமுறை கருணாநிதியைப் பிடித்துச் சிறையிலடைத்து விட்டார். உலகத்தமிழர் தலைவர் கருணாநிதியாக அவரை நாங்கள் கனவு கண்ட காலமது. 1978ஆம் ஆண்டு இச்சம்பவம் நடைபெற்றது. கருணாநிதியைச் சிறையில் அடைத்ததால் நாங்கள் கொதித்தெழுந்தோம். மாபெரும் எதிர்ப்பு ஊர்வலத்தை அறிவித்தோம். நான், வண்ணை ஆனந்தன், கொக்குவில் சிவதாஸ், சிவராஜா, கோவை நந்தன் போன்றவர்கள் முன்னின்று எதிர்ப்பு ஊர்வலத்துக் கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தோம். திருநெல்வேலிச் சந்தியில் இருந்து தொடங்கும் ஊர்வலம் யாழ் முற்றவெளியைச் சென்றடையும் எனவும் ஊர்வலத்தின் முடிவில் எம்.ஜி.ஆரின் கொடும்பாவியை (effigy) எரிப்பது எனவும் முடிவு செய்திருந்தோம். அனைத்துச் செய்திப் பத்திரிகைகளிலும் எமது அறிக்கையும் இச்செய்தியும் வெளியிடப்பட்டது. அந்த நாட்களில் வீரகேசரிப் பத்திரிகையின் யாழ்ப்பாண நிருபராகச் செல்லத்துரை இருந்தார். சிறந்த பத்திரிகையாளர். எவ்வளவு நட்பாகப் பழகினாலும் பத்திரிகைச்

செய்தி என்று வந்துவிட்டால் உள்ளதை உள்ளபடியே எழுதி விடுவார். அனைத்துக் கட்சிக்காரர்களாலும் மதிக்கப்பட்டவர். எமது ஊர்வலம் பற்றி அவர் எழுதிய செய்தி வீரகேசரியின் முன்பக்கச் செய்தியாக வெளிவந்தது.

திட்டமிட்டபடி ஊர்வல நாள் அன்று திருநெல்வேலிச் சந்தியில் மக்கள் திரண்டிருந்தனர். அளவுக்கு அதிகமாகப் பொலிஸார் குவிக்கப் பட்டிருந்தனர். எதிர்ப்புக் கோஷங்கள் எழுதப்பட்ட அட்டைகள், பதாகைகள் வழங்கப்பட்டன. கோஷங்கள், வசனங்கள் எழுதுவதில் சிவதாஸ் கைதேர்ந்தவர். அவர் எழுதிய கோஷம் ஒன்று இப்பவும் என் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. அருப்புக்கோட்டைத் தொகுதியில் எம்.ஜி.ஆர் வென்றிருந்தார். எம்.ஜி.ஆரின் வலதுகரமாக விளங்கிய கே.ஏ.கிருஷ்ண சாமி பாளையங்கோட்டைத் தொகுதியில் வென்றிருந்தார். சென்னைத் தொகுதியில் கருணாநிதி வென்றிருந்தார். இவைகள் அர்த்தப்பட “அருப்புக்கோட்டையும் பாளையங்கோட்டையும் சென்னைக் கோட்டையில் என்னடா சேட்டை” என அவர் எழுதிய எதிர்ப்புக் கோஷம் எல்லோரையும் கவர்ந்தது.

நாங்கள் எதிர்பார்த்ததைவிட ஊர்வலத்துக்குக் கூட்டம் அதிகமாக வந்து இருந்தது. ஊர்வலம் தொடங்கும் நேரம் நெருங்கிய வேளையில் யாழ்ப்பாணம் பொலிஸ் அதிபர் வந்து “யார் ஊர்வல ஏற்பாட்டாளர்கள்?” என்று விசாரித்தார். நானும் வண்ணை ஆனந்தனும் முன் சென்றோம். தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட பொலிஸ் அதிபர் ஊர்வலத்துக்கு அனுமதி கேட்கப்படவில்லை என்றும் அதனால் ஊர்வலம் போவது தடை செய்யப்பட்டுள்ளது என்றும் கூறினார். எல்லோரையும் கலைந்து போகும்படி எங்களை அறிவிக்கும்படியாகக் கேட்டார். நீண்ட நேரம் பொலிஸ் அதிபருக்கும் எமக்கும் வாக்குவாதம் நடந்தது. நாங்களும் விடுவதாக இல்லை; அவரும் மசிவதாகத் தெரியவில்லை. ஒரு மூலையில் போய் பொலிஸ் வண்டியில் உள்ள தொடர்பு சாதனத்தில் யாருடனோ கதைத்துவிட்டு வந்த பொலிஸ் அதிபர் யாழ்ப்பாண எல்லைக்குள் ஊர்வலம் போக அனுமதிக்க மாட்டோம், நீங்கள் வேறு வழியால் ஊர்வலம் செல்லலாம் என்றார். இறுதியில் ஊர்வலம் யாழ் பல்கலைக்கழக வழியாகச் சென்று திருநெல்வேலிச் சுடுகாட்டில் முடிவது என சமரசம் செய்யப்பட்டது. இது எமது போராட்டமல்ல. எம்.ஜி.ஆரின் நடவடிக்கைக்கு நாங்கள் காட்டும் எதிர்ப்பின் அடையாளமே எனக் கூறி வண்ணை ஆனந்தன் அந்த முடிவை நியாப்படுத்தினார். உண்மையாகவே எமது போராட்டம் சம்பந்தமான பெரியதொரு பிரச்சினையல்ல இது என்பதை உணர்ந்து நாங்களும் ஒப்புக் கொண்டோம். ஊர்வலத்தின் முடிவில் எம்.ஜி.ஆரின் கொடும்பாவி கொழுத்தப்பட்டுச் சிலரின் உரையுடன் அனைத்தும் முடிவடைந்தது என நினைத்தோம். ஆனால் புதியதொரு பிரச்சினை கிளம்பியது.

இந்த ஊர்வலத்தால் புண்பட்ட எம்.ஜி.ஆர். ரசிகர் மன்றத்தினர் ஒன்று கூடித் தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தது மட்டுமல்லாது அவர்கள் இரண்டு பிரிவாகப் பிரிந்து எனது வீட்டுக்கு முன்பும் வண்ணை ஆனந்தன் வீட்டுக்கு முன்பும் எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டம் செய்வது எனவும் முடிவெடுத்தனர். எனது வீட்டுக்கு முன்னால் ஆர்ப்பாட்டம் செய்த இளைஞர்களில் சிலர் எனக்குத் தெரிந்தவர்களாக இருந்தனர். தமிழ் மக்களுடைய போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட தனால் உங்களமீது நிறைய மரியாதை இருக்கிறது. உங்களுக்கேன் இந்தியப் பிரச்சினை என ஒரு பக்கச் சார்பாகக் கதைத்தனர். கீரிமலை இராஜரட்ணம், தையிட்டி வைத்தீஸ்வரன் போன்றவர்கள் முன்னின்றதை அவதானித்தேன். இன்னொரு நாளில் இவர்கள் அனைவரும் கூடி என்னுடையதும் வண்ணை ஆனந்தனினதும் கொடும்பாலிகளை எரித்தனர் எனக் கேள்விப்பட்டேன். அவர்களுடைய சுதந்திரத்தை நான் மதிப்பதனால் எனது மௌனமே இதற்குப் பதில். நான் அந்த விடயத்தை அன்றே மறந்துவிட்டேன்.

○

1989ஆம் ஆண்டு இந்திய இராணுவம் தமிழ்ப்பகுதியில் நிலை கொண்டிருந்த வேளையில் நான் இலங்கையின் அதிகாரத்துக்குத் தெரியாமல் அங்கு போய் வந்ததை முன்பு குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அங்கு நான் நின்ற காலத்தில் ஒரு பயங்கர நிகழ்வில் இருந்து தப்பித்துக் கொண்டதை இப்போது நினைத்தாலும் அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது. யாழ்ப்பாணம் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் முகாமில் இருந்து கரவெட்டி முகாமுக்கு ஏதோ காரியமாகப் புறப்பட்ட ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போராளிகளுடன் பொழுது போக்காக நானும் போய் வரலாம் எனத் தீர்மானித்தேன். தேவையான அளவுக்கு ஆயுதங்களுடனும் சிறந்த பாதுகாப்புடனும் புறப்பட்ட அந்த வெள்ளை ஹைஏஸ் வானில் போவதற்கு எனக்குத் தயக்கம் இருக்கவில்லை. கரவெட்டி முகாமில் யோகா பொறுப்பாக இருப்பதால் அவரையும் பார்த்து வரலாம் என்பது எனது பயணத்திற்கான மற்றக் காரணம்.

யோகா எனப்படும் யோகராஜா தொண்டமானாற்றைச் சேர்ந்தவர். இவர் நீண்ட காலமாக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனருடன் வேலை செய்தவர். 1983ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் வெலிக்கடைச் சிறையில் நடந்த படுகொலையின் போது இவரையும் அடித்து மண்டையில் கோடாலியால் கொத்தி இறந்து விட்டார் எனப் பிரேதங்களுடன் கொண்டு வந்துப் போட்டுவிட்டனர். பின்பு அங்கு வந்த இராணுவத்தின் முன்னிலையில் இறந்தவர்களின் உடல்கள் சிறைச்சாலை வாகனத்தில் அள்ளிப் போடப்பட்டபோது யோகராஜாவின் உடலில் உயிர் இருப்பதை அவதானித்த ஒரு முஸ்லிம் இராணுவ அதிகாரி அவரை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு செல்ல உத்தரவிட்டார். அன்று அந்தக் கொலைக்கும்பலின் கைகளில் அகப்பட்ட பின் உயிர்தப்பிய ஒரே ஒரு நபர் யோகராஜா மட்டுமே. இப்பவும் அவரது உச்சந்தலையில் கோடாலிக் கொத்தின் பெரியதொரு, நீண்ட, ஆழமான வடு உள்ளது. இதேபோல் பாக்கு நீரிணையில் படகொன்றில் போராளிகளுடன் போன போது கடற்படையால் தாக்கப்பட்டுப் படகு மூழ்கடிக்கப்பட்டது.

இவருடன் போன போராளிகள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டனர். யோகா மட்டும் உயிர்தப்பி நீந்தி கரைவந்து சேர்ந்தார். அவரது உயிர் உத்தர வாதமானது. இவரது சகோதரி ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் ஆதரவாளரான சங்கரின் மனைவியாகும். சங்கரைத் தேடிச் சென்ற புலிகள் யோகராஜாவின் சகோதரியான சங்கரின் மனைவியைக் கொன்று வீசினர். 'தமிழீழம் சிவக்கிறது' என்னும் புத்தகம் ஒன்று பழ.நெடுமாறனால் எழுதி வெளியிடப்பட்டது. இப்புத்தகத்தின் 255ஆம் பக்கத்தில் பெண் ஒருவர் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனால் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டு அதனால் புத்தி பேதலித்தது பற்றி எழுதும்போது "பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும் என்பர். ஆனால் கொலைகாரக் கும்பலிடம் அந்த இரக்கம்கூட இல்லை. பெண் என்றும் பாராமல் கொடிய சித்திரவதை செய்யும் கல்நெஞ்சர்களாக அவர்கள் இருந்தனர்" எனக் கவலைப்பட்டு எழுதியுள்ளார். அந்தச் சம்பவம் உண்மையானால் அந்தப் பெண் பட்டிருக்கக் கூடிய வேதனையை நான் புரிந்துகொள்கிறேன். அந்தப் பெண்ணின் கதிக்காக நான் வருந்துகிறேன். அதேநேரம் யாழ்ப்பல்கலைக்கழக மாணவி தியாகராஜா செல்வநிதி (செல்வி), சங்கரின் மனைவி போன்ற பெண்கள் புலிகளால் கொல்லப்பட்டதற்கும், புலிகளால் சித்திரவதை செய்யப்பட்டதற்கும் யார் கேள்வி எழுப்புவது? இதற்குப் பழ.நெடுமாறன் என்ன பதில் செல்வார்?

நாம் போகும்போது வல்லைவெளியால் போனோம். நாங்கள் கரவெட்டி முகாமில் இருந்து திரும்பும்போது, "வந்த பாதையால் போக வேண்டாம். பாதை மாத்திப் போங்கள்" என வாளை ஓட்டி வந்த ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போராளிக் குச் சொன்னேன். நாங்கள் எதுவிதப் பிரச்சினையும் இல்லாமல் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தோம். வந்தபின் கிடைத்த தகவல் என்னைத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அதாவது வல்லைவெளியில் யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த வெள்ளை ஹைஏஸ் வான்மீது மறைந்திருந்து புலிகள் தாக்கியதில் வானில் பயணம் செய்தப் பலர் கொல்லப்பட்டதாகவும் அந்த வான் பயணிகளை ஏற்றி வந்த வான் எனவும் தெரிய வந்தது. நாங்கள் ஹைஏஸ் வானில் வல்லைவெளியால் போவதைப் பார்த்த அவர்கள் எமது வருகைக்காகக் காத்திருந்து எமது வெள்ளை வானே திரும்ப வருகிறது என நினைத்துத் தாக்கி இருக்கலாம் என்பதே எனது திடமான நம்பிக்கை. எனது கணிப்பு சரியோ தவறோ, யாருக்கோ விடுதலைப் புலிகள் வைத்த குறியில் அப்பாவிப் பொதுமக்கள் அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்டனர். எதற்கோ தெரியவில்லை நெஞ்சு கனத்தது.

○

இலங்கை என்னும் அந்தச் சிறிய தீவில் கடந்த பல சதாப்தங்களாக நடந்து வரும் மனித உரிமை மீறல்களின் பாதிப்பு மிகக் கொடுமையானதாகும். அரசு படைகளாலும், சிங்கள - தமிழ் இயக்கங்களாலும் மிகக் கொடுமையாகக் கொல்லப்பட்டவர்கள், வாழும் உரிமை பலாத்காரமாக மறுதலிக்கப் பட்டவர்கள் என எத்தனையோ பேர்களின் கொலைகளை ஆங்காங்கு

முடிந்தளவு பதிவுசெய்து, எனது கண்டனத்தை அல்லது துயரத்தை வெளிக் காட்டி உள்ளேன். எல்லோரும் எல்லார் பற்றியும் சிந்திப்பவர்களாக இருப்பதில்லை. ஒரு சிலரே மற்றவர்கள் பற்றியும் மற்றவர்களின் வாழ்வு பற்றியும் சிந்திக்கும் சமூக அக்கறை கொண்டவர்களாக இருக்கின்றனர். ஈழப் போராட்டம் சம்பந்தமாகச் சிந்திக்காதவர்கள், அதுபற்றி அக்கறை கொள்ளாதவர்கள், ஈழப் போராட்டத்தால் வியாபாரியானவர்கள் யாரும் கொல்லப்பட்டதில்லை, சுடப்பட்டதில்லை, கொடுமைப்படுத்தப்பட்டதில்லை. ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்து அதில் அக்கறை கொண்டு அதில் தனது பங்களிப்பை உணர்ந்து குடும்பங்களையும், உறவுகளையும், உத்தியோகத்தையும், படிப்பையும் மேலும் பலவற்றையும் இழந்து போராட முன்வந்தவர்களே கொல்லப்பட்டனர். ஈழப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவாகப் பேசியவர்கள், செயற்பட்டவர்கள் முரண்பாடு என்ற பெயரில் கொல்லப்பட்டனர். தனது, தன்னைச் சூழ்ந்த சமூகம் என்று சிந்தித்தவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். என் போன்றவர்கள் இன்று எம்மவர்களாலேயே சரியாகவும் பிழையாகவும் விமர்சிக்கப்படுகிறோம். எம் போன்றவர்களைக் கொல்ல வேண்டும் என விரும்பும் ஒரு சில பேரும் இருக்கின்றனர். ஏன் என்றால் நாங்கள் நமது சமுதாயம்பற்றிச் சிந்திக்கிறோம். எமக்காப் போராடவந்த இயக்கங்களின் தவறுகளை மக்கள் நலன் கருதிச் சுட்டிக் காட்டுகிறோம்.

வெளிநாட்டுக்கு வந்துவிட்டோம் எனப் பெருமூச்சு விட்டு முருங்கைக் காயைப் பற்றியும், பருப்பைப் பற்றியும், சீட்டுப்பணம் பற்றியும், கோவில் திருவிழாக்களில் சேட்டைக் கழற்றி விட்டு நிற்பது பற்றியும் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் போல் அல்லாமல், எம்.ஜி.ஆர் படத்துக்குக் காசு கொடுத்து ரிக்கற் எடுத்து விசிலடிப்பதுபோல் இயக்கங்களுக்குக் காசு கொடுத்துவிட்டு விடுதலைப் போராட்டத்தைச் சினிமா பார்ப்பதுபோல் பார்த்து ஆமி எத்தனை பேர் செத்தான் எனக் கேட்டு விசிலடிக்காமல் நாங்கள் இருப்பது மற்றவர்களுக்கு எரிச்சலாக இருக்கிறது. போரில் சாவது சிங்கள ஆமியாக இருந்தாலென்ன தமிழ்ப் போராளியாக இருந்தாலென்ன அவர்களும் யாரோ ஒரு தாய் பெற்ற பிள்ளைதானே. போராட்டத்தைத் தீயாக்க எங்களால் முடியாது. நாங்கள் புத்தியோடு இருப்பதே நாங்கள் விடுதலைப் போராட்டத்துக்குச் செய்யும் துரோகமாக கருதப்படுகிறது. சிந்திக்காமல், கேள்வி கேட்காமல் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, தலைவரின் படத்தை வீட்டில் மாட்டிவிட்டு இருந்தால் போதும், தேசபக்தர் ஆகிவிடலாம் என்கிற சூத்திரம் எவ்வளவு கொடுமையானது என்பது யாருக்கும் புரியாத ஒன்றாகும்.

மறுபக்கத்தில் வேறுபலர் நாட்டிலிருந்த காலத்தில் எமது போராட்டத்தில் எதுவித பங்களிப்பும் கொடுக்காது படிப்பு, தொழில் என வாழ்க்கையில் முன்னேறுவதற்கான தானுண்டு, தன் தொழிலுண்டு என்னும் சுயநலத் துடன் வாழ்ந்து விட்டு வெளிநாடுகளுக்கு வந்த பின் உடையின் மடிப்புக்

கலையாமல் அரசியல் செய்பவர்களும், எதுவுமே செய்யாமல் பங்கருக்குள் வாழ்வது போல் வாழ்ந்து கொண்டு, பொது மக்களுக்கு இவர்கள் யார் என்று இனம் காண முடியாதவர்கள், இனம் காட்ட விரும்பாதவர்கள் பேனையை யும் பேப்பரையும் கையில் வைத்துக்கொண்டு நாகரிகமாக வெருட்டுவதும், ஆயிரம் நொட்டைகள் சொல்வதும் தங்களை இரட்சகர்களாக காட்டி வேடம் போடும் கூத்தாடிகளும் இங்கு இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நான் மேலே எழுதியதுபோல் தனது சமூகம் பற்றியும் தன்னைச் சுற்றியுள்ள சமூகம் பற்றியும் அக்கறையுடன் சிந்தித்துச் செயற்பட்டுக் கொல்லப்பட்ட (பாதிக்கப்பட்ட) அனைவருக்காகவும் அவர்கள் எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் நாம் குரல் கொடுப்போம். எமது கண்டனத்தைத் தெரிவிப்போம். அந்த வகையில் மிக அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்ட விஜே குமாரதுங்கா, தயா பத்திரானா, நிச்சார்ட் டீ சொய்ஸா, ராஜனி திராணகம், கதிரமலை, கந்தசாமி, ஆனந்தராஜா, பஞ்சலிங்கம், ஏ.கே.அண்ணாமலை, மதுரபுலிகே லயனல் ஆகியவர்களின் கொலைகளை இங்கே நாம் உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். முக்கியமாக இவர்கள் ஆயுதமில்லாமல் மக்களுக்காகப் போராடிக் கொல்லப்பட்டவர்களில் சிலர் என்பதால் இக்கொலைகள் மனித நேயம் மிக்கவர்களின் மனதை வேதனைக்குள்ளாக்கியது.

ஐக்கிய சோசலிச முன்னணியின் (United Socialist Alliance) தலைவராக விளங்கிய விஜே குமாரதுங்கா தமிழ் மக்களுடைய நியாயப்பூர்வமான போராட்டத்தை நிதானமான அரசியல் பார்வையில் பார்த்து அது சம்பந்தமான அணுகுமுறையில் நேர்மையாக நடந்து கொண்ட சிறந்த மனிதராகும். யாழ் குடா புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்த காலத்தில், யாழ்ப்பாணம் விஜயம் செய்த முதலாவது சிங்கள நல்லெண்ணக் குழு விஜே குமாரதுங்கா தலைமையில் சென்ற குழுதான். இக்குழு 1986ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 21ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணம் சென்று விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் களில் ஒருவரான கிட்டுவுடன் தொடர்பு கொண்டு தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் துயரங்களைக் கேட்டறிந்தது. பின்பு விஜே குமாரதுங்கா தனது மனைவி சந்திரிகாவுடன் தமிழ் நாடு சென்று அங்கிருந்து ஈழப் போராளிகள் அமைப்பு களின் தலைவர்களைச் சந்தித்துத் தனது ஆதரவைத் தெரிவித்தார். நாட்டுக்கு நல்லதொரு தலைவர் உருவாக உள்ளார் என்று சிங்கள - தமிழ் மக்கள் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். மக்களின் நம்பிக்கையில் இடி விழுந்ததுபோல 1988ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 16ஆம் திகதி விஜே குமாரதுங்கா மக்கள் விடுதலை முன்னணியினாரால் (ஜே.வி.பி) கொல்லப்பட்டார்.

கொழும்பு பல்கலைக் கழகத்தின் சுதந்திர மாணவர் சங்கத் (Independent Students' Union - ISU) தலைவராகவும் நல்ல முற்போக்கு எண்ணங்கள் கொண்டவராகவும் விளங்கியவர் தயா பத்திரானா என்ற பல்கலைக்கழக மாணவர். அவர் அரசு செய்த மனித உரிமை மீறல்களையும் ஜே.வி.பி. செய்த

மனித உரிமை மீறல்களையும் வெளிக் கொணர்ந்து போராடியது மட்டுமல்லாது மாணவர்கள் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட அத்துமீறல்களுக்கு எதிராகவும் போராடினார். 1986 காலகட்டங்களில் ஜே.வி.பி. செய்த அநியாயங்களைப் பயமின்றி எதிர்த்தவர். இவரைக் கடத்திச் சென்ற ஜே.வி.பி. இயக்கத்தவர்கள் 1986ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 15ஆம் திகதி பிலியந்தலவில் வைத்துக் கழுத்தறுத்துக் கொன்றனர். ஆரம்பத்தில் இக்கொலைக்கு அவர்கள் உரிமை கோரவில்லை. பின்பு ஜே.வி.பி.யைச் சேர்ந்த மகிந்தபால என்பவரே இக்கொலைக்குப் பொறுப்பு என உறுதி செய்யப்பட்டது.

○

1989களில் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் சரீரக் கூறுபாடு (Anatomy) விரிவுரையாளர் ஒரே ஒருவரே இருந்தார். அவர்தான் ராஜனி திராணகம. தீவிரமான மனித உரிமைவாதியும் பெண்நிலைவாதியுமான இவர் நிர்மலாவின் தங்கை ஆவார். இந்திய இராணுவம் பற்றியும் விடுதலை இயக்கங்கள் பற்றியும் (முக்கியமாக விடுதலைப் புலிகள்) துணிவுடன் விமர்சனம் வைத்தது மட்டுமல்லாது தனது கருத்துக்களை அல்லது விமர்சனங்களை இராஜன் ஹூல், தயா சோமசுந்தரம், கே. சிறீதரன் ஆகிய தனது பல்கலைக்கழக சகாக்களுடன் சேர்ந்து 'முறிந்த பனை' என்னும் புத்தகத்தினூடாக வெளி வைத்தார். மிக நட்பாகவும் மிகுந்த நாகரிகத்துடனும் மாணவர்களுடனும் மற்றவர்களுடனும் பழகக் கூடிய விரிவுரையாளர் இவர். 1989ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 21ஆம் திகதி ஆயுதம் தாங்கியவர்கள் இவரைச் சுட்டுக் கொன்றனர். நியாயமற்ற இக்கொலையை யாருமே உரிமை கோரவில்லை. ஆனால் விடுதலைப் புலிகளே இக்கொலையைச் செய்தனர் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விடயம்.

○

இலங்கை ரூபவாஹினி தொலைக் காட்சியில் செய்தி வாசித்தவரும் சிறந்த பத்திரிகையாளரும் மனித உரிமைவாதியுமான நிச்சார்ட் டி சொய்ஸா 1990ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 18ஆம் திகதி அவரது வீட்டில் வைத்துச் சீருடை அணிந்த அரச காவலர்களால் கடத்தப்பட்டார். அடுத்த நாள் 19ஆம் திகதி இவரது நிர்வாண உடல் மொறட்டுவ கோறலவல கடற்கரையில் கரையொதுங்கியது. இவரது கொலைக்கு அரசாங்கமும் அரச படைகளுமே காரணம். முக்கியமாக இக்கொலையின் சூத்திரதாரி அன்றைய ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவாகும். அவர் செய்த அரசியல் துஷ்பிரயோகங்கள் சம்பந்தமாகவும் அவர் செய்த மனித வன்முறைகள் பற்றியும் வெளிக் கொணர்ந்தது மட்டுமல்லாது பிரேமதாசா பற்றிய ஒரு கேலி நாடகத்தையும் டி சொய்ஸா போட்டார். இவரைக் கடத்திச் சென்ற ஆறு பொலிஸாரில் மூத்த பொலிஸ் அத்தியட்சகர் குணசிங்காவும் ஒருவர். குணசிங்காவும் பிரேம தாசாவும் மிக நெருக்கமானவர்கள். நிச்சார்ட் சொய்ஸா கைது செய்யப் பட்டதைப் பொலிஸ் தலைமையகம் அவருடைய தாயார் டொக்டர் சரவணமுத்து மனோராணிக்கு மறுத்துவிட்டது. இக்கொலை பற்றி வேதனையுடன் "இலங்கையில் மிகவும்

அதிர்ஷ்டக்காரத் தாய் நான்தான். காரணம் எனது மகனுடைய உடலாவது எனக்குக் கிடைத்தது” எனக் கூறினார் டி.சொய்ஸாவின் தாயார்.

○

யாழ்ப்பாணத்தில் சர்வோதய இயக்கத்தின் அமைப்பாளராகப் பணிபுரிந்த கதிரமலை மனிதாபிமானம் மிக்க சமூக சேவகராகும். ஏழை மக்களுக்காக நல்ல பல பணித்திட்டங்களைப் போட்டு வேலை செய்தவர். இவர் 1986ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 25ஆம் திகதி ஈரோஸ் இயக்கத்தவர் களால் கைது செய்யப்பட்டு 26ஆம் திகதி மின்கம்பத்தில் கட்டி சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். ஈரோஸ் இயக்கத்தவர்களுக்குப் பயிற்சித் திட்டங்கள் செய்பவர்கள், சர்வதேச சமூக சேவை நிறுவனங்களுடன் வேலை செய்பவர்களைக் கண்டால் பூனையைக் கண்ட நாய் போல் ஆகிவிடுவர். தமிழ் அகதிகள் புனர்வாழ்வுக் கழக (TRRO - ரி.ஆர்.ஆர்.ஓ) தொடக்கவாளர்களில் ஒருவரும் சமூக சேவையாளருமாகிய கே. கந்தசாமி 1988ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 19ஆம் திகதி ஈரோஸ் இயக்கத்தவர்களால் கடத்தப்பட்டு பின் அவரின் உடல் மலக்கழிவுக் கிடங்கில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது. ஈரோஸ் இயக்கத்தவர்களால் திருகோணமலை மாவட்ட அபிவிருத்தி அமைப்பு (Trincomalee District Development Foundation - TDDF - ரி.டி.டி.எஃப்) என்னும் பெயரில் சில வேலைகள் செய்யப்பட்டன. இதற்குத் தடையாக கந்தசாமி இருந்ததாக ஈரோஸ் இயக்கத்தவர்கள் சொல்கின்றனர். 1988ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 31ஆம் திகதி கந்தசாமியைச் சந்தித்த ஈரோஸ் இயக்கத்தின் பிரதிநிதிகள் தங்கள் அபிவிருத்திப் பணிகளுடன் ஒத்துழைக்கும்படிக் கேட்டதாகவும் அப்படி ஒத்துழைக்கவில்லையாயின் கதிரமலைக்கு நடந்த கதையே நடக்கும் என மிரட்டியதாகவும் ரி.ஆர்.ஆர்.ஓவுக்குச் சமர்ப்பித்த இரகசிய அறிக்கையில் கந்தசாமி குறிப்பிட்டிருந்தார். இது மட்டுமல்லாது ஈரோஸ் இயக்கத்தவர்களுக்கும் கந்தசாமிக்கும் இடையே பல தடவைகள் அபிவிருத்திப் பணிகள் சம்பந்தமாக முரண்பாடுகள் இருந்ததாகச் சொல்லப் படுகிறது. கந்தசாமியின் கொலைக்கும் ஈரோஸ் இயக்கத்துக்கும் சம்பந்தம் உண்டா என ஈரோஸ் இயக்கத்துக்காகப் பிரான்ஸில் வேலை செய்த அழகிரியிடம் கேட்டபொழுது நிச்சயமாக இல்லை என மறுத்த அவர், அப்படி அந்தக் கொலையை ஈரோஸ் செய்திருந்தால் அதைப் போல் முட்டாள்தனமான காரியம் வேறு ஒன்றுமே இருக்காது எனத் தெரிவித்தார். சங்கர் ராஜிக்கும் இக்கொலைக்கும் சம்பந்தம் இல்லையென ஈரோஸ் இயக்கத்தில் வேலை செய்தவர்கள் மறுக்க முடியுமா?

○

1981ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 1ஆம் திகதி கொல்லப்பட்ட யாழ்ப்பாண அரசாங்க அதிபர் பஞ்சலிங்கம், வீணாகக் கொல்லப்பட்ட யாழ்ப்பரியோவான் (St. John's) கல்லூரி அதிபர் ஆனந்தராஜா, 1989ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 14ஆம் திகதி கொல்லப்பட்ட 'புதிய சமாசமாஜக் கட்சி'ப் பிரமுகர் அண்ணாமலை ஆகியவர்கள் விடுதலைப் புலிகளால் கொல்லப்பட்டனர்.

இவர்களில் யாரும் தேசத்துக்கான போரில் துரோகம் செய்தவர்கள் இல்லை. பொடியளுடைய அதிகார வக்கிரத்துக்குப் பணிய மறுத்திருப்பர், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் உடன் கதைத்திருப்பர், இந்திய இராணுவத்துடன் உரையாடி இருப்பர், இவை போன்ற 'இராஜத் துரோகமே' இவர்கள் செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டிருப்பர். இக்கொலைகள் தொடர்ந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. கோப்பாய் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி அதிபர் நடராசா சிவடாட்சம் 2005ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 11ஆம் திகதி கொல்லப்பட்டார். யாழ் மத்திய கல்லூரி அதிபர் அடுத்த நாளான 12ஆம் திகதி கொல்லப்பட்டார். கோப்பாய் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி அதிபர் விடுதலைப் புலிகளின் தீவிர ஆதரவாளர் என்பதால் புலிகளுக்கு எதிரான குழுக்களாலோ அல்லது அரச படைகளாலோ கொல்லப்பட்டார். மத்திய கல்லூரி அதிபர் அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவானந்தாவுடன் தொடர்பாக இருந்தார் என்பதனால் புலிகளால் கொல்லப்பட்டார் என்று கொலைக்காகக் கூறப்படும் நியாயப்படுத்தல்களை விசாரணை செய்யாத மனிதர்கள் நிறைந்த பிணம் தின்னும் பூமியான அங்கு கல்விமாண்களும், தேசத்தின் புத்திஜீவிகளும், சமூக சேவையாளர்களும் ஈழப் போராட்டத்தில் சுண்டக் காய் ஆயினர். மௌனமாக்கப்பட்ட ஈழ மக்கள் வெறும் சோற்றுக்காக மட்டுமே வாய் திறக்கின்றனர்.

○

இலங்கையில் உள்ள சுதந்திர வர்த்தக வலயம் (Free Trade Zone) கட்டுநாயக்காவில் உள்ளது. இங்கு வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் கொத்தடிமைகளாகவே நிர்வாகிகளால் நடத்தப்படுகின்றனர். இந்த வலயத்திற்குள் தொழிற் சங்கங்கள் இயங்க முடியாது. தொழிலாளர் களுக்குப் பதிலாக ஒரு சட்ட ஆலோசனை மையம் மட்டுமே உண்டு. முதலாளிமார்களால் நினைத்த நேரத்தில் வெளியே எறியப்படும் தொழிலாளர்களும் பாதிக்கப்படும் தொழிலாளர்களும், பயனடைவது இந்தச் சட்ட ஆலோசனை மையம் மூலமாகவே. இம்மையத்தில் இயங்கிய வழக்கறிஞர்களில் மதுரப்பிலிகே லயனல் (Madurappulige Lionel) மனிதாபிமானமுள்ள, தொழிலாளர்களுடன் அன்பாகப் பழகக் கூடிய, அவர்களின் துயரங்களில் பங்கு கொள்ளக்கூடிய சட்ட ஆலோசகராகும். இவருக்கு ஜே.வி.பி.யினருடன் தொடர்பிருப்பதாகக் குற்றம் சாட்டிய பொலிஸார் 1989ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 27ஆம் திகதி இவரை அள்ளிக் கொண்டு போனார்கள். இவர் பின்பு வீடு திரும்பவில்லை. அடையாளம் காணமுடியாத நிலையில் எரிந்து கிடந்த மனிதச் சடலம் ஒன்று இவரது உடலாக இருக்கலாம் எனக் கருதப்பட்டதைத் தவிர வேறு எதுவிதத் தகவலும் இல்லை.

○

இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள், தங்கள் இலக்கை அடைவதற்காக எத்தனை விதமாக போராட்டத்தை நடத்தினர். அதில் ஒன்று தான்

தபால் சட்டத்தை மீறும் போராட்டமாகும். வரலாற்றில் மூன்று தடவைகள் இப்போராட்டம் அல்லது இந்தச் சட்டத்தை மீறுதல் நடாத்தப்பட்டது. ஒன்று 1961ஆம் ஆண்டு சத்தியாக்கிரகத்தில் இப்போராட்டம் அங்கமாக நடாத்தப்பட்டது. இரண்டாவது 1973ஆம் ஆண்டு மாவிட்டபுரத்தில் வைத்துத் தமிழர் கூட்டணியும் தமிழ் இளைஞர் பேரவையும் சேர்ந்து செய்த போராட்டம். மூன்றாவது 1986ஆம் ஆண்டு ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்தினரால் வெளியிட்ட முத்திரைப் போராட்டமாகும்.

தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் போராட்ட வரலாற்றில் மிக முக்கிய அத்தியாயமாகப் பதியப்பட்டது 1961ஆம் ஆண்டு சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம்தான். இது ஒன்றுதான் மக்கள் எழுச்சிப் போராட்டமாகும். இப்போராட்டத்தின் ஓர் அம்சமாக 1961ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 14ஆம் திகதி தபால் சேவை சட்டத்தை மீறித் தந்தை செல்வாவினால் தமிழ் அரசு தபால் சேவை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தமிழ் அரசு தபால் முத்திரைகளைத் தந்தை செல்வா விற்பனை செய்து ஆரம்பித்து வைத்தார். இது பற்றிய மேலதிக விபரங்களை முன்பே எழுதி இருக்கிறேன்.

இலங்கையின் புதிய குடியரசு தினத்தின் ஞாபகமாகத் தபால் திணைக்களத்தால் ஒரு முத்திரை வெளியிடப்பட்டது. அந்த முத்திரை மலையிடை எழும் உதயசூரியனும், குளத்தில் மிதக்கும் செந்தாமரையும் வடிவமாகக் கொண்டு வெளியிடப்பட்டிருந்தது. தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் உண்ணாவிரதம் மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோவிலுக்கு முன்னால் நடாத்தப்பட்டது. ஐம்பது நாள் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தின் இருபத்திரண்டாவது நாள் போராட்டமாகும் இந்த மாவிட்டபுரம் போராட்டம். இப்போராட்டம் மாவிட்டபுரத்தில் 1973ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 2ஆம் திகதி நடாத்தப்பட்டது. காங்கேசன்துறைத் தொகுதி என்றால் சொல்லவா வேண்டும். அப்படிப் பெரும் திரளான மக்கள் திரண்டிருந்தனர். இந்த உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தின்போது தபால் சேவைச் சட்டத்தை மீறி வெட்டப்பட்ட முத்திரையைத் தொண்டர்களும் தலைவர்களும் தபாலில் சேர்ப்பது என நாங்களும் தமிழர் கூட்டணியினரும் முடிவு செய்தோம். அதன்படி நூற்றுக்கணக்கான குடியரசு தின விசேட முத்திரைகளை வாங்கி அதிலுள்ள உதயசூரியன் பகுதியை மட்டும் வெட்டி எடுத்து ஜனாதிபதி, பிரதமர் மற்றும் மந்திரிகள், அரசாங்க அதிபர்கள், அரசாங்க உயர் அதிகாரிகள் போன்ற பல தரப்பினருக்கும் வெட்டப்பட்ட முத்திரை ஒட்டிய தபால் அனுப்பப்பட்டது. தபாலில், “நாங்கள் புதிய அரசியல் சட்டத்தை எதிர்க்கிறோம் என்றும் இலங்கையில் தமிழ் மக்களுக்கு நடக்கும் பாரபட்சம் உடன் நிறுத்தப்படவேண்டும் என்றும் தமிழ் இளைஞர்கள் விடுதலை செய்யப்பட வேண்டும் எனவும் கேட்டுத் தபால் தலைச் சட்டத்தை மீறுகிறோம். இதற்காக நாங்கள் சிறை செல்லவும் தயார்” எனப் பொருள்பட எழுதி அனுப்பி இருந்தோம். நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் முத்திரைக்குரிய பணத்தைக் கொடுத்து அதைத் தமக்கு

விரும்பிய அரசு தலைவர்களுக்கு அனுப்பினார். எமது அறிவுக்கு நன்றாகப் புரியக்கூடிய காலத்தில் நடத்தப்பட்ட தபால் தலைப் போராட்டம் இது என்பதுடன் எங்களால் நடத்தப்பட்ட போராட்டம் என்பதும் குறிக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

இலங்கையின் பொருளாதார முதுகெலும்பு எனச் சொல்லப்படும் தேயிலை வியாபாரத்தின் மூல காரணிகள் மலையகத் தமிழ் மக்களாகும். அரசின் அடிமைகளாகப் பாவிக்கப்படும் இந்த மக்களுக்கிருந்த கடைசிப் பட்சமான உரிமையாகக் கருதப்பட்ட பிரஜாவுரிமை பறிக்கப்பட்ட தினம் 1948ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 15ஆம் திகதி. இதன் விபரம் வேறு இடத்தில் எழுதியுள்ளேன். இந்தக் கொடுமையான தினத்தை ஞாபகப் படுத்தும் முகமாக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனரால் ஒரு முத்திரை வெளியிடப் பட்டது. ஐம்பது சதம் பெறுமதியுடன் பச்சைப் பின்னணியில் சிகப்பு நிற சேலையுடனும் நீல நிறச் சட்டையுடனும் தேயிலைக் கூடை சுமந்த ஒரு பெண்ணின் வடிவம் கொண்ட முத்திரையில் 'ஈழம்' எனப் போட்டுக் கீழே 'எழுக் மலையகம்' என்றும் குறிக்கப்பட்டதே இந்த முத்திரை. இந்த முத்திரையின் வெளியீடும் முதல் நாள் உறை வெளியீடும் 1986 நவம்பர் 15ஆம் திகதி செய்யப்பட்டது. முதல் நாள் உறையில் இம்முத்திரை ஒட்டப்பட்டு 'ஈழம் தபால் சேவை' என இலச்சினை குத்தப்பட்டுள்ளது. முதல் நாள் உறையின் இடது மூலையில் 'ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் வெல்க' என எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

போராட்டத்தில் (அகிம்சை - வன்முறை) பங்கு கொண்டு சிறையிருந்து பின் விடுதலையாகி வெளிவருபவர்களை வரவேற்று மதிப்பளிக்கும் முறை எம்மிடையே மட்டுமல்ல உலகில் எல்லா இடங்களிலும் உண்டு. நூற்றுக் கணக்கானவர்களின் எதிர்ப்பின் மத்தியில் பிரித்தானியப் பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட வ.உ. சிதம்பரம்பிள்ளை எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப் பின் சிறையால் வெளியேவர அவரை வரவேற்கக் காத்திருந்தவர் சுப்பரமணிய சிவா மட்டுமேயாகும். இப்படி ஒருவர் வரவேற்றும் நூற்றுக்கணக்கானோர் வரவேற்றும் ஆயிரக் கணக்கானோர் வரவேற்றும் உள்ள சம்பவங்கள் பல உலகில் நடந்திருக்கின்றன. உலக வரலாற்றிலேயே அதிகமான மக்கள் திரண்டு சிறையால் வெளியே வந்த ஒருவரை வரவேற்றது என்றால் அது நெல்சன் மண்டேலாவின் வரவேற்புதான். தென்னாபிரிக்க வெள்ளை இனவெறி அரசால் 1962ஆம் ஆண்டு கைது செய்யப்பட்ட நெல்சன் மண்டேலாவுக்கு 1964ஆம் ஆண்டு சிறைத் தண்டனை வழங்கப்பட்டது. நெல்சன் மண்டேலாவால் வழிநடத்தப்பட்டு தென்னாபிரிக்க மக்களின் விடுதலைக் காக்கப் போராடிய அமைப்பே ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரஸ் (African National Congress). நீண்டகாலச் சிறைவாசத்தின் பின் 1990ஆம் ஆண்டு நெல்சன் மண்டேலா விடுதலை செய்யப்பட்டார். இவர் சிறை இருந்த காலத்தில்

ஆப்ரிக்க மக்களின் போராட்டங்களை முன்னெடுத்தும் தனது கணவனின் விடுதலைக்காகவும் போராடி வந்தவர் நெல்சன் மண்டேலாவின் மனைவி வின்னி மண்டேலாவாகும்.

எமது வரலாற்றில் சிறீ எதிர்ப்புப் போராட்டத்திலும் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்திலும் வேறு போராட்டங்களிலும் பங்கு கொண்டு சிறை சென்று விடுதலையாகி வெளியே வந்த தமிழ் அரசுக் கட்சித் தலைவர்கள் பலர் வரவேற்கப்பட்ட சம்பவங்கள் பல உண்டு. இதே முறையில் 1973ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு சிறை சென்று விடுதலையாகி வெளியே வந்த இளைஞர்கள் வரவேற்கப்பட்டனர். இதில் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களால் ஈழத்தின் எல்லையில் இருந்து யாழ் புகையிரத நிலையம் வரையும் வரவேற்கப்பட்டவர் காசி ஆனந்தனாகும். அவர் சிறையில் இருந்த அதே காலகட்டத்தில் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட இளைஞர்கள் இலங்கையின் பல்வேறு சிறைகளில் இருந்தனர். அனைவரும் ஈழப் போராட்டத்துக்கு ஏதாவது செய்துதான் சிறை சென்றவர்கள். அப்படி இருந்தும் கூட்டணித் தலைவர்களால் காசி ஆனந்தன் மட்டுமே முன்னுக்குக் கொண்டு வரப் பட்டதும் அவரது பெயரே அவர்கள் வாயில் இருந்து உச்சரிக்கப்பட்டதற்கும் காரணம் உண்டு. 1974ஆம் ஆண்டு காலகட்டத்தில் (அப்போது நான் சிறைக்குச் செல்லவில்லை) இதுபற்றிக் கூட்டணித் தலைவர்களிடம் பேசி இருக்கிறேன். முக்கியமாக அமிர்தலிங்கத்துடன் பேசும்போது, “இப்படி ஏன் ஒருவரை மட்டும் தூக்கிப் பிடிக்கிறியள்? மற்ற இளைஞர்களின் மனது துன்பப்படாதா?” என்ற கருத்துப்படக் கேட்டேன். காசி ஆனந்தன் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்தபடியால் நாங்கள் அவரைப் பற்றி அதிகம் பேசுவது அவசியம் என்று சொன்னார். ஆனால் அதுவல்ல காரணம் என்பதைக் காலப்போக்கில் அறிந்து கொண்டேன். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைமையின் பிடியில் இருந்து செ. இராசதுரை விலகிப்போனதால் மட்டக்களப்பில் பலம்மிக்க அவருக்கெதிராகக் காசி ஆனந்தன் கட்டி வளர்க்கப்பட்டார். கூட்டணியின் தலைமை (அமிர்தலிங்கம்) காசி ஆனந்தன் எப்போதும் தமது பிடிக்குள் இருப்பார் எனக் கனவு கண்டது. இதற்கு உடந்தையாகக் கோவை மகேசனும் இருந்தார். வாரம்தோறும் வரும் ‘சுதந்திரன்’ பத்திரிகையில் முன்பக்கத்தில் காசி ஆனந்தனின் படம் போட்டு அவர் எத்தனை நாட்கள் சிறையில் இருந்திருக்கிறார் எனக் கணக்குக் காட்டப்பட்டிருக்கும். காசி ஆனந்தனும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் என்ற இலக்கை நோக்கிக் கனவு கண்டுகொண்டே அண்ணன் அமிரின் அன்புத் தம்பியாக வலம் வந்தார். இந்தக் கனவு பலிக்காது என்னும் கட்டத்தில் அவர் அமிரைத் துரோகி ஆக்கினார். தனது இலக்குக்கு வசதியாக விடுதலைப் புலிகளுடன் சேர்ந்துகொண்டார். அவரது கனவு நிறைவேறுமா?

எமது பேராட்ட வரலாற்றில் காசி ஆனந்தனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது போன்ற வரவேற்பு யாருக்கும் கொடுக்கப்படவில்லை. ஊருக்கு ஊர் வரவேற்கப்பட்டார். காசு மாலைகள் போடப்பட்டன. திரட்டிய பண

முடிச்சு கொடுக்கப்பட்டது. பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் அவர் பேசும் கூட்டத்துக்குத் திரண்டனர். இதன் பின்னணியில் அண்ணன் அமிரும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினரும் இருக்கவில்லை என்று காசி ஆனந்தன் பொய் கூறமாட்டார் என நம்புகிறேன்.

சிறையில் இருந்து விடுதலையாகி வந்த ஏனைய இளைஞர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வரவேற்கப்பட்டனர். தொகுதிக்குத் தொகுதி அழைத்து வரவேற்கப்பட்டனர். என் போன்ற மிகக் குறைந்த ஒருசில இளைஞர்களைத் தவிர மற்றைய இளைஞர்கள் அனைவரும் வரவேற்புகளில் பங்குகொண்டு பூமாலைகள் போட்டு வரவேற்கப்பட்டனர். அப்படி வரவேற்கப்பட்ட பலர் இன்றைய காலச் சூழ்நிலையில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினரின் வரவேற்பில் தாங்கள் பங்கு கொள்ளவில்லை என என்னிடமே கூறினர். முக்கியமாக அல்பிரட் துரையப்பா கொலை வழக்கில் வழக்கறிஞர்களாகத் தோன்றி அயராது பாடுபட்டுத் தமது வாதத்திறமையால் குற்றம் சாட்டப் பட்டவர்களின் விடுதலைக்காக உழைத்தவர்கள் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர்(குறிப்பாக மு. சிவசிதம்பரம்) என்பதை மறந்துவிட்டனர் அல்லது மறைக்க முயல்கின்றனர். கவலை என்னவென்றால் வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டவர்களே இதை வெளியே சொல்ல விரும்பாது மறைப்பது தான். வரலாற்றின் சாட்சியமாக நாங்கள் இருக்கிறோம். வரலாற்றை அவ்வளவு சுலபமாக மறைத்துவிட முடியாது, மாற்றிவிட முடியாது என்பதை இவர்கள் ஏன்தான் உணரத் தவறுகிறார்களோ தெரியவில்லை. இவர்களெல்லாம் யாருக்காக இதைச் செய்கிறார்களோ அவர்களையாவது எதிர்காலத்தில் மறுதலிக்காமல் இருந்தார் சரி.

○

எமது போராட்டத்தில் இளைஞர்கள் ஆயுதம் ஏந்திப் போராடப் புறப் பட்டதையே பேசியும் எழுதியும் வருவதுடன் அதுபற்றியே பெருமைப் பட்டுக்கொண்டும் இருக்கிறோம். முக்கியமாக யாழ்ப்பாண இளைஞர்களே இப்படிப் போராடப் புறப்பட்டவர்கள் எனப் பெருமை யடித்துக் கொள்கிறோம். ஆனால் வரலாற்றை தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அமிர்தலிங்கம், சாம் தம்பிமுத்து போன்றவர்கள் ஆயுதப் போராட்டத் துக்காகப் புறப்பட்ட விபரங்களை வேறு வேறு இடங்களில் எழுதியுள்ளேன். ஆனால் எமது போராட்டத்தில் மக்கள் தாமாகவே கிளர்ந்து எழுந்து அரச படைகளுக்கெதிராக ஆயுதம் தாங்கி நடவடிக்கையில் இறங்கிய முதல் சம்பவம் கிழக்கு மாகாணத்திலேதான் நடந்தது. எனக்குத் தெரிந்து மக்கள் தாமாகவே முன்வந்து அரச படைகளுக்கெதிராக வன்முறைப் போராட்டத்தில் பங்கு கொண்ட சம்பவம் எமது போராட்ட வரலாற்றில் இதைவிட வேறு ஒன்றுமில்லை எனக் கருதுகிறேன்.

1956ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 5ஆம் திகதி கொண்டு வரப்பட்ட தனிச் சிங்களச் சட்டத்தை எதிர்த்து காலிமுகத் திடலில் சத்தியாகிரகமிருந்த தமிழ்த் தலைவர்கள் முதற்கொண்டு நாட்டின் பல பகுதிகளில் வாழ்ந்த சாதாரணத்

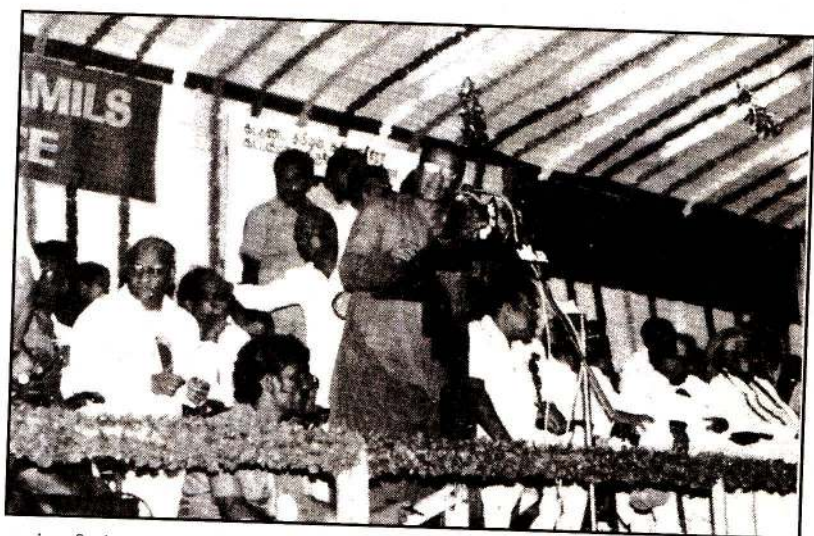
தமிழ் மக்கள் வரை சிங்கள வகுப்பு வெறிக் காதையர்களினால் தாக்கப் பட்டனர். அரசு மௌனம் சாதித்தது. தமிழ்ப்பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தும் சிங்களக் குடியேற்றத்தால் தனது தனித்துவத்தை இழந்து நின்றது அம்பாறை மாவட்டம். கல்லோயா அபிவிருத்திச் சபையின்கீழ் பணியாற்றிய தமிழர்களும் அவர்களது குடும்பங்களும் மொழிக்கலவரத்தின் போது சிங்களக் காதையர்களால் அடித்து விரட்டப்பட்டனர். அதேபோல் இம்மாவட்டத்தில் உள்ள துறைநீலாவணை போன்ற பழைய தமிழ் கிராமங்களைத் தாக்கியழிக்க அரசு படைகளுடன் சிங்களக் காதையரும் திட்டமிட்டனர். முதலில் சிங்களக் காதையர்களைத் துறைநீலாவணைக்கு அனுப்பினர். சிங்களக் காதையர்கள் தாக்கத் தொடங்க இதை ஏற்கனவே எதிர்பார்த்திருந்த தமிழ் மக்கள் துப்பாக்கி ஏந்திப் போராடினர். உடனே சிங்களக் காதையர்கள் ஓடிப்போய் காவல்துறையையும், இராணுவத்தையும் அழைத்து வந்தனர். பல முனைகளிலும் ஒழிந்திருந்து துறைநீலாவணை மக்கள் ஆயுதம் ஏந்தித் தாக்கியதை எதிர்கொள்ள முடியாத அரசு படையினர் தாம் வந்த ஜீப் வண்டியைக் கைவிட்டு ஓடிவிட்டனர். இறுதியில் ஜீப்வண்டி கிராம மக்களால் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. எமது போராட்ட வரலாற்றில் துறைநீலாவணை மக்களின் போர்க் குணாம்சத்தையும் அந்தக் கிராமத்தையும் மறந்து போவோமாயின் அது பெரிய தவறாகி விடும்.

○

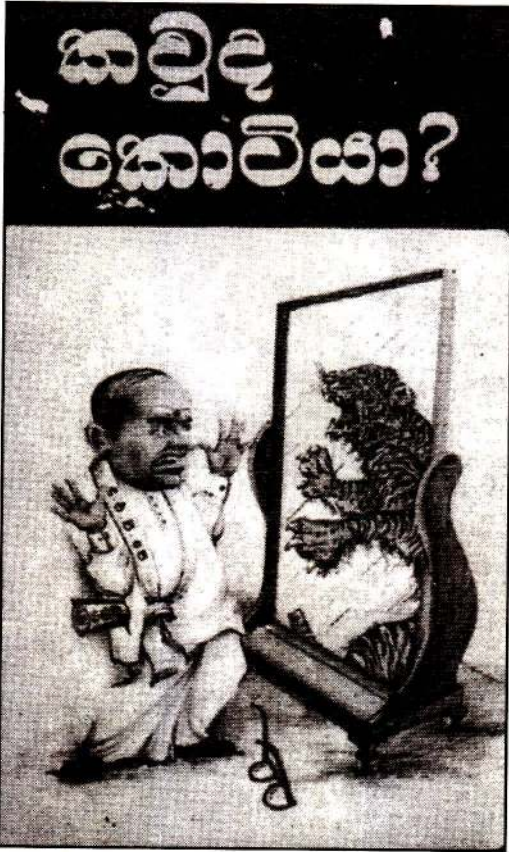
அமெரிக்க நிதி உதவியுடன் பருத்தித்துறைப் பகுதியில் நீர்நிலை ஆராய்ச்சி நிபுணர்களாகப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர் ஸ்டான்லி அலென் என்பவரும் அவரது மனைவி மேரி அலென் என்பவரும். திடீரென ஒரு நாள் மேரி - அலென் தம்பதி ஆயுதம் தாங்கிய இளைஞர்களால் கடத்தப்பட்டனர். இவர்களைக் கடத்தியவர்கள் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்தினர் என்பது பின்பு தெரிய வந்தது. கடத்தப்பட்ட தம்பதியினருக்கும் அமெரிக்க உளவுப் பிரிவுக்கும் (சி.ஐ.ஏ) தொடர்பு இருக்கிறது என ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் குற்றம் சாட்டியது. 1984ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 10ஆம் திகதிக் கடத்தப்பட்ட அலென் தம்பதியினர் மறைத்து வைக்கப்பட்டு அவர்களின் விடுதலைக்கு விலையாக ஐந்துகோடி அமெரிக்க டாலர் மதிப்புள்ள தங்கத்தையும் இலங்கைச்சிறையில் இருக்கும் தமது தோழர்கள் சிலரின் விடுதலையையும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் கோரியது. விடயம் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் நினைத்தது போல் சுலபமாக இருக்கவில்லை. அமெரிக்கத் தூதுவர் தமிழ்நாடு காவல் துறையின் பெரும் பொறுப்பதிகாரியாக இருந்த கே. மோகன்தாசுடன் தொடர்பு கொண்டு உதவி கோரினார். மத்திய அரசும் மோகன்தாசுக்குப் பச்சைக்கொடி காட்டியது. தேவை ஏற்படின் தனது உண்மை உருவத்தைக் காட்டத் தயங்காத இந்திய நிர்வாகம் இவ்விடயத்தில் தேவை இல்லாது தலையிட்டது. கடத்தப்பட்டவர்கள் அமெரிக்கர்கள், கடத்தியவர்கள் விடுதலைப் போராளிகள். இதற்காக உண்மையாகத் தலையுடைக்க வேண்டியது இலங்கை அரசாங்கம். ஆனால் இலங்கை அரசாங்கம் ஹாய்

என்றிருக்க தமிழ்நாடு அரசும் அதன் பொலிஸ் அதிகாரி மோகன்தாசும் முந்திரிக் கொட்டை ஆயினர். மோகன்தாஸ் பிறப்பால் மலையாளி என்பதால் அவருக்கு ஈழப் பிரச்சினையில் உளமார்ந்த ஈடுபாடு இருக்கவில்லை, இருக்கவும் முடியாது, அவர் வெறும் பொலிஸ் அதிகாரியாகவே இந்த விடயத்தில் செயற்பட்டார்.

சென்னையில் உள்ள வீடொன்றை முற்றுகையிட்ட பொலிஸார் வரதராஜப்பெருமாள், பத்மநாபா, டக்ளஸ் தேவானந்தா போன்றவர்களைக் கைது செய்தனர். நீண்ட நேரப் பேச்சு வார்த்தை, பலமான பயமுறுத்தல்கள் மோகன்தாசால் செய்யப்பட்டன. முடிவில் சென்னையில் இருந்து டக்ளஸ் தேவானந்தா ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போராளிகளுடன் தொடர்புகொண்டதன் பயனாக அலென் தம்பதியினர் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். விடுதலை செய்யப்பட்ட அலென் தம்பதியினர் ஏதோ உல்லாச விடுதியில் இருந்து வந்தவர்கள்போல் பத்திரிகை நிருபர்களுக்குப் பேட்டி கொடுத்தனர். தாங்கள் மிகவும் வசதியாகவும் மரியாதையாகவும் போராளிகளால் கவனிக்கப்பட்டதாக நன்றியுடன் கூறினர்.

ஈழத் தமிழர்களுக்காக 1986ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் மதுரையில் நடைபெற்ற தமிழீழ ஆதரவாளர்கள் (TESO) மாநாட்டில் தெலுங்கு தேசக் கட்சித் தலைவர் காலம் சென்ற என்.ரி.ராமராவ் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். மேடையில் இருப்பவர்கள்: பழ.நெடுமாறன், அமிர்தலிங்கம், ஆற்காடு வீராசாமி, காங்கிரஸ்(எஸ்) தலைவர் உன்னிகிருஷ்ணன், லோக்தன் கட்சியின் தலைவர் பகுஞ்சா, கலைஞர் கருணாநிதி, முன்னாள் பிரதமர் வாஜ்பாய்.

ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவின் அமைச்சரவையில் அமைச்சராகவிருந்த சிறில் மத்தியூவினால் வெளியிடப்பட்ட இனவிரோதத்தைத் தூண்டும் "கவுத கொட்டியா" (யார்புலி) என்னும் புத்தகத்தின் அட்டைப்படம். கண்ணாடியில் தனது உருவம் புலியாகத் தெரிவதைப் பார்த்து அமிர்தலிங்கம் திகைப்படைகிறார்.

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போராளிகளால் கடத்தப்பட்டு பின் விடுதலை செய்யப்பட்ட அலென் தம்பதி.

ஈழப்போராட்டத்துக்கு ஆதரவு தேடி 1983ஆம் ஆண்டு லண்டன் வந்த காசி ஆளந்தன், அமிர்தலிங்கம், இரா.ஜனார்த்தனன், மாவை சேனாதிராஜா ஆகியவர்களுடன் லண்டனில் வசிக்கும் அமிர்தலிங்கத்தின் மகன் காண்டீபன்.

துரையப்பா கொலை வழக்கிலிருந்து விடுதலையானவர்கள், தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர்கள் வி.தர்மலிங்கம், மு.சிவசிதம்பரம், அ.அமிர்தலிங்கம், க.துரைத்தினம் ஆகியவர்களுடன் இடமிருந்து கலாபதி, கிருபாகரன், விஸ்வ ஜோதிரத்தினம் (இன்பம்), சிறீதரன், சந்ததியார், லோகநாதன், செல்வகுமார்.

1977ஆம் ஆண்டு சிறையிலிருந்து விடுதலையாகி யாழ்ப்பாணம் வந்த தமிழ் இளைஞர்கள் அமிர்தலிங்கம் அவர்களால் வரவேற்கப்பட்டனர். முன்வரிசையில் இடமிருந்து வலமாக (தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக் கொடியை தோளில் போட்டபடி நிற்பவர்கள்) சத்தியசீலன், திசைவீரசிங்கம், ஜீவராஜா, அமிர்தலிங்கம், வண்ணை ஆனந்தன், மாவை சேனாதிராஜா.

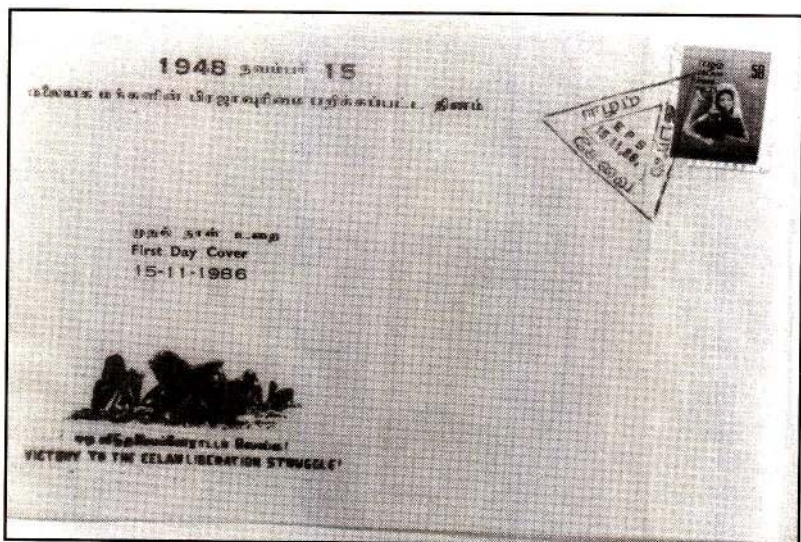
1972 இல் இலங்கைத் தமிழ்ப்பேசும் மக்களின் போராட்டத்துக்கு ஆதரவு கோரி தமிழகம் சென்ற இராஜரட்ணம், வடிவேற்கரசன், அமிர்தலிங்கம், மங்கையற்கரசி, தந்தை செல்வநாயகம், கோவை மகேசன் (வலது கோடி) ஆகியவர்களுடன் ஜனார்த்தனன், மணவைத்தம்பி ஆகியோர் நிற்கிறார்கள்.

புல்பராஜாவும் லண்டன் சார்ள்ஸும்

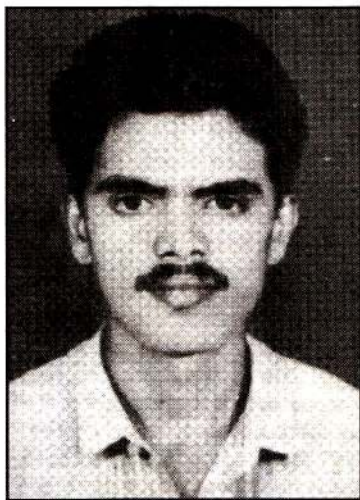
ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனரால் வெளியிடப்பட்ட தபால்தலை

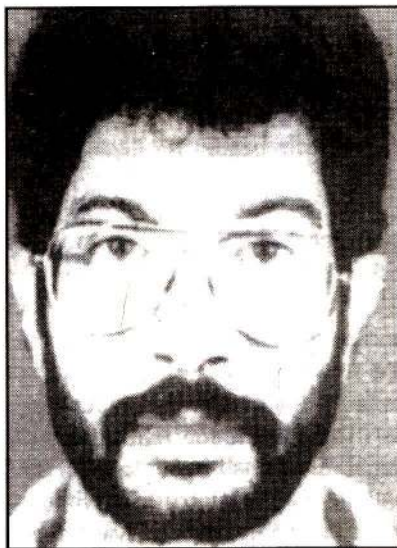
ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப். இயக்கத்தால் வெளியிடப்பட்ட தபால்தலை தாங்கிய முதல் நாள் உறை.

ஜே.வி.பி.பினரால் கொல்லப்பட்ட சுதந்திர
மாணவர் சங்கத்தலைவர் தயா பத்திரான

1996ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 15ஆம் திகதியன்று
எமக்காக (ஈழ மக்களுக்காக) தீக்குளித்து மரண
மான முகமறியா உடன்பிறப்பு பெரம்பலூரைச்
(சென்னை) சேர்ந்த அத்துல் ரஹ்மான்.

இலங்கை ஜனாதிபதி ஆர்.பிரேமதாசாவின் அரசு படைகளால் கொல்லப்பட்ட பத்திரிகையாளர்
ரிச் சார்ட் டி சொய்சா. (1990 பெப்ரவரி 18).

தமிழ் அரசு தபால்தலை விற்பனை தந்தை செல்வானினால் ஆரம்பித்து வைக்கப் படுகிறது. பக்கத்தில் அமிர்தலிங்கமும், செனட்டர் நடராசாவும் உள்ளனர்.

FFழ மக்களின் போராட்டத்துக்கு தமிழக மக்களின் ஆதரவு கோரி தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியால் சென்னை மரீனாக் கடற்கரையில் நடாத்தப்பட்ட உண்ணாவிரதத்தில் ஜனார்த்தனன், ஆனந்தசங்கரி, சிவசிதம்பரம், க.பொ.இரத்தினம், அமிர்தலிங்கம், மங்கையற்கரசி ஆகியோர் படத்திலுள்ளனர்.

ஈழத்தமிழ்ப் பேசும் மக்களுக்காக சென்னை மரீனாக் கடற்கரையில் உண்ணாவிரதம் இருக்கும் தமிழக முதல்வர் எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன் அவரது மனைவி ஜானகி அம்மாள், அமைச்சர் பண்டி.ருட்டி இராமச்சந்திரன், அதி.மு.க. கட்சியின் மூத்த உறுப்பினர் தாளமுத்து ஆகியோர்.

1977ஆம் ஆண்டு யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடைபெற்ற வண்ண ஆனந்தனின் திருமண விழாவின்போது அமிர்தலிங்கம், மாவை சேனாதிராஜா, புல்பராஜா

தலைசிறந்த அரசியல் சாசன வழக்கறியரும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர்களில் ஒருவரும், மனித உரிமை வாதியுமான நீலன் திருச்செல்வம் 1999ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 29ஆம் திகதி கொழும்பில் விடுதலைப்புலிகளின் மனிதக் குண்டுமூலம் கொல்லப்பட்டார்.

பொய்க்குற்றச்சாட்டின் பேரில் பிதாசிங்கராசர் போன்ற கிறிஸ்தவ தமிழ்மத குருமாரைக் கூட கைது செய்து சிறையிலடைந்தது சிங்களப் பேரினவாதம்.

இப்படியும் நடந்தது

தமிழ்நாட்டிலிருந்த ஈழப் போராளிகளின் அனைத்து முகாம்களையும் முற்றுகையிட்டதமிழகப் பொலிஸார் அவர்களிடமிருந்த அனைத்து ஆயுதங்களையும், வெடிபொருட்களையும் பறிமுதல் செய்தனர். இச்சம்பவம் 1986ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 8ஆம் திகதி நடைபெற்றது. நவம்பர் மாதம் முதலாம் திகதி சென்னை சூளைமேட்டில் ஓட்டோக்காரர் ஒருவருக்கும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்திலிருந்து பிரிந்திருந்த டக்ளஸ் தேவானந்த குழுப் போராளிகள் சிலருக்குமிடையே ஏற்பட்ட மோதலைத் தொடர்ந்து போராளிகள் தற்பாதுகாப்பு நிமித்தம் மேற்கொண்ட துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தில் அங்கு நின்றிருந்த வழக்கறிஞர் ஒருவர் கொல்லப்பட்டார். இதனாலேயே ஈழப் போராளிகளிடமிருந்து ஆயுதங்களைப் பறித்தோம் என்றும், அதே காலகட்டத்தில் பெங்களூரில் நடைபெறவிருந்த 'ஸார்க் (South Asian Association for Regional Co Operation-தென்னாசிய பிராந்திய கூட்டுறவு அமைப்பு)' மகாநாட்டுக்கு அன்றைய இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா வரவிருந்ததால் அவரின் பாதுகாப்பை முன்னிட்டுத் தான் ஆயுதங்கள் பறித்தோம் எனவும் தமிழ்நாடு பொலிஸ் உயர் அதிகாரி

உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தின் முடிவில் பிரபாகரனுடன் திராவிடக் கழகப் பொதுச்செயலாளர் கி.வீரமணி.

களால் முரண்பாடான காரணங்கள் சொல்லப்பட்டன. 'புலி வேட்டை' எனப் பெயரிடப்பட்ட இந்த ஆயுதப் பறிப்பு நடவடிக்கைக்குத் தலைமை தாங்கிய தமிழ்நாடு பொலிஸ் டி.ஜி.யாகவிருந்த கே.மோகன்தாஸ்தான் முதலமைச்சர் எம்.ஜி.ஆரின் பணிப்பின் பெயரிலேயே இந்த நடவடிக்கையைச் செய்ததாக அவரால் எழுதப்பட்ட 'M.G.R.: THE MAN AND THE MYTH' என்னும் புத்தகத்தின் 143ஆம் பக்கத்தில் எழுதியுள்ளார்.

பெங்களூருக்கு 'லார்க்' மகாநாட்டுக்கு வந்த ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா வுடன் விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனும், அவரது அரசியல் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கமும் பேச்சுவார்த்தை நடத்த எம்.ஜி.ஆரின் விருப்பத்துடன் மத்திய அரசு ஏற்பாடு செய்திருந்தது. ஆனால் அப்பேச்சுவார்த்தை தோல்வியில் முடிந்தது. இதனால் கோபம் கொண்ட எம்.ஜி.ஆர் புலிகளிடம் எஞ்சியிருந்த தொடர்பு சாதனங்களையும் பறிமுதல் செய்ய உத்தரவிட்டார். இந்த இரண்டு சம்பவங்களாலும் சீற்றம் கொண்ட பிரபாகரன் பறிமுதல் செய்யப்பட்டவைகள் திரும்பவும் ஒப்படைக்கும்படி வேண்டி சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டார். இதைத் தொடர்ந்து எம்.ஜி.ஆரின் பணிப்பின் பேரில் ஆயுதங்களும், தொடர்பு சாதனங்களும் தமிழ்நாடு பொலிஸாரினால் திரும்ப ஒப்படைக்கப்பட்டது. பிரபாகரனும் தனது உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தைக் கைவிட்டார்.

கருணா அம்மாண்: சில புரிதல்கள்

V.S. Sambandan: What are your reasons for leaving the LTTE on march 3?

Karuna: Discrimination within our organisation. I don't feel our leader (V.Prabakaran), Has shown regard for the lives of our (Eastern) fighters. For several years our fighters were martyred in the Vanni battlefields...

நன்றி: Frontline, April 9, 2004

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்துக்குள் கருணா என அழைக்கப்பட்ட விநாயகமூர்த்தி முரளிதரன் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் கல்குடாத் தொகுதிக்குள் அடங்கிய கிரான் என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர். 1983ஆம் ஆண்டு தனது இருபது வயதில் விடுதலைப் புலிகளுடன் இணைந்தார். 1984ஆம் ஆண்டு புலிகளின் மூத்த தளபதிகளான பொன்னம்மானிடமும், ராதாவிடமும் தமிழ்நாடு சேலம் முகாமில் இராணுவப் பயிற்சி பெற்ற இவர் புலிகளின் புலனாய்வுத் துறையில் சென்னை, கோவை போன்ற இடங்களில் வேலை செய்தார். பின்பு சில காலம் பிரபாகரனின் மெய்ப்பாதுகாவலர்களில் ஒருவராக இயங்கிய கருணா 1985இல் தனது பிரதேசமான மட்டக்களப்புக்குப் போய் அங்கு பசீர் காக்கா, பொட்டாம்மாண், குமரப்பா போன்றவர்களின் வழி நடத்தலில் இயங்கினார்.

மட்டக்களப்பு மாவட்டம் இராமலிங்கம் பரமதேவா அல்லது இராஜன் என்பவரதும், புலிகளால் கொல்லப்பட்ட கனகரத்தினத்தின் மகனாகிய இராஞ்சன் அல்லது சைமன் என்பவரதும் மரணத்தின் பின் கருணாவின் தலைமையின் கீழ் வந்தது. இந்திய இராணுவத்தின் வருகைக்குப்பின் அம்மாணை மாவட்டத் தளபதி தேவிற் என்பவர் கைது செய்யப்பட்டார். அதைத் தொடர்ந்து கருணாவினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தீவிர போராட்டத்தின் விளைவாக அம்மாணை மாவட்டமும் அவரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்பட்டது. கருணாவின் அபாரமான செயற்பாடுகள் விடுதலைப் புலிகளின் வளர்ச்சிக்கு உதவியது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. இறுதிக்காலத்தில் பிரபாகரனுக்கு அடுத்த ஸ்தானத்தில் அவர் மதிக்கப்பட்டு, விடுதலைப்புலிகளின் மிக முக்கிய மூத்த தளபதியாக விளங்கினார். ஜெயசிக்குறு, ஓயாத அலைகள் போன்ற யுத்த களங்களில் முன்னின்று கருணா ஆற்றிய பங்களிப்பு வரலாற்றின் பதிவாகும். விடுதலைப் புலிகளின் பல போர்முனை வெற்றிகளுக்குக் கருணாதான் காரணம் என்று சொல்லப் படுகிறது. அதனால்தானோ என்னவோ Frontline, சஞ்சிகையின் பேட்டியில்

கருணா கீழ்க்கண்டவாறு கூறியுள்ளார்: “நானில்லாமல் அவர்களால் இயங்க முடியாது; அப்படி இயங்கினாலும்கூட அவர்கள் பலம் பொருந்தியவர்களாக இருக்கமாட்டார்கள்.” விடுதலைப் புலிகளின் இரண்டாவது படைப் பிரிவான ஜெயந்தன் படைப்பிரிவைத் தொடங்கி அதற்குப் பயிற்சியும் வழங்கியவர் கருணாவாகும். கருணாவின் வெளியேற்றம் புலிகளைப் பாதிக்கவில்லை; பாதிக்கப்போவதுமில்லை என்று சுப. தமிழ்ச்செல்வன் கூறினார். அது உண்மையல்ல. கருணாவின் பிரச்சினைக்குப் பின்பு கருணா தரப்பிலும், விடுதலைப்புலிகள் தரப்பிலும் நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள் மாறி மாறிக் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள், கொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதில் கௌசல்யன் எனப்படும் புலிகளின் தளபதி கொல்லப்பட்டதன் பின்னணியில் கருணாவின் கை நனைந்துள்ளது என்றும் சொல்லப் படுகிறது. அத்துடன் மட்டக்களப்பு அம்பாளை மாவட்டத்தின் முக்கிய தளபதிகளில் ஒருவரும் கருணாவின் அண்ணனுமாகிய ரெஜி எனப்பட்ட விநாயகமூர்த்தி சிவனேசதுரையும் அவருடன் சேர்ந்து வேறு இரு போராளிகளும் மதுறு ஓயா காட்டுப்பகுதியில் வள்ளித் தலைமைக்குச் சார்பான விடுதலைப் புலிகளால் கொல்லப்பட்டனர். கொல்லப்பட்ட அனைவரும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். கருணாவின் பிரிவு இளைஞர்களிடமிருந்த பல ஆயுதங்கள் அவர்களால் பாதுகாப்பு நிமித்தம் புதைக்கப்பட்டுள்ளது. மட்டக்களப்பு மக்களிடையே போராட்டத்தின் மீதான வெறுப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. அவர்கள் போராட்டத்துக்கெனப் போன தமது பிள்ளைகளைத் தம்மிடம் திரும்பவும் ஒப்படைக்கும்படி கேட்கிறார்கள். இவை எல்லாம் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்துக்குப் பாதிப்பை ஏற்படுத்தவில்லை என்றா சொல்லமுடியும்.

கிட்டத்தட்ட 1987ஆம் ஆண்டு தொடக்கமே விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தின் தலைமைமீது கருணாவுக்குச் சந்தேகம் ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும். இந்தியா-இலங்கை ஒப்பந்த அடிப்படையில் இந்திய அரசால் சிபாரிசு செய்யப்பட்ட இடைக்கால நிர்வாக சபைக்கான (Interim Administrative Council) உறுப்பினர் தெரிவில் மட்டக்களப்பு விடுதலைப் புலிகளால் புறக்கணிக்கப்பட்டதையிட்டுக் கருணா தனது கடும் எதிர்ப்பைத் தலைமைக்குக் காட்டினார். கால ஓட்டத்தில் தன்னையும் ஒரு பிரபாகரனுக்கு நிகரான தலைவராகக் கிழக்கு மாகாணத்தில் உருவாக்க வேண்மென அவர் விரும்பினார் அல்லது எத்தணித்தார். விடுதலைப்புலிகளால் நவம்பர் மாதம் 27ஆம் திகதி மாவீரர் தினம் அனுஷ்டிக்கப்படும்போது விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் ஈகைச்சுடர் ஏற்றி மாவீரர் தின உரை நிகழ்த்துவார். அதேபோல் கருணாவும் மட்டக்களப்பில் ஈகைச்சுடர் ஏற்றி, மாவீரர் தின உரையும் நிகழ்த்தத் தொடங்கினார். 1994ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட யுத்த நிறுத்தத்தில் கிழக்கு மாகாணத்தில் அரசு கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிகளில் போராளிகள் ஆயுதங்கள் கொண்டு திரிய அனுமதிக்காவிட்டால் யுத்த நிறுத்தத்தைத் தான் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன் என கருணா தலைமை

யிடம் அறிவித்தார். யாழ்ப்பாணம், வன்னி போலல்லாது மட்டக்களப்பு அம்பாணை நில அமைப்பு பாதுகாப்பற்றதாகவிருந்ததால் கருணா போர் நிறுத்தத்தை விரும்பவில்லை அல்லது பாதுகாப்பின் நிமித்தம் தனது போராளிகள் ஆயுதம் கொண்டு திரிவதை விரும்பினார். இப்படி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பல காரணங்களால் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகள், புகைச்சல்கள் இறுதியில் வெடிப்பாகியது. இதற்கிடையில் வன்னி விடுதலைப் புலிகளின் உளவுப் பிரிவைச் சேர்ந்த சுமார் நூறுக்கு மேற்பட்டவர்கள் பொட்டம் மானால் மட்டக்களப்புக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டனர். தன்னைக் கடத்தி வன்னிக்குக் கொண்டுபோக அல்லது கொலை செய்யவே பொட்டம்மான் ஆட்கள் அனுப்பி வைத்துள்ளார் என கருணா கோபம் கொண்டார். உளவுப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களின் இருப்பிடத்தைக் கருணா குழு சுற்றிவளைத்தபோது அகப்பட்ட பன்னிரண்டுபேர் கொலை செய்யப் பட்டனர். அதைவிட கருணா குழுவின் தேடுதலைக் கைது செய்யப்பட்ட ஐந்துக்கும் மேற்பட்ட உளவுப் பிரிவினர் கன்னங்குடா முகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் பின்பு தப்பியோடியதாகச் சொல்லப் படுகிறது. இந்த நேரத்தில் புலிகளின் தலைமை மட்டக்களப்புக்கான மாதக்கொடுப்பனவாகிய பத்து மில்லியன் இலங்கை ரூபாய்களை நிறுத்திக்கொண்டது.

முடிவு; 2004ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுமாதம் 3ஆம் திகதி தான் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்திலிருந்து விலகிக் கொள்வதாக கருணா நோர்வே நாட்டுத் தூதுக்குழுவுக்கு அறிவித்தார். அதன் பின்பு விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்திலிருந்து தான் விலகியதற்கான பல குற்றச்சாட்டுக்களை அவ்வியக்கத்தின் மீது கருணா சுமத்தினார். அவற்றுள் அதிகுக்கியமான குற்றச்சாட்டுக்கள் விடுதலைப் புலிகளின் ஆணிவேரையே அசைப்பதாகவிருந்தது. கருணாவின் முக்கிய குற்றச்சாட்டுக்கள்:

1. கிழக்கு மாகாணம் வன்னி நிர்வாகத்தால் புறக்கணிக்கப்படுகிறது. இதை எத்தனையோ தடவைகள் தலைவரின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்தும் அவர் அது சம்பந்தமாக எதுவித அக்கறையும் கொண்டதில்லை; அவற்றைக் கண்டு கொண்டதுமில்லை.

2. கிளிநொச்சி இன்று இலங்கையின் முன்னணி நகர்களில் ஒன்றாகத் திகழ்கிறது. ஆனால் கிழக்கு மாகாணம் கவனிப்பாரற்றுச் சீரழிந்து போயுள்ளது.

3. வெளிநாடுகளிலிருந்து நிதி சேகரிக்கப்படுகிறது. ஆனால் எமக்கு இதனால் எந்தப் பயனுமில்லை. குறைந்தபட்சம் இறந்துபோன போராளிகளின் வீடுகளுக்கு உதவக்கூட தலைமை முன்வரவில்லை.

4. நான் பணமோசடி செய்ததாக குற்றம் சாட்டுகிறார்கள். வன்னித் தலைமையால் ஒவ்வொரு மாதமும் ஐம்பது கோடி ரூபாய்கள் சேகரிக்கப் படுகின்றன. ஆனால் எமக்கு ஒரு கோடி ரூபாய்கள் மட்டுமே தருகிறார்கள்.

இதை வைத்துக்கொண்டு 5,000 போராளிகளுக்கு உணவு, உடை எனச் சமாளிக்க முடியாமல் திண்டாடும்போது இதற்குள் பணமோசடி எப்படிச் செய்ய முடியும்?

5. இந்திய இராணுவ காலத்தில் எனது தலைவரின் பாதுகாப்புக்காக கிழக்கிலிருந்து போராளிகளை அனுப்பி வைத்தேன். நீண்ட காலமாக வன்னி யுத்தத்தில் எமது போராளிகளே மரணமாகியுள்ளனர். இப்பொழுதும் வன்னியில் எமது போராளிகள் 600 பேருக்கு மேல் நிற்கிறார்கள். போராளிகள் மூலமாகவும், யுத்த தந்திரோபாய ரீதியாகவும் தொழில்நுட்ப ரீதியாகவும் விடுதலைப் புலிகளின் பலத்தில் பெரும்பகுதி எம்மால் வழங்கப்பட்டது. ஆனால் வன்னி நிர்வாகத்திலோ, எமது மாகாணத்தைச் சேர்ந்த யாரு மில்லை. தலைவரால் நியமிக்கப்பட்ட 30 நிர்வாகிகளில் யாரும் எமது பிரதேசத்திலிருந்து தெரிவு செய்யப்படவில்லை. எமது மாவட்டங்களைச் சேராத இவர்களால் இங்கு எப்படி நிர்வாகம் செய்ய முடியும். ஆகவே எமது பிரதேசத்தை எனது நிர்வாகத்தில் விடும்படி தலைவரிடம் கேட்டேன். மறுத்துவிட்டார்.

6. காவற்பிரிவுப் பொறுப்பாளர் நடேசன், நிதிப் பொறுப்பாளர் புகழேந்தி, உணவுப் பிரிவுப் பொறுப்பாளர் பொட்டம்மாள் ஆகியவர்களின் ஆதிக்கத்திலேயே தலைமை இருக்கிறது. இவர்கள் எம்மீது அக்கறையற்ற வர்கள். இவர்களின் கருத்துக்கினையவே தலைவர் நடக்கிறார்; அப்படி யிருக்க நாம் நியாயத்தை வன்னியிலிருந்து எப்படி எதிர்பார்க்கமுடியும்.

இதேபோல் விடுதலைப்புலிகளின் தலைமை கருணா மீது பல குற்றச்சாட்டுக்களை வைத்து அவர் அக்குற்றச்சாட்டுக்கள் சம்பந்தமான விசாரணைகளுக்கு முகம் கொடுக்க மறுத்துள்ளதன் மூலம் இயக்கக் கட்டுப்பாட்டை மீறியுள்ளார் எனவும் ஆயிரக்கணக்கான மாவீரர்களின் தியாகத்தை அவமதித்துவிட்டார் எனவும், பிரதேச வாதத்தின் மூலம் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை பலவீனப்படுத்த முயற்சித்தார் எனவும் குற்றம் சாட்டி 2004ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 6ஆம் திகதி கருணாவைத் தமது இயக்கத்தைலிருந்து வெளியேற்றுவதாக அறிவித்தது. கருணாமீது விடுதலைப்புலிகளின் தலைமையால் முன்வைக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டு களில் முக்கியமானவை:

1. இயக்கப்பணமான 15 மில்லியன் ரூபாய்கள் கருணாவால் கையாடப் பட்டன. அதற்கான கணக்கு கேட்டபோதெல்லாம் அவரால் காட்டப்பட வில்லை.

2. இயக்கத்தின் பணத்தில் தனக்குச் சொந்தமாக ஒரு வீடு கட்டினார்.

3. மட்டக்களப்பு, அம்பாளை மாவட்டங்களில் முஸ்லிம் மக்களுக்கு எதிராக மிகக் கொடூரமாக நடந்து கொண்டார். அத்துடன் சிறு வயதினரை பலாத்காரமாக இயக்கத்தில் சேர்ந்தார்.

4. மட்டக்களப்பு, அம்பாளை மாவட்டங்களுக்கான விடுதலைப் புலிகளின் பெண்கள் அணித் தளபதியாகவிருந்த நீரா என்பவரைத் திருமணம் செய்து மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தந்தையான கருணா, விடுதலைப்புலிகளின் பெண்கள் படைப் பிரிவு ஒன்றின் தலைவியான வேறு ஒரு பெண்ணுடன் தகாத உறவு கொண்டிருந்தார்.

5. விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பை உடைத்துக் கிழக்கு மாகாணத்துக்கு தான் தலைவராக வர முயற்சித்தார்.

6. வடக்கு-கிழக்கு என்னும் பிரதேச வாதத்தை வளர்த்து ஈழ மக்களிடையே குழப்பத்தையும் பிரிவினையையும் ஏற்படுத்துவதன் மூலம் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் சக அலகுகளையும் சிதைக்க முயற்சித்தார்.

7. தேசியத் தலைவருக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டது மல்லாது, அவருக்கெதிராக மட்டக்களப்பு, அம்பாளை மாவட்ட மக்களை தூண்டிவிட்டார்.

8. கருணாவின் செயல்களை மன்னித்து அவருக்கு எமது தலைவர் பொதுமன்னிப்பு வழங்க முன்வந்தபோதும் அவர் அதை உதாசீனம் செய்தார்.

9. பல்வேறு ஊடகங்களுக்கு வழங்கிய பேட்டியில் எமது போராட்டத்தை அவமதித்ததுடன் தேசத்துரோகிகளுடன் கைகோர்த்துச் செயற்பட்டார்.

10. பொதுமக்களைத் தூண்டிவிட்டு எமது தேசியக்கொடியை எரியூட்டி அவமதித்ததுடன் தலைவரின் உருவப்படங்களும் பல இடங்களில் எரியூட்ட வைத்தார்.

இரண்டு பக்கங்களின் குற்றச்சாட்டுக்களில் எது உண்மை என்றோ எந்தப் பக்கத்தில் நியாயம் இருக்கிறது என்றோ ஆராய வேண்டிய தேவை எமக்கில்லையென எண்ணுகிறேன். இது ஓர் இயக்கத்துக்குள் நடந்த பிரச்சினை. விடுதலைப் புலிகளின் அரசியற் துறைப் பொறுப்பாளர் சுப.தமிழ்ச்செல்வன் சொன்னதுபோல "இது எமது இயக்கப் பிரச்சினை, இதை நாங்கள் சுலபமாகத் தீர்ப்போம், யாரும் இது பற்றிக் கவலை கொள்ளத் தேவையில்லை." அதேபோல் இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் "இது ஒரு தனிநபர் பிரச்சினை; இப்படி எத்தனையோ நம்பிக்கைத் துரோகங்களை இயக்கம் சந்தித்தது. இதனால் நாம் அழிந்துவிடப்போவதில்லை." எனக்கூறியுள்ளார். உண்மையாகவே இப்பிரச்சினை பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியது விடுதலைப்புலிகள் இயக்கமும், அதன் தீவிர ஆதரவாளர்களுமே தவிர நாங்கள் அதற்குள் மூக்கை நுழைக்கத் தேவையில்லை. இயக்கத்தின் தலைமையின் மீது குற்றச்சாட்டுக்களை வைத்துக் கருணா தான் அந்த இயக்கத்திலிருந்து விலகுவதாக அறிவித்தார்; மறுபக்கத்தில் கருணா மீது இயக்கக் கட்டுப்பாடுகளுக்கமைய ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுத்து அவரை இயக்கத்திலிருந்து நீக்கியுள்ளோம் என விடுதலைப்புலிகளின் தலைமை அறிவித்தது. இது ஒரு தத்துவ ரீதியானதோ, அல்லது தமிழ் பேசும் மக்களின்

நலன் கருதியோ ஏற்பட்ட பிளவு அல்ல. இரு பக்கமும் குற்றச்சாட்டுக்களின் அடிப்படையில் செயற்பட்டிருக்கின்றன. கருணாவுடன் இயக்கத்தின் முக்கிய தளபதிகளோ மூத்த உறுப்பினர்களோ ஏன் கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த எந்தவொரு மூத்த உறுப்பினர்களும், தளபதிகளும் கருணாவுடன் கருத்தொருமிக்கவில்லை என்பதையும் நாம் கணக்கில் கொள்ள வேண்டும். கருணாவின் மிக நம்பிக்கைக்குரிய தளபதியாக விளங்கிய ரமேசும், இயக்கத்தின் முக்கிய உறுப்பினரான ராமும் அவருக்கெதிராக இந்த நேரத்தில் செயற்பட்டதையும் நாம் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும். கருணா தன்னுடன் பல போராளிகளைக் கொண்டு சென்றார். அவர்களில் பலரை அவரால் காக்கமுடியாது பலி கொடுத்தார். கருணா ஒரு புலி. அந்தப் புலியைப் புலிகளின் தலைமை புறக்கணித்துள்ளது அல்லது வெளியேற்றியுள்ளது; ஆகவே இப்பிரச்சினையானது தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் என்ற அமைப்புக்குள்ளே ஏற்பட்ட அமைப்பியல் ரீதியான, ஒழுங்குரீதியான, பாரபட்சம் சம்பந்தமான, யார் பெரியவர் என்ற மேலாதிக்கப் போட்டி சம்பந்தமான விடயங்களில் ஏதாவது ஒன்றோ அல்லது எல்லாருமே சேர்ந்த பிரச்சினை என்பதைப் புரிதல் இலகுவானதாகும். இன்னொரு பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒரு தளபதி விலகும்போது இதில் ஏதாவது பிரதேச வாதம் ஏற்பட்டுவிடுமோ என்ற பொதுநல ரீதியான கவலை எம்மிடம் ஏற்பட்டது. அப்படியொரு அசம்பாவிதம் நடந்துவிடக் கூடாது என நாம் சமூக அக்கறையுடன் எதிர்பார்த்தோம்; ஆனால் அது நடந்து தொலைத்துவிட்டது. எந்த ரீதியிலும் அப்படியானதொரு தாக்கம் கருணாவுக்கு ஏற்படாமல் விடுதலைப் புலிகளின் தலைமை நடந்திருக்க வேண்டும்; அதற்கு இடம் கொடுத்திருக்கக்கூடாது. இப்பிரச்சினை ஒன்றே மனதைக் கடையும் விடயமாகும். மற்றபடி மீண்டும் சொன்னால் இது ஓர் இயக்கப் பிரச்சினை.

சரி இயக்கம் என்ற விடயத்துக்கப்பால் இதையொரு பொதுவிடயமாக நாம் எடுத்துப் பார்ப்போமாயின் கருணா மீது எமக்குப் பச்சாபம் ஏற்படுவதற்கு அவரது கடந்தகாலச் செயற்பாடுகள் இடமளிக்கவில்லை. கருணா பிற்படுத்தப்பட்ட ஒரு பிரதேசத்தை சேர்ந்தவர் என்ற ஒரே காரணத்துக்காக அவர் செய்த கொடுங்கனையெல்லாம் நாம் மறந்துவிடப் போகிறோமா? இன்று கருணாவை நியாயப்படுத்த முயல்பவர்களிடம் நேர்மை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அப்படியிருக்குமாயின் மாத்தையா கொல்லப்பட்டபோது யார் முன்வந்து குரல் கொடுத்தார்கள். புலியைப் புலி கொன்றது எனக் கூறிப் பிரச்சினையை முடித்துக் கொண்டார்கள். அமிர்தலிங்கம், யோகேஸ்வரன், பத்மநாபா சிறீசபாரட்ணம் போன்ற அரசியல் தலைவர்களும், இயக்கப் போராளிகளும் விடுதலைப் புலிகளால் கொல்லப்பட்டபோது ஒட்டுமொத்தமான எதிர்ப்பு எம்மிடமிருந்து வந்ததா? வசதிக்குத் தக்கவாறு கொல்லப்பட்டவர்கள் துரோகிகள், இந்தியக் கைக் கூலிகள் என அவர் அவர்களின் அரசியற் தேவைக்கேற்றவாறு விடயத்தைப்

பரணில் தூக்கிப் போடவில்லையா? தமது இயக்கம் தவிர்த்து மற்றைய இயக்கம் விடுதலைப் புலிகளால் அழிக்கப்பட்டபோது வாய்மூடி மௌனிகளாகவும், சிலர் அது அழிக்கப்படவேண்டிய இயக்கம்தான் என சவாப்புச் சொல்லிக் கொள்ளவில்லையா?

ராஜீவ் காந்தியின் கொலையை இப்போது கண்டிக்கும் கருணா இவ்வளவு காலமும் எங்கே போனார். 1991ஆம் ஆண்டு ராஜீவ் காந்தி கொல்லப்பட்டார். அதை 2002ஆம் ஆண்டு கருணா கண்டிக்கிறார். இதேபோல் இன்று பொட்டமானைக் கொடுரவாதி எனக் குறிப்பிடும் கருணாவுக்கு பொட்டம்மான் செயல்கள் இன்றுதான் தெரியவந்ததா? பொட்டம்மானைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள கருணாவுக்கு 19 வருடங்கள் தேவைப்பட்டதா? தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் அனைத்துக் கட்டுப்பாடுகளையும், அதன் மன்னிப்பற்ற கொள்கையையும், தனது போராளிகளுக்கே அங்கு வழங்கப்படும் அதிகபட்ச தண்டனையையும் ஏற்று அந்த இயக்கத்தில் சக்தியப்பிரமாணமும் எடுத்துக்கொண்டு அதில் சுமார் 19 வருடங்கள் இயங்கி, தானும் அனைத்துக் கொடுரங்களிலும் கை நனைத்த ஒரு நபர் மீது அந்த இயக்கம் நடவடிக்கை எடுக்கும்போது நாம் ஏன் முந்திரிக் கொட்டையாக வேண்டும். விடுதலைப் புலிகளுக்கு அப்பாலான ஒரு விடுதலைப் போராளிகள் மீதோ, பொது வேலைகளில் ஈடுபட்ட ஒரு நபர் மீதோ, அல்லது ஒரு பொது மகள் மீதோ விடுதலைப் புலிகள் ஏதாவது ஒரு பாதகமான நடவடிக்கை எடுத்தால் நாம் அதைக் கண்டிக்கலாம், குரல் கொடுக்கலாம். இயக்கத்தை விட்டு வெளியேறி வேறு இயக்கத்தைக் கட்ட முயல்தல், இயக்கத்துக்குள் குழப்பம் ஏற்படுத்த முயல்தல், இயக்கத் தலைமையின் அனுமதியில்லாமல் இயக்கத்தைவிட்டு வெளியேறுதல் போன்ற நடவடிக்கைகளுக்கு அந்த அமைப்பில் அதிகபட்ச தண்டனை வழங்கப்படும் என்பது 1983ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் அந்த அமைப்புக்குள் வேலை பார்த்த கருணாவுக்குத் தெரியவேண்டிய விடயம். அந்த அமைப்புப் பற்றி தெரிந்த எமக்கும் தெரிய வேண்டிய விடயம். தனது தலைவனின் திடகாத்திரமான கொள்கை (குணம்) பற்றித் தெரிந்திருந்தும் அவர் எப்படி கிழக்கு மாகாணத்தைத் தனது நிர்வாகத்தின் கீழ் விடும்படி கேட்பார். இது நடக்கக்கூடிய காரியமா?

கிழக்கு மாகாணத்தில் குறிப்பாக மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் ஈவு இரக்கமின்றி முஸ்லிம் மக்கள் கொல்லப்பட்டதற்குக் காரணமானவர். பல இயக்கப் போராளிகள் இவர் தலைமையில் கொன்று வீசப்பட்டார்கள்; எல்லைப்புற அப்பாவி சிங்களப் பொதுமக்கள் கொலைகளில் ஈடுபட்ட ஒருவர், இந்திய சமாதானப்படை காலத்தில் குமரப்பா தற்கொலை செய்து கொண்ட நேரத்தில் கிழக்கு மாகாணத்தில் பல கொலைகளையும், வன்முறைகளையும் செய்து கோரத்தாண்டவம் ஆடியவர், ஒவ்வொரு யுத்த நிறுத்த காலத்திலும் அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளாது தனது எதிர்ப்பைக் காட்டியவர் இன்று சமாதானம் பற்றியும், மனித நேயம் பற்றியும்

ஓயாத அலைகள் - 3 களத்தாக்குதலுக்குத் தனது தளபதிகளைத் தயார்படுத்தும் பிரபாகரன். அவரது வலது பக்கத்தில் கருணா, தீபன், பால்ராஜ் ஆகியவர்கள் நிற்கிறார்கள்.

சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப பேசும் பொழுது அதை மடையவர்கள்போல் நாம் ஏற்றுக்கொள்ளலாமா?

1990ஆம் ஆண்டு மீண்டும் யுத்தம் தொடங்கியபோது மட்டக்களப்புப் பகுதிகளில் முக்கிய பொலிஸ் நிலையங்கள் கருணா தலைமையில் சுற்றி வளைக்கப்பட்டபோது சரணடைந்த 600க்கும் மேற்பட்ட பொலிஸார் கொல்லப்பட்டனர். சரணடைந்த யுத்தக் கைதிகளைக் கொலைசெய்த யுத்தக் குற்றவாளியாகக் கருணா நிறுத்தப்படவேண்டாமா?

1999ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 18ஆம் திகதி அம்பாளை மாவட்டத்தின் மூன்று கிராமங்களில் 56க்கும் மேற்பட்ட குழந்தைகள் பொண்கள் உள்ளிட்ட சிங்களப் பொதுமக்களின் கொடூரக் கொலைக்குக் காரணமான ஒரு நபர்கருணா. இவைகளையெல்லாம் நாம் மன்னிக்கிறோமா? கடந்த காலங்களில் ஏனைய விடுதலை இயக்கங்களுக்குள் பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டபோது அப்பிரச்சினைக்குள் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் மூக்கை

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் மட்டக்களப்பு அம்பாறை மாவட்டங்களுக்கான பெண்கள் அணித் தளபதியான நீரா என்னும் இவரையே கருணா திருமணம் செய்துகொண்டார்.

நுழைத்துக் குழப்பங்களை மேலும் ஏற்படுத்தியபோது அது தவறு அந்தந்த இயக்கங்கள் தங்கள் பிரச்சினைகளைத் தாங்களே தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென நாங்கள் குரல் கொடுத்தோம். அப்படியிருக்க இப்பமட்டும் ஏன் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் உள்வீட்டுப் பிரச்சினையில் நாம் ஏன் தலையிடவேண்டும். கருணாவின் விடயத்தை வைத்து விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைப் பலவீனப்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கில் பலர் ஈடுபடுவது போலிருக்கின்றது. ஆனால் அந்த எண்ணம் அல்லது நோக்கம் எந்தவித பலனையும் தரப்போவதில்லை என்பது வரலாற்றில் நாம் அறிந்துகொண்ட விடயம் அல்லது அதுதான் வரலாற்றுப் புரிதல்.

இறுதியாக; கருணா மீது எனக்குத் தனிப்பட்ட ரீதியாக ஏதாவது கோபமோ, அல்லது விடுதலைப் புலிகள் மீது பாசமோ இல்லை. கருணா ஒரு புலி அவ்வளவுதான். அவர் புலிகள் இயக்கத்தைவிட்டு வெளியே வந்துவிட்டார் என்பதற்காக அவரது கடந்த காலங்கள் மன்னிக்கப்பட வேண்டுமென்றில்லை. பிரதேசவாதம் வேறு நியாயம் வேறு. பிரதேசம், சாதி, சமயம், இனம், மொழி என்ற பெயரில் யாரும் மன்னிப்புப் பெற முடியாது. எந்த ஒரு சூழ்நிலையிலும் அராஜகவாதிகளும், யுத்தக் குற்றவாளிகளும் மன்னிக்கப்படக் கூடாது.

2002ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 10ஆம் திகதி கிளிநொச்சியில் நடைபெற்ற பத்திரிகையாளர்கள் மகாநாட்டில் தலைவர் பிரபாகரனும், தளபதி கருணாவும் மிக மகிழ்வுடன் காணப்பட்டார்கள்.

"...we have faced several betrayals. Karuna violated our principles and code of discipline. As a result we have taken disciplinary action... our organisation has a very strict approach to discipline. If these are transpassed, be it an ordinary cadre or anyone holding high positions, They will be (treated) in the same manner. Disciplinary action is unavoidable..."

S.P.Thamilchelvan, நன்றி: Frontline, April 9, 2004

பிற்சேர்க்கை

சமர்ப்பணக் குறிப்புகள்

இந்த நூலை யாருக்குச் சமர்ப்பணம் செய்யலாம் என நான் யோசித்தபோது எதுவித தாமதமும் இன்றி என் மனதில் தோன்றியவர்கள் பிரேமவதி, சோபா, என் தாயார் சின்னம்மா ஆகியவர்களே. இலங்கையில் மனிதம் என்ற ஒன்று இருக்கும் வரை பிரேமவதி வாழ்ந்து கொண்டே இருப்பார். ஈழத்துக் காளப் போராட்டத்தின் வரலாறு சரியாக எழுதப்படுமாயின் சோபா வாழ்ந்து கொண்டே இருப்பார். என்தாய் என்னால் துன்பப்பட்டு வாழ்ந்து அழிந்தவர். இவரைத்தவிர மற்ற இரு பெண்களையும் நான் கண்டதில்லை; ஆனாலும் அவர்கள் இருவரும் எனது மனதில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியவர்கள். ஆதலினால் இந்நூல் இவர்களுக்குப் பொருத்தமான சமர்ப்பணம் என நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

பிரேமவதி

பிரேமவதி மனம்பெரி என்பதே அவளது முழுப்பெயர். இலங்கையின் வரலாற்றில் முதன்முதலாக ஆயுதம் தாங்கி போராட்டத்தை நடத்தியவர்கள் மக்கள் விடுதலை முன்னணியினர் (ஜே.வி.பி). இப்போராட்டம் “1971 ஏப்ரல் கிளர்ச்சி” என சொல்லப்படும். பிரேமவதி மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் போராளியாகும். இந்த ஏப்ரல் கிளர்ச்சியில் இருபதாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட அவளது தோழர்கள் (பெண்கள், ஆண்கள்) கொல்லப்பட்டனர். அவர்களில் ஒருவராகப் பிரேமவதி கொல்லப்பட்டாலும் அவள் கொலை செய்யப்பட்ட விதம் கொடுமையானது. 1971 ஏப்ரல் 5ஆம் திகதி இந்தப் புரட்சிப் போராட்டம் இலங்கையில் தொடங்கியது. பிரேமவதியின் சொந்த ஊரான கதிர்காமத்தில் புரட்சியாளர்களை அடக்கவென விசேடமாக அனுப்பப்பட்ட இராணுவ லெப்டினன்ட் விஜயசூரியா முதல் வேலையாக 1971 ஏப்ரல் 16ஆம் திகதி காலை பிரேமவதி மனம்பெரியை அவளது வீட்டில் வைத்துக் கைது செய்தான்.

சரியாக ஓர் ஆண்டுக்குமுன் பிரேமவதி கதிர்காமத்தில் அழகு ராணியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவள். சாதாரணக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பிரேமவதிக்குக் கைது செய்யப்படும்போது இருபத்திரண்டு வயதே. 16ஆம் திகதி கைது செய்யப்பட்ட பிரேமவதி விசாரணை என்ற பெயரில் அன்று இரவு முழுவதும் சித்திரவதை செய்யப்பட்டாள். 17ஆம் திகதி காலை லெப்டினன்ட் விஜயசூரியா பிரேமவதியை விசாரித்தான். அவளது ஆடைகள் கழற்றி வீசப்பட்டன. அவள் தனது உடலை இரண்டு கைகளாலும் மறைக்க முடியாது துடித்தாள். அவளை ஓர் அறைக்குள் இழுத்துச் சென்ற

விஜயசூரியா அவள்மீது பாலியல் வல்லுறவு புரிந்தான். பின்பு அங்குள்ள இராணுவத்தினர் சிலர் தமது தர (Rank) அடிப்படையில் மாறிமாறி அவள் மீது பாலியல் வல்லுறவு புரிந்தனர்.

இதன்பின் அரைமயக்க நிலையிலிருந்த பிரேமவதியை நிர்வாணமாகக் கைகளை மேலே உயர்த்தியபடி துப்பாக்கி முனையில் கதிர்காமத்தின் வீதிகளில் நடக்க வைத்தனர் கொடியவர்கள். சார்ஜன்ட் அமரதாச ரட்நாயக்காவின் துப்பாக்கி முனையிலேயே அவள் நடத்தப்பட்டாள். இறுதியில் அமரதாசாவின் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் பிரேமவதியின் உடலைத் துளைத்தன. கீழே விழுந்தும் அவள் உயிர் போகாததால், அவளது நெற்றியில் துப்பாக்கியால் சுட்டு அவளைக் கொன்றனர்.

1971ஆம் ஆண்டின் ஏப்ரல் கிளர்ச்சியைச் செய்தவர்கள் சிங்கள இளைஞர்களே. ஆட்சியிலிருந்தவர்களும் சிங்கள இனத்தவர்களே. பிரேமவதியை நாசமாக்கியவர்களும் சிங்கள இராணுவத்தினரே. இதுதான் அரச இயந்திரத்தின் பயங்கரவாதம் என்பது.

சோபா

சோபாவின் உண்மையான பெயர் மதிவதனி. ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியில் தனது பதினைந்தாவது வயதிலேயே இணைந்து ஆயுதப் பயிற்சி பெற்றவர். எல்லோருடனும் மிக இனிமையாகப் பழகுவாராம். பயிற்சி இல்லாத நேரத்தில் மூத்த பெண் போராளிகளின் மடியில் படுத்துக் கொண்டு விரைவில் களத்துக்குப் போக வேண்டும் என்பதுபற்றி பேசிக் கொண்டும், நான் செத்தால் நீங்கள் எல்லாம் அழுவீர்களா எனக் கேட்டுக் கொண்டும் இருப்பாராம். தனது வயதுக் கப்பால் அரசியல் ரீதியாகச் சிந்தித்துப் பேசுவாராம்.

பெரியதொரு பரப்பைக் கொண்ட காரைநகர் கடற்படைத் தளம் வடபகுதியில் மிகப்பலம் வாய்ந்த, பாதுகாப்பான இடமாகும். இக்கடற்படைத் தளத்தை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் இராணுவப்பிரிவான மக்கள் விடுதலைப்படை (பி.எல்.ஏ) 1985 பெப்ரவரி 10ஆம் திகதி தளபதி சின்னவன் தமையில் தாக்கியது. சின்னவனுடன் தளபதி கணேஸ், சோபா போன்றவர்களும் சென்றிருந்தனர். நன்கு திட்டமிடப்படாத இத்தாக்குதலில் இறந்தவர்களில் சோபாவும் ஒருவர். ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் முதல் களப்பலியான பெண் போராளி என்று சோபா சரித்திரத்தில் இடம் பிடித்துக் கொண்டார்.

சின்னம்மா

என்னைப் பெற்ற தாய்க்கு நான் ஒரு நூல் புடவைகூட எடுத்துக் கொடுத்ததில்லை. எனது மேற்படிப்புக்கான சந்தர்ப்பத்தை நான் தவறவிட்டு ஈழப்போராட்டத்துக்காகப் புறப்பட்டபோது தனது மௌனத்தால்

பிரேமவதி

சோபா

சின்னம்மா

சம்மதமளித்தவர். பெரியதொரு குடும்பத்தில் எனது பங்களிப்பை அவர் என்றும் எதிர்பார்த்ததில்லை. நான் வீட்டில் இருக்கும்போதும் சரி, இல்லாதபோதும் சரி, திடீரென வரும் இயக்கத்தவர்களுக்கு எவ்வளவோ கஷ்டத்தின் மத்தியிலும் உணவு கொடுத்து உபசரித்துப் பல சந்தர்ப்பங்களில் தான் பட்டினி கிடந்தவர். நன்கு பழகிய இயக்க இளைஞர்கள் செலவுக்குப் பணம் கேட்டால் வீட்டுச் செலவுக்குப் பணம் இல்லாவிட்டாலும் தயங்காது சீலை முடிச்சவிழ்த்துப் பணம் கொடுத்தவர். “எனது மகனை தமிழன் வாழ்வுக்காக தத்தம் செய்துவிட்டேன்” என 1974 நவம்பர் 3ஆம் திகதி வெளிவந்த சுதந்திரன் பத்திரிகையில் பேட்டி கொடுத்தார். எத்தனையோ பொலிஸ் நிலையங்களில் அவர் எனக்காகத் தவம் கிடந்தார். எத்தனையோ சிறைச்சாலைகளின் கதவுகளை அவர் எனக்காகத் தட்டினார்.

அவர் என்னை நன்றாகப் படிக்க வைக்க வேண்டும் எனக் கனவு கண்டார்; பின்பு என்னை ஈழப்போராட்டத்துக்கு அர்ப்பணித்துக் கனவு கண்டார்; அவரது எந்தக் கனவுகளையும் என்னால் நிறைவேற்ற முடியாமல் போனது அவருக்கு ஏமாற்றமாக இருந்திருக்கும்.

நான் அவருக்கு நல்ல பட்டுச்சேலை வாங்கிக் கொடுக்கும் நிலைக்கு வந்தபோது அவர் கனவுகளுடன் தூங்கிவிட்டார்.

ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணியின் அறிக்கை

1984-1985.

**தமிழீழப் போராட்டத்தின் புதிய திருப்பம்
விருதலை அமைப்புகளின் ஒன்றுப்பட்டன.**

ஈழத் தமிழீழமேல் மக்களின் தேசிய சுதந்திரப் போராட்டத்தை முன்னெடுப்பதில் ஒன்றுபட்டுச் செயல்பட ஈழத்தேசிய விருதலை முன்னணியும் தமிழீழ விருதலைப் புலிகள் இயக்கமும் ஒத்துவந்தன. 1984ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் உருவாக்கப்பட்ட ஈழத்தேசிய விருதலை முன்னணியானது ஒன்றி முக்கிய விருதலை அமைப்புகளின் ஒன்றுப்பட்டன. தமிழீழ விருதலை இயக்கம் (TELO) ஈழப் புரட்சி அமைப்பு (EROS), ஈழமக்கள் புரட்சிகரவிருதலை முன்னணி (EPRLF), ஆசியை இனக்கட்டமைப்பில் அக்கறைவடிக் கிறதன.

புரட்சிகர ஆயுதப்போராட்டப் பாதையை தழுவிக்கொண்ட போராளும் இந்த நாளிலே விருதலை இயக்கங்கள் மத்தியில் ஒன்றுபடப்பட்டு ஒன்றுபட்டமை எமது விருதலைப் போராட்டத்தில் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சியாகும். ஈழத் தமிழீழக் சுதந்திரப் போரில் ஒன்றுபடப்பட்டு உலகமே அறியும் இந்தியைப் புரட்சிகர சக்திகளே ஒன்றி வந்தது ஆயுதப்போராட்டத்தை ஒருமைப்படுத்தி வளப்படுத்த வழிகோலியுள்ளது. இராணுவப்பலிக்காரனாத அடக்குமுறைகளையும், இனக்கொலையையும் எதிர்த்தோக்கி தாங்களொன்றி ஒன்றுபட்ட அமைப்புகளையும், நம்பிக்கையைப் புலிகள் அமைப்புகளும், அவர்களை ஆதரிப்பவர்களும், விருதலை உணர்வையும் பலப்படுத்தும்படி ஒருங்கிணைக்கப்படும்.

தமிழீழ விருதலைப் புலிகளும், தமிழீழ விருதலை இயக்கமும், ஈழப் புரட்சி அமைப்பும், ஈழமக்கள் புரட்சிகர விருதலை முன்னணி ஆகியவற்றின் கூட்டமைப்பான ஈழத்தேசிய விருதலை முன்னணியும் சிறக்கக்கூடிய அரசியலறிந்த மாண்புமிகு அமைப்புகள் கொடுக்கக்கூடிய ஒன்றுபட்டுச் செயல்படும் தீர்மானத்தை எடுக்கப்படும்.

- (1) மீலக்கா அரசின் ஆதிக்கத்திலிருந்தும், அடக்குமுறைகளிலிருந்தும் எமது தாயகத்தின் சுதந்திரத்தைதழும், இறைமையையும் வெகிட்டுக்கொடுக்கப்படும்.
- (2) இலங்கைவாழ் தமிழீழத்தேசிய இனத்தின் சுயநிர்ணய உரிமையை நிலைநாட்டுகின்ற தலையறைத் தலையறை வெற்றித் தலையறை தலையறை பட்ச சமரசத்திற்கு எதிர்த்து ஆதிக்கத்தில் உலகமே அறியும்.
- (3) பரந்தப்பட்ட மக்களின் பக்கமிருந்து பரிணாமம் பெறும் வெகுஜன ஆயுதப்போராட்டத்தை (மக்களின் போராட்டத்தை) எமது போராட்டப் பாதையாகக் கொள்ளப்படும்.

தடுப்புக்காவல் உத்தரவுப் பத்திரம்

1979ஆம் ஆண்டு 48 ஆம் இலக்க, பன்னாட்டுத் தடுப்பு
(தற்காலிக சரீராதரம்) சட்டம்.

2(1) ஆம் பிரிவினா சட்டம்.

1979ஆம் ஆண்டு 48ஆம் இலக்க, பன்னாட்டுத் தடுப்பு
(தற்காலிக சரீராதரம்) சட்டத்தில் 2(2) ஆம் பிரிவில் அமைந்து
நடைபிடிக்க உரிமையுள்ளவர்களுக்கு அனுமதி, சீர்திருத்த
செய்தல்கள் ஆகியவை, அரசாங்கத்தின், அங்கீகரிக்கப்பட்ட
செய்தல்கள் சீர்திருத்த அமைப்பின்

தலைவர் பங்கேற்ற நடவடிக்கைகள்

சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு எவ்விதமான பாடல்களையும் அளிக்க
முடியாத சமயத்தில் அங்கேயேயுள்ள, பெண் பெண் குழுவிற்கு

சீர்திருத்த அமைப்பின் தலைவர்,
இந்த அமைப்பின் தரப்பட்டிருக்கும் சீர்திருத்த அமைப்பு,
சீர்திருத்த சீர்திருத்த அமைப்பின் தலைவர்

பாடல்களின் அமைப்பின் தலைவர்
சீர்திருத்த அமைப்பின் தலைவர் சீர்திருத்த அமைப்பின் தலைவர்.

பி.பி.செய்தல்கள்
அமைப்பு.

செய்தல்கள், சீர்திருத்த 17 1979.

சீர்திருத்த

(சீர்திருத்த அமைப்பு)

பயங்கரவாத ஒழிப்புச் சட்டத்தின்கீழ் புல்பராஜா வழங்கப்பட்ட தடுப்புக்காவல் உத்தரவுப் பத்திரம்

தமிழ் ஈழ விடுதலை இராணுவத்தின் அறிக்கை

தமிழ் ஈழ விடுதலை இராணுவம்
TAMIL EELAM LIBERATION ARMY

Date: 11.1.85
Date :

சமூக சமயம் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (EPRLF)

எங்கள் இயக்கத்தில் (TEL) ஏப்ரல் 19.12.84 அன்று முதல்முறையாக மாற்றிப்பார்க்கும் கால அட்டத்தில் பின்வரும் தீர்மானங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன:-

- 1) எங்கள் இயக்கத்திற்கெதிரான பல அரோக்சி செயல்களில் ஈடுபட்டுவந்த பேரின்பரத்தினம் அல்லது செந்தில் எப்போது செயற்குழுவிலும், இயக்கத்திலும் நீக்கப்பட்டார். காந்தம் போன்ற இயக்கத்திலும் வலி செய்கப்பட்டார்.
- 2) திரு.ராஜன் இயக்கத்தில் பங்கிதலைவராக நீக்கப்பட்டார்
- 3) தமிழ்நாடு மக்கள் விடுதலைக் கழகம் (PLM) எங்கள் இயக்கத்திற்கெதிராக மிகக் கடுமையாக செய்கப்பட்டமையால் அக்கழகத்தின் எங்கள் இயக்கம் சென்ற கட்டு ஒப்பித்தம் உடனடியாக நிரத்த செய்கப்பட்டன.

மேலும் இயக்கத்தில் ஐப்போல்கள் செயற்குழு உதர்ப்பாளிகள் பின்வருமாறு:-

- 1) திரு.ச.ராஜசேகர் அல்லது கந்திரோ (தலைவர்)
- 2) திரு.விஜயகணேசன் அல்லது கந்திரோ
- 3) திரு.ராஜன் (பதிர் தலைவர்)
- 4) திரு.இராஜன்
- 5) திரு.இராஜன்.

எங்கள் இயக்கத்தலைவர்களும், தியாகிகளும், செயற்குழு அங்கத்தினர்களும் காந்தம் திரு.மா.சீர்தரப்பேசன் அல்லது கந்திரோ 8.12.84இலும், திரு.சத்திராஜி அல்லது செந்தில் 14.12.84 இலும் அரோக்சி செய்தி, காந்தம் திரு.யோராஜன், சத்திராஜி அல்லது செந்தில் கொஞ்சமாகக் கொலை செய்கப்பட்ட உரிமையினை உடனடியாக அங்கு கடுமையாக செய்கப்பட்டது தெரிவிக்கப்படுகிறது.

தமிழ்நாடு மக்கள் விடுதலைக் கழகத்தின் (PLM) இப்போல்கள் எங்கள் இயக்கத்திற்கு எதிராக தொடர்புபடுத்தின. அக்கழகமே, பேரின்பரத்தினம் (செந்தில்) எப்போது எங்கள் இயக்கம் (TEL) சார்பாக எதிராக செய்கவார்த்தையையும் நடாத்தமுடியாது.

எங்கள் ஈழத்தலை இயக்கத்தின் கட்டுப்பாட்டில் எங்கள் இயக்கம் (TEL) செயற்குழு உதர்ப்பாளர்கள் சிபிசியைக் குறிப்பிட்ட மைக்கு அறிவிக்கவும்.

இயக்கம்,
தலைவரின் அலுவலகம்,
தே.ராஜன்
பதிர் தலைவர், தமிழ்நாடு இராணுவம்.

கூட, சேகர் ஆகியவர்களின் கொலையை வெளிப்படுத்தி ரொலாவல் (TELA) ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃம் இயக்கத்துக்கு அனுப்பப்பட்ட கடிதம்

சில நிகழ்வுகளும் அதன் திகதிகளும்

- 1505-1656 இலங்கையில் போத்துக்கேயர் ஆட்சி.
- 1656-1796 இலங்கையில் ஒல்லாந்தர் ஆட்சி.
- 31.03.1898 ஈழத் தமிழர்களின் தன்னிகரில்லாத் தலைவர் சா.ஜே.வே. செல்வநாயகம் பிறந்த தினம்.
- 1796-1948 இலங்கையில் பிரித்தானியர் ஆட்சி.
- 26.08.1927 அ. அமிர்தலிங்கம் பிறந்தநாள்.
- 18.12.1930 வி. பொன்னம்பலம் பிறந்தநாள்.
- 1931 இலங்கையில் சர்வஜன வாக்குரிமை.
- 14.11.1931 இலங்கை சட்டசபையின் முதலாவது பெண் உறுப்பினராக அடெலின் மொல்முரே றுவான்வலைத் தொகுதியிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டார்.
- 10.06.1947 சுதந்திரன் பத்திரிகை தந்தை செல்வாவினால் ஆரம்பிக்கப் பட்டது.
- 04.02.1948 இலங்கை பிரித்தானியரிடம் இருந்து சுதந்திரம் பெற்றது.
- 15.11.1948 மலையகத் தமிழ் மக்களின் குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டது.
- 19.11.1951 ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இன் செயலாளர் நாயகம் கந்தசாமி பத்மநாபா பிறந்த நாள்.
- 22.03.1952 இலங்கையின் பிரதமர் டி.எஸ்.செனநாயக்கா குதிரையிலிருந்து விழுந்து மரணம்.
- 26.11.1954 தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் பிறந்த நாள்.
- 02.06.1956 தனிச் சிங்களமே ஆட்சி மொழியென ஐ.தே.கட்சியின் களனி மாநாட்டில் தீர்மானம்.
- 05.06.1956 தனிச் சிங்கள சட்டத்தை எதிர்த்து காலிமுகத் திடலில் சத்தியாகிரகம்.
- 05.06.1956 சிங்களம் மட்டும் ஆட்சி மொழிச் சட்டம் கொண்டுவரப் பட்டது.
- 19.08.1956 நாட்டின் சகல பகுதிகளில் இருந்தும் பாதயாத்திரை மேற்கொண்டு திருகோணமலையில் நடந்த தமிழ் அரசுக் கட்சியின் தேசிய மாநாடு.
- 02.04.1957 இலங்கையின் சுதந்திரநாள் கொண்டாட்டத்தைப் பகிஷ் கரித்துக் கறுப்புக் கொடி கட்டிய நடராஜன் சிங்களக் காதையர்களால் சுட்டுக் கொலை.
- 26.07.1957 பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது.

- 30.03.1958 மொழி உரிமைப் போரில் ஐயாவு, பிரான்ஸிஸ் பொலிஸாரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.
- 26.05.1958 தமிழர்களுக்கெதிரான வன்செயல்கள் தொடங்கிய நாள்.
- 17.09.1959 தமிழ் அரசுக் கட்சியின் மூத்த தலைவர் கு. வன்னியசிங்கம் மறைவு.
- 25.09.1959 இலங்கைப் பிரதமர் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா பௌத்த பிக்குவால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.
- 20.02.1961 தமிழ்ப் பகுதிகளில் சத்தியாகிரகப் போராட்டம் ஆரம்பம்.
- 22.03.1961 மூதூர் பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் முன்னணித் தலைவர்களில் ஒருவருமான க. ஏகாம்பரம் திருகோணமலையில் சத்தியாகிரகம் ஆரம்பித்தபோது பொலிஸாரால் தாக்கப்பட்டுப் பின் குணமாகாமலேயே இறந்தார்.
- 14.04.1961 தமிழ் அரசு தபால் தலை வெளியிடப்பட்டது.
- 22.12.1962 தமிழ் அரசுக் கட்சியின் மலையகத் தொழிற்சங்கமான இலங்கைத் தொழிலாளர் கழகம் ஆரம்பம்.
- 04.06.1963 ஊர்க்காவந்துறை பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் முன்னணித் தலைவருமான வி.ஏ. கந்தையா மரணம்.
- 27.08.1963 திருமலை ஜோதி ந.இ. இராஜவரோதயம் மரணம்.
- 30.10.1964 சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம்.
- 24.03.1965 டட்லி - செல்வா உடன்படிக்கை.
- 19.01.1966 இந்தியாவின் பிரதமராகப் பிரியதர்சினி இந்திரா காந்தி தெரிவு செய்யப்பட்டார்.
- 11.09.1968 இந்திய உளவுப் பிரிவான நோ காவோ என்பவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.
- 27.05.1970 இலங்கையில் பாராளுமன்றத்துக்கான பொதுத் தேர்தல்.
- 13.07.1970 உதவி அமைச்சர் சோமவீர சந்திரசிநீயின் காருக்கு உரும்பிராயில் சிவகுமாரன் குண்டு வைத்தார்.
- 24.11.1970 தமிழ் மாணவர் பேரவையின் ஊர்வலம்.
- 07.02.1971 வல்வெட்டித்துறையில் தமிழ்க்கட்சிகளின் ஒற்றுமைக் கூட்டம்.
- 11.03.1971 யாழ்ப்பாணத்தில் சிவகுமாரனால் அல்பிரட் துரையப்பாவின் காருக்குக் குண்டு வைக்கப்பட்டது.
- 05.04.1971 மக்கள் விடுதலை முன்னணியினரின் (J.V.P) கிளர்ச்சி ஆரம்பம்.
- 16.08.1971 இரும்பு மனிதன் இ.மு.வி. நாகநாதன் மரணம்.
- 14.05.1972 திருகோணமலையில் தமிழர் கூட்டணி ஆரம்பம்.
- 22.05.1972 புதிய அரசியலமைப்பின் அடிப்படையில் இலங்கை குடியரசாகியது.

- 25.06.1972 குடியரசு அரசியலமைப்பை நிராகரித்துத் தமிழர் கூட்டணியினர் ஆறு அம்சக் கோரிக்கையைச் சமர்ப்பித்தனர்.
- 02.10.1972 புதிய அரசியலமைப்பை எதிர்த்துத் தந்தை செல்வநாயகம் தனது பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியைத் துறந்தார்.
- 28.01.1973 தமிழ் இளைஞர் பேரவை ஆரம்பம்.
- 22.02.1973 தமிழ் மாணவர் பேரவைத் தலைவர் பொன். சத்தியசீலன் கைது.
- 09.03.1973 வடகிழக்கில் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட ஈழப்போராளிகள் கைது.
- 22.05.1973 தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் முதலாவது நடவடிக்கையாக வடகிழக்கில் கடையடைப்பு (கர்த்தால்) போராட்டம் நடத்தப்பட்டது.
- 18.11.1973 தஞ்சாவூரில் குட்டிமணி கைது.
- 25.11.1973 தமிழ் அரசுக் கட்சியின் முன்னோடிகளில் ஒருவரும் மன்னார் பாராளுமன்ற உறுப்பினருமாகிய வி.அ.அழகக் கோன் மறைவு.
- 24.12.1973 தந்தை ஈ.வெ.ரா.பெரியார் மரணம்.
- 03.01.1974 நாலாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு தொடக்கம்.
- 10.01.1974 ஒன்பது பேர் மரணம் போன்ற அனர்த்தங்களுடன் நாலாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு முடிவுற்றது.
- 05.06.1974 முதல் தற்கொலைப் போராளி பொன்னுத்துரை சிவகுமாரன் மரணம்.
- 08.10.1974 தமிழ் அரசுக் கட்சியின் தலைவராக இருந்தவரும், பட்டிசூழ் தொகுதியின் முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினருமாகிய சி.மு. இராசமாணிக்கம் மறைவு.
- 07.06.1975 தமிழ் இளைஞர் பேரவை பிளவு.
- 14.06.1975 தமிழீழ விடுதலை இயக்கம் (ரி.எல்.ஓ) ஆரம்பம்.
- 27.07.1975 யாழ்ப்பாண மேயர் அல்பிரட் தங்கராஜா துரையப்பா கொலை செய்யப்பட்டார்.
- 15.08.1975 பங்களாதேஷ் பிரதமர் ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மான் கொலை.
- 19.08.1975 ஈழ தேசத்தின் நேதாஜி ஆர்.இராஜரட்ணம் அவர்கள் சென்னையில் மரணம்.
- 05.05.1976 தமிழ்ப் புதிய புலிகள் என்ற பெயர், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் என மாற்றம் செய்யப்பட்டது.
- 10.05.1976 புலோலி வங்கிக் கொள்ளை.
- 14.05.1976 தமிழர் கூட்டணியின் வட்டுக்கோட்டை மாநாடு. இம்மாநாட்டில் தமிழ் ஈழம் அமைக்கக் கோரும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டதுடன் தமிழர் கூட்டணி என்ற பெயர் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி என்று பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது.

- 22.05.1976 குடியரசு தினத்தைப் பகிஷ்கரித்து தமிழ் ஈழப் பிரகடன சுவரொட்டிகள் ஒட்டப்பட்டபோது அமிர்தலிங்கம், துரைத்தினம், க.பொ. இரத்தினம் போன்றவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர்.
- 18.06.1976 'ட்ரயல் அட் பார்' தொடக்கம்.
- 03.07.1976 உரும்பிராய் பெற்றோல் நிலைய உரிமையாளர் நாகலிங்கம் நடராசா குண்டு வீசிக் கொல்லப்பட்டார்.
- 05.08.1976 கூட்டுச் சேரா நாடுகளின் மாநாடு இலங்கையில் நடைபெற்றது.
- 10.09.1976 ட்ரையல் அட் பார் செல்லுபடியற்றதெனத் தீர்ப்பு
- 02.10.1976 முஸ்லிம்கள் அரசு பயங்கரவாதிகளால் புத்தளம் பள்ளி வாசலில் கொல்லப்பட்டனர்.
- 22.11.1976 முன்னாள் உள்நாட்சி அமைச்சரும் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவரும் தலைசிறந்த வழக்கறிஞருமான மு. திருச்செல்வம் மறைவு.
- 08.02.1977 உலகின் தலைசிறந்த வழக்கறிஞர்களில் ஒருவரும் தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவருமான ஜீ.ஜீ. பொன்னம்பலம் மறைவு.
- 17.02.1977 பொலிஸ் கருணாநிதி மாவட்டப்புரத்தில் வைத்து விடுதலைப் புலிகளால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். (முதலாவது பொலிஸ் கொலைச் சம்பவம்).
- 27.04.1977 தந்தை செல்வா மறைவு.
- 08.05.1977 இரகசியப் பொலிஸ் உத்தியயோகத்தர்கள் உரும்பிராய் சண்முகநாதன், இணுவில் சண்முகநாதன் விடுதலைப் புலிகளால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.
- 21.07.1977 இலங்கைப் பாராளுமன்றத்துக்கான பொதுத்தேர்தல்.
- 16.08.1977 தமிழர்களுக்கு எதிரான வன்முறைக் கலவரம் தொடக்கம்.
- 04.02.1978 ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா ஜனாதிபதியாகப் பதவி ஏற்பு.
- 07.04.1978 இன்ஸ்பெக்டர் பஸ்தியாம்பிள்ளை குழுவினர் கொலை.
- 07.09.1978 அவ்ரோ விமானம் குண்டு வைத்துத் தகர்ப்பு.
- 05.10.1978 ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் கிருஷ்ணா வைகுந்தவாசன் தமிழ் ஈழத்தைப் பிரகடனப்படுத்தினார்.
- 18.10.1978 இலங்கையின் பகுத்தறிவுத் தந்தை ஆபிரகாம் கோலூர் மறைவு.
- 13.07.1979 இன்பம், செல்வரத்தினம் உட்படப் பல இளைஞர்கள் பொலிஸாரால் கொல்லப்பட்டனர்
- 14.07.1979 பயங்கரவாதத்துட்புச் சட்டத்தின்கீழ் அமைக்கப்பட்ட முப்படை அலுவலகத்தின் பொறுப்பாளராக பிரிகேடியர் திஸ்ஸ வீரசிங்கா நியமிக்கப்பட்டார்.

- 12.07.1980 கே.சி.நித்தியானந்தன் மறைவு.
- 01.09.1980 தமிழறிஞர் தனிநாயகம் அடிகளார் மறைவு.
- 18.03.1981 பிரபாகரன், குட்டிமணி ஆகியோரால் தனபாலசிங்கம் எனப்படும் செட்டி கொல்லப்பட்டார்.
- 25.03.1981 குட்டிமணி, பிரபாகரன், சிறீசபாரட்ணம், ஓபரோய் தேவன் போன்றவர்களால் நீர்வேலி வங்கிப் பணம் (இலங்கை ரூ 85 இலட்சம்) கொள்ளையிடப்பட்டது.
- 05.04.1981 குட்டிமணி, தங்கத்துரை கைது செய்யப்பட்டனர்.
- 31.05.1981 நாச்சிமார் கோவிலடியில் நடந்த தேர்தல் கூட்டத்தில் நின்ற பொலிஸார் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டனர்.
- 01.06.1981 யாழ் நூல் நிலையம் உட்பட யாழ் நகரமும் அதையொட்டிய ஊர்களும் அரசபடையினரால் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன.
- 24.07.1981 எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அமிர்தலிங்கத்தினமீது நம்பிக்கை யில்லாத தீர்மானம் பாணந்துறை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் டொக்டர் நெவில் பெர்னாண்டோவினால் கொண்டு வரப்பட்டது.
- 28.07.1981 ஆனைக்கோட்டைப் பொலிஸ் நிலையம் புதியபாதை சுந்தரம் குழுவினரால் தாக்கி அழிக்கப்பட்டது. ஈழப் போராட்டத்தில் தாக்கி அழிக்கப்பட்ட முதல் பொலிஸ் நிலையம் இதுவாகும்.
- 04.10.1981 ஈழ மாணவர் பொதுமன்றம் என இயங்கியவர்களால் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் தொடங்கப்பட்டது.
- 15.10.1981 யாழ்நகரில் இராணுவ வண்டியொன்று விடுதலைப் புலிகளால் தாக்கப்பட்டு இரண்டு இராணுவ வீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர். ஈழப்போராட்ட வரலாற்றில் இராணுவத்தின் மீதான முதலாவது தாக்குதல் சம்பவம் இது.
- 02.01.1982 சுந்தரம் எனப்பட்ட சிவசண்முகமூர்த்தி விடுதலைப் புலிகளால் யாழ் நகரில் வைத்துக்கொல்லப்பட்டார்.
- 19.05.1982 பாண்டி பஜாரில் பிரபாகரன் - உமாமகேஸ்வரன் சூட்டுச் சம்பவம் நடைபெற்றது.
- 26.05.1982 இறைகுமாரன், உமைகுமாரன் அளவெட்டியில் சந்ததியாரின் ஆட்களால் கொல்லப்பட்டனர்.
- 13.08.1982 தியோடர் டி அல்விஸ் என்ற நீதிபதி குட்டிமணிக்கும், ஜெகனுக்கும் மரண தண்டனைத் தீர்ப்பு வழங்கினார்.
- 27.11.1982 கம்பர் மலையைச் சேர்ந்த சத்தியநாதன் எனப்பட்ட சங்கர் மரணமடைந்தார். விடுதலைப் புலிகளில் முதல் களப் பலியான போராளி இவராகும்.
- 15.07.1983 விடுதலைப் புலிகளின் மூத்த உறுப்பினர் சார்ள்ஸ் அன்ரனி களப்பலி.

- 23.07.1983 திருநெல்வேலியில் வைத்து இராணுவ அணிமீது விடுதலைப் புலிகள் மேற்கொண்ட தாக்குதலில் 13 இராணுவ வீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர்.
- 24.07.1983 இலங்கையில் தமிழர்களுக்கெதிராக வன்முறைக் கலவரம் ஆரம்பம்.
- 25.07.1983 வெலிக்கடை சிறைப் படுகொலையில் 25 ஈழ விரும்பிகள் கொல்லப்பட்டனர்.
- 27.07.1983 இரண்டாவது முறையாக நடைபெற்ற வெலிக்கடை சிறைப் படுகொலையில் மேலும் 18 ஈழ விரும்பிகள் கொல்லப்பட்டனர்.
- 23.09.1983 மட்டக்களப்புச் சிறையைத் தகர்த்து ஈழப்போராளிகள் தங்களைத் தாங்களே விடுதலை செய்தனர்.
- 10.05.1984 அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த அலென் தம்பதியினர் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-இனரால் கடத்தப்பட்டனர்.
- 18.05.1984 சயனற் அருந்தி தற்கொலை செய்து கொண்டார் முதலாவது விடுதலைப் புலிப் போராளி.
- 12.07.1984 மனோ மாஸ்டர் எனப்பட்ட பஞ்சலிங்கம் விடுதலைப் புலிகளால் கொல்லப்பட்டார்.
- 10.09.1984 கொழும்பில் இருந்து வந்த வி.ஐ.பி. எக்ஸ்பிரஸ் பஸ் வவுனியாவில் இராணுவத்தால் மறிக்கப்பட்டு 15 தமிழ்ப் பயணிகள் கொல்லப்பட்டனர்.
- 31.10.1984 இந்திராகாந்தி கொலை செய்யப்பட்டார்.
- 19.11.1984 மலையக இலக்கியத்தின் முன்னோடியான சி.வி.வேலுப் பிள்ளை மரணம்.
- 30.11.1984 முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் உள்ள கென்ட், டொலர் பண்ணையில் அரசினால் குடியேற்றப்பட்டிருந்த நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பழைய சிங்களச் சிறைக் கைதிகள் விடுதலைப் புலிகளால் கொலை செய்யப்பட்டனர்.
- 02.12.1984 ஒதிய மலையில் இராணுவ வெறியாட்டத்தில் பல தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர்.
- 19.01.1985 புகையிரதத்தில் வந்த இராணுவ வீரர்கள் மீது ரெலோ இயக்கத்தினர் தாக்கியதில் 47 இராணுவ வீரர்கள் கொல்லப் பட்டனர்.
- 10.02.1985 ஈழப்போராட்டத்தில் முதல் களப்பலியான பெண் போராளி சோபா இறந்த தினம்.
- 10.04.1985 ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணியுடன் விடுதலைப் புலிகள் இணைவு.
- 10.04.1985 யாழ்ப்பாணம் பொலிஸ் நிலையம் கிட்டு தலைமையில் விடுதலைப் புலிகளால் தாக்கி அழிக்கப்பட்டது.

- 09.05.1985 வல்வெட்டித்துறைப் பகுதிகளில் கைதுசெய்யப்பட்ட இளைஞர்கள் நூல்நிலையம் ஒன்றுக்குள் விடப்பட்டுக் குண்டு வைத்துக் கொல்லப்பட்டனர்.
- 14.05.1985 அநுராதபுரத்தில் 138க்கும் மேற்பட்ட சிங்களப் பொதுமக்கள் விடுதலைப் புலிகளால் கொல்லப்பட்டனர்.
- 15.05.1985 கடற்படையினரால் குமுதினி படகில் வந்த தமிழ் பொது மக்கள் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதலில் பெண்கள், குழந்தைகள் உட்பட 34 பேர் வெட்டியும் சுட்டும், கொத்தியும் கொல்லப்பட்டனர்.
- 08.07.1985 இலங்கை அரசு பிரதிநிதிகளுக்கும் ஈழப்போராட்ட இயக்கங்களின் பிரதிநிதிகளுக்கும் இடையே பூட்டான் நாட்டின் தலைநகர் திம்புவில் பேச்சு வார்த்தை ஆரம்பித்த தினம்.
- 02.09.1985 கூட்டணித் தலைவர்கள் வி.தர்மலிங்கமும், ஆலால சுந்தரமும் ரெலோ இயக்கத்தவரால் கொல்லப்பட்டனர்.
- 18.09.1985 வசந்தன் எனப்பட்ட சந்ததியார் கடத்தப்பட்டார். பின்பு அவர் பற்றிய தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை.
- 23.12.1985 சென்னையில் பாலசிங்கத்தின் வீட்டில் குண்டு வெடித்தது.
- 00.00.1985 மணியம் தோட்டம் புளட் முகாமில் அதே இயக்கத்தைச் சேர்ந்த மூன்று பெண்கள் சகோதரப் போராளிகளால் கொல்லப்பட்டனர்.
- 11.03.1986 யாழ் வைத்தியசாலையில் ரெலோவினர் மோதிக் கொண்டதில் தாஸ் கொல்லப்பட்டார்.
- 03.05.1986 சென்னை விமான நிலையக் குண்டு வெடிப்பில் 21 பயணிகள் கொல்லப்பட்டு 41 பயணிகள் படுகாயமடைந்தனர். இதன் சூத்திரதாரி பனாகொடா மகேஸ்வரனாகும்.
- 06.05.1986 ரெலோ இயக்கத் தலைவர் சிறீசபாரட்ணம் விடுதலைப் புலிகளால் கொல்லப்பட்டார்.
- 18.05.1986 தமிழர்களின் தோழர் சரத் முத்தட்டு வேகம மோட்டார் விபத்தில் கொல்லப்பட்டார்.
- 15.11.1986 ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப். இயக்கத்தினரால் ஈழம் தபால் தலை (முத்திரை) வெளியிடப்பட்டது.
- 14.12.1986 ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப், புளட் ஆகிய இயக்கங்கள் புலிகளால் தடை செய்யப்பட்டன.
- 14.02.1987 விடுதலைப் புலிகளின் மூத்த உறுப்பினர் பொன்னம்மாள் வெடி விபத்தில் மரணம்.
- 30.03.1987 கிட்டு சென்ற வாகனத்தின்மீது குண்டு வீசியதில் அவர் தனது ஒரு காலை இழந்தார்.
- 21.04.1987 ஈரோஸ் இயக்கத்தினரால் கொழும்பு புறக்கோட்டை பஸ் நிலையத்தில் வைக்கப்பட்ட குண்டு வெடிப்பில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிங்களப் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

- 26.05.1987 வடமராட்சியைக் கைப்பற்றும் நோக்கத்துடன் நடத்தப் பட்ட 'ஒப்பரேசன் லிபரேசன்' தொடங்கிய நாள்.
- 03.06.1987 உணவுப் பொருட்களுடன் இலங்கை நோக்கி வந்த 19 இந்தியப் படகுகள் இலங்கைக் கடல் எல்லையில் வைத்துத் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டன.
- 04.06.1987 'ஒப்பரேசன் பூமாலை' என்ற பெயரில் இந்திய விமானங்கள் யாழ்ப்பாணப் பகுதிகளில் உணவு, நிவாரணப் பொது களைப் போட்டன.
- 05.07.1987 முதலாவது கரும்புலித் தாக்குதல். நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலய இராணுவ முகாமைத்தாக்கி அழித்து மில்லர் மரணமானார்.
- 29.07.1987 இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது.
- 30.07.1987 லெப். ஜெனரல் திபேந்தர் சிங் தலைமையில் இந்திய இராணுவம் இலங்கை வந்தது.
- 04.08.1987 "நான் இந்தியாவை நேசிக்கிறேன்" என்ற தலைப்பில் சுதுமலையில் பொதுமக்கள் முன்னிலையில் முதன் முதலாகப் பிரபாகரன் பேசினார்.
- 26.09.1987 திலீபன் மரணம்.
- 10.10.1987 இந்திய இராணுவத்துக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையே யுத்தம் ஆரம்பம். புலிகளின் முதல் பெண் போராளி மாலதி மரணம்.
- 24.12.1987 எம்.ஜி.ஆர் மறைவு.
- 17.02.1988 விஜய குமாரதுங்க ஜே. வி. பி.இனரால் கொல்லப்பட்டார்.
- 19.06.1988 தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழக ஸ்தாபகர்களில் ஒருவரான கே.கந்தசாமி கடத்தப்பட்டு, பின் கொல்லப்பட்டார்.
- 02.01.1989 பிரேமதாசா ஜனாதிபதியாகப் பதவி ஏற்பு.
- 12.01.1989 சமூக விடுதலைப் போராளி எம்.சி. சுப்பிரமணியம் மறைவு.
- 04.05.1989 பிரேமதாசா - விடுதலைப்புலிகள் பேச்சு வார்த்தை ஆரம்பம்.
- 13.07.1989 அமிர்தலிங்கம் விடுதலைப் புலிகளால் கொல்லப்பட்டார்.
- 16.07.1989 உமாமகேஸ்வரன் தனது பாதுகாவலர்களால் கொல்லப் பட்டார்.
- 25.09.1989 ரஜனி திராணகம விடுதலைப் புலிகளால் கொல்லப் பட்டார்.
- 27.11.1989 நவம்பர் மாதம் 27ஆம் திகதியை மாவீரர் தினமாக 1989இல் பிரபாகரன் பிரகடனப்படுத்தினார்.
- 24.03.1990 இந்திய இராணுவத்தின் இறுதி வெளியேற்றம்.
- 07.05.1990 சாம் தம்பிமுத்து, கலா தம்பிமுத்து ஆகியோர் விடுதலைப் புலிகளால் கொழும்பில் வைத்துக் கொல்லப்பட்டனர்.
- 19.06.1990 ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கத்தலைவர் பத்மநாபாவுடன்

- சேர்த்து பன்னிரண்டு போராளிகள் சென்னையில் விடுதலைப் புலிகளால் கொல்லப்பட்டனர்.
- 29.10.1990 வடபகுதி முஸ்லிம்கள் அவர்களது பாரம்பரியப் பிரதேசத்தில் இருந்து புலிகளால் துரத்தப்பட்டனர்.
- 10.01.1991 விடுதலைப்புலிகளால் ஜோர்ஜ் கொல்லப்பட்டார்.
- 02.03.1991 இலங்கையின் பாதுகாப்பு அமைச்சர் ரஞ்சன் விஜேரட்ணா விடுதலைப் புலிகளால் கார்க்குண்டு வைத்துக் கொல்லப்பட்டார்.
- 21.05.1991 இந்தியாவின் முன்னாள் பிரதமர் ராஜீவ்காந்தி சென்னையில் விடுதலைப் புலிகளின் மனித வெடிகுண்டினால் கொல்லப்பட்டார்.
- 12.06.1991 கொக்கட்டிச் சோலையில் இராணுவம் மேற்கொண்ட படுகொலையில் பெண்கள், குழந்தைகள், ஆண்கள் என்ற பேதமின்றி தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர்.
- 03.01.1992 முதுபெரும் கம்யூனிஸ்ட் போராளி வைத்திய கலாநிதி ச.வே.சீனிவாசகம் மறைவு.
- 04.07.1992 கோவை மகேசன் மரணம்.
- 08.08.1992 ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ கண்ணிவெடி மூலம் கொல்லப்பட்டார்.
- 16.11.1992 கடற்படை கொமாண்டர் உதவி அட்மிரல் கிளான்சி பெர்னாண்டோ கொலை.
- 16.01.1993 கிட்டு மரணம்.
- 08.02.1993 இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த சண்முகதாசன் மறைவு.
- 13.03.1993 லலித் அதுலத் முதலி கொல்லப்பட்டார்.
- 01.05.1993 இலங்கையின் ஜனாதிபதி பிரேமதாசா விடுதலைப் புலிகளால் கொல்லப்பட்டார்.
- 05.03.1994 வி. பொன்னம்பலம் கனடாவில் மரணம்.
- 01.05.1994 சபாலிங்கம் புலிகளால் பிரான்ஸில் கொல்லப்பட்டார்.
- 16.08.1994 கடற்கரும்புலி பெண் போராளி அங்கயற்கண்ணி மரணம்.
- 23.10.1994 எதிர்க்கட்சித் தலைவர் காமினி திசநாயக்க பெண் மனிதக் குண்டின் மூலம் கொல்லப்பட்டார். இவருடன் முன்னால் அமைச்சர்கள் டி.எம்.பிரேமச் சந்திரா, வீரசிங்க மல்லியாராச்சி, மற்றும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் செயலாளர் நாயகம் டொக்டர் காமினி விஜயசேகரா ஆகியோரும் கொல்லப்பட்டனர். இக்குண்டு வெடிப்பில் மொத்தம் 52 மனித உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டன.
- 28.12.1994 மாத்தையாவிற்கு மரணதண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டது.
- 09.07.1995 நவாலி புனித பீற்றர் தேவாலயத்தில் அகதிகளாகவிருந்த தமிழ் மக்கள் மீது இலங்கை விமானப் படையினர்

- மேற்கொண்ட குண்டுவீச்சுத் தாக்குதலில் பெண்கள், குழந்தைகள் உட்பட 147 பேர் கொல்லப்பட்டனர்.
- 15.02.1996 ஈழத் தமிழர்களுக்காக குரல் கொடுத்து தீக்குளித்து மரணமானார் பெரம்பூரைச் (சென்னை) சேர்ந்த அப்துல் ரஹ்மான்.
- 26.10.1996 நாதன், கஜன் பாரிஸில் கொல்லப்பட்டனர்.
- 05.07.1997 திருகோணமலை மாவட்டப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் விடுதலை வேட்கை கொண்டவருமான தங்கத்துரை கொல்லப்பட்டார்.
- 25.01.1998 புத்த மதத்தவர்களின் புனிதத் தலமான கன்டி தலதா மாளிகை வெடிகுண்டுத் தாக்குதல் மூலம் பலத்த சேதத்துக்குள்ளாக்கப்பட்டது.
- 17.05.1998 யாழ்ப்பாண மேயர் சரோஜினி யோகேஸ்வரன் கொல்லப்பட்டார்.
- 30.06.1998 கருகத்துறை சிறையிலிருந்த அரசியல் கைதிகளை பார்க்கச் சென்ற அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவானந்தா அதே அரசியல் கைதிகளால் தாக்கப்பட்டார்.
- 11.09.1998 யாழ்ப்பாண மேயர் பொன் சிவபாலன் கொல்லப்பட்டார்.
- 26.12.1998 தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிப் பிரமுகர் மதிமுக ராசா கொல்லப்பட்டார்.
- 29.05.1999 மட்டக்களப்பில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப். இயக்கத்தின் (வரதர் அணி) செயற்பாட்டாளர் இராசிக் எனப்பட்ட பி.கணேசமூர்த்தி கொல்லப்பட்டார்.
- 29.07.1999 தலைசிறந்த அரசியல் அறிஞர் நீலன் திருச்செல்வம் விடுதலைப் புலிகளால் கொல்லப்பட்டார்.
- 30.10.1999 இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைவர் சொளமிய மூர்த்தி தொண்டமான் மரணம்.
- 20.11.1999 மடுமாதா தேவாலயத்தில் இராணுவம் மேற்கொண்ட எறிகணைத் தாக்குதலில் அங்கு அகதியாக தங்கியிருந்த தமிழர்களில் 44 பேர் கொல்லப்பட்டனர்.
- 18.12.1999 இலங்கை ஜனாதிபதி சந்திரிகா குமாரதுங்கா மீது கொலை முயற்சி செய்யப்பட்டது.
- 22.12.1999 இலங்கையின் ஜனாதிபதியாக மீண்டும் சந்திரிகா குமாரதுங்கா தெரிவு செய்யப்பட்டார்.
- 05.01.2000 சிங்கள அரசு கைக்கூலியால் குமார் பொன்னம்பலம் கொல்லப்பட்டார்.
- 22.04.2000 ஓயாத அலைகள் - 3 படையணிகளால் ஆனையிறப் பெரும்தளம் அழிக்கப்பட்டது.
- 24.07.2000 கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த இலங்கைக்குச் சொந்தமான பயணிகள் விமானங்களும்,

- இலங்கை ஆகாயப்படைக்குச் சொந்தமான யுத்த விமானங்
களும் விடுதலைப் புலிகளால் தாக்கியழிக்கப்பட்டன.
- 16.09.2000 ஹெலி விபத்தில் அமைச்சர் எம்.எச்.எம். அஷ்ரப் மரணம்.
- 10.10.2000 உலகின் முதல் பெண் பிரதமர் சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்க
மரணம்.
- 19.10.2000 பத்திரிகையாளர் நிர்மலராஜன் கொலை.
- 25.10.2000 பண்டாரவளையில் உள்ள பிந்துநுவெவ தடை முகாமில்
இருந்த தமிழ் இளைஞர்கள் 31 பேர் சிங்களக் கடையர்
களால் கொல்லப்பட்டனர்.
- 30.04.2001 மாவனல்லையில் முஸ்லிம்களுக்கெதிரான வன்முறைக்
கலவரம் சிங்களவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டது.
- 22.02.2002 இலங்கைப் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்காவும், விடுதலைப்
புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனும் புரிந்துணர்வு
ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டனர்.
- 10.04.2002 பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின் கிளிநொச்சியில்
நடந்த பத்திரிகையாளர் மாநாட்டில் பிரபாகரன் கலந்து
கொண்டார்.
- 05.06.2003 மூத்த அரசியல்வாதியும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின்
முன்னாள் தலைவருமான முருகேசு சிவசிதம்பரம் மறைவு.
- 14.06.2003 சமாதான சூழ்நிலையில் யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்து
ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்.ஐ சேர்ந்த றொபேட் (தம்பிராசா
சுபத்திரன்) புலிகளால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.
- 03.03.2004 விடுதலைப் புலிகளின் தலைமையைக் கேள்விக்குள்ளாக்
கினார் மட்டக்களப்பு - அம்பாறை மாவட்ட சிறப்புத்தளபதி
கருணா (விநாயகமூர்த்தி முரளிதரன்).
- 06.03.2004 கிளிநொச்சியில் நடைபெற்ற பத்திரிகையாளர் மகாநாட்டில்
கருணா விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்திலிருந்து நீக்கப்
பட்டதாக விடுதலைப் புலிகளின் தலைமை அறிவித்தது.
- 02.04.2004 இலங்கையின் பதின்மூன்றாவது பாராளுமன்றத்துக்கான
பொதுத் தேர்தல் நடைபெற்றது.
- 31.08.2004 கொழும்பு பம்பலப்பிட்டியில் வைத்து புளட் மோகன்
(கந்தையா யோகராஜா - 41 வயது) இனம் தெரியாதோரால்
கொல்லப்பட்டார்.
- 16.08.2004 ஈழப் போராட்டத்தின் மூத்த பங்காளி சின்ன பாலா (பால
நடராஜா ஐயர்) கொழும்பு பாமன்கடையில் வைத்து இனம்
தெரியாதவர்களால் கொல்லப்பட்டார்.
- 03.09.2004 இலங்கை வரலாற்றில் நீண்டகாலம் வெளிவிவகார
அமைச்சராக இருந்தவரும், விடுதலைப் புலிகளுடன்
அரசியல் பேச்சு வார்த்தைகளில் ஈடுபட்டவருமான
ஏ.சி.எஸ்.ஹமீட் மரணம்.

- 28.04.2005 புளட் இயக்கத்தின் முன்னாள் உறுப்பினரும், அரசியல், இராணுவ கட்டுரையாளருமான தர்மரத்தினம் சிவராம் (தராக்கி) கடத்தப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டார்.
- 12.08.2005 இலங்கையின் வெளிநாட்டமைச்சர் லட்சுமன் கதிர்காமர் கொல்லப்பட்டார்.

தகவல்களுக்கு உதவிய நூல்கள்

- யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் வரலாறும் பண்பாடும், அப்துல் ரஹீம்.
- யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, முதலியார் குல.சபாநாதன்.
- யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், செ.இராசநாயகம்.
- மலையகத் தமிழரின் அரசியல் வரலாறும் இலக்கியங்களும், கலாநிதி அம்பலவாணர் சிவராஜா.
- கப்பலோட்டிய தமிழர், இ.கு.இராஜகோபால்.
- இனவாத அரசியல் அன்று முதல் இன்று வரை (வீரசேகரி கட்டுரைகள்), பாரதி இராஜநாயகம்.
- உரிமைப் போராட்டத்தில் உயிர் நீத்த தியாகிகள், மாத்தளை ரோகினி.
- இலட்சிய இதயங்களோடு, அ.அமிர்தலிங்கம்.
- தாயகம் (கனடா) - பல வெளியீடுகள், ஆசிரியர் ஜோர்ஜ் குருச்சேவ்.
- 1979 ஒக்டோபர் 4ஆம் திகதிக்கான பாராளுமன்ற உரைகளின் தொகுப்பு(Ganzard),
- செல்வா ஈட்டிய செல்வம், அ.அமிர்தலிங்கம்.
- நாடற்றவர் கதை, சி.வி.வேலுப்பிள்ளை.
- எனது யாழ்ப்பாணமே, க.சச்சிதானந்தன்.
- தியாகப் பயணத்தில் திலீபனுடன் 12 நாட்கள், மு.வெ.யோ.வாஞ்சிநாதன்.

- குஜராத் 2002 அர்த்தங்களும் உள்அர்த்தங்களும்,
தொகுப்பும் தமிழாக்கமும் அ.மாரீக்ஸ்.
- இலங்கை : அரசியலில் பெண்களும் பெண்களின் அரசியலும்
என்.சரவணன்.
- எரிமலை (பல பிரதிகள்),
தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக்குழு (பிரான்ஸ்) வெளியீடு.
- ஈழத்தமிழர் இறைமை,
மு.திருச்செல்வம்.தமிழில் : க.சச்சிதானந்தன்.
- சுதந்திரவேட்கை - தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் உள்ளிருந்து
ஒரு நோக்கு,
அடேல் பாலசிங்கம்.
- கரும்புலிகள் - உயிராயுதம் (பாகம் 1),
கனடா உலகத் தமிழர் இயக்க வெளியீட்டு வாரிய வெளியீடு.
- சூரியப் புதல்வர்கள் - மாவீரர் நாள் 97,
- தேசிய இனப்பிரச்சினையும் முஸ்லிம் மக்களும்,
வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன்.
- தமிழரசுக் கட்சி வெள்ளிவிழா மலர்,
இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி, யாழ்ப்பாணம்.
- தமிழீழம் சிவக்கிறது,
பழ.நெடுமாறன்.
- Diary of Incidents - 1985,
published by The Tamil Information Centre, 1st Oct.1987.
- India's Srilanka Fiasco - Peacekeepers at War,
Rajesh kadian.
- Where Serfdom Thrives
The Plantation Tamil of Sri Lanka,
Mayan Vije.
- An Untimely Death, A commemoration of K.Kandasamy,
Kandasamy commemoration committee, Colombo.
- The Assasination of Indra Ganthi,
Ritu Sarin.
- IPKF in Sri Lanka,
Lt.Gen. Depinder Singh.

- The fall and Rise of the Tamil Nation,
V.Navaratnam.
- Indian Intervention in Sri Lanka,
Rohan Gunaratna.
- The Agony of SriLanka,
T.D.S.A.Dissanayaka.
- Politics of Terrorism - The Sri Lanka Experience,
Sinha Ratnatunga.
- The Dilemma of Sri Lanka,
T.D.S.A.Dissanayaka.
- The Broken Palmyra,
Rajini Thiranagama - Rajan Hoole.
- Glimpses of Tamil Grievences (1977 - 1983),
A.Amirthalingam.
- Report of Amnesty International Mission to Sri Lanka - 1975,
- War & Peace in Sri Lanka,
Rohan Gunaratna.
- Women Fighters of Liberation Tigers,
Adelle Ann.
- Premadasa of Sri Lanka - A Political Biography,
Bradman Weerakoon.
- Tamil Times - London (1994.11.15. and 1995 01.15),
- Disappeared in Sri lanka,
The Friends of the Dissappeared in Sri Lanka, London.
- Portrait of a Nation,
Published by London Tamil Manram.
- Towards Liberation,
LITTE publication.
- Tigers of lanka - from Boys to Guerrillas,
M.R.Narayan Swamy.
- The History of Thamiraparani,
A.Rajarithnam.
- The Heart of Darkness Revisited,
(The agony of Rwanda's exodus) - UNHCR Report (2004)

உரையாடியவர்கள்

- திருமதி. மங்கையற்கரசி அமிர்தலிங்கம்
 திரு. இராஜநாயகம் (Tamil Times, London)
 திரு. சார்ள்ஸ்
 திரு. கனகசுந்தரி
 திரு. இரட்ணசபாபதி
 திரு. அந்தோனிப்பிள்ளை (அழகிரி)
 டொக்டர் பகீரதன் அமிர்தலிங்கம்
 திரு. கி.வைகுந்தவாசன்
 திரு. சி.சிவகுமார் (இராகவன்)
 திருமதி. ப.திலகவதி
 திரு. உ.பரராஜசேகரன் (பேபி)
 திரு. தி. உமாகாந்தன்
 திரு. ச.சபாலிங்கம்
 திரு. இரா.ரஜீன்குமார்
 திரு. சண்முகலிங்கம் (ஈழபூமி)
 திரு. ஆ.கிருபாகரன்
 திரு. ஜனார்த்தனன் (தமிழ்நாடு)

பண்டா - செல்வா உடன்படிக்கை
[26.07.1957]

பகுதி - அ

வளர்ந்து நாட்டில் நெருக்கடியை ஏற்படுத்திவந்த கருத்து வேற்றுமைகளைத் தீர்க்கும் முயற்சியாக, இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சிப் பிரதிநிதிகள் பிரதமரோடு தொடர்பான பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தினார்கள்.

உரையாடலின் தொடக்கத்திலேயே தமிழரசுக் கட்சியின் சில கோரிக்கைகளைப் பிரதமர் ஏற்பது சாத்தியமற்றதென்பது தெளிவாகியது.

சமஷ்டி அரசியல் அமைப்பையோ, பிரதேச சுயாட்சியை ஏற்படுத்துவதுபற்றிப்பேசுவோ உத்தியோக மொழிச் சட்டத்தை அழிப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவோ அரசாங்கத்தின் நிலையில் தன்னால் இயலாது என்று பிரதமர் கூறினார்.

இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சி தனது அடிப்படைக் கொள்கைகள், நோக்கங்கள் எவற்றையும் கைவிடாத வகையில் ஓர் இடைக்கால ஒழுங்குக்கு வர இயலுமா என்பதை ஆராயும் கேள்வி பின் எழுந்தது.

அரசாங்கத்தின் பிரதேச சபைகள் மசோதாவை ஆராய்ந்து, அதன்கீழ் இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சி கருத்திற் கொண்டிருக்கும் சில விடயங்களை நியாயமாக உள்ளடக்கக் கூடியதாக ஏற்பாடுகள் செய்ய இயலுமா என்று பார்க்குமாறு பிரதமர் ஆலோசனை கூறினார்.

அங்கு ஏற்பட்ட உடன்படிக்கை ஒரு தனியான பத்திரத்தில் தரப்படுகிறது.

இடைக்கால ஒழுங்கு

மொழி விடயத்தில் இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சி சமஅந்தஸ்துக் கோரிக்கையை வலியுறுத்தியது. ஆனால் இவ்விடயத்தில் பிரதமரின் நிலையை உத்தேசித்து இடைக்கால ஏற்பாடாக ஓர் உடன்படிக்கைக்கு வந்தனர். தமிழ் ஒரு தேசியமொழியாக அங்கீகரிக்கப்படுவதும், வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்களின் நிர்வாக அலுவல்கள் தமிழில் நடைபெறுவதும் முக்கியமானவை என்று அவர்கள் சுட்டிக்காட்டினர்.

தான் முன் குறிப்பிட்டது போல, உத்தியோகமொழிச் சட்டத்தை அழிக்கக்கூடிய எந்த நடவடிக்கையும் எடுப்பது சாத்தியமற்றதென்று பிரதமர் கூறினார்.

கருத்துப் பரிமாறலின்பின், இயற்ற உத்தேசிக்கப்படும் சட்டத்தில் - இலங்கையின் தேசிய சிறுபான்மையோரின் மொழியாகத் தமிழை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்றும், உத்தியோக மொழியின் நிலையைப் பாதிக்காத வகையில் வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்களின் நிர்வாக மொழியாகத் தமிழே இருக்கும் வகையில் பிரதமரின் நாலு அம்சத் திட்டத்தில் ஏற்பாடு இருக்க வேண்டுமென்றும், வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்களில் வசிக்கும் தமிழ்ப் பேசுவோரல்லாத சிறுபான்மையோருக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்படவேண்டுமென்றும் இருதரப்பினரும் ஒப்புக் கொண்டனர்.

இந்திய வம்சாவழியினருக்கு இலங்கைக் குடியரிமை வழங்குவது பற்றியும் குடியரிமைச் சட்டம் பற்றியும் தமது கருத்துக்களை இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சிப் பிரதிநிதிகள் பிரதமருக்கு எடுத்து விளக்கி, விரைவில் இப்பிரச்சினை தீர்க்கப்பட வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினர்.

இப்பிரச்சினை விரைவில் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுமென்று பிரதமர் அறிவித்தார்.

இம்முடிவுகளின் காரணமாகத் தமது உத்தேசச் சத்தியாக்கிரக நடவடிக்கையைக் கைவிடுவதாகத் தமிழரசுக்கட்சி அறிவித்தது.

பகுதி - ஆ

1. பிரதேச சபைகளின் எல்லைகள் - சட்டத்திலேயே அட்டவணையாகச் சேர்க்கப்பட்டு வரையறுக்கப்படவேண்டும்.

2. வடமாகாணம் ஒரு பிரதேச சபையாகவும் - கிழக்கு மாகாணம் இரண்டு அல்லது கூடிய பிரதேச சபைகளாகவும் அமையும்.

3. மாகாண எல்லைகளையும் தாண்டி இரண்டு அல்லது மேற்பட்ட பிரதேச சபைகள் இணைவதற்குச் சட்டத்தில் விதி இடம்பெறும்; பாராளுமன்றத்தின் அங்கீகாரத்துக்கு அமைவாக, ஒரு பிரதேச சபை தன்னைப் பிரித்துக் கொள்ளவும் இடம் இருக்கும். இரண்டு அல்லது மேற்பட்ட பிரதேச சபைகளுக்குப் பொதுவான குறிப்பிட்ட நோக்கங்களுக்கு, அவை சேர்ந்து செயல்பட சட்டத்தில் இடம் இருக்கும்.

4. பிரதேச சபை உறுப்பினர் நேரடியாகத் தெரிவு செய்யப்படுவர். அதற்கான தொகுதிகளை வகுப்பதற்குத் தொகுதி நிர்ணயக் குழுவோ குழுக்களோ அமைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்படும். பிரதேச சபையின் எல்லைக்குள் அமைந்த மாவட்டங்களின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் - பிரதேச சபைத் தலைவராவதற்குத் தகுதி பெறுவதுபற்றி ஆலோசிக்கப்படும். அரசாங்க அதிபர்கள் பிரதேச ஆணையாளர்களாக நியமிக்கப்படுவது ஆலோசிக்கப்படும். பெரிய பட்டினங்கள், கேந்திர நகரங்கள், மாநகர சபைகள் ஆகியவற்றை மேற்பார்வை செய்யும் அதிகாரங்கள் ஆராயப்படும்.

5. அதிகாரங்கள் பாராளுமன்றத்தினால் வழங்கப்பெற்று சட்டத்தில் வரையறுக்கப்பட வேண்டும். விவசாயம், கூட்டுறவு, காணியும் காணி

அபிவிருத்தியும், குடியேற்றம், கல்வி, சுகாதாரம், கைத்தொழில், மீன் பிடித்துறை, வீடமைப்பு, சமூகசேவை, மின்சாரம், தண்ணீர்த் திட்டங்கள், நெடுஞ்சாலைகள் ஆகியவை உள்ளடங்கக் குறிப்பிட்ட விடயங்கள் - பிரதேச சபைகளின் அதிகாரத்திற்குட்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. வேண்டிய அதிகார எல்லைகள் சட்டத்திலேயே வரையறுக்கப்படும்.

6. குடியேற்றத் திட்டங்களைப் பொறுத்தவரை, தமது அதிகார எல்லைக் குட்பட்ட காணிகள் வழங்கப்படவேண்டிய குடியேற்ற வாசிகளைத் தெரிவு செய்வதும், அத்திட்டங்களில் வேலைக்கமர்த்தப்படும் ஆட்களைத் தெரிவு செய்வதும் பிரதேச சபையின் அதிகாரத்திற்குட்பட்டதாக இருக்கும் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இப்போது கல்லோயா அபிவிருத்திச் சபையினால் நிர்வகிக்கப்படும் பிரதேசத்தின் நிலை ஆராயப்படவேண்டும்.

7. சட்ட மூலத்தில் பிரதேச சபைகளையொட்டி உள்ளூராட்சி அமைச்சருக்கு அளிக்கப்பட்ட அதிகாரங்களை மாற்றித் தேவையான இடத்தில் பாராளுமன்றத்திடம் ஒப்படைக்கும் பொருட்டு அவ்விதிகள் திருத்தப்படும்.

8. பிரதேச மக்களுக்கு மத்திய அரசாங்கம் மொத்தமாக நிதி வழங்கும். அத்தொகை கணக்கிடப்படவேண்டிய கொள்கைகள் - பின் ஆராயப்படும். பிரதேச சபைகளுக்கு வரி விதிக்கவும் கடன் வாங்கவும் அதிகாரம் இருக்கும்.

டட்லி - செல்வா உடன்படிக்கை (24.03.1965)

திரு. டட்லி சேனநாயக்கா அவர்களும், திரு. எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் அவர்களும் 24.3.1965ஆம் திகதி சந்தித்து தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் பிரச்சினைகள் சம்பந்தமாக நடாத்திய பேச்சுவார்த்தைகளுக்கமைய, ஒரு நிரந்தர அரசாங்கத்தை அமைக்கும் நிமித்தம் - கீழ்க் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வற்றிற்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுமென்று - திரு. சேனநாயக்கா ஒப்புக்கொள்கிறார்.

1. வட, கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழில் நிர்வாகம் நடப்பதற்கும், அவற்றைத் தமிழிலேயே பதிவதற்கும் தமிழ்மொழி விஷேட விதிகளுக்கமைய - உடனே நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும். தமிழ்ப் பேசும் ணரு குடிமகன் - நாடு முழுவதிலும் தமிழிலேயே காரியமாற்ற உரிமையுள்ளவன் என்பதே - தன் கட்சியின் கொள்கை என்பதையும் திரு. சேனநாயக்கா விளக்கினார்.

2. வட, கிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள சட்டபூர்வமான நடவடிக்கைகளை நடாத்தவும், அவற்றைப் பதிவதற்குத் தமிழே நீதிமன்ற மொழியாக இருப்பதுதான் - தன் கட்சியின் கொள்கை என்று திரு. சேனநாயகா ஏற்றுக்கொள்கிறார்.

3. இரண்டு தலைவர்களின் பரஸ்பர சம்மதத்தின் பேரில், மக்கள்பாலுள்ள அதிகாரங்களுக்கேற்ப - இலங்கையில் மாவட்டசபைகள் அமைக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும். எனினும் தேசிய நன்மை கருதி சட்டங்களுக்கமைய - மாவட்டசபைகளுக்கு மேலான அதிகாரங்கள் அரசாங்கத்துக்குண்டென்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

4. இலங்கைப் பிரஜைகள் காணிப்பங்கீடுகளில் காணி பெறும்வண்ணம் - காணி அபிவிருத்தி விதிகள் திருத்தியமைக்கப்படும்.

குடியேற்றத்திட்டங்களில் காணிகள் வழங்கப்படும்போது - வட, கிழக்கு மாகாணங்களில் கீழ்காணும் விடயங்கள் முதன்மையாகக் கவனிக்கப்படும் எனவும் திரு. சேனநாயக்கா ஏற்றுக்கொண்டார்.

அ. வட, கிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள காணிகள் - அம்மாகாணங்களிலுள்ள காணியற்றவர்களுக்கே முதலில் வழங்கப்படல் வேண்டும்.

ஆ. இரண்டாவதாக - வட, கிழக்கு மாகாணங்களில் வசிக்கும் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கே வழங்கப்படல் வேண்டும்.

இ. மூன்றாவதாக - இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளிலுள்ள தமிழ் பேசும் இனத்தவர்களுக்கே முதலிடங்கொடுத்து - ஏனையவர்களுக்கும் வழங்கலாம்.

(ஒப்பம்) டட்லி சேனநாயகா

24.3.1965

(ஒப்பம்) எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம்

24.3.1965

'இயக்கங்கள் தமது கொள்கைகளை வகுக்கும்போதும் சரி, அதை நடைமுறைப்படுத்தும்போதும் சரி, எந்த மக்களின் விடுதலைக்காகப் போராடப் புறப்பட்டார்களோ அந்த மக்களைக் கருத்தில் எடுக்கவில்லை. ஆயுதங்களை முன்னிலைப்படுத்தியும், தலைமையை வழிபட்டும் இயக்கத்தை வளர்க்கும் போக்கு தலைதூக்கியதும் போராளிகள் கதாநாயகர்கள் ஆனார்கள். தமது சகபோராளிகளையும், தமது மக்களையும் எதிரியைவிட மோசமாக அடக்கி ஒடுக்க, கொன்றுவிட அவர்கள் தயங்கவில்லை. இயக்கங்களைக் கண்டு மக்கள் பயம்கொள்ளும் நிலையை ஏற்படுத்தினார்கள். தாங்கள் இழைக்கும் தவறுகள் எவ்வளவு தூரம் போராட்டத்தைப் பாதிக்கும் என்பதனை அவர்கள் உணர மறுத்தார்கள். முடிவு, மக்கள் போராட்டத்திலிருந்து அந்நியப்பட்டார்கள்; போராட்டத்தை வெறுத்தார்கள்..'

முன்னுரையிலிருந்து.

'இதுவரை எழுதப்படாத ஒரு நூலை புஷ்பராஜா எழுதும் முயற்சியில் தன்னை அர்ப்பணித்துச் செயல்பட்டிருக்கிறார். பேசப்படாத பல விடயங்களை, பேசத் துணியாத தகவல்களை எழுத்திலே பதிவு செய்திருக்கிறார். நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்டவர்கள் பற்றிய தகவல்களை, அவரது இயல்புகளைப் பற்றியெல்லாம் பதிவுசெய்து வைத்திருக்கிறார். ஜனநாயகம், விடுதலை, மனிதநேயம் என்கிற கோட்பாடுகளை உயர்த்திப் பிடிக்கும் கொள்கையான தனது கொள்கையை வலியுறுத்தியிருக்கிறார் என்ற வகையில் இந்த நூல் மிகவும் கவனிப்புக்கும் பாராட்டிற்கும் உரியது என்பதில் ஐயமில்லை'.

விக்னேஷ்வரன், காலச்சுவடு மாத இதழில்.

INRs. 425